

2

凤倾天阙

นาง
สนม
บัลลังก์
ลับ

ข้อมูล
ส่วนตัว

โตะสื่อหลัน

ฐานะ: บุณนางสูงสุด

สีตา/สีผม: สีดำ

คำนิยามตัวเจ้า

“สงบนิ่ง เยือกเย็น ทะนงตน”

พลังพิเศษ: สัญชาตญาณสัตว์ป่า

คืบสภภาพสิ่งของ

ความถนัด: บัญชาการรบ ฝึกฝนทหาร

ฆ่าคนเป็นผักปลา

วิชายุทธ์

รูปโฉม

สติปัญญา

เย็นชา

เข้มงวด

งานฝีมือ

เข้าสังคม

ข้อมูล
ส่วนตัว

ทรงฉู่

ฐานันดร: กิ่งกง

3 คำอธิบายตัวผม

“ งดงาม เปี่ยมเสน่ห์
มากเล่ห์ ”

สีตา: สีดำ
สีผม: สีดำ

ชอบ: แกล้งคน / ถูกกระทำ
ไม่ชอบ: ความสกปรก

ตอนที่ 41 ผู้ใดมาห้ามปรามผู้นั้นจะถูกแขวนคอตาย!

ประตูปิดลง ความเจ็บปวดแค้น บុตรหลานตระกูลยากจนแวตาสับสน คิดว่าเมื่อประตูนี้ปิดลง ไม่จำเป็นต้องพูด มาทำลายถึงหน้าประตูท่ามกลางความคาดหวังเปลี่ยนเป็นความหวังที่สูญสิ้นอีกครั้ง เห็นไท่สื่อหลันไม่เหมือนคนทั่วไป เดิมทีกลับไม่ได้โดดเด่นอะไรเช่นกัน

บុตรหลานชั้นสูงมุ่มปากยิ้มเยาะ จินตนาการทำทางคุกเข่าร้องขออภัยของไท่สื่อหลัน เสียใจภายหลังกับสิ่งที่ตนเองทำออกมาก่อนเร็วยิ่งนัก

ประตูปิดไปเพียงแค่หนึ่งเค่อ เสียงเอี้ยดอ้าดั่งขึ้นครึ่งหนึ่ง ประตูเปิดออกอีกครั้ง ลำคอของทุกคนยึดขึ้นพร้อมกัน

คนที่ออกมาคือไท่สื่อหลัน ข้างๆ นางคือซูย่า กอบใบเลือกวิชาหนึ่งกอง ใบวิชานั้นทุกคนต่างก็รู้จัก เป็นแบบที่บុตรหลานชั้นสูงใช้

สายตาทุกคนเบิกกว้าง ยังไม่ทันจะเอ่ยถาม ทันใดนั้นเสียงร้องดังขึ้นครึ่งหนึ่ง เสียงน่าเวทนาอย่างยิ่งจากข้างในห้องดังออกมา

“ฝันเปียกครั้งแรกข้าอายุสิบสองขวบ!”

ทุกคนร้อง “หืม” พร้อมกันคราหนึ่ง บุตรหลานชั้นสูงยืนทิ่ม

อะไรนะ ฝันเปียกหรือ

“เที่ยวช่องโสเภณี...เที่ยวช่องโสเภณี...นับครั้งได้ไม่ถ้วน! สองวันก่อนเพิ่งจะไปที่เสี้ยวเกาหงแห่งนั้นมา!”

เสียงสุดลมหายใจกลับดังก้อง ท่ามกลางกลุ่มบุตรหลานชั้นสูง ชายเสื้อเหลืองผู้หนึ่ง จู่ๆ ก็โยนหมวกลงพื้นอย่างแรง “มิน่าเล่า ครั้งก่อนข้าไปนอนที่เสี้ยวเกาหง เขาสั่งสอนข้า บอกว่าโสเภณีสกปรกที่สุด บอกว่าตัวข้าเองเลวทรามต่ำช้า เหอะ! ทำเรื่องแยเหมือนกันแล้วยังจะไปว่าผู้อื่น!”

“ข้าเกลียดมากที่สุด! เกลียดยวนเจิ้งมากที่สุด! ชอบทำเป็นว่ายึดมั่นคุณธรรมอะไรนั่น!”

เจียบส้งด หลังจากนั้นทุกคนหันหน้ากลับไปพร้อมกัน ไม่ไกลนัก ท่ามกลางคนชั้นสูงในกองทัพเขตยี่สิบห้าที่เพิ่งตามมา ผู้อาวุโสใบหน้าแดงสีหน้าดำทะมึนดั่งกันหม้อผู้หนึ่ง

“คิดอยากจะลวนลามฮวาสวินฮวน*ที่สุด! ให้ตายเถอะ หญิงที่ชื่อแซ่เช่นนี้ ก็ควรจะถูกละทิ้งและกระทำความสำราญ!”

.....

คราวนี้เจียบส้งบเหมือนป่าช้า

ผู้คนที่ตามมาไม่ทันก็ได้ตกระลึงกับอาจารย์เจิ้งที่ปกติทุกวันจะเข้มงวดและสุภาพเรียบร้อยแล้ววันนี้เหตุใดจึงพูดจาลามกอนาจารอย่างกล้าหาญไม่เกรงกลัวได้เต็มปากเต็มคำ สายตาหลายร้อยคู่มองไปยังทิศทางหนึ่งอย่างพร้อมเพรียง นักเรียนกลุ่มหนึ่งหันศีรษะไปอย่างรวดเร็ว เริ่มที่จะถอยออกไปทางด้าน

หลังอย่างเงียบๆ แล้ว

“เจิ้งอวี่เจ้ามันเลวทราม...”

เสียงหนึ่งตะโกนดังราวฟ้าผ่า เงาสีแดงสายหนึ่งพุ่งมาดั่งไฟลุกไหม้ น้ำเสียงดุจสายฟ้าดังขึ้น เงาสีแดงสายนั้นผ่านศีรษะผู้คนเข้ามาเรียบร้อยแล้ว ตบ ตบ ตบ ตบ ตบ เหยียบศีรษะนักเรียนที่หลบไม่ทัน พายุที่พัดไหมมาตามทางมาถึง เสียง ‘ตบ’ ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ปะทะเข้าไปในสถานที่ที่มีเรื่องราวเรียบร้อยแล้ว

‘ปัง!’ ประตูใหญ่ถูกชนเปิดอย่างหนักหน้าต่างกระแทกไปบนผนัง สะท้อนกลับมาอย่างแรงอีกรอบ เสียงดังสะท้อนปกปิดเสียงที่ฟาดเอาคนในห้องไว้ไม่อยู่ เสียงกำปั้นสายลมรุนแรง เสียงคุลมเครื่องของหมัดและร่างกายสัมผัสกัน ผสมกับเสียงของมือและเท้าที่แตกหัก ตลอดจนเสียงคนที่เจ็บปวดอย่างถึงที่สุดร้องอย่างเวทนาภายใต้หน้าตาที่ซ่อนไว้...ในห้องเสียงดังดังไม่ได้คิดครั้น ข้างนอกทุกคนสั่นเทิ้มสีหน้าสีปากขาวซีด

ตบตืออย่างน่าเวทนาเช่นนี้ แต่กลับไม่มีคนเข้าไปห้ามปราม เงาสีแดงนั้นอยู่ข้างในห้องวิ่งไปรอบ เหยียบกระฉกแตกตะประตูพัง พลังฟาดเจิ้งอวี่พลังตะโกนเสียงดัง “ผู้ใดกล้าห้ามปราม คินนี้ ข้าจะแวนคอเขาไว้บนประตูหน้าบ้านผู้นั้น!”

“.....”

ไท่สื่อหลันถามซู่ย่า “ฮวาสวินฮวนรี ที่ต่อสู้กับครูฝึกทหาร”

ซู่ย่าพยักหน้า

ไท่สื่อหลั่นยกมปากอย่างยากที่จะเห็นได้นัก หญิงสาวกองทัพ
เบตยีสืบห้าแห่งนี้ น่าประหลาดใจดีจริงๆ

‘ปัง’ เงาคนสายนั้นชนหน้าต่างที่แตก ทะยานออกมา กระโดด
ข้ามไปมา “ละ! ละ! ทำให้เจ้าละ!”

กลุ่มคนครึ่งหนึ่งสุดลมหายใจ กลุ่มคนอีกครึ่งหนึ่งสำหน้า
คุณชายสี่ตระกูลเจ้หัวเราะเยาะเสียงเบาอยู่ตรงนั้น “อู๋เย่วหญิง
อนารยชน ต่อให้มีวิทย์ยุทธ์ที่ดีกว่านี้แล้วจะไปมีประโยชน์อัน
ใดเล่า คำพูดใดก็ตามล้วนพูดออกมาได้!”

“อู๋เย่วรี” ไท่สื่อหลั่นมองซูย่า แม่นางผู้นั้นกลับปิดปากเงียบ
เหมือนกับว่าไม่อยากตอบ

“อู๋เย่วเรียกรวมกลุ่มอนารยชนห้ากลุ่มทางเหนือของพวกเรา
พื้นเพกล้าหาญ ปลีกตัวอาศัยอยู่ในภูเขาใหญ่ มีพลังกำลั่งแบบ
สัตว์ป่าโดยกำเนิด ดุดันโหดร้ายไม่เหมือนผู้อื่น หลายปีมานี้มี
ความใกล้ชิดกันกับราชวงศ์ของพวกเรา แต่ไหนแต่ไรเป็นศัตรูที่
น่าปวดหัวของราชวงศ์ ได้ยินมาว่าช่วงปีนี้อู๋เย่วร่วมมือกับซีพาน
ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ลักษณะการปฏิบัติการเองก็มีการ
เปลี่ยนแปลง เริ่มอพยพเข้าไปในประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเล
แต่งงานกับพวกเรา เรียนภาษาและงานฝีมือของพวกเรา แต่
พวกเขาเหล่านี้ ที่จริงแล้วล้วนแต่มีฝีมืออย่างมาก และก็สามัคคี
อย่างมาก อยู่รวมกันอย่างสันติสุข ชื่อสัตย์ต่ออาชีพการงาน
เพียงแต่เมื่อมีเรื่องใดๆ ก็ตามมักจะลุกขึ้นมาทะเลาะตบตี อยู่
ที่ไหนล้วนแต่ทำให้คนปวดหัว แต่ว่าสวีนฮวนกลับไม่ยุ่งเกี่ยวกับ
พวกเขา” เล็นเหมยฮวาไม่รู้ว่าจะปล่อยออกมาจากไหน หลบอยู่ข้าง

หลังชายผู้หนึ่ง ชะโงกหน้ามาตอบอย่างระมัดระวัง

"ละ! ละ! ละ!" ฮาวาสวินฮวนยังคงเหยียบบ่

ผู้คนสายหน้าดูถูก

‘เพียะ เพียะ เพียะ’ เสียงฝ่ามือดังชัดเจน เสียงดกัวอยู่ข้าง

ฮาวาสวินฮวนย่าเท้าอย่างขึ้นมื่น ได้ยินเสียงปรบมือก็นิ่งชะงัก
เงยหน้าขึ้น เห็นไฟส่องหล่นไม่มีรอยยิ้ม แต่กลับไม่มีใบหน้าที่
ดูถูก

นางปรบมือไปพลาญพักหน้าเบาๆ ให้ฮาวาสวินฮวนไปพลาญ
แวตาคืนชมเล็กน้อย

ฮาวาสวินฮวนตกตะลึง นางรู้จักไฟส่องหล่น คนหลังสุดของกอง
ทัพเบตยีสืบห้าที่ใกล้จะเต็มจำนวน เพียงแต่วันนี้ถึงจะได้เห็น
หญิงผู้นี้ชัดเจนเต็มตา

เครื่องบริม สงบนิ่ง ยืนอยู่ตรงนั้น หลังตรงดิ่งเหมือนกับเด็กหนุ่ม
ทำให้คนคิดถึงหอกที่ตั้งอยู่ท่ามกลางฟ้าดิน บนหอกมีพู่ระย้า
ห้อยติดปลิวไสวสวยงาม

ในลักษณะที่ไม่ชายไม่หญิงนี้ สายตาหญิงสาวสง่าผ่าเผยเป็น
พิเศษดึงดูดผู้คน นางมองไม่เห็นท่าทีหวาดกลัวและเกลียดชังที่
มักจะมีของผู้คน แต่กลับยุติธรรมและชื่นชม

และยังเยือกเย็นในระดับเดียวกัน

“เจ้า” นางเองก็พยักหน้า ชี้ไปที่ไท่สื่อหลัน “ข้าชอบ แต่ว่า” นางมองไท่สื่อหลันปราดหนึ่ง “อ่อนแอเกินไป ไม่เหมาะเป็นเพื่อนข้า”

พูดจบก็ทิ้งเจี๊ว๊ตกลงไป แหงนหน้ามองขึ้นมา

ไท่สื่อหลันพยักหน้า “ข้าเองก็ไม่ได้คิดที่จะเป็นเพื่อนเจ้า”

ฮวาสวีฮวนหยุดอยู่หนึ่ง สายตาของไท่สื่อหลันสงบเงียบ “เพราะว่าข้าเองก็ 모르 เจ้าเหมาะหรือไม่เหมาะ”

ฮวาสวีฮวนตกตะลึง

ผ่านไปครู่หนึ่ง นางจึงเงยหน้า หัวเราะใหญ่

หัวเราะอย่างหลงระเริง ผมสีแดงอ่อนทั้งศีรษะยุ่งเหยิง
กระจัดกระจาย

“น่าสนใจ” นางกล่าว “อาศัยคำพูดนี้ ก็ผ่านการทดสอบไปแล้ว
ครึ่งหนึ่ง!”

พูดจบนางก็กลับหอกของตน เดินก้าวยาวเข้ามา ไท่สื่อหลันไม่ได้สนใจนาง ผู้ที่ยิ่งทะนงตัวยิ่งไม่จำเป็นต้องลำบากนับถือ เจ้าแค่ต้องแข็งแกร่งกว่าเขาก็ได้แล้ว

นางบอกเป็นนัยให้ชู่ย่าแจกใบเลือกวิชาให้นักเรียนตระกูล
ยากจน

นักเรียนตระกูลยากจนสับสนมึนงงรับเข้ามา ภายใต้สายตาทั้ง
ดีใจทั้งตกใจ ต่างก็เงยหน้ามองนางอย่างเหลือเชื่อ สีหน้าบุตร
หลานชั้นสูงที่ดูอยู่ข้างๆ กลับเปลี่ยนไป

“ย่วนเจิ้ง! ย่วนเจิ้ง! บับไล่นาง! ต้องบับไล่นาง!” คุณชายสี่ตระกูล
เจิ้งตะโกนร้องเสียงดัง “หญิงผู้นี้ทำลายกฏมิเล่ข้อบังคับ ใบ
เลือกวิชานี้เป็นของพวกเรา!”

*สวินฮวน ชื่อนี้ตามความหมายตามตัวภาษาจีนแปลว่าหาความ
สำราญ

ตอนที่ 42 จิ้งไท่หลันผู้กล้าหาญ

ผู้อาวุโสหน้าแดงคนนั้นก้าวยาวเข้ามาทันที ความอึดริบบน
ใบหน้ายังไม่หายไป พลังสั่งให้คนหามเจิ้งอวี๋ไปทำแผล และ
ขมวดคิ้วขวางทางไท่สือหลัน

“ใบเลือกวิชานี้เจ้านำมาจากที่ใด”

“อาจารย์เจิ้งให้มา”

“นี่ไม่ใช่ใบที่พวกเจ้าต้องใช้” ผู้อาวุโสหน้าแดงกล่าวน้ำเสียงเบา
“คืนกลับไป”

“ใต้เท้าย่วนเจิ้งหรือ”

“เอ่” ผู้อาวุโสหน้าแดงตกตะลึง

“เจ้ารับผิดชอบอะไร”

“ข้า...” ผู้อาวุโสหน้าแดงไม่ทันตั้งตัวกับคำถามกะทันหันของไท่สื่อหลัน ตกตะลึงครู่หนึ่งจึงตอบ “รับผิดชอบการติดต่อภายในภายนอกกองทัพเขตยี่สิบห้าและดูแลครูฝึกทหาร...”

“เจิ้งอวีดูแลอะไร”

“เรื่องการเลือกวิชา”

“อำนาจโดยสมบูรณ์”

“อำนาจโดยสมบูรณ์” ผู้อาวุโสหน้าแดงสีหน้าผิดแปลกเล็กน้อย แต่ก็ยังตอบตามความเป็นจริง

“ต่างหน่วยงานต่างทำหน้าที่ของตน ต่างคนต่างไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง” ไท่สื่อหลันกล่าว “เจิ้งอวีอนุญาตให้พวกข้าเลือกวิชา เช่นนี้ เจ้าต้องการจะขวาง ก็ไปถามเจิ้งอวก่อน”

ผู้อาวุโสหน้าแดงอ้าปากกว้างหันศีรษะกลับไปมองเจิ้งอวีที่ถูกห้ามออกไป บาดเจ็บไปครึ่งชีวิตแล้ว จะถามอย่างไรกัน

“เจิ้งอวีถืออำนาจโดยสมบูรณ์ดูแลเรื่องเลือกวิชา และก็เป็นอำนาจที่พวกข้ามอบให้” ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่มองไท่สื่อหลันอย่างเยือกเย็นมาโดยตลอด ตอนนี้จู่ๆ ก็เปิดปากพูด “แน่นอนว่าพวกข้าสามารถเก็บกลับคืนได้”

ไต้สือหลั่นหันตัวกลับ มองเขา

“ตอนนี้...” บนใบหน้าที่เป็นสีเขียวของชายวัยกลางคน ปรากฏรอยยิ้มเยาะที่หนึ่ง “ข้ายื่นขอใต้เท้าย่น ยึดอำนาจการจัดการเลือกวิชาของเจ้จ๋ออีกกลับมา เปลี่ยนให้ข้าจัดการด้วยตนเอง และข้า...” เขาชี้ไปที่มูกตนเอง “ไม่อนุญาต”

เขาแบฝ่ามือออกให้ไต้สือหลั่น “ส่งใบเลือกวิชากลับมา ข้าจะไม่จดจำความผิดครั้งนี้ของเจ้า”

“ท่านนี่คืออิงฟู” เล่นเหมยฮวาจิ้มไต้สือหลั่นเบาๆ ที่ด้านหลัง “คนของตระกูลเจ้จ๋อ...”

ไต้สือหลั่นกำลังจะเอ่ยปาก ทันใดนั้นฮวาสินฮวนพลิกหอกเดินกลับมาอีกครั้ง เอาหอกกดลงครึ่งหนึ่ง ยิ้มกล่าว “ท่านเจ้ ที่เจ้าพูดก็ถูก แต่ข้ากลับคิดได้ว่ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้าของพวกเรา ยังมีกฎอีกข้อหนึ่งมิใช่ริ”

“เป็นผู้หญิงพูดแทรกอันใด เจ้าจะรู้อะไร” อิงฟูตระกูลเจ้ผู้นั้นหน้านิ่วคิ้วขมวด

“รู้น้องชายของเจ้าเล็กขนาดนี้อย่างไรเล่า!” คิ้วโค้งงามได้รูปของฮวาสินฮวนตั้งตระหง่าน ยกนิ้วกลางเปรียบเทียบ

“เจ้า...”

ไต้สือหลั่นถึงกับโค้งคำนับ...

“จิ้งกัวกงเคยกำหนดกฎระเบียบข้อหนึ่ง เพียงแค่หลายปีผ่านไปไม่เคยใช้ พวกเราต่างก็ลืมกันหมด” ฮวาสวินฮวนหัวเราะหึๆ กล่าวด้วยท่าทางพอใจ “หากนักเรียนในสี่คนมีหนึ่งคนไม่ยอมรับกฎบางข้อ ก็สามารถยื่นขอให้ไต่เต้าย่วนลงนามดำเนินการแก้ไข”

นักเรียนหนึ่งต่อสี่ยื่นเสนอคัดค้าน สามารถแก้ไขกฎกองทัพ ไท่สี่หอหลันนับศีรษะคน บุตรหลานตระกูลยากจนมีสัดส่วนหนึ่งต่อสามขึ้นไป แต่ปัญหาก็คือ หนึ่งในสามนี้ ล้วนกล้าที่จะลุกขึ้นยืนหรือไม่

ยังมีชีวิตถึงที่ละทิ้งฐานะแต่กำเนิดของตนเองคอยเกาะบุตรหลานตระกูลร่ำรวยอยู่ ก็จะมีคนขี้ขลาดมากขึ้นไปอีก

ซูย่ามองใบเลือกวิชาในมือไท่สี่หอหลันอย่างเผ่าปรารถนา แล้วจึงมองไปทางฝูงชนอย่างเผ่าปรารถนา ในใจไท่สี่หอหลันกลับไม่ได้คาดหวังอะไร หากมีความกล้าหาญนั้นอยู่จริงๆ กฎในกองทัพนี้เองก็ไม่สามารถดำเนินต่อไปได้นานเช่นนี้

นางถือใบเลือกวิชา เดินเข้าไปในฝูงชนอย่างซุ่ม

สี่หน้าบุตรหลานตระกูลยากจนต่างก็แปลกประหลาดอย่างมาก ตื่นเต้น กระสับกระส่าย กังวล ลังเล ทุกคนล้วนแน่นิ่งไม่ขยับ

ไท่สี่หอหลันเดินผ่านหน้าพวกเขาไปอย่างซุ่ม

คนส่วนใหญ่ลังเลไม่กล้ารับ ยื่นมือออกมา หดกลับเข้าไปอีก ไม่กล้ารับ ไท่สี่หอหลันไม่แม้แต่จะมอง เดินต่อไป

นางไม่สนใจเรื่องรุ่นวาย และก็ไม่สนใจที่จะเป็นผู้นำตระกูล
ยากจน นางเพียงแค่ต้องการความยุติธรรม เพียงแค่ต้องการอยู่
ที่ใดก็ได้ ไม่ด้อยกว่าผู้อื่น มีความยุติธรรมในการเลือกอย่าง
อิสระ

ตนเองล้วนแต่ขี้ขลาดไม่มีความกล้าหาญลุกขึ้นมา นางไม่ช่วย
พยุ่ง

เดินไปรอบหนึ่ง ไม่มีผู้ใดกล้ารับ มุมปากนางคว่ำลงเบาๆ ยก
กองใบเลือกวิชาขึ้นมา เตรียมที่จะทิ้งลง

จึงไต่หั่นที่งูมองการกระทำของนางมาโดยตลอด จู่ๆ ก็ดึง
เลื่อนาง ไต่สือหั่นนั่งลงยองๆ

“ทำไมพวกเขาถึงไม่ต้องการ”

“เพราะว่าพวกเขาไม่มีความกล้าหาญ” ไต่สือหั่นมองแววตาที่
ใสชัดของลูกชาย

“เจ้าให้พวกเขา...” นิ้วมืออ้วนๆ ของจึงไต่หั่นชี้ไปทางคนพวก
นั้น คนที่ถูกเด็กชี้ ต่างก็ก้มหน้าอย่างอับอาย

“ไม่มีคนกล้าหาญ ให้แล้ว พวกเขาก็รับไว้ไม่ได้”

จึงไต่หั่นฟังเหมือนเข้าใจเหมือนไม่เข้าใจ ผู้คนอยู่ท่ามกลาง
แววตาที่ใสสว่างแต่หาคำตอบไม่ได้ของเด็กน้อย แววตาหลบ
เลียง

ไต่สือหลันยกมือหมายจะฉีกใบรายการ

มือหนึ่งยังนางไว้ เป็นชู้ย่า นางหยิบไปก่อนหน้าหนึ่งใบ

อีกมือหนึ่งยื่นออกมา มือขาวเล็ก

เชียวต้าเจียงหลังค่อมใบหน้าขาวเล็ก หยิบใบเลือกวิชาหันไปให้
สยงเสี่ยวจยา ยึดกับไต่สือหลัน “เสี่ยวจยาอยากเป็นทหาร
นักรบตัวจริง”

สยงเสี่ยวจยาชายร่างใหญ่หน้าเป็นรอยแผลก็ดึงเอาหนึ่งแผ่น
ส่งให้เชียวต้าเจียง “เจียงเจียงเหมาะจะเรียนทักษะยิงธนู”

ทั้งสองใบหน้าอึ้งเอิบมองตาค้างให้กัน ช่วยกันยกขึ้น พุดพร้อม
กัน “ให้เรียนก็เรียน ไม่ให้ อย่างมากก็แค่พวกเราหนีตามกัน
ออกไป!”

จึงไต่หลันน้ำตาคลอเอียงคอสี่สิบห้าองศาเป็นเทวดาตัวน้อย
เงยหน้ามอง

ไต่สือหลันลูบขนลุกที่บนแขนอย่างเจี๊ยบๆ

มีคนเดินนำหน้า คนยิ่งมาก็ยิ่งเยอะเดินออกมาเจี๊ยบๆ ถึงแม้ว่า
ท่าทางของพวกเขาจะแตกต่างกัน ไร้กังวลบ้าง หลบหน้าบ้าง
ลังเลบ้าง แต่สุดท้ายก็ยังคงได้ตอบสายตาของเหล่าคนชนชั้น
สูงกองทัพเบตยี่สิบห้า ต่างก็ดึงใบเลือกวิชาออกไป

ไท่สื่อหลันพบว่าผู้หญิงเกือบทั้งหมดต่างก็เลือกให้การสนับสนุน ที่กองทัพเบตยีสิบห้า ผู้หญิงเป็นหนึ่งในกลุ่มนั้นที่มาสมทบให้ครบจำนวนอย่างแท้จริง เป็นตำแหน่งที่ต่ำที่สุด ทว่าตำแหน่งที่ต่ำ ไม่เคยหลบซ่อนจิตใจเข้มแข็งตรงไปตรงมา

นับตั้งแต่โบราณ หญิงสาวที่ลำบากยากแค้นส่วนมากแปลกประหลาด

ทันใดนั้นท่ามกลางฝูงชนมีมือหนึ่งยื่นออกมา ดึงใบเลือกวิชาหนึ่งแผ่นไปอย่างรวดเร็ว เร็วราวกับว่ากลัวตัวเองเปลี่ยนใจ การกระทำดูหลบซ่อนเหมือนกับกลัวว่าจะถูกผู้อื่นมองเห็น

เป็นเส้นเหมยฮวา

เริ่มไม่มีใครเดินออกมา ไท่สื่อหลันนับจำนวน ร้อยกว่าคน ห่างจากหนึ่งในสี่อีกนิดเดียว

นางไม่ได้เสียใจอะไร เอาใบเลือกวิชาที่เหลือทิ้งลงไป กลุ่มคนที่เลือกเหล่านั้นเดินออกมา แม้ว่าวันนี้ไม่สำเร็จ ก็ได้ปลุกเมล็ดพันธุ์ที่ไม่ยอมอ่อนข้อภายในใจเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในที่สุดสักวันหนึ่ง จะแตกหน่อผลิบาน ขึ้นเป็นภูเขामแม่น้ำของตนเอง

ทันใดนั้นจึงไท่หลันก็เดินออกมา

หน้าของเขาก็มองใบเลือกวิชา ถือเอาไว้ในมือ เดินเตาะเตาะไปข้างหน้านักเรียนตระกูลยากจนที่ไม่หยิบใบเลือกวิชากลุ่มนั้นหัวเราะอ่าๆ เอียงศีรษะมองพวกเขา

ทุกคนต่างก็คิดว่า เด็กน้อยคนนี้น่าจะเอาใบเลือกวิชายัดไว้ในมือของพวกเขา สีน้าทุกคนขาวซีด ตื่นตระหนกและลังเล

ไต้หหลันทอดอก มองบุตรชายกลางทางของนาง อยากจะรู้ผลลัพธ์การสั่งสอนในสองสามวันมานี้

จึงไต้หหลันทำปากกระแทกกัน เลื่อนนักเรียนตระกูลยากจนร่างสูงใหญ่กล้าหาญขึ้นมาหนึ่งคน ถือใบเลือกวิชาแผ่นหนึ่ง วางไว้ที่พื้นตรงหน้าเขา

จิตใต้สำนึกคนผู้นั้นถอยหลังออกไปหนึ่งก้าว ทันใดนั้นก็รู้สึกว่เหตุใดตนเองถึงตื่นตระหนกเช่นนี้เมื่ออยู่หน้าเด็กคนหนึ่ง กลืนน้ำลายอีกหนึ่งฝืนใจยืนแน่นิ่ง แต่แวตากลั้บกระวนกระวาย

จึงไต้หหลันยังคงเอียงศีรษะของเขาหัวเราะอีๆ เตะใบเลือกวิชาไปข้างหน้าเขา หลังจากนั้น ถอดกางเกง

‘ฉี’

ปัสสาวะหนึ่งแฉ่งไหลนองตรงไปยังใบเลือกวิชา

ใบเลือกวิชาเปียกชุ่มอย่างรวดเร็ว เปื่อยยุ่ย แฉ่งน้ำกระจายเข้าไปในดินโคลน...

ใบหน้าชายผู้นั้นขาวซีด ชวนเซถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว แฉ่งน้ำปัสสาวะเด็กนั้น เหมือนกับว่าจู่ๆ ก็รดลงไปบนใบหน้าของเขา

ไม่เพียงแต่เขา บุตรหลานตระกูลยากจนที่ไม่ได้หยิบใบเลือกวิชา

รอบด้าน ทันใดนั้นต่างก็ซัดเทา

นี่ถึงจะเป็นการดูถูกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เสียงดังกว่าโดนตบหน้าหนึ่ง
ที่ ทำลายปณิธานของคน

สายตารอบด้านประหลาดใจ ต่างก็จ้องมองเด็กน้อยที่หัวเราะอีๆ
นั่น ทุกคนกลั่นลมหายใจ เจ็บสจนจนแม้กระทั่งเข้มตกยัง
ไต้ยีน

ผู้ใดก็คิดไม่ถึง วันนี้กองทัพเบตยี่สิบห้าที่ความว้าวุ่นโผล่เข้ามาไม่
ขาดสาย เหล่าบุคคลในตำนานอันเลื่องชื่อแห่งหนานฉีในวันข้าง
หน้า ช่วงเวลาที่แต่ละคนต่างก็เพิ่งจะเผยบุคลิกและความ
สามารถออกมา ในสถานที่ที่เจียบที่สุดเกิดเสียงฟ้าร้องเขย่า
ขวัญ ในความเจียบฟ้าผ่าปะทะคราหนึ่ง ท้ายที่สุดแล้วมาจาก
เด็กน้อยอายุสองขวบ

เวลานี้ ไม่จำเป็นต้องให้จิ้งไท่หลันเดินไปถึงด้านหน้าของชาย
อีกคน กระจ่ายแฉ่งปัสสาวะที่สอง มือของคนที่เหลืออยู่ยกขึ้น
มาอย่างสุดชีวิต พวกมันเร่งรีบหยิบใบรายการไป

ชั่วพริบตา บนพื้นว่างเปล่าไร้สรรพสิ่ง

จิ้งไท่หลันกะพริบตาอย่างพอใจ ฟันลมหายใจออกยาว ท้อง
น้อยๆ ตั้งตรง

ตอนนี้ไท่สือหลันถึงจะเดินเข้ามา ใส่กางเกงให้เขา พลังพูด “
ครึ่งหน้าอย่าอั้นปัสสาวะ ไม่ดีต่อร่างกาย”

“แต่ถ้าหากว่าปัสสาวะหนึ่งแฉ่งไม่พอจะทำอะไรเล่า” จึงไต่
หั่นถามด้วยเสียงแบบเด็กๆ

“เจ้าสามารถอุจจาระ”

“อุจจาระไม่พอจะทำอะไร”

“ถ่มน้ำลาย”

.....

ทั้งลานนิ่งเงียบ ว่าแล้ว บุตรเป็นเช่นไรเพราะมารดาเป็นเช่นนั้น

ที่จริงความกล้าหาญคือการเลี้ยงดูเช่นนี้เอง

ไต่สือหลั่นหันหลัง แบมือสองข้างที่ว่างเปล่าไปทางผู้ที่มีลำดับ
ชั้นสูงจำนวนมาก ยืนตัวตรงดิ่ง น้ำเสียงดังทั่วลาน

“ตอนนี้ นักเรียนตระกูลยากจนหนึ่งร้อยสี่สิบหก รายชื่อ พร้อม
เพรียงกันขอแก้กฎการเลือกวิชาในโรงเรียน อนุญาตให้นักเรียน
ตระกูลยากจน เรียนอะไรก็ได้หนึ่งวิชาในสี่วิชาเอก!

ตอนที่ 43 โลหิตร้อนระอุตั้งน้ำเดือด

ความเงียบราวกับหยุดหายใจไปช่วงหนึ่ง

ยวนเจิ้งเกาแดงไปมาอย่างลำบากใจ รู้สึกลังเล สิ้นน้ำอึ้งฟู่ฮิม
ครีมกัณฑ์ คนที่เหลือท่าทางแตกต่างกัน มีเพียงแต่ฮวาสวิน

ฮวนพูดเสียงดัง “ดี!”

“ยวนเจิ้งที่จริงแล้วเป็นคนดี” เลียนเหมยฮวาผู้รู้ทุกอย่างก็เริ่มที่จะกระซิบข้างหูไท่ลื่อหลันอีกครั้ง “เป็นคนหัวโบราณคนหนึ่ง รู้เพียงแต่การทำตามกฎบัญญัติ เรื่องใหญ่เช่นนี้ เขาไม่กล้าตัดสินใจหรอก”

“กฎของกองทัพสุรียัน พวกเจ้ากลับอ่านกันจนเข้าใจกระจ่างแจ้ง” ครูใหญ่ อี้งฟู่ผู้นั้นกล่าวอย่างน่าสะพรึงกลัว “ในเมื่อคุณถึงเรื่องกฎ เช่นนั้นไม่ว่าสิ่งใดต่างก็อ้างตามกฎขึ้นมา จากกฎระเบียบ เมื่อใต้เท้าผู้บัญชาการไม่อยู่ เรื่องภายในกองทัพทั้งหมดยกให้ใต้เท้ายวนเจิ้งสามารถตัดสินใจร่วมกับครูฝึกคนอื่นได้ เจ้าต้องการยื่นฟ้อง พวกข้าจะต้องลงคะแนนตัดสินใจ ใต้เท้ายวนเจิ้งและข้า หนึ่งคนต่อสาม คนอื่นที่เหลือถือตามจำนวนตอนนี้เริ่มได้...ข้าคัดค้าน”

เขาหนึ่งคนต่อสามคะแนน เท่ากับว่าตอนนี้มีสามคนคัดค้าน

“ข้าเห็นด้วย!” ฮวาสวินฮวนตะโกนเสียงดัง

“ข้าคัดค้าน!” ชายผู้ที่ใบหน้าคล้ายกับเจิ้งอวี้กล่าวเสียงเย็นชา

“ข้าคัดค้าน!”

“ข้าเห็นด้วย” คนผู้หนึ่งที่ดวงตาเต็มไปด้วยขี้ตา ผู้เฒ่าที่เหมือนกับว่ายื่นสัปหงกมาโดยตลอดพูดเบาๆ ในลำคอประโยคหนึ่ง ดึงดูดสายตาที่ประหลาดใจของกลุ่มคน

“คัดค้าน!” ชายหนุ่มรูปหล่อผู้หนึ่ง ผู้ชายสายตาดุดันยืนขึ้นมาทันที

เหล่าครูฝึกทหารบ้างก็รับฟังบ้างก็แสดงความเห็น ตามความแตกต่างของมุมมอง กำแพงที่สว่างไสวก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น แบ่งเป็นฝ่ายคัดค้านและเห็นด้วยสองฝั่ง แต่ละคนถลึงตามองกันด้วยความโกรธเกรี้ยว

แวตาทີ่สื่อหลันสงบนิ่ง ไม่ว่าที่ไหนๆ ล้วนแต่มีการแบ่งชนชั้น ล้วนแต่มีความขัดแย้ง ชนชั้นสูงในกองทัพแน่นอนว่าไม่ยกเว้น ดูแล้วเรื่องในวันนี้ คนชนชั้นสูงในกองทัพเบตยีสิบห้าเกรงว่าจะต้องการฝังเหล่าเมล็ดพันธุ์เช่นกัน ออกมาเป็นการเปลี่ยนแปลง

ทว่าชัดเจนอย่างมาก ไม่ว่ากลุ่มประโยชน์ใดก็ตามเกินครึ่งเป็นตระกูลร่ำรวยที่ถือสิทธิ์ยึดไว้ และยังเป็นคนคัดค้านที่เยอะกว่า

เหล่านักเรียนดูการลงคะแนนของเหล่าอาจารย์อย่างกระวนกระวาย รอการประกาศคำตัดสินชะตาชีวิตของพวกเขา นี่เองก็เป็นครั้งแรกที่นักเรียนคัดค้านบังคับให้อาจารย์ลงคะแนนเสียงต่อหน้าตั้งแต่มีการก่อตั้งกองทัพเบตยีสิบห้ามา ไม่ว่าจะสำเร็จหรือไม่ ทั้งหมดจะต้องถูกบันทึกเข้าไปในประวัติศาสตร์กองทัพเป็นแน่

สิบคะแนนคัดค้าน เจ็ดคะแนนเห็นด้วย สามคะแนนสละสิทธิ์ จิตใจทุกคนตื่นเต้น สายตาต่างมองไปยังใต้เพ้ายวนเจิ้งที่ไม่ลงคะแนนมาโดยตลอดอย่างพร้อมเพรียง

“ขอท่านผู้ใหญ่ตัดสินชี้ขาด!” อึ้งฟูกเล่าอย่างนิ่งสีก สายตา

โหด**ยม

ดำรงตำแหน่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่สูงที่สุดในที่แห่งนี้ ใบหน้าแดง
ของย่านเจิ้งตอนนี้แดงหนักยิ่งขึ้น หน้ามันวาววับ เขาสูบคางที่
มันเงา ลังเลครูใหญ่ ท่ามกลางสายตาที่คาดหวังของทุกคน จึง
กล่าวน้ำเสียงนิ่งลึกไม่รีบร้อน “...สละสิทธิ์!”

ร่างกายที่ตึงเครียดของทุกคนผ่อนคลายลง ถอนหายใจยาว
ออกมาอย่างพร้อมกัน บ้างก็ดีใจ บ้างก็ผิดหวัง

“ผลการลงมติออกมาแล้ว” มุมปากอิงฟู่เสยะยิ้มขึ้นมา จ้อง
มองไต้สื่อหลัน พูดแต่ละคำ “ไม่-อนุ-ญาติ!”

ไต้สื่อหลันตบมือเบาๆ อุ่มจึงไต้หลัน

แพ้กี้แพ้ว นางเองก็ไม่ได้คิดที่จะพักอยู่ที่สถานที่ผู้พั่งแห่งนี้อีก
อยู่ด้วยกันกับกลุ่มผู้คิดแต่แผนการคอยเอาชนะ นางรังเกียจ

“คิดจะไปหรือ” น้ำเสียงอิงฟู่โหด**ยมดังอยู่ข้างหลังนาง “ง่าย
เพียงนี้หรือ”

“หืม” ไต้สื่อหลันอุ่มจึงไต้หลันหันตัวกลับ

“เรื่องเมื่อครู่จบแล้ว แต่เรื่องของเจ้ายังไม่จบ นักเรียนหมายเลข
ห้าร้อยแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าไต้สื่อหลัน” อิงฟู่กล่าวเสียง
เยือกเย็น “ลงโทษเรื่องที่เข้ามาโดยมิได้รับอนุญาต เรื่องดูถูกอา
จารย์เจิ้งอวี เรื่องรุ่มว้ายปลุกปั่นนักเรียน ไม่เคารพอาจารย์ ยั่วยุ
กฎกองทัพโดยมิได้อำนาจ ตามตามกฎกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

ลงโทษทางร่างกายห้าสิบที ไล่ออกจากกองทัพเขตยี่สิบห้า ผู้ติดตามที่เหลือ มีโทษทางร่างกายเช่นกัน ยี่สิบที ทำงานแรงงานสิบวัน ทหารทำโทษ...”

กลุ่มชายสวมเสื้อเกราะอ่อนสีดำเร่งรีบเดินออกมาจากข้างหลังเขา

“เตรียมม้านั่งลงโทษ!” เสียงอึ้งฟู่ส่งลงมาคราหนึ่ง กลุ่มคนเหล่านั้นจัดการงานจากอีกฝั่งเสียงดังกึกก้องดึงเอาม้านั่งกว้างหนึ่งกลุ่มใหญ่ พร้อมกับเชือกเส้นใหญ่ ไม้กระดาน วางเรียงเป็นแถวบนพื้นที่โล่งว่าง

บุตรหลานตระกูลยากจนทุกคนสีหน้าเปลี่ยน บุตรหลานลำดับตกทอดให้ร้องยินดีกระโดดโลดเต้น เหล่าชายหนุ่มสมัครใจช่วยลากม้านั่ง คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งยังบอกร้องให้นำเชือกป่านเปลี่ยนเป็นเชือกเอ็นวัวชุ่มน้ำ

“ข้าไม่อยาก ข้าไม่อยาก...” เส้นเหมยฮวาสะอื้นให้สั่นเทิ้ม นิ้วมือคว้าแขนเสื้อไท่สื่อหลั่นสั่นเทาอย่างรุนแรง “ต้องถอดกางเกงโบาย! ขายหน้าคนจะตาย! ครึ่งก่อนนักเรียนหญิงผู้หนึ่งที่ถูกโบายผูกคอตายแล้ว! ข้าไม่อยาก ข้าไม่อยาก! ไม่นะ ข้าผิดไปแล้ว ข้าผิดไปแล้ว...”

คนที่ถูกบังคับให้หีบใบเลือกวิชากลุ่มนั้นถอยหลังอย่างประหวั่นพรั่นพรึงไปหมด มองไท่สื่อหลั่นอย่างโกรธแค้น ซุ่ยยานิ่งเงียบไม่ส่งเสียง เดินก้าวขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าวยืนข้างๆ ไท่สื่อหลั่น ฮวาสวีฮวนตะโกนดัง “ซี๊ซัว! ซี๊ซัว! โบายห้าสิบครั้งฆ่าคนตายได้! ไหนเลยจะหนักเพียงนี้!”

“คัดค้านอย่างถึงที่สุด” อึ้งฟู่จ้องมองไท่สื่อหลัน “เพิ่มอีกสิบ
โบย!”

“เจ้าอยากโบยนางให้ตายเลยหรือไม่” ฮวาสวีนิฮวนตะโกนดัง
ลั่น

“ฝ่าฝืนกฎกองทัพ ตายเพราะโดนโบย สมน้ำหน้า!”

“เหลวไหล! เหลวไหล เหลวไหล เหลวไหล!”

อึ้งฟู่หายใจเข้าลึก ไม่สนใจฮวาสวีนิฮวน จ้องมองไท่สื่อหลัน
สะบัดมือสั่ง “เอาตัวมา!”

เหล่าทหารทำโทษพุ่งเข้ามา

ทุกคนกลั่นหายใจ

ไท่สื่อหลันเพียงแค่อำนาจไท่หลันยัดให้ชูย่าได้ทัน ก็ถูกชายสอง
คนจับแขนเอาไว้แน่น นางเองไม่ต่อต้าน ปล่อยให้คนลากไป
หน้าม้านั่งลงโทษ

“ถอดกางเกงนางออก!” รอยยิ้มอึ้งฟู่**ยมโหด

ไท่สื่อหลันหันหน้ากลับฉันทัน จ้องมองอึ้งฟู่ มีความยุ่งเหยิง
เล็กน้อยในผมสีดำ ดวงตาแคบยาวคมกริบ สว่างดุจคมมีด

ฝ่ายตรงข้ามก็เหมือนกับถูกสายตาเยือกเย็นนี้ทำให้ตกตะลึง

คราหนึ่ง ทันใดนั้นก็หัวเราะเยาะ คุณชายสีตระกูลเงื้อมมือเดินแกว่ง
แขนกว้างเข้ามา สองมือดึงเชือกเอ็นว้าวพาดลงให้เกิดเสียง
หัวเราะใหญ่ “ถอดสิ รีบถอดสิ วันนี้สุขใจแล้ว ได้เห็นกันของ
เหล่าหญิงสาวกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า!”

เหล่าบุตรหลานตระกูลยากจนยืนแน่นิ่งไม่ขยับ สายตากลับ
เหมือนมีประกายไฟกะพริบขึ้นมา กำหมัดแน่นแขนเสื้อสั้นไหว
เป็นระลอกคลื่นที่สั่นกระเพื่อม ท่ามกลางความนิ่งเงียบมีเสียง
แปลกประหลาดดังกึกๆ เลื่อนร่างพักหนึ่ง ตั้งใจฟังเป็นเสียงที่
เกิดจากการกัดกระทบฟันแน่นของหลายๆ คน

ไร้เสียงเศร้าโศก คล้ายกับมีอารมณ์อาฆาตแค้นออกมา

“ถอดสิ ถอดสิ...” คุณชายสีตระกูลเงื้อมมือหัวเราะดังอย่างไม่จริงจัง
เดินมาข้างๆ ไท่สื่อหลัน กระแทกทหารทำโทษสองนายออก ยื่น
มือไปจับผ้าคาดเอวของไท่สื่อหลัน

‘ฉีก’

เสียงแผ่วเบาดังขึ้นครั้งหนึ่ง น้ำพุโลหิตสายหนึ่งพุ่งพรวดออก
มา!

คุณชายสีตระกูลเงื้อมมือคล้ายกับตกตะลึง แต่เกินความคาดหมาย
เกินไปจึงลืมความรู้สึกเจ็บปวด ทันใดนั้นก็ร้องตะโกนออกมา
คราหนึ่ง ถอยไปข้างหลังล้มลง โลหิตสดบนเอวพุ่งออกมาอย่าง
แรง!

ไท่สื่อหลันชักมีดเล็กที่ข่มไปด้วยโลหิตสีสดออก มือก็คว้าออก

ไปที่คุณชายสีตระกูลเจ้จ๋ จับคอเขาไว้ แสงสะท้อนของมิดกระ
พริบแวบหนึ่ง มิดเล็กจ๋ไปที่คอหอยเขา

การกระทำที่ต่อเนื่องของนางนี้รวดเร็วและ*ยมโหดและทำ
โดยที่คนไม่รู้ตัว ทหารผู้ลงโทษที่ยืนอยู่ใกล้ข้างนางเองยังไม่
สามารถตอบสนองกลับมาได้

มิดเล็กจ๋คอ ไท่สื่อหลันเงยหน้า ผมสีดำที่สะบัดขึ้นมาอย่างแรง
ปิดบังดวงตาของนาง ในดวงตาแคบยาวสะท้อนความเคร่งขรึม
และสงบนิ่ง กระหายเลือดเล็กน้อย ดังสัตว์ป่า

“ผู้ใดแตะต้องข้า ข้าจะฆ่าผู้นั้น!”

รอบด้านหยุดหายใจราวกับสิ้นชีวิต ตั้งแต่ต้นจนจบเส้นเสียง
เย็นเยือกของนางไม่เปลี่ยนระดับแม้แต่หน่อย

“พวกคนขี้ลาด พวกเจ้ายังรอจะถอดกางเกงอยู่หรือ”

มิดเล่มหนึ่งปรากฏ ราวกับฟ้าผ่าเป็นแนวยาวบนท้องนภา เสียง
หนึ่งดังขึ้น ดุจน้ำเย็นที่ซัดเข้าไปในน้ำมันร้อน เหล่านักเรียน
หนุ่มถูกโลหิตของคุณชายสีตระกูลเจ้จ๋กระเด็นจนแวตาเป็นสี
แดง แล้วจึงถูกคำพูดของไท่สื่อหลันแทงเข้าที่หัวใจ!

โลหิตร้อนระอุตั้งน้ำเดือด ยากที่จะควบคุมตนเองอีกครั้ง! หลาย
ร้อยคนเดินก้าวขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าวอย่างพร้อมเพรียง

“ผู้ใดทำให้ข้าอับอาย ข้าจะฆ่าให้ตาย!”

เสียงดังฟ้าร้อง สั่นสะเทือนห้องธุรการ เหล่าชนชั้นสูงถอยหลัง
ไปก้าวหนึ่ง หน้าเปลี่ยนสีพร้อมกัน

ที่ประจันหน้าอยู่ไม่ใช่นักเรียนที่พยักหน้าทำตามคำสั่งอย่างทุก
วันอีกต่อไป เป็นไฟโกรธที่ลุกโชนอย่างรุนแรง เป็นกำแพงเหล็ก
อันสูงส่ง เป็นการแบกรับอาวุธหนักหน่วงสีโลหิต เป็นการถูกจิต
วิญญาณกดขี่อย่างไม่ระมัดระวังเป็นระยะเวลานานนาน ในที่สุด
ก็ถูกการตัดสินใจเมื่อครู่ของไท่สื่อหล่นนำไปสู่ความโกรธแค้นและ
โลหิตที่ร้อนระอุ ดังกระแสน้ำดังคลื่นซัด เสียงดังครั่นครืนกดทับ
ไปมาจนจบ ต้องการจะบดละเอียดรื้อกำแพงทั้งหมดที่ขัดขวาง
ตรงหน้ามาเป็นระยะเวลานาน

“ช่างพวกเจ้าแล้ว!” อี้งฟูร้องคำราม มือสะบัดสิ่งทีหนึ่ง ทหาร
ลงโทษยกหอกยาวขึ้นด้านหน้า ยื่นไปข้างหน้านักเรียนมือเปล่า

หอกเหล็กแหลมส่องสะท้อนดังดวงตาที่เฉียบขาด เหล่า
นักเรียนไม่หยุดเดิน หน้าอกตั้งตรง ดวงตาเชิดขึ้น นากลัว
ราวกับอาวุธเหล็ก

ในอกของใครที่โลหิตร้อนระอุเผาไหม้ขึ้นมา เผาไหม้วัชพืชที่งอก
ขึ้นเฉียดผ่านจิตใจข้างในจนหมด

เหล่านักเรียนเดินก้าวมาข้างหน้าเรื่อยๆ หอกเหล็กสั่นระริก
อยากจะถอยกลับ แต่ถูกเสียงคำรามของอี้งฟูขวางไว้

“ไม่ต้องสน! ไม่ต้องสน! ไม่ให้ถอย! ผู้ใดถอย! ผู้นั้นตาย!”

‘ตึก ตึก ตึก’ เหล่านักเรียนก้าวเท้าพร้อมเพรียงกันเผชิญหน้า

กับดอกเหล็ก ออกตั้งตรง

ปลายดอกเปล่งแสงระยิบระยับ

เลือดเนื้อเพียงพอที่จะก่อเป็นกำแพง

คอยคุมเชิง ตะคร้งหนึ่งสู่ทันที

ทันใดนั้นกลุ่มคนข้างหลัง มีคนยิ้มอย่างอ่อนโยน

กล่าวเบาๆ “รีบไปไย คะแนนยังนับไม่เสร็จเลย”

ตอนที่ 44 พลิกฟ้ากลับดิน

ได้ยินเสียงนี้ ไท่สื่อหลันก็เลิกคิ้วขึ้นทันที

เสียงร้องดีใจของเหล่าผู้หญิงรอบด้านสูงยิ่งกว่าผู้ชาย “ครูฝึก
หลี่!”

ครูฝึกหลี่

ผู้ที่ทำตัวลึบๆ ล่องๆ นั้น ครูฝึกหลี่ผู้ลือชื่อที่ไท่สื่อหลันฟังจนหู
ข้างหนึ่งแฉะ ได้ยินว่าชื่อหลี่ผู้ใจไม่ใช้หรือ

แต่ว่าเสียงนี้ชัดเจนว่าเป็นเสียงของหลี่จิ้นเสวีย

พบเจอคนตามไล่ฆ่ากับนางผู้ไร้ชื่อ หลี่จิ้นเสวียผู้ตกหน้าผาไร้
ร่องรอย

คนผู้นี้ ตั้งแต่ที่ไท่ลื้อหลั่นทะเลลุมิตีมา น้อยคนนักที่จะมีเจตนาดี กับนางตั้งแต่แรกพบ เขาสูญหายไรร่องรอย ไท่ลื้อหลั่นสีหน้า เย็นชาเหมือนปกติ ภายในใจเองก็ไม่ได้เป็นห่วงเพราะความ คิดถึงไปทั้งหมด ตอนนี้ได้ยินเสียงของเขา ชั่วพริบตาคล้ายกับ ว่าก้นบึ้งในหัวใจร้อนขึ้นมาเล็กน้อย

ที่แท้แล้วเขายังมีอีกหนึ่งชื่อ ที่แท้แล้วเขาไม่เป็นอะไร

ไท่ลื้อหลั่นหันมอง ก็เห็นคนผู้นั้นยิ้มน้อยๆ มองผ่านมามาภายใต้ ลมฤดูใบไม้ผลิ ใต้ต้นไม้สีเขียวขจี

รอยยิ้มทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิ ลูกท้อลูกพลัมสีแดงดงาม ท้องฟ้า ผืนดินอ่อนโยนอยู่ในดวงตาใสๆ ของคนผู้นั้น เปลี่ยนจากพายุ ที่โหมกระหน่ำเป็นท้องทะเลสีฟ้าสด

ท่าทางตื่นตระหนกที่เมื่อสัมผัสก็ปรากฏขึ้นเป็นเพราะว่ารอยยิ้ม และความผ่อนคลายเล็กน้อยนี้ทหารลงโทษวางด้ามหอกลงโดย จิตใต้สำนึก เหล่านักเรียนหยุดฝึก้าว

มีเพียงแต่กลุ่มครูฝึกที่คัดค้านขมวดคิ้ว

“อาจารย์หลีกต้องการแสดงความเห็นหรือ” อึ้งฟู่ดูท่าไม่ค่อยดี นัก แต่คนที่อามหิตเด็ดขาดผู้นี้ คาดไม่ถึงว่าท่าทีที่มีต่อหลี่จิ้น เสวี่ยจะแตกต่าง สุภาพและมีมารยาท

“ไม่กี่วันมานี้เข้ามาแล้วเที่ยวหนึ่ง มีเรื่องด่วนจึงกลับไปก่อน ต่อ มาได้ยินว่ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้าในที่สุดก็ครบจำนวนคน ตั้งใจ

กลับมาแสดงความยินดี” หลี่จิ้นเสวียจ้องมองไท่สือหลัน แวตาอบอุ่นเป็นประกาย

“ในเมื่ออาจารย์หลี่อยู่ จึงมีสิทธิ์ในกิจกรรมต่างๆ ของกองทัพ” อี้่งฟู่ชี้ไปที่ไท่สือหลัน “เรื่องเมื่อครู่ท่านอาจจะไม่ชัดเจน หญิงผู้นี้แอบอ้างสิทธิ์ถล่มเข้ามา...”

“ข้าว่า” หลี่จิ้นเสวียตัดบนของเขายาวอย่างอ่อนโยน “การตัดสินใจขาดทั้งหมดว่าแม่นางไท่สือมีความผิดหรือไม่ ล้วนน่าจะสัมพันธ์กับผลลัพธ์ที่บุตรหลานตระกูลยากจนยื่นอุทธรณ์ขอแก้ระบบเลือกวิชาในครั้งนี้”

“ความหมายของอาจารย์หลี่ คือหากยื่นอุทธรณ์สำเร็จแล้ว ไท่สือหลันจะพ้นโทษอย่างนั้นหรือ” อี้่งฟู่ขมวดคิ้วที่หนึ่ง ทันใดนั้นก็ยิ้มเยาะ “ในเมื่ออาจารย์หลี่กล่าวเช่นนี้ ตกลง”

ทุกคนนิ่งเงียบ ต่างก็รู้ว่าหลี่จิ้นเสวียเห็นด้วยกับการแก้ไขระบบเลือกวิชา เพียงแค่หนึ่งคะแนน เปลี่ยนสถานการณ์โดยรวมไม่ได้อย่างสิ้นเชิง อี้่งฟู่ก็รู้ในจุดนี้ชัดเจน แสร้งใจกว้างไปเท่านั้น

“เหยาอี้่งฟู่แยกเรื่องส่วนรวมกับส่วนตนอย่างชัดเจน ผู้แซ่หลี่ขอเคารพ” หลี่จิ้นเสวียชมเชยทันที ถามเขา “เช่นนั้น ข้าสามารถเข้าร่วมลงคะแนนเสียงได้ใช่หรือไม่”

“ได้”

“นับคะแนนของข้าด้วยใช่หรือไม่”

“นับ” อึ้งฟู่หงุดหงิดเล็กน้อย ในแวตาเขียนเต็มไปด้วยคำว่า ‘จู้จี้’ สองคำ

“เช่นนั้นก็ดี” หลี่จิ้นเสวียยังคงยิ้มอย่างสะอาดบริสุทธิ์เช่นนั้น เบาหีบของชิ้นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้ออย่างช้าๆ กล่าวด้วยความรู้สึกเสียใจเล็กน้อย “ข้าเห็นด้วย...”

อึ้งฟู่ยิ้มเยาะ

“...รวมทั้งจิ้นกั้วกงฟากข้าลงคะแนน เห็นด้วย”

รอยยิ้มเยาะนั้นนิ่งกับที่

หลี่จิ้นเสวียผลักของในฝ่ามือออกไป ป้ายสีทองดำแผ่นหนึ่ง เปล่งแสงระยิบระยับ ตราประทับโบราณ ตัวอักษรจีน ‘จิ้น’ เรียบง่ายสวยงาม

“ตามกฎระเบียบ” หลี่จิ้นเสวียกล่าวต่อ “ข้าคือครูฝึกที่เชิญมาเป็นพิเศษ พบการลงคะแนนเสียงหนึ่งต่อสอง แต่ไหนแต่ไรมาจิ้นกั้วกงไม่เข้ามายุ่งกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของกองทัพลุ้ยอันในพื้นที่ แต่ถือตามตำแหน่งผู้บัญชาการใหญ่แห่งกองทัพลุ้ยอันของเขา คาดว่าน่าจะเหมือนกับใต้เท้าอึ้งฟู่ หนึ่งต่อสามก็เทียบได้”

อึ้งฟู่จ้องมองตรงลงมาที่ป้ายแสดงอำนาจในมือเขา รู้สึกเพียงแค่ว่าทั่วทั้งปากเริ่มขมปร่า

ลิมฉานะอีกตำแหน่งหนึ่งของเขาไปได้อย่างไร!

“เพิ่มอีกห้าคนที่เห็นด้วย” หลี่จิ้นเสวียหันไปทางยวนเจิ้ง “ท่านเห็นหรือไม่”

ยวนเจิ้งมองป้ายแสดงอำนาจปราดหนึ่ง ไม่มีผู้ใดทราบวาทะจริงแล้วจิ้นกั้วกงได้ฝากหลี่จิ้นเสวียแสดงสิ่งนี้หรือไม่ ทว่าป้ายแสดงอำนาจอยู่ในมือของเขา ที่เขาพูดก็นับด้วย

ในราชสำนักตำแหน่งบนหรือล่างไม่มีผู้ใดที่ไม่รู้ หลี่ฝูโจว ผู้การใหญ่แห่งจวนจิ้นกั้วกง ผู้การอันดับหนึ่งแห่งหนานฉี

อันดับหนึ่ง ความสามารถอันดับหนึ่ง หรงฉู่ไม่ชอบอยู่ที่เมืองหลวง ตลอดทั้งปีออกเดินทางไปทั่วหล้า กิจธุระจุกจิกทั้งหมดในจวนจิ้นกั้วกงของเขา ตั้งแต่ถวายของขวัญถวายพรวันเฉลิมพระชนมพรรษาอ่องเต๋ ไปจนถึงอาบน้ำให้เด็กหลังจากเกิดมาได้สามวันในจวนขุนนางตระกูลหนึ่ง การรับส่งแขกงานพิธีแต่งงานพิธีศพมากมายหลายอย่าง ล้วนแต่จัดการจากมือของผู้การใหญ่ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยผิดพลาด

อันดับหนึ่ง ตำแหน่งอันดับหนึ่ง ว่ากันว่าเขาและหรงฉู่ไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบเจ้านายคนใช้ เขาทำหน้าที่ผู้การใหญ่ให้หรงฉู่ก็ไม่ใช่ขายตัวเป็นทาส แต่เป็นเพราะเหตุว่าในปีนั้นวงศ์ตระกูลติดหนี้บุญคุณตระกูลหรง เป็นการตอบแทนบุญคุณ ตระกูลหลี่ยึดหยัดให้บุตรหลานทุกรุ่นทั้งหมดได้มาพักที่ตระกูลหรงหลายปี ทำความรู้จักกับพี่น้องกั้วกงในยุคสมัยนี้ ดังนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองใกล้เคียงกับมิตรสหาย หรงฉู่สุนัขจิ้งจอกที่ไม่ควรไปยุ่งเกี่ยวด้วยตัวนั้น ค่อนข้างไว้อใจหลี่ฝูโจว หลี่ฝูโจวรับตำแหน่งผู้การใหญ่ ไปมาหาสู่อิสระ และก็ไม่ได้อยู่ที่จวนบ่อยนัก หรงฉู่จึง

อนุญาตให้เขาจัดการกิจธุระในจวนจากที่ไกลๆ ได้ ควบคุม
อำนาจทหารแข็งเกร่งมากมายในจวน จากที่คนชั้นสูงกล่าวกัน
นี้เป็นเหตุการณ์ผิดปกติที่เหนือความคาดหมาย

อันดับหนึ่ง ลีกลับอันดับหนึ่ง สำหรับฐานะแม่ทัพโปรดปราน
อันดับหนึ่งในผู้ใต้บังคับบัญชาของทรงฉู่ มีผู้ช่างสังเกตใต้ถ้ำ
ในหลายๆ หนทางอย่างไม่ขาดสาย ทว่าตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้รับ
ความจริง ว่ากันว่าเบื้องหลังของหลี่ฝูโจวมีประวัติความเป็นมา
ลึกลับในจอมยุทธ์ตระกูลขุนนาง เป็นผู้มียอำนาจด้านใดด้านหนึ่ง
ในยุทธภพ ตนเองมีสายเลือดสูงส่ง ครอบครัวขุนนาง อำนาจ
และความมั่งคั่งไม่เกรงใจยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะในยุทธภพก็เห
หมือนกับทรงฉู่ที่อยู่ในตำแหน่งราชวงศ์หนานฉี แต่จนถึงตอนนี้
ยังไม่มีหลักฐานพิสูจน์

ดังนั้น หลี่ฝูโจวหยิบป้ายแสดงอำนาจของทรงฉู่ออกมา ก็เหมือน
ทรงฉู่ยืนอยู่ต่อหน้า กองทัพสุริยันไม่ว่าผู้ใดก็ตาม ก็ไม่กล้าไป
หาหลักฐานพิสูจน์กับทรงฉู่ต่อหน้าเช่นนี้ เกรงว่าเมื่อไปหาหลัก
ฐาน ทรงฉู่ผู้ออกนามเข้าข้างผู้นี้ ก็ต้องพยักหน้าอย่างแน่นนอน

บุตรหลานตระกูลยากจนโหล่งอย่างปีติยินดี ทหารทำโทษมอง
ซ้ายมองขวาอย่างประหวั่นพรั่นพรึง ย่นเจิ่งหายใจเข้าหนึ่งที
กล่าวต่อ “ถอยไป ถอยไป!”

หน้าอิงฟู่ฉิมครีมตั้งช่องน้ำฝนระหว่างชายคา ครุใหญ่กีดฟัน
กล่าว “ในกองทัพสุริยัน ข้าปฏิบัติตามกฎอย่างเคร่งครัดหลาย
ต่อหลายปี จะเป็นเพราะคนชั้นต่ำไม่ก็คนได้อย่างไร พูดยั่วแก็ก
แก็ร์”

“ทั้งหมดอิงตามการตัดสินใจที่เป็นเอกฉันท์” หลี่จิ้นเสวียยิ้มกล่าว “เหยาอิงฟู่คำพูดนั้นเมื่อครู่ ข้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง”

“แม้ว่าอนุญาตให้แก้ไข” เหยาอิงฟู่กัดฟัน บนแก้มกล้ำเนื้อสี เขียวจัดปูดขึ้น “หญิงผู้นี้ฝ่าฝืนกฎกองทัพ บ่มขู่ทำร้ายร่างกาย เพื่อนนักเรียนเป็นโทษที่หนักหนา อภัยให้ไม่ได้อย่างยิ่ง!”

บุตรหลานตระกูลยากจนได้ยินประโยคนี้ เสียงโห่ร้องดีใจหยุด นิ่ง เดินมาข้างหนึ่งก้าวด้วยท่าทีที่โกรธเคือง ไท่สื่อหลันยืนอยู่ โดดเด่นไม่ขยับ จนถึงตอนนี้นางไม่ได้มีสีหน้าที่ตื่นเต้นใดๆ มิด ที่จิ้มลำคอคุณชายสี่ตระกูลเจิ้งก็ไม่สั่นเลยแม้แต่น้อย

“เหยาอิงฟู่วาจานี้ยังขาด” หลี่จิ้นเสวียยิ้มอย่างอ่อนโยนกล่าวว่า “การยื่นอุทธรณ์ก็เสร็จสิ้นลงแล้ว ตามกฎกองทัพข้อที่สี่สิบสาม ผู้ที่เสนอคำพูดท้าทายเพื่อกองทัพสำเร็จ พิจารณาเป็นคุณงาม ความดีพิเศษ ชมเชยและให้รางวัล มอบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ‘ คำพูดดีเด่น ’ หลังจบการศึกษาอนุญาตให้เลื่อนตำแหน่งขึ้น หนึ่งขั้นเข้ารับราชการ ย่วนเจิ้ง ถูกต้องหรือไม่”

ผู้อาวุโสใบหน้าแดงล้งเลเล็กน้อย พยักหน้า

“ในส่วนที่ทำร้ายเพื่อนนักเรียน...” ทันใดนั้นหลี่จิ้นเสวียจ้อง มองไท่สื่อหลัน

โดยจับพลันไท่สื่อหลันเก็บมิดเล็ก ผลักคุณชายสี่ตระกูลเจิ้งที่ หนึ่ง พยักหน้าให้เขา “ขอโทษที่ ล้อเล่นนะ”

“เจ้าดูสิ” หลี่จิ้นเสวียรับต่อทันที “ล้อเล่น”

ผู้อาวุโสใบหน้าแดงเริ่มไอ ฮวาสวินฮวนหัวเราะใหญ่ “ใช่แล้ว ล้อเล่น พวกเจ้าตกใจกันเช่นนี้ช่างโง่เขลาเสียจริง!”

คนตระกูลเจิ้งมองหน้ากันไปมา สีหน้าเหยาอิงฟู่คล้ายกับตบหมบบนหน้าผากเส้นโลหิตดำเต้นตุบๆ ครูใหญ่ร้องตะโกนเสียงดัง “หน้าไม่อาย!”

คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งถูกผลักออกท่ามกลางความมึนงงในทันใด จิตใต้สำนึกผลักไท่สื่อหลันกลับ มือเพ็งจะยกขึ้นมา ทันใดนั้นก็มึนบางสิ่งยัดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ความเย็นเยือกและเมือกลื่นสัมผัสกับมือ เขาก็มืดระดมองคราหนึ่ง สิ่งที่เห็นก็คือด้ามมีดเล่มเล็กเล่มหนึ่ง

“ของของตนเอง ถือให้ดี” ไ่สื่อหลันกล่าวอย่างนิ่งเงียบ

คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งเกือบจะหันหลังหนี มีดที่เสียบเอวของเขาเป็นรู เปลี่ยนเป็นของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

“ไท่สื่อหลัน!” เหยาอิงฟู่ตะโกนอย่างโกรธแค้น “ถึงแม้ว่าวันนี้เจ้าจะได้รับรางวัล แต่เจ้าทำร้ายคน เป็นโทษที่ยากจะเลี่ยง! เจ้าคิดว่าเจ้านำอาวุธชั่วร้ายทิ้งไป จะสามารถลบหลักฐานความผิดได้หรือ บาดแผลของเจิ้งชืออยู่ตรงนี้!”

ไท่สื่อหลันไม่สนใจเหยาอิงฟู่ ก้มหน้ามองคุณชายสี่ตระกูลเจิ้งที่ยืนที่มอยู่ตรงนั้นอย่างเย็นชา น้ำเสียงเบาแต่ชัดเจน “ในแขนเสื้อข้ายังมีมีดอีกเล่ม”

คุณชายสี่ตระกูลเจ้INGSั่งโหยงหนาวสั้นระริก จิตใต้สำนึกถอย
เท้าออกคิดอยากอะหนี แต่แขนของเขายังอยู่ในมือของไต้สื้อ
หลั่น หลังได้รับบาดเจ็บทั้งตัวก็อ่อนแรงจะวิ่งขยับได้ที่ไหน

“เจ้าเองก็รู้ ข้าไม่ได้นำมาติดออกมา” ไต้สื้อหลั่นกล่าวอธิบายอย่าง
เบาๆ “พันเอวข้างหนึ่งไป เจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้ หากพันเอวสอง
ข้าง เจ้าเองก็รู้”

นางพุดจอบ หันหน้ากลับอย่างสบายๆ บุตรหลานตระกูลร่ำรวย
เห็นค่าชีวิตตั้งทอง จะต้องไม่ยอมตายลงด้วยน้ำมือนางอย่าง
เด็ดขาด

“ข้า...ข้า...” คุณชายสี่ตระกูลเจ้INGSั่งเหวี่ยงเต็มศีรษะไหลลงมา

“คุณชายสี่ เจ้าวางใจ...” เหย้าอิงฟู่เพิ่งกำลังจะพูด จู่ๆ เสียงร้อง
ของคุณชายสี่ตระกูลเจ้INGSั่งก็ตัดบท

“ไม่ใช่...ไม่ใช่...มิดนี้ มิดนี้เป็นของข้า ข้าเพียงจะเห็นนางถูกมัด
จิตใจทนไม่ได้ คิดอยากอะเข้าไปช่วยนางแก้มัด...ใช่ เป็นเช่นนี้..
ข้ามาช่วยนางแก้มัด ไม่ได้ตั้งใจกระแทกลงไป กลับทำให้ตนเอง
บาดเจ็บ...”

ปากของคนรอบด้านยิ่งอ้ากียิ่งกว้าง เหย้าอิงฟู่ยิ่งได้ยินกียิ่งตก
ตะลึง คุณชายสี่ตระกูลเจ้INGSั่งยิ่งตะโกนกียิ่งคล่องแคล่ว ไต้สื้อหลั่น
ยิ่งได้ยินกียิ่งพอใจ

ไม่เลว ระดับไอคิวไม่แย่

คุณชายสี่ตระกูลเจ้ตะโกนเสร็จ ดวงตาก็กะลือกะลั่น เสียงปึงดังคราหนึ่ง ล้มลงไปทีพื้นตรงๆ

บาดเจ็บ ถูกข่มขู่ ก็ครั้งที่การตกใจกลัวความเป็นความตายเป็นเรื่องที่หนักหน่วงอย่างยิ่ง ทั้งตกใจทั้งกลัวกลัว ถูกชกฟันหัก และกลืนโลหิต เวลาเดียวกันก็กลัวกลัวสถานการณ์ขมขื่น เป็นปางเส้นสุดท้าย

ไท่สื่อหล่นก้าวข้ามเขาอย่างสงบนิ่ง ม้วนแขนเสื้อขึ้น นางไม่มีมิดเล่มที่สองแต่อย่างใด เล่มที่เพิ่งเอาออกมานั้นก็เป็นเล่มเคยใช้ปกผลไม้ให้จึงไท่หล่น ก่อนจะเดินออกประตูไปเกรงว่าจะมีเรื่องจึงหยิบเอามาซ่อนไว้ในแขนเสื้อ

นางพยักหน้าให้หลี่จิ้นเสวี่ ไม่คิดว่าตอนนี้จะมาขอบคุณเขา หันหลังจึงไท่หล่นกำลังจะเดินไป ข้างหลัง น้ำเสียงอ่อนโยน น่าฟังของหลี่จิ้นเสวี่ดังขึ้น

“แม่นางไท่สื่อ โปรดหยุดก่อน”

ตอนที่ 45 หึงหวง

“แม่นางไท่สื่อ โปรดหยุดก่อน ข้าคิดว่าเจ้าอาจจะอยากรู้ว่า รายวิชาใดเหมาะสมกับเจ้า”

ไท่สื่อหล่นหยุดนิ่ง ยังไม่ได้ตอบ หญิงสาวกลุ่มหนึ่งลั่นทะเลักเข้ามาดั่งน้ำหลาก เส้นหมยฮวาพุ่งเข้ามาอยู่ด้านหน้าสุด

“ครูฝึกหลี่พวกข้าก็อยากจะรู้ว่ารายนวิชาใดเหมาะสมกับพวกข้า...”

“ได้สิ” หลีจิ้นเสวียพยักหน้าอย่างอบอุ่น ภายใต้การปกคลุมไปด้วยสายตาที่เปล่งประกายแวววับเป็นวงกว้าง ผายมือไปยังฮวา สวินฮวน “ครูฝึกฮวาเข้าใจรายวิชาในกองทัพยิ่งกว่าข้า เชื่อว่านางสามารถตอบอธิบายได้อย่างเต็มที่”

“เต็มใจอย่างยิ่ง” ฮวาสวินฮวนยิ้มแฉ่งเห็นฟันขาวทั้งปาก ปราชตามองไถ่สือหลัน เข้าไปข้างหูหลีจิ้นเสวียกระซิบว่า “หญิงสาวเจ้าก็เกี้ยว ลำบากมาถึงข้า มีประโยชน์อันใด”

“ครั้งนี้ข้าท่องเที่ยวในเขตซีเป่ย (ตะวันตกเฉียงเหนือ) เห็นชายหนุ่มดีๆ จำนวนหนึ่ง...” หลีจิ้นเสวียยิ้ม ดวงตากลอกไปมา

“เจ้าออกไปเสีย!” ฮวาสวินฮวนผลักเขาออกไปอย่างแรงคราหนึ่ง “ไปเกี้ยวหญิงของเจ้าเสีย!” หันกลับมาขมึงเงิบเป็นพิเศษ “เหล่าหญิงสาว อยากถามอะไร พุดมาอย่าเกรงใจ...เอ่ เส้นเหมยฮวา ข้าครูฝึกตอบอธิบายคำถามที่พวกเจ้าสงสัยด้วยตัวเอง เจ้ากล้าเดินหนีรี”

“ล่าเอียง! ล่าเอียง!” เสียงร้องไห้ของเส้นเหมยฮวาดังเข้ามาจากที่ไกลๆ...

สร้างความวุ่นวายให้ฮวาสวินฮวนและเส้นเหมยฮวาแล้วออกมา เช่นนี้ ตอนที่ไถ่สือหลันพบกับหลีจิ้นเสวียอีกครั้ง ยิ่งรู้สึกว่บรรยากาศคล้ายกับมีบางอย่างผิดปกติ

ทั้งคู่เดินไปมาอยู่กลางถนนเล็กในสวน นักเรียนรอบด้านชี้และพยักหน้า เสียงร้องโหยหวนของเหล่าหญิงสาวที่ไกลๆ ยังคงอยู่

แต่ไหนแต่ไรไท่สื่อหลันเย็นชาเช่นนี้ ถึงแม้ว่าไม่เหมาะสมเล็กน้อย แต่กลับปี๋เกียจจะเอ่ยปาก กลับกันหลี่จิ้นเสวี่มองสีหน้าของนาง ทันใดนั้นก็หยุดฝีเท้า ยิ้มน้อยๆ ถาม “ข้ารู้ว่าที่ข้างหน้ามีศาลา บรรยากาศไม่เลว อยากไปนั่งที่นั่นหรือไม่”

ไท่สื่อหลันพยักหน้าตามใจเขา เงยหน้ามองสถานที่ข้างหน้า ที่นั่นคือหน้าผาที่ยกตัวสูงลูกหนึ่ง เอียงตัวไปทางท้องฟ้า ราวกับเขี้ยวแหลมของภูเขาทิมแทงนภา ยอดสูงสุดของเขี้ยวแหลมศาลาหนึ่งหลังตั้งอยู่บนหุบเขาที่โล่งกว้างและเงียบสงัด เปล่าเปลี่ยวต้านลม

ศาลาชื่อว่า ‘หลิงอี’ (ปีกยอดน้ำแข็ง) ตัวศาลาสูงอย่างยิ่ง ราวกับปีกปีกสองข้างไว้

เพียงแค่เดินจากในกองทัพบาถึงในศาลา ยังมีเส้นทางภูเขาขรุขระหนึ่งสาย ดังนั้นแม้ว่ามีคนชอบทิวทัศน์อันยิ่งใหญ่สง่างามนั้น ก็มีคนน้อยนักที่จะยอมลำบากขาทั้งสองเดินขึ้นเขา

ไท่สื่อหลันเงียบไม่ส่งเสียง ตอนนี้เริ่มป็นผา จึงไท่หลันตามนางมาด้านหลัง ขาเล็กสั่นเดินเตาะเตาะ

“ให้ข้าอุ้มเถิด” หลี่จิ้นเสวี่มองจึงไท่หลันปราดหนึ่ง ยื่นมือสองข้างไปที่เขา

จึงไท่หลันมองไท่สื่อหลันก่อน

“จึงไท่หลัน” ไท่สื่อหลันไม่ได้หันหน้ากลับ ชี้ไปที่ยอดศาลา “รู้สีกว่าข้างบนสวยไหม”

“สวย” จิ้งไท่หลันตอบเสียงใส

“อยากยืนอยู่บนนั้น มองลงมายังคนข้างล่างที่กำลังปีนขึ้นไป เหมือนมดหรือไม่”

“อยาก” จิ้งไท่หลันหัวเราะอ๊ๆ คิดว่าคนเป็นมดน่าสนุกนัก

“เช่นนั้นก็ปีนขึ้นมาเอง” ไท่สือหลันเงยหน้ามองยอดเขา “อ้อม เจ้าขึ้นไปนั่งบนที่นั่ง ไม่สู้เจ้าปีนขึ้นไปด้วยตนเองรู้สึกดียิ่งกว่า ไปตลอดกาล”

จิ้งไท่หลันหัวเราะอ๊ๆ “...ทุกวันพวกนางต่างก็อ้อมข้าขึ้นไปนั่ง...”

“หลังจากนี้เจ้าขึ้นมาเอง” ไท่สือหลันหันกลับไปมองเขา “ครั้งแรกไม่สำเร็จ ครั้งที่สอง ครั้งที่สองไม่สำเร็จ ครั้งที่สาม เพียงแค่เจ้าคิดเองว่าจะเดินขึ้นไปข้างหน้า ผู้ใดขวางเจ้า เตะผู้นั้น”

“ผู้ใดขวางข้า เตะผู้นั้น” จิ้งไท่หลันยึดท้องตรงอย่างโหด*ยม

ไท่สือหลันพยักหน้า เดินไปข้างหน้าต่อ

แต่หลี่ฉูโจวกลับหยุดฝีเท้าลง

เขามองจิ้งไท่หลันที่มีใบหน้าเล็กแดงชานปราดหนึ่ง ความประหลาดใจผ่านเข้ามาในแววตาแวบหนึ่ง มองไปที่ฝีเท้าของไท่สือหลันอีกครั้งไม่นับว่าเบาและเร็ว แต่ไม่หันกลับมาตลอดทาง กำจัดความคิดที่ต้องการจูงนางเบาๆ ขึ้นเขาทิ้งไป

หญิงผู้นี้ นางเป็นภูเขาส่ง ความอบอุ่นปกคลุมไม่ร้อน ร้อน ความรู้สึกของคนถือไว้ไม่ขยับ

“อามีสายไหมอยู่ที่นี้” เขาเปลี่ยนกล้างเอาสายไหมสีขาวหิมะ ไม้หนึ่งออกมา ส่องสว่างข้างหน้าจึงไต่หล่น “เจ้าเดินไปถึงข้าง หน้าต้นไม้ตรงนั้น ขนมนี้อะไรให้เจ้า”

ดวงตาทั้งคู่ของจิ้งไต่หล่นเป็นประกาย ถีบเท้าออกไปทันที

ไต่หล่นมองตำแหน่งต้นไม้ต้นนั้นปราดหนึ่ง ประมาณาการว่า เป็นสถานที่ที่ปิดจำกัดกำลังร่างกายของจิ้งไต่หล่นตอนนี้ สามารถไปถึง ที่จริงแล้วหมีจิ้งจอกเสียเฉื่อยฉลาด

“เหตุใดตัวเจ้าถึงพกขนมหวานเล่า”

“ข้าได้ยินว่านักเรียนหญิงคนสุดท้ายผู้หนึ่งยังพาเด็กคนหนึ่งมา ด้วย จึงซื้อมาระหว่างทาง” หางตามุมปากของเขาล้วนแต่ก็เป็น รอยยิ้ม ประดับตกแต่งดังทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิ

ไต่หล่นหยุดฝีเท้า ในใจคิดว่าผู้ชายที่อ่อนโยนใส่ใจรายละเอียดเช่นนี้ มิน่าหญิงสาวทั่วทั้งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าต่างก็ หวังจะได้แต่งงานกับเขา

มีเขาอยู่ อากาศทั้งหมดราวกับเบาบาง แสงอาทิตย์สดชื่นใส สะอาด

จิ้งไต่หล่นเป่าลมคราหนึ่งเดินถึงต้นไม้ตรงนั้น ที่แท้แล้ว

ใบหน้าเล็กแดงชานหอบแอ้ง เดินมากกว่านี้ก้าวหนึ่งก็ไม่ได้แล้ว ไทสี่อหลันถึงแม้ว่าอยากฝึกฝนเขา แต่ก็ไม่คิดจะทำร้ายร่างกายเขา เรียกร่องสายไหมมาจากหลี่จิ้นเสวีย บอกกับเขา “อยู่ที่นี้รอข้า อย่าวิ่งตามอำเภอใจ มิเช่นนั้นเจ้าต้องชักเสื้อผ้าให้ข้าหนึ่งเดือน”

จึงไท่หลันพยักหน้าติดต่อกัน ยกสายไหมเลียอย่างมีความสุข หลี่จิ้นเสวียตบมือ พุดในอากาศ “ดูแลตัวเองดีๆ คุณชายตัวน้อย” ปีนเขาต่อไปกับนาง

ไท่สี่อหลันเองไม่ได้มีสีหน้าประหลาดใจ หลี่จิ้นเสวียผู้นี้ ถึงแม้ว่าทำให้คนรู้สึกถึงความสะอาดจนโปร่งใส แต่ในความเป็นจริง ความโปร่งใสอย่างถึงที่สุด ก็ทำให้คนมองเห็นไม่ชัดได้เช่นกัน

นางเองไม่ได้คิดที่จะมองให้ชัด

ทั้งคู่ไปถึงยอดเขาเจียบๆ ใช้เวลาหนึ่งชั่วยาม สิ่งสำคัญคือไท่สี่อหลันลากขาหลัง เส้นทางภูเขานี้เส้นทางนแต่ละเส้นมีเศษหินใหญ่เล็ก ค่อนข้างเดินลำบาก ถึงอย่างไรนางก็ไม่มีวิหยายุทธ์

ตอนที่ไท่สี่อหลันเงยหน้ามองเห็น ‘หลิงอี’ สองคำนี้ สายตาเป็นประกายเล็กน้อย

ศาลานั้น เรียบง่าย สวยงาม มุมชายคาสีน้ำตาล มีฟ้าสีคราม ผาสีเขียว อาทิตยส์ว่าง ลมพัดแรง ยืนอยู่ข้างศาลา หุบเขากว้างใหญ่ เทือกเขายาวต่อกัน ฟ้าดินกว้างไกล ล้วนแต่อยู่ในอ้อมอกแขนทั้งสองข้าง

ไท่สื่อหลันยีนอยู่จุดที่สูงที่สุดในศาลา จิตใต้สำนึกก็อ้าแขนสองข้างออกกว้าง เงยหน้าขึ้น สายลมที่ชะล้างสะอาดของยอดเข้าโผเข้ามา พัดเอาผ้าโพกศีรษะของนางม้วนปลิวไป ผมบนศีรษะกึ่งสั้นยาว สะบัดขึ้นตรง พลั่วไหวดั่งธงดำ

นางหลับตาลง แสงอาทิตย์จากที่สูงหมื่นจั่งส่องลงมา สะท้อนผิวของนางประหนึ่งโปร่งใส แวววับจับตารากับแสงเพชร ส่องไปมายังหน้าผากที่เปิดออกกว้าง

ห่างออกไปสามจื่อ หลี่จิ้นเสวี่มองนางเจียบๆ ตำแหน่งที่นางยีน ถึงแม้ว่าสูงที่สุด สว่างโล่งที่สุด สามารถทำให้คนรู้สึกเหมือนโอบฟ้าดินไว้ที่สุด แต่ก็เป็นที่อันตรายมากที่สุดจุดหนึ่ง มีความลาดเอียง สูงชัน และยังสั้นเล็กน้อย ง่ายต่อการก้าวพลาด แม้กระทั่งลมพัดมาน้อยหรือมาก ก็สามารถทำให้คนตกเข้าไปในหุบเขาได้ เมื่อก่อนเขาก็เคยเห็นนักเรียนขึ้นมา แต่ไม่ว่าหญิงชาย น้อยนักที่จะมีคนกล้ายีนอยู่ที่ตำแหน่งนี้

มีเพียงหญิงที่ไม่เป็นวิทยายุทธผู้นี้ เลือกที่ตรงนี้โดยไม่ลังเล แม้แต่น้อย เหมือนว่าเป็นสัญชาตญาณของนาง ไม่เห็นอันตรายवादกลัว แคไปตามทางที่สูงที่สุด

นางยีนสูลม และไม่เหมือนกับกลุ่มคนที่ไม่ได้ขึ้นเขามาได้ง่ายๆ พวกนั้น ชอบตะโกนอย่างอีกเหิมครึ่งหนึ่ง นางเพียงนิ่งเจียบ แต่ในความนิ่งลึกกลับมีพลังกำลังที่ตั้งอยู่อย่างโดดเด่น

ในตอน หลี่จิ้นเสวี่ยยังไม่สังเกต ทันใดนั้นก็จับเสือนางไว้

“ลมแรง” เขากล่าว “เจ้าเองก็เหนื่อยแล้ว นิ่งเถิด”

ไต้สือหลันสุดหายใจเข้าลึกอย่างพอใจ ถอยหลังกลับไปข้างรั้ว
ศาลา ขาทั้งสองไขว้กัน ขายาวทั้งสองยืดออกไปอย่างสบายๆ

“หลี่จิ้นเสวี่ ข้ายังไม่ได้ถามเจ้า วันนั้นเจ้าพ้นอันตรายมาได้
อย่างไร”

“เรียกข้าว่าผู้โจวเถิด” เขายิ้ม “จิ้นเสวี่เป็นชื่อปลอมของข้า ข้า
ควรจะบอกชื่อจริงๆ แก่เจ้า วันนั้นข้าตกลงไปในหน้าผา ตรงนั้น
ตกลงไปที่ถ้ำ ในถ้ำมีน้ำ ข้าตกลงไปในน้ำ ถูกซัดไปนอกภูเขา
ตอนออกมาก็อยู่ที่แม่น้ำลุ่มหิมอีกสายหนึ่งเรียบร้อยแล้ว ดีที่
ระดับน้ำที่ข้าอยู่ไม่ลึก เพียงแค่ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย ที่ผ่านมารักษา
บาดเจ็บแผลอยู่ตลอด ไม่สามารถบอกเจ้าได้ทันเวลาว่าข้าพ้น
จากอันตรายแล้ว” เขามองไต้สือหลันอย่างรู้สึกผิดและเสียใจ “
ขอโทษด้วย”

“แล้วก็ต้องขอโทษที่ทำให้เจ้าได้รับบาดเจ็บ” เขากล่าวอีก “ข้า
ทำให้จอมยุทธ์กลุ่มหนึ่งไม่พอใจ วันนั้นคนเหล่านั้นมาไล่ฆ่าข้า
พาให้เจ้าเหนื่อยไปด้วย”

ไต้สือหลันเพียงแค่พยักหน้าเล็กน้อย “ไม่เป็นอะไรก็ดี”

หลี่ผู้โจวยิ้มเล็กน้อย “ใช่แล้ว เห็นเจ้าปลอดภัยนั่งอยู่ข้างกายข้า
ข้าเองก็รู้สึกดีจริงๆ”

ทันใดนั้นทั้งคู่ต่างก็เงยบึ้งเล็กน้อย ไม่ใช่ความนิ่งเงยบึ้งเพราะ
เก๋อเป็น แต่เป็นใจดวงนี้ที่นิ่งเงยบึ้ง ไม่ยอมหายไป

ลมพัดผ่าน ความอ่อนโยนดังเสียงเพลง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ทันใดนั้นหลี่ฉู่โจวก็คุกเข่าลง จับข้อเท้าของไท่
สื่อหลัน เริ่มถอดรองเท้าของนาง

ไท่สื่อหลันไม่ได้ร้องตกใจ ไม่ได้หดเท้า เพียงแค่ก้มมองเขา

ดวงตาแคบยาวของนาง ตาดำกลมโตอย่างยิ่ง ริมขอบเป็นสี
น้ำตาลเล็กน้อย ตอนที่จ้องมองคน เหมือนกับน้ำลึกใน
ทะเลสาบแห่งหนึ่ง ต้องการทำให้คนจมลงไป

ความรู้สึกของหลี่ฉู่โจวสงบยิ่งกว่านาง

“พื้นรองเท้าของเจ้าแข็งเกินไป เส้นทางขึ้นเขานี้เศษหินก็เยอะ
อย่างมาก เจ้าปีนเขามาน้อย วิธีเดินไม่ถูกต้อง ฝ่าเท้าแน่นอนว่า
ต้องมีตุ่มน้ำ” เขาก็นั่งยองก้มศีรษะถอดรองเท้าให้นาง การกระ
ทำอ่อนโยน “ต้องเจาะตุ่มริดโลหิตออกก่อน ข้ามีแผ่นปิดแผล
แปะไว้สักครู่ก็จะดี ไม่อย่างนั้นเจ้าลงเขายังต้องลำบาก”

ไท่สื่อหลันไม่พูดจา เพียงแค่ก้มหน้ามองคนที่ก้มหน้าผู้นั้น

นิ้วมือเขาเบาอย่างมาก ตอนที่เส้นผมปลิวผ่านตุ่มน้ำที่ฝ่าเท้า
ของนาง นางแทบจะไม่รู้สึกรถึงความเจ็บ นิ้วมือหยิบแผ่นปิด
แผลขึ้นมิกลิ้นจุนบางๆ โขยมา แปะไปกลับรู้สึกเย็นสบาย ความ
เจ็บเล็กน้อยที่ฝ่าเท้าหายไปชั่วพริบตา ตุ่มน้ำมองด้วยตาเปล่า
เกือบจะหายเป็นปกติอย่างรวดเร็ว และนิ้วมืออ่อนนุ่มของเขาจับ
ข้อเท้าของนาง นิ้วมือสีขาวหยกวางไว้บนผิวสีน้ำผึ้งอ่อนอัน

เกลี้ยงเกลามากของนางบางเบา

ทันใดนั้นนางก็ใจลอยเล็กน้อย

ตั้งแต่เด็กจนโต ไม่เคยใกล้ชิดกับคนเช่นนี้ ไม่เคยมีคนปฏิบัติ
ต่อนางเอาใจใส่ดูแลใกล้ชิดเช่นนี้ ความทรงจำตอนเด็กเลื่อน
รางไปนานแล้ว แต่คล้ายกับจำได้ว่าเป็นมารดา บังคับหนทาง
การหาเลี้ยงชีพ น้อยนักที่จะมีคนอ่อนโยนกับเธอทุกขณะ

โอบอุ้ม หึงอุบเบาๆ ที่หน้าผาก สัมผัสและการลูบไล้ของมือ...ไม่
คุ้นเคย เหมือนทางช้างเผือกที่ไกลแสนไกล

นางเกิดมาโครงสร้างร่างกายก็แข็งแกร่ง กลับไม่เคยสัมผัสความ
อบอุ่นในอก

ผมสั้นถูกลมพัดปลิว ขวางกั้นสายตาที่พราวเลือนชั่วขณะหนึ่ง

ไม่รู้ด้วยเหตุใด ในใจจู่ๆ ก็มีสัญญาณเตือนทางทิศเหนือ นาง
เอียงตัวมองทีหนึ่ง ในเส้นทางไกลๆ จึงไถ่หล่นที่อยู่ใกล้ต้นไม้
นั้นกินขนม เด็กตัวเล็กๆ ตอนนี้อยู่ไม่เห็นแม้แต่เงา

นางตกใจ จิตใต้สำนึกต้องการจะยืนขึ้น ขาเก็บกลับ ทันใดนั้น
หมีผู้เฒ่ารู้สึกตกใจ เอียงศีรษะมองสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย

ทันใดนั้นก็ได้ยินว่ามีคนอยู่ข้างหลังพวกเขา กล่าวซ้ำๆ “ทั้งสอง
ท่านสบายใจเสียจริง”

ตอนที่ 46 อ้อมอกที่แข็งแกร่ง

น้ำเสียงนั้นคุ้นเคยอย่างมาก เพียงแค่สถานที่ที่จากมาแปลก
ประหลาดเล็กน้อย ไท่ล้อหั่นและหลี่ฉู่โจวนั่งอยู่ในศาลา ข้าง
หลังเป็นหุบเขา

น้ำเสียงของเสียงนั้น ยังประหลาดใจอย่างมาก คล้ายกับ
เหินบั้นแนมเล็กน้อย เย็นชาเล็กน้อย และยังขุ่นเคืองเล็กน้อย
ราวกับว่าไท่ล้อหั่นได้กลิ่นความน้อยใจในอากาศชั่วพริบตา

นางหันศีรษะ หุบเขาข้างหลังไม่มีคน กลับเป็นหลี่ฉู่โจวเงยหน้า
ขึ้น

ไท่ล้อหั่นมองไปข้างหน้า

สายคาดเอวสีหยกอ่อนเส้นหนึ่ง ห้อยลงมาจากยอดศาลาสี
น้ำตาลเข้ม สายคาดเอวผ้าแพรบาง พลิวไหวในหมอกสีขาวจาง
ท่ามกลางภูเขา หากไม่ตั้งใจมองจะดูเหมือนหมอกเบาบางกลุ่ม
หนึ่ง

ในความเลือนรางยังมีชายเสื้อสีแดงกันคนหนึ่ง ทะยานอยู่ใน
ลมยอดศาลา เสียงของคนที่อยู่ เบื้องกร้าวไม่อาจหายท่ามกลาง
ลมพัดแรงบนยอดหลังคา

เหมือนว่าเขากำลังพูดกับคนอยู่

“จิ้งไท่หั่น” เขากล่าว “ข้าบอกให้เจ้ากลับปักกิ่งกับข้า เจ้าไม่ฟัง
ตอนนี้เจ้าเห็นแล้ว หญิงผู้นี้ทิ้งเจ้าไว้กลางทางเช่นนี้ เทียวเล่น
ชื่นชมทิวทัศน์คุยกะหนุงกะหนิงกับชายหนุ่ม และยังไม่กลัวว่า

เจ้าจะถูกสัตว์ป่าคาบไป”

จิตใจของหลี่ฝูโจวมีช่วงหนึ่งทิ้งงัน ทันใดนั้นก็ยิ้ม พยักหน้า
หยิบถุงเท้าข้างๆ ขึ้น

ไท่สื่อ่หลันแน่นปากไม่พูด คิดในใจว่าจึงไท่หลันตอนนี้ไม่ใช่ทำให้
เจ้าสัตว์ป่าตัวนี้คาบไปหรือ

ยอดศาลาเกิดเสียงตบเบาๆ ดังขึ้นเล็กน้อย เสื่อสียกอ่อนลอย
ลงช้าๆ ท่ามกลางลม รวากับเมฆก้อนหนึ่งสาดแสงลงมาที่ยอด
เขา ม้วนเอาชายเสื่อปกปลายประณีต พันมัดสายคาดเอวสีเขียว
หยกที่เอว กรามเป็นเงาวาวสง่างาม แม้มริมฝีปากที่ไม่รู้ว่ายินดี
หรือเคืองโกรธเล็กน้อย ทำยที่สุดมองเห็นดวงตาที่คล้ายโกรธ
เคืองคล้ายสุขใจคู่กัน เปล่งประกายส่องไปทั่วทิศ ทลายหนานฉี

จั้นกั้วกงแห่งหนานฉีผู้สูงศักดิ์ อุ่มจึงไท่หลันไว้ ลงมาจากยอด
ศาลา อมรอยยิ้มที่แฝงความหมายยากจะรู้ ก้มมองไท่สื่อ่หลัน
และหลี่ฝูโจว

เขามองไท่สื่อ่หลันก่อน ไท่สื่อ่หลันกับเขาสบตากัน ทำหน้า
เหมือนจะบอกว่า ‘เจ้ามาทำอะไร’

เขามองหลี่ฝูโจวอีก หลี่ฝูโจวยิ้ม มือยังไม่หยุด กล่าว “เจ้ามาได้
อย่างไร”

“ฝูโจว” หรงฉู่เองก็ยิ้ม ลากเสียงยาว “มีคำพูดหนึ่งเจ้าได้เคยยิน
หรือไม่”

“เอ” ฟังออกว่าน้ำเสียงเขาผิดปกติ หลี่ผู่โจวหยุดมือมองเขา

“ภรรยาของเพื่อน เล่นไม่ได้”

หลี่ผู่โจวนิ่งเงียบ ทันใดนั้นสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย สีหน้าที่เปลี่ยนนั้นกลับไม่เหมือนการอับอาย แต่เหมือนมีบางส่วนของโกรธเคือง “ภรรยา”

ทรงฉู่ไม่ตอบ สีหน้านิ่งลึกเล็กน้อย

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันรู้สึกประหลาดใจ

ที่ประหลาดใจก็คือที่แท้แล้วทั้งสองไม่เหมือนเจ้านายคนใช้ ที่ประหลาดใจก็คือการตอบสนองตอนที่หลี่ผู่โจวได้ยินคำว่า ‘ภรรยา’

แต่หลี่ผู่โจวกลับไม่ได้พูดอะไร หลังจากนิ่งเงียบไปเล็กน้อย ปล่อยมือออก “ขออภัย เสียมารยาท”

ไท่สื่อหลันนั่งตัวตรงไม่ขยับ หันหน้ามองทรงฉู่

ทรงฉู่ถูกสายตาที่มองตรงของนางมองจนขมวดคิ้วน้อยๆ “มองข้าทำไม”

“ในเมื่อเจ้ารีบร้อนประกาศอำนาจอธิปไตยเป็นคู่หมั้นชาย” ไท่สื่อหลันกล่าวเบาๆ “เช่นนั้นก็ควรจะรับการปฏิบัติหน้าที่ของคู่หมั้นชาย” นางยกเท้า แสดงเจตนาให้เขามาสวมรองเท้าให้ตน

ทรงฉม่อมองนางตาค้าง ครู่ใหญ่จึงกล่าว “มีผู้ใดบอกเจ้าหรือไม่
เจ้าเป็นหญิงที่กำลังรีบเสียนั่น”

“เป็นครั้งแรกที่ได้ยิน” ไท่สื่อหลันจับจ้องสายตาไปยังทะเล
หมอกใต้ภูเขา “แต่ก็เป็นเพียงคำพูดไร้สาระ”

“อย่าดีใจเช่นนี้ เพราะว่าเจ้าไม่สามารถขยับได้แม้แต่ก้าวเดียว”
มุมปากของทรงฉม่อมองยิ้มแปลกประหลาดครั้งหนึ่ง ยกคาง
ขึ้นชี้ร่องเท้าของนาง “คล้ายกับว่าสวมรองเท้าที่ไม่เหมาะกับเท้า
มาโดยตลอด”

“นั่นก็เป็นเรื่องของข้า” ไท่สื่อหลันสบายอกสบายใจพึงไปบนรั้ว
ศาลา “เจ้ารับไม่ได้ ก็กลับไป”

“ถ้าข้าไม่ยอมให้กลับเล่า”

ตอนนี้หลี่ผู่โจวกลับไม่พูดจาแล้ว ยืนขึ้นพลาจ มมองทรงฉม่อมองปะทะ
ฝีปากกับไท่สื่อหลัน มุมปากปรากฏรอยยิ้มที่ยิ่งยิ้มก็ยิ่งน่าสนใจ
ถึงแม้ว่าทรงฉม่อมองยังยิ้มอยู่ แต่ดูเหมือนว่ายิ้มอย่างไม่เป็น
ธรรมชาตินัก จะว่าไปแล้ว รู้จักกันมาหลายต่อหลายปี แต่ไหน
แต่ไรเห็นเพียงแต่ทรงฉม่อมองให้คนยิ้มอย่างไม่เป็นธรรมชาติ
แต่เขาถูกคนข่มขืนให้ยิ้มไม่เป็นธรรมชาติเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่
เห็น

หลี่ผู่โจวมองไท่สื่อหลันด้วยความสนใจอย่างมากปราดหนึ่ง

“เช่นนั้นข้ากลับเอง” ไท่สื่อหลันตอบอย่างตรงไปตรงมา ทันใด
นั้นเขย่งเท้าขึ้น มองจึงไท่หลันในอ้อมอกของทรงฉม่อมอง “จึงไท่หลัน

ช่วยข้าสวมรองเท้า เท้าข้าเจ็บ”

ทันทีทันใดจึงไท่หลันตื่นหลุดออกมาจากอ้อมอกของทรงฉู่ พุ่งเข้ามาข้างๆ ไท่สื่อหลัน หัวเราะคิกๆ หยิบถุงเท้าขึ้นมา สวมไปบนเท้าของไท่สื่อหลันอย่างลวกๆ ไท่สื่อหลันสวมรองเท้าถุงเท้าอย่างพอดีพอดี กล่าวชมขึ้นมาตลอด “ใช้! อย่างนั้น! จึงไท่หลันฉลาดจริงๆ! ทำได้ด้วย!”

จึงไท่หลันยิ่งยิ้มก็ยิ่งเห็นพินไม่เห็นตา จ้าวสื่อซานที่เพิ่งจะป็นขึ้นเขามามองเห็นภาพภาพนี้ เริ่มกุมอกอีกครั้ง ไท่สื่อหลันมองเขาปราดหนึ่ง คิดในใจโรคหัวใจของชายผู้นี้หนักเสียจริง

สองแม่ลูกระหว่างทางนั่งยองลง โต้ตอบกันและกัน แววดาวดวงโตอบอุ้น ใบหน้าเล็กยิ้มแย้มดั่งบุปผา หล่ผีโงมมองดูสงบนิ่ง แววดาស់สน แต่ทันใดนั้นทรงฉู่เดินเข้ามา

เขาอุ้มจึงไท่หลันขึ้น ส่งไปในอ้อมอกของจ้าวสื่อซาน หยิบรองเท้าสองคู่ของไท่สื่อหลันขึ้นตามอำเภอใจ มองปราดหนึ่ง โยนเข้าไปในหุบเขา

“จะกลับอย่างไร” เขายิ้มตอบ

ไท่สื่อหลันมองเขาแวบหนึ่ง ลุกขึ้นมา เท้าที่ใส่ถุงเท้าวางลงบนพื้น หันตัวจะเดินออก

ทันใดนั้นหล่ผีโงมก็ตามไป พุดเสียงอ่อนโยน “ข้าเอารองเท้าให้เจ้ายิ้มดีหรือไม่”

“ดี” ไท่สื่อหลันแต่ไหนแต่ไรไม่อวดเก่งไปทั่ว

หลี่ฝูโจวกำลังจะถอดรองเท้า ทันใดนั้นทรงฉู่ก็ทะยานเข้ามา เขามองหลี่ฝูโจวแวบหนึ่ง มองไท่สื่อหลันอีกครั้ง ทั้งคู่ได้ตอบความอบอุ่น ถึงแม้ว่าท่าทีจะนิ่งเงียบ แต่ทรงฉู่ผู้เข้าใจนิสสัยมากน้อยของไท่สื่อหลันทราบดี สายตาอบอุ่นเช่นนี้ของนาง ยอมรับการช่วยเหลือจากคนอื่น เป็นไปได้ยากอย่างยิ่ง

นางพบหลี่ฝูโจวมาเพียงแค่นี้ครั้ง

คิดกลับไปครั้งนั้นที่ขอความช่วยเหลือจากเขา ที่แท้ก็เพื่อหาหลี่ฝูโจวที่ตกลงไป ตอนนั้นทั้งคู่เพิ่งแค่พบกันครั้งแรก

ทรงฉู่สุดหายใจเข้าเล็กน้อย ทันนั้นก็รู้สึกใจร้อนเล็กน้อย แต่ไม่รู้ว่าอาการใจร้อนมีสาเหตุมาจากที่ใด ชู่ๆ เขาก็ยิ้ม

“คำพูดของข้าเมื่อครู่ยังพูดไม่จบ” เขากล่าว “เจ้าสามารถกลับไปได้ด้วยวิธีนี้เท่านั้น”

พูดยังไม่ทันจบ มือข้างเดียวของเขางอและคว้าไปที่ขาของไท่สื่อหลัน อุ่มนางขึ้นมา ทันใดนั้นก็ก้าวเท้าด้วยความเร็วลงเขาไป

หลี่ฝูโจวตกตะลึง

จ้าวสื่อซานตาเบิกกว้างอ้าปากค้าง เกือบจะทำจิ้งไท่หลันตกลงพื้น เร่งรีบยื่นมือไปจับไว้

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็เข้าไปอยู่ในอ้อมอกทรงฉู่ นางนิ่งดูจุกเขา

ไม่ห้ามปราม และตกตะลึงเล็กน้อย

ตอนนี้นางอยู่ในอ้อมอกเขา กลืนตื้นจือหั่นของเขาดิบเข้ามา
ล้วนชัดเจนหอมหวานกว่าครั้งไหนๆ ใบหน้าเอนเข้าหาหน้าอก
ผ้าไหมที่กั้นไว้ยังสามารถรู้สึกได้ถึงคามเย็นหยุ่นเป็น
เอกลักษณ์ที่เหมือนจะแข็งแกร่งแต่แท้จริงแล้วอ่อนนุ่ม เรียวแรง
เต็มเปี่ยม และไม่เหมือนกับอกขาวๆ ที่ไม่จำเป็นของหญิงสาวใน
ความรู้สึกของนาง จากองศาของนางมองเห็นคางของเขาดิบตรงๆ
มีไรหนวดบางๆ ขึ้นมา ทำให้คิดถึงเสน่ห์เย้ายวนของผู้ชาย
เสน่ห์เช่นนั้น ในคามหอม ในกล้ามเนื้อ ในทุกๆ รายละเอียด
ของส่วนใบหน้า เขาม้วนนางไว้ในอ้อมแขนสองข้างที่แข็งแกร่ง

ตอนที่มองจากที่ไกลเขาสวยงามหยาดเยิ้ม ตอนที่เข้าใกล้กลับ
รู้สึกเพียงแค่ว่า เป็นผู้ชายที่แม้แต่จิตวิญญาณยังแผ่พลังไว้
เต็มเปี่ยม

ไท่สื่อหั่นอยู่ในอ้อมอกเขา พิจารณาอย่างตั้งใจ นางควรจะตื่น
ดีดบตีหรือไม่ขยับดีแล้ว ตามนิสัยของนาง ถ้าหากว่ายังใส่
รองเท้าอยู่ โดยปกติต้องวิ่งหนีออกไปโดยทันที แต่ว่าตอนนี้
ไม่มีรองเท้า หินแหลมที่กระจัดกระจายนี้หากเดินไปก็เหมือนกับ
เดินผ่านไม้ตะบูนางมีความจำเป็นต้องงุ่มง่ามเช่นนี้เลยหรือ

นางยังคิดไปถึงการกระทำของเพื่อนสี่สามคนที่เป็นไปได้ใน
ตอนนี้ อิม ต้าป้าจะต้องตาเป็นประกายฉวยโอกาสจู่โจมหน้าอก
จวินเคอจะต้องไม่มานั่งพิจารณา ใบหน้าแดงช้ำทั้งใบวิ่งหนีไม่
กลัวที่จะเหยียบหินแหลม เหวินเจินจะต้องดูสถานการณ์ ถ้า
ชอบก็จะสร้างเป็นอายุ ถ้าไม่ชอบก็จะเตะฝ่าหมาก

นางคือไต่สือหลัน

เช่นนั้นก็อ้อมไปเถิด ประเมินสถานการณ์ดูแล้วไม่มีอะไรไม่ดี ไม่ต่างจากอ้อมแผ่นไม้

นางบรรจงนอนลง สองมือกอดอก มองทิวทัศน์สีหน้าเรียบเฉย

.....

แต่ทรงฉุกกลับไม่รู้สีกว่ากำลังอ้อมแผ่นไม้อยู่

หญิงสาวที่ดูแล้วแข็งทื่อผู้นั้น ร่างกาย...คาดไม่ถึงว่าจะอ่อนนุ่มเช่นนี้!

ช่วงเวลาที่อ้อมนางนั้น คิดไม่ถึงว่าเขตกตะลึงไปพริบตาหนึ่ง ทนไม่ได้อยากจะอุทานออกมาทีหนึ่งว่าโธสวรรค์

ผิวของนางคล้ายกับแสงความยืดยุ่นที่เด่นชัดยิ่งกว่าผู้อื่น
อ่อนนุ่มแต่มีพลังกำลัง ดังนั้นส่วนที่สัมผัสถึงจึงเกิดการความรู้สึกที่แปลกประหลาด สัมผัสผิวแต่ละซุน กระทบกันเล็กน้อย
ผละออกเบาๆ กระทบกับอีก ผละออกอีก...ต่างก็ขึ้นลงดังคลื่น
ซัดสาด ดังแสงดาวที่ส่องลงมา ทุกๆ ครั้ง ซัดสาดอย่างปิติยินดี

ยากที่จะจินตนาการ การสัมผัสกันและกันผ่านอาภรณ์ที่กั้นไว้
ยังสามารถทำให้จิตใจของคนเต้นแรง

เป็นเรื่องจริงที่นางได้รับพรสวรรค์ที่แปลกประหลาด และยังมี
ความพิเศษ ดังนั้นจึงมีความรู้สึกที่ไวอย่างมากเช่นนั้นริ เขาเอง

ก็ไม่รู้ เพียงแค่ติดอยู่กับความรู้สึกแปลกประหลาดในตอนนี้
คลื่นที่นิ่งสงบนุ่มลึกเดียวกับปรากฏเดียวกันก็จางหาย ในท้องฟ้า
ลากผ่านความสว่างไสวของดาวตกแววับจับตา

ดังนั้นทางลงเขาจึงคล้ายกับผ่านไปอย่างรวดเร็ว เร็วอย่างมาก...

ถึงตีนเขา ไท่สื่อหลันจำได้ว่าในกองทัพสถานที่ที่ใกล้กับภูเขา
ด้านหลังปกติไม่มีผู้คน คาดไม่ถึงว่าตอนนี้ ศิระะคนสีดำเต็มไป
หมด แปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิง สายตาแต่ละคนเป็น
ประกายไฟ แววตาเป็นสีฟ้า

ไม่แปลกที่แววตาพวกนางสีฟ้าใบหน้าสีเขียว กองทัพเขตที่ยี่สิบ
ห้ากองทัพที่ล้าหลังต่างๆ ถึงแม้ว่าจะไร้บุญวาสนาไม่เคยพบทรง
ฉู่มาก่อน แต่ทุกคนมองไท่สื่อหลันตอนที่ขึ้นเขาไปกับชายหนุ่ม
รูปงามอันดับหนึ่งแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าด้วยกัน ตอนลงเขา
ก็ยิ่งอื้ออวด คาดไม่ถึงว่าจะถูกอ้อมอยู่ในอ้อมอกของชายรูปงาม
อีกคน ทำให้คนสุดจะทนเสียจริงๆ

เส้นหมยฮวายืนอยู่ด้านหน้าสุด มือลูบอก กล่าวอย่างเจ็บปวด
จนทนไม่ได้ “ต้นปีนี้เป็นอะไร เพียงแค่ชายหนุ่มที่มีลักษณะ
ทั่วไป สายตาล้วนไม่ดี ข้าเป็นคนสวยเช่นนี้ไม่มีผู้ใดมองเห็น
ถลันไปหาคนขี้เหร่”

ท่าทางทรงฉูไม่สะทกสะท้าน เอาคำว่า ‘ขี้เหร่’ มาอ้อมให้แน่นมาก
ขึ้น ก้มลงมองเล็กน้อย มองนางอย่างหยอกล้อหยอกเล่น คิด
อยากจะมองให้เห็นความรู้สึกเป็นอายุต่างๆ บนใบหน้าที่ตาย
ด้านหรือว่าไม่สงบสักเล็กน้อยก็ยังดี ผลลัพธ์คือนางไม่แม้แต่จะ
ปราชตามองเขา ยกมือไปที่ไกลๆ กวักมือเรียก “เส้นหมยฮวา

ยิ้มรองเท้าคู่หนึ่ง! ขอบงใหม่”

“ขอบ้าเป็นรองเท้าคู่ใหม่!”

“หากเจ้าหยิบมา” ไท่ล้อหลั่นกล่าวอย่างราบเรียบ “คนผู้นี้ข้าให้เจ้าดู”

“ที่เจ้าพูดนั้นจริงรี” เส้นเหมยฮวาดีใจกึ่งเชื่อกึ่งไม่เชื่อ

“เขากำลังเกี่ยวข้า” ไท่ล้อหลั่นพยักหน้า “เชื่อฟังอย่างมาก”

‘ตบ’ สองมือของทรงฉู่ปล่อยลง

ไท่ล้อหลั่นเตรียมตัวมาก่อน ตกลงไปบนพื้นอย่างมั่นคง
อย่างไรก็ตามบนพื้นไม่มีก้อนหินแล้ว

เส้นเหมยฮวาพุ่งอย่างบ้าคลั่งออกไป ชั่วพริบตาก็พุ่งอย่างบ้าคลั่งกลับมา ถีรองเท้าใหม่สวยประณีตคู่หนึ่ง ไท่ล้อหลั่นไม่ชอบสิ่งของที่มีดอกไม้สวยงาม ขมวดคิ้ว แต่ก็ยังสวมใส่ เงยหน้าขึ้นมองสายตาที่เฝ้าปรารภของเส้นเหมยฮวา จึงคิดถึงสิ่งที่ตบรับปากไว้ได้ ชี้ไปที่ทรงฉู่ “นั่น ไปดูสิ”

“.....” เส้นเหมยฮวานิ่งอึ้ง

แหวตาโหด*ยมของทรงฉู่ที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม เย็นยะเยือก ยืนอยู่ทีนั้น สุนัขจิ้งจอกดีจ้าวสี่ขาหน้ามือหนึ่งจับกระบี่ดูท่าที่ไม่เพียงแค่เส้นเหมยฮวาที่หากดูเพียงนิดเดียวก็ต้องกระบีเขาได้ แต่แม้แต่ไท่ล้อหลั่นเองต่างก็อยู่ภายในขอบเขตดูร้ายใน

สายตาของเขา

เส้นหมยฮวาหันกลับมาอีกครั้ง ไท่สื่อหลันจัดการรองเท้าทั้งสองข้างเรียบร้อยแล้ว เอาเครื่องประดับทรงกลมทำจากแพรลายดอกที่นางตั้งใจปักอยู่หลายวันบนรองเท้าทิ้งไป

“ไท่สื่อหลัน!” เสียงแหลมของเส้นหมยฮวาทะลุผ่านท้องฟ้า “ข้าขอไม่อยู่ใต้ฟ้าเดียวกันกับเจ้า...”

.....

ไท่สื่อหลันจ้องมองสายตาหลากหลายสีที่สับสนกลับหอพักอย่างแน่วแน่ ถือโอกาสเชิญหลี่ฝูโจว “เมื่อครู่ข้ายังไม่ได้พูดกับเจ้า เลือกริชาใดจึงจะดี”

หลี่ฝูโจวยิ้มน้อยๆ พยักหน้า

ทรงฉွ่ยกคางขึ้น ยืนอยู่ที่นั่น คล้ายว่ารออะไรอยู่ ไท่สื่อหลันทำราวกับว่ามองไม่เห็น เฉียดผ่านร่างเขาไป

สายตาจิ้งกัวงอิมครึมเล็กน้อย จ้าวสื่อซานสั่นเทิ้ม ครึ่งก่อนตอนที่เห็นสายตาเช่นนี้ คือมีคนใกล้จะตายแล้ว...

ในใจจ้าวสื่อซานภาวนาเป็นหมื่นครั้งอย่างดีที่สุดขอให้ไท่สื่อหลันเข้าใจจุดที่แหว่ตาบอดเป็นนัย อย่างเช่นเชิญกั๊กงให้ไปนั่งอยู่ในห้องอย่างไรก็ได้ ถึงแม้ว่าเป็นคำพูดไร้มารยาทก็ยังมีผลลัพธ์คือในสายตาของไท่สื่อหลันดูเหมือนว่าจะเป็นหลี่ฝูโจวผู้เดียว ลมพัดเข้ามาพัดใหญ่

จ้าวสื่อซานกำลังคิดใคร่ครวญสร้างทำเป็นไม่รู้ดี หรือว่าไป
ปลอมประโลมกั้วกงดี ก็เห็นกั้วกงยกมือเรียกพอดี ตามไปอย่าง
สบายอกสบายใจ สายตาจ้าวสื่อซานปรากฏบ่อน้ำตาแฉ่งหนึ่ง
ข้างใจกว้าง เป็นชายแท้!

“สื่อซาน” ชายแท้เดินนำหน้าไปอย่างสบายใจ กล่าว “แจ้งย่าน
เจิ้งและเส่อเจียนให้ทราบ บุตรหลานจวนเหมยชินของตระกูล
ยากจนด้านหน้าเก๋าทิรมเก็นไป ไม่น่าดู ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
ทุกส่วนย้ายออก ไปสร้างจวนอีกที่หนึ่ง” เหมือนว่าเขาเพิ่งจะคิด
ออก เปิดปากกล่าว “อ้อ ไท่สื่อหลันหลังนั้น ปิดเอาไว้ตลอดเลย
ของของพวกนาง ย้ายมาไว้ที่ตึกเรียนของข้าก่อน”

“.....” จ้าวสื่อซานได้แต่นิ่งอึ้ง

เมื่อครู่นี้ เขาคิดผิดแล้ว!

ตอนที่ 47 สงครามผีปาก

ตอนที่ไท่สื่อหลันกลับไปถึงหอพักของนาง ที่ตรงหน้าได้มี
กุญแจล็อกประตูหอเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ทหารแปลกหน้านาย
หนึ่งบอกกับนางอย่างสุภาพมีมารยาทว่า “กั้วกงมีคำสั่ง เรือน
เหมยชินรื้อสร้างใหม่ นักเรียนทุกคนย้ายออกมาโดยไม่มีข้อ
ยกเว้น หาที่พักที่อื่นอยู่อาศัย แม่นางไท่สื่อห้องใหม่ของท่าน
อยู่ที่ ‘ผู่ซู่ยเสวี่’ ทางทิศใต้ของกองทัพหลังนั้น ท่านเดินตรง
ไปจากที่นี่มองเห็นทางแยกเลี้ยวไปทางตะวันออกทางแยกที่
สองเลี้ยวไปทางใต้อีกทีก็ถึงแล้ว”

“สัมภาระของข้า” ไท่สื่อหลันขมวดคิ้ว

“ให้คนส่งไปเรียบร้อยแล้ว ท่านวางใจได้” ทหารสุภาพยั้งนัก

หลี่ผู่โจวอยู่ข้างหลังนาง ได้ยิน ‘ผู่จู้ชฺยเสวี่’ สี่คำนี้ ก็ยิ้มน้อยๆ กล่าวด้วยเสียงอ่อนโยน “แม่นางไท่สื่อ ข้ายังมีธุระ คงไม่ไปเป็นเพื่อนเจ้าแล้ว”

“ได้” ไท่สื่อหลันคิดว่าครั้งหน้ายังมีโอกาส

“เรื่องเกี่ยวกับการเลือกวิชา” หลี่ผู่โจวยิ้มแฝงไปด้วยความหมายลึกซึ้ง “เมื่อไรคนจัดการเสาะหาจึงมีคน เมื่อเป็นไปไม่ได้จะเห็นความเป็นไปได้ข้างในนั้น”

“เอ่” ไท่สื่อหลันขมวดคิ้ว

แต่หลี่ผู่โจวไม่ได้พูดอีก ยิ้มกล่าวว่า ไท่สื่อหลันมองตามแผ่นหลังของเขาเดินผ่านจวนเหมยชินไป ยังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว เขาก็ถูกนักเรียนหญิงในกองทัพไหลทะลักเข้ามาจนท่วม...

ไท่สื่อหลันยืนอยู่ที่เดิมคิดแล้วคิดอีก รู้สึกว่าผู้ชายนี้วุ่นวายเสียจริง

นางทิ้งความวุ่นวายเหล่านั้นไป หยิบเอาความวุ่นวายเล็กๆ ข้างกายขึ้น เดินไปทาง ‘ผู่จู้ชฺยเสวี่’ ตอนแรกคิดว่านั้นคือตอนที่บุตรหลานตระกูลยากจนย้ายออกมา หอพักรวมชั่วครา แต่ถนนที่เดินผ่านไป คนก็ยิ่งน้อยลง ตลอดทางยังมีทหารปรากฏออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ สำนวณนางอย่างคร่าวๆ และให้ผ่าน

เข้าไป หลังจากเดินมาถึง ผู้คนบนถนนมีเพียงนางและจิ้งไท่
หลัน ทหารกลับยิ่งเยอะมากขึ้น

เมื่อไท่สื่อหลันเดินทะลุผ่านสวนป่าไผ่สีเขียวสวนหนึ่ง ตอนที่
มองเห็นอาคารหลังเล็กสีขาวที่ถูกปิดบังอยู่ใต้กระบอกไม้ไผ่สี
เขียวช่อมหึมา ต้น ก็เข้าใจแล้วว่านี่เป็นอาณาบริเวณของใคร
สักคน

นางไม่ได้หันหลังเดินออกไป...พักอาศัยที่ใดก็ไม่ใช้การพักอย่าง
นั้น

ของเพียงแต่เป็นมนุษย์ ไท่สื่อหลันก็ไม่มีความคิดหลบหนี

ทรงจู่รออยู่ในห้อง เมื่อเห็นนางก็กล่าว “นำเสื้อผ้ามาให้จิ้งไท่
หลัน เขาจะได้ไม่ตามเจ้าไป เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง”

ไท่สื่อหลันยังไม่ได้กล่าว นอกประตูเสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นพัก
หนึ่ง ไม่นานนัก ทหารเข้ามารายงาน “กั้วกง นักเรียนหญิงกลุ่ม
หนึ่งขอเข้าพบ บอกว่านำเสื้อผ้ามาส่งให้คุณหนู”

“พวกนางจะไปมีเสื้อผ้าที่ดีได้อย่างไร” ทรงจู่ขมวดคิ้ว ไท่สื่อ
หลันหันหลังออกไปเรียบร้อยแล้ว ถึงปากประตูรับเส้นเหมยฮวา
และซูย่า เส้นเหมยฮวานำผ้าห่อสิ่งของห่อหนึ่งส่งให้นาง กล่าว
“ของที่เจ้าฝากให้พวกข้าทำเรียบร้อยหมดแล้ว” สองมือพลา
คว่ำขอบประตูชะโงกหน้าเข้ามาอย่างลับๆ ล่อๆ ริมฝีปากทำเสียง
จู้ๆ แสดงความประหลาดใจ “ที่นี่ไม่ใช่ว่างเปล่าทั้งปีหรอกหรือ
กล่าวกันว่าให้แบกคนสำคัญในปักกิ่งพักอาศัย จู้ๆ ไท่สื่อหลัน
เจ้ารู้จักแบกคนสำคัญจากที่ใด ใช้ชายผู้นั้นเมื่อครุ่นหรือไม่

แนะนำให้รู้จักสักหน่อย...”

“วันนี้มีธุระ ผ่านช่วงนี้ไปมาเล่นได้” ไท่ล้อหลันตอบอย่างตามใจ

ทรงฉู่ได้ยินนางตอบเล่นเหมยฮวาคล้ายกับเป็นเจ้าบ้านจากที่ไกลๆ แล้วยังอนุญาตให้หญิงไม่มีรสนิยมเหล่านั้นเข้ามาในสวนเลือกเก็บดอกไม้ที่ดีที่สุดหนึ่งกำใหญ่ จู่ๆ บรรยากาศก็อัดอั้นให้หญิงผู้นี้เข้ามาพัก ใช้เรื่องโง่งมหรือไม่ ทันใดนั้นก็รู้สึกอีกว่า ได้ยินนางราวกับเจ้าบ้านเชื้อเชิญแขกเข้ามาเที่ยวเล่น ความรู้สึกนี้เหมือนกับว่าไม่เลว ถ้าหากว่าเพิ่มเข้าไปอีกประโยค ‘รอให้นายท่านตระกูลข้ายินยอมก่อน’ นั่นก็จะสมบูรณ์มากขึ้น

ในห้องจ้าวสื่อซานกำลังลองเสื้อผ้าให้จิ้งไท่หลัน ครึ่งนี้ทรงฉู่นำกางเกงซับในวัสดุชั้นเยี่ยมราคาแพงมาให้เขา จิ้งไท่หลันเพิ่งจะสวมใส่ ไท่ล้อหลันถือห่อของห่อใหญ่กลับเข้ามา นางมองเสื้อซับเหงื่อไหมติดตัวนั้นบนร่างกายจิ้งไท่หลันปราดหนึ่ง ทันใดนั้นไม่พูดอะไรสักคำจับเขาไว้ เปลี่ยนใส่กางเกงซับในผ้าฝ้ายตัวหนึ่งที่ชูย่าทำให้

สีหน้าจ้าวสื่อซานเก็บไว้ไม่อยู่เล็กน้อย ทรงฉู่ขมวดคิ้ว “นี่เจ้าทำอะไร ของที่คนนอกทำเช่นนี้สามารถสวมใส่ให้เขาได้อย่างไรกัน แล้วยังเป็นผ้าฝ้ายอีก”

ไท่ล้อหลันไม่สนใจเขา นั่งยองลงผูกผ้าคาดเอวให้จิ้งไท่หลัน ฝีมือชูย่ายอดเยี่ยมอย่างมาก กางเกงซับในเหมาะสมอย่างมาก ไท่ล้อหลันทับผ้าคาดเอวผืนเล็กของจิ้งไท่หลันซ้อนกับไปมา จิ้งไท่หลันจ๊กจี้ ยักย้ายบิดตัว หัวเราะคิกๆ

“แบบไหนสบายรี” ไท่สื่อหลันถามจึงไท่หลัน

จึงไท่หลันดึงกางเกงซับในผ้าปานสีขาบบนตัว หัวเราะอ่าๆ กล่าว
“ดี...”

“เสื้อผ้าชั้นดีราคาสูงเย็นเฉียบไม่มีเหงื่อซึมออกมา ผ้าปานซับ
เหงื่อใส่สบาย” ไท่สื่อหลันไม่มองทรงฉู่ กล่าวเบาๆ “ของ
สวยงามราคาแพง ดูสูงส่งแต่ไร้คุณค่า ถึงสาวน้อยจะชอบ ชาย
ชาติรีไม่ชอบสิ่งนี้”

“ชายชาติรีไม่ชอบสิ่งนี้” จึงไท่หลันส่งเสียงดังแบบเด็กๆ

ทรงฉู่พอฟังก็เข้าใจ คนบางคนโง่มาที่ตนอีกแล้ว...

“หากเจ้าทำของเช่นนี้ให้กับข้ากับมือ” เขามองผ้าปานซับเหงื่อ
นั้นปราดหนึ่ง “ข้าเองก็จะรับมา”

“เจ้าไม่เหมาะสมกับชิ้นนี้” ไท่สื่อหลันสวมเสื้อผ้าให้จึงไท่หลัน
ไปพลางกล่าวไปพลาง “ข้าให้อีกแบบแก่เจ้า ลูกไม้ ดิ้นเงินทอง
สวยหรู ประณีต”

นางคิดถึงสิ่งที่คล้ายกับตอนที่ออกมาจากสถาบันวิจัย กระเป๋
หนังใบใหญ่ไม่อาจยัดกางเกงชั้นในเข้าอย่างมากมายชิ้นนั้นลง
ไปได้ ไม่ว่าชิ้นใดต่างก็ตัดใจทิ้งไม่ลง เห็นกระเป๋ของนางว่าง
เปล่าไม่มีสิ่งของใด เพราะนางนำใส่เข้าไปในกระเป๋หลายตัว

อืม เหมาะสมกับทรงฉู่อย่างมาก นางคิด

“เอ” ทรงฉู่จ้องอารมณ์ที่สงบนิ่งของนาง ไม่เชื่อว่านางจะใจดี
เช่นนี้ “ให้ขำรี”

“แล้วแต่อารมณ์” ไท่สื่อหลั่นน้ำเสียงนิ่ง

นางกล่าวเช่นนี้ ทรงฉู่กลับวางใจลง สายตาแสดงอารมณ์พอใจ
จะเฝ้ารอเล็กน้อย รู้สึกว่าหญิงสาวไม่รู้ดีร้ายอย่างไท่สื่อหลั่นผู้นี้
ในที่สุดก็เข้าที่เข้าทางแล้วเรื่องหนึ่ง

ไท่สื่อหลั่นเองก็รอคอยอย่างมาก

“อีกสักครู่พวกเราไปที่สนามฝึกซ้อม” ทรงฉู่อารมณ์ดี นอน
อย่างสบายใจบนเก้าอี้สวยงามในห้องทิศตะวันตก หรีตาครีง
หนึ่งมอง “เจ้าช่วงชิงการเลือกวิชาได้ตามอิสระให้แก่เหล่า
นักเรียน ถึงแม้ว่าพวกเขาไม่สามารถขัดขวางได้ แต่คนในตระกูล
เจิ้งกล่าวว่า สติปัญญาแต่ละคนไม่เหมือนกัน เลือกสายวิชาที่
ตนเองไม่ชำนาญได้ตามอำเภอใจ เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและ
กำลังของทั้งสองฝ่าย เหตุผลนี้ก็กลับไม่ใช่ข้อโต้แย้งที่ดี ดังนั้น
เริ่มต้นตั้งแต่วันนี้ ภายในสามวัน พวกเจ้านักเรียนตระกูลยากจน
ทั้งหมดต้องทดสอบว่าตนเองมีความสามารถในด้านใด แล้วจึง
ค่อยรำเรียนตามความถนัด

ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า กล่าว “เจ้าลุกขึ้น”

ทรงฉู่ขมวดคิ้ว รวากับว่าไม่เชื่อ

“นี่คือสถานที่ที่ข้าจะพักในช่วงนี้หรือ” ไท่สื่อหลั่นมองห้องที่
โอ่อ่าหรูหรา ถามเขา

“แน่นอน”

“เช่นนั้นก็เป็นหอพักของข้า”

ทรงฉุ่เข้าใจความหมายของนางคร่ำๆ พยักหน้า “ถูกต้อง”

“เตียงของหอพักข้า ไม่ให้ผู้ชายนอน” ไท่สื่อหลันกล่าว “ลุกขึ้น”

“นี่เป็นห้องของข้า” ทรงฉุ่จ้องนางอย่างแน่นิ่งจริงใจ

“เจ้าเพิ่งพูดไป ตอนนี้เป็นของข้าแล้ว” ไท่สื่อหลันเมินเฉย “ห้องที่ไม่ให้ข้าเป็นเจ้าของ ข้าไม่อยู่” จู่จึงไท่หลันกำลังจะหันหลังกลับ

“หยุดก่อน”

ไท่สื่อหลันทำเหมือนกับว่าไม่ได้ยิน

เงาปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง ก็นอนอยู่หน้าประตู ทรงฉุ่ก้มหน้าลงมองนาง ผมยาวปรกลงมาหนึ่งปอยผม ส่องสายตานิ่งลึกเล็กน้อย

ไท่สื่อหลันทำเหมือนไม่เห็นแววตาที่เป็นอันตรายของเขา นิ้วมือชี้ที่อกของเขา กล่าว “ต้องการให้ข้าอยู่ กฎสามข้อ”

ทรงฉุ่ไม่พูดจา

“ไม่ได้รับอนุญาตจากข้าเข้ามาไม่ได้”

“ไม่ได้รับอนุญาตจากข้าแอบดูไม่ได้”

“ไม่ได้รับอนุญาตจากข้าเคลื่อนย้ายสิ่งของของข้าไม่ได้”

“ไท่สื่อหลัน” หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ยิ้มฟันขาวปากแดง สวยงามหยาด
เยิ้ม และก็คล้ายกับสัตว์ป่าที่อันตราย “ต้องมีสักวันหนึ่ง เจ้าจะ
ว่านอนสอนง่ายยกที่บนเตียงครึ่งหนึ่งของเจ้า ให้ข้า”

“เว้นเสียแต่ว่าข้าจะไม่ใช้ไท่สื่อหลัน” ไท่สื่อหลันสงบเงียบเงย
มองเขา

“เจ้าทำได้” หรงฉู่ยกคางนางขึ้น ดวงตาดั่งเงาแก้วอัษฎมณีสั่น
ไหวเคลื่อนไหวลอย ยิ้มแฝงความชั่วร้าย “ข้าจะเฝ้ารอเจ้าทอเลื้อย
หมอนด้วยตัวเจ้าเองวันนั้น”

ไท่สื่อหลันต้องการจะหลุดออก แต่นิ้วมือของหรงฉู่ตึงคิมีเหล็ก
บีบจนนางขยับตัวไม่ได้เลยแม้แต่น้อย ดูแล้วกั๊กงผู้สูงส่งเป็นที่
เคารพถึงแม้ว่าจะยิ้มน้อยๆ เหมือนปกติ แต่อย่างไรก็แฝงไป
ด้วยความโกรธเคือง

ไท่สื่อหลันเงยหน้า ทั้งสองมองกัน ท่ามกลางความเงียบเหมือน
มีเสียงระเบิดดัง ประกายไฟกระจายไปทั่วทิศ

“หากมีวันนั้นจริง” ครูใหญ่ไท่สื่อหลันพูดเน้นแต่ละคำ “ข้าจะใช้
เจ้าทำก่อน”

ตอนที่ 48 การทดสอบ

หนึ่งประโยคเสียงไม่ดัง แต่ชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง ชัดเจนจนแน่นิ่ง

แผ่นหลังพิงประตูด้านนอก มองไปรอบๆ เหมือนกับคุมเชิงเหล่าทหารที่ไม่สนใจทั้งสองเลยแม้แต่หน่อย ในชั่วพริบตาแผ่นหลังต่างก็แข็งทื่อ

จ้าวสื่อซานที่กำลังจะเตรียมเข้ามารายงานกิจธุระ ศีรษะหนึ่งชนเข้ากับกำแพง...

ทรงฉู่เองก็ตกตะลึงไปชั่วพริบตา นิ้วมือปล่อยลงอย่างห้ามไม่ได้ ไท่สื่อหลันก้าวเร็วๆ ถอยไปทางด้านหลังหนึ่งก้าว ยึดเอากรามที่ถูกรื้อใช้อ่านาจนยกขึ้นลงคืน

นิ้วมือว่างเปล่า ทรงฉู่ฟื้นสติ จิตใต้สำนึกหนีบนิ้วมือ ความรู้สึกเกลี้ยงเกลาในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนหน้าเหมือนกับว่ายังคงอยู่เหมือนเดิม

เขายิ้มน้อยๆ จ้องมองกรามเป็นเงาวาวของไท่สื่อหลัน และริมฝีปากสีชมพูระเรื่อ พลังคิดเสียดายเล็กน้อยที่เหตุใดเมื่อครู่จึงไม่ถือโอกาสก้มหน้าลง...พลังยิ้มกริ่มกล่าว “อยากจะกัดเจ้าคำนี้จริงจริง...”

“ยินดีอย่างมาก” ไท่สื่อหลันก็จ้องมองปากของเขา ทันใดนั้นทรงฉู่รู้สึกราวกับลิ้นเจ็บแปลบคราหนึ่ง

หญิงผู้นี้ ดวงตาทั้งดวงราวกับสามารถฆ่าคนได้

“ข้าเองก็ยินดีอย่างมาก” เขาแบมือออก ยิ้มอย่างมีความสุข

สายตาไต้สื่อหลันมองตั้งแต่บนลงล่าง แล้วมองจากล่างขึ้นบนอีกครั้ง มองตามเรือนร่างทั้งร่างของทรงฉู่รอบหนึ่ง ทันทีนั้นทรงฉู่รู้สึกราวกับว่าตนเองถูกนางมองตั้งแต่ภายในถึงภายนอกหมดแล้วในชั่วพริบตา...

ดังนั้นเขาจึงยิ้มอย่างมีความสุข...ดี ดีมาก มีความกล้าหาญ

ทรงฉู่และไต้สื่อหลันตรงไปถึงสนามฝึกซ้อม ประกายไฟเล็กๆ นั้นยังคงปรากฏเสียดสีกัน

เดินไปยังบริเวณที่เดิมที่เต็มไปด้วยคนมากมายรอบด้านทั้งสองคนเหล่านั้ต่างก็ค่อยๆ ก้าวขาช้าๆ หรือไม่ก็เพิ่มความเร็วก้าวออกไปจากบรรยากาศส่วนนั้นก่อนแล้ว...ช่างโหดร้าย!

ทั้งสองเดินมายังสนามฝึกซ้อมตลอดทางอย่างขึงตึง ในสนามชนชั้นสูงแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า นั่งอยู่แถวหนึ่ง หลี่ผู่โจวนั่งอยู่ในกลุ่มคน กำลังส่งนักเรียนหญิงสองคนที่มา ‘ขอคำชี้แนะ’ อย่างอ่อนโยน มองเห็นไต้สื่อหลัน เขาก็ยิ้มน้อยๆ

ไต้สื่อหลันจึงพยักหน้า จุดให้แววตาของทรงฉู่ลุ่มลึกขึ้นอีก

เขาเดินไปทางกลุ่มครูฝึกทหาร ย่วนเจิ้งและอิงฟู่เห็นเขา กำลังจะลุกขึ้นต้อนรับตามจิตใต้สำนึก แต่กลับถูกทรงฉู่ส่งสายตาออกไปห้ามไว้ ทรงฉู่ นั่งอยู่ในกลุ่มครูฝึกทหาร พยักหน้าน้อยๆ กับย่วนเจิ้ง ในใจย่วนเจิ้งฝืนยิ้ม ไม่เข้าใจที่นายท่านกั้วกงลดตำแหน่งลงมาอย่างหาได้ไต่ยาก เหตุใดจึงต้องเปลี่ยนชื่อเปลี่ยน

แค่เปลี่ยนตำแหน่ง หรือว่าผู้ทรงอำนาจมีความชอบในการแฝงตัวออกสำรวจราชการ

ในสนามสายต่านักเรียนตกลงไปบนร่างของทรงฉู่อย่างพร้อมเพรียง แวตามีความประหลาดใจมีความสงสัย ย่นเจี๊ญเพียงแค่นำโดยง่าย กล่าว “ท่านผู้นี้คือท่านฉู่ เป็น ‘ครูฝึกพิเศษ’ ที่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเชิญมารับหน้าที่ใหม่”

เหล่านักเรียนแสดงความประหลาดใจ ครูฝึกพิเศษแต่ไหนแต่ไรตำแหน่งสูงส่งหาได้ยาก ตอนนี้เพิ่มคนใหม่อีก คาดไม่ถึงว่ายังหนุ่มเหมือนกับหลี่ฝูโจว นักเรียนหญิงตื่นเต้นเป็นพิเศษ สีหน้าเล่นเหมยอวาแดงช่าน ใบหน้าด้านซ้ายเป็นเพราะว่าทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิที่ปรากฏขึ้นของหลี่ฝูโจว ใบหน้าด้านขวาเป็นเพราะว่าทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิที่ผลิบานของทรงฉู่

มีเพียงไท่สื่อหลันผิดหวังเล็กน้อย เดิมทีนางคิดว่าทรงฉู่เพียงแค่เดินผ่านมาตรวจดู

เป็นก้วงงน่าเบื่อมากหรือ

รับหน้าที่ต่อจากย่นเจี๊ญเริ่มต้นประกาศ จากที่ครูฝึกแต่ละวิชาเริ่มทดสอบคัดเลือกนักเรียน ไท่สื่อหลันขมวดคิ้วย่น...ไม่ปรากฏให้เห็นเนื้อแท้ ไม่ดำเนินการสอบของโรงเรียน เอาชะตาชีวิตของนักเรียนทั้งหมดฝากไว้กับการคัดเลือกของครูฝึกแต่ละคน หากพบความยุติธรรม พบครูฝึกที่ใจดียังพอพูดได้ หากพบคนตระกูลเจี๊ญเล่า จะมีผลลัพธ์อะไรได้อีก ตันอ่อนที่ดียังเลือกที่จะไม่ปลุกหรือ

การปฏิวัติอื่นๆ จำต้องพบกับการสกัดกั้น ในกองทัพเบตที่ยีสิบ
ห้าเล็กๆ การเปลี่ยนแปลงการเลือกวิชาครั้งแรก ล้วนแต่สามารถ
ก่อให้เกิดความขัดแย้งและการตีกลับต่างๆ นานา ทันใดนั้นไท่
สื่อหลั่นก็เข้าใจบางอย่าง เหตุใดทรงฉุหลังจากก่อตั้งกฎระเบียบ
พื้นฐานของกองทัพสุริยัน จึงไม่เร่งรีบแก้ไขข้อเสียที่มีอยู่ บางที
เขาอาจจะมีการวางแผนของเขา

นางอยู่ตรงนี้ดูข้อเสียของการปฏิวัติอย่างละเอียดถี่ถ้วน คิระชะ
นั้น จ้าวสื่อซานกระซิบเบาๆ ข้างหูทรงฉุ “นายท่าน ตอนแรกพ่อ
บ้านใหญ่หลี่แนะนำท่านหลายครา บอกว่าความปรารถนาดั้งเดิม
ในการก่อตั้งกองทัพสุริยันก็เพื่อประกาศรับบุคคลมากความสามารถ
ลบความแตกต่างทางชนชั้น ตอนนี้อยู่ที่จะช่วงชิงการ
สนับสนุนของพื้นที่ ทำให้กองทัพสุริยันถูกตระกูลชั้นสูงยึดกุม
นี่เป็นการสูญเสียความปรารถนาดั้งเดิม แนะนำให้ท่านหยุดยั้ง
พื้นที่ที่ตระกูลชั้นสูงที่สอดมือเข้ามาในเขตกองทัพสุริยันด้วย
ความเหมาะสม ท่านพูดแต่ไม่เสียหาย มองดูอีกครั้ง แต่ไหนแต่
ไรไม่ลงมือจัดการมาก่อน ตอนนีเหตุใดจึงยอมเข้ามาจัดการ
กองทัพเบตที่ยีสิบห้าที่อ่อนแอที่สุดเช่นนี้เล่า”

ทรงฉุยิ้มแต่ไม่กล่าววาจา จิบชาช้าๆ ครู่ใหญ่จึงกล่าวขึ้น “ก่อน
หน้านั้นไท่สื่อหลั่นมีประโยชน์หนึ่งที่พูดได้ดี ถูกผู้อื่นพุงขึ้นไป ไม่
เท่าพึงตนเองปีนขึ้นไป ถ้าหากว่าบุตรหลานตระกูลยากจนเหล่า
นี้ยินยอมถูกตระกูลชั้นสูงกดขี่ไปตลอด ข้าจะไปช่วยพวกเขา
ด้วยเหตุใดเล่า”

จ้าวสื่อซานตกตะลึง ตาค้างลั่นแข็ง “เช่นนั้น...ตอนนี้เป็นไท่สื่อ
หลั่นที่ปรากฏตัว เช่นนั้นถ้าหากว่าตั้งแต่ต้นจนจบไม่มีคนออก
มาคัดค้าน เช่นนั้นการก่อตั้งเขตกองทัพสุริยัน คงจะเสียแรง

เปล่า...”

ทรงฉุ่ยยิ้มตามอำเภอใจ “นี่ไม่ใช่ว่าไท่สื่อหลันผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นแล้วหรือ”

จ้าวสื่อซานเหมือนจะเข้าใจบางส่วน แต่ยังมีที่ไม่เข้าใจเล็กน้อย นายท่านของเขา ไม่ยุ่งเกี่ยว ไม่ก้าวก่าย หรือว่าตั้งแต่ต้นจนจบ ในสายตานั้นเย็นชาที่คอยมองดูอยู่ข้างๆ นั้นรอให้คนผู้นั้นลุกขึ้นมาต่อสู้ การมาถึงของคนผู้เดียวที่เรียกคนนั้นบ๊วยเช่นนั้น

“ยินยอมใช้เวลาสิบปีรอวีรบุรุษผู้หนึ่ง แต่ละวันไม่ขยันพยายาม บุกค้นบุคคลธรรมดา” ทรงฉุ่ยยิ้มบางๆ “คนไร้ประโยชน์จะมีประโยชน์อันใดเล่า ไม่คุ้มค่าที่จะมาเป็นพละกำลังของข้า”

เขายกแก้วชาขึ้น ชี้ไปที่ทิศทางของไท่สื่อหลัน “กตปี่มายาวนาน ในที่สุดก็มีวันโต้ตอบ ตอนนี้ที่ขาดก็คือความกล้าที่ที่จะนำ กระบี่หนึ่งด้ามออกมา จุดประกายนำหน้าผู้คนกระจายทั่วทิศ พละกำลังที่เจียบขริมปะทุออกมาในระยะเวลาหนึ่ง บางทีเจ้าและ ข้าต่างก็สั่นหวั่นอย่างประหลาดใจ” เขายิ้ม จิบชา “เผื่อรอเกิด กองทัพเขตยี่สิบห้าเลื่องที่ชื่อว่าอ่อนแอที่สุด บางทีอนาคต สามารถนำสิ่งมหัศจรรย์สิ่งหนึ่งหรือแม้แต่หนานฉีมาให้ข้า”

“เซียวต้าเจียง!” นักเรียนในสนามรับการคัดเลือกตามคำสั่ง ไม่นานนัก ก็มีคนกล่าวเสียงดัง “รูปแบบการรบ!”

เสียงเบาด้วยความยินดีดังขึ้นพักหนึ่ง ความรู้สึกของใบหน้าขาว เล็กเซียวต้าเจียง สามารถเข้าเรียนวิชารูปแบบการรบในสาขา วิชาศิลปะได้ ภายภาคหน้ามีโอกาสครั้งหนึ่งสามารถเป็นนาย

ทหาร

“สงเสี่ยวเจีย! ลู๊รบ!” เสียงดังจากกล่องเสียงของฮวาสวินฮวน
ดังขึ้น เสียงยินดีดังขึ้นพักหนึ่งอีกครั้ง

ครูฝึกในสนามรบประกาศชื่อนักเรียนแต่ละคน สับเปลี่ยน
ดำเนินการการคัดเลือก อาจจะเป็นเพราะทรงฉู่อู่ คนตระกูล
เจิ้งจึงไม่กล้าออกนอกหน้า นักเรียนตระกูลยากจนแทบทุกคน
ล้วนแต่หารายวิชาที่เหมาะสมกับตนเองเจอ ชูย่าถูกครูฝึกทักษะ
การยิงธนูเลือกโดยเฉพาะ แม้แต่เส้นเหมยฮวาเองก็ถูกเลือกให้
เข้าเรียนวิชาการบัญชาการ ครูฝึกการบัญชาการอ่อนแอผู้นั้น
ผ่านการทดสอบด้วยการโก่ง ก็คิดว่าเส้นเหมยฮวามีสันชาติ
ญาณเล่ห์เหลี่ยมไม่เชื่อ ชำนาญในการจับคนโดยไม่รู้ตัว ดู
เหมือนอ่อนแอแต่แท้จริงแล้วมีความเฉยชาเพียงพอ นอกจาก
ชะตาชีวิตของตนเอง ชะตาชีวิตของผู้อื่นต่างก็เป็นตัวเลข มี
ความสามารถในการบัญชายุทธการขนาดใหญ่โดยกำเนิด กล้า
หาญที่จะนำชะตาชีวิตคนเป็นตัวเลขมาเติมข้างในเช่นนั้น

โชคดีของเส้นเหมยฮวาด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้อื่นชื่นชม เพราะว่า
ครูฝึกผู้นั้นพอใจอย่างมากกับการประพฤติเช่นนั้นของเส้นเหม
ยฮวา แสดงออกตรงไปตรงมาว่าไม่ต้องการนักเรียนคนอื่นอีก
เดินตรงนำทางเส้นเหมยฮวา คนข้างหลังเปี่ยมไปด้วยความดีใจ
หันกลับไปชายตามองซ้ำๆ ร้องเสียงดัง “เหล่าพี่สาวน้องสาว
อนาคตข้าจะเป็นผู้นำทัพผู้ยิ่งใหญ่ แนะนำพวกเจ้าอย่างแน่นนอน
...”

“อูย!” เหล่าพี่สาวน้องสาวตอบพร้อมกัน

ทันใดนั้นครูฝึกก็ประกาศชื่อคราหนึ่ง ทำให้ทุกคนต่างก็ตะลึงงัน

“ไต่สือหลัน!”

ตอนที่ 49 ความโกรธของทรงฉู่

เสียงตะโกนเรียกคราหนึ่ง ทุกคนต่างนิ่งเงียบ

ในทันทีที่พูดถึงวีรบุรุษของวัน มีเพียงไต่สือหลันที่เหมาะสม ถึงแม้ว่านางเพิ่งจะมาได้สั้นๆ ไม่กี่วัน แต่นางพลิกกลหลายต่อหลายปีของกองทัพสุริยัน ทำลายตระกูลชั้นสูงผู้กุมมกุฎ สถานภาพอันมั่นคงทั้งหมด และยังบังคับให้คุณชายสี่ตระกูลเจ้เก็บงำความจริง ในตอนนี้เป็นผู้นำทางความคิดในกลุ่มนักเรียนตระกูลยากจนเรียบร้อยแล้ว

บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดฝั่งนั้นแหวตาเป็นประกาย สายตาส่องออกไปทั่วท้องฟ้า

ไต่สือหลันเดินไปข้างหน้าอย่างสงบนิ่ง ข้างหน้าครูฝึกกองทัพเบตที่ยี่สิบห้าเรียงกันเป็นแถวยาว นอกจากครูฝึกวิชาบัญชาการที่เดินออกไปแล้ว ยังมีผู้ช่วยสอนทักษะการยิงธนู การใช้หอก บำเพ็ญเพียรทางจิต รูปแบบการรบ การสู้รบ การวิจารณ์ การเมือง ปรัชญา ประพันธ์กลอน จัดการกิจธุระ เป็นต้น ต่างก็อยู่

ไต่สือหลันเดินตรงผ่านด้านหน้าของผู้ช่วยสอนประพันธ์กลอนไป นางไม่สนใจ

ผู้ช่วยสอนประพันธ์กลอนเองก็ไม่ได้สนใจนาง แคมองดูก็เห็นว่าไม่ใช่คนที่สามารถสงบจิตใจอ่านหนังสือได้

ผู้ช่วยสอนทักษะการยิงธนูเดินเข้ามาก่อนเป็นคนแรก เขาารู้สึกว่าหญิงผู้นี้รูปร่างเหมาะสม สายตาเฉียบแหลม น่าจะเหมาะกับการฝึกยิงธนู

ใครก็รู้ว่าเขาเดินเข้ามาด้วยจิตใจเปี่ยมความคาดหวัง บีบกล้ำม เนื้อกระดูกบนแขนไท่สือหลั่นทีหนึ่ง ก็ตกตะลึง ทันใดนั้นก็ถอนหายใจ ส่ายหัวเดินออกไป

ผู้คนในสนามต่างก็ประหลาดใจ คิดไม่ถึงว่าคนแรกก็ไม่ได้รับการเลือก เหล่านักเรียนตระกูลยากจนยังใจเย็นนิ่งลึก เหล่าบุตรหลานสืบทอดตำแหน่งแวตาทชอบใจ อดทนไม่เหินแฉาม

ทันใดนั้นผู้ช่วยสอนบำเพ็ญเพียรทางจิตก็เข้ามา ที่เรียกว่าบำเพ็ญเพียรทางจิต ก็เพราะว่าเรียนกำลังภายใน นักเรียนหนุ่มสาวเลือดร้อน ชอบการต่อสู้โดยใช้กระบี่จริงหอกจริง ต้องใช้เวลา นั่งสมาธิอย่างยาวนาน ในเวลาสั้นๆ ไม่มีทางที่กำลังภายในจะสัมฤทธิ์ผลไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่ไท่สือหลั่นกลับรู้ว่าถ้าหากกำลังภายในสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ ก็จะเหนือกว่ากำลังภายนอก สายตาปรากฏความคาดหวังบางส่วน

ใครจะรู้ผู้ช่วยสอนกำลังภายในจับชีพจรของนาง ก็ถอนหายใจอีก เดินออกไป

เดินต่อไปยังผู้ช่วยสอนสองสามคน ล้วนแต่เกี่ยวกับทักษะทางการทหาร ล้วนแต่ก็ส่ายหัวเดินจากไป

ในสนามเริ่มที่จะกระชิบกระชาบเบาๆ ใบหน้าบุตรหลานตระกูล ยากจนปรากฏสีหน้าผิดหวัง เหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตกทอด เหน็บแนมหัวเราะเสียงดัง “ทักษะการทหารยากจะเรียน กำลัง ภายในก็เรียนไม่ได้ หี เป็นบุคคลผู้มีความสามารถเสียจริง!”

“ไร้สาระ” สงเสี่ยวเจียต่อปากเสียดสีกลับไปทันที “ยังมีอีก หลายรายวิชาที่ยังไม่ได้เลือก บนโลกนี้วิชาที่เรียนได้ช่างเยอะ เสียเหลือเกิน พวกเจ้าลำพองใจอันใดกัน”

ผู้ช่วยสอนการใช้หอกเดินเข้ามา หัวเราะอ้อๆ กล่าว “ไม่เหมาะสมกับทักษะยิงธนู คาดว่าการใช้หอกต้องเหมาะสมแน่นอน”

ทุกคนบมวดคิ้ว ต่างก็รู้ว่าครูสอนการใช้หอกวิชานี้ นับเป็นการใช้ แรงกำลังโดยแท้จริงในหมู่ผู้ช่วยสอนทุกคน เพียงแต่ตอนนี้ไม่ กล้าจ้องจับผิด มีดีกว่าไม่มีไปตลอด ทุกคนต่างมองเขาอย่าง คาดหวัง

ผู้ช่วยสอนการใช้หอกพูดจบก็ตีแบนด้านข้างของไท่สื่อหลั่น เบาๆ หลังจากทีติครั้งหนึ่ง ชู่ๆ ก็บมวดคิ้วจึงได้มองไปที่ไท่สื่อ หลั่นอย่างละเอียดย

รอบด้านกลั่นหายใจ บรรยากาศเงียบขรึม ทุกคนจ้องผู้ช่วยสอน การใช้หอก มองท่าทีที่เปลี่ยนไปของเขา ในที่สุดก็ยิ้มเจื่อน

“บออภัย...” อยากจะกล่าวแต่ก็หยุด

ผู้คนเสียงดังครึกโครม บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดจิตใจโล่งอก

ยกใหญ่ หยอกล้อเสียงดัง “ไต่ล้อหล่นผู้นำเกรงขาม ที่แท้แล้ว
ธนูยิงไม่เป็น หอกเรียนไม่ได้ บทประพันธ์ไม่สำเร็จ การทหารไม่
ได้ เอาขี้หมามาทำแสบ!”

“ขี้หมามาทำแสบ คำนี้อธิบายไว้ว่าอย่างไรหรือ” มีคนตั้งใจถาม

“กลอน (ดม) ก็ประพันธ์ (ดม) ไม่ได้ การทหาร (สะบัด) ก็ทำ (สะบัด) ไม่ได้*อย่างไรเล่า!”

เสียงหัวเราะเสียงดังพักหนึ่ง บุตรหลานตระกูลยากจนมองด้วย
สายตาโกรธแค้น

“เอะอะโวยวายอะไรกัน พวกเด็กไม่รู้จักโต!” จู่ๆ ฮวาสวินฮวนก็
เดินก้าวใหญ่เข้ามา

เสียงหัวเราะของทุกคนหยุดลง บุตรหลานตระกูลยากจนคิดได้
ว่าครูฝึกฮวาแต่ไหนแต่ไรให้การสนับสนุนนักเรียนยากจน มี
ความรู้สึกที่ดีต่อไต่ล้อหล่นอย่างมาก ครั้งนี้คงสามารถเปิดประตู
ผ่านไปได้อย่างสบาย ทุกคนต่างถอนหายใจโล่งอก เหล่าบุตร
หลานลำดับชั้นตกทอดล้วนแต่ใช้สายตาไม่ดีจ้องมองนาง แต่
กลับไม่กล้าต่อต้านอย่างโจ่งแจ้ง มีเพียงไม่กี่คนพูดเสียงเบาใน
ลำคอ “มีตำแหน่งเป็นครูฝึก แต่ใช้เส้นสาย!”

ฮวาสวินฮวนจ้องมองพวกเขาอย่างโหด*ยมปราคาหนึ่ง จับไต่
ล้อหล่น กล่าว “ข้าไม่เชื่อ...”

ทันใดนั้นนางก็หยุดไปพักหนึ่ง สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนไปทันที

สีหน้าทุกคนต่างก็เปลี่ยน

นี่ก็ไม่ได้หรือ

“ที่แท้แล้วเป็นเช่นนี้ น่าเสียดาย...” ครูใหญ่ ฮาวาสวินฮวนจึงพูดเสียงเบาอย่างประหลาดกล่าว ทันใดนั้นก็ถอนหายใจคราหนึ่ง จู่ๆ ก็กล่าวเสียงดัง “ข้าคิดจะใช้เส้นสายครั้งหนึ่ง ไม่ว่าเจ้าไท่สือหลั่นจะเหมาะสมหรือไม่ ก็จะได้รับเจ้านักเรียนผู้นี้ แต่ว่าตอนนี้” นางปล่อยมือ “ข้าทำไม่ได้!”

เจียบกริบ บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดมีความสุขจนหยุดไม่อยู่ ปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่น

“เพราะเหตุใด” เสียงที่ออกมาไม่ใช่ไท่สือหลั่น แต่เป็นคนที่เจียบมาโดยตลอดไม่ส่งเสียง ซูย่าผู้ไม่ชอบพูดจา

สายตาแม่นางผู้นี้เดือดดาล รวากับมีไฟลุกโชน

ความชัดเจนบนใบหน้าฮาวาสวินฮวนก็เหมือนว่ามีความขมฝาดแฝงอยู่ มองไปยังผู้ช่วยสอนที่นั่งเจียบรอบด้าน กล่าว “พวกเจ้าล้วนแต่ไม่ยอมกล่าว เช่นนั้นข้าจะพูด ไท่สือหลั่น ที่จริงแล้วเจ้าเป็นหน่ออ่อน เกิดมามีกล้ำเนื้อกระดูกที่ดี ไม่ว่าจะทักษะกำลังภายใน เพียงแค่ต้องฝึกฝนให้ได้อย่างหนัก ถึงกระดูกจะเติบโตขึ้น ก็ไม่ใช่ว่าไม่สามารถเรียนทักษะการทหารได้ แต่ว่า...” นางถอนหายใจพักหนึ่ง “กระดูกกล้ำเนื้อที่ดีร่างนี้ กลับถูกตัวเจ้าเองทำลายลงแล้ว!”

คำพูดนางที่ออกมาทำให้คนตื่นตกใจ ทุกคนตกตะลึง แต่ไท่สือ

หั่นกลับแม้มปาก นางรู้สาเหตุแล้ว

“เหมือนว่าเจ้าเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่ได้เรียนการต่อสู้” ฮวาสินฮวนกล่าว “แต่ตัวเจ้าเองเหมือนว่าสนใจต่อสิ่งนี้อย่างมาก ฝึกฝนหลายปี ออกกำลังกายไม่ขาด ใช่หรือไม่”

“อืม”

“แต่สภาพแวดล้อมของเจ้าย่ำแย่เกินไป ไม่มีคนชี้แนะ เจ้าไม่มีทางเดินบนเส้นทางการต่อสู้ที่แท้จริงได้อย่างแน่นอน” ฮวาสินฮวนส่ายหน้า “ถ้าหากว่าคนทั่วไปเป็นเช่นนี้ก็ล้มเลิกไปแล้ว ตนเองเรียนรู้การต่อสู้ไม่มีคนชี้แนะก็มีเยอะ อย่างน้อยที่สุดก็สามารถทำให้ร่างกายแข็งแรงได้ หลายคนยังสามารถอดทนให้มิกล้ามเนื้อกระดูกที่ดีได้ ในภายภาคหน้าสามารถเรียนเรื่องการสู้รบได้ครึ่งหนึ่งทักษะครึ่งหนึ่ง แต่ว่าเจ้า เจ้า...เจ้าบ้าคลั่งเกินไป ทรมานเกินไป คนปกติเกรงกลัวความยากลำบาก สิ่งนี้ทำให้ตอนที่พวกเขาพบกับบีดจำกัด ตัวเองก็จะปกป้องถอยกลับมาโดยทันที แต่เจ้ากลับไม่ดูบีดจำกัดร่างกายความสามารถของตัวเองอย่างสิ้นเชิง มุ่งแต่หวังว่าจะสำเร็จเพียงอย่างเดียว ฝึกฝนอย่างบ้าคลั่ง เมื่อกล้ามเนื้อเส้นเลือดไม่เป็นรูปร่างหรือทำงานหนักเกินไป ท้ายที่สุดกระดูกก็จะเจ็บปวด” นางถอนหายใจยาวอย่างเสียดาย “ร่างกายของเจ้าดูเหมือนจะคล่องแคล่ว ทักษะการสู้รบเกินหาได้จากคนธรรมดา แต่ทั้งชีวิตสามารถมาถึงได้เพียงเท่านี้ ถ้าหากว่ายังเรียนทักษะกำลังภายนอกกำลังภายในอื่นๆ เพียงต้องเรียนอย่างอุทิศตนให้ก้าวไปที่ละน้อย ล้วนแต่มีความเป็นไปได้ที่จะดึงกระดูกร่างกายที่เปลี่ยนแปลงของเจ้า ท้ายที่สุดจะทำให้ทั้งชีวิตของเจ้าเจ็บปวดหรือทำให้เจ้าเป็นอัมพาต”

ฮาวาสวินฮวนถอนหายใจ ประกายสั่นไหวในแวตากล้าเป็น
ความศรัทธา...นี่จึงจะเป็นคนบ้าคลั่งที่แท้จริง เหนือขีดจำกัด ไม่
กลัวการทำลาย

“ข้าสามารถรับเจ้าเป็นนักเรียน สอนศิลปะการต่อสู้เจ้า แต่ว่า
ด้วยนิสัยของเจ้า คาดว่าไม่ยอมเรียนอย่างแน่นอน ในเมื่อทุ่มเท
ฝึกฝนการรบอย่างสุดความสามารถ ยากที่จะเลี่ยงการบาดเจ็บ
ได้อย่างสิ้นเชิง” ฮาวาสวินฮวนเดินก้าวยาวออกไป “หากให้เลือก
การไม่ไว้หน้าเจ้าและชีวิตที่บาดเจ็บของเจ้า ข้าเลือกอันข้างหน้า
”

เสียงดังก้องอยู่ในอากาศ คนครึ่งหนึ่งในสนามเงียบสงัด อีก
ครึ่งหนึ่งหลังจากที่นิ่งเงียบก็ระเบิดเสียงหัวเราะยกใหญ่

“ที่แท้แล้วข้างนอกสนุกใส ข้างในเป็นโพรง!”

“หรือว่าไปเอาจริงเอาจ้างด้านการเรียนการวิจารณ์การเมืองเถิด
ว่าแต่ เจ้ารู้อักษรหรือไม่”

“ในจวนข้าทรงอำนาจมีทรัพย์สินเงินทอง มีทรัพย์สินสมบัติที่
สามารถทำให้เจ้าใช้ชีวิตต่อไปได้ มาให้ข้าเคาะหัวหนึ่งครั้งสิ ข้า
จะขึ้นชมเจ้า แล้วดูว่าจะช่วยคนไร้ประโยชน์อย่างเจ้าให้เรียนได้
สักครึ่งหนึ่งได้หรือไม่”

“คุณชายช่างมีจิตเมตตาเสียจริง ที่พูดมาก็ใช่ นักเรียนกองทัพ
เขตที่ยี่สิบห้าของเราอนาคตไม่อยู่ในสนามรบ ก็ต้องเผชิญหน้า
กับตงถั่ง ผู้มีความสามารถเช่นนี้ หากว่าสองจากสามถูกตีตาย
แล้ว ก็คงน่าเสียดาย”

“ใช่แล้ว ถึงเวลานั้นถูกเจ้าพวกยากจนนี้รังแกจะทำเช่นไรเล่า
แล้วยังมีผู้ใดช่วยครูฝึกพวกเขาเล่า”

“อ่าอ่าอ่า!”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะครึกครื้น ผู้ดูแลงานตระกูลเจิ้งกลุ่มนั้น ก็
ปล่อยลมหายใจยาวออกมาเบาๆ คราหนึ่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม
พวกเขาไม่ยอมเห็นผู้นำตระกูลยากจนสติปัญญาดีเลิศผู้หนึ่ง
ปรากฏตัวขึ้นที่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

หลี่ฝูโจวยิ้มน้อยๆ เหมือนเดิม มองเพียงแต่ไท่สื่อหลัน ราวกับ
อยากจะรู้ว่านางจะมีท่าทีตอบสนองอย่างไรได้

ทรงฉู่ค่อยๆ ปิดตาทั้งสองลง ริมฝีปากยกยิ้มเยือกเย็นเล็กน้อย
แน่นอนว่าเขาดูออกว่าร่างกายของไท่สื่อหลันได้ถูกตัวนางเอง
ทำลายลงแล้ว แต่ว่าเขากลับไม่ยอมรับ ไต้หล้าที่ยิ่งใหญ่ ผู้คน
ผิดปกติมีมากมาย เรียนการสู้รบไม่ได้ จะต้องไร้อนาคตอย่าง
แน่นอนเลยหรือ

สายตากวาดผ่านบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดที่หัวเราะอย่างบ้า
คลั่งเหล่านั้น รอยยิ้มของเขาก็ยิ่งเยือกเย็นมากขึ้น

ผู้ช่วยกองทัพนำแววตาของเขามาอยู่ในสายตาของตน รีบร้อน
ส่งสายตาซ้ำแล้วซ้ำเล่าบอกใ้บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดไม่ให้
ตอกย้ำซ้ำเติม นำเสียดายที่คนเหล่านั้นตอนนี้เต็มไปด้วยความ
สนุกสนาน จะสังเกตเห็นได้ที่ไหนกัน

ทรงฉุ่ นั่งตัวตรงเล็กน้อย มองไต้สื่อหล่นที่ย่นเด่นไม่ขยับอยู่
เหมือนเดิม...ดอกกุหลาบมีหนามดอกนี้ ทำยที่สุดเมื่อพบน้ำ
แข็งหิมะ จะ**ยวเฉาพ่ายแพ้เช่นนี้ หรือว่โกรธจนสั่นสะท่น
ปรกฏหนามแหลมของนางออกมาทิ่มแทงผู้พบเห็นกันหนอ

เขออยกเห็นนางโกรธ...อืม อยกเห็นอย่งมก

ไต้สื่อหล่นเหมือนว่ไม่ได้ย่นเสียงหัวเรอะเซ่งแซ่ มนุษย์ชอบ
โอ้อวด ตระกูลร่ำรวยบนโลก ส่ำหรับผู้ที่อายุสามขวบเคยสังหกร
คนมแล้วผู้หนึ่ง แต่ไหนแต่ไรไม่คุ่มค้ำที่จะใส่ใจ

นางเพียงแค่มองท่นสุดทำยในกลุ่มผู้ช่วยสอนอย่งนึ่งเงียบ
จ้องต่าเป็นมันเล็กน้อย เส้นผมย่งเหยง ผู้อวุโสใบหน้าแห้ง**
ยว กล่ำว “นี่ยังมีผู้ช่วยสอนอิกท่น”

ทุกคนตกตะลึง เพิ่งจะพบว่ตรงที่สุดทำยในกลุ่ม ผู้อวุโส
ทำทงหวาดกลัว ที่จริงแล้วไม่แปลกที่พวกเขามองข้ำม เพียงแค
ผู้อวุโสท่นนี้มีความรู้สีกไม่มีตัวตนอยู่มกเกินไปแล้ว ถ่ำหกร
ว่ไต้สื่อหล่นไม่พูด ทุกคนต่งกิลมไปแล้วว่เขาเป็นผู้ช่วยสอน

ตอนนี้อยต่าส่งออกไปโดยพร้อมเพรียง เต็มไปด้วยการหยอก
ล่อ ท่นใดนั้น ผ่านไปพักหนึ่งเสียงหัวเรอะด่งกิปะทุขึ้นมอิก

“ยังลิมท่นนีไป!”

“อจกรย์เฉาของพวกเรอ! ใ้ต่ายสิทุกคน!”

“ท่นนีมต่งแต่มีกองทัพเขตที่ยีสิบห้ำของพวกเรอ ไม่ใช่กล่ำว

อ้างว่าถ้าตนไม่ตายหากไม่ใช่คนประหลาดไม่รับหรือ จนถึงบัดนี้
ยังไม่พบคนประหลาด จะมีก็แต่ผู้ช่วยสอนยากจนในกองทัพอ
อย่างเดียวเท่านั้น”

“คุณหญิงผู้นี้สิ รีบร้อนแม้แต่อาจารย์เฉายังอยากได้ นี่อาOจะ
ทำให้อาจารย์เฉาชื่นชอบเจ้านะ”

ผู้คนหัวเราะไม่หยุดหย่อน แม้แต่อาจารย์เฉาผู้นั้นยังหัวเราะเยาะ
หยัน อาจารย์เฉานั้นไม่เกรงกลัวพลังของผู้ช่วยสอนเลยแม้แต
่น้อย ยิ้มเข้าสู่ทั่วทิศทางอย่างเอาอกเอาใจ ท่าทางเจ้าเล่ห์

บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดกลุ่มหนึ่งด้วยเหตุนี้จึงพูดตาม
อำเภอใจมากยิ่งขึ้น พูดจาไปเรื่อยเปื่อย

“ข้าว่า แท้จริงแล้วฝึกอะไรกันแน่ถึงได้บาดเจ็บขนาดหนักเช่น
นั้นนะ” เด็กหนุ่มเสื้อสีเหลืองสายหว่าไปมากล่าว “หรือว่าทำท่า
ยากหรือ มิน่าล่ะก่อนหน้านี้ต้องให้ท่านฉู่เคร่งฝึกร่างกายเพื่อให้
เข้ากับนางได้ดี ที่แท้ก็เป็นโสเภณี!”

คำพูดนี้ออกไป ทั้งสี่ด้านก็เงียบสงัด

คนชนชั้นสูงแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าต่างศิโรราบเปิดรับพร้อม
กัน

ย้วนเจิ้งแอบเหล่มองทรงฉู่อย่างตกใจร้อนรนปราดหนึ่ง

ทรงฉู่ผู้ที่กำลังจิบชา มือค่อยๆ หยดลง ทันใดนั้น ยิ้มออกมา

*เป็นการเล่นคำพ้องเสียงในภาษาจีน ‘ประพันธ์กลอน’ พ้องเสียงกับคำว่า ‘ดม’ ในภาษาจีน และคำว่า ‘การทหาร’ พ้องเสียงกับคำว่า ‘สะบัด’ ในภาษาจีน ฉะนั้นประโยคนี้อาจตีความได้อีกความหมายว่า ‘ดมก็ดมไม่ได้ สะบัดก็สะบัดไม่ได้’

ตอนที่ 50 การทดสอบที่ยอดเยี่ยม

ทันใดนั้น เขายกมือขึ้น

แสงสีดำนะพริบวาบ ทำลายความว่างเปล่าออกมา บรรยากาศรอบด้านราวกับกระดาษณ์ก็ขาดคลื่นซัดแยกออกชั่วพริบตา เสียงดังฉับ แสงสีดำผ่านมา เส้นผมคนตั้งตรง

‘ฉับ’

เสียงดังกังวานดังเตงถูกหั่นออกดังขึ้นครั้งหนึ่ง ทำให้สีแดงสดมากมายพุ่งทะลัก ท้องนภาสีฟ้าเข้มราวกับมหาสมุทรลึก ปรางค์ประกายสีแดงเป็นหมื่นจั้งขึ้นชั่วพริบตา

โลหิตสดเผาไหม้อย่างร้อนฉ่าอยู่บนเสื่อหุหรารของบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดรอบด้าน ในปาก บนเส้นผม กลิ่นเหม็นคาวเหนียวติดในอากาศค่อยๆ ซึมออกมา ปากที่อ้าออกหัวเราะเยาะของคนเหล่านั้น ยังไม่ทันได้ปิด บนพื้นสีขาวมีโลหิตไหลหยดลงทีละหยด น่าสะพรึงกลัว

ตกตะลึงราวกับหิมะน้ำแข็ง แข็งแข็งคนทุกคน

เคยเห็นการฆ่าคน แต่ไม่เคยเห็นการฆ่าคนที่เกิดขึ้นโดยไม่ทัน

ตั้งตัวเช่นนี้!

คำพูดหยาบคายประโยคเดียว โลหิตกระเซ็นไปสามนิ้ว!

หลังจากนั้นครูใหญ่ ผู้คนเพิ่งจะเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เหล่าบุตรหลานที่โลหิตสดสาดกระเซ็นเต็มปาก ต่างอาเจียนออกมากองใหญ่เต็มทั่วพื้น อาเจียนจนมีดฟ้ามัวดิน มีหลายคนเป็นลมหมดสติไปในสนาม

กลิ่นคาวคละคลุ้ง ลอยขึ้นมา

ในลานที่อิมคริม เสียงพูดของทรงฉู่ ดังขึ้นมาอย่างสบายอกสบายใจ

“ในเมื่อเตือนว่าข้าต้องเคร่งฝึกฝนร่างกาย จึงหยิบเอาศิระของท่านนี้มาฝึกความแม่นยำพอดี”

ทุกคนยืนนิ่งตั้งหินสลัก สายตาของทรงฉู่มองเพียงไท่สื่อหลัน

นางยืนตัวตรงเช่นเดิม ถึงแม้ว่าสีหน้าจะขาวซีดนิดหน่อย แต่กลับไม่มีท่าที่ตกใจกลัวแม้แต่น้อย นี่ทำให้เขาหรีตาลงอย่างพอใจ ทันใดนั้นก็บมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

เพราะเขาพบว่า จิ้งไท่สื่อหลันได้ผ่านฝูงคนเข้ามาอยู่ข้างๆ นางไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนนี้ภาพด้านหน้าเป็นฉากการฆ่าคนฉากหนึ่ง คิดไม่ถึงว่าไท่สื่อหลันไม่ได้ปิดตาเขาไว้

เขาได้ยินคนสองคนสนทนากันเบาๆ

“ข้ากลัว...” ใบหน้าเล็กของจิ้งไท่หลันซีดเผือด ชุกไปที่อกไท่สื่อหลัน

“กลัวนั้นแหละถูกแล้ว” ไท่สื่อหลันกล่าว “ชีวิตของคนต้องมีจิตใจที่หวาดกลัว แต่ว่า เจ้าดูสิ”

“ไม่เอา...” จิ้งไท่หลันส่ายหัวอย่างสุดชีวิต

ไท่สื่อหลันไม่ได้ดึงใบหน้าที่ของจิ้งไท่หลัน และก็ไม่ได้ขยับ เพียงกล่าว “เจ้าดูให้ชัดเจน คนตายเช่นนี้ ชั่วเวลาครู่เดียวเช่นนี้ อะไรๆ ล้วนแต่ไม่มีแล้ว ขยับไม่ได้อีก พุดไม่ได้อีก มองคนที่เขารักไม่ได้อีก หลังจากนั้น ถึงแม้ว่าจะมีคนมากมายหัวเราะ แต่ก็จะมีคนมากมายร้องไห้ คนรัก บุตร สหายของเขา คนและเรื่องราวเหล่านี้ ต้องใช้เวลาหลายปีถึงจะสามารถได้มา แต่การสูญเสียไปอาจจะรวดเร็วยิ่งนัก วาจาหนึ่งประโยค คำสั่งหนึ่งคำ ยกมือหนึ่งครั้ง ชั่วพริบตา”

“ไม่ฆ่าคน...ไม่ฆ่าคน...” สองมือของจิ้งไท่หลันขยี้ดวงตา

“ไม่” ไท่สื่อหลันกล่าว “คนบางคนไม่ฆ่าดีกว่าฆ่า คนบางคนฆ่าดีกว่าไม่ฆ่า เจ้าจำไว้ ถ้าหากว่าฆ่าคนหนึ่งคน คนที่หัวเราะมีมากกว่าคนที่ร้องไห้ เช่นนั้นก็ให้ฆ่า”

“ไม่เข้าใจ...” จิ้งไท่หลันหันศีรษะกลับไปดูศพนั้นอย่างฉงนใจ “เขา...คนหัวเราะมากหรือ”

“นี่เป็นกรณีพิเศษ” ไท่สื่อหลันพุดเบาๆ “คนบางคนก็ฆ่าอย่าง

เลือดเย็น เจ้าไม่ต้องไปเรียนรู้เขา”

ทรงฉุได้ยินถึงตรงนี้ กะพริบตาแล้วกะพริบตาอีก เขาคิดว่าเขา
ควรจะโกรธ ผู้หญิงบางคนที่จริงแล้วก็ช่างไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี

แต่ไม่รู้ว่าเหตุใด ฟังคำพูดที่มีคุณค่าตั้งทองคำของนาง การพูด
ไร้สาระเช่นนั้นเป็นตัวอย่างสอนจึงไท่หล่น ใช้ความเข้าใจที่เป็น
เอกลักษณ์ของนาง เอาคำพูดที่พูดเป็นหนึ่งหมื่นรอบของ
อาจารย์เหล่านั้นมาอย่างไรจึงไท่หล่นก็ไม่สามารถฟังเข้าหูได้
ถ่ายทอดเข้าไปในศีรษะเล็กๆ ของเขา เขารู้สึกว่าน่าสนใจมาก
เสียจริง

นางเป็นภูเขาน้ำแข็ง ภูเขาน้ำแข็งใต้แสงอาทิตย์ ทุกๆ มุมต่างก็
หักเหแสงสว่างไสวไปทั่ว งดงามโดดเด่น เจิดจรัสตั้งเคลือบเงา

ฝ่ามือไท่สือหล่นลุ่มศีรษะจึงไท่หล่น ทันใดนั้นก็หันกลับไปมอง
เขาปราดหนึ่ง แล้วจึงหันหลังเดินออกไปทันที

การมองปราดหนึ่งนั้นของนางเป็นระยะเวลาที่สั้นอย่างมาก แต่
กลับเป็นภาพรอยยิ้มที่สะท้อนในดวงตาของเขาครั้งแรกอย่าง
แท้จริง

เพราะว่าเป็นการแสดงเคารพในตัวเขา

นางไม่กลัวคนยำยีทำให้อับอาย แต่ถ้าหากว่ามีคนออกตัว
ปกป้อง นางเองก็รู้จักอ่อนโยนเช่นกัน

ทรงฉุมองด้านข้างที่สงบมั่นคงของนางอย่างแน่วแน่ แวดาวที่

มองตรงไปข้างหน้าตลอดของนางอ่อนโยนอย่างเห็นได้น้อยนัก
จู่ๆ หรงฉู่ก็ยิ้มน้อยๆ อีกครั้ง

ราวกับลมพัดดอกไม้ดอกหนึ่งผลิบาน ดอกไม้อมตะ

หรงฉู่ลงมือฆ่าคนจับพลัน นักเรียนในสนามต่างถูกทำให้ตกใจ
ตัวสั่นอยู่กับที่ ใต้เพ้ายวนเจิ้งสีหน้าดำขрім เร่งรีบเรียกให้เอาศพ
ยกออกไป แจ้งให้ญาติพี่น้องได้ทราบ ตอนแรกทุกคนคิดว่า
ต้องมีการทำร้ายร่างกายกันขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ไม่คิดว่ายวนเจิ้งและ
ผู้ช่วยกองทัพ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายหางต่างก็ไม่ได้ส่งแววตาสัก
นิดให้หรงฉู่ นักเรียนกลุ่มหนึ่งที่คุ้นชินกันสามารถมองมอง
สถานการณ์ออก เหมือนกับว่าค่อยๆ รู้สึกรู้สีกตัว เสียงหัวเราะ
เหน็บแนมในที่สุดก็หายไปไม่ได้ยินอีก

สุดท้ายกลุ่มคนก็เจียบสงบลง ไท่สื่อหลันเปิดหัวข้อสนทนา
อย่างหนักแน่น “ผู้ช่วยสอนเฉา ท่านยังไม่ได้มาทดสอบ”

“เจ้ารี” เหนือความคาดหมายของทุกคน ผู้ช่วยสอนเฉาไม่ได้
เปลี่ยนแปลงท่าทีเพราะหรงฉู่ช่วยเสริมอำนาจให้ไท่สื่อหลัน
ส่ายหัวอย่างตามอำเภอใจ “เจ้าเรียนไม่ได้”

“เพราะเหตุใด” ไท่สื่อหลันถามด้วยอารมณ์สงบนิ่ง

“วิชานี้ของข้า ไม่ใช่วิชาที่อยู่ในรายชื่อของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า
เพราะว่ามันอยู่ในสังกัดของกองทัพใหญ่ที่ปักกิ่ง” อาจารย์เฉา
ยืดอกตรง น้ำเสียงภาคภูมิใจ ชั่วพริบตาจากผู้อาวุโสที่กลัว
หัวหดเปลี่ยนมาเป็นอาจารย์ยิ่งใหญ่วิชาที่แผ่รังสีออกไปเป็นหมื่น

จ้ง

ทุกคนนิ่ง รู้เพียงผู้อาวุโสเฉาตั้งแต่ต้นตอตอนนี้หาลูกศิษย์ไม่ได้ แต่คิดไม่ถึงว่ารายวิชานี้ยังมีประวัติที่สว่างโชติช่วงเช่นนี้

“รายวิชานี้ แม้ว่าจะอยู่ที่กองทัพใหญ่ คนที่เรียนก็ไม่เกินสามคน” ผู้อาวุโสยื่นนิ้วมือสกปรกสามนิ้วออกมา “ตามกฎระเบียบ กองทัพใหญ่ทุกๆ ที่ล้วนสามารถก่อตั้งวิชานี้ แต่เหมือนกับ กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า หลายต่อหลายปีล้วนรับสมัครลูกศิษย์ไม่ได้ แต่แม้ว่าเป็นเช่นนี้ วิชานี้ก็จำเป็นที่จะต้องก่อตั้ง”

ในใจเขาเสริมอีกหนึ่งประโยคขึ้นมาเจิบๆ...ไม่เช่นนั้น ไม่รอคอยดั่งมเข็มในมหาสมุทรเช่นนี้หรอก และก็ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะอยู่เหนือเขตตงกังเทียนจีตตลอดกาล

ทันใดนั้นก็ถอนหายใจเจิบๆ อีกครั้ง รอมานหลายปีเช่นนี้ ตั้งแต่ต้นจนจบรอไม่ได้สักคน แล้วก็ คนเช่นนี้ เดิมทีบนโลกมีน้อยยิ่งนัก หากตงกังทราบการมีอยู่ของคนประเภทนี้เร็วเท่าไร ก็จะทำให้ล่วงรู้ความลับ หากรวมตัวเข้าด้วยกัน แรงรีบฝึกฝน จึงจะสามารถได้รับชัยชนะโดยการโกงในการสู้รบกับหนานฉีทุกครั้ง หนานฉีเริ่มสร้างรากฐานก็หายไปแล้ว เวลาเพียงน้อยนิด จะหาคนเช่นนี้ได้จากที่ใด กล่าวว่าคุณผู้มีหน้าที่แบกรับความลับเหล่านี้ของพวกเขาคำหน้าที่ได้ไม่สำเร็จ ก็จะกลับปักกิ่งไม่ได้ไปตลอดกาล ทำเรื่องที่คุณอยากจะทำไม่สำเร็จ ในชีวิตหนึ่ง ถูกคนผู้หนึ่งรอจนอ่อนแรงตายไป...ช่างน่าเศร้า...

ก้นบึ้งในใจผู้อาวุโสเฉาร่ำไห้ทั่วทั้งจิตใจ ตะโกนร้องรอบที่หนึ่ง หมิ่น ถ้าหากว่าตอนนี้มีคนมาช่วยชีวิตเขา เขายินยอมมอบป้าย

ตำแหน่งอมตะของเขา เช่นไหว่บูชาทุกภพทุกชาติ!

ผู้คนได้ยินประโยคนี้ ต่างก็ ‘อ้อ’ ขึ้นครั้งหนึ่ง เพิ่งจะเข้าใจ เหตุใดผู้อาวุโสจึงนั่งกินนอนกินอยู่หลายปีเช่นนั้นแล้วยังไม่ถูกไล่ ออก ที่แท้ที่เขากินก็คือภาษีของกั๊กง รับเงินเบี้ยเลี้ยงพิเศษ

“วิชานี้ ชื่อพรสวรรค์” อาจารย์เฉาหลับตา สายหน้า ที่ท่าเคร้า โศก “บนโลกนี้มีคนประเภทหนึ่ง พรสวรรค์แตกต่าง อยู่เหนือผู้อื่น สวรรค์มอบวิชาให้ ก็เพื่อตามหามนุษย์ที่มีความแตกต่างใน เหล่าทหารทั้งหมด มอบวิชาที่เป็นเอกลักษณ์ เปลี่ยนความสามารถในพรสวรรค์เป็นมนุษย์มีพลังแข็งแกร่งถึงที่สุด...เอ้อ พุดไป พวกเจ้าก็ไม่เข้าใจ ไม่พุดแล้ว” เสียงเขาถอนหายใจยาวอย่าง เปลาเปลี่ยวดังขึ้นครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นก็กล่าว “แต่ว่าข้ายังมีวิชาที่ หายสาบสูญไปอยู่หนึ่งวิชา เจ้าสนใจจะเรียนหรือไม่...”

เสียงเขาหายไป ในสนามหั่วเราะดังขึ้นมาอีกครั้ง ครั่งนี้แม้แต่ นักเรียนตระกูลยากจนก็หั่วเราะ

“โ้วสวรรค์” สงเสี่ยวเจียลุดดวงตา ตะโกนอย่างโ้ววด “อาจารย์ ท่านไม่ต้องคิดที่จะโ้ววดดวงตา ‘ดูดพลัง’ นั้นของท่านได้หรือไม่ ท่านยกโทษให้ไท่สื่อหลันเถิด สามปีก่อนนักเรียนที่เรียนวิชา ที่สาบสูญของท่าน ตอนนี้อย่างตามอดไปครั้งหนึ่งอยู่เลย!”

“อย่าฟังคำพุดไร้สาระของเขา” มีคนจับแขนเสื้อของไท่สื่อหลัน “เจ้ามองรอยแผลที่เปลือกตาของผู้อาวุโสนี้ ยังกล้าโ้ววดถึง ดวงตา ‘ดูดพลัง’ ที่สามารถลุ่มแคว้นลุ่มเมือง พุดลุ่มบ้านลุ่ม เมืองอะไร ทลายจิตใจผู้คน ลุ่มสามแคว้นสยบใต้หล้า...มารดา เบาลี เหมือนกับนิทานชั้นต่ำของปัญญาชนที่ประพันธ์กลอนไม่

เป็นตามท้องถนน...”

ไต้สือหลันเหลือบมองอาจารย์เฉา หางตาเต็มไปด้วยเส้นโลหิต
ดวงตาขุ่นของคนที่แก้มไม่แน่นิ่งเส้นประสาทสั่นไหว กลั้วรี

เป็นอาจารย์เฉาที่กลัวจริงๆ เหล่าลูกหมูต่างแหย่มยิ้ม

“ตามอดไปครึ่งหนึ่งนั่นไม่ใช่ธุระของข้า” อาจารย์เฉาเปิดปาก “
ความตั้งใจของนางไม่มั่นคง เรียนวิชานี้ไม่ได้ หากเรียนวิชานี้
จำเป็นต้องมีลักษณะการเอาอกเอาใจโดยกำเนิด แต่สายตาต้อง
แน่นิ่ง ความตั้งใจหนักแน่น จ้องมองตลอดไม่ยอมผู้ใด...ข้ามอง
เจ้าไต้สือหลันคุณสมบัติบางส่วนกลับเหมาะสม เพียงแค่การ
เอาอกเอาใจ”

ทันใดนั้นนทรงฉู่ก็ยิ้ม

อิม แบ้งแกร่งเยือกเย็นดั่งหินดั่งน้ำแข็งอย่างไต้สือหลัน เรียน
จนสามารถใช้ดวงตาดูดพลังได้ หลังจากนั้น ตั้งตัวตรง ลักษณะ
ดั่งหอก เวลากล่าววาจาดูจะมีด ดวงตาใสกะพริบช้าๆ...

เต็มไปด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดไม่สอดคล้อง ทำให้คน
อยากจะหัวเราะ...

หลังจากหัวเราะเสร็จเขาก็ยันคางขึ้น อิม บางที ความงามที่ขัด
แย้งเช่นนี้ ถือเป็นความรู้สึกอีกหนึ่งประเภท...

ไต้สือหลันไม่รอให้อาจารย์เฉาพูดจบ กล่าวอย่างเด็ดขาด “ไม่
เรียน”

อาจารย์เฉาหัวเราะฮาๆ อย่างไม่ปรากฏความประหลาดใจ ผายมือออก “เช่นนั้นก็ดี ข้าเองก็จะแน่ใจได้ เจ้าข้าไว้ว่าสนาเป็นศิษย์อาจารย์กัน”

ผู้อาวุโสหันหลังจะเดินออก ฝีเท้าตึกตัก แผ่นหลังเปล่าเปลี่ยวเล็กน้อย

“ข้าก่อน” จู่ๆ ไท่สื่อหลันก็กล่าวขึ้น “เหตุใดเจ้าจึงไม่ลองดูสักหน่อยเล่า”

อาจารย์เฉาหันหลังกลับ ในแวตาเป็นครั้งแรกที่มีความคาดหวังมองดูนางอย่างพิณิจ ทันใดนั้นก็ชี้ไปที่อกของตนเอง “ลองดูสิ ข้าพิตปกติอันใด”

“จิตพิตปกติ!” มีคนหัวเราะเสียงดัง ผู้อาวุโสเฉาโง่งมแล้วรี ไม่ได้พิจารณาตามการฟังดมถามจับชีพจรสรีริ แค่มองดูก็รู้ว่าพิตปกติอะไรหรือ

“ไม่รู้” ไท่สื่อหลันส่ายหน้า

“ฝั่งนั้นมีมดอยู่ที่ตัว” ผู้อาวุโสชี้ไปยังกำแพงที่แตกร้าวด้านหนึ่ง ตรงสนามฝั่งตรงข้าม

“ไม่รู้”

“เจ้าข้ามกำแพงนี้ไปได้หรือไม่” ผู้อาวุโสชี้ไปที่กำแพงฝั่งหนึ่งด้านหลัง

“ไม่ได้”

ผู้อาวุโสถอนหายใจยาว สายศีรษะพุดในลำคอ “ข้ารู้...” เอามือออกมาจากอกหยิบเอานาฬิกาพกเรือนหนึ่งดูเวลา ทันใดนั้นก็กล่าว “ทำให้นาฬิกาหายนางของข้าหยุดเดิน”

“ทำไม่ได้”

“รู้แต่แรกแล้วว่าเจ้าทำไม่ได้” ผู้อาวุโสเหลือกตาขาว หันหลังจะเดินออกไป “เสียเวลาคนแก่อย่างข้าเสียจริง!”

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว ดึงแขนเสื้อเขา

‘เพลิง’ ผู้อาวุโสยังเก็บนาฬิกาพกหายากราคาแพงได้ไม่ดี ก็ถูกนางดึงหล่นลงที่พื้น แตกออกเป็นสามชิ้น

“นาฬิกาข้า!” อาจารย์เฉาเตโกนลั่นคราหนึ่ง เร่งรีบเก็บนาฬิกาขึ้นมาด้วยความเจ็บปวด พยายามที่จะเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน แต่นาฬิกาได้แตกพังลงแล้ว ไหนเลยจะกลับคืนสภาพได้

“ไท่สื่อหลัน!” อาจารย์เฉาเดือดดาลดั่งฟ้าผ่า ชายชาติวีรบุรุษร่างเช่นสงเสี่ยวเจียสามคนถึงจะจับเขาไว้ได้อยู่ “เจ้าทำอะไร! เจ้าทำลายนาฬิกาพกของข้า! ปีที่แล้วข้าเพิ่งจะซื้อนาฬิกา! เสียทรัพย์สินในตระกูลยากนักที่จะซื้อนาฬิกามาได้! เจ้ามันไร้ประโยชน์! คนเยอะเช่นนี้ไม่รับเจ้าเป็นศิษย์! เหตุใดเจ้าต้องทำลายนาฬิกาของข้า!”

“หืม...” จึงไท่หลั่นพลิกตาขาวโตไปมา “หายากหรือ ของเล่นใน
โถชักโครกที่พระตำหนักเรือเฉิง...”

“ข้าอยากเป็นศิษย์ของเจ้า” ไท่สือหลั่นกล่าวนิ่งเงียบ

“ฝันไปเถอะ! ฝันไป!” ผู้อาวุโสเฉากระโดดสูงเป็นจิ้งจอกอ้อมอก
ของสงเสี่ยวเฉีย กำหมัดเกือบจะชดไปที่หน้าของไท่สือหลั่น “
ข้าจะบอกเจ้าให้ ข้าตายก็ไม่รับเจ้าเป็นลูกศิษย์! ทั้งชีวิตนี้ของ
เจ้าฝันไปเถอะ! ฝันไปเถอะ!”

“ถ้าหากเจ้ารับเล่า”

“หากข้ารับเจ้าเป็นศิษย์ ข้าจะเอากระโถนไว้บนศีรษะ ใส่เพียงแค่
กางเกงชั้นใน เดินก้าวหนึ่งโบกศีรษะครึ่งหนึ่งต่อหน้าคนทั้ง
กองทัพ คุณเข่าต่อหน้าพวกเจ้าตะโกนเรียนเจ้าว่าลูกสาวเรียก
เจ้าว่าอาจารย์ เจอหนึ่งครั้งเรียกหนึ่งครั้ง! เจอหนึ่งครั้งเรียก
หนึ่งครั้ง!”

ตอนที่ 51 คิษย์โปรดให้อาจารย์คำนับเถิด!

“ดี” ไท่สื่อหลันพยักหน้า “เจ้าต้องมาขอร้องข้า”

อาจารย์เฉาผู้เหือดดาล ฟองสีขาวฟอดเต็มปากกำลังจะดำ่ว่าคนไหนเลยจะฟังได้ว่าไท่สื่อหลันพูดอะไร เขาวิ่งพล่านอย่างใจร้อน บ้าคลั่งอยู่เป็นนาน โชคดีที่ถูกสงเสี่ยวเจียและคนอื่นๆ จับกลับมาได้ คนถูกลากไปไกลแล้ว ยังคงได้ยืนเขาสาปแช่ง ลอยมาจากที่ไกลๆ...

คนที่เหลือก็ค่อยๆ เดินจากไป บุตรหลานตระกูลยากจนแวตาคูผิดหวัง มองนางปราดหนึ่งเดินจากไปอย่างเจียบๆ บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดไม่กล้าพูดอะไรอีก แต่สายตาเหยียดหยามดั่งมีระดมแทงเข้ามาจากรอบด้าน หลังจากที่ต้องการให้นางรู้สึกถึงสายตานี้แล้วจึงออกไป เมื่อเดินไปในระยะที่ปลอดภัย เสียงหัวเราะเย้ยหยันก็ครึกโครมขึ้น

ในสนามเหลือเพียงแค่นี้ก็คน ฮวาสวีนฮวนเดินเข้ามาตบไหล่ของนาง ทันใดนั้นก็กล่าว “พวกข้าอู๋เยว่ มีสมุนไพรชนิดหนึ่งไม่เลว มีโอกาสให้เจ้าลองดู ดูว่าสามารถที่จะเอากลับคืนมาบางส่วนได้หรือไม่”

“ขอบคุณ” ไท่สื่อหลันส่ายหน้า “ไม่จำเป็นแล้ว”

“เหตุใดกัน” ฮวาสวีนฮวนเบิกตาโต ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนต้องประกายแวววาวในแสงของดวงอาทิตย์อัสดง

“ที่จริงแล้วข้าไม่ได้อยากเรียนการสู้รบนัก” ไท่สื่อหลันกล่าว “ข้า

ยี่สิบเอ็ดปีแล้ว อายุเช่นนี้เรียนการต่อสู้ นานเพียงใดก็ไม่สามารถเรียนให้ยอดเยี่ยมได้ ทุกเรื่องที่ทำได้ไม่ถึงที่สุด ข้าไม่ทำ”

ฮาวาสวินฮวนจ้องมองนางอีกครู่ใหญ่ “แต่ว่าสู้รบไม่เป็น เจ้าเข้ามาในกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ต่อไปเมื่อเดินในเส้นทางของกองทัพ ก็ไม่มีวันที่จะกลับออกมาได้”

“ผู้ใดจะรู้เล่า” ไท่สื่อหลันตอบเบาๆ

ฮาวาสวินฮวนเอียงศีรษะมองนางแน่นิ่งพักหนึ่ง จู่ๆ ก็กล่าวขึ้น “ถึงแม้ว่าเจ้าคล้ายกับกำลังพูดจาโอ้อวด แต่ไม่รู้เพราะเหตุใด ข้าก็เชื่อเจ้า” กระบี่เล่มใหญ่ของนางตบไปที่ไหล่ของไท่สื่อหลัน “เช่นนั้น ข้าเริ่มอยากจะเป็นเพื่อนเจ้าแล้ว เจ้าว่าอย่างไร”

“ดูสถานการณ์ก่อน” ไท่สื่อหลันกล่าว

ฮาวาสวินฮวนหัวเราะอ้อๆ หันหลังกลับเดินไป

ซูย่าเดินเข้ามา ยืนข้างนางเงียบๆ ไท่สื่อหลันเอียงศีรษะมองนางพบว่าหลังนางมีรอบถลอกเล็กๆ มากมาย เพียงแค่ถูกเส้นผมปิดไว้ มองไม่ออก

ทั้งสองต่างก็มีนิสัยไม่ชอบพูดจา พึงไหล่มองพระอาทิตย์ตกดิน มองอย่างแน่นิ่งไม่ขยับ อาทิตย์ตกดินสีทองทอดต่อเงาสองเส้นเล็กๆ ปรากฏลายเส้นงดงาม

หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ซูย่าจึงกล่าวขึ้น “ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็อยู่

ข้างเจ้า”

พูดจบนางก็เดินออกไป ไท่สื่อหลันไม่ได้หันกลับ จึงไท่หลันดึงมือของนาง เงยหน้ามองนาง

ไท่สื่อหลันเงยหน้า ลายเส้นของGRAMบางดูแถมชัด นางกล่าว “จึงไท่หลัน จำไว้ เมื่อคนทั้งหมดที่ทระยศและรักเจ้าจากไปแล้ว คนที่ยังอยู่ข้างกายเจ้า เจ้าต้องให้ความเชื่อใจเขาชั่วนิรันดร์”

จึงไท่หลันเหมือนจะเข้าใจและไม่เข้าใจพยักหน้าลง กอดขานางไว้ เอาศีรษะโตะๆ ญานางไปมาอย่างอออดอ่อน กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่ชัดเจน “หลันหลัน...ก็อยู่ข้างๆ ข้า...”

ทรงฉู่เท้าคางอย่างขี้เกียจ หาวหนึ่งครั้ง คิดในใจว่าหญิงผู้นี้ ตั้งใจซ่อนฝีมือเอาไว้ไม่แสดง หรือว่าเพื่อที่จะมองให้ลักษณะของคนทั้งหมดในนี้ให้ชัดเจนหรือ

เขามองหลี่ฝูโจวที่ยังไม่ได้เดินไปไหนปราดหนึ่ง ชู่ๆ ก็รู้สึกเป็นครั้งแรกว่าเพื่อนสนิทคนนี้ช่างขวางหูขวางตาเสียจริง ทันใดนั้นหางตาก็กวาดไปรอบ มองดูไท่สื่อหลันนั่งยองลงอุ้มจึงไท่หลันขึ้นมา ตอนที่นางนั่งยอง นิ้วมือปิดผ่านพื้นดิน เก็บเศษนาฬิกาที่แตกเข้าไปในแขนเสื้อ

ตอนที่นางทำกริยาเช่นนั้น ทรงฉู่พลันเอียงตัว ขวangkan สายตาของหลี่ฝูโจว ยิ้มกล่าว “พวกเราก็นานแล้วที่ไม่ได้เจอกัน ไปดื่มสักแก้วหนึ่งไหม”

หลี่ฝูโจวยิ้มน้อยๆ พยักหน้า ทั้งสองเดินออกไป ทรงฉู่เดินออก

มาไม่ก็ก้าว หันกลับ

ภายใต้อาทิตย์ตกดิน ในแสงสีทอง แผ่นหลังของคนที่ยิ้มเด็ก
น้อยไวก่อนหน้านั้นเดินออกไปตามแสงอาทิตย์ช้าๆ หลังตรง มีความเปล่าเปลี่ยว

คืนนั้น เกิดเรื่องดังสะท้านกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเรื่องหนึ่ง

เรื่องนี้ไม่เพียงแต่สั่นสะท้านกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า แม้กระทั่ง
หลังจากนั้นไม่นาน แพร่ไปถึงกองทัพสุรียันในทุกพื้นที่ของ
หนานฉี ถูกสมาชิกกองทัพสุรียันทุกที่ถกเถียงข้อคิดเห็น กล่าว
ถึงกันอย่างสนุกสนานเป็นเวลาหลายวัน และตลอดทั้งชีวิตของ
ทุกคน ต่างก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าเรื่องราวเกิดขึ้นได้อย่างไร
และสุดท้ายแล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำให้ใครบางคนที่แน่วแน่ว่า
จะไม่คืนคำมั่นสัญญาเด็ดขาด ย่ำแย่อย่างถึงที่สุด

คำวันนั้น ทรงฉู่ไปดื่มสุรากับหลี่ผู่โจว

คำวันนั้น ไท่สื่อหลันเตรียมอาบน้ำจึงไท่หลันและสอนให้ว่ายน้ำ
นี่เป็นหนึ่งในวิชาเอาตัวรอดที่จึงไท่หลันต้องเรียนตามที่นาง
กำหนด

คำวันนั้น หลังจากไท่สื่อหลันอาบน้ำเสร็จ ก็สั่งทหารนายหนึ่ง
ให้ไปที่สวนไผ่ของอาจารย์เฉา ส่งลูกกระดาดหนึ่งใบไป

จากนั้น...

เรื่องหลังจากนั้นก็เกิดขึ้น

คนแรกที่เราเห็นอาจารย์เจาก็คือเซียวต้าเจียง ใบหน้าขาวเล็กรับ
ประทานอาหารเสร็จแล้ว ก็กอดคอสหายเขาต้าสงไปเดินเล่นริม
แม่น้ำ ทันใดนั้นก็เห็นคนคนหนึ่ง สวมใส่กางเกงชั้นในสีขาว
บางเบาตัวหนึ่ง เปลือยอกไม้กระดานที่พอมเห็นกระดูก ส่อง
สะท้อนขนดกดำปลิ่วไหลบนขายาวสองข้าง ยกกระถางเครื่อง
เคลือบมีสีสนั่นสนั้ไหวหนึ่งกระถาง โยกไหวจากในเรือนครุฝึกที่
โกลลิบออกมา ข้างหลังเหมือนจะยังตามมาด้วยคนกลุ่มใหญ่

“เอ่ คนที่มาจากไหนกัน” เซียวต้าเจียงพูด

“ไหนล่ะ ไหนล่ะ” สงเสี่ยวเจียเบี่ยงเท้า

“ใช้คนบ้านนั้นในวัดผูกงอกกองทัพข้างหน้าหรือไม่” เซียวต้า
เจียงเอามือมาป้องตา มองไปรอบๆ

“มีบางส่วนคล้ายกับ คล้ายกับอ้วนหน่อๆ หรือ” สงเสี่ยวเจียหรือ
ตามอง “ข้ามองไม่ชัด ต้าเจียง ต้าเจียง อุ่มข้าที ข้าจะปีกำกับดู
”

“ได้สิ เจียเจีย” เซียวต้าเจียงพนมส่งเสียงออกมา เอาสงเสี่ยว
เจียอุมขึ้นไปบนกำแพง แต่ชั่วแวบเดียวสงเสี่ยวเจียที่อ่อนแอก็
ตกลงมา

“เจา...เจา...เจา...” สงเสี่ยวเจียพูดออกมาไม่เป็นประโยคที่
สมบูรณ์ เซียวต้าเจียงยังคิดว่าเขากำลังด่าคน “อะไร อะไร มีคน
ผลักเจ้าลงมาใช้หรือไม่ ข้าจะไปตีเขา” พูดจบก็พับแขนเสื้อขึ้น
แขนเสื้อพับได้ขึ้นหนึ่ง มองเห็นคนผู้หนึ่ง เดินหนึ่งก้าวโขกที่

หนึ่งเข้ามา

กระโถนบนศีรษะ ร่างกายสวมกางเกงชั้นใน เดินหนึ่งก้าวโขก
หนึ่งครั้ง อาจารย์เฉาตัวเอง

ข้างหลังเขาเป็นคนกลุ่มใหญ่ คนทุกชั้นทุกตำแหน่งกองทัพเขต
ที่ยี่สิบห้าทั้งหมดต่างก็ถูกทำให้ตกใจ

ผู้อาวุโสเฉากลับไม่ได้มีสีหน้าอึดอัดลำบากใจแม้แต่น้อย บน
หน้าชราสีแดงส่องประกายเป็นหมื่นจั้ง แม้แต่หางคิ้วหางตายัง
ขยับขึ้นลง ไม่เหือดดาลอย่างก่อนหน้านี้เลยแม้แต่น้อย กลับ
เหมือนกับว่าดีใจอย่างสุดขีด

“อะไรกัน ตาแก่เป็นบ้าไปแล้วรี”

“ไม่เหมือนนะ ดูเขาเดินหนึ่งก้าวโขกหนึ่งครั้ง แล้วยังนับจำนวน
อีก”

“ไม่น่าจะโขกศีรษะให้ไท่สื่อหล่นจริงๆ หรอกมั้ง”

“ไม่หรอก...มั้ง”

ผู้คนตามมาอย่างอีกทีก็กริกโครม ศีรษะเดินหนึ่งก้าวโขกหนึ่ง
ครั้งเล็กน้อยตามผู้อาวุโสเฉา สายตามองเส้นทางที่ผู้อาวุโสเฉา
เดินไปยัง ‘ผู่จู้ชุยเสวี่’ อย่างแน่วแน่มั่นคงจริงๆ ทั้งหมดต่างก็
โง่งมอยู่ทางด้านหลัง

สายตามองไปเห็นประตูหน้าของผู่จู้ชุยเสวี่ ก่อนหน้ามีคน

เข้าไปแจ้งไท่สื่อหลันก่อนแล้ว ไท่สื่อหลันแต่งตัวเต็มชุด ออกมาอย่างสงบนิ่ง ยืนอยู่หน้าประตูเรือน จากที่ไกลๆ มองเห็นผู้อาวุโสเฝ้าเสียงเดินก้าวหนึ่งโขกครั้งหนึ่งเข้ามาอย่างไม่ลดละอย่างดั่งสะท้อน อย่างมีความสุข อย่างอีกเหิม ข้างหลังพร้อมเพรียงเป็นระเบียบ ศิระชนกลุ่มหนึ่ง ดวงตากลม ปากเปิดออกโง่งมอย่างมาก

ไท่สื่อหลันมองอย่างนิ่งเงียบ ไม่ขยับ

ผู้อาวุโสเฝ้าโขกไปถึงหน้าประตูนาง ก็เงยหน้ามองนาง ทันใดนั้นดวงตาทั้งสองก็ปรากฏเป็นประกาย มุมปากกระตุก ทำให้คนกังวลว่าเขาสามารถผ่านช่วงเวลามีความสุขไปได้หรือไม่

ทว่าทันใดนั้น ทุกคนก็ผ่านไป

ผู้อาวุโสเฝ้าเอาศิระโขกพื้นด้วยความเคารพครั้งหนึ่งอย่างฉับพลัน โขกดังโครมไถ่เท้าไท่สื่อหลัน

“ศิษย์ โปรดให้อาจารย์คำนับเถิด!”

ตอนที่ 52-1 ละคร

ศิระหนึ่งโขกดังก้อง ไม่ลดละ

ผู้คนทั้งเรือนล้วนเหมือนถูกศิระนี้โขกอยู่ข้างหน้า หรือถูกตบหน้าด้วยเสียงเดียวกันเหมือนลูกเกาลัดที่แตกออก ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ขยับแล้ว

ไท่สื่อหลั่นกั่มหน้าลง มองหลังศีรษะที่เป็นมันเงาของผู้อาวุโส
ดั่งสันมิต

“เจ้าพบแล้วใช่หรือไม่” นางกล่าว

อาจารย์เฌาเองเป็นคนฉลาด แค่ว่าก็เข้าใจว่านางไม่ยอมให้
ความสามารถพิเศษของตนถูกพบเข้า พยักหน้าติดต่อกัน “ใช่
ข้าพบแล้ว ไม่มีปัญญาไม่เป็นไร คุณลักษณะประจำตัวสำคัญ
ที่สุด เหมือนความสามารถตั้งต้นอวี (ต้นยุคาลิปตัส) ที่ต้านลม
โดดเด่นเหนือผู้อื่นมันคงแน่นิ่งสว่างไสวไกลหมื่นจั่งท่วงท่าสง่า
งามไร้ขอบเขตเป็นผู้นำโดยกำเนิดเช่นนี้ของเจ้า ข้าผู้อาวุโสเฌา
ขอบคุณพระเจ้าแปดชั่วโคตรถึงได้มาพบเจอ และการปล่อยให้
โลหิตไหลตายในสงครามตั้งแต่บัดนี้จะไม่ปรากฏอีก แล้วก็จะไม่
พลาดโอกาสอีกเป็นอันแน่!”

“หื...” ฮาวาฮวินฮาวนผู้เดินตามมาดูละคร ดวงตาที่จ้องมองกลับ
สุดลมหายใจ “อาวุโสเฌาผู้ที่แปดชั่วโคตรก็ผายลมไม่ออก ที่แท้
ก็นำพาจากรัศมาระมาหวานล่อม!”

“อืม” ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า หยิบเอากระโถนปัสสาวะบนศีรษะเขา
ทิ้งไป กล่าว “วันรุ่งขึ้นข้าจะไปเข้าเรียน”

น้ำตาของผู้อาวุโสเฌาไหลลงรินลงมา เสียงกระโถนหล่นพื้นดัง
โครมคราม

ผู้อาวุโสเฌาเข็ดน้ำมูกทีหนึ่งเข็ดขี้ตาทีหนึ่งเดินไป เหล่านักเรียน
ไม่รู้สาเหตุยังคงแอบหัวเราะ ผู้ช่วยสอนกลุ่มหนึ่งตามเข้ามา
สีหน้าต่างก็ค่อนๆ อึมครึม มองหน้ากันปราดหนึ่ง

ไท่สื่อหลันไม่ได้เอาละครตลกนี้มาใส่ใจ การตอบสนองของผู้
อาวุโสเธออยู่ในการคาดการณ์ผลลัพธ์ของนาง ไม่ว่าผู้ใดที่รอมมา
นานหลายปีเพิ่งจะได้รับโอกาสหนึ่งโอกาส สามารถมองเห็น
แสงสว่างความสำเร็จในหน้าที่ ล้วนแต่สามารถยินดีอย่างไม่ว่า
อะไรก็ไม่คัดค้าน

นางกลับไปห้อง จิ้งไท่หลันยังลอยตัวบ่งอยู่ในอ่าง สาวใช้
สองคนอาบน้ำให้เขา สายตาอันธพาลตัวน้อย หัวเราะอึ๊ๆ
ชำเลื่องมองหน้าอกสาวใช้ สาวใช้นางหนึ่งอุ้มเขาออกมาจาก
อ่าง หัวโตๆ ของอันธพาลตัวน้อยเปียกชุ่ม ทันใดนั้นก็วิ่งไปยัง
เนินที่หอมนุ่ม

ข้าถู...ข้าถู...ข้าถู ถู ถู

ไท่สื่อหลันมองเขาอย่างนิ่งเงียบไม่ขยับ ผ่านไปชั่วหนึ่ง กวักมือ
เรียกสาวใช้ สาวใช้เข้ามา นางกระซิบสองสามประโยค สาวใช้ผู้
นั้นสีหน้าแดงเล็กน้อย มองตาข้างกล่าว “นี่...นี่ไม่ดีกระมัง”

“ทำตามที่เขาพูด”

สาวใช้ออกมาแล้ว ผ่านไปครู่หนึ่งก็กลับมา เปลี่ยนเป็นชุดคอลึก
ผ้าบาง บรรยากาศหนานฉีผลิบาน นางกำนัลแต่งตัวหล่อแหลม
อย่างมาก มองดูแล้วก็ไม่ได้มีอะไรผิด อันธพาลตัวน้อยลึงโลด
บนเตียงมองเห็น ตาทั้งสองข้างก็เป็นประกายในทันที

“อีกสักพักข้าก็จะออกไปเดินเล่น ให้อินทยาเอ๋อร์นอนเป็นเพื่อน
เจ้า” ไท่สื่อหลันชี้ไปที่สาวใช้นั้น

ปกติจึงไต่หัดจะต้องงอแงให้ไต่หัดหัดนอนด้วยกัน แต่วันนี้ กลับพุดง่าย หัวโตๆ พัดหน้าอย่างรวดเร็ว ทำตาปริบๆ มองไต่หัดออกไป ก็หัวเราะคิกๆ โผเข้ามาหาอินทยาเออร์

ไต่หัดหัดยืนอยู่นอกประตู หลังพิงกำแพง ในใจนับเงิบๆ หนึ่ง สอง สาม...

“แง...” เสียงร้องไห้ที่ไม่ได้คาดการณ์ดังขึ้น

ไต่หัดหัดเข้าห้อง อินทยาเออร์ลุกขึ้นเรียบร้อยแล้ว สีหน้า อึดอัดใจ ตะโกนร้องขอโทษ จึงไต่หัดนั่งร้องไห้ฮุดใหญ่อยู่ บนเตียง ปากสีแดงสดเล็กๆ ที่น้ำลายกำลังจะหยด แดงราวกับ พริกสด

อิม ยังรับรสได้ถึงรสชาติของพริก

ไต่หัดหัดมองอินทยาเออร์อย่างพอใจ ไม่เลว ตั้งใจพยายามดี

“เผ็ด...เผ็ด...” จึงไต่หัดร้องไห้ใหญ่ปิดปาก น้ำตาคลอซี ประณามอินทยาเออร์

“เจ้าปรนนิบัติไม่เป็นรี” ไต่หัดหัดพัดหน้า “เรียกอินทยาเออร์ มา”

อินทยาเออร์สวมชุดคอลิกบางเช่นเดียวกันเข้ามา อ้อมจึงไต่หัด พุดจาปลอบใจอยู่เนิ่นนาน ให้เขากินน้ำอีกหนึ่งแก้วใหญ่ จน กระทั่งอัมพาลตัวน้อยเก็บเสียงเก็บน้ำตา หยุตร้องไห้เปลี่ยน

มาหัวเราะ แต่ครานี้จึงไต่หลังกลับไม่กล้าเอื้อมไปต่ำ เพียงแค่อิงแอบแนบแน่น เขาร้องไปพักใหญ่ก็เหนื่อยแล้ว สองมือขี้ดวงตา น้ำเสียงก็เริ่มจ้ำพึมพำ อวี๋หยาเอ๋อร์ใช้สถานการณ์ที่ได้เปรียบดูแลตามคำสั่งไต่หลัง กอดเขาเข้านอน

ไม่ได้นอนพักหนึ่ง จึงไต่หลังลงไปทีหนึ่ง กลิ้งเข้าไปในอ้อมอกอวี๋หยาเอ๋อร์ หลับตาลง มือเลิกหยิกไปที่ที่เดิมตามความเคยชิน

ไต่หลังยืนอยู่ในเงามืด จ้องมอง

มือจึงไต่หลังตกไปอยู่ในที่ที่เขารักมากที่สุด ท่ามกลางการหลับฝันก็เฝ้ามองอย่างพอใจ พลันกอบกุ่มหน้าอกอวี๋หยาเอ๋อร์ นิ้วมือบีบแน่นยิ่งขึ้น

ผ่านไปชั่วหนึ่ง เขาพลิกตัว

พลิกครั้งนี้ กลับไม่ได้พลิกกลับไป นิ้วมือคล้ายกับ...ถูกอะไรสักอย่างเหนียวติด...

จึงไต่หลังเปิดตาออก ดวงตาโตสีฟ้าอ่อนของเด็กทารกลอยเต็มไปด้วยความสงสัย ดึงมือมาสำรวจ

เอ๋...ดึงไม่ออก

จึงไต่หลังดึงอีก

ดึงไม่ออก

มือคล้ายกับถูกทำให้เหนียวติดจริงๆ

ครั้งนี้ฉันพาลตัวน้อยตกตะลึง เบิกตาโตมองหาไท่สื่อหลันรอบด้าน มองปราดหนึ่งหญิงไร้อุณรรรมที่เขารู้จักมาได้ครึ่งทางอยู่ฝั่งตรงข้าม มือทั้งสองกอดอก มองเขาอย่างไม่แสดงสีหน้าทางอารมณ์

สายตาของจึงไท่หลันที่เงยหน้าขอความช่วยเหลือไม่ได้รับความเป็นธรรม ไ่สื่อหลันยกคางขึ้น “ลูป ลูปต่อไป”

“หลัน...หลัน...” ฉันพาลตัวน้อยรู้ว่าไม่ดี วันนี้ตกเป็นเป้าหมายโจมตี แรงriebเปลี่ยนสีหน้าจากการไม่ได้รับความเป็นธรรมมาเป็นสีหน้าแสดงความรัก ทำเสียงอ่อนนุ่มสืบเท้า เรียกอย่างน่ารักน่าเอ็นดู

เสียดายที่เขาอยู่แค่ในระดับนี้ มาเจอกับดอกไม้ประหลาดอย่างไท่สื่อหลันไม่เพียงพอที่จะทำอะไรได้อย่างสิ้นเชิง ไ่สื่อหลันยืนเด่นไม่ขยับ “ให้เจ้าลูปครั้งนี้ให้พอ ทำต่อไป”

“ไม่เอาแล้ว...” จึงไท่หลันทำปากเบะ เขาพบว่าไม่เพียงอึ้งมือของตนที่ถูกเหนียวติด แต่เสื้อผ้าของอวี๋หยาเอ๋อร์ยังวางถุงไว้หนึ่งใบ หลังจากที่มีมือเขายื่นเข้าไป ถุงก็ถูกมัดเอาไว้ เขาไม่มีทางดึงออกมาได้โดยสิ้นเชิง

“เจ้าชอบอยู่ในนี้ ก็อยู่ในนี้” ไ่สื่อหลันกล่าวอย่างนิ่งเงียบ “นอน”

จึงไต่หั่นไ้หนทาง อยู่ร่วมกับไ้สื้อหั่นพักหนึ่ง ก็รู้ว่าแม่ครึ่งชีวิตของเขาคือคนโหด**ยม เป็นเจ้านายที่พูดคำไหนคำนั้นใจอ่อน คำนี้ไม่อยู่ในพจนานุกรมของนาง ไม่มีทาง คิดจะลอบต่อก็ไม่ได้รู้สึกดีอะไรมากมาย ถ้ารอไปอีกสักพักจะคลายมัดที่มือให้เขาไหม จึงเบะปาก กลับต่อ

กลับไปได้ไม่นาน แก้วน้ำใบใหญ่นั้นเริ่มที่จะส่งผลกระทบ เขาเริ่มต้น “ฉี่ฉี่...ฉี่ฉี่...”

“เช่นนั้นก็ไปฉี่” ไ้สื้อหั่นพูด

มือจึงไ้หั่นถูกมัดไว้ ลูกไม่ขึ้น ก็ผลักอวีหยาเออร์ อวีหยาเออร์อยากจะลุก แต่กลับถูกสายตาปราดหนึ่งของไ้สื้อหั่นข่มขู่ให้แน่นิ่ง

คนทั่วไปอยู่ภายใต้สายตาของไ้สื้อหั่นต่างต้องตายอย่างแน่นอน อวีหยาเออร์ก็เลยจำใจต้องหลับตาแก้งกลับ

จึงไ้หั่นยิ่งปวดฉี่ก็ยิ่งร้อนใจ คิดจะกลับก็ได้ ผลักอวีหยาเออร์ผลักอีกก็ไม่ตื่น ร้อนใจจนทั่วใบหน้าแดงช้ำ น้ำตากำลังจะไหล มองไ้สื้อร้องไห้กระซิก “หั่น...หั่น...ข้าอยากฉี่...”

ไ้สื้อหั่นเกือบจะล้มเลิก เด็กอันฉี่ไม่ดีต่อร่างกาย การลงโทษนี้ อย่างน้อยจึงไ้หั่นก็พอจะอดจำไว้ได้

“ดี” นางเดินเข้ามาใกล้จึงไ้หั่น “เจ้าคิดว่าเจ้าต้องพูดอะไรกับข้าหรือไม่”

“ไม่ลုပ်...ไม่ลုပ်แล้ว...” จิ้งไท่หลั่นกล่าวอย่างเศร้าสร้อย

ไท่สื่อหลั่นสายหัว

“ข้าเพียงแค่ว่าจะบอกเจ้า” นางกล่าว “ลုပ်ผู้หญิงไม่ได้มีอะไรที่ร้ายแรง แต่ต้องรอให้เจ้ามีความสามารถที่เพียงพอก่อนค่อยลုပ် ลုပ်ผู้หญิงก็ไม่จำเป็นว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ไม่สามารถลုပ်ขึ้นไป มิเช่นนั้นจะดังลงมาไม่ได้”

จิ้งไท่หลั่นร้องไห้สะอึกสะอื้น ฟังเหมือนเข้าใจและไม่เข้าใจ

“ทุกคนต่างก็ต้องมีนิสัยที่แตกต่างกัน แต่ไม่จำเป็นต้องคลังไคล้ เพราะว่ามีเรื่องของตนเองที่ต้องทำเยอะขึ้นที่สำคัญมากขึ้น” ไท่สื่อหลั่นบอกใบ้ให้วี่หย่าเออร์แก๊งออก ใช้ผ้าเปียกเช็ดกาาที่ติดออก อุ้มจิ้งไท่หลั่นไปปลดปล่อย “คนที่ประสบความสำเร็จไม่ว่าเรื่องใดก็ตามล้วนแต่ไม่อคติกีดกัน แต่ก็ไม่เคลิบเคลิ้มง่ายๆ กับเรื่องใดๆ ก็ตาม”

“หลั่น...หลั่น...” จิ้งไท่หลั่นฉีไหลเป็นพ่นลี้ สบายใจ กอดคอนางพูดกระซิบ “นางบอกว่า...ผู้หญิงเป็นของดี...ผู้หญิงทุกคนต่างก็เป็นของข้า...ข้าอยากได้อะไร...ก็จะได้อย่างนั้น...”

“นางเป็นใคร” ไท่สื่อหลั่นจ้องจิ้งไท่หลั่น ดวงตาดำลึก

จิ้งไท่หลั่นปากแบะ เล่นผมของนาง ไม่พูดต่อ

ไท่สื่อหลั่นไม่ถามอีก อุ้มเขากลับไปนอน จิ้งไท่หลั่นลี้ไปมา ครึ่งค่อนคืน ก็อ่อนล้า่วงนอน ขึ้นเตียงก็กรนเสียงดัง ครึ่งนี้ไม่

ร้องขอสาวใช้แล้ว และไม่ต้องบีบอะไรมิเช่นนั้นจะนอนไม่หลับ
ตัวเองกอดผ้าห่ม ถึงตายก็ไม่ปล่อยออกไป

สาวใช้สองนางนำน้ำเปล่าสีเขียวอ่อนถึงหนึ่งล้างห้องรอบหนึ่ง
หลังจากนั้นก็ออกมา นี่เป็นความต้องการของทรงฉู่ ทุกวันต้อง
ใช้น้ำชนิดนี้ถูผนังล้างพื้น ไม่มีผู้ใดรู้ว่ำนั่นคือน้ำอะไร แต่ต่างก็
คิดว่ำน่าจะเป็นรสนิยมของกั้วกง ใช้เพื่อให้อากาศสะอาด ไท่สือ
หลั่นได้กลิ่นถึงแม้ว่าจะฝาดเล็กน้อย แต่ก็ไม่เหม็น และก็ขี้เกียจ
จะยุ่ง

ไท่สือหลั่นรอหญิงสาวออกมา นั่งอยู่ข้างเตียง มองหน้าตอน
หลับของจึงไท่หลั่น ห่มผ้าให้เขา แต่ตนเองกลับไม่คิดจะนอน
มือเบาเท้าเบาออกประตูไป หลังพิงผนัง มองท้องฟ้าพระจันทร์
เสี้ยวที่เยือกเย็นดวงหนึ่งนั้น

ความรู้สึกของนางยังหยุดอยู่ที่ประโยคสุดท้ายนั้นของจึงไท่
หลั่น

นางเป็นใครกัน

นางเป็นญาติที่แท้จริงของจึงไท่หลั่นหรือ

แต่ว่า เป็นญาติที่ไม่รู้จักความทะเยอทะยานไม่รู้จักการสอนเด็ก
หรือว่าเป็นญาติที่มีแรงจูงใจกันลึกลับกัน

“คำพูดเจ้าเมื่อครู่ โดดเด่นอย่างมาก” ทันใดนั้นมีเสียงหนึ่งอยู่
ข้างหูนาง กล่าว “ข้าชอบ”

กลิ่นสุราจางๆ สายหนึ่งโชยเข้ามา พาเอากลิ่นหอมของต้นจ๊อ
หลั่นบางส่วนเข้ามา ข้างหูคันเล็กน้อย เป็นเพราะว่าถูกเส้นผม
พันซึ่งกันและกัน

“เจ้าเต็มมากแล้ว” ไท่สื่อหลั่นกล่าว

“ที่เจ้าพูดเมื่อครู” ทรงฉูหัวเราะเบาๆ “ลู่บผู้หญิงไม่ได้ร้ายแรง
อะไร แต่ต้องรอให้มีความสามารถที่เพียงพอก่อนค่อยลู่บ เจ้าว่า
...ความสามารถข้าเพียงพอหรือยัง”

ป่าไผ่ตรงข้ามเสียงดังกรอบแกรบกับเสียงหัวเราะของเขาเป็น
หนึ่งเดียวกันอย่างแปลกประหลาด เสร้าโคก รันทด เต็มไปด้วย
ความรู้สึกที่เข้ากันได้ดี แสงจันทร์ส่องสว่างโชติช่วงปิดผ่านสี
เงินอ่อนๆ ชั้นหนึ่งในต้นไผ่เล็กน้อย เขาอยู่ในเงาไผ่สีเงินเขียว
ยืมน้อยๆ สุกสกาวดั่งต้นไผ่ สีกลับสว่างไสว

“เจ้าสามารถลองได้ว่าเจ้าพอหรือไม่พอ” ไท่สื่อหลั่นไม่ขยับ
เอียงศีรษะน้อยๆ ปล่อยให้เขาสุดลมหายใจ “แล้วก็ เอามือของ
เจ้าที่วางบนเอวข้าออกไป”

“ข้าไม่ยากปล่อย” ลมหายใจร้อนเล็กน้อยพัดผ่านหลังคองนาง
“เจ้ารู้หรือไม่ ผู้หญิงหัวแข็งบางทีก็สามารถดึงดูดความสนใจ
ของผู้ชายได้ นางยี่ปฎิเสธแน่แท้ ผู้ชายก็ยิ่งอยากจะมองเห็น
นางลุ่มลง”

“เกินขอบเขต” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “พวกเจ้ายังคิดจะฉวยอย่างดู
เดือด โผเข้าให้ลุ่มลง เป็นเจ้าของ บังคับข่มขืน”

ริมฝีปากเพียงจะสัมผัสถึงหลังคอบองนาง คนที่กำลังเตรียมที่จะ
จูบอย่างหนักหน่วงหยุดลง

“ไทม์สล็อต” ครูใหญ่บอกกล่าว “ให้ตายเถิดเจ้าทำให้เสีย
บรรยากาศเสียจริง”

“ขอบคุณที่ชม” นางกล่าว

“ข้าได้รับการโหมตี” เขาชลลงไปข้างล่าง อยู่ดีไม่ว่าดีชลลงไปที่
หลังคอบองนาง “ต้องการการปลอบโยน...”

ข้างหลังประโยคเกี้ยวพาราสีนี้ไม่ชัดเจนอย่างยิ่ง ในริมฝีปากที่
เปียกชุ่มซึมเข้าไปยังผิวของนาง

บนไทม์สล็อตกลับตั้งตรง แวตาทปรากฏความชั่วร้าย

ให้ตายเถิดอันธพาลหยิบยืมสุราสร้างเป็นบ้านี่!

นางอยากจะหันหลังยิ่งนัก ยกเป้า โหมตีสูงเก้าสิบองศา ใช้
กระดูกหัวเป้าที่แข็ง ทักทายเขา

แต่น่าเสียดายที่ว่า หลังทั้งแผ่นแม้แต่ร่างกายท่อนล่างต่างก็ชา
การกดจุดที่เล่าต่อกันมา ในที่สุดนางเข้าใจรสชาติ

บุรุษเจ้าสำราญจะเกี้ยวสาวแกร่งนั้นต้องใช้วิธีพิเศษ

ตอนที่ 52-2 สะคร

“เหตุใดหลี่ฉู่โจวจึงไม่มอมสุราให้เจ้าตาย” นางกล่าว

“ไหนเลยเขาจะเป็นคู่ต่อสู้กับข้า เมตตายไปก่อนแล้ว” เขายิ้มตอนที่พุดกลิ่นสุราหอมหวานเล็กน้อยแผ่กระจายออกมา ผิวสีน้ำผึ้งอ่อนใสกระจ่างนุ่มนวลนั้น ท่วมไปด้วยแสงของหยดน้ำเล็กน้อย รารกับไอน้ำที่ชุ่มแก้วสุราแพรวพราวด้านนอกไว้ชั้นหนึ่ง ชุ่มฉ่ำ

เขายิ้มขึ้นมา รารกับแสงสะท้อนกับน้ำมิดสลับ “ไท่สื่อหลัน ข้าค้นพบเป็นครั้งแรก ผู้หญิง ไม่ใช่แค่ผิวที่เหนือกว่าหิมะจึงจะสวยได้...”

“อืม” ไท่สื่อหลันพยักหน้า “ผิวผู้ชายที่เหนือกว่าหิมะก็ดูเป็นผู้หญิงอย่างมาก”

ทรงฉู่ตัวเบิ่งทื่อ ครู่ใหญ่หายใจเข้าลึกคราหนึ่ง กล่าวอย่างแปลกประหลาด “เจ้ามีข้าอยู่ในใจหรือไม่กัน ช่างทำลายสภาพจิตใจของข้าที่ยากจะเป็นไปได้สัก”

“สภาพจิตใจรี อย่าดูถูกสภาพจิตใจ”

เงิบสงัดพักใหญ่อีกครั้ง ทรงฉู่คล้ายกับว่าจะหายใจเข้าลึกอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นก็คล้ายกับว่าพบแผ่นดินใหญ่ผืนใหม่ หัวเราะเสียงเบาแล้ว “เอาเถิด เจ้าพูดเถิด ยิ่งเจ้าพูดจาโหด*ยม ข้าฟังก็ยิ่งชอบ ข้าฟังก็ยิ่งชอบ ข้ามองเจ้า...ใจก็ยิ่งเต้น”

ไท่สื่อหลันแม้แต่ลมหายใจทางจมูกก็ล้วนรู้สึก

แต่ว่านางไม่อยากพูดอีก เก็บบรรยากาศได้เก็บความต้องการไว้ไม่ได้ คนบางคนเมาสุราแล้วเป็นบ้า หยิบยืมอารมณ์เคลิบเคลิ้มเมาสุรามาไต่หัวป็นขึ้นหน้า เหตุใดราตุแท้คนผู้นี้ถึงได้เหมือนกับนาง ไม่ยอมโน้มน้าวไม่ยอมบีบบังคับ มองดูความรู้สึกทั้งหมด คุณคามอย่างเย็นชาต่างๆ นานา หากทำไม่ดีผลลัพธ์พลิกกลับ

นางหลับตาลงอย่างแน่วหนึ่ง ไม่ขยับ นิ่งเป็นศพ

สุภาพบุรุษที่คิดแก้แค้น แม้สิบปีก็ไม่สายเกินไป

นางจำเอาไว้

ทรงฉวยยิ้มอีก หลังจากเขาดื่มสุราคล้อยกับจะชอบยิ้มมากเป็นพิเศษ เอาศีรษะเข้ามาใกล้ เป่าเบาๆ ไปที่ข้างหูนางครึ่งหนึ่ง เป่าอีกครั้งหนึ่ง

“หนาวเกินไปแล้ว...เป่าให้เจ้าร้อนขึ้นหน่อย...ดูสิ เช่นนี้ไม่ใช่ยิ่งสวยมากขึ้นหรือ” ชู่ๆ ไท่สื่อหลันก็รู้สึกว่ตึงหูเจ็บคราหนึ่ง หลังจากนั้นก็เย็นคราหนึ่งทันที รวกับถูกสวมใส่สิ่งของอะไรบางอย่างลงไป

ต่างหู

จิตใต้สำนึกไท่สื่อหลันสั่งให้ขมวดคิ้ว นางเกลียดเครื่องประดับตัดสินใจรอสักพักก็จะทิ้งไป

“อย่าคิดที่จะถอดออก” ทรงฉว่เดาความคิดนางได้ “นี่ไม่ใช่ต่างหู

นี่เป็นซากแมลงวิเศษชนิดหนึ่งของอู๋เยว่ แมลงชนิดนี้ว่ากันว่า เกิดเป็นร่างของมังกร ชำระล้างลมสวรรค์ผ่านแสงนภา มีความมหัศจรรย์ตั้งแต่กำเนิด หลังจากที่ยายสรีระเปลี่ยนเป็นสีแดง เข้มเคลือบเงา มีสรรพคุณบำรุงเส้นชีพจร ซ่อมแซมโครงกระดูก ยาสมุนไพรที่อวาสวินฮวนพูดกับเจ้าว่าสามารถช่วยฟื้นฟูเจ้าได้ ที่จริงแล้วก่อนหน้านี้แมลงชนิดนี้จะตายสามารถปล่อยของเหลวที่อยู่ในร่างกายออกมาไต้สมุนไพรชนิดนั้น สรรพคุณในตัวแมลงชนิดนี้เองดียิ่งกว่า ทัวแผ่นฟ้าผืนดิน เจ้าใส่ไว้ ไม่นานมากนัก จะสามารถเติบโตไปพร้อมกับกล้ามเนื้อเส้นโลหิตของเจ้า ถึงเจ้าอยากถอดก็ถอดไม่ออกแล้ว”

ไท่สื่อหลันไม่เอ่ยคำพูด หรงฉู่ยิ้มอีก “นี่มีเป็นคู่ ยังมีอีกอัน อาจจะมีสักวันหนึ่ง เจ้าจะมาร้องขอให้ข้าใส่ให้ด้วยตัวเอง...” เขาเกี้ยวจนผมข้างหูของนาง หรีตามองอย่างละเอียด พยักหน้าพอใจ “ใส่เพียงข้างเดียวยังดูสวยงามนัก ดี วันนี้ก็เช่นนี้ละ”

ชั่วพริบตาไท่สื่อหลันรับรู้ถึงบางอย่างที่เจ็บปวดไม่มีที่สิ้นสุด...

หรงฉู่บประโยคพูดเองเออเองของตนแล้ว ตบหน้าของนางเบาๆ กล่าวเบาๆ “การดูดพลังนั้น เจ้าไม่ต้องเรียน” พูดจบก็แกว่งแขนเสื้อทีหนึ่ง กลับออกไป พักหนึ่งไท่สื่อหลันถึงจะนึกขึ้นได้ การดูดพลังอะไรนั้น เหมือนว่าจะเป็นที่ถูกอาวุโสเฉาเคยเอ่ยปากจะสอนนาง หลังจากนั้นก็ถูกนางปฐิเสธวิชาที่หายสาบสูญอะไรนั้นอย่างเด็ดขาด ความคิดเช่นนั้น นางไม่ได้ให้ความสนใจ การกดจุดของตน คลายออกเรียบร้อยแล้ว

รอให้นางรู้สึกตัว หรงฉู่ก็นอนหลับอย่างสบายใจเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ไท่สื่อหลันทิ้งโอกาสแก้แค้นโดยทันทีอย่างไม่มีสาเหตุ...

ยืนอยู่ที่เดิมพักหนึ่ง รอแก้มที่แดงเรื่อและความรู้สึกโกรธเล็กน้อยออกไป ไท่สื่อหล่นกำลังจะหันหลังกลับ ทันใดนั้นก็หันกลับมา

ในเงาไฟที่ร้ายรำ มีคนยืนอยู่กลางเงาไฟที่ร้ายรำ

หากพูดว่าทรงฉู่เป็นแสงจันทร์สีเงินที่ฉาบลงบนต้นไฟเล็กๆ ส่องแสงสีไข่มุกขาว หลี่ผู่โจวก็เป็นกระบอกไม้ไผ่ สูงเด่น แต่กลับทำให้คนรู้สึกถึงความอ่อนโยนที่แปรปรวน

“ทรงฉู่บอกว่าเจ้าเมาตายไปแล้ว” ไท่สื่อหล่นเลิกคิ้ว “มองดูแล้ว แท้จริงผู้ใดกันที่เมา ชัดเจนอย่างยิ่ง”

หลี่ผู่โจวยิ้มแต่ไม่พูด แกว่งตาตกไปที่ติ่งหูของนาง ทันใดนั้นก็ผ่านไป

“เขาเจอสุนัขจิ้งจอก” เขากล่าว “แต่ว่า ผู้ใดต่างก็ไม่รู้ว่าเมาจริงหรือเมาปลอม”

ไท่สื่อหล่นคิดในใจ แน่นอนว่าเมาปลอม ดังนั้นก็ยังเพิ่มความผิดที่ไม่อาจให้อภัย

“ตอนกลางคืนเจ้ากับจิ้งไท่หล่นทานผักมากเกินไป” หลี่ผู่โจวนั่งลงข้างกายนาง เปิดถุงกระดาษถุงหนึ่งออก “พรุ่งนี้ต้องเริ่มเรียนวิชา ขาดอาหารจำพวกเนื้อไปไม่ได้ ข้าเอามาให้เจ้ากินหน่อย”

ในถุงกระดาษเป็นหมูแดงอบน้ำผึ้ง ไก่หมักสุราผิงลม เนื้อวัว

หมักซอส ห่านพะโล้ ใช้กระดาดข้างผี*ที่สะอาดสะอาดอันแยกออกมาเป็นถุงเล็กๆ หนึ่งใบสองใบ สะอาดสดใหม่ หลีฉุโงะยังเตรียมตะเกียบสองคู่อย่างรอบคอบ ผ้าเย็นหนึ่งผืน

เขาใช้ผ้าเย็นเช็ดตะเกียบให้สะอาด ยื่นให้ไท่สื่อหลัน และเปลี่ยนเป็นเล่นกลโดยหยิบน้ำแกงถ้วยหนึ่งออกมาจากข้างหลัง เป็นซุปรุ่นใหม่ใสแจ๋ว กลิ่นหอมสดชื่น ไอร้อนลอยกรุ่น

ไท่สื่อหลันเงิบไม่ส่งเสียง คืบขึ้นเนื้อว้าวหมักซอสทาน คิดในใจว่าเหวินเจินอยู่ในตอนนี้จะต้องร้องเสียงดังว่าคนรู้ใจ ขอเป็นแฟนสาว ต้าปั่วจะต้องร้องเสียงดังว่าผู้ชายดีๆ แล้วคุกเข่าขอ แต่คงไม่ได้แต่งด้วยแน่นอน จวินเคอ...จวินเคอคงน้ำตาคลอเอาแต่ซาบซึ้งเดินหนีไป

ส่วนนาง...ควันร้อนพุ่งเข้ามา บดบังสายตาของนางหมด

นางเพียงแค่มิเล็กน้อย...ที่สนใจคนที่เอาใจใส่ดูแลเช่นนี้ รู้สึกเหมือนบ้านเท่านั้นเอง

“ถึงแม้ว่าผู้อาวุโสเจตนากระทำลำบาก ที่จริงแล้วพวกเขาผู้ช่วยสอนที่มาจากปักกิ่งเหล่านั้น ล้วนแต่มีเขาวีปัญญาที่เป็นเอกลักษณ์” หลีฉุโงะมองออกว่านางชอบทานเนื้อว้าวหมักซอส ก็เอาถุงกระดาดเนื้อว้าวมาไว้ข้างหน้านาง “เจ้าไม่ต้องดูถูกเขาเรียนให้ดี”

“อืม”

“ที่เขาดูดพลังนั้น เจ้าก็อย่าหัวเราะไป” แวดตาหลีฉุโงะนุ่มนวล “

ถึงแม้ว่าเจ้าอาจจะไม่เหมาะกับการบำเพ็ญเพียรทางจิต แต่เจ้าก็ไม่สามารถเรียนทักษะสู้รบ เรียนด้านศิลปะป้องกันตัวหน่อยก็ดี”

ไต้สือหลันพยักหน้าอีก ในใจกลับมีสัญญาณเตือนผ่านมาแวบหนึ่ง... ‘ดูดพลัง’ วิชาหนึ่งที่นางไม่สนใจอย่างสิ้นเชิงคล้ายกับว่าเป็นเรื่องตลก หรงฉู่และหลี่ฝูโจวต่างก็บอกเป็นพิเศษอย่างต่อเนื่องกัน และยังให้คำเตือนที่ไม่เหมือนกันอีก ข้างในนี้ มีอะไรไม่ถูกหรือไม่กันแน่

กลางดึกลมพัดมา พัดเอาผมสั้นของนางปลิวไหว ทันใดนั้นหลี่ฝูโจวก็ยื่นมือ จับข้างแก้มนาง

ไต้สือหลันไม่ขยับแล้ว

ตอนที่นางยังคงคิดพินิจว่าจะสะบัดเขาออกดีหรือไม่ หลี่ฝูโจวที่จ้องมองต่างหูนางเงิบๆ มาโดยตลอด ถอนหายใจคราหนึ่งเบาๆ

เป็นครั้งแรกที่ไต้สือหลันได้ยินคนที่ยิ้มอ่อนโยนน้อยๆ มาตั้งแต่ต้นจนตอนนี้ถอนหายใจ ตอบสนองเล็กน้อยชั่วคราวเทียบกันไม่ได้

“มีบางเรื่อง” หลี่ฝูโจวจัดผมยุ่งๆ ข้างจอห์นให้นางอย่างเบาๆ ทันใดนั้นก็เก็บมือกลับไป “...ที่จริงแล้วยังลังเล”

ไต้สือหลันลุ่มหลงไม่รู้ตัว เงียบนิ่งพักหนึ่ง ฉู่ๆ ก็กล่าวขึ้น “หรงฉู่บอกว่า นี่สามารถรักษาเส้นชีพจรที่ใช้มากเกินไปของข้า”

ประโยศรรมดาหนึ่งประโยค ไม่นับว่าอธิบายและก็ไม่นับว่า
ชี้แจง สายตาของหลี่ฝูโจวกลับเป็นประกายขึ้นมาทันที

เขากำลังจะเปิดปากพูดอะไรบางอย่าง ทันใดนั้นเสียง ‘ปึง’ ดัง
ขึ้นครั้งหนึ่ง หน้าต่างห้องทรงฉู่เปิดออกแล้ว ทรงฉู่พบบอยู่ข้าง
หน้าต่าง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กล่าว “กำลังทานอะไรอร่อยอยู่หรือ
แล้วยังไม่เอามาให้ข้าหนึ่งอันอีก”

คำพูดเป็นการพูดที่ยิ้มแย้ม แต่คล้ายกับว่าฉู่ๆ สายลมก็เยือก
เย็นลงบางส่วน

ไต้สือหลันเหมือนกับว่าไม่ได้ยิน ยืนมือวางไก่อึ่งลมขึ้นหนึ่งให้
หลี่ฝูโจวตามอำเภอใจ “อันนี้ไม่เลว”

“ขอบคุณ” หลี่ฝูโจวยิ้มให้นางน้อยๆ

เงาต้นไม้มีดลึกลับไหว คนที่วางกับข้าวก้นหน้าเล็กน้อย ท่าทาง
สงบนิ่ง ปลายตะเกียบอยู่บนไก่อึ่งลมสีขาวหิมะ นิ้วมือที่รับไก่อ
ึ่งลมเองก็ขาวดุจหิมะ รอยยิ้มอบอุ่นทำให้คนหลงใหล

ที่จริงแล้วงดงามอย่างมาก แต่ทรงฉู่กลับรู้สึกไม่เข้าตา

“เมื่อครูเจ้าไม่ได้พูดว่าทานเยอะไปแล้ว กระเพาะยากจะย่อย
อาหารไม่ใช่หรือ” หลี่ฝูโจวแต่ไหนแต่ไรไม่เคยทำให้คนอึดอัด
หันหน้ายิ้มถามทรงฉู่ “เหตุใดถึงยังหิวเล่า”

“มองดูพวกเจ้ามีความอยากอาหารอย่างมาก” ทรงฉู่เองก็ยิ้ม
แหวตาสั้นไหมมองไต้สือหลัน “อยากทาน”

ไท่สื่อหลั่นมอง “ข้าไม่เข้าใจ ข้าเป็นพวกสีหน้าตายด้าน”

ทรงฉู่ทะยานออกมาจากในหน้าต่างเบาๆ ไท่สื่อหลั่นเอาเนื้อวัวหมักขอสมาไว้ข้างหน้าต่างทันที เอาไก่หมักสุราผึ่งลมวางไว้ข้างหน้าต่าง หลี่ฝูโจว นางเอาหมูแดงอบน้ำผึ้งและห่านพะโล้ที่ไม่ชอบทานวางไปทางทรงฉู่ แล้วยังรีบแสร้งเอาซูบหน่อไม้ถัวยหนึ่งตีมเข้าไป ตักหน่อไม้ในทัพพีเยอะๆ

หลี่ฝูโจวกำลังยิ้ม สีหน้าของทรงฉู่ดูดีอย่างมาก

เขาเหมือนกับว่านั่งลงตามอำเภอใจอย่างยิ่ง แต่กลับบดบังสายตาของหลี่ฝูโจวที่มองไท่สื่อหลั่นอยู่พอดี พอนั่งลงก็ยิ้มน้อยๆ ข้าเลื่องมองต่างหูไท่สื่อหลั่น กล่าว “เจ้าใส่สิ่งนี้ช่างสวยจริงๆ”

ไท่สื่อหลั่นไม่สนใจเขา นึกเสียใจว่าเหตุใดจึงไม่ได้เอายาสลบติดตัวมา

ทรงฉู่เริ่มทานอาหาร พยายามที่จะมีส่วนร่วมในการคุยกับหลี่ฝูโจว ดูออกว่าเขาไม่หิว ทานเข้าไปฝืนใจอย่างมาก เอาห่านพะโล้ชิ้นหนึ่ง ทำท่าเหมือนกับว่าเคี้ยวเล่นอยู่ในปาก และยังไม่หยุดเรื่องมาก “ดองเกลือเค็มไป!”

“ทานนี้” ฉู่ๆ ไท่สื่อหลั่นก็เอาเนื้อวัวหมักขอสมของตนวางไว้ตรงหน้าเขา “หอมมาก”

ทรงฉู่ตกตะลึง ทันใดนั้นสายตา ก็ปรากฏความดีใจ ยิ้มกล่าวว่า “ยัง

เป็นหล่นหล่นที่ดีกับข้า”

ไต้สื้อหล่นพ้ยักหน้า เป็นการยากที่นางจะลงมือทำเช่นนี้ สีนหน้า
ทรงฉู่ดูดีขึ้นมาในทันที และไม่รู้สึกว่าท้องพองแล้ว อารมณ์ดี
อยากอาหารกลิ่นหอมแสนอร่อย ทานเนื้อวัวหมักซอสติดกัน
สองสามชิ้น จนกระทั่งรู้สึกอิ่มจึงหยุดมือ

เขาเพิ่งจะหยุด ทันใดนั้นไต้สื้อหล่นก็เอียงตะเกียบคืบที่หนึ่ง
คืบเนื้อวัวหมักซอสสามสี่ชิ้น ส่งเข้าไปในปากเขา “กินเยอะๆ
ขอบคุณเจ้าที่มอบยาให้ข้า”

ทรงฉู่ตกตะลึงอีกครั้งหนึ่ง อดไม่ได้มองไปที่ไต้สื้อหล่นปราด
หนึ่ง ทานยาผิดแล้วรี หรือว่าในที่สุดก็เริ่มมีสติปัญญาแล้วหรือ

แต่ไต้สื้อหล่นขยับ เช่นเดียวกับไทเฮาเต๋นระบำ ผิดพลาดหนึ่ง
ครั้งร้อยปียากจะพบเจอ ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ อ้าปากรับทันที

เนื้อวัวชิ้นหนึ่งนั้นแข็งอย่างมาก ยากที่จะกลืนลงไป ทรงฉู่ยิ้ม
น้อยๆ เหมือนเดิม สองมือซ้อนกัน นั่งหลังตรงอย่างยิ่ง

หลี่ฝูโจวชำเลื่องมองเบาๆ ใต้แขนเสื้อทรงฉู่ปราดหนึ่ง มือที่กด
ท้องเอาไว้...

“อันนี้ก็ไม่ว่า” ไต้สื้อหล่นจ้องทรงฉู่แวบหนึ่ง คืบไก่หมักสุราฝึ้ง
ลมผ่านหน้าหลี่ฝูโจว “เจ้าลองชิม”

จิตใจทรงฉู่สบายใจอย่างยิ่ง เนื้อวัวหมักซอสของไต้สื้อหล่น
หากว่ามาอีกก็สามารถปฏิเสธ แต่ไก่หมักสุราฝึ้งลมแย่งมาจาก

หลี่ผู่โจวตรงนั้น ไม่ควรปฏิเสธ

ไต้สือหลั่นกระตือรือร้นอย่างมาก คืบทีหนึ่งเป็นน้องไก่สองชั้น
น้องไก่สองชั้นทานเข้าไป หรงฉู่ย้งนั่งหลังตรงมากขึ้น

“อึ้มมาก” ไต้สือหลั่นลุกขึ้นยืน ยึดเอาบิดขี้เกียจ “นอนแล้ว”

“ได้” หลี่ผู่โจวเองก็ลุกขึ้น

“เจ้าไปเถิด” หรงฉู่ย้งหลังตรงไม่ขยับ กล่าวอย่างสุภาพเยือก
เย็น

ไต้สือหลั่นพยักหน้า เดินออกมังก้าวหนึ่ง จู่ๆ ก็กุมท้อง โค้งเอว
ลง

พอหรงฉู่เห็นท่าทางเช่นนั้นของนาง สีหน้าก็ขาวซีด ในกระเพาะ
ยัดอาหารไว้เต็มทีชั่วพริบตาก็กระอักกระอ่วนขึ้นมา ดันอยู่ตรง
คอหอย

เขาไม่กล้าพูดจา สะบัดมือ บอกใบ้ให้หลี่ผู่โจวประคองไต้สือ
หลั่นไป

ไต้สือหลั่นตื้อตึงจะเดินไปข้างหน้าหรงฉู่ ทันใดนั้นก็โค้งเอวครึ่ง
หนึ่ง ‘แหะ’

ราวกับน้ำท่วมเจอกับปากคลอง ไหลหลากล้นเขื่อน ความ
ปรารถนาที่จะอาเจียนถูกปลุกให้ตื่นในพริบตา

‘แหะ’

เสียงทรงฉุ่อาเจียนลงพื้นดังขึ้น...

*กระดาษช่างผี หรือ กระดาษเปลือกต้นหม่อน

ตอนที่ 52-3 สะคร

ในเช้าวันต่อมาตอนที่ไท่สื่อหลันตื่นนอน อารมณ์ดีอย่างยิ่ง

เพราะว่าทรงฉุ่ยังไม่ตื่น จากที่จ้าวสื่อซานพูด กระเพาะนายท่าน
ไม่ดี เหมือนอาหารเป็นพิษ ให้ทานน้ำแกงบำรุงร่างกายแล้ว
ต้องการการพักผ่อน

จึงไท่หลันวิ่งผ่านใต้หน้าต่างทรงฉุ่ ถามไท่สื่อหลัน “กง...กงเป็น
อะไรไป”

“เขาอยากทาน ทานจนอ้วม” ไท่สื่อหลันกล่าว “ผู้ชายก็เป็นเช่นนี้
คิดว่าตนเองเป็นทะเลที่จุได้เพราะน้อมรับมวลแม่น้ำ ที่จริงแล้ว
แค่เศษเนื้อชิ้นเดียวก็จุลงท้องไม่ได้”

ทรงฉุ่ยิ้มน้อยๆ นอนอยู่บนเตียง ยิ้มอย่างอึ้งอึ้ง สักวันหนึ่ง
เจ้าจะต้องเป็นเศษเนื้อที่ติดอยู่ในชอกฟันของข้า

พาจึงไท่หลันไปออกกำลังกายตอนเช้าแล้ว ไท่สื่อหลันก็ไปหา
อาจารย์เฉา ทนแบกรับการทดสอบจากสายตาต่างๆ นานาบน
ถนน ดึงดูดยิ่งกว่าสายตาทิ่มองใต้เท้าวันเจ็ดอีก

ผู้อาวุโสเฉกหาตรางลักษณะสกปรกก่อนหน้าเมื่อวานออก
หนดหวีเรียบเป็นมันเงา เสื้อผ้าสวมเรียบร้อย ทาน้ำมันใส่ผม
เป็นเงาวาว แม้แต่รอยแผลบนใบหน้า ก็คล้ายกับว่าเห็นชัดเจน
กว่าเมื่อวาน

พอเห็นไท่สื่อหลัน เขาก็โยนหนังสือสองเล่มออกมาอย่าง
ใจร้อน “ฝึกเสีย! ข้ากลับปักกิ่งแล้ว!”

แม้แต่คนเยือกเย็นอย่างไท่สื่อหลันก็ต้องอึ้ง “อะไรนะ”

“ข้ามีหน้าที่เพียงแค่หาคนที่มีความสามารถตามที่ต้องการ
ถ่ายทอดทักษะฝีมือในระดับชั้นที่ลึกกลับที่สุด” ผู้อาวุโสเฉกชี้ไปที่
จมูกตนเอง “และไม่ได้หมายความว่าข้าเองจะสามารถทำสิ่งนั้น
ได้”

ไท่สื่อหลันผิดหวังเล็กน้อย นางได้ยืนยันว่าเขตตงถังเทียนจีมี
บุคคลผู้มีความสามารถพิเศษอยู่กลุ่มหนึ่ง และยังคิดว่าที่
กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าจะสามารถหาคนที่มีความคล้ายกันพบ
และบางทีอาจจะสามารถหยิบยืมโอกาสนี้หาเพื่อนซี้ที่เหลือได้
คิดไม่ถึงว่าอาจารย์เฉกเป็นเพียงแค่ผู้เก็บรักษาดูแล

พลิกหนังสือสองเล่มนั้นไปมา นางพบว่า...อ่านไม่เข้าใจ

ให้คนยุคปัจจุบันคนหนึ่งอ่านทักษะการขับเคลื่อนอำนาจลึกลับ
ในร่างกายมนุษย์ที่เป็นอักษรโบราณจนเข้าใจ ช่างไม่ง่ายเลย
จริงๆ

สายตาสงสัยของนางเงยขึ้น ผู้อาวุโสเฉกแบมือออก “อย่าถาม

ข้า ข้าเองก็ไม่เข้าใจ ข้ารู้เพียงแต่ เป็นหนังสือล้ำค่าผ่านการสูญ
เสียแรงกำลังและความคิดมากมายของหนานฉี เสียชีวิตไป
หลายคน เป็นสำเนาที่ขโมยมาจากตงถั่ง เพราะเหตุผลที่ว่า
มีบางอย่างไม่สามารถบอกคนอื่นได้ และยังไม่ใช้ฉบับที่สมบูรณ์
...” สายตาเขาที่ประจันหน้าไท่สื่อหลันยิ่งมองก็ยิ่งดุดัน น้ำเสียง
ยิ่งพูดก็ยิ่งเบา “...มิฉะนั้นแล้วพวกเราจะแพ้ให้กับตงถั่งในทุกปี
อย่างนั้นหรือ...”

“เหตุใดตงถั่งต้องบ่มเพาะคนที่มีความสามารถพิเศษเช่นนี้ เหตุ
ใดหนานฉียังต้องเรียนตาม” ไ่สื่อหลันรู้สึกวาคำถามนี้คิดไม่
ตก

“ความลับของผู้ปกครอง ผู้ใดจะรู้เยอะถึงเพียงนั้นเล่า” ผู้อาวุโส
แบมือออก “เจ้าพูดอะไรนะ ความสามารถพิเศษี่ ชื่อนี้น่าสนใจ
พวกเราที่นี่เรียกว่าผู้มีพรสวรรค์ ความหมายเดียวกับพรสวรรค์
มหัศจรรย์ คนประเภทนี้ในที่สุดแล้วก็จะมีสิ่งที่สามารถนำไปใช้
ประโยชน์ของเขาเองได้ อย่างเช่นต้าเยียน ถึงแม้ว่าไม่ได้หาผู้ที่
ปลูกฝังพรสวรรค์เหมือนกับตงถั่งทั้งหมด แต่ต่างกันว่าอ๋องเต้
ต้าเยียนหลายปีมานี้ก็หาดวงตาสวรรค์อยู่อย่างลับๆ มาโดย
ตลอด คล้ายว่าเกี่ยวกับการสืบทอดดวงชะตาของราชวงศ์พวก
เขาต่อ...ดังนั้น จึงไม่ต้องการมองหาผู้ที่มีพรสวรรค์ พวกข้าคิด
มาโดยตลอด สวรรค์ให้กำเนิดมนุษย์ประเภทนี้ ก็จำเป็นต้องมี
ภารกิจที่หนักอึ้งแน่นอน ทุกคนต่างก็สามารถนับว่าเป็นที่เก็บ
บุมทรัพย์อันล้ำค่าแห่งหนึ่ง”

ดวงตาสวรรค์...ในใจไท่สื่อหลันเต้นเดือนครึ่งหนึ่ง เหวินเจิน
ชำนาญในการมองสิ่งเล็กๆ จวินเคอชำนาญในการมองทะลุ ทั้ง
สองล้วนแต่นับว่าอยู่ในขอบเขตความเชี่ยวชาญด้านสายตา เป็น

ไปได้หรือไม่ที่หนึ่งในนี้จะตกลงมาที่ตำแหน่ง

“จากคำพูดที่ข้าได้ฟังมา เหมือนว่าเป็นตงถังในปีแรกๆ ที่มีผู้มีพรสวรรค์เยอะเป็นพิเศษ จักรพรรดิตงถังจึงเลือกใช้ผู้มีพรสวรรค์เหล่านี้ รวมกลุ่มเป็นกลุ่มนักฆ่ากลุ่มหนึ่ง สมาชิกในนั้น ส่วนใหญ่เป็นดวงตาสวรรค์ กรรมสวรรค์ มองทะลุใจผู้อื่น ควบคุมฝน รู้ล่วงหน้า มีดวงตาหลัง อ่านความคิด มีอภินิหาร เคลื่อนย้ายในชั่วพริบตา กลุ่มนักฆ่านี้นักสารถีไต่ห่อ ไร้การพลั้งมือ ราชวงศ์แต่ละรัฐลือได้ยินชื่อก็กลัวอย่างมาก จนถึงภายหลัง อ๋องเต้ตงถังองค์ปัจจุบันถูกกลยุทธ์การยั่วอารมณ์และยั่วยุบของบางคนในหนานฉีเรา หยิบเอาผู้มีพรสวรรค์ออกมาจัด ‘การประลองพรสวรรค์’ อะไรนั่นกับหนานฉี กลุ่มนักฆ่านี้อาจขึ้นมายังสถานที่สาธารณะจากใต้พื้นดิน และถูกสังหารกลายเป็นขยะ ด้วยเหตุนี้แต่ละรัฐจึงมีการเตรียมป้องกัน เริ่มเรียนรู้จากตงถัง เริ่มบ่มเพาะผู้มีพรสวรรค์”

ไท่สื่อหลันคิดๆ ดู ก็เข้าใจลักษณะหน้าเนื้อใจเสือของกลยุทธ์นี้ชัดเจนอย่างมากว่าตงถังใช้การรวมกลุ่มผู้มีความสามารถพิเศษระดับสูง ลอบสังหารหมู่กันอย่างยิ่ง กลุ่มนักฆ่าหนึ่งที่มีความสามารถในการรับรู้อันตรายต่างๆ ล่วงหน้า ไต่ห่อไม่มีอำนาจใดๆ ที่สามารถหยุดไว้ได้ ทุกคนถึงพินที่มอดไหม้ออกจากไต้หม้อ โยนออกมาให้เหยื่อล่อของตงถัง ไร้หนทางละทิ้งอย่างเด็ดขาด เผลอหน้ากับตงถังที่ล่อลวงไม่ได้ เอาความลับล้ำค่าเหล่านี้แสดงให้เห็น ไต่ห่อได้เห็น คุณสมบัติพิเศษที่สำคัญของ ‘นักฆ่า’ ก็คือ ‘ความลับ’ นักฆ่าไต่แสงอาทิตย์ นั้นไม่เรียกว่านักฆ่า

“ชั่วร้ายมาก” นางพยักหน้า “คนผู้นั้นเป็นใคร”

“คิดว่าอยู่ในที่ไกลแท้จริงแล้วอยู่ใกล้ๆ นี่เอง” ผู้อาวุโสเฉยยิ้มขยิบตา “ผู้คนนั้นของเราส่งงานและทำให้คนตกตะลึงที่สุดในหนานฉี สำเนาเคล็ดลับแห่งตงถั่งในมือเจ้า ก็เป็นเขาที่ซ่อนไว้ในหนานฉีด้วยตนเอง พบเจอความเจ็บปวดมากมายจึงจะเอามาได้”

ไท่สื่อหลันตกตะลึง...เป็นไปไม่ได้

ผู้อาวุโสเฉยเร่งรีบคว้าห่อผ้าหนึ่งใบขึ้นมา กล่าวอย่างใจร้อน “ตลอดสามปีข้าไม่ได้เจอภรรยาและลูกเลย ไปแล้ว ไปแล้ว!”

“อย่าไป! ข้าไม่เข้าใจข้าควรไปถามใคร!” ไท่สื่อหลันเหยียบชายเสื้อเขา

“คิดว่าอยู่ในที่ไกลแท้จริงแล้วอยู่ใกล้ๆ นี่เอง!” ผู้อาวุโสเฉยอำแท้ว “เป็นเขาที่ไปนำสิ่งนั้นกลับมาจากตงถั่ง เจ้าไม่ถามเขา ถามข้าเพื่ออะไร ปล่อย! ไม่ปล่อยข้าอีกข้าจะกัดเจ้า! ตลอดสามปีข้าไม่ได้เจอภรรยาเลย!”

ไท่สื่อหลันปล่อยแท้ว ผู้อาวุโสเฉยวิ่งไปแล้วทิ้งไว้แต่ควันราวกับไฟรนกัน ไท่สื่อหลันมองแผ่นหลังเขา นึกถึงที่ตนเองพนันไว้เมื่อวาน ควรให้เขาเอากระโถนปัสสาวะไว้บนศีรษะหนึ่งคืนโขกศีรษะหนึ่งคืนตะโกนอาจารย์หนึ่งหมื่นครั้งจึงจะถูกต้อง

นางคว้านหนังสือ งุนงงนิดหน่อย เกี่ยวกับการบ่มเพาะผู้มีความสามารถพิเศษ ในปัจจุบันนางเองก็เคยเห็นมาบ้าง เป็น ‘ESP*’ ที่มีความรู้สึกในสัมผัสทั้งห้าเหนือผู้อื่น และเป็น ‘PK*’ ที่มีพลังอ่านความคิด ต่างก็มีวิธีการฝึกอบรมโดยเฉพาะ ที่จริงแล้วที่

เรียกว่าความสามารถพิเศษ ทุกคนต่างก็มี เพียงแต่ว่าคนส่วนใหญ่ถูกปิดเอาไว้เท่านั้นเอง การมีอยู่ของวิชาเหล่านี้ ก็คือขุดเอาความสามารถที่ซ่อนอยู่ของมนุษย์ออกมา และในเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับประเทศจีนในอดีต นักบวชหลักพุทธและเต๋าสองหลัก ผ่านการฝึกฝนบำเพ็ญตนเอง บำเพ็ญจนสำเร็จ และค่อยๆ มีอิทธิฤทธิ์ได้

พวกนี้ต่างก็มีขอบเขตการฝึกฝนภายใน เพื่อนี่สามคนของนางต้าปัว เหวินเจิน จวินเคอเองก็อยู่เหนือขอบเขตอิทธิฤทธิ์ จวินเคอ เหวินเจิน มีสัมผัสทั้งห้าเหนือผู้อื่น ต้าปัว มีพลังอ่านความคิด มีเพียงตัวนาง มีความสามารถ ‘คินสภาพ’ ที่พบเห็นได้น้อยอย่างยิ่ง

เอาหนังสือพลิกไปมา มองเห็นไม่ชัดเจนว่ามีขอบเขตการฝึกหายใจ ความสามารถพิเศษทุกประเภทต่างก็มีวิธีการเลื่อนชั้นการฝึกที่ปรับให้เหมาะสม ไท่สื่อหลันพลิกไปหน้าสุดท้าย จึงพบ ‘คินสภาพ’ สองคำ ทว่าบทนี้ คาดไม่ถึงว่าเป็นบทที่ไม่สมบูรณ์

ท่ามานั้นนาน ยังใช้การไม่ได้

ไท่สื่อหลันยังพลิกหนังสืออีกเล่มอีก ทันใดนั้นวิชา ‘ดูดพลัง’ จากดวงตาที่ไม่รู้ว่าจะเรียนหรือไม่เรียนดีก็ไหลออกมาอย่างกะทันหัน ชื่อลึกลับซับซ้อนอย่างมาก ใครจะรู้ว่าพออ่าน ไม่เพียงแต่การควบคุมความคิดโดยทั่วไป ยังไม่มีประโยชน์ต่อผู้มีฝีมือสูงในด้านกำลังภายใน ที่น่าตกใจคือคำอธิบายประโยคสุดท้าย ‘ในสถานที่เกิดตาย อิทธิฤทธิ์ยิ่งใหญ่ หกขุมที่ทำให้ชายลุ่มหลง ไม่มีสิ่งใดใช้การไม่ได้’

ตอนที่ใกล้จะตาย ยังมีอภินิหารยิ่งใหญ่ อภินิหารแบบไหนกัน
พออ่านก็ทำให้ผู้ขายหลงรักหรือ

ไม่ต้องเล่นนอกบทเช่นนี้ได้ด้วยรี

ไท่สื่อหลันเกือบจะเอาหนังสือเล่มนี้ส่งออกไปไกลเป็นพันลี้ จู่ๆ
ก็คิดถึงของชิ้นนี้ คล้ายว่าเหมาะสมกับจึงเหิงปั่วอย่างมาก ช่าง
เถอะ ทั้งไว้เล่นก็ดีเหมือนกัน

กระหืดกระหอบด้วยความดีใจเข้ามา ได้รับผลลัพธ์เช่นนี้ เปลี่ยน
เป็นคนอื่นยากจะเลี่ยงการตกหล่น ไท่สื่อหลันกลับยังคงสงบนิ่ง
หนังสือยัดไว้ในอก กลับผู้จู้ชุยเสียไป

ถนนผ่านสนามฝึกรบ ในสนามบุตรหลานยากจนที่สามารถเรียน
ทักษะฝีมือได้ทุกวิชา ต่างก็ตอบกลับหานางด้วยสายตาที่สับสน

*ESP (Extra Sensory Perception) หมายถึง การรับรู้ด้วย
สัมผัสพิเศษและพลังจิต

*PK (Psychokinesis) หมายถึง พลังจิต

ตอนที่ 52-4 สะคร

ไท่สื่อหลันหันหลังกลับไปเคาะประตูห้องทรงฉู๋ จ้าวสื่อซานออก
มาปฏิเสธการเยี่ยม

“นายท่านนอนแล้ว” น้ำเสียงจ้าวสื่อซานเบี่ยงกระด้าง เงยหน้า
มองฟ้า เหมือนว่าไท่สื่อหลันอยู่บนฟ้า

ไท่สื่อหลั่นเองก็เงยหน้ามองฟ้า “มาส่งยาช่วยย่อย”

“เขาไม่...” จ้าวสื่อซานยังพูดไม่ทันจบ เสียงทรงฉู่ในห้องดัง
ออกมาอย่างอ่อนเพลีย “สื่อซาน ไปดูรงนกของข้าว่าได้หรือยัง”

จ้าวสื่อซานเหลือกตาขาวใส่ห้องฟ้า เดินไปดูรงนกนั้นที่ไม่มีอยู่
จริง ไท่สื่อหลั่นปลัดประตูปะตูเข้าไป เดินก้าวยาวไปข้างใน

“ข้าไม่ได้ใส่เสื้อผ้า...” ทรงฉู่ ‘ตื่น’ อย่างอ่อนแรง

“ถึงอย่างไรก็เห็นมาหมดแล้ว”

“เจ้าคิดว่าอย่างไร”

“ไม่ต่างจากที่ข้าดูหมูปะตูเลย”

“ไท่สื่อหลั่นเจ้าเป็นผู้หญิงหรือเปล่า”

“น่าจะเหมือนผู้ชายมากกว่าเจ้า”

สามบทสนทนาผ่านไป ไท่สื่อหลั่นก็ยืนอยู่ที่ประตูในห้อง
เรียบร้อยแล้ว หญิงสาวอ่อนช้อยในผ้ามานโปรงบางเลือนราง ห
รงฉู่ฟังผ้าห่มนอน

ในใจไท่สื่อหลั่นมีกลอนประโยคหนึ่งผ่านเข้ามาในชั่วพริบตา

กลอนไพเราะประโยคหนึ่ง

สองนกหวงเฟิง*ร้องเรียกหลิวเปียว ต้นพลัมแดงชะเง้อออกจาก
กำแพง*

ม่านไหมมั่งบาง ผ้าไหมไหมดั่งหิมะ แต่ผมยาวของคนผู้นั้นกลับ
ยิ่งเกลี้ยงเกลาเปล่งประกายยิ่งกว่าผ้าต่วน ไม่มีการประดับทอง
หยก ปลิวไอบนไหล่ที่สวมเพียงผ้าคลุมไหล่บาง รวากับแสงสี
ดำสนิทสายหนึ่ง ส่องอยู่ในท้องนภาสีหิมะ

เขากลับขมวดคิ้วเล็กน้อย โค้งศีรษะน้อยๆ จากองศาของไท่สือ
หลัน มองเห็นเพียงคิ้วสีเปียวดำดั่งสีเปียวเข้มในความว่างเปล่า
สันจมูกเขาราวกับขลุ่ย บัพให้หางตาที่เฉียงขึ้นเด่น หลังจากนั้น
ก็เป็นเลือดคอกว้าง เผยให้เห็นกระดูกไหปลาร้าเป็นเส้นตรงหนึ่ง
เส้น ทำให้คนคิดถึงแนวเทือกเขาที่โผล่ขึ้นเล็กน้อยหลังหิมะตก
ดั่งหยกที่เจียรระโน

หรือนั้นไม่เรียกว่าไหปลาร้า เรียกว่าการย้วยวน

ที่จริงแล้วผู้ป่วยคนสวยล้วนแต่คุ้มค่าที่จะมองดูอย่างมาก ถึง
แม้ว่าจะแก่งผู้ป่วยก็ตาม

“ยาช่วยย่อยแล้ว” ผู้ป่วยคนสวยที่แก่งป่วยเอ่ยถาม

ไท่สือหลันเดินไปถึงหน้าเตียงเขา ก้มตัวลงเล็กน้อย ยกนิ้วมือ
ขึ้นตรงไปตรงกลางหัวไหล่สองข้าง

ทรงฉู่ตกตะลึง มองไปทางสายตาของนาง

ดวงตาสองข้างของไท่สื่อหันมองตรงไปยังนิ้วมือของตนเอง
กลอกกลิ้งอย่างรวดเร็วหมุนไปหนึ่งรอบ

“ยาอยู่ตรงนี้” นางกล่าว

ทรงฉู่โง่มนแล้ว

บนโลกนี้ ไม่มีอะไรที่ทำให้คนคล้ายกับว่าถูกฟ้าผ่าไปมากกว่า
หญิงภูเขาน้ำแข็งจู่ๆ ก็ทำตัวน่ารักนี่แล้ว

“อ่า...” ทันใดนั้นทรงฉู่ก็เอียงไปข้างหน้า หัวเราะเสียงดังทันที “
สวรรค์...”

เขاتبลงไปบนที่นอนหนึ่งฝ่ามือ เติงสั่นสะเทือนขึ้นลง เสียง
หัวเราะดังออกไปไกล ทำให้จ้าวสื่อซานตกใจวิ่งอย่างรวดเร็วเข้า
มา ชะโงกหน้ามองดูว่าไม่มีอะไรจึงวางใจออกไป เดินไปพลา
งลูบหัวไปพลา งเกิดเรื่องอันใดขึ้นถึงได้มีความสุขเช่นนี้ อยู่ด้วย
กันกับภูเขาน้ำแข็งนั้นยังสามารถมีความสุขเช่นนี้ได้หรือ ทั้งชีวิต
นี้ไม่เคยเห็นนายท่านหัวเราะเช่นนี้มาก่อน

จ้าวสื่อซานกังวลเป็นอย่างมาก อยู่กับหญิงบ้านนั้นนานไปแล้ว
นายท่านเปลี่ยนเป็นบ้าไปด้วยแล้วหรือไม่ ก้าวกงที่ร้ายกาจผู้นั้น
เล่า ไปอยู่ที่ไหนแล้ว

“ดี...ดี...ย่อยอาหารจริงๆ...” ครูใหญ่ ทรงฉู่จึงเก็บเสียงหัวเราะ
หยิบผ้าซับเหงื่อข้างๆ มาเช็ดเหงื่อจากที่หัวเราะออกมา ร่างกาย
แผ่ไปด้านหลังอย่างสบายใจ “ยาดี หลังจากนี้มาบ่อยๆ ละ”

ไท่สื่อหลันไร้สีหน้าเก็บนิ้วมือกลับไป...ฝันไปเถิด

นางยื่นมือล้วงเอาหนังสือเล่มนั้นออกมา โยนไปที่ผ้าห่มทรงฉู่คราหนึ่ง “เจ้ามีฉบับสมบูรณ์หรือไม่”

ทรงฉู่เหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้มมองหนังสือนั้น ปฏิเสธจะให้ความเห็น “เอ๋”

“ยาย่อยอาหารแลกกับฉบับสมบูรณ์ ข้าไม่ติดหนี้น้ำใจ”

ทรงฉู่หัวเราะอีก “ยาของเจ้ามีค่าสูงหรือ”

“แน่นอน” ไท่สื่อหลันไม่ใส่ใจกล่าว “ทั้งชีวิตนี้ของเจ้าจะไม่ได้เห็นเป็นครั้งที่สอง”

“นั่นก็พูดยาก” ทรงฉู่มองนางปราดหนึ่ง “สักวันหนึ่ง เจ้าต้องทำให้ข้าร้องไห้ ทำให้ข้าหัวเราะ ทำให้ข้ามีหลากหลายอารมณ์บนใบหน้า ทุกวันให้ข้าทานยาช่วยย่อย”

ไท่สื่อหลันแม้แต่คำว่า ‘ฝันไปเถิด’ สามคำยังขี้เกียจที่จะพูด “แลกไม่แลก”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้ามีฉบับสมบูรณ์” ทรงฉู่ฟังไปด้านหลังอย่างขี้เกียจ กระเียบออกเว้นที่ให้ที่หนึ่ง “มา นั่งลงคุย”

ไท่สื่อหลันยืนตัวตรงดิ่ง “ผู้ที่ซ่อนตัวในตงถังขโมยหนังสือด้วยตนเองคือเจ้าใช่หรือไม่ ข้าไม่เชื่อว่าเจ้าขโมยฉบับสมบูรณ์มาได้ หนานฉีไม่มีฉบับสมบูรณ์ เป็นเพราะว่าเจ้าไม่คิดที่จะเอาออก

มา”

“หนานฉีเป็นแคว้นของข้า เหตุใดข้าต้องเก็บซ่อนฉบับสมบูรณไว้ที่ตัวเอง” ทรงฉมู่มองนางด้วยความสนใจอย่างมาก

“อาจจะเพื่อบีบบังคับราชวงศ์ หรือเพื่อบ่มเพาะอำนาจของตนหรือไม่ก็มีแผนการอื่น” ไท่สื่อหลันกล่าวอย่างเมินเฉย “ในที่สุดล้วนแต่ก็เป็นเรื่องสุนัขกัดกันพรรณนั้นอยู่ดี ข้าไม่สนใจ”

“เจ้าพูดได้ไม่น่าฟัง แต่เจ้ามาอยู่ในเรื่องสุนัขกัดกันเหล่านี้ ช่างมีพรสวรรค์อย่างมาก” ทรงฉูไม่โกรธ เลิกคิ้วอย่างสบายใจ “ไท่สื่อหลัน อยากได้ฉบับสมบูรณก็ตามข้ามา”

ไท่สื่อหลันหันหลังจะเดินไป

ไหล่พลันรู้สึกแน่นคราหนึ่ง ถูกทรงฉูจับไว้เรียบร้อยแล้ว ลมหายใจที่คั่นเคยเป่าไปที่ใบหูของนาง “เจ้า หญิงสาวผู้นี้ บางครั้งก็ตื้อร้นจนน่ารำคาญจริงๆ”

ไท่สื่อหลันไม่ตอบ

“ที่จริงแล้วเจ้าสามารถนำจึงไท่หลันมาคุกคามข้าได้” ทรงฉูยิ้ม “เจ้าเพียงแค่บอกสิ่งที่ต้องการคราหนึ่ง แล้วฉกชิงจึงไท่หลันจากไป ข้าก็จะมอบฉบับสมบูรณให้อย่างเชื่อฟัง”

“ข้าไม่มีทางเอาจึงไท่หลันคุกคามเจ้า”

“เพราะเหตุใด”

“เจ้าเคยเจอมารดาที่เอาบุตรตนเองมาคุกคามผู้อื่นหรือ” นางตอบเสียงเบาอย่างมาก สมเหตุสมผล

ข้างหลังเงิบไปพักหนึ่ง ทันใดนั้นเป็นเสียงที่ไม่รู้ดีร้ายของทรงฉู่ “เขาไม่ใช่บุตรของเจ้า และไม่มีทางเป็นไปได้ตลอดกาล หากเจ้าคิดจะรักษาชีวิต ดีที่สุดเจ้าควรจะล้มเลิกวิธีคิดของเจ้า”

“วัดพุพังนอกเมืองตงซาง ข้าอ้อมเขารับขึ้นวินาทีนั้น ก็รู้จักเขาแล้ว” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “ผู้ใดก็ขวางกันไม่ได้”

เสียงของทรงฉู่จู่ๆ พลันดิ่งลึกเล็กน้อย “รวมถึง...มารดาที่ให้กำเนิดเขาด้วยหรือ”

ไท่สื่อหลั่นนิ่งเงิบ ขณะที่ทรงฉู่คิดว่านางตอบไม่ได้ ตอนที่กำลังวางแผนเข้าไปก๊วหนิงพุดโน้มน้าว นางก็เปิดปากแล้ว

“รวม”

ตัดสินใจเด็ดขาด

ครั้งนี้ทรงฉู่นิ่งเงิบ นานมากจึงกล่าวขึ้น “เจ้าคิดถึงตำแหน่งของเขแล้วหรือยัง”

“ข้าไม่สน” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “ข้ารู้เพียง ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร ก่อนอื่นใดเขาเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง”

ทรงฉู่ยิ้มเยื่อนเล็กน้อย “เจ้าช่าง...ไม่ฟังเหตุผลเลยจริงๆ”

ทันใดนั้นสองมือเขาออกแรงเล็กน้อย ดึงไหล่ของไท่สื่อหลัน “
สังคมนี้ ไม่พึงเหตุผลไม่เป็นไร ไม่มีอำนาจแล้วยังไม่พึงเหตุผล
ก็คือคนโง่”

“ดังนั้น เอาจับสมบรูณ์ให้ข้า”

ทรงฉู่มองไท่สื่อหลันอย่างแน่นิ่ง นานมากจึงแสดงสีหน้ายิ้ม “
ได้ แต่ว่าต้องรับปากข้าหนึ่งข้อ”

“ว่ามา”

“ฟังคำข้า ผิดผันด้วยกันกับข้า ข้าพูดอย่างไรก็คืออย่างนั้น ข้า
ให้เจ้าทำอะไร...ก็ทำเท่านั้น...” ทรงฉู่เริ่มต้นพูดยังจริงจัง
อย่างมาก ยิ่งพูดรอยยิ้มก็ยิ่งประหลาด “ให้เจ้าออกขาก็ออกขา
ให้เจ้าออกหมัด...”

พลັก!

ไท่สื่อหลันต่อยกลางสันจมูกเขาหนึ่งหมัด

“ออกหมัดเช่นนี้หรือ” นางถาม

ชั่วพริบตาทรงฉู่ที่โดนไปหนึ่งหมัด ลูบจมูก ข้าเลื่องมองหญิง
สาวภูเขาน้ำแข็งที่ใช้ความรุนแรงโดยไร้สีหน้าผู้นั้น แยมยิ้มอีก
ครั้ง

อันตรายชัดเจน รวากับท่ามกลางแสงในยามราตรีซึ่งเต็มไปด้วย

มานัถวหัวที่ผลิบาน ณ ฟากฝั่ง

ทันใดนั้นเขาพลิกฝ่ามือคว้าไคราหนึ่ง คว้าไปที่กำลังของไต้สือ
หลั่น สะบัดเบาๆ เสียงตบดังขึ้นครั้งหนึ่ง ไต้สือหลั่นถูกสะบัดไป
บนเตียงเรียบร้อยแล้ว

ลัมนอนลงอยู่ในท่าหงายหลัง

“ทำนี่” เขากล่าว

ไต้สือหลั่นพลิกหลังมือคว้าคราหนึ่ง ไม่รู้ว่าคว้าอะไรได้ และก็ไม่ได้
ไต้ตรงตรง ทั้งดิ่งทั้งฉีก ‘แคว่ก’ ราวกับอะไรบางอย่างถูกฉีก
ขาด

“ทำนี่รี” นางถาม

ทรงฉูรวบชายเสื้อ ยื่นมือไปจับเอวของนาง “ทำนี่”

ไต้สือหลั่นพลิกตัวหนึ่งครั้ง หันประจันหน้ากับทรงฉู หัวเข่ายก
ขึ้นครั้งหนึ่ง “ทำนี่รี”

ทรงฉูคว้าข้อเท้านางไว้ ดึงลงพื้นทีหนึ่ง “ทำนี่!”

ไต้สือหลั่นพลิกตัวที่ตรงนั้น ไม่สนว่าข้อเท้ายังจับอยู่ในมือของ
ทรงฉู นางไม่สนใจ แต่ทรงฉูกลับไม่กล้าหักเท้าของนาง รีบเร่ง
ปล่อยมือ ไต้สือหลั่นใช้สถานการณ์ที่ได้เปรียบปีนขึ้นมา วินาที
ที่ปีนขึ้น แท้กลับสิ้นไถล ศิระษะหนึ่งล้มบนร่างทรงฉู นางถือ
โอกาสรัดคอเขา “ทำนี่รี”

“พวกเจ้า...”

เสียงที่คุ้นเคยดังเข้ามา มีความประหลาดใจและงุนงงที่ไม่คุ้นเคย ไท่สื่อหลันและทรงฉู่หันกลับไปพร้อมกัน ปากประตู หลี่ฝูโจวยืนอยู่

ทรงฉู่ยิ่งยั้มให้เกิดคลื่นซัดแรง ไท่สื่อหลันตกตะลึง รู้สึกถึงสายตาที่แปลกประหลาดของหลี่ฝูโจว และจ้าวสื่อซานข้างหลัง หลี่ฝูโจวที่เปิดปากเห็นเป็นถ้ำดำมืดออก หลังจากรู้สึกตัวก็ก้มลงมองคราหนึ่ง

ปรากฏเป็นฉากละครยั่วสวาทสีสันหอมกรุ่นสดใหม่มีชีวิตชีวา คุณภาพสูง

“พวกข้ากำลังถกเถียงธุระส่วนตัว” ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ มือยันแก้ม เอียงเจ็ดสิบองศาเฝ้าวนความงาม ตอบหลี่ฝูโจวอย่างไม่อับอายเลยแม้แต่น้อย

ไท่สื่อหลันป็นขึ้นมา ดึงผ้าห่มบนเตียงโยนไปบนศีรษะทรงฉู่ ก้าวผ่านไปอย่างนิ่งเงียบ

“พຽ່งนี้จำไว้ว่ามาถกเถียงกันต่อ” ทรงฉู่ห่อตัวอยู่ในผ้าห่ม โผล่ใบหน้าออกมาครึ่งหนึ่ง เอ่ยกำชับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

ไท่สื่อหลันเหยียบผ้าห่มเขาเดินก้าวออกไป

นางกลับถึงในห้อง เปิดสมุดที่ทรงฉู่ให้นาง เกี่ยวกับการเลื่อน

ชั้นความสามารถ ‘คินสภาพ’ ในหนังสือคิดว่าเป็นระบบการ
หายใจบางอย่างในร่างกายที่เหนือชั้น ทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในร่างกาย และเพราะระบบการหายใจส่วนนี้ที่
เหนือชั้นเกินไป ก็เพื่อรักษาสมดุลประเภทหนึ่ง เส้นชีพจรจึง
แสดงให้เห็นถึงความอ่อนแอ รับการฝึกฝนที่ค่อนข้างหนักไม่
ไหว

ความสามารถพิเศษคินสภาพ สิ่งที่เคยให้เห็นคือความสามารถ ‘
ทางตรง’ ประเภทหนึ่ง ในตัวของตนเอง เป็นขีดสูงสุดของความ
สามารถพิเศษแล้ว ไม่เหมือนประเภทการมองเห็นลูกการมองเห็น
เล็กๆ ภายหลังสามารถฝึกฝนก้าวไปอีกขั้น มีแต่เพียงทำได้
เท่านั้น คือเปลี่ยนจาก ‘ทางตรง’ เป็น ‘ย้อนกลับ’

พูดอีกอย่างก็คือ เปลี่ยน ‘คินสภาพ’ เป็น ‘ทำลาย’

ไท่สื่อหลันหันมาสนใจทันที นางเผชิญหน้ากับยุคแปลก
ประหลาดยุ่งเหยิง ไร้หนทางจะเรียนการต่อสู้ ไม่สามารถทำอะไร
ได้ หากว่าสามารถให้อาวุธใต้เท้าทั้งหมดทลายลงต่อหน้า
เท่ากับว่ามีสิ่งปกป้องคุ้มครองอยู่หนึ่งสิ่ง

สมุดของทรงฉู่เพิ่มรายละเอียดมากขึ้นกว่าเล่มนั้นที่นางหยิบมา
ทุกบรรทัดข้างล่างต่างก็เพิ่มคำอธิบายและการวิเคราะห์ นาง
อ่านแล้วไม่กินพลังงานสมอง ไท่สื่อหลันอ่านตัวหนังสือที่เขียน
ด้วยมือ เป็นประกายสดใหม่ ในใจอดไม่ได้ตื่นเต้นครั้งหนึ่ง

สมุดเล่มนี้ตัวเขาเองอ่านเข้าใจแน่นอน นี่เขียนให้ใครอ่านรี ให้
นางหรือ

ดูลายมือนี้ ยังเป็นการเขียนใหม่ เขาคิดว่านางต้องการ เมื่อ
ดินทั้งคืนเขียนให้เสร็จ

มิน่าละเมื่อครู่รู้สึกว่าเขามีสีดำจางๆ...

“หลัน...หลัน” จึงไต่หลันหมอบลงบนหัวเข่านางเล่นรูดดิน
เหนียว จู่ๆ ก็ตึงนาง กล่าว “หลันหลันและหลันหลัน*”

ไต่สือหลันก้มศีรษะมอง จึงไต่หลันใช้สองมือกอบรูปปั้นดิน
เหนียวสองตัว รวากับมอปลิงของล้ำค่าให้นางดู อูจาดตาอย่าง
ยิ่ง อัมพรพาลตัวน้อยผู้นี้ ใช้ดินปั้นตุ๊กตาดินเหนียวผู้ชายเพิ่ม
น้องชายตัวเล็กไปอีกคน

ไต่สือหลันจึมนิ้วมือหนึ่งก็ทำลาย ‘น้องชาย’ ตัวน้อยแล้ว

จึงไต่หลันใบหน้าเล็กขาวซีด ปิดตกลงไปยังกางเกง...

จึงไต่หลันที่ได้รับการเตือนโดยไร้เสียงไปนอนอย่างเสียใจ ตอน
นี้เขาไม่กล้าขยับมือ เพียงแค่กล้าขยับตา จ้องมองอวี๋หยาเอ๋อร์
อยู่นาน ก็น้ำลายไหลนอนหลับไป

อวี๋หยาเอ๋อร์ออกประตูไป รอสักพัก เห็นไต่สือหลันกลับห้องไป
พัก จึงกลับไปพักผ่อนของตัวเอง

นางอยู่ในห้องเล็กที่มีดำนั่น มีคนรออยู่ก่อนแล้ว คนผู้นั้น
ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าปกคลุมด้วยชุดสีดำ เอาตัววางอย่างชิดใกล้
ไหล่ออกมาแต่ดวงตามีดลิกนิ่งเย็นคุ่นหนึ่ง คล้ายกับหมาป่าใน
ความมืดเงียบขรึมแอบดูคน

อวีหยาเออร์มองเห็นเขาก็ไม่ได้ตกใจ คุณเขาทำความเคารพเล็กน้อย แต่กลับไม่พูดจา

ผู้นั้นพยักหน้า มองไ้สื่อหล่นจากไปทางเรื่อนเล็ก เสียงนึ่งขริมถาม “เป็นอย่างไร”

น้ำเสียงอวีหยาเออร์แน่นิ่งมั่นคงเช่นกัน “สองสามวันมานี้ดูแล้ว น่าจะใช้ ปัญหาหมักในกามนั้นของเขา ไม่น่าจะมีในเด็กคนที่สองได้”

“คิดไม่ถึงว่าข่าวลือในปากถึงจะจริง!” น้ำเสียงชายในห้องมิดยั้งมีความดีใจบางส่วน ตบฝ่ามือครั้งหนึ่งเบาๆ “ถ้าเป็นเช่นนี้ เรื่องไม่ควรล่าช้า รอให้ฝั่งนี้ลดการเผ่าระวังอีกสักหน่อย ลงมือทันที!”

“เจ้าคะ!”

*นกหวงเฟิง หรือนกขมื่น

*ต้นพล้มแดงชะเง้อออกจากกำแพง หมายถึง ภรรยาที่นอกใจสามี

*หล่นหล่นชื่อแรกคือไ้สื่อหล่น หล่นหล่นชื่อที่สองคือจิงไ้หล่น

ตอนที่ 52-5 ละคร

ในห้องทรงฉู่ บัดนี้เกิดบทสนทนาขึ้น

“ดูเหมือนเจ้าจะไม่ต้องการยาช่วยย่อยแล้วจริงๆ” หลี่ฝูโจววาง น้ำแกงบำรุงกระเพาะที่เขานำมาลง ยิ้มมองทรงฉู่ “แต่ว่า ท่านกง เจ้าแน่ใจหรือว่านางเป็นยาของเจ้าจริงๆ”

“นานแล้วที่เจ้าไม่เรียกข้าแบบนี้” ทรงฉู่ลุกขึ้น รับเสื้อผ้าที่จ้าว สีอซานส่งมาสวมบนไหล่ สายตาที่แฝงความไม่ชัดเจนมองไปทางหลี่ฝูโจว “ฝูโจว เจ้าต้องการจะเตือนอะไรข้าหรือไม่”

“บางครั้งข้าไม่เข้าใจเจ้า” หลี่ฝูโจวยิ้มอบอุ่นน้อยๆ กล่าวไม่เห็นด้วย “มองสายตาของเจ้า ราวกับชอบนาง ดูการกระทำของเจ้า กลับทำร้ายนาง”

ทรงฉู่นิ่งเงียบครู่ใหญ่ อมยิ้มเล็กน้อย “มองสายตาเจ้า ก็คล้ายกับ มีบางส่วนของชอบ ฟังน้ำเสียงของเจ้า ราวกับกำลังหึงหวง”

“หากว่าเจ้าเป็นเพราะข้าหึงหวง สามารถห่างออกจากนางสักนิดหนึ่ง ข้าก็ไม่ถือสาจะที่ยอมรับ” หลี่ฝูโจวยิ้มคราหนึ่ง

“แต่เจ้าไม่มี” ทรงฉู่กล่าวซ้ำๆ “ฝูโจว ข้ากลับหวังว่าเจ้าจะใจเต้นจริงๆ แต่ว่า ข้ารู้ นอกจากเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย...”

‘ฟิ้ว’

กระป๋องที่ห้อยไว้บนผนังฉู่ๆ ก็ลอยเข้ามา ลากผ่านแสงโค้งสีเขียวอ่อนเส้นหนึ่งกลางอากาศ ปลายของแสงโค้งนี้ยังเปล่งประกายอยู่บนผนัง ปลายอีกด้านไปจ่ออยู่ทางหน้าผากทรงฉู่เรียบร้อย

แล้ว!

ดูร้ายกาจเยือกเย็น ในปลายแหลมกระบี่ ในแววตา ในนิ้วมือที่
ยื่นตรงไปยังกระบี่บินของหลี่ฝูโจว ในท่าทางที่รุนแรงขึ้นมา
ทันทีของเขา

ในวันธรรมดาชายผู้ที่อ่อนโยนดั่งน้ำสีฟ้าดั่งอาทิตย์อบอุ่น จู่ๆ ก็
ดูร้ายดั่งจิตใจต่อสู้ที่เคร่งขรึม

ทรงฉู่ไม่ขยับ แม้แต่หางคิ้วยังไม่ขยับสักเส้นหนึ่ง แสงกระบี่สี
เขียวอ่อนสะท้อนดวงตาของเขา เย็นลึกดั่งน้ำ

“ห้าปีก่อนเป็นเพราะนางเจ้าจึงชักดาบเผชิญหน้ากับข้า ห้าปี
หลังยังคงเป็นเช่นนี้” เขากล่าว น้ำเสียงซึมเซา “ที่แท้แล้วแต่
ไหนแต่ไรเจ้าก็ล้วนแต่อยู่ที่เดิม ไม่เคยเดินจากไป”

อากาศนิ่งเงียบเย็นชืด นานมาก แผ่นหลังยืดยืดของหลี่ฝูโจว
คลายลงช้าๆ มือก็กำเรียกครั้งหนึ่ง กระบี่ยาวเสียงดังแผ่วเบา
ตกลงในที่ไกลๆ แสงกระบี่สีเขียวอ่อนและไอสังหารระหว่างคิ้ว
ของเขาแทบจะเหือดหายไปพร้อมๆ กัน เขาโค้งตัวด้วยความ
รู้สึกผิด ยิ้มคราหนึ่ง “ขอโทษ”

ทรงฉู่มองรอยยิ้มที่ไม่สามารถโจมตีได้อีกครั้งของเขา แวตามืด
สลัวผ่านมาแวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ในราชสำนักมีแนวโน้มอะไรบ้าง”

“ไม่มี เหมือนเดิมทุกอย่าง ไทเฮากล่าวว่าฝ่าบาทช่วงนี้อารมณ์

แปรปรวน ระหว่างการพักผ่อนไม่ควรออกจากราชการ ถึงอย่างไร นางก็ควบคุมอำนาจอยู่หลังม่านอย่างเคยชิน บนบัลลังก์ข้าง หน้าไม่มีใคร และไม่มีคนสนใจ เพียงแต่ชานกงเริ่มรู้สึกได้ว่าไม่ ถูกต้องแล้ว จางต้าซือส่งบัตรเชิญมาที่จวนของพวกเราสามครั้ง ข้าล้วนแต่บอกปัดไป” ท่าทางหล่ผู้ใจเองก็กลับคืนเป็นปกติ

“ข้าเข้ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเป็นความลับ ท้าทิดกองทัพเขตที่ ยี่สิบห้าต่างก็ถูกคนของข้าดูแลอย่างแน่นหนา ตอนนี้ไม่ว่าผู้ใด ก็เข้าออกไม่ได้ แต่บนโลกไม่มีกำแพงที่ไม่รั่วไหล จงแจ้งอยู่ อาจ จะลงมือในเร็ววัน”

“เหตุใดเจ้า...”

“ข้าแค่อยากเห็นว่าท้ายที่สุดแล้วจงแจ้งอยู่ต้องการจะทำอะไร” รอยยิ้มทรงฉู่เยือกเย็นเล็กน้อย “สามเดือนก่อน ข้าอยู่ในวังจิ้ง หยาง พบขันทีน้อยผู้หนึ่ง พูดคุยกับเขาไม่กี่ประโยค หลังจากนั้น ข้าก็ไปที่ตำหนักจิ้งหยางอีกครั้ง คนผู้นี้ก็หายไปแล้ว คำพูด ไม่กี่ประโยคของเขา ตอนนั้นข้าไม่ได้ใส่ใจ หลังจากกลับมาคิด เรื่องราวอีกรอบ กลับรู้สึกว่ามีคามหมายลึกซึ้ง เพิ่มเรื่องนี้ เข้าไปอีก...จงแจ้งอยู่ จิตใจของนาง...*ยมโหดเสียจริง...”

“แต่ว่าเขาเร่ร่อนอยู่ข้างนอก ยากที่จะเลี่ยงการตกอยู่ในสายตา ของผู้ที่มีเจตนาไม่ดี เจ้าเองก็รู้ ราชวงศ์มีความเป็นไปได้ อย่างมากจะใช้กำลังทหารกับอู่เยว่ในสองปีนี้ อู่เยว่นิสัยพาล ไม่กี่ปีมา นี้เชื่อมสัมพันธ์กับซีพาน เริ่มจะไม่ฟังประกาศคำสั่งกองทัพใน ราชสำนัก ก่อนหน้านี้ไม่นานยังสังหารทูตวิสามัญดั่งอ่อง ตอน นี้จากที่ดั่งอ่องเป็นกลุ่มผู้ไฝ่สงคราม ทั้งวันทั้งคืนพูดโน้มน้าวไท เหาใช้กำลังทหารกับอู่เยว่ ด้วยอำนาจน่าเกรงขามในราชสำนัก

หลวง ช่วงเวลานี้ ยากจะรับปากว่าไม่มีผู้สอดแนมของอู่เยว่และ
ตงพานซ่อนอยู่ในเขตแดนหนานฉีของเรา เป็นไปได้น้อยมาก
...”

“ดังนั้นข้าจึงอยู่ที่นี้ด้วยตัวเอง” หรงฉูชี้ไปที่ห้องนั้นของไท่สื่อ
หลัน “และยังให้เจ้าไล่ตามมา”

“เจ้าข้าต่างก็อยู่ที่นี้ ปกติไม่สนใจอะไร” หลี่ผู่โจวส่ายหัว “แต่
เจ้าข้าต่างก็อยู่ที่นี้ แต่กลับไม่คุ้มครองเขากลับปักกิ่ง ตนเองก็
นับมีความผิดใหญ่หลวงประหารตัดศีรษะ ไท่เฮาถามขึ้นมา จะ
อธิบายเช่นไร”

“เช่นนั้นก็ให้นางมาถามสิ” หรงฉูยิ้ม ดวงตาเป็นประกาย “
หากว่านางมาถามโดยทันที ข้าก็สามารถบอกนางได้ ข้าเพิ่งจะรู้
เรื่องนี้ กำลังจะพาท่านกลับปักกิ่ง เพื่อความปลอดภัย จำเป็น
ต้องเตรียมเรื่องทั้งหลาย ระมัดระวังหลบซ่อน ดังนั้นล่าช้า
เล็กน้อย หวังว่าไท่เฮาจะให้อภัย”

น้ำเสียงเขาเบา ยิ้มอีกครั้ง “แต่ว่า คำถามตอนนี้คือ นางไม่ถาม
ไม่ถามมาโดยตลอด เรื่องเที่ยงธรรมและบริสุทธิ์ใจ ควรจะทำ
อย่างลับๆ ใช่หรือไม่”

หลี่ผู่โจวไม่พูด หรงฉูตอบว่าหลี่ผู่โจวตามอำเภอใจ “อ้อ ถ้า
หากว่าเดาไม่ผิดล่ะก็ สองสามวันมานี้ ไท่เฮาของพวกเรา ก็ควร
จะส่งคนมา ‘มีกิจธุระของรัฐบาลขอความเห็นกว้าง’ ได้แล้ว ทายอีก
ครั้ง คนที่มาจะเป็นใคร พวกเรามีความสามารถสูงกว่าหญิงที่
งดงามราวดอกไม้แต่ไม่เปิดปาก สูงกว่าหญิงที่สวยดั่งหยกแต่ไร้
กลิ่นหอมมิใช่รึ”

หลังจากที่พูด รอยยิ้มของเขามีความหยอกเล็กน้อย หล่ผีโจว
ไอครั้งหนึ่ง หันหลังรินชา “ข้าโง่เขลา ไม่มีความสามารถในการ
คาดการณ์ล่วงหน้าอย่างกว้าง ทายไม่ออก”

“ทายไม่ออกนี่ไม่เป็นไร” หรงฉู่ยิ้มอย่างอบอุ่น ชี้ไปที่ช่องอก
ของเขา “เพียงแค่ว่าไม่ต้องทายในสิ่งที่ไม่ควรทายก็ได้แล้ว”

หล่ผีโจวจิบชาอีกหนึ่งจิบๆ เหลือบตามองเขา “ผู้ใดไม่ควร
ทาย”

“เจ้ารู้”

“นางไม่ต้องทาย” หล่ผีโจวจับจ้องไปยังน้ำชาสีเบียวอ่อน
สายตาอ่อนโยน “นางดูเหมือนนิ่งสงบเยือกเย็น ที่จริงแล้วในใจ
ว่างเปล่าและโดดเดี่ยว อะไรก็ตามนางล้วนแต่ไม่ต้องการ
ต้องการเพียงความเป็นห่วงและความอบอุ่น”

“เหมือนว่าเจ้ายังเข้าใจนางได้ดีจริงทีเดียวเชียว” หรงฉู่เริ่มยิ้ม
อีกครั้งด้วยความอารมณ์ไม่แนชัด “ขอเตือนเจ้าประโยคหนึ่ง ใน
เมื่อเข้าใจตัวเจ้าเอง ก็ไม่ต้องหยอดความอบอุ่นของเจ้า ต้องรู้ว่า
ผู้หญิงต่างก็เป็นผ้าแพรต่วน เจ้าดูไปมารีดไปมา นางก็จะเชื่อฟัง
เจ้า ถึงเวลาเจ้าไม่ชอบสวมใส่อีก อยากถอดก็ถอดไม่ออก ได้แต่
ตัดทิ้งอย่าง**ยมโหด หรือว่าจะให้ข้าเก็บแทนเจ้ารี”

“ไม่ลำบากกว้างหรอก” หล่ผีโจวกล่าวเบาๆ “เสื้อผ้าที่ถอดออก
น่าชอบพอมากกว่าโล่ป้องกันที่ออกอยู่แล้ว”

ทรงฉู่ไม่พูดอะไรต่อ สายตาดั่งแสงยามโพล้เพล้ แต่ละชั้นดำสนิทและลึกล้ำ หลี่ฉู่โจวยังคงท่าทีเช่นนั้น อ่อนโยน สะอาด เรียบง่ายเป็นกันเอง แวตาดั่งสายน้ำในฤดูใบไม้ผลิสายหนึ่ง

ดวงตาสองคู่ที่สวยงามอย่างมาก คนสองคนงดงามอย่างมาก ยืนอยู่ด้วยกันต่างก็มีบุคลิกที่เข้ากันได้ดีอย่างมาก แต่ว่าเพียงพริบตาต่างเริ่มที่จะปะทะกันบ๊ิงๆ บังๆ

ท่ามกลางประกายไฟเต็มเปี่ยมที่ซุกซ่อนไว้ในบรรยากาศใกล้จะระเบิดออกในชั่วพริบตาของทรงฉู่ เสียงสนั่นดังขึ้นคราหนึ่งอย่างไม่คาดคิด ดังมาจากในห้องไท่ลือหลัน!

“ไท่ลือหลัน!”

‘ฟืบ’ เสียงดังคราหนึ่ง เงาคนสี่เงินขาวและสีฟ้าอ่อนสองสายชั่วพริบตาก็นายไปจากที่เดิม

ย้อนเวลากลับมาในวินาทีที่หลี่ฉู่โจวขัดกระบี่หาทรงฉู่ ช่วงเวลานั้น ไท่ลือหลันหลับลงเรียบร้อยแล้ว

ตอนที่นางหลับลง ย้อนคิดไปถึงคำอธิบาย ‘รู้ล่วงหน้า’ บทหนึ่ง ที่อ่านเมื่อครู่ ถึงแม้ว่านี่ไม่ใช่ความสามารถเหนือชั้นที่เพียบพร้อมของนาง แต่คำบรรยายกลุ่มหนึ่งของความสามารถรู้ล่วงหน้าในนั้น นางกลับรู้สึกคุ้นเคย

บางคนในใจสงบนิ่งบริสุทธิ์เป็นพิเศษ เป็นผลจิตวิญญาณให้มีความรู้สึกเฉียบไวเป็นพิเศษ หรือเป็นเพราะว่าสาเหตุจากสายเลือดที่สืบทอดมา มีสัญชาตญาณในการรู้ล่วงหน้าเหมือนกับ

สัตว์โดยกำเนิด ผ่านการฝึกอบรมที่เหมาะสม สามารถนำ ‘
สัมผัสที่หก’ นี้เลื่อนขั้นเป็นอีกเท่าหนึ่งได้ จนกระทั่งก่อตัวเป็น
ความสามารถในการรู้ล่วงหน้า

สัญญาตญาณประเภทนี้ ไท่สื่อหลันมีมาโดยตลอด ดังนั้นนาง
คิดที่จะลอง

นางหลับตาลง เริ่มบำเพ็ญฌานตามวิถีลมปราณชนิดนั้น
อากาศทั่วฟ้าดินไหลมารวมกัน เชื่อมต่อกับเส้นชีพจรทั้งหกใน
จิตวิญญาณ หลักรองตตา ความไม่มีตัวตน

เป็นการพูดที่ง่ายดาย แต่การปฏิบัติกลับเป็นวิธีหนึ่งที่ยืนอยู่กับ
คน บางคนสามารถเข้าสู่สภาพ ‘อนัตตา’ ที่ยากจะอธิบายนั้นได้
เร็วอย่างมาก แต่บางคนทั้งชีวิตอาจจะไม่มีทางเข้าสู่สภาพนั้นได้

พูดกันโดยทั่วไป การบำเพ็ญฌานประเภทนี้ เด็กแข็งแกร่งกว่า
ผู้ใหญ่ ผู้ที่จิตใจใสซื่อไร้เดียงสาจดจ่อแข็งแกร่งกว่าผู้ที่ว่องไว
ยืดหยุ่น เทียบกับสติปัญญาไม่ได้ เทียบกับระดับความ
แข็งแกร่งเหนียวแน่นของสภาพจิตใจได้

เด็กที่ได้รับความสกปรกบนโลกมาน้อย และผู้ใหญ่ที่ไม่เข้าใจ
ความจริงที่สกปรก ต่างก็เป็นผู้นำพาเหมาะสม ถึงแม้ว่าไท่สื่อ
หลันไม่ใช่สองประเภทก่อนหน้านี้ แต่กลับมีความแน่วแน่และสุขุม
ระดับสูง นางไม่ได้ใช้เวลามากนัก ก็เริ่มรู้สึกว่อากาศรอบด้าน
คล้ายกับค่อยๆ ขาวโพลน หลังจากนั้นก็ทะลุปรุโปร่ง เปลี่ยน
เป็นใยไหมละเอียดเป็นเส้นๆ คล้อยฟุ้งอยู่รอบตัว ความละเอียด
ของ ‘ใยไหม’ เหล่านั้นเพียงแค่สามารถจะรู้สึกแต่ไม่มีทางมอง
เห็น เชื่อมต่อกับรุ่มขนทั้งร่างกายของนางและแผ่นดินผืนฟ้าที่

อยู่ในโลกภายนอก การเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ความละเอียดรอบข้าง ต่างก็สามารถทำให้ตกใจกับรูปร่าง ‘ใยไหม’ เช่นนี้ จากนั้นก็ติดกลับ รวากับสายพินติดสัมผัสกับความรู้สึกของนาง

นี่เป็นการรับรู้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดประเภทหนึ่ง รอบด้านคล้ายกับเปลี่ยนเป็นแบบจำลองสามมิติ รายละเอียดสามารถจำแนกได้ ทันใดนั้นไต้สือหลันก็รู้สึก หากว่านางสามารถก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็วได้อีกครั้ง บางทีขอบเขตความรู้สึกที่แผ่รังสีออกกว้าง ก็จะมีใหญ่มากขึ้น

ไม่รู้ว่าจะมีวันสามารถครอบแผ่นดินโอบผืนฟ้าได้หรือไม่ หากบรรลุถึงระดับนั้น ก็คือ ‘ดวงตาเทพสวรรค์’ ที่แท้จริงสามารถมองเห็น ‘สถานที่ที่ไกลออกไปราวกับอยู่ตรงหน้า’ ในตำนานใช่หรือไม่

ในใจก็มีความคิดไปต่างๆ นานา ใยไหมที่ติดแผ่ออกอย่างพองคลาซชนิดนั้นหยุดแผ่ออก หลังจากนั้นไต้สือหลันก็รู้สึกได้ทันทีที่ไต้สือหลันแล้วสั่นอีก

ความคิดตั้งประกายไฟ รวดเร็วกว่าความเร็วทั้งหมดที่ร่างกายสามารถทำได้...

อันตรายมาแล้ว อยู่นอกหน้าต่าง!

ทันใดนั้นไต้สือหลันก็ติดตัวขึ้นมาคราหนึ่ง วินาทีที่ติดขึ้นมา ก็คว้าม้วนผ้าห่มของอิงไต้สือหลัน พลิกตัวกลิ้งไปที่ใต้เตียง!

ตอนที่ 52-6 สวรรค์

‘ฟุบ’ เสียงแผ่วเบาดังขึ้นคราหนึ่ง เบาจนเสียงดังกว่าต้นหน่อไม้
เพียงเล็กน้อย แสงสีเงินเล็กๆ ยิงจากช่องหน้าต่างเข้ามา เร็วจน
ไม่สามารถบรรยายได้ ดวงตาของไท่สื่อหั่นแทบเพ็งจะรู้สึกถึง
แสงสีเงิน ชั่วพริบตา ของสิ่งเดียวกันก็ตกลงยังยอดผ้าม่านของ
นางเรียบร้อยแล้ว และยังสั้นเล็กน้อย ‘ฟุ’ เสียงดังขึ้นอีกครั้ง
หนึ่ง ควันกลุ่มหนึ่งตกลงเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ของสิ่งนี้มาอย่างรวดเร็วและแผ่วเบา แม้แต่เสียงกระดาศปิดช่อง
หน้าต่างที่ขาดกระจุยยังไม่มี ไท่สื่อหั่นปิดจมูกชะงักศีรษะ
มองดู คาดไม่ถึงว่ากระดาศปิดหน้าต่างแยกออกเป็นรอยขาด
ยาวหนึ่งแถวไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แสงสีเงินนั้นยังตรงเข้ามาจาก
ช่องรอยขาด

กลุ่มควันสีเทาอ่อนนั้นตกลงทั่วสารทิศ ค่อยๆ สัมผัสกับฝาผนัง
ทันใดนั้นบนผนัง คล้ายกับว่ามีควันสีเขียวอ่อน ลอยอย่างไร
เสียงขึ้นมาขวางกั้นควันสีเทาข้างหน้า แต่ว่าแสงในยามราตรีมืด
สลัว ไม่มีคนเห็น

เสียง ‘ปัง’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง เงาคนสองร่างฉู๋โถมเข้ามา ใต้แสง
ราตรีรูปร่างอรชร เป็นอินหยาและอวี๋หยาที่ทำหน้าที่ปรนนิบัติ
ปกป้องพวกนาง ทั้งสองนอนอยู่ข้างเรือน

อินหยาพอเข้าประตูมาก็ชักกระบี่ออก อวี๋หยาเอ๋อร์กี้ร้องเสียง
เบา “แม่นาง! แม่นางไท่สื่อ!” พลาฟุ้งเข้ามาข้างหน้าอย่าง
รวดเร็ว

ไท่สื่อหั่นใช้ผ้าห่มห่อจึงไท่หั่นไว้ ปิดจมูกปีนออกมาจากใต้

เตี้ยงซำๆ กล่าวด้วยเสียงที่ไม่ชัดเจน “หมอกนี้มีพิษ...”

อวีหยาเออร์ตกใจคราหนึ่ง นางพุ่งเข้ามาแล้ว ทันทันนั้นก็ร้องเสียงเบาคราหนึ่ง ล้มไปข้างหลัง

อินหยาเออร์ที่ตามหลังนางมาเร่งรีบยื่นมือประคองนางไว้ ตกใจกล่าว “เจ้าเองก็ถูกพิษรี”

เสียงพูดขาดหายไปฉับพลัน ดวงตานางจู่ๆ ก็เบิกโพลงอย่างซำๆ แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาจากกระดาศปิดหน้าต่างที่ขาดออก จ้องมองนางใบหน้าที่ขาวซีดด้วยความตกตะลึง

นางล้มลงไปอย่างซำๆ ท้องน้อยโลหิตไหลดั่งน้ำพุ และอวีหยาเออร์ที่เพิ่งจะ ‘ล้มลง’ ก็ติดตัวยืนขึ้นมา ใช้โอกาสพุ่งไปด้านหน้า แสงสีขาวในมือกะพริบครั้งหนึ่ง เส้นไหมอ่อนนุ่มเส้นหนึ่ง พันรอบม้วนผ้าห่มในอกของไท่สื่อหลันเรียบร้อยแล้ว

“มานี้!” อวีหยาเออร์หัวเราะเสียงเบา “เด็กน้อยของข้า...” ยื่นมือถึง ม้วนผ้าห่มก็ไปถึงกลางอกนาง อวีหยาเออร์ยังไม่หยุดนิ่ง วิ่งหนีออกไป

ตอนนี้เสียงดังของแขนเสื้อทั่วทุกสารทิศ พัดเข้ามาใกล้ที่นี่ องค์รักษ์ของทรงฉู่โดดเด่นอย่างแท้จริง เพียงแค่เสียงดังแผ่วเบา ราวกับเหยียบบนไม้เสียงหนึ่งนี้ กระบวนท่าของอวีหยาเออร์ที่ฆ่าอินหยาแย่งชิงไท่สื่อหลันในชั่วพริบตาเช่นนี้ ทุกคนรู้สึกตัวแล้ว โผเข้ามาอย่างรุนแรง

และในแสงราตรี ทรงฉู่และหลี่ฝูโจวเข้ามาเรียบร้อยแล้ว เสื้อตัว

ยาสีขาวเงินของทรงฉู่แฉลบผ่านในอากาศ ดังทางช้างเผือกที่เคลื่อนไหว พันลี้ในชั่วพริบตา และเงาคนสีฟ้าดูเหมือนกับไม่เร็วไม่ช้า แต่กลับติดตามมาโดยตลอด ท่าทางตอนที่โฉบขึ้นมาทำให้คนนึกถึงกลางมหาสมุทรลึก สำหรับทะเลที่แข็งแกร่งลอยเหนือผิวน้ำไม่กระจัดกระจาย

อีกทางหนึ่ง คล้ายกับมีเงาคนเข้ามาใกล้แวบหนึ่ง เพียงแค่ตอนนี้สถานการณ์ตึงเครียด ไม่มีใครสนใจ

แต่อวี๋หย่าเอ๋อร์ในห้องกลับไม่เกรงกลัวเพราะมีคนหนุนหลัง แผลเสียงแหลมคำรามคราหนึ่ง รอบด้านเงาดำกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมาทันที คนกลุ่มหนึ่งขวางทรงฉู่หลี่ฉู่โจว คนอีกกลุ่มหนึ่งก่อกวนต่อสู้กับองครักษ์ทรงฉู่ อวี๋หย่าเอ๋อร์หัวเราะเสียงเบาคราหนึ่ง อุ่มม้วนผ้าห่มกำลังจะหนีออกหน้าต่างไป

ทันใดนั้นมีคนกล่าวเสียงเยือกเย็นข้างหลังนาง “เหตุใดจึงไม่เปิดผ้าห่มออกดูเล่า”

อวี๋หย่าเอ๋อร์ตกตะลึง จิตใต้สำนึกยื่นมือพลิกม้วนผ้าห่มที่หนึ่ง เสียงดังปึง หมอนใบหนึ่งตกลง

และวินาทีที่ตกตะลึงนี้ ทันใดนั้นอวี๋หย่าเอ๋อร์รู้สึกสันหลังก็หนาวเหน็บ

นางหันกลับ ก็เห็นไฟส่องหล่นเย็นชาราวกับหยกดำ สายตาเยือกเย็นราวกับหิมะ สายตาที่เย็นชานั้น เพียงสบสัมผัส ก็เหมือนกับจะถูกพาความร้อนของร่างกายออกไป

นางก้มสายตาลงต่ำๆ ที่เท้า จึงไต่หลังที่ใบหน้าไม่สบายใจ
เพราะถูกปลุกให้ตื่น กำลังจ้องมองนาง

“เจ้า...”

สั่นหลังเจ็บแปลบหนึ่ง นางพยายามหันตัว มองเห็นเข็มแหลม
รูปร่างแปลกประหลาดหนึ่งแท่ง กำลังถูกไต่สือหลังดังออกมา
จากในสั่นหลังของนาง เข็มแหลมไรรอยโลหิต แสงสีฟ้าเปล่ง
ประกายประหลาด

“ผู้ใดส่งเจ้ามา” ไต่สือหลังกล่าวอย่างรวดเร็ว นางมองเห็นว่ามี
คนกำลังเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว

“คิดจะบีบบังคับหรือ ฮ่าๆ จะเป็นไปได้อย่างไร...” อวี๋หยาเอ๋อร์
อยากจะหัวเราะ...กลุ่มที่นางอยู่ แต่ไหนแต่ไรไม่รับสารภาพหลัง
ถูกจับกุม

ทว่าหัวเราะได้ครึ่งหนึ่งก็หัวเราะไม่ออก หญิงตรงข้ามมองนาง
อย่างสงบนิ่ง แวตาเหมือนเสือดาวมองนกที่เท้าของตน

จะดิ้นรนอย่างไรอีก ก็หนีออกจากอุ้งมือไม่ได้

หญิงที่ไม่สามารถเรียนการสู้รบผู้นี้ เหตุใดจึงมีสายตาที่นิ่ง
แข็งแกร่งเช่นนี้ได้...

ความคิดพลันโฉบผ่านอยู่ในหัวอย่างฉุนงง ทันใดนั้นนางก็รู้สึก
ว่าความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนเป็นเฉื่อยชาและว่างเปล่า จิตใจ
เหนื่อยล้า ต้องการจะนอนหลับสักตื่น

“ผู้ใดส่งเจ้ามา” น้ำเสียงเยือกเย็นและไม่แปรปรวนดังขึ้นอีกครั้ง
ข้างหู

“อู๋เยว่...” นางพิมพำกล่าว

ไท่สื่อหลันก้มตัวลงครึ่งหนึ่ง เข้าไปใกล้ข้างหูนาง ฟังไม่กี่
ประโยค อวี๋หย่าเอ๋อร์เป็นสายลับอู๋เยว่ต่างชนชาติทางตอนเหนือ
ของหนานฉี เป็นอู๋เยว่ที่ผ่านการฝึกซ้อมพิเศษ หนึ่งในสายสืบ
หลายร้อยคนที่ส่งคนออกไปอยู่ข้างกายขุนนางตำแหน่งสูงทั่ว
ปักกิ่งในรัฐหนานฉี ซ่อนอยู่ที่จวนจิ้นกั้วกงเกินกว่าห้าปีแล้ว ไม่
เคยกระทำการอื่นใดเกิดเลย ครั่งนี้รับคำสั่งผู้บังคับบัญชา มา
แย่งชิงชิงไท่หลัน เพื่อรับประกันว่าการปฏิบัติงานสำเร็จ ด้านอู๋
เยว่ไม่เสียดายที่จะเรียกกองกำลังทั้งหมดในบริเวณใกล้เคียงมา
ร่วมมือกับนางทำหน้าที่ให้สำเร็จ คิดไม่ถึงว่าจะตกม้าตายเช่น
เคย แม้กระทั่งล้มบนตัวไท่สื่อหลันที่ไม่เป็นกังฟู

อวี๋หย่าเอ๋อร์ขมวดคิ้ว รวากับกำลังใคร่ครวญถึงสาเหตุในนั้น
อย่างเช่น เพื่อจะไม่ทำให้ทรงฉู่ตกใจ พวกเขาคัดเลือกกฤษฎีที่
ประณีตคล่องแคล่วเป็นอย่างยิ่ง สามารถทำให้ไท่สื่อหลันและ
ชิงไท่หลันหมดสติได้อย่างรวดเร็ว แต่เพราะเหตุใดจึงไม่ส่งผลก
ระทบ ไท่สื่อหลันยังรู้ได้อย่างไรว่านางมีปัญหา เอาชิงไท่หลันมา
เปลี่ยนใต้เตียงได้ทันเวลา

“พวกเจ้าคิดเองว่าซ่อนอย่างแน่นหนา ที่จริงตกอยู่ในสายตาคน
อื่นตั้งนานแล้ว” ไท่สื่อหลันกล่าว “ทรงฉู่อาจจะไม่รู้การมีอยู่ของ
พวกเจ้า เพียงแต่ว่ารอพวกเจ้าติดกับดักมาโดยตลอดก็เท่านั้น
เอง ทุกวันเขาให้เจ้าใช้น้ำใส่นั้นล้างพื้นผนัง นั่นก็คือยาแก้พิษ”

“สำหรับข้าค้นพบได้อย่างได้ว่าเจ้ามีปัญหา ง่ายมาก กระดาษ ปิดหน้าต่างถูกทำให้ขาดก่อนแล้ว และคนที่ออกจากห้องข้าไป คนสุดท้าย คือเจ้า” ไท่สื่อหลั่นยกคางอวี๋หย่าเอ๋อร์ขึ้น จ้อง ดวงตาของนาง “หนึ่งคำถามสุดท้าย พวกเจ้าอยู่ในกองทัพเบต ที่ยี่สิบห้าแน่นอนว่าต้องมีผู้คอยรับประสานงาน คือผู้ใด”

อวี๋หย่าเอ๋อร์อ้าปาก กำลังจะตอบ เงาคนสองสายสาดส่องเข้ามา อย่างฉับพลัน ในอากาศแบนเลื้อยปลิวลอย คนยังไม่ถึง มือยก ขึ้นทีหนึ่ง ลูกกลมแสงหนาวเหน็บยิ่งออกมา พุ่งเข้าไปยังกระดูก สันหลังของอวี๋หย่าเอ๋อร์ อวี๋หย่าเอ๋อร์ร้อง ‘อา’ เบา ร่างกายก็ ไถลงไปเบาๆ เรียบร้อยแล้ว

คนที่ลงมือหยุดยังไม่หยุด คนหนึ่งที่น่าหน้ามาตะโกนอย่าเยือก เย็น “มือสังหารบังอาจนัก ยังไม่ตาย!”

อีกคนก็กล่าวเบาๆ “แม่นางตื่นตระหนกแล้ว”

ทั้งสองพูดประโยคนี้อบ ในอากาศแยกออกไปซ้ายขวา ทั้งคู่ตก ลู่พื้น เป็นหญิงสองคนที่ทำผมทรงสูง หน้าตาพอใช้ได้ ที่ทำน่า เกลียดน่าชัง ทั้งสองไม่ได้มองอวี๋หย่าเอ๋อร์ที่ตายไป และไม่ได้ สนใจหรือตามองไท่สื่อหลั่น แต่อยู่ตรงข้ามประตู โค้งตัวลงเยอะ เสียงอ่อนช้อยกล่าว “ยินดีต้องรับคุณหนู”

ไท่สื่อหลั่นไร้สีหน้าท่าทาง...คุณหนู คุณหนูจากไหน จากสวรรค์ รี หรงฉู่และหลี่ฝูโจวเล่า ปกติวิ่งไปวิ่งมาไม่หยุดพัก วนมาถึง เรื่องส่วนบุคคลก็หดหัวกลับรี

หญิงสองนางโค้งตัวด้วยความเคารพทางด้านปากประตู ใบหน้า
เกือบจะแตะพื้น ไท่สื่อหลันมองดู ไม่มีคน แต่กลับมองเห็นทรง
ฉูไม่ไกลคล้ายกับถูกขวางไว้ และหลี่ฉูโจวก็หายไปแล้ว

ทันใดนั้นนางก็ได้กลิ่นหอม撲หนึ่ง รวากับกล้วยไม้คล้ายกับ
น้ำหอม กลิ่นหอมงดงาม ได้กลิ่นเป็นน้ำหอมที่ทำมาจาก
วัตถุดิบราคาแพง นางเงยหน้าขึ้น สิ่งของบางอย่างก็พุ่งลอย
ลงมา ตกลงบนใบหน้า หอม และเย็นเล็กน้อย

ไท่สื่อหลันยื่นมือคว้าลงมากำหนึ่ง ดูอย่างละเอียดเป็นกลีบ
ดอกไม้สีขาว กลิ่นหอมงดงามอ่อนโยน คล้ายกับดอกกล้วยไม้

ตอนนี้ทั่วทั้งฟ้ากลีบดอกกล้วยไม้โปรยลงมาทุกหนทุกแห่ง ลอย
ลงมาดังเกล็ดหิมะ ในภาพเกล็ดหิมะ ทันใดนั้นก็เห็นเกี้ยวหนึ่ง
เกี้ยว เคลื่อนเข้ามา

ตัวเกี้ยวสีเขียวอ่อน ประดับเต็มไปด้วยดอกไม้สด รอบด้านแกะ
ลายฉลุ ตกแต่งด้วยผ้าไหมโปร่งบาง พู่ระย้าทรงกระดิ่งสีเงิน
ประณีตนับไม่ถ้วนห้อยลงมา ยกขึ้นจากคนรับใช้เสื้อขาวสี่คน
ลอยสูงขึ้นก้าวไปในความว่างเปล่า ลอยลดระดับลง

ตอนนี้ดอกกล้วยไม้เต็มฟ้าดังหิมะ เกี้ยวดอกไม้คนใช้งดงาม
เมฆลอยล่องลมพัดมา รอบด้านหิมะขาวเล็กน้อยพลั่วดังร้าย
รำ ทันใดนั้นก็เห็นคนในเกี้ยวนั่งหลังตรง ท่วงท่าทรงเกียรติ
สูงส่ง รวากับเทพธิดาบนสวรรค์ทำการต้อนรับ

ตอนนี้เสียงเอะอะโวยวายทางฝั่งนี้ทำให้กองทัพเบตยี่สิบห้าต้น
ตกใจเป็นที่เรียบร้อย นักเรียนมากน้อยหลังไหลออกจากประตู

เรือน มองเห็นฉากฉากนี้ในอากาศ ต่างก็อ้าปากกว้าง ตกใจกับความงาม

ไต้สือหลันสองมือกอดอก สีหน้าไร้การแสดงออก ไม่เลว ยังคิดว่าผู้ที่สร้างอวดตนและฉากหลังเช่นนี้ได้จะมีอยู่แค่ในละครจอมยุทธ์ห่วยๆ เท่านั้น ตอนนี้นับได้ว่าเห็นตัวเป็นๆ แล้ว

“ยินดีต้อนรับคุณหนู!” ประตูสองบานตะโกนต้อนรับยิ่งเพิ่ม เคารพบนอบ คนข้างในหันหน้า กล่าวเย็นชากับไต้สือหลัน “หญิงชนบทป่าเถื่อน ไม่ฉลาดเอาเสียเลยจริงๆ! พวกข้าช่วยชีวิตเจ้าจากอันตราย ช่วยเจ้าลงมือฆ่าศัตรู เจ้าไม่ขอบคุณก็ไม่ใช่ไร พวกข้าคุณหนูมาเยือน คาดไม่ถึงว่าเจ้าจะยังไม่คุกเข่ารับอิกริ”

ตอนที่ 52-7 ละคร

ไต้สือหลันสองมือกอดอก มองประตูเปิดต้อนรับนั้นปราดหนึ่ง แล้วจึงมองอวี๋หยาเอ๋อร์ที่ตายอยู่บนพื้นปราดหนึ่งอีกครั้ง

ไม่ใช่ผู้ที่อยู่ตรงประตูต้อนรับสองนี้ที่ฆ่าคนอย่างเปิดเผย นางคงได้ยินคำที่เป็นกุญแจสำคัญ นางไม่เรียกค่าเสียหาย พวกนางยังกล้าทะนงตนกับนางอีกหรือ

“เรื่องมาก” นางกล่าว

“เจ้าพูดอะไร” หญิงผู้นั้นเลิกคิ้วอย่างไม่สามารถเชื่อได้ เสียงแหลมเปลี่ยนระดับ

“โง่เง่า”

“เป็นหญิงชนบทป่าเถื่อนจริงๆ! บังอาจ!”

“หนวกหู”

“...หญิงชนบทโง่เขลา ยังไม่รับมาเคารพคุณหนูของพวกข้าอีก!”

“เจ้าเป็นใคร”

“พวกข้าเป็น...” หญิงผู้นั้นยังพูดไม่ทันจบ เสียงก็ถูกตัดลงแล้ว

“จู้จิง” เสียงนุ่มนวลและงดงามเสียงหนึ่ง กล่าวเบาๆ “จะเสียมารยาทไม่ได้”

“เจ้าคะ คุณหนู” สาวใช้ที่ชื่อจู้จิงผู้นั้น โค้งตัวเคารพทันที

ไท่สื่อหลันหันหลัง มองเห็นเกี้ยวตกลงที่หน้าประตูของนาง เรียบร้อยแล้ว หน้าห้องของนางนี้แคบเล็ก ตอนที่เกี้ยวลดระดับลงมา คนใช้ที่ยกเกี้ยวข้างหน้าสะดุดธรณีประตู ชวนเซไปข้างหน้าเล็กน้อยที่หนึ่งทันใดนั้นเกี้ยวก็ลาดลงมาข้างหน้า หญิงสาวที่นั่งตัวตรงด้วยกลิ่นอายของเทพธิดาลอยฟุ้งบนเกี้ยว เอนลงมาทางด้านหน้า

นางยื่นมือไปจับรั้วเกี้ยวทันที พยายามที่จะใช้แรงประคองรูปร่างที่สวยงามให้มั่นคง ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว คว้ามือที่ยื่นออกมาของนาง ใช้แรงดึง

“ยินดีต้อนรับ ยินดีต้อนรับ” นางกล่าว

หญิงผู้นั้นไม่ได้ป้องกันที่นางตั้งครั้งนี้ ทันใดนั้นก็ล้มและถูกดึงออกมา แขนไต่สือหล่นออกแรงแกว่งทีหนึ่ง สะบัดนางเข้าไปในห้อง “เชิญเข้ามา!”

หญิงสาวตั้งหลักไม่มั่นคง ถูกสะบัดเข้าไปในห้องอย่างฉับพลัน ได้ยินเพียงเสียง ‘ตุบ’ ทีหนึ่ง ไม่รู้ว่ากระแทกสิ่งของอะไร ทันใดนั้นก็เสียงกลั่นความเจ็บปวด ‘อึก’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง

ชั่วพริบตา ความสวยงามบูรณ์ งดงามอ่อนช้อย เทพริดา คุณหญิงเพียบพร้อม...ต่างก็เป็นภาพพราเลือนไปแล้ว...

“เจ้าทำอะไร!” สาวใช้ที่ชื่อจู้ฉินนางนั้นใบหน้าต่างก็แดงโกรธ “เจ้ากล้าทำกับคุณหนูของพวกข้าเช่นนี้! เจ้ากล้าใช้มือสกปรกของเจ้าดึงมือของนางไป!”

ไต่สือหล่นมองนางแวบหนึ่ง ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาซ้าๆ เช็ดมือไปมา

“สกปรกจริงด้วย” นางกล่าว

ทันใดนั้นนางก็เอาผ้าเช็ดเหงื่อโยนไป ก้าวหนึ่งก้าวเข้าไปในห้อง เป็นอย่างที่คุณหญิงเพียบพร้อมสำรวจด้วยตัวเอง เรียบร้อยแล้ว นั่งลงตัวตรง

มองไต่สือหล่นเข้ามา นางพยักหน้าเล็กน้อย กล่าว “นั่งสิ”

เสียงนุ่มนวลและงดงาม น้ำเสียงก็ไม่นับว่าดุดก แต่ปัญหาคือ
นางนั่งอยู่ในห้องคนอื่น นั่งลงบนที่นั่งของเจ้าห้อง และให้
เจ้าของห้อง ‘นั่ง’

ไต้สื่อหลันไม่นั่ง กอดอกยืนอยู่ตรงหน้านาง มองเทพธิดา
งดงามที่ตกลงมาจากสวรรค์ผู้นี้รอบหนึ่ง

ทันใดนั้นก็พบว่าในภาพลวงตาอวบอ้วนอย่างยิ่ง แต่ความเป็น
จริงคือผอมแห้งอย่างมาก

คิดว่าคนตรงข้ามมีกลิ่นอายของเทพอย่างมาก เช่นผมยาวลอย
พลิว เลื้อขาวปลิวไหว ผลลัพธ์คือวัสดุเสื้อผ้าของคนสูงส่งอย่าง
มาก ปลิวแล้วปลิวอีก แต่กลับเป็นสีฟ้า และยังไม่ใช้สีฟ้าทอง
นภาที่ขาวนุ่มใสโปร่ง เป็นสีฟ้าชนิดหนึ่งที่ค่อนข้างเข้มลึก ถึง
แม้ว่าจะดี แต่อายุเช่นนี้ของนาง สำหรับผู้หญิงแล้ว แสดงถึง
กลิ่นอายของความชราเล็กน้อย ไต้สื่อหลันรู้สึกว้าสีฟ้าเช่นนี้คุด
ตาอย่างมาก พอคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนก็คิดออกทันที ไม่ใช่สี
ฟ้าเดียวกันกับที่หลี่ผู่โจวใส่บ่อยๆ รึ

คิดว่าคนตรงข้ามต้องสวยมากแน่ๆ ผ้าไหมดอกไม้สดเช่นนั้น
ดอกไม้โปรยเต็มฟ้าราวกับฝักบัว คล้ายกับฉากหลังที่ปรากฏใน
ละครงเหยา*ไม่ได้หน้าตางดงามจนลุ่มเมือง ต้องขอโทษจาก
ใจจริงๆ ใครจะรู้ว่าใบหน้าที่แต่งละเอียดงดงาม จมูกตาภายใต้
ใบหน้าที่แต่งแต้ม คล้ายกับธรรมดาถึงนัก อย่างมากก็แค่มีรูป
โฉมในระดับกลางๆ ซูย่ายังสวยกว่านางสามแต้ม มองดูคนใช้
เลื้อขาวกลุ่มนั้นอีก เมื่อครู่ในฉากหลังที่สุนทรีแต่ละคนสวมชุด
โอ้อ่ำสวยงาม ตอนนี้องอย่างละเอียดใต้แสงที่ตกลงมาจึงจะ
รู้สึกได้ว่าแต่ละคนดูธรรมดา ดวงตาจุมูกก็ไม่ได้โดดเด่นสวยงาม

ยืนข้างหญิงเสื้อฟ้าผู้นั้น ก็เหมือนกับหญ้าเขียวที่ไปไหนมาไหน
กับดอกหล่ำปา* และมองดอกหล่ำปาสีฟ้าอีกครั้ง ทันใดนั้นก็
รู้สึกอีกว่านางสวย

ไท่สื่อหลันรู้สึกนับถือเล็กน้อย ผู้นี้อาจจะเป็นผู้มีฝีมือสูงในการ
จัดการสมดุลจริงๆ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็สามารถปกปิดความไม่สวย
ของตนเองได้ ช้ายังสามารถสร้างความรู้สึกที่สวยออกมาได้
และยังไม่สามารถทำให้ความสวยของผู้อื่นมากลบความสวยของ
ตน ในเวลาเดียวกันก็ทำให้ความสวยที่เหมาะสมของผู้อื่นนั้นมาับ
ความงามของตนให้เด่นขึ้น...แท้จริงแล้วเป็นการปกปิดไร่ร่อง
รอยบนใบหน้าระดับสูงประเภทหนึ่ง

คนใช้สี่ห้าคนเข้ามา คนหนึ่งถือกาน้ำชาแก้วน้ำเครื่องเคลือบ
ประณีตทั้งชุดออกมา คนหนึ่งนำใบชากลิ่นหอมเตะจมูกออก
มาจากใน**บผ้าไหม คนหนึ่งหาเตาเตรียมจะจุดไฟ คนหนึ่งพับ
แขนเสื้อให้นาง อีกคนหนึ่งเช็ดฝุ่นผงที่ไม่มีอยู่บนโต๊ะให้สะอาด
หยิบเอาหมอนรองมือสีเขียวหยกใบหนึ่ง ให้นางพิง เสียงโต๊ะไม้
ที่ผิวโต๊ะบุรุษระ ที่จะทำให้ผิวอ่อนนุ่มของคุณหนูได้รับบาดเจ็บ

หญิงเสื้อฟ้าผู้นั้นคล้ายกับว่ายังไม่กังวลว่าไท่สื่อหลันจะนั่งหรือ
ไม่ และไม่มองคนข้างกายที่ยืนอยู่สักพัก นางนั่งหลังตรงดิ่ง รอ
ให้สายตาของไท่สื่อหลันตกลงมาบนร่างกายของนางมาโดย
ตลอด จึงยิ้มน้อยๆ กล่าวอย่างอ่อนโยน “ข้าคือเฉียววีรুন”

พูดจบนางก็ไม่พูดอีก เหมือนว่าไท่สื่อหลันที่เยือกเย็นสุขุม
จำเป็นต้องรู้จักชื่อนี้

ไท่สื่อหลันกอดอก พิงประตู ไร่สีหน้า มองนาง

เฉียววี่รู่ก็ไม่ได้รู้สึกอึดอัด หรือว่าแต่ไหนแต่ไรนางต่างก็
ชื่อตรง ไม่เคยสังเกตสีหน้าผู้อื่น และยังไม่ถึงที่ต้องมอง
สีหน้าของใคร เจียบแล้วเจียบอีก กล่าวกับตัวเอง “ข้ามาจาก
ปักกิ่ง นำข้ามามอบให้กั้วกง ถือโอกาสเยียมเยียนผู้โจว ได้ยิน
ว่าแม่นางพักอยู่ในที่ของกั้วกงแห่งนี้ ตั้งใจมาเยียมเยียน”

ไท่สื่อหลั่นกอดอก ฟังประตุ ไร่สีหน้า มองนาง นี่เป็นการ
ประกาศชัดเจนถึงอำนาจหรือ คนที่เป็นประเด็นคือใคร ทรงฉุริ
หลี่ผู้โจวรี

“ที่นี่ตกแต่งไม่ค่อยดี” เฉียววี่รู่มองไปรอบด้าน พาเอาน้ำ
เสียงที่เจ็บปวดอย่างหนึ่งกล่าวขึ้น “พวกเขาสองคน ไม่รู้ว่า
เคยชินกับการอยู่ในห้องเช่นนี้ได้อย่างไร”

ไท่สื่อหลั่นมองดูเครื่องเรือนไม้ฉางหยางที่แกะสลักอย่าง
ประณีต พื้นผิวเรียบหินขัด พิณกระบี่เครื่องของลายครามของ
ผนังทั้งสี่ด้าน ผ้า幔ใหม่หนาที่โอ้อาสวยงาม...อืม ตกแต่งไม่ดี
มากๆ

น้ำเสียงแม่นางผู้นี้ราวกับเจ็บปวดแต่คุ้นเคย คงจะคิดโยนทอง
พันซ่ง ซ่อนความรักใคร่ไว้ในห้องทองคำรี

“แต่นึกขึ้นได้ว่าแม่นางไม่รู้สึกรึ” เฉียววี่รู่พยักหน้ากับนาง
อย่างอ่อนโยนกล่าว “ไม่เป็นไร ข้าเข้าใจความคิดของคนฐานะ
เช่นนี้อย่างเจ้า”

นางไม่ถือสา กลับเมตตาสงสาร ยิ้มน้อยๆ อย่างอ่อนโยนใจกว้าง

สาวใช้สี่ห้าคนสีหน้าท่าทางซาบซึ้งใจ พยักหน้ายิ้มน้อยๆ พร้อมกัน

บรรยากาศงดงามเช่นนี้ กลมกลืนเช่นนี้ ทุกที่เต็มไปด้วยความรัก ความงาม และความซึ้งใจ ไม่มีที่ใดไม่ทำให้คนรู้สึกประทับใจ ...นอกจากไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันกอดอก ไร้สีหน้า มองนาง คำพูดไร้สาระเยอะอย่างยิ่ง จุดสำคัญอยู่ตรงไหน

“ข้าเพิ่งมา ยังไม่เข้าใจเจ้ามากนัก เพิ่งหลังจากที่ได้ยินคนพูดกันว่าเจ้าพาเด็กมาด้วย เจ้าเป็นแม่หม้ายรี” เฉียววอวีรุ่นคล้ายกับไม่รู้สึกรู้ว่าวิธีการถามลักษณะนี้มีอะไรไม่ถูกต้องเลยแม้แต่น้อย ยิ้มเล็กน้อยอย่างสวยงามมองไท่สื่อหลัน “ข้าเข้าใจความคิดของคนฐานะเช่นนี้อย่างเจ้า เจ้าน่าจะมีฐานะยกจน ได้รับความทุกขุทรมาน ยากที่กั้วกงจะยอมดูแลเจ้า เจ้าไม่มีเหตุผลกับภริยาเสีย ไม่ลง จากความรู้ของเจ้า น่าจะยังคิดไม่ถึงว่าพวกเจ้าแม่ลูกอาศัยอยู่ที่นี่ สามารถที่จะทำให้ชื่อเสียงกั้วกงและหลี่ฝูโจวไม่ดีนัก กั้วกงและหลี่ฝูโจวเป็นบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ และไม่สามารถเตือนสติเจ้า แต่ในเมื่อข้ามาแล้ว ข้าอดไม่ได้ต้องการจะเตือนเจ้าสักหน่อย พวกเราเป็นผู้หญิง สามารถไม่สวยไม่งามได้ แต่ไม่สามารถไม่อ่อนโยนรู้มารยาทได้ อยู่ในเรือนเดียวกันกับชายที่ยังไม่แต่งงาน หากทำร้ายคนล้างมลทินในเรื่องนี้ ที่สุดแล้วก็ยังมีบางอย่างไม่เหมาะสม...เจ้าว่าอย่างไร”

นางเงยหน้า มองขอความเห็นไท่สื่อหลัน ไท่สื่อหลันกอดอก ฟังประตุ ไร้สีหน้า มองนาง

เจอกับใบหน้าตายด้านเช่นนี้ ข้าแล้วข้าเล่าไม่ตอบรับ เยือกเย็น
สูงส่ง จิตใต้สำนึกคุณหนูเจียวที่อ่อนโยนเศร้าโศก ในที่สุดทน
ไม่ได้ขมวดคิ้วแล้วขมวดคิ้วอีก ทันใดนั้นแรงรีบล้ายหัวคิ้ว
จริงใจกล่าว “ข้าเข้าใจความคิดของคนฐานะเช่นนี้อย่างเจ้า...”

“ข้าเข้าใจความคิดของผู้หญิงฐานะเช่นนี้อย่างเจ้า” จู่ๆ ไท่สื่อ
หลั่นก็เปิดปาก “พวกเจ้าหน้าตาธรรมดาไม่แต่งแต้ม ผมยาวตรง
น้ำเสียงเบาเล็ก ชอบดื่มชาเขียว”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าชอบชา...”

“ดูเหมือนว่าไม่แต่งหน้า แต่ที่จริงแล้วแต่งหน้าจนเป็นหนึ่งเดียว
กับธรรมชาติ แต่งเป็นเทพหรือเป็นมารก็ไม่อาจคาดเดา แป้ง
สามสองส่วนชาอีกส่วนสองส่วน ช้อนแบ่ตาดำไว้เกินควบคุม
เดือนปีสงบสุข สายตาไร้โทษทัณฑ์”

“เจ้า...”

“อ่อนโยนนึ่มนวล คนสัตว์ไร้อันตราย ฟันฟูคิลปะ โรคมากภัย
พิบัติมาก”

“ข้า...”

“ดื่มสุราไม่มาก เมามายอย่างรวดเร็ว หากมีผู้บุรุษด้วย เมารวดยิ่ง
กว่า”

“นี่...”

“ชอบเสแสร้งแก่งทำ ดูเหมือนสะอาดสะอ้าน” ไท่สื่อหลันมอง
เฉียววี่รุ้นหัวเสียอ้าปากกว้างอย่างดูถูก “เก็บความดีงาม น้ำตา
คลอเบ้า”

เฉียววี่รุ้นน้ำตาใกล้จะหยดลงแบริ่นอยู่ในอากาศ ไม่รู้ควรให้
ไหลหรือไม่ควรให้ไหล

ไท่สื่อหลันเดินเข้ามา เลย์ผ่านนาง เดินเข้าในห้อง

“ตอนนี้ กลางดึก ห้องของข้า โต๊ะเก้าอี้ข้า” นางกล่าว “ดั่งนั้นกัน
เจ้านั่งอยู่ผิดที่แล้ว เสแสร้งผิดคนแล้ว ออกไป เลี้ยวซ้ายตรงกำ
แพงหาทรงฉู่ เลี้ยวขวาตรงกำแพงหาหสี่ฝูโจว อยากไปก็ไป อย่า
เสียเวลา เห็นแล้วรีบแทนเจ้า”

เสียง ‘ปัง’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง นางปิดประตูห้องด้านในลง เอาสาว
งามผู้เฉียวฉลาดทิ้งไว้นอกประตู

“บังอาจ! บังอาจ!” สีหน้าจู้ฉิงแดงกำ พุงเข้าไปจะถีบประตู
ทันใดนั้นเฉียววี่รุ้นก็ตะโกนเฉียบขาดคราหนึ่ง “จู้ฉิง!”

จู้ฉิงตกใจสะดุ้ง หยุดเท้าทันที สีหน้าเดือดดาลบนใบหน้าเฉียว
วี่รุ้นกลับเก็บเข้าไปแล้ว ดวงตาแดงก้ำนึ่งเจี๋ยๆ อยู่ครู่ใหญ่ จึง
ยืมทีหนึ่งอย่างกล้ากลืน “เจ้าพุดถูก...เป็นข้าที่เสียมารยาทแล้ว
ข้าใจดีอยากจะแนะนำเจ้า แต่กลับลืมนว่าเวลาไม่ถูกต้อง ในเมื่อ
เป็นเช่นนี้ พวกเราไปเถอะ”

นางยืนขึ้นช้าๆ จับข้างโต๊ะ ท่าที่เรียบร้อยอดกลั้น

แววตาของจู่ฉิงก็แดงแล้ว ท่าทางโกรธกล่าว “คุณหนู ฐานะท่านเป็นเช่นไร มาพบหญิงชนบทผู้นี้เดิมทีก็ลดตัวลงมาอยู่แล้ว จะพบนางที่ใด เวลาไหนนางมีสิทธิ์พูดด้วยหรือ ไม่กล่าวถึงฐานะ กล่าวถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิด ที่นี้จะเก็บนางไว้หรือไม่ ก็เป็นสิทธิ์ของท่าน นางไม่รู้มารยาทก็ควรจะได้รับคำสั่งสอน เหตุใดกลับเป็นพวกเราที่ถูกไล่!”

เฉียวอวี๋รู่หันศีรษะปรายตามองนางปราดหนึ่ง สายตาแปลกประหลาด ทันใดนั้นก็หัวเราะอย่างเหนียมอายเล็กน้อย กล่าว “เช่นนี้ไม่ดี ล่วงเกินไปแล้ว ถึงอย่างไรที่นี้ก็เป็นพี่ของก๊วกง จะไล่คนก็ไม่สามารถเป็นพวกเราที่มาไล่”

“ใช่แล้ว!” จู่ฉิงตาเป็นประกายทีหนึ่ง ตบมือครั้งหนึ่งอย่างดีใจ “พวกเราไม่จำเป็นต้องลดฐานะใส่อารมณ์กับหญิงผู้นี้ บอกก๊วกงก็พอแล้ว ก๊วกงจะต้องแก้แค้นให้คุณหนูอย่างดีแน่นอน”

ด้านข้างสาวใช้ที่ยืนชาน้นจู่ๆ ก็หัวเราะ กล่าว “คุณหนูได้รับความยุติธรรม ท่านชายหลี่เองจักต้องปลอบขวัญ แม่นางไท่สื่อท่านนี้ ถึงเวลาก็คจะสามารถเข้าใจฐานะของตนได้ด้วยตนเอง พวกเราไม่จำเป็นต้องทำอะไรมาก”

“หลี่ผ้อ อย่าพูดมั่ว” เฉียวอวี๋รู่แก้มแดงเล็กน้อย แต่แววตากลับเป็นประกาย “อย่ารบกวนคนพักผ่อน พวกเรากลับไปก่อนเถอะ”

นางยืนมือออกช้าๆ สาวใช้ทั้งสองยิ้มน้อยๆ ส่งแขนให้ เฉียวอวี๋รู่จับไหล่พวกนาง เจียบไม่ส่งเสียงออกประตูไป ตอนที่ก้าวข้ามธรณีประตู จู่ๆ ก็หันหลังกลับ หันหาประตูที่ปิดสนิท มองอย่าง

นำสะพรั่งกล้วยปาดหนึ่ง

*ฉงเหยา นักเขียนชื่อดังชาวไต้หวัน

*ดอกหล่ำปา หรือดอกมอริ่งกลอรี (Morning Glory)

ตอนที่ 53-1 กิ่งทองใบหยก

ไต้สือหลันกลับถึงในห้อง มองดูปราดหนึ่งบนเตียงไม่มีคน อดไม่ได้ที่จะประหลาดใจ ใช้วิทยายุทธ์ได้ในระยะเวลาอันสั้นเช่นนี้ จึงไต้หลันถูกชิงไปแล้วรี

เป็นไปไม่ได้ ข้างนอกถูกทำให้ตื่นตระหนกแล้ว ทั้งสี่ด้านล้วนถูกล้อมรอบ นักฆ่าเหล่านั้นถูกสังหารไปก่อนแล้ว ไหนเลยจะสามารถเข้ามาใกล้ที่นี่ได้

เท่าไต้สือหลันตะปามาข้างเตียง กล่าว “ออกมาเถอะ คนไปแล้ว”

ใต้เตียงเสียงดังกอกแกกๆ พักหนึ่ง หัวโตๆ ที่เต็มไปด้วยฝุ่น ชะงักออกมาช้าๆ มองไปข้างนอกความหวาดกลัวยังคงอยู่ แล้วจึงมองไต้สือหลัน

มือไต้สือหลันจับหัวเข่า มองเขาลงมาจากข้างบน ดวงตาของนางสะท้อนแววตาที่ตกใจกลัวของเด็กน้อยออกมา

นานมาก นางเงียบไม่ส่งเสียงกางแขนสองข้างหาเขา

จึงไต้หลันคลานออกมาทันที โผเข้าไปในอ้อมอกนาง หนีไปโดยรอบ

ไต้สือหลันลูบปากแบนๆ ของเขา กล่าว “ข้าไม่มีทางให้ใครเข้ามาเด็ดขาด เจ้าไม่ต้องซ่อนอยู่ใต้เตียง”

จึงไต่หั่นเริ่มเอาหัวโตๆ ดันนาง “ไม่เอา...ไม่เอา...”

“นางเป็นใคร”

ใบหน้าจึงไต่หั่นไม่มีความสมัครใจ ครูใหญ่จึงกล่าวอย่างอ้อม
แอ้มๆ “ท่านแม่ชอบนาง...นางอยู่ข้างกายท่านแม่...ยังชอบ
มากกว่าข้า...”

ไต่หั่นเจียนบึ้ง กล่าวทันที “เจ้าเองก็ควรกลับไปได้แล้ว”

“ไม่เอา!”

“ตอนนี้นางคล้ายกับยังไม่รู้ว่าเจ้าอยู่ที่นี้ แต่ในที่สุดก็ต้องรู้จน
ได้” ไต่หั่นลูบใบหน้าของเขา “ข้าไม่สามารถขัดขวางได้”

“ไม่เอา!” จึงไต่หั่นกระโดดอยู่บนต้นขาของนาง อึ้งมือเล็กน้อย
สาบเลือนนางไว้นั่น กระทั่งเท้าไปพลงจ้องดวงนางไปพลง “
เจ้าหลอกกัน! เจ้าหลอกกัน!”

ไต่หั่นขมวดคิ้วมองเด็กน้อยดวงตากลมโตน้ำตาคลอในชั่ว
พริบตา ประกายน้ำทุกหยด ล้วนแต่เป็นความหวาดกลัวและการ
ปฏิเสธของจึงไต่หั่น

เดิมทีนางเองก็ปฏิเสธ

นางรับรู้ความเจ็บเหงา เปล่าเปลี่ยว ไม่ได้ได้รับความรักจากตัวเขา
รู้ว่าเขาเพียงจะสองขบ ดูคล้ายกับมีทุกสิ่งแต่กลับสูญเสียไป
ทั้งหมด รู้ว่าเขามีญาติ แต่ดูคล้ายกับว่าไม่มี รู้แม้กระทั่งว่าใน

ร่างกายเขามีพิษซ่อนอยู่ทำให้ไม่กระฉับกระเฉง ทรงฉู้ใช้วิธีอ่อนโยนมาโดยตลอดพยายามที่จะกำจัดออกไปแทนเขา

และก็เพราะว่าเหตุผลข้อสุดท้าย นางจึงไม่ยอมที่จะรู้ฐานะของเขาคิดอยากจะเก็บเขาไว้ข้างกาย

ทว่าคืนนี้เกิดเรื่องขึ้น ทำให้นางเริ่มกลับมาดูตนเองอย่างละเอียด นางยังไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะปกป้องคนตรงหน้าได้ หากฝืนที่จะเก็บเขาไว้ข้างกาย จะเป็นการทำร้ายเขา

ข้างกายเขาเป็นระลอกคลื่น คนรอบด้านซัดสาดคลื่นใต้น้ำ ความคิดของใครต่างก็มองไม่ทะลุ อำนาจของใครล้วนแต่แข็งแรงแรงไม่เพียงพอ นางไม่กล้ามหาสมุทรลึกที่ซัดเขามา แต่กลัวทำร้ายเขาจนจมอยู่ใต้น้ำ

“เจ้าหลอกกัน! เจ้าหลอกกัน!” จิ้งไท่หลันเอาขาลึกๆ กระทืบเสียงดังตึงตัง กระทืบจนบานางเริ่มเจ็บ

มองดูนางนิ่งเงียบตั้งแต่ต้นจนตอนนี้ จิ้งไท่หลันที่อดอ้อนงอแงในที่สุดก็รู้สึกถึงวิกฤตการณ์ที่แท้จริง เบิกตาโตอย่างหวาดกลัว ลำคอรัดแน่นอย่างไม่นึกมาก่อน ร้องเสียงแหลม “ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

เสียงดัง ‘ปัง’ คราหนึ่ง จ้าวสื่อซานที่เฝ้าคุ้มครองอยู่นอกหน้าต่างก่อนแล้ว ชนประตูเปิดเสียงดังปัง “เป็นอะไรไป! เป็นอะไรไป!”

“ไม่มีอะไร” ไท่สื่อหลันยกจิ้งไท่หลันออก เด็กชายผู้นั้นเงยหน้า

มองนางอย่างสิ้นหวัง ชอนน้ำตาบ่อนั้นหมุนไปมา ในที่สุดก็ร่วง
ป้างป้างลงไปพื้น

ในความมืดน้ำตาเป็นประกายแก้วใสแวววาวแสบตาคน ไร้สื่อ
หลั่นไม่แน่ใจเล็กน้อย นางคิดว่าพบเด็กชายผู้นี้ ทรมาณเขา
สั่งสอนเขา คล้ายๆ กับแก้ไขปัญหาค้นหาแต่ละอย่างของเขาอย่างไม่
ยอมแพ้ ถึงแม้ว่าวิธีที่ทำระมัดระวังอย่างเต็มที่ แต่สำหรับเด็ก
สองขวบที่ถูกเลี้ยงมาราวกับองค์ชาย หลายต่อหลายครั้งยังนับ
เป็นการทารุณโหด*มอมอย่างมาก แต่เขาร้องไห้น้อยยิ่งนัก

ทว่าตอนนี้ เขาน้ำตาไหลรินอย่างนิ่งเงียบไร้เสียง พลังทำลาย
เกินกว่าที่เขาจะร้องไห้บ้าคลั่งเสียงดัง กระทั่งเท่าสุดชีวิต

ทันใดนั้นไร้สื่อหลั่นนึกถึงเยาจีของนาง วันนั้นที่เก็บมันมา สุนัข
ตัวน้อยสีขาวอยู่ในข้อพับนาง ก็น้ำตาไหลอยู่เงียบๆ

และนับจากนั้นก็กลายเป็นช่วงชีวิตที่คอยพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและ
กัน

นิ้วมือของไร้สื่อหลั่น เคาะไปบนลูกกรงหน้าต่าง ถ้าม้าสื่อ
ซาน “เฉียวอวี๋รุ่นผู้นั้น เป็นใคร”

“ขุนนางหญิงลำดับหนึ่ง ดำรงตำแหน่งเป็นอาลักษณ์ของไทยเรา
” จ้าวสื่อซานมองนางอย่างยั่วเยา “ควบคุมพระราชโองการของ
จักรพรรดิในพระราชวัง เชี่ยวชาญกวี ชำนาญดนตรี มากความ
สามารถ คำนเคยการบริหารงาน เลื่องชื่อว่าเป็นหญิงผู้เปี่ยมด้วย
ความรู้ความสามารถอันดับหนึ่งในปักกิ่ง เป็นที่ชื่นชอบของไทย
เราอย่างถึงที่สุด ส่วนตัวมีใครเรียกนางว่า ‘หงเหยี่ยนโฉงผู้*’ ”

ไท่สื่อหลั่นมองที่ท่าที่มีความสุขของจ้าวสื่อซานปราดหนึ่ง
ท่าทางอะไรกัน คิดว่าจะมีละครดีๆ ให้ดูหรือ คิดมากไปแล้ว

“นางมาทำอะไร”

“ไท่เฮาถ่ายทอดพระราชโองการสอบถามเรื่องกิจบ้านเมืองแก่กั้ว
วงง คุณหนูเจียวเป็นผู้ที่มาพร้อมกับขันทีพูดถ่ายทอดพระ
ราชโองการ นางเข้าออกได้อิสระ ผู้ใดจะรู้ว่านางมาทำอะไร” จ้าว
สื่อซานแกว่งสายตาชำเลื่องมองนาง ลากเสียงยาว “ไม่ว่ามา
เยี่ยมเยียนกั้ววงง ไม่ว่าพ่อบ้านใหญ่หลีชวนสนทนาเกี่ยวกับบท
กวี คุณหนูเจียวและบุตรหลานชั้นสูงในปักกิ่งต่างก็ไปมาหาสู่
กันอย่างมีความสุขยิ่ง โดยเฉพาะกับพ่อบ้านใหญ่หลี เลื่องชื่อว่า
เป็นคู่ในกวีนิพนธ์ เหมาะสมที่สุดก็ว่าได้”

“อืม” ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า

จ้าวสื่อซานเหลือบมองสายตานาง...มีเค้าลางว่าจะแดงบั้งสัก
นิดหรือไม่

“เอาหน้ากากมา ตกแต่งประณีต แบบที่เด็กใส่” คำพูดที่ตามมา
ของไท่สื่อหลั่นไม่ได้เกี่ยวข้องเลยสักนิด

จ้าวสื่อซานที่ตามความคิดไท่สื่อหลั่นที่กระโดดไปมาไม่ทันโดย
สิ้นเชิง ตกตะลึงอยู่นานสองนาน จึงกล่าวอย่างซื่อๆ “หน้ากากริ
”

“แบบที่ดูแล้วเหมือนจริง” ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า “เอามาสามสี่

แผ่น”

“เจ้าคิดว่าเป็นขนมอบหรือ...” สายตาจ้าวสื่อซานจ้องมอง “หน้ากากชั้นสูงแผ่นหนึ่ง ต้องการปรมาจารย์ที่ดีที่สุด ใช้เวลาหลายเดือนแม้แต่กั๋งฟู่หนึ่งปี ผ่านขั้นตอนยุ่งยากสืบกว่าขั้นตอน...”

“สามแผ่น เร็วเข้า”

“ไม่มีเยอะขนาดนั้น...”

“จิ้งไท่หลัน” ไท่สื่อหลันกล่าว “ข้าพาเจ้าไปหาเฉียวอวี๋รุ่่น นับตั้งแต่นี้พวกเรากล่าวลาตลอดกาล”

“ข้าจะไปตาย...ข้าจะไปตาย...” น้ำตาจิ้งไท่หลันราวกับท่อน้ำ ดิ่งผ้าคาดเอวเล็กเส้นหนึ่ง เขย่งเท้าโยนไปบนคานห่างจากเขาแปดจั้ง “อย่างขวางข้า ข้าจะไปตาย...”

หน้าผากของจ้าวสื่อซาน ชนบนขอบหน้าต่าเสียงดังปัง

“ท่านอย่า...ท่านอย่า...ข้าจะไปหา...ข้าจะไป!”

จ้าวสื่อซานวิ่งไกลดั่งความเร็วแสง ไท่สื่อหลันนั่งยองลง จิ้งไท่หลันคว้าผ้าคาดเอวเล็กของเขา น้ำตาไหลรินและมองนางอย่างเต็มไปด้วยความหวัง

“หนึ่งร้องไห้ สองร้องเสียงดัง สามแขวนผ้าขึ้นไป ล้วนเป็นเรื่องที่ผู้หญิงทำ” ไท่สื่อหลันกล่าว “เมื่อครูเจ้าสามารถพูดกับจ้าวสื่อ

ซานได้ เจ้าไม่ทำรี เจ้าไปตายเสียเถอะ”

“อิม” จึงไท่หั่นคิดแล้วคิดอีก กล่าวอย่างไม่มั่นใจ “แต่ข้ากำลังร้องไห้ เหน่าจะได้ยินไม่ใช่รี”

“เจ้ากำลังวิ่งเพ่นพ่าน เขาก็จำเป็นต้องฟัง เจ้าเองก็จำเป็นต้องคิดว่า ไม่ว่าเจ้ากำลังทำอะไร ทุกคนต่างก็ควรจะฟังเจ้า” ไท่สือหั่นกล่าว “ไม่ต้องสงสัยในตนเองอยู่ตลอด เจ้าสงสัยตนเองคนอื่นก็สามารถสงสัยเจ้าได้”

“อิม” จึงไท่หั่นกอดคอนางไว้ กระซิบเบาๆ ข้างหูนาง “หั่นหั่น...เจ้ายังสั่งสอนข้าอยู่...เจ้าไม่ไล่ข้าไป...ใช่ไหม...”

“พวกเราไม่ช้าก็เร็วต้องแยกจาก” ไท่สือหั่นกล่าว รู้สึกถึงร่างเล็กๆ ในอ้อมอกแข็งนึ่ง แขนสองข้างของนางใช้แรงขึ้นมานิดหน่อย “แต่ว่าไม่ใช่ตอนนี้”

ทรงฉุกกล้าเอาจึงไท่หั่นทิ้งไว้ข้างกายนาง เหตุใดนางถึงไม่กล้าเล่า

ไม่แข็งแรงแรงพอรี พยายามอย่างหนักก็ได้แล้ว

ทำให้เด็กน้อยร้องไห้ ไม่ใช่เรื่องที่ผู้หญิงควรทำ ทำให้ผู้ชายร้องไห้ยังไม่ต่างกันมาก

“หากมีวันหนึ่งเจ้าจำเป็นต้องแยกจากข้า” ไท่สือหั่นพูดข้างหูจึงไท่หั่น “เจ้าห้ามร้องไห้ แต่ต้องทำให้ทุกคนที่บังคับเจ้าร้องไห้”

“ข้าทำได้” จึงไต่หั่นพุดในลำคอข้างหนuang “ข้าจะโตขึ้น ทำให้คนที่ข้าไม่ชอบร้องไห้ ทำให้เจ้าไม่ร้องไห้ตลอดกาล”

ไต่หั่นอ้อมร่างกายที่นุ่มเล็กของเขา ดมกลิ่นกำยานจางๆ หวานๆ ของเขา นานอย่างยิ่ง ใช้แก้มของตน ชนหน้าผากของเขา

ถึงแม้ว่านางดูแลจึงไต่หั่นด้วยมือตัวเองทั้งชีวิต แต่น้อยมากที่จะสัมผัสผิวกับเขาโดยตรง จึงไต่หั่นเต็มไปด้วยความคาดหวัง เปิดดวงตาที่นุ่มใสออก มองนางพักหนึ่ง เอาริมฝีปากสีชมพูแปะไปบนแก้มนางเบาๆ

ตอนที่จ้าวสื่อซานกลับมา ก็มองเห็นท่ามกลางแสงสว่างของหน้าต่างกัน ‘แม่ลูก’ ที่โอบล้อมกันใบหน้าชิดใบหน้าเงิบๆ

ในห้องไม่จุดไฟ แสงสว่างส่องลึก ในแสงสว่างที่ส่องลึก สองคนตัวใหญ่ตัวเล็กนั้นนั่งเงิบราวกับรูปแกะสลัก ลายเส้นขึ้นลงอ่อนนุ่ม แสงจันทร์สะท้อนแก้มครึ่งใบหน้าที่โอนเอียงของไต่หั่น แค้นใครงออ่อนโยน

จ้าวสื่อซานใจลอยเล็กน้อย

เขาปรนนิบัติใกล้ชิดข้างกายทรงฉู่ ตามเขาเข้าออกทุกหนทุกแห่ง เคยเห็นเหตุการณ์แม่ลูกแท้ๆ อยู่ร่วมกัน หากเทียบกับคู่แม่ลูกตอนนี้ พลันรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง

ญาติที่แท้จริงราวกับเครื่องกีดกัน คนสนิทที่พบเจอกันครึ่งทาง

อิงแอบแนบกาย

โชคชะตาระหว่างคนกับคน มหัตศรีย้อนไม่อาจอธิบายได้

จ้าวสื่อซานไม่เข้าใจและไม่สนับสนุนการกระทำของกั้วกงมาโดยตลอด ตอนนี้อยู่ๆ ก็รู้สึกว่าการให้จึงไท่หลันอยู่ข้างกายไท่สื่อหลัน มันอาจจะเป็นเรื่องที่ถูกต้องอย่างแท้จริง

เพียงแค่...เขาถอนหายใจเจียบๆ เคาะหน้าต่าง

ไท่สื่อหลันอึ้งจึงไท่หลันผ่านไป จ้าวสื่อซานคิดแล้วคิดอีก ล้วงกล่องเล็กประณีตกล่องหนึ่งอย่างเจ็บปวดใจออกมา กล่าว “ข้างในนี้เป็นผลงานของปรมาจารย์หน้ากากอันดับต้นๆ ต่างก็เป็นผลงานยอดเยี่ยมที่ไร้ผู้สืบทอด เดิมทีข้าคิดเพียงแค่ว่าจะให้เจ้าอันหนึ่ง อิม รอบนี้ให้เจ้าหมดเลยแล้วกัน เจ้าไม่ต้องขอบคุณข้า...”

‘ปัง’ หน้าต่างปิดลงอย่างหนักหน่วง เกือบจะตีจมูกของเขาจนแบน

จ้าวสื่อซานโมโหจนหลุดเล็บลงบนขอบหน้าต่างอย่างดุร้าย เข้าพลาดแล้ว! เมื่อครู่ซาบซึ่งทำไมกัน! หญิงผู้นี้ไม่ใช่คน! สวรรค์ส่งหินแข็งลงมาบนโลก

ตอนที่ 53-2 กิ่งทองใบหยก

“จึงไท่หลัน” ไท่สื่อหลันหยิบหน้ากากที่ขี้นุ่ที่สุดให้จึงไท่หลันดู “คิดอยากอยู่ต่อ ก็ต้องใส่อันขี้นุ่ มีเชนนั่นเจ้าก็กลับไปอย่างสวยๆ เลือกด้วยตนเอง”

อันธพาลตัวน้อยที่รักความงามมองหน้าากนั้นไปมา ดวงตา เล็ก สันจมูกราบ ปากกว้าง...เขาหลับตาลงอย่างทนไม่ได้ที่มอง เห็นมัน พยักหน้าอย่างเจ็บปวดจนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่

ไท่สื่อหลันเก็บอันที่ขี้เหร่ที่สุดนั้นกลับไปอย่างพึงพอใจ เลือก อันที่เป็นหน้าเด็กสวยสดงดงามให้เขาสวมเข้าไป จึงไท่หลัน หลับตาลง ปฏิเสธจะมองอย่างชอบใจ ไท่สื่อหลันก็ไม่ได้อธิบาย จนหมดเปลือก เห็นเขาอึดอัดอย่างไม่เหมาะสมนิดหน่อย กล่าว ด้วยความเคารพ “จะสวมให้ดี หรือว่าจะฉีกทิ้ง เจ้าจากไป ทำ เรื่องหนึ่งเรื่อง ก็จำเป็นต้องทำให้ดี”

จึงไท่หลันหยุดมือ โผเข้าไปในอ้อมอกนาง กล่าวเสียงเด็ก “ หลันหลันไม่รู้สึกรึเป็นทุกข์ สักพักหนึ่งก็ดีขึ้นแล้ว สบายอย่าง มาก”

ไท่สื่อหลันรับไว้ ในใจในที่สุดก็มีความเจ็บปวดเล็กน้อย นางรู้ ว่าการใส่สิ่งของชิ้นนี้ แม้จะเป็นชิ้นที่คุณภาพดีกว่า ยังยากที่จะ เลี่ยงความไม่สบายเล็กๆ น้อยๆ แต่เด็กน้อยผู้นี้อายุเท่านี้ ถูก บังคับจนต้องกล้ำกลืนความไม่เป็นธรรมของตนแล้ว คอยซังคำ พุดและสังเกตสีหน้าผู้อื่น

ทว่าเปลี่ยนความคิดคิดดูอีกครั้ง หากในทุกวันนี้ไม่บังคับให้เขา เรียนรู้ชีวิตหลากหลายยากลำบากทุกข์ทรมาน บางทีอยู่ในหลุม พรางยศถาบรรดาศักดิ์ กับดักเพชรนิลจินดา ในอ้อมอกหน้า เนื้อใจเสือ เขาคงจะตายเร็วยิ่งขึ้น

“ที่จริงเจ้าเรียนการเปลี่ยนใบหน้าที่ไม่เหมือนกัน เป็นคนที่ต่าง

กันก็ดี” ไท่สื่อหลันตบหน้าเขาเบาๆ “เจ้าคิดว่า คนที่ขี้เหร่ยิ่งนัก
ผู้หนึ่ง เขาจะเป็นอย่างไรได้บ้าง”

จึงไท่หลันคิดอยู่นาน กะพริบตาปริบๆ ลองถามอย่างหยิ่งเชิง “
น่ากลัวมาก...”

“เหตุใดเล่า”

“กลัวคนขี้เหร่ถูกรังแก...” จึงไท่หลันแบะปาก

“เช่นนั้นเด็กที่ดูแล้วไร้เดียงสาอย่างมากคนหนึ่งเล่า”

“ไร้เดียงสารึ”

“แน่นอนใช่ไหม”

“อืม...อาจจะได้...” ดวงตาจึงไท่หลันกลอกกลิ้งไปมาอย่าง
รวดเร็ว “อย่างแอบๆ...”

ไท่สื่อหลันพยักหน้า จึงไท่หลันยิ้มน้อยๆ

เด็กน้อยกลับมาสนใจอย่างรวดเร็ว และยังไม่สนใจเรื่อง
หน้ากากขี้เหร่อีก ตนเองขบคิดถึงบทบาทการจะ ‘แสดงละครให้
เป็น’ ควรทำอย่างไรไปพลาง คิดพักหนึ่ง หัวเราะคิกๆ คักๆ พัก
หนึ่ง เสียงหัวเราะเงียบลงไป

ไท่สื่อหลันเหลือบมองเด็กคนนี้ท่าทางมีความสุขสุดขีดกับ
ตนเอง คิดในใจที่แท้แล้วมีจิตวิญญาณชั่วร้ายแต่กำเนิด และก็

ไม่รู้ว่าจะถ่ายทอดไปสู่ใคร

นางเอาหนูน้อยที่มีความสุขกลม่อเข้านอนแล้ว แต่ตนเองกลับไม่นอนก่อน กอดเขานั่งข้างหน้าต่าง คิดในใจว่าถึงอย่างไรก็ไม่ใช้แผนที่ยาวนาน ก่อนหน้าตนไม่ชัดเจนในฐานะของจิ้งไท่หลั่น เอาเขามาอยู่ภายใต้ฝูงชนโดยไม่ได้คิดให้ดี เหล่านักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าส่วนใหญ่เคยเห็นลักษณะของเขาแล้วตอนนี้จะเปลี่ยนหน้าากาก ก็ทำได้เพียงแค่หลอกตาเฉียวอีวี่รุ่น และยังไม่สามารถออกจากผู้ช่วยเสียได้แม้แต่ก้าวเดียว จิ้งไท่หลั่นอายุน้อย ไม่สามารถถูกปิดล้อมเช่นนี้ไปได้ตลอด

ทันใดนั้นก็คิดได้ว่ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเหมือนว่าทุกปีต่างก็มีระเบียบการออกนอกกองทัพทดสอบฝึกฝนข้อหนึ่ง ในความเป็นจริงก็เทียบเท่ากับการฝึกงาน รับหน้าที่เป็นนักการจำพวกงานเอกสารออกตรวจในคูเมืองใกล้ๆ ฝึกฝนความสามารถจากสถานการณ์จริงของการบริหารงานบ้านเมืองการทหาร ได้ยินมาว่าหนึ่งปีเต็มจึงจะสามารถออกกองทัพไปทดสอบฝึกฝนได้ตอนนี้นางยังมีคุณสมบัติไม่พอ

แต่นางนับเป็นนักเรียนพิเศษของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า แขนงวิชาใดล้วนไม่จำเป็น แม้แต่อาจารย์ต่างก็วิ่งไปมาโยกย้ายถิ่นฐานได้อิสระ ยื่นขอไปทดลองฝึกฝนล่วงหน้า ไม่น่าจะเป็นอะไร ถึงตอนนั้นแอบพาจิ้งไท่หลั่นหนี ทำให้เขาพลิกฟ้ากลับดิน

เฉียวอีวี่รุ่นมีหน้าที่อยู่กับตัว แม้ว่าวิ่งไกลมาไล่ตามผู้ชาย ก็อยู่ได้ไม่นาน เพียงแค่ต้องตบตาให้ผ่านไปช่วงหนึ่ง หลังจากนั้นอาจจะไม่มีอะไรมาคิดวางแผน

ไทม์สล็อตคิดอย่างแน่วแน่ ในใจปรากฏความสบายใจเล็กน้อย
กำลังเตรียมตัวพักผ่อน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงพิณดัง ลอยมา
จากที่ไกลๆ

เสียงดังในตอนนี้หยุดนิ่ง ทหารเก่งกาจของทรงฉู่ต่างก็จับกุม
เหล่านักฆ่าก่อนเรียบร้อยแล้ว ไม่รู้ว่ายากที่ใดมาไต่สวน ศพอวีห
ยาเออร์ก็ถูกลากไปก่อนแล้ว บนพื้นต่างก็ล้างให้สะอาด
นักเรียนถูกปลดปล่อยให้หลับลง เป็นช่วงก่อนรุ่งสางนี้เอง ช่วง
เวลาที่เงียบสงบที่สุด

ช่วงเวลานี้ได้ยินเสียงพิณ เป็นความงดงามที่ทำให้รู้สึกเสีย
บรรยากาศ

ไทม์สล็อตฟังเสียงเพลง ลอยมาจากห้องทางตะวันตกของผู้
ชุยเสวี่ ที่นั่นไม่มีใครหลับสนิท แสงเทียนสีเหลืองอ่อนๆ เงาคน
เดินไปมา ราวกับเปิดงานเลี้ยงสงขวัณ

ผู้ชุยเสวี่มีเรือนหลักหนึ่งเรือนและเรือนเล็กๆ สี่ห้าเรือน ดู
เหมือนว่าเรือนเล็กหลังหนึ่ง แต่ที่จริงแล้วแต่ละเรือนนั้นใหญ่
อย่างยิ่ง ห้องตะวันตกเดิมที่กั้นระหว่างห้องไทม์สล็อตและหลี่ฝู
โจว ไม่มีคนอยู่ ตอนนี้น่าจะให้สาวซาเปียวอยู่แล้ว

ไทม์สล็อตที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับศิลปะทั้งสี่ ฟังเสียงพิณสักพัก
หนึ่ง รู้สึกทั้งไม่ไหวเพราะทั้งยังขมขื่น...สาวซาเปียวถูกบีบให้อยู่ใน
ห้องของหลี่ฝูโจว

แต่นางยังต้องนอน!

เสียงดัง ‘ปัง’ ไม้ส้อมหล่นปลั๊กหน้าต่างเปิดออก ชะโงกหัวออกมา ตะโกนดัง “หลี่ผู่โจว! คุณหนูเฉียวดีดพิณเรียกตัวเจ้าให้กลับมาปอบนาง!”

‘เอี้ยด...’ เสียงพิณหยุดไปฉับพลัน

รอบด้านเงียบเหมือนป่าช้า

ทหารแขวนผ้าฆ่าคนผู้หนึ่งกำลังอ้าปากหาเงาว่างนอน เปิดปากครึ่งหนึ่ง เอาตนเองแขวนไว้บนผ้าฆ่าคน...

ผนังกันทรงฉูที่กำลังจัดการกับขันทิ้งในวังเป่าลมยี่มออกมา

และที่ผนังกันอีกหลี่ผู่โจวนั่งหลังตรงเงียบๆ กระแอมไอ...

ครูใหญ่ ไฟมอดแล้ว คนไปแล้ว ห้องอุ่นยกพื้นสูง คนงามถูกประคองลงมาอย่างช้าๆ

ไม้ส้อมหล่นพอใจแล้ว

นอนหลับ

ไม้ส้อมหล่นนอนหลับคราวนี้ หลับไปถึงช่วงสายของวัน จึงจะตื่นนอนล้างหน้าอย่างขี้เกียจ พลังฝึกความสามารถพิเศษของนาง พลังรอทานข้าวเช้า

นางนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ผมยาวขึ้นนิดหน่อยแล้ว แต่ยังไม่พอผูกเปีย ไม้ส้อมหล่นครุ่นคิดพักหนึ่ง สุดท้ายแล้วจะปล่อยผมยาว

ผูกเปียหรือว่าตัดผมสั้นต่อไป ทันไดนั้นตาเป็นประกายแน่นิ่ง

ตอนนี้นางเพิ่งจะสังเกตเห็น บนต่างหูของตนอันที่ทรงฉู่เรียกว่า ซากแมลงนั้น พุดอย่างไม่น่าฟังเช่นนั้น ที่จริงแล้วสิ่งของงดงาม อย่างมาก รูปทรงกลมราวกับหยดน้ำ แต่กลับมีมุมสี่มุมโผล่ขึ้นมา รูปทรงสว่างไสวเป็นเอกลักษณ์อย่างมาก เป็นแบบที่นาง ชอบแบบหนึ่ง ทัวทั้งสีแดงแวววาว มีสีดำแปลกประหลาดเส้น หนึ่งเหมือนเส้นโลหิต ทั้งหมดต่างก็เป็นประกายแพรวพราว ดัง เพชรดั่งโมรา ยิ่งเพิ่มความสวยที่ลงระเริงบ้ำระห่ำชนิดหนึ่ง

ไท่สื่อหลันลองถอดออกมา แต่กลับหาธุเจ้าะสิ่งของประเภทต่าง หูไม้เจอ ในความเป็นจริงนางไม่มีรูที่ต้งหู และยังไม่รู้ว่าสิ่งนี้ เข้าไปได้อย่างไร บางทีที่ทรงฉู่พุดอาจจะจริง

ถอดไม่ออกก็ช่างมัน มองดูเวลา อาหารเข้าที่แปลกประหลาด เล็กน้อยเหตุใดยังไม่มา

ตั้งแต่เข้ามาอยู่ในฝูงชู้เสีย หรงฉู่ก็ไม่ยินยอมให้นางพาจึงไท่ หลันไปทานที่ห้องรวม หนึ่งวันสามมื้อต่างก็อยู่ในที่ของเขานี้ ในใจไท่สื่อหลันเข้าใจว่าเป็นเพราะจึงไท่หลัน และไม่คัดค้าน ถึง แม้ว่าจะชอบห้องรวมมากกว่านิดหน่อย

ทุกวันอาหารเข้าจะส่งเข้ามาในห้องแต่ละคน หรงฉู่ไม่ทานข้าว เข้า เพราะว่าเขายากนอนถึงตอนเที่ยง หลี่ผู่โจวตื่นเข้ามา ทานคนเดียวไปก่อนแล้ว

แต่ว่าวันนี้แปลกนิดหน่อย ไท่สื่อหลันรอสักพัก สาวใช้ใหม่สอง คนก็มา หลังจากทำความเคารพนางก็ไปถามห้องครัว กลับมา

รายงาน คนในห้องครัวต่างก็ไม่อยู่ เล่ากันว่าแขกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งที่มา ต้องการลงครัวด้วยตนเอง เหล่าบุคคลที่ไม่มีตำแหน่งประจำกลุ่มนั้นต่างก็เร่งรีบหลบหลีก

ไต้สือหลันพอฟัง เร่งรีบพลิกเอาของว่างทุกประเภทในห้องครัวออกมาทาน สวรรค์รู้ว่าคุณหนูเฉียวผู้เป็นที่เคารพ จะสามารถอุ่นสิ่งของอะไรออกมาได้

ผ่านไปอีกชั่วหนึ่ง การคาดเดาต่างก็ใกล้เข้ามาถึงชั่วเวลาที่ทรงฉันทานอาหารเข้าเที่ยงแล้ว สาวใช้ของคุณหนูเฉียวซาเปียวสองคน เพิ่งจะมา ยืนอยู่นอกเรือน บอกนางอย่างสุภาพและเย็นชา คุณหนูเฉียวลงครัวด้วยตัวเอง ตอนนี้ มี ‘ความคิดที่จะพักอยู่อย่างสงบ’ จัดเตรียมการเลี้ยงอาหารเช้า เรียนเชิณแม่นางไต้สือมาทาน

ไต้สือหลันไม่อยากมาทาน นางอยากปกป้องกระเพาะอาหาร นาง แต่นางไม่ทานคนก็จะไม่ไป ไต้สือหลันเห็นจึงไต้สือหลันยังหลับอยู่ หากพวกนางรอและปฏิเสธจะออกไปจะกลายเป็นไม่เหมาะสม จึงเดินตรงตามไป

พอนางเข้าประตู ก็มองเห็นอ่างทองถ้วยหยกจัดเรียงเต็มหนึ่งแถวยาว ควันร้อนลอยกรุ่น ทรงฉืออยู่ข้างใน ข้างซ้ายห่อผิวโจว ข้างขวาเฉียววี่รุ้น กำลังพูดคุยหัวเราะเจี๋ยบๆ

มองเห็นนางมา เฉียววี่รุ้นก็ตัวตรงเล็กน้อย อมยิ้มพยักหน้าให้ไต้สือหลันก่อน ทันใดนั้นก็ตำหนิสาวใช้สองนางเบาๆ “พวกเจ้าสองคนเอื่อยเอื่อยกันจริงๆ ก่อนหน้านี้ตั้งนานให้พวกเจ้าเชิณแม่นางไต้สือ พวกเจ้าลากขาไปมาถึงตอนนี้ ทำให้กั้วกงและท่าน

หมีรออยู่ เสียมารยาทจริงๆ”

ไต้สือหลันได้ยิน พยักหน้า

ก็ดี ประโยคแรกก็เปิดศึกเลย

ตำหนิทางอ้อมหนึ่งศึก

สาวใช้สองคนคุกเข่าอย่างฉับไวทันที โบกศีรษะต่อเนื่อง “เป็นเหล่าข้าน้อยสมควรตาย! เหล่าข้าน้อยจริงที่มีเจตนาเชิงงำ...ที่จริงแล้วเป็นเพราะว่าในใจไม่พอใจแม่นางไต้สือ...” พูดแล้วก็ น้ำตาไหลให้คนข้างบนเห็น

ไต้สือหลันพยักหน้าอีก

ไม่เลว

บุคคลที่ทำให้เกาะตงอื่นเกิดหายนะศึกที่สอง

ตามกันมาก็สามารถฟ้องอย่างมีเหตุผลได้แล้ว

แน่นอน ที่ฟ้องก็คือสาวใช้ที่ไม่รู้เรื่อง คุณหนูเฉียวผู้ใจกว้าง ก็ต้องไม่ถือสาบางอย่างแน่นอน

สาวใช้สี่ห้าคนต่างก็ชำเลื่องมองไปด้านบนน้ำตาไหลริน ชำเลื่องมองทรงฉู่ ชำเลื่องมองหลี่ฝูโจว ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ชีบอว้างด้านหน้าทีหนึ่ง “ฝูโจว ชิม*ซาลาเปาพั่วซูของขุนนางหญิงเฉียวสิ ได้ยินมาว่าเจ้าชอบมากที่สุด”

เฉียววี่รู่หน้าแดงช้ำได้เหมาะเจาะ

หลี่ฝูโจวมองทรงฉู่ปาดหนึ่ง ยิ้ม คืบซาลาเปาหนึ่งคำทาน กล่าว
ชม “ดีจริงๆ”

เฉียววี่รู่หน้าแดงยิ่งเพิ่มความเหมาะเจาะพอดี เป็นอายถ่อม
ตัว “ก๊วกงและท่านหลี่ฝูไม่รังเกียจก็ดีแล้ว”

ให้ทางแยกเส้นหนึ่งแก่ทรงฉู่เช่นนี้ สายตามองจะฟ้องก็ฟ้องไม่
ได้ ดวงตาเฉียววี่รู่ มองสาวใช้ที่คุกเข่าอยู่แวนหนึ่ง งงงัน
กล่าว “พวกเจ้ายังคุกเข่าทำอันใดอีก ข้าไม่ได้บอกว่าจะลงโทษ
พวกเจ้า ยังไม่ไปสำนึกอีก”

“เหล่าข้าน้อยจะมีที่ไหนไปได้อีกเล่า” หลี่พั้วตัวตรงทันที เสียง
โกรธเคืองกล่าว “เป็นแม่นางไท่สื่อที่กระทำการเกินไปทำให้คน
ไม่พอใจเจ้าค่ะ!”

“บังอาจ เจ้าพูดจาอันใดเช่นนี้” เฉียววี่รู่ตำหนิเบาๆ “ทุก
อย่างดีอยู่แล้ว ไม่พอใจแม่นางไท่สื่อทำไม แม่นางไท่สื่อเป็น
แขกของก๊วกง นั่นก็คือนายท่านของพวกเจ้า ไหนเลยจะมีสิทธิ์
ไม่พอใจของพวกเจ้า” พูดจบก็ยิ้มแสดงความรู้สึกผิดที่หนึ่งกับ
ทรงฉู่และหลี่ฝูโจว “พวกนางสี่ห้าคนตามข้ามานานแล้ว แต่ไหน
แต่ไรเป็นเหมือนพี่สาวน้องสาว ยากจะเลี่ยงการถือหางให้ท้าย
ไม่รู้จักมารยาท ก๊วกงและท่านหลี่โปรดให้อภัย”

“คุณหนูท่านใจกว้าง แต่เหล่าข้าน้อย...เหล่าข้าน้อยทนดูท่านได้
รับความไม่ยุติธรรมไม่ได้...”

ไท่สื่อหลั่นพัยกหน้า

ดีมาก

เรียนวนสมใจ ไม่จบไม่สิ้น แล้ววนกลับมาอีก ฝีมือเป็นอันดับ
หนึ่งจริงๆ

ตอนที่ 53-3 กิ่งทองใบหยก

ทันใดนั้นนางก็เดินก้าวใหญ่เข้าไป สาวใช้สี่ห้าคนท่าทีโกรธเคือง
หันกลับมามองนาง เฉียวอวี๋รุ่มลุกขึ้น หัวเราะคิกๆ มาจับนาง
กล่าว “แม่นางไท่สื่อพอเห็นก็รู้ว่ามิสนัยใจกว้างตรงไปตรงมา ข้า
ชอบที่สุด การเข้าใจผิดเล็กน้อย ไม่คุ้มที่จะกล่าวถึง มาเถิด นั่ง
ลง”

“อืม ไม่คุ้มที่จะกล่าวถึง” ไท่สื่อหลั่นนั่งลง มองบนโต๊ะ ยื่นมือไป
คืบซาลาเปาพั่วชูจวนนั้นข้างหน้าหลี่ผู่โจวตามอำเภอใจ “หลัง
จากนี้ไม่ต้องดีดพิณทะเลสุประตูกกลางดึก ก็พอ”

รอยยิ้มของเฉียวอวี๋รุ่ม แฉียงที่อเลิกล้ม ทันใดนั้นก็อมยิ้มพยัก
หน้า

“เป็นข้าเอง ใจร้อนเกินไปเข้าพบแม่นาง” นางอมยิ้มมองทรงฉู่
ปราดหนึ่ง กล่าวเบาๆ “กั๋วกงน้อยนักที่จะเป็นห่วงผู้ใดเช่นนี้ ข้า
แปลกใจชั่วขณะหนึ่ง เสียมารยาทแล้ว กั๋วกงก็โปรดยกโทษให้ข้า
ครั้งหนึ่ง ได้หรือไม่”

นางกล่าวอย่างอ่อนช้อย อ่อนโยนต่องใจคน อมยิ้มสายตา
ชำเลื่องผ่านไป จ้องจนหินและเหล็กยังอยากจะเปลี่ยนเป็นน้ำ
จางๆ

ทรงฉู่คิกคักชำเลื่องมองไต้สื่อหลัน “นางบอกให้ยกโทษ ข้าก็จะ
ยกโทษ”

เฉียววี่รุ้นเหมือนจะนิ่งไปอีกครึ่ง หลี่ผู่โจวคืบเกี่ยวไปปูขึ้นขึ้น
หนึ่ง วางไว้ในจานนาง กล่าวอย่างอ่อนโยน “จิ้มบิงในน้ำส้ม
สายชูสักหน่อยแล้วทาน”

ร่างกายของเฉียววี่รุ้นชั่วพริบตาก็หันกลับมา ใบหน้ายิ้มแย้มดัง
ดอกไม้ งดงามสงบเสงี่ยม “ขอบคุณมากท่านหลี่” หันศีรษะยิ้ม
น้อยๆ กับไต้สื่อหลัน “เช่นนั้น แม่นางไต้สื่อให้อภัยข้าหรือไม่
เล่า”

ไต้สื่อหลันทานชาลาเปาพั่วชู รู้สึกว่าต่างเยอะไปหน่อย พยัก
หน้า กล่าว “ครั้งหน้าชาลาเปาพั่วชูใส่ต่างลงไปให้น้อยหน่อย”

เสียง ‘แกรก’ ดังขึ้น คล้ายกับหลี่พั่วคนนั้นใช้เล็บขูดผนัง...

“นี่ก็นับว่าแม่นางไต้สื่อให้อภัยข้าแล้ว” เฉียววี่รุ้นกล่าวเบาๆ
คืบเกี่ยวไปปูขึ้นหนึ่งขึ้น “ท่านหลี่และข้าต่างก็ชอบทานสิ่งนี้ แม่
นางไต้สื่อก็ลองชิมดู”

“นางกินไปปูจะเป็นผื่นแดงได้” ทรงฉู่เอาตะเกียบขวาง คืบ
ขนมเปี๊ยะไส้เห้วขึ้นหนึ่งให้ไต้สื่อหลัน “นางชอบรสเค็ม ผู่โจว
เองก็รู้” เขายิ้มน้อยๆ “เจ้าดูสิผู่โจวไม่คืบเกี่ยวให้นาง”

ไท่สื่อหลั่นมองทรงฉู่ปราดหนึ่ง

ดึงความแค้นให้นางอย่างทุ่มพลังเต็มที่เช่นนี้ ว่างนักรหรือ

นางไม่สนใจเล่นบทหึงหวงของคู่แบ่งสามคน ชีวิตยุ่งมาก ความรักไม่อยู่ในขอบเขตหน้าที่

“เมื่อคืนข้าเพิ่งจะตามมาถึง ก็พบเข้ากับการลอบสังหารฉากหนึ่ง คิดได้ว่าที่แห่งนี้ก็ไม่ค่อยปลอดภัยนัก ข้าพาสาวใช้สื้ห้าคนนี้มา ต่างก็มีฝีมือในการสู้รบ หากว่ากั้วกงมีคำสั่ง โปรดบอกมาได้” เฉียวอวี๋รุ้นยิ้มแย้มจริงใจ

“พวกนางปกป้องขุนนางหญิงเฉียวให้ดีก็พอแล้ว หากว่าเจ้าเป็นอะไรไป ข้าจะรายงานไท่เขาอย่างไร” ทรงฉู่อมยิ้มมองนาง “บางที ก็ไม่มีวิธีที่จะรายงานกับพี่หลี่ด้วย”

“กั้วกงพูดเล่นแล้ว” เฉียวอวี๋รุ้นเป็นจนเอาชนะไม่ได้ หลี่ผู่โจวกกล่าวสงบนิ่ง “ข้า่น้อยมีหน้าที่กุมอำนาจปกป้องจวนกั้วกง เพียงแค่ขุนนางหญิงเฉียวอยู่ข้างกายกั้วกง ความปลอดภัยหรืออันตรายของพวกเจ้า ที่จริงแล้วต่างก็เป็นหน้าที่ของข้า”

“ท่านหลี่วางใจ” เฉียวอวี๋รุ้นกล่าวอย่างอ่อนโยน “ในเมื่อข้าอยู่ตรงนี้ เรื่องนี้โดยปกติไม่สามารถหลุดออกไปข้างนอกได้ จากที่ข้ามองดู กั้วกงพักระหว่างทางเป็นความลับอย่างยิ่งเช่นนี้ ฤคนักฆ่าพุ่งเข้ามาเหมือนเคย ชัดเจนว่าในกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าต้องมีไส้ศึก ข้าเชิญให้หวังกงกงพาผู้มีฝีมือสูงในพระราชวังมาสอบสวนและลงโทษก่อนแล้ว หวังกงกงเป็นหนึ่งในผู้รับผิดชอบของ

ชีจวี มีเขาจัดการกิจธุระ ก้าวกงสามารถวางใจได้ทั้งหมด”

นางพูดเรื่องสำคัญขึ้นมา น้ำเสียงไม่เหมือนกันกับก่อนหน้านี้โดยสิ้นเชิง อารมณ์ใบหน้าจริงจัง ถึงแม้ว่าใช้คำสุภาพ แต่กลับไม่เปิดทางให้สงสัย

ทรงฉู่กำลังทานข้าวต้มอยู่ ได้ยินชีจวีสองคำ คล้ายกับหยุดไปเล็กน้อย กล่าวเสียงยาว “อ้อ ชีจวี...”

น้ำเสียงเขาฟังอารมณ์ไม่ออก แต่ในตัวคำพูดเองก็แสดงถึงความหมายแฝงอย่างหนึ่ง เฉียววี่รุ่นยืมเล็กยืมน้อย สงบนิ่งกล่าว “หลายปีมานี้ ในราชสำนักและฐานะตำแหน่งทั้งหลาย เข้าใจผิดอย่างมากต่อชีจวี ที่จริงแล้วตามที่ข้าเห็น มากกว่าครึ่งเป็นคนเหล่านั้นที่รู้สึกผิด พอตนเองมีความรู้สึกผิด เป็นปกติที่หวาดกลัวฝ่ายสืบสวนจับกุมความลับของข้า หากก้าวกงเปิดเผยชัดเจนเช่นนี้ ย่อมไม่กลัวเป็นธรรมดา”

“ข้ากลัว” ทรงฉู่ยิ้มครั้งหนึ่ง

เฉียววี่รุ่นตกตะลึงคราหนึ่ง ทันใดนั้นก็ยิ้มน้อยๆ “ก้าวกงล้อเล่นแล้ว”

“ข้ากลัวขุนนางหญิงเฉียววางมาดขี้นกกับข้า” ทรงฉู่หัวเราะอ้อๆ ผลักขามไป “แล้วข้ายังกลัว ข้าทรงฉู่ยังไม่แก่ตัว ก็ไร้ความสามารถ ตนเองพบเจอนักฆ่า ยังต้องให้ผู้หญิงมาจัดการปัญหาแทนข้า”

เขามียืมก้มหน้ามองเฉียววี่รุ่น น้ำเสียงอ่อนนุ่ม รอยยิ้มส่อง

เป็นประกายทั่วด้าน ทว่าทางตาราวกับหงส์บินร่อนลง มีความสูง
คึกคักอยู่บ้างและน่าสะพรึงกลัวอยู่บ้าง

ความน่าสะพรึงกลัวเช่นนั้นหากไม่ระมัดระวัง จะเกิดเป็นจิต
สังหารอย่างรุนแรง เฉียววี่รุ่นที่อยู่ในระยะใกล้มาก ในที่สุดก็
ทนไม่ได้หนาวสั่นสะท้าน เร่งรีบยี้มเบาๆ ทีหนึ่ง ปล่อนน้ำเสียง
เบา “ที่กั๊กงพุดนี้ ให้ข้ารับมืออย่างไร หวังกงกงเป็นขันที
ควบคุมอำนาจฝ่ายสืบสวนจับกุมของซีจวี ในเมื่อพวกข้าพบกับ
เหตุการณ์อย่างการวางแผนลอบสังหารกั๊กง ทั้งส่วนรวมและ
ส่วนตัว ต่างก็ต้องสืบสวนจับกุมสักหน่อย มิเช่นนั้นไทเฮารู้เข้า
พวกข้าเสี่ยงโทษทอถอนออกจากตำแหน่งไม่ได้อย่างแน่นอน
กั๊กงใจกว้าง คิดแล้วจกต้องเข้าใจเป็นแน่”

“เพียงแค่เจ้าเข้าใจ โดยธรรมชาติของข้าเองก็เข้าใจเช่นกัน” ห
รงจู่เริ่มยี้มอย่างน่ารักใคร่อีกครั้ง ตักข้าวต้มให้เฉียววี่รุ่นด้วย
ตัวเอง “ทานเยอะๆ เหนื่อยมาตลอดทาง”

สองมือเฉียววี่รุ่นรับไว้ ใบหน้าเงยขึ้นรอยยี้มจริงใจ

ไท่สื่อหลั่นกลืนเกี้ยวคำหนึ่งลงไปเงียบๆ

ผู้ที่ตำแหน่งสูงก็จะแย่งอำนาจและผลประโยชน์กันอย่างนี้หรือ
ในรอยยี้มแฝงคมมืด บนมิดเหล็กร้อนชุบยาพิษ ทุกๆ คำล้วนแต่
เป็นกระปี่ยาวฝังอยู่ในหิมะ สะบัดความบริสุทธิ์อ่อนโยนไปข้าง
นอก ข้างในสะท้อนแสงของกระปี่ไปทั่วสารทิศ

ถึงจะเป็นเฉียววี่รุ่นที่ต่อให้หลับตาข้างหนึ่งล้วนเอาแต่ดูถูกนาง
ก็จะมัวแต่บ้าผู้ชายไม่ได้อย่างเด็ดขาด เมื่อถกเถียงกันเรื่อง

สำคัญ พี่ชายที่แสนดีก็ไม่ใช่พี่ชายที่แสนดีแล้ว ความงามเองก็
ลอยไปแล้ว พอประจันหน้ากับหญิงผู้มีกำลังอำนาจมีจิตสังหาร
ซ่อนอยู่ในเงามืด ในที่สุดก็ขยับไม่ได้แม้แต่หน่อย

ดูที่ทำแล้ว นางยังต้องเรียน

“อืมแล้ว” นางปลก้วยออกทีหนึ่ง ยืนขึ้น พยักหน้าให้หมีผู้ใจ
ไม่แม้แต่จะมองหญิงฉิววี่รุ่น ก้าวขยายออกไป

“แม่นางไท่สื่อรากับหยกงามที่ไม่ต้องเจียรไน บริสุทธิ์ตรงไป
ตรงมา ทำให้คนชอบได้จริงๆ” ฉิววี่รุ่นอมยิ้มมองแผ่นหลัง
ของนาง

หญิงผู้ใจดีปรารถนาหนึ่ง ยิ้มกล่าว “ไม่ผิด แต่ว่าก็เหมือนกับ
ที่ผู้ใจดีพูด สุขภาพใจกว้าง เป็นกันเองน่ารักใคร่เหมือนเจ้าเช่นนี้
จึงจะดีที่สุด”

“จะเหมาะสมกับคำชมของท่านหมีได้อย่างไร” แวตาฉิววี่รุ่น
ประหลาดใจ หันหน้ามองหมีผู้ใจดี

หมีผู้ใจดียิ้มน้อยๆ ไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ หญิงผู้ใจดีกล่าวอีก “วันนี้
อากาศดีอย่างยิ่ง ชวนนางหญิงฉิววี่รุ่นที่จะออกมาสักครั้ง
และก็ไม่อยากทำให้ผิดหวังต่อทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิ ถือโอกาสให้
ข้าได้ไตร่ตรองคืนสมุดบุญซีแก่ไท่เฮา ให้ผู้ใจดีเดินเล่นเป็น
เพื่อนเจ้าเกิด”

สายตาฉิววี่รุ่นประหลาดใจ “จริงหรือ แต่ว่าท่านหมีจัดการ
กิจธุระมากมายอย่างหนัก ข้าไม่ขอบกวนเขาอีกหรอก”

“ทางเดินงดงามทางต้นน้ำไปด้วยกัน ดอกซึ่ง*พัดหล่นเต็มคิระษะ
นี้อาจจะเป็นเรื่องดิงามที่จะสร้างก็สร้างไม่ได้ เขาจะไม่เต็มใจได้
อย่างไรงัน” หรงฉู่ยิ้มเล็กน้อย

หลี่ฝูโจวลุกขึ้น หลีกทางให้เล็กน้อย “คุณหนูเฉียวเฉียว”

เฉียวอวี๋รู่ยิ้มแย้ม เป็นธรรมชาติเป็นอายเล็กน้อยอย่างพอดี
พอดี ขอรักกับหรงฉู่ เดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับหลี่ฝูโจว

ตอนนี้ไท่สื่อหล่นเฟิงจะเดินมาถึงข้างกายฉู่ฉิง สาวใช้ผู้นั้นเบิก
ตาโต ตะโกนร้อง “ท่านชายหลี่และคุณหนู ช่างเป็นกึ่งทองใบ
หยกกันจริงๆ เลยเจ้าคะ!”

เสียงไม่ดัง เพียงพอให้ไท่สื่อหล่นได้ยินพอดี

ไท่สื่อหล่นเอียงคิระษะเล็กน้อย สายตาที่แน่นิ่งไรค์สิ้นมองผ่าน ‘
กึ่งทองใบหยก’ คู่ นั้น รู้สึกว่าที่จริงแล้วยังไม่ได้เหมาะสมกันเท่า
ไหร่

ดอกไม้ป่าปักอยู่ในแจกันหยก ช่างน่าเกลียด

เฉียวอวี๋รู่ยิ้มให้นางอย่างอ่อนโยน กล่าวเบาๆ “แม่นางไท่สื่อ
ยังอยากไปเรียนหรือไม่ หรือว่ายังดูแลลูกของเจ้าอยู่ ไม่รบกวน
เรื่องส่วนตัวของเจ้าให้เสียเวลาดีกว่า พวกข้าไม่เชิญเจ้าไปด้วย
กันแล้ว”

“อย่าเลย” ไท่สื่อหล่นกล่าว “ข้าไม่ยืนอยู่ข้างเจ้าน่าจะดีกว่า ไม่

พอจะเสริมให้ความงามของเจ้าโตเด่นขึ้นมา”

ทรงฉู่ข้างหลังยี่มคราหนึ่ง สีน้าเฉียววีรุ่นขาวซีดชั่วพริบตา
ทันใดนั้นยกคางขึ้นเล็กน้อย เดินผ่านด้านข้างไท่สื่อหลันไป

นางเดินไปที่ด้านข้างของไท่สื่อหลันข้างนั้น บดบังสายตาของ
หลี่ฝูโจวที่มองไปยังไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันก็ไม่ได้มองหลี่ฝูโจว ตามองสาวใช้สี่ห้าคนที่ในที่สุดก็
เดินไปแล้ว กลับรู้สึกสบาย ล้วงเอาผลชিং (ลูกสมอจีน) สดใหม่
ลูกหนึ่งเคี้ยวเดินออกไปข้างนอก

ทรงฉู่ด้านหลังก้าวช้าๆ “ไม่สบายใจแล้วใช้หรือไม่”

“หืม”

“มีความเคียดแค้นเล็กน้อยใช้หรือไม่” ทรงฉู่ยิ้มอย่างมีความสุข
“เพิ่งจะค้นพบใช้หรือไม่ ที่แท้แล้วที่ฝูโจวดี ทำกับผู้หญิงทุกคน
เหมือนกันหมด”

“นั่นก็ดีกว่าทำกับผู้หญิงทุกคนไม่ดีใช้อ่านาอ๋มเหง”

“เจ้ายังคงปกป้องเขา” เงาของทรงฉู่กะพริบคราหนึ่ง ไปอยู่ข้าง
ไท่สื่อหลัน ยื่นมือบิบบคางของนาง “ข้าจ้องมองแววตา จริงหรือ
หลอกกัน”

ไท่สื่อหลัน ‘อูย’ คำหนึ่ง เอาผลชিংในปากพ่นไว้บนแขนเสื้อเขา

“เปรี้ยวมาก” นางกล่าว

ทรงฉมู๋ก้มหน้ามองแบนเสื้อที่สกปรกในชั่วพริบตาของตน ก็เงย
หน้ามองไท่สื่อหลันอีกครั้ง

“เจ้าทำให้ข้าอยากจะทุ้มเจ้าเสียจริง กดไว้ในห้องโถงนี้เขียน
อย่าง*ยมโหดสามร้อยรอบ”

“ใจแคบ” ไท่สื่อหลันยื่นมือกดไปบนแบนเสื้อทรงฉมู๋ ชั่วแวบเดียว
ก็ปล่อยออก ผลซิงที่สมบูรณ์ลูกหนึ่งในฝ่ามือ นางเอาผลซิงยัด
ไว้ในปากที่กำลังจะเอ่ยปากพูดของทรงฉมู๋ “ชดเชยเจ้า”

“.....”

ไท่สื่อหลันอาศัยช่วงเวลาที่กั๊กงผู้เป็นที่เคารพยุ่งอยู่กับการคาย
ผลซิง เร่งรีบก้าวยาวออกไป เดินไปไม่กี่ก้าวก็รู้สึกผิดปกติ เรื่อง
ต่างๆ เมื่อครู่เหมือนกับว่าไม่เหมาะสม

คิดไปคิดมาอีกครั้ง ผลซิงรี

ผลซิงนั้นตนเองเคี้ยวมาก่อน แล้วจึงป้อนให้ทรงฉมู๋...

เมื่อครู่เพียงแค่ว่าคิดที่จะทำให้เขาสะอิดสะเอียน ตอนนี่ที่คิด กลับ
รู้สึกทั้งสะอิดสะเอียนทั้งไม่ชัดเจน

ทรงฉมู๋น่าสะอิดสะเอียนอย่างมากจริงๆ!

ไท่สื่อหลันยิ่งเดินก็ยิ่งเร็ว หลังจากตัดสินใจก็ออกห่างจากชาย

หนุ่มผู้สะเอียดลิเอียนนี้ไปไกล

ข้างหน้าที่ไกลๆ คนคู่หนึ่งร่างกายผอมสูง คล้ายกับเป็นหลี่ผู่โจว และเฉียววี่รุ่งสองคน ดูท่าทางจะออกไปจากกองทัพแล้ว ไท่สื่อหลันหยุดเท้า มองแผ่นหลังสองคนเงิบๆ พักหนึ่ง หันหลังเดินไปทางตรงข้าม

ตอนที่ 53-4 กิ่งทองใบหยก

นางเดินไปพักหนึ่ง จึงพบว่าตนมาถึงสนามฝึกซ้อม ตอนนี้ครึ่งเช้า เป็นช่วงที่นักเรียนกำลังรวมตัวกันออกกำลังฝึกความแข็งแกร่งของร่างกายด้วยกันพอดี ชายหนุ่มที่เหงื่อท่วมเต็มหลังกลุ่มหนึ่งกำลังกระโดดรับน้ำหนัก เหล่าผู้หญิงก็กำลังฝึกวิชามวย ฮวาสวีนฮวนยกเส้าเส้นหนึ่งเดินไปรอบๆ สนาม เส้นผมสีแดงเล็กน้อยเป็นประกายแพรวพราวระยิบระยับ

ฮวาสวีนฮวนดวงตาแหลมคม มองเห็นนางจากที่ไกลๆ ยื่นมือร้องเรียกต่อเนื่อง ไท่สื่อหลันไปคิดมา รู้สึกว่าตนเองถึงแม้ว่าไม่สามารถฝึกกังฟูได้ แต่ออกกำลังกายได้ไม่มีปัญหาอย่างแน่นอน ตามไปฝึกกับนางก็ดีเหมือนกัน

พอนางเข้าไป ฮวาสวีนฮวนก็ตบไหล่นางหนึ่งที ยิ้มกล่าว “เป็นอย่างไร ถูกคำพูดครั้งนั้นของข้าโจมตีแล้วรี ไม่ได้เห็นเจ้ามาสนามฝึกเข้าร่วมการฝึกซ้อมเลย ที่ข้าว่าเจ้าไม่สามารถฝึกกังฟูชั้นสูงได้ แต่ไม่ได้บอกว่าเจ้าไม่สามารถฝึกร่างกายให้แข็งแรงดีได้ อย่างน้อยที่สุดเสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรงล้วนแต่เป็นสิ่งที่ควรทำ เมื่อครูข้ายังพูดอยู่เลย หากเจ้ายังไม่มาสักที ข้าครูฝึกซ้อมทั้งหมดในกองทัพเบตที่ยี่สิบห้าจะไปยกเจ้ามาด้วยตนเอง!”

นางพูดเสียงดังพักหนึ่ง แต่ว่าไต้สือหลันเพียงแค่พยักหน้า
ตอนนี้ลมพัดมาช่วงหนึ่ง พัดเส้นผมของไต้สือหลันขึ้นมา
ท่ามกลางความไม่ได้ตั้งใจฮวาสวินฮวนชำเลื่องมองคราหนึ่ง
ทันใดนั้นสายตาก็รวมอยู่จุดเดียว “แมลงลี้มเลือดศักดิ์สิทธิ์ ให้
ตายเถอะ เจ้าเอามาจากไหน” พลังก็ยื่นมือไปลูบตึงหูไต้สือ
หลัน

ไต้สือหลันเอียงศีรษะให้ทีหนึ่ง ฮวาสวินฮวนหน้าเหยเกหัดมือ
กลับไป ทั้งใบหน้าเป็นสีหน้าของความอึ้งอย่างยิ่ง ทำเสียง
จู้ๆ กล่าว “นี่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเราชาวอู๋เยว่ หัวหน้าใหญ่
ต่างก็ไม่แน่ว่าจะมี ที่สุดคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เปลี่ยนการอดตันของ
การไหลเวียนโลหิตหลุดลอกพื้นฟูทางเดินชีพจร เจื่อนไขการเกิด
เจ้าสิ่งนี้โหดร้ายอย่างถึงที่สุด ร้อยปียากจะพบ สิ่งของสมบูรณ์
ชิ้นนี้ของเจ้าดีอย่างยิ่ง พอเห็นก็รู้ว่าเป็นของคุณภาพดีอันดับ
ต้น เจ้าเอามาจากไหนรี บอกข้า ข้าจะไปหาอีกอัน!”

“เก็บมา”

“ข้าจะไปเก็บด้วย...เอ่” ฮวาสวินฮวนเบิกตาโต ไต้สือหลันพยัก
นางออกไปทีหนึ่งก่อนหน้าแล้ว เดินไปไกล

สนามนั้น บุตรหลานยากจนและบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดถึง
แม้ว่าจะสามารถฝึกฝนร่วมกันได้แล้ว แต่ก็ยังแบ่งแยกกันโดย
สิ้นเชิงเหมือนเดิม พอไต้สือหลันเดินผ่านไป ในสนามก็หยุด
ชะงักทันที

สายตาของทุกคนที่มองไปทางนางนั้นซับซ้อน คิดเสียว่าเป็นคน

ทั่วไปแล้วกัน บังเอิญนำตระกูลยากจนทำการคัดค้านจนได้รับชัยชนะที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของกองทัพสุริยันตั้งแต่ต้นจนจบ คิดเสียว่าจากนี้เป็นต้นไปบุตรหลานตระกูลยากจนต้องการผู้นำจำนวนมาก เปลี่ยนแปลงสภาพของกองทัพเบตที่ยี่สิบห้าพันจากนี้ แต่บังเอิญว่าผู้นำที่ปรากฏขึ้นอย่างฉับพลันทันทีนี้เป็นคนที่ไม่สามารถเรียนการต่อสู้ได้ ผู้ที่อยู่ในกองทัพเบตที่ยี่สิบห้าพันแอ่งแอ่งเป็นทีเคาท์นี้ไม่มีทางที่จะดำรงอยู่ได้โดยสิ้นเชิง คิดเสียว่าตั้งแต่นี้เป็นต้นไปสามารถวางใจได้ ถึงตอนนี้ตระกูลยากจนจะหยุดการต่อต้านลง กองทัพเบตที่ยี่สิบห้าพันเป็นโลกหล้าของตระกูลยากจน กลับบังเอิญว่าหญิงผู้นี้ให้อาจารย์เฉาขอตนเป็นศิษย์ต่อหน้าทุกคนอย่างมัทศจรรย์ ยังสร้างประวัติศาสตร์กองทัพเบตที่ยี่สิบห้าพันที่ไม่เคยมีเรื่องมัทศจรรย์มาก่อน คิดเสียว่านางยังต้องสร้างปาฏิหาริย์หรือว่าผู้อาวุโสเฉาสามารถส่งต่อความสามารถที่สิ้นสะเทือนโลกนั้นแก่นางได้ บังเอิญว่าผู้อาวุโสเฉารับนางมาเป็นศิษย์ วันที่สองก็จัดเก็บข้าวของหนีไป ตอนนี้ในกองทัพมีข่าวลือว่าไท่สื่อหลันขายเสน่ห์หอมเมาผู้อาวุโสเฉาขอเป็นศิษย์ ที่จริงแล้วสติปัญญาเกินจะทนอย่างยิ่ง สุดแสนจะทันทนจนในที่สุดผู้อาวุโสเฉาไม่มีทางทนรับ จึงตกใจกลัวหนีไปแล้ว

สรุปแล้ว หญิงผู้นี้ ตั้งแต่ต้นจนจบโค่นล้มผู้อื่นอย่างไม่หยุดหย่อน และยังไม่รู้ว่าคราวหน้าจะมีอะไรโค่นล้มใหม่

เนื่องจากความซับซ้อนนี้ ชีวิตที่ระลอกคลื่นขึ้นลง ทุกๆ คนตอนนี้ต่างก็มองเห็นไท่สื่อหลันอยู่ในม่านหมอกพรางมัวไม่ชัดเจน บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดไม่มีคำพูด พวกเขาเชื่อข่าวลือข่าวสุดท้ายอยู่แล้ว และยังเพิ่มการเหยียดหยามเข้าไปอีก บุตรหลานตระกูลยากจนครึ่งหนึ่งไม่เชื่อครึ่งหนึ่งผิดหวัง ไม่รู้ว่าควร

จะเลือกทางใด

ดังนั้น ตอนนี้ในสนามจึงเกิดเหตุการณ์แปลกประหลาด บุตรหลานลำดับชั้นตกลอดรีบเร่งรวมตัวด้วยกัน ตั้งท่าวางมามอง คัฏฐ บุตรหลานตระกูลยากจนครึ่งหนึ่ง ท่าทางราวกับต้อนรับ ผู้นำที่เดินเข้ามาอย่างดีใจ อีกครึ่งหนึ่งก็หยุดนิ่งอยู่กับที่ สามตามองออกไป

ฮาวาสวินฮวนมองมาจากที่ไกลๆ ริมฝีปากกระตุกขึ้น นางคิดว่าไม่ว่าไท่สื่อหลันลี้กลับมาเพียงใด ไม่ว่าสุดท้ายแล้วนางจะมีความสามารถเพียงพอเปลี่ยนแปลงกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าหรือไม่ อย่างน้อยที่สุด จากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าจนถึงตอนนี้ สามารถสร้างผลกระทบต่อทุกคนเช่นนี้ได้ ตั้งต้นจนจบ มีเพียงไท่สื่อหลันผู้นี้ผู้เดียว

“ในที่สุดเจ้าก็มาแล้ว” สองเพื่อนซื่ออ่อนแอและแข็งแกร่งโผล่เข้ามาด้วยกัน เขียวต้าเจียวสงเสียวเจียวเข้ามาหัวเราะฮาๆ “อีกไม่กี่วันพวกเราต้องไปเมืองเป่ย์เหยียนทดสอบการฝึกสามเดือน อยากจะบอกลาเจ้า ผู้จู้ชุยเสวียก็ไม่อนุญาตให้พวกเราเข้าใกล้ ต่างก็รอเจ้ามาหลายวันแล้ว”

ไท่สื่อหลันตกละลึง คิดในใจคล้ายกับการทดสอบการฝึกปีนี้เลื่อนเข้ามารึ

ซูย่าเดินเข้ามา เงียบไม่ส่งเสียงชีเส้าฝีกมวยใต้เท้า บอกใบ้ให้นางมาฝึกซ้อม

ไท่สื่อหลันกระโดดไปบนเส้าฝีกมวย ถ้ามซูย่า “เส้นหมยฮวา

เล่า”

ซูย่าเล่าหน้า หญิงผู้หนึ่งที่ชื่อสื่อเสี่ยวชู่ชะโงกศีรษะ บัญปาก “ตอนนี้นางเหินอยู่บนกิ่งไม้สูง น่าจะมองไม่เห็นพวกเรา”

“อย่าพูดจาเช่นนี้” สงเสี่ยวเจียหัวเราะอย่างซื่อตรง “ผู้ช่วยฝึกบัญชาการชอบนางอย่างยิ่ง บอกว่านางเป็นหนุ่มสาวที่มีความสามารถดี เรียนบัญชาการไม่ต้องเข้าสนามรบ ปล่อยให้นางเรียนชดเชยมากมาย”

สายตาโหล่หันหันไปคราหนึ่ง มองเห็นตระกูลยากจนที่เหลือรอบด้านล้วนแต่มีสีหน้าไม่ยินยอม มองดูแล้วหรือว่าเส้นเหมยฮวามีดวงชะตาที่ดียิ่ง หรือว่าจะไม่สนใจเก็บอาการประมาทเล่นเล่เกินไป ก่อให้เกิดความโกรธเคืองของทุกคนเรียบร้อยแล้ว

แต่ว่า นี่เป็นทางเลือกของแต่ละคน ไม่สามารถแค้นเคืองได้ และไม่จำเป็นต้องทุกขใจ

ซูย่าจูงนางขึ้นไปบนเสาดฝึกมวย กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าร้องขอต่อหญิงผู้ไม่สูงนัก ถึงแม้ว่าหญิงจะเข้าสนามรบก็ตาม แต่โดยทั่วไปต่างก็ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับเส้นทางการต่อสู้ พูดถึงความนิยมของแผ่นดินทั้งหมดนี้ต่างก็ค่อนข้างมีความคิดก้าวหน้า การสมัครเข้ากองทัพไม่จำกัดชายหญิงเช่นนี้ นี่ยังมีความเกี่ยวข้องกับรัฐเหยาประเทศใต้อาณาจักรต้าเยียน ในเวลานั้นองค์หญิงรัฐเหยาถือชื่อว่าจิตใจเด็ดเดี่ยวไปทั่วเหล่า ภายหลังองค์หญิงแต่ละรัฐหลายองค์เลียนแบบ รัฐไหนๆ ล้วนแต่ไม่ขาดแคลนแม่ทัพหญิง โดยการเปรียบเทียบ ยังเป็นหนานฉีสถานที่ทางตอนใต้

ภูเขาห่อมล้อมน้ำใสไหลผ่าน ผลผลิตอุดมสมบูรณ์ค่อนข้าง
ร่ำรวยมั่งคั่ง ไม่จำเป็นต้องให้ผู้หญิงออกแรงกำลัง ผู้หญิงในที่นี้
หลายปีมานี้กลับไม่ได้แสดงความสามารถ

ดังนั้นเหล่าหญิงสาวรำเรียนศิลปะ ให้ความสำคัญกับทักษะการ
หนีเอาชีวิตรอดและปฐมพยาบาล วิชาตัวเบาต้องฝึก เสาฝึกมวย
เป็นเพียงหนึ่งในนั้น รับน้ำหนักการกระโดด นักเรียนหญิงเองก็
เรียนวิชาต่อสู้ในทุกวัน

ไท่สื่อหลันฝึกวิชาตัวเบาครั้งแรก ก็โซซัดโซเซตามธรรมชาติ แต่
ซูย่าและฮวาสินฮวนกลับเป็นคุณครูที่ดี คนหน้านั้นคง
ระมัดระวัง สอนประสบการณ์เกี่ยวกับใจคนอันหลากหลายแก่นาง
คนหลังสายตาเฉียบแหลมตอบสนองรวดเร็วฉับไว ไม่หยุด
อยู่ใต้เสาอ้อมไปอ้อมมาร้องตะโกน เมื่อข้อต่อไท่สื่อหลันเกือบ
จะล้มลงจะร้องตะโกนทุกครั้ง ทำให้นางลุกขึ้นมาโดยทันที ยิ่ง
ล้มก็ยิ่งระมัดระวังมั่นคง ระดับความเร็วก็จะยิ่งเร็วมากขึ้น

รอบด้านค่อยๆ เจียบสงบลง ต่างก็มองไท่สื่อหลันฝึกฝน
สายตาตกตะลึง คละเคล้ากับความเสียดาย

เพราะว่าไท่สื่อหลันเป็นหญิงสาวที่มีความสามารถจริงๆ น้อยคน
ที่จะเหมือนกับนาง ตอบสนองรวดเร็ว เฉลียวฉลาดพละกำลังสูง
ควบคุมพลังแข็งแกร่ง สายตาเฉียบแหลม แรงกระโดดและกำลัง
ของร่างกายยังเหนือความแข็งแกร่ง ครั้งแรกบนเสาฝึกมวย
กระโดดสองครั้งก็ไม่ตกลงมาแล้ว และความเร็วยังสามารถไป
พร้อมคนอื่นที่ฝึกมาแล้วหนึ่งปีได้

ทว่ายิ่งดีเลิศเช่นนี้ ก็ยิ่งทำให้คนเสียดาย

นางสามารถนำวิชาสูตรต่างๆ มาเรียนจนมีประสิทธิภาพสูงได้
แต่บังเอิญว่าไม่สามารถเดินไปทางความสำเร็จสูงสุด

“ฝึกได้ดีจริงๆ...” บุตรหลานตระกูลยากจนผู้หนึ่งกระซิบพึมพำ
อดไม่ได้ที่จะเดินเข้าไปใกล้เพื่อสื่้อหั่น

“ฝึกได้ดีแล้วจะไปมีประโยชน์อันใดเล่า” คุณชายสี่ตระกูลเจ้
ตะโกนเหินบแนมเสียงดังจากที่ไกลๆ “ยังคงเป็นคนไร้ประโยชน์
อยู่ดี!”

นักเรียนที่กำลังมองดูผู้ นั้น หยุดฝีเท้าอย่างสองจิตสองใจ

“ผู้อาวุโสเจาต่างก็ถูกข่มขู่หนีไปแล้ว พวกเจ้าลองทาย ท้ายสุด
แล้วจะมีประโยชน์อันใด”

“พูดแล้วก็ประหลาดดีแท้ อาจารย์เจาขอร้องนางเป็นศิษย์อย่าง
ไม่ไว้หน้า แต่วันต่อมากลับวิ่งหนีไป นี่ช่างแปลกประหลาดเสีย
จริง”

“ใช่แล้ว ลูกศิษย์สุดรักที่คุยก่เข้าศิระะโบกพื้นขอมมา เหตุใดยัง
ตัดใจทิ้งวิ่งหนีไปไม่เอาได้เล่า”

“ข้าว่านะ” ชิวถึงบุตรหลานตระกูลยากจนผู้ นั้น ตามหลังคุณชาย
สี่ตระกูลเจ้กล่าวอย่างเอาใจ “อาจารย์เจาขอนางเป็นลูกศิษย์
ตนเองก็มีปัญหา ทุกคนก็รู้ อาจารย์เจาก่อนหน้านี้ถูกนางยั่ว
โมโห สาบานต่อฟ้าว่าไม่รับนางเป็นลูกศิษย์มีความแน่วแน่มาก
มาก เหตุใดห่างไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม จู่ๆ ก็วางกระโถนบนศิระะ

สวมใส่เพียงกางเกงชั้นใน มาโบกศีรษะให้นางกายใต้แสงแดด นี่
สมเหตุสมผลแล้วรี”

“เจ้าว่านี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกัน” คุณชายสี่ตระกูลเจ้ยัดเสียง
ยาวถาม

ซูย่าใบหน้าเขียวจัด เดินไปทางฝั่งนั้น ไท่สื่อหลันดึงนางไว้ พอ
หันหน้า กลับเห็นมืออวาสวินฮวนจับหลังไว้ เขย่งเท้าเดินไปทาง
ด้านนั้นแล้ว แส้ห้อยลงที่ด้านหลัง จากที่ไกลมองไปคล้ายกับ
จิ้งจอกสีเพลิงแกว่งหางเดินเข้าไปหากลุ่มลูกนก

คนกลุ่มนั้นพูดอย่างมีความสุข ยังคงไม่รู้สึกลัว

“จะยังมีเรื่องอันใดได้อีกรี” ชิวถั่งน้ำลายกระเด็น “เรื่องก็เห็นกัน
อยู่ทนโท่! อาจารย์เจาตัวคนเดียวที่นี้มาก็ปีแล้ว น่าจะ
หงอยเหงา พบเข้ากับแม่หม้ายรูปงามไม่เจียมตัวบางคน สายตา
หยาดเยิ้มแอบส่งมาครั้งหนึ่ง ลดฐานะลงมาหาผู้ไม่รู้จักที่ต่ำที่
สูงเป็นธรรมดา หลังจากเสพสุข ผู้อาวุโสเจาทนไม่ได้กับเหล่า
หญิงสาวที่เหมือนสัตว์ป่าดุร้าย ผอมแห้งซีดเซียว อ่อนแออย่าง
ยิ่ง บุรุษที่แข็งแกร่งไหนเลยจะเกรงกลัวสาวที่เอาอกเอาใจ ใน
ความจนปัญญา ทำได้เพียงหนีไปวันๆ...โอ้ย...โอ้ย!”

ประโยคข้างหนัาราบริน คำหลังสุดไม่ก็คำจู่ๆ น้ำเสียงก็เปลี่ยน
สูงแหลมขึ้นไป เปลี่ยนเป็นเสียงของความเจ็บปวด

ในน้ำเสียงเจ็บปวด ปะปนกับเสียงเส้ดั่งเพียะ

“ไปทำปากพล่อยกับมารดาเจ้าไป!” เส้อวาสวินฮวนเรวจน

คล้ายกับฟ้าผ่า กลางอากาศเส้นหนึ่งเพิ่งจะปะทุอย่างรุนแรง
อีกชั่วพริบตาก็ตกลงบนหลังของชีวถึงเรียบร่อยแล้ว ปลายหาง
ว้าวสัผัสร่างกายเสียงดังกังวาน ดิ่งขึ้นก็กลายเป็นรอยโลหิตนูน
ขึ้นเส้นหนึ่ง

ชีวถึงเจ็บจนเพ่นพ่านไปทั่วพื้น เสียงร้องเจ็บปวดกุดเสียง
หัวเราะของเหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดไว้

“ผู้ช่วยสอนฮา!” แส้ดูเหมือนว่าเขียนไปบนใบหน้าของบุตร
หลานลำดับชั้นตกทอด คุณชายสี่ตระกูลเจ้เป็นครั้งแรกที่เก็บ
อารมณ์ไว้ไม่อยู่ กล่าวเสียงเย็นชา “ที่พูดถึงก็ไม่ใช่เจ้า เจ้ามี
สิทธิ์อันใดมาเขียนคน!”

“ชอบเขียนใครก็เขียนผู้นั้น” แส้ฮวาสวินฮวนไม่หยุด “เมล็ด
พันธุ์ดำช้า! คราวก่อนข้าก็พูดแล้ว สั่งสอนเขาแทนมารดาเขา
ครั้งหนึ่งไม่แก้ไข ฟาดหนึ่งครั้ง!”

“อู๋เย่วคนป่าเถื่อน!” คุณชายสี่ตระกูลเจ้และคนอื่นตะโกนอย่าง
โกรธแค้น “พวกเราต้องไปรายงานเจ้าต่อผู้ช่วยกองทัพ ปฏิบัติ
ต่อนักเรียนอย่างโหดร้ายทารุณ ทำโทษทางกายโดยพลการ!”

“ไปสิ!” ฮวาสวินฮวนสะบัดแส้อย่างคึกคักมากขึ้น “นี่เป็นวิชาฝึก
ซ้อม ข้ายังไม่ให้พักผ่อน พวกเจ้าทั้งหมดกำลังทำอะไรอยู่รี พัก
ผ่อนโดยพลการ พูดจาไร้สาระ กระทบต่อการฝึกซ้อม ทำลาย
การเรียนการสอน ข้าเองก็จะไปรายงานพวกเจ้าต่อย่านเจ้!”

บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดโง่มไปพักหนึ่ง นี่เพิ่งจะคิดได้ทีจริง
แล้วพวกเขาก็ฝ่าฝืนกฎ ถึงแม้ว่าพูดในเวลาปกติไม่นับว่าเป็น

เรื่องอะไร แต่เวียนมาถึงผู้ช่วยสอนการฝึกซ้อมที่เป็นฮาวาฮิน
ฮวน เมื่อนางโกรธขึ้นมา ก็ไม่ไว้หน้าใคร

“เจ้าเข้าข้างไท่ลือหลั่น!”

“ผู้ใดไม่ฝึกซ้อมให้ดี ข้าเขียนผู้นั้น!” ฮาวาฮินฮวนสะบัดแส้ที่
หนึ่ง “ข้าเข้าข้างนางอะไรกัน คุณนางขยันอย่างยิ่ง!”

ทุกคนยืดอกยาว มองไปทางเสาฝึกมวย

ไท่ลือหลั่นอยู่บนเสาฝึกมวย สิ้นน้ำไร้อารมณ์ ไม่สนใจสิ่งที่เกิด
ขึ้นข้างนอกนั้น เมื่อสายตาทุกคนมองเข้ามา นางพลันกางแขน
สองข้างออกกว้าง กระโดดร่อนลงมา

แสดงให้เห็น ‘ความตั้งใจฝึกซ้อม’

สงเสี่ยวเจียและเซียวต้าเจียงยิ้ม เหมือนไม่ได้แบกแผ่นเหล็ก
หนักเอาไว้

“นี่ถึงจะเรียกว่าหน้าตาย...” เซียวต้าเจียงก้มหน้าใกล้พื้น
ลอบล่ำใบหน้า

ไท่ลือหลั่นที่กำลังกางแขนทั้งสองออกกว้างชั่วขณะนั้น

ทันใดนั้นในที่ไกลก็มีเสียง ‘ฟืบ’ สองครั้ง!

จู่ๆ แสงสีดำสองเส้น ยิงเข้ามาอย่างรุนแรง เส้นหนึ่งไปทางฮวา

สวินฮวนที่กำลังจะเก็บแส้กลับไป เส้นหนึ่งไปทางคนที่ยืนสูง
เด่นอยู่บนเสาฝีกมวย ไท่ลือหลันที่กางแขนทั้งสองข้างออก!

ตอนที่ 54-1 หญิงอันธพาล VS ชาเขียว

“ระวัง!” ทุกคนแตกตื่น ชูย่าที่อยู่ใกล้ไท่ลือหลันมากที่สุด เห็น
ตัวขึ้น โฉบเข้ามาอย่างรวดเร็ว อุ่มไท่ลือหลันดิ้งไปทางด้านล่าง
เสียงดังปังคราหนึ่งทั้งสองก็ล้มตกลงไปที่พื้น

ฮวาสวินฮวนคิ้วตั้งตระหง่าน แส้ยาวพาดลงต้องการจะโต้ตอบ
จู่ๆ ลูกธนูนั้นก็หมุนกลับอย่างแปลกประหลาด ทันใดนั้นก็พัน
รอบปลายแส้ของนาง ปะทะอย่างหนักหน่วงบนข้อมือของนาง
เสียงดังเปรี้ยง แส้ยาวตกลงบนพื้น

ลูกธนูสองดอกพุ่งเข้ามาดังแสงไฟ แทบจะในเวลาเดียวกัน ทุก
คนได้สติกลับมา ก็มองเห็นไท่ลือหลันชูย่าตกลงบนพื้นทั้งคู่ ฮ
วาสวินฮวนปิดข้อมือ รอยโลหิตไหลซึมออกมาในรอยบาดที่ข้อมือ

ไท่ลือหลันผลักชูย่าที่กอดนางไว้แน่นออก ลุกขึ้นนั่ง ชูย่าพุ่ง
อย่างแรงและเร็วเกินไป ชนเข้ากับยอดเสาหินฝีกมวยด้านข้าง
หน้าผากถูกขูดถลอกกับหินใหญ่ก้อนหนึ่ง มองเห็นไท่ลือหลัน
ไม่เป็นไร นางก็ยิ้มอย่างชื่นใจ

ไท่ลือหลันพยักหน้าให้นาง ดึงลูกธนูที่ปักอยู่บนพื้นข้างๆ นาง
ออกมา แต่ลูกธนูที่ดึงออกมาวินาทีนั้นกลับแตกหักเป็นหลาย
ท่อน ไท่ลือหลันพิจารณามองดูคราหนึ่ง ลูกธนูด้านนอกหนึ่ง
ชั้นนี้คิดไม่ถึงว่าเป็นวัตถุรูปทรงดั่งน้ำแข็งสีดำ ข้างในเป็นลาว

แหลมเล็กหนึ่งเส้น ตอนนี้น้ำแข็งสีดำข้างนอกนั้นแบกรับแรง
แตกสลาย เหลือไว้เพียงลวดเหล็ก ดูไม่เหมือนลูกธนูอีกแล้ว
เนื่องจากละแวกนี้ ลวดเหล็กที่พันเกี่ยวเสาหินฝีกมวยทุกหนทุก
แห่งต่างก็เป็นสิ่งนี้

ซูย่าเองก็พบความพิเศษของลูกธนูนี้ คิดไปคิดมา ในแวตาก็
ปรากฏความโกรธแค้น

เห็นได้ชัดเจนอย่างยิ่ง คนยิงธนูต้องการลอบทำร้ายไท่สื่อหลัน
ลูกธนูที่ใช้ล้วนแต่ไม่ทิ้งหลักฐานไว้

เมื่อครูไท่สื่อหลันกำลังกางแขนสองข้างออกยืนอยู่บนเสาฝีก
มวย การทรงตัวไม่มั่นคงอย่างยิ่ง หากว่าถูกลูกธนูโจมตี
แน่นอนว่าต้องไม่มีทางควบคุมการทรงตัวตกลงมา ชนเข้ากับ
เสาหินฝีกมวยสักแห่งหนึ่ง ต่างก็ยากที่จะเลี่ยงการได้รับบาดเจ็บ
และเก้าในสิบยังเป็นใบหน้าที่จะได้รับบาดเจ็บ

แม้ว่าใบหน้าจะไม่ได้รับบาดเจ็บ มองดูลวดเหล็กนี้เผยให้เห็น
ถึงสีสนับนาวาแปลกประหลาด เก่งว่าจะมีความลึกลับบางอย่าง
อยู่ด้วย

สองมือไท่สื่อหลันจับหัวเข่า ยืนขึ้นมาช้าๆ เงยหน้าขึ้นมองไปยัง
ท้องฟ้า

เงาคนไม่ก็สายยิงสะท้อนเข้ามา แต่กลับไม่ได้พุ่งหานาง แต่พุ่ง
ไปทางฮวาสวินฮวน

ผู้ที่มาดิ่งลงบนพื้น โอบล้อมฮวาสวินฮวนอย่างรวดเร็ว ผู้ที่นำ

หน้ากล่าวเสียงแหลมคม “ตามคำสั่งขั้นที่หวังกงกผู้กุมอำนาจ
รับผิดชอบการสืบสวนจับกุมแห่งซีจี จักรวรรดิอวาสนินฮวนจารย์
อู๋เยว่ คนที่เหลืออยู่ ออกไปให้หมด!”

มีคนตกใจ มีคนชอบใจ ตกใจคือบุตรหลานตระกูลยากจน
ชอบใจคือบุตรหลานลำดับชั้นตกทอด

คนที่เห็นใจอวาสนินฮวนรู้จักคนเบื้องหลังของซีจีเล็กน้อย แว
ตาทั้งหมดเปลี่ยนไป นั่นคือการฆ่าคนยึดครองอำนาจชั่วร้าย
กองทัพศูนย์รวมผู้ร้าย สถานที่ลึกลับที่สุดและน่ากลัวที่สุดใน
หนานฉี คนที่เข้าไป ตายอย่างสมบูรณ์ออกมาต่างก็เป็นความ
โชคดี ยิ่งไปกว่านั้นคือคิดจะตายก็ตายไม่ได้ นักโทษที่ตื่นนอนอยู่
หน้าความตายทุกขั้วทรมานไร้สิ่งใดจะเทียบในคุกลีโลहित ใน
สำนักใหญ่ซีจีข้างพระราชวังปักกิ่งมืดทึมน่ากลัว กลางดึก
เมื่อไรจะมีเสียงดังขึ้นทุกคราพร้อมกับเสียงนำสยดสยองเวทนา
ของผีสามที่รำไห่ หลังเที่ยงคืน ใครคนเข้าใกล้

“อ่าอ่าอ่า ดี...ฆ่านาง...ฆ่านาง...” ชิวถั่งนอนอยู่บนพื้นครวญ
ครางด้วยความเจ็บปวด “พวกเจ้า...ช่วยข้าฆ่านาง...”

ผู้ที่มาเท้าข้างหนึ่งเตะเขาออกไปไกลลิบ

“ชั้นต่ำ!” คนที่นำหน้ามาผู้นั้น ใบหน้าดำทะมึน ใต้ตามีไฟสี
น้ำตาลเม็ดหนึ่ง ตอนนี้แม้แต่ไฟต่างก็ระตุกอย่างเหยียดหยาม
“อย่าขวางทางข้า!”

บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดเจียบกริบ ชิวถั่งไม่รู้จักรั้วที่ต่ำที่สูง
บุตรหลานชั้นสูงในที่นี้ยังรู้จักซีจีอยู่บ้าง ไหนเลยจะยังกล้าพูด

เพื่อเจ้า

“กระเทยที่ไหนมา!” ฮาวสวินฮวนปิดข้อมือไว้ ตะโกนด่า “ช่าง
ประจวบเหมาะ มาผายลมอันใดกัน!”

“เจ้าเป็นจารชน” บัณฑิตหน้าดำทะมึนสีหน้าเขียวจัด กล่าวเยือก
เย็น “เจ้าต้องสงสัยว่ามีส่วนสมคบคิดกับจารชนอู๋เยว่เมื่อคืน
ลอบสังหารคนในราชสำนักของข้า ตอนนี้ข้าได้รับคำสั่งนำเจ้า
ไปสอบสวนก่อน ตามพวกข้ามาเถิด”

“ไร้สาระ! หลายต่อหลายปีข้าไม่เคยเห็นคนจากอู๋เยว่เลย!” ฮา
สวินฮวนเลิกคิ้วสองข้างขึ้น ข้างนอกลูกตาดำล้อมรอบด้วยสี
โลหิตจางๆ “เจ้ามีหลักฐานอันใด!”

“หลักฐานหรือ...” บัณฑิตหน้าดำทะมึนยิ้มช้าๆ คราหนึ่ง “เวลาที่
ใครจะมี ก็จะมีขึ้นมาเอง”

“ข้ามีหลักฐาน!” ทันใดนั้นคุณชายสี่ตระกูลเจิ้งก็กล่าวเสียงดัง “
หญิงผู้นี้เป็นจารชนอู๋เยว่ เมื่อวานข้ายังเห็นนางและคนของอู๋เยว่
แอบนัดพบกัน!”

“เจ้าเป็นใคร” บัณฑิตหน้าดำทะมึนท่าทางทะนงตนกล่าว

“ข้าร้อยบุตรคนที่สี่ของข้าหลวงเจิ้งแห่งตงซาง เจิ้งเจี๋ยว”
คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งมีท่าทีบางส่วนประจบสอพลอบางส่วน
เคารพยำเกรง ดวงตาทั้งดวงมีแววของความปรารถนาที่จะปีนขึ้น
เกาะผู้กุมอำนาจ

ชั้นที่หน้าดำทะมึนพยับหน้าเบาๆ “คำให้การของเจ้ามีประโยชน์
ยิ่งนัก รอฟังคำประกาศอีกฝ่าย”

“ขอรับ” คุณชายสีตระกูลเงื้อมมือหน้าเต็มไปด้วยความปีติยินดี

ชั้นที่หน้าดำทะมึนก็พอใจยิ่งนัก ถึงแม้ว่าไม่มีหลักฐานใหญ่โตที่
สามารถสร้างเป็นหลักฐานขึ้นมาได้ แต่ถ้าหากว่ามีคนเป็นพยาน
นั้นก็ดียิ่งขึ้นไปอีก

ทันใดนั้นไฟส่องหลั่นก็เดินเข้ามา

เจ้เจี้ยมมองเห็นนางจิตใต้สำนึกก็สั่งให้ถอยกลับออกไป กุม
ส่วนเอาไว้

คราวก่อนมีดเล่มนั้นที่แทง เหมือนกับว่าจะกำเริบขึ้นมารางๆ

ชั้นที่หน้าดำทะมึนมองดูคล้ายกับไม่ได้สนใจ แต่หางตากลับเก็บ
การกระทำของไฟส่องหลั่น แวตตาที่เหลือเห็นนางเข้ามา ริมฝีปาก
ก็เผยรอยยิ้มที่**ยมโหดออกมาคราหนึ่ง

แค่รอให้นางเข้ามา...จากนั้น ก็จะต้องโทษแล้ว

พวกเขาตั้งใจเลือกจับกุมฮวาสวินฮวานตอนนี้ เพราะว่าเป็นเช่นนี้
ไฟส่องหลั่นจะต้องออกหน้าแน่นอน พอนางออกหน้า ชั้นที่ซื่อวีก็
จะสามารถใช้การก่อการกบฏราชการ ปิดบังโทษหนัก แม้แต่
แผนการลอบสังหารสมคบคิดกับอู่เยว่เล็กๆ น้อยๆ ราชวงศ์
ปัจจุบันจะลงโทษหนักตามกฎหมายบัญญัติให้นางเข้าคุก หากนางไม่
ออกหน้า จากนั้นไปบารมีและความเชื่อถือที่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

จะถูกทำลายลงทั้งหมด ชื่อเสียงเสียหายใหญ่หลวง แต่ไหนแต่ไรมาในแวดวงชนชั้นขุนนางหนานฉีและกฐระเบียบกองทัพ ต่างก็ไม่อนุญาตให้นักเรียนที่พฤติกรรมชั่วร้ายเช่นนี้เข้าไปได้อนาคตไท่สื่อหลันก็จะถูกทำลาย

ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว จะทำอะไร นางล้วนแต่จะผิด

ชั้นที่หน้าดำทะมึนยกคางขึ้น คิดในใจว่าหน้าที่ใหม่ของพวกเขาซีจวีล้วนแต่รับมาจากนายหญิงเฉียว นับเป็นมือดีในการเล่นแผนกลยุทธ์อย่างแท้จริง

“เอาตัวไป!” เขารอจนไท่สื่อหลันที่กำลังจะเดินมาถึงด้านหน้าแล้วสะบัดคางที่หนึ่งอย่างเด็ดขาด

“ออกไป!” ฮวาสวินฮวนใช้ปลายเท้าเตะเสี้ยวขึ้นมา ตะโกนร้องเดินไปมา ใส่ชั้นที่ที่จะเดินก้าวขึ้นมาจับนางไว้ น่าเสียดายที่ข้อมือขวาของนางได้รับบาดเจ็บ มือซ้ายคล่องแคล่วไม่พอ เพียงไม่นาน เส็กก็ถูกชั้นที่ซีจวีผู้หนึ่งคว้าชิงไปอย่างรวดเร็ว ชั้นที่ผู้หนึ่งหัวเราะอ่าๆ ขาข้างหนึ่งเตะนางล้มลงไปที่พื้น ขาชั้นที่อีกสองคนเหยียบไปบนหลังนาง พลิกบิดแขนทั้งสองข้างของนางไว้

“ออกไป! ออกไป!” ฮวาสวินฮวนต่อสู้ดิ้นรนไปมาอยู่บนพื้นทราย แต่กลับถูกกดแน่นขยับตัวไม่ได้ ชั้นที่หน้าดำทะมึนยิ้มชั่วร้ายรับเสี้ยวเข้ามา ก้มตัวลงมองหน้าของนาง ทำเสียงจู้จุกกล่าว “หญิงหยาบคายผู้นี้ นิสยปาเถื่อน หน้าตาก็ปานเถื่อนเมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราก็จะปฏิบัติต่อเจ้าให้ปาเถื่อนมากกว่านี้หน่อย”

ข้อมือเขาสะบัดครึ่งหนึ่ง ปลายแส้ม้วนขึ้นที่หนึ่งเสียงดังเพียะ
บนแก้มฮาวาฮินฮวนปรากฏรอยโลหิตชัดเจนเส้นหนึ่ง

ฮาวาฮินฮวนแววตาโกรธแค้นจ้องมอง ร่องรอยบาดเจ็บบนแก้ม
กระตุกเล็กน้อย เผยให้เห็นโลหิตสีแดงจางๆ บับให้ผมยุ่งๆ สี
โลหิตเช่นเดียวกันเด่นชัดขึ้นมา

ขั้นที่สี่ห้าคนสายตากวาดผ่านทั้งคาดหวังทั้งสิ้นหวัง แวตาที่
เต็มไปด้วยความเกลียดชังและโหด*ยม

ความงดงามของโลกนี้เหล่านั้ ไม่ว่าดอกไม้ที่สูงศักดิ์หรือ
คลุ้มคลั่ง พวกเขาดูได้ กินไม่ได้

ดังนั้นกลุ่มคนเหล่านี้อึงสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้หลบซ่อนผู้คน
ปรารถนาที่จะระบายออกมามากกว่าคนทั่วไป

เดิมทีขั้นที่หน้าดำทะมึนมาเพื่อกำขับ อยากจะทรมานฮาวาฮิน
ฮวนให้มากต่อหน้าฝูงชน ยั่วอารมณ์โกรธของไท่สื่อหลัน แต่
ตอนนี้จู่ๆ ก็ไม่ได้ทำอย่างที่ตั้งใจไว้ คิดเพียงแต่จะเอาแมวป่าตัว
น้อยนี้เข้าไปในคุกละแวกนี้อย่างรวดเร็ว ชิมรสชาติโลหิตนาง
อย่างเต็มที่ ฟังเสียงร่ำไห้ที่ไพเราะที่สุดบนโลกใบนี้

“เอาตัวไป” เขากล่าว แล้วกล่าวกับคุณชายสี่ตระกูลเจ้้งอีกครั้ง “
ไปด้วยกัน”

“ช้าก่อน”

ขั้นที่หน้าดำทะมึนหันหลัง ดวงตาอำมหิต จ้องไท่สื่อที่เปล่ง

เสียงออกมาอย่างแน่นิ่ง

“เจ้าเป็นใคร” เขารู้อยู่แล้วแต่ตั้งใจถาม

“ข้า...” ไท่สื่อหลันเดินไปทางชั้นที่หน้าดำทะมึน ชั้นที่รอบด้านต่างก็เริ่มเตรียมตัวป้องกัน คุณชายสีตระกูลเจิ้งกลับผ่อนคลายลงเล็กน้อย

“ข้ามาถามว่าบาดแผลดีขึ้นแล้วหรือยัง” ไท่สื่อหลันเดินไปถึงด้านหน้าชั้นที่หน้าดำทะมึนหนึ่งก้าว ทันใดนั้นเขาก็เปลี่ยนทิศหมัดหนึ่งแกว่งออกไปที่คุณชายสีตระกูลเจิ้งข้างกายเขา “ยังเจ็บอยู่ไหม!”

ใครจะคิด คาดไม่ถึงว่าไท่สื่อหลันกล้าลงมือกับเจิ้งเจี่ยวต่อหน้าชั้นที่ซือวี ช่วงเวลาที่ยังตอบสนองกลับมาไม่ทัน เสียง ‘ตบ’ ดังคราหนึ่ง หมัดของไท่สื่อหลันแกว่งอย่างแข็งแกร่งไปที่ส่วนท้องของเจิ้งเจี่ยวเรียบร้อยแล้ว ต่อยจนเจิ้งเจี่ยวร้องเสียงดังออกมาครั้งหนึ่ง

ที่เขาร้องคือสัญชาตญาณ หลังจากร้องเสร็จกลับรู้สึก เอ๋ คล้ายกับว่าไม่เจ็บมาก...

ถึงจะพูดว่าไม่เจ็บ แต่กลับรู้สึกถึงวินาทีนั้นที่ถูกต่อย คล้ายกับมีความรู้สึกถึงปลายแหลมที่แทงเจ็บ แต่ไม่หนัก ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกศีรษะพร่าเลือนเล็กน้อยขึ้นมา

“พี่เจิ้ง” ไท่สื่อหลันหลังจากออกหมัดหนึ่งครั้งก็เก็บมือทันที กล่าวอย่างสงบ “อืม ดูจากลักษณะอาการบาดเจ็บดีขึ้นแล้ว”

“.....”

ทุกคนต่างก็นิ่งเงียบ ตอบสนองต่อความเป็นจริงที่แปลกประหลาดนี้ไม่ทัน

ชั้นที่หน้าดำทะมึนประหลาดใจกลับถอนหายใจออกมาอย่างผิดหวัง ไท่สื่อหลันไม่ออกหน้าแทนฮวาสวินฮวน แต่กลับวิ่งมา ‘สังเกตดู’ อาการบาดเจ็บของคุณชายสี่ตระกูลเจิ้ง นี่ทำให้เขาไม่มีทางนำเหตุการณ์ไปใช้บังหน้า เขาจ้องไท่สื่อหลันปราดหนึ่งสับัดมืออย่างทนไม่ได้ “ไม่เป็นอะไรี ไม่เป็นอะไรก็ออกไป เจิ้งเจี้ยว เดินตามพวกข้ามา”

“เดินตามอันใดกัน...” เจิ้งเจี้ยวกล่าวอย่างเลอะเลือน

“ให้หลักฐานแก่พวกข้าอย่างไรเล่า”

“หลักฐานอันใด...”

“หลักฐานที่ฮวาสวินฮวนสมคบคิดกับจารชนอู๋เยว่!” ชั้นที่หน้าดำทะมึนไม่อดทนแล้วแม้แต่่น้อย

“มีที่ไหน” ประโยคเดียวของเจิ้งเจี้ยวทำให้ทุกคนงุนงง

หน้าดำทะมึนขมวดคิ้ว จ้องเจิ้งเจี้ยวอย่างอึมครึม “เมื่อครูเจ้าเพิ่งจะพูดขัดถ้อยขัดคำ เมื่อคืนเห็นฮวาสวินฮวนและคนขงอู๋เยว่นัดพบกัน!”

“ไม่มีเรื่องพรรคนี้ เมื่อคืนข้าและพวกหวังซื้อเออร์ไปหอฮาซิว ไออฮา ซิวเออร์ที่หอฮาซิว ทำให้คนเจ็บปวดยิ่งนัก...” เจิ้งเจี๋ยเคลิบเคลิ้มหลงใหล มีคนหัวเราะคิกคักขึ้นมา

สีหน้าใบหน้าดำทะมึนไม่ใช่สีดำอีกต่อไปแล้ว เป็นสีแดงกำ

“ส่วยเออร์ซิวเออร์เพื่อเจ้าอັນใดกัน!” เขาโมโหตะโกนพูด สายตากล่าวเตือน “เจิ้งเจี๋ยเจ้าคิดให้ดี!”

เจิ้งเจี๋ยมองเขาอย่างเหยียดหยามปราดหนึ่ง “ขันทีเฒ่า โมโหอะไร คุณชายอย่างข้าไม่ใช่เพราะว่าเจ้าเป็นซิววี ถึงได้ขี้เกียจจะสนใจเจ้า” เขายื่นมือทำท่าพัดข้างจมูก “ผายลมเหม็นไปทั่วร่างกาย!”

“บังอาจ!” เสียงโมโหระเบิดดังราวกับฟ้าผ่า

เงาดำกะพริบครั้งหนึ่ง ผ่านฝูงชนไป เสียงดังตบคราหนึ่ง ร่างกายของเจิ้งเจี๋ยลอยสูงผ่านฝูงชน ตกลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง กระเด็นกระดอนบนพื้น ทันใดนั้นก็นิ่งไป

รอบด้านเงียบกริบ บุตรหลานลำดับชั้นตักทอดกลุ่มหนึ่งสั่นเทาเหมือนลูกเจี๊ยบ มองเหล่าขันทีที่โกรธเดือดดาลอย่างหวาดกลัว แล้วจึงมองเจิ้งเจี๋ยอย่างฉงนใจ ใครๆ ล้วนแต่ไม่เข้าใจ เขาเกิดอะไรขึ้นถึงเสียสติไปว่ากล่าวปีศาจแห่งซิววี ตนเองไม่ต้องการชีวิต และก็ไม่น่าจะนำหายนะไปถึงวงศ์ตระกูลหรือ

ซิววีเห็นผู้ใดไม่เข้าตา โทษหนึ่งบทก็สามารถทำให้เจ้าสุญเสียทรัพย์สินทำลายคนในตระกูล อย่าพูดถึงวงศ์ตระกูลขุนนางเช่น

นี่ของพวกเขา เป็นตระกูลที่มีทรัพย์สินและอิทธิพลของปากกิ้ง
วิญญาณอาฆาตที่เสียชีวิตภายใต้หน่วยซีอีวี่น่าหวาดกลัว เพียง
พอที่จะเขียนบันทึกประวัติศาสตร์ที่เปราะเปื้อนไปด้วยโลหิตเต็ม
หนึ่งม้วนกระดาษ

“พูดจาพล่อยๆ ถึงตายก็ไม่สาสม!” เหล่าชั้นที่โกรธแค้นไม่หาย
“พวกเราเองก็ไม่ต้องการหลักฐานของเขา ฮาวาสวินฮวนสมคบ
คิด หลักฐานแน่นหนาดังภูเขา เอาตัวไป!”

“ข้ามีหลักฐาน” ทันใดนั้นไท่สื่อหลั่นกล่าว

ทุกคนตะลึงอีกครั้ง

ตอนที่ 54-2 หมิงอันธพาล VS ชาเปียว

เซียวต้าเจียงมองดูฟ้า...ปกติยิ่งนัก

“เมื่อครู่มีการเคลื่อนไหวของจารชนอู่เยว่” ไท่สื่อหลั่นไม่ได้
แสดงกริยาน่าเกรงขามที่สุดออกมา “เพราะว่าข้ามีหลักฐาน
พิสูจน์ว่าฮาวาสวินฮวนสมคบคิดกับอู่เยว่ พวกเขายังลู่กธนูมาที่
ข้าหนึ่งดอก”

“พวกเจ้ารีบตามไป” นางชี้ไปทางด้านนอกกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า
“หากช้าไปจะจับจารชนไว้ไม่ได้”

ซูย่าที่กุมหน้าผาก มองไท่สื่อหลั่นอย่างแน่นิ่ง

ความคิดเฉลียวฉลาด คนทั่วไปตามไม่ทัน

“เหลวไหล!” ชั้นที่หน้าดำทะมึนรู้ตัวว่าถูกหลอกอีกครั้ง
เดือดดาลดั่งฟ้าผ่า “ธนูดอกนั้นชัดเจนว่าเป็นพวกเราที่ยิงเจ้า
จารย์อู๋เยว่ที่ไหนกัน...อู๊บ!” ทันใดนั้นเขาก็รู้ตัวปิดปาก นิ่ง
เงียบ

“หืม...” เหล่านักเรียนส่งเสียงตกตะลึงคราหนึ่งเข้าใจ่องแท้ใน
ทันที ลากเสียงยาวไปจนถึงขอบฟ้า

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้

ทันใดนั้นฮวาสวินฮวนก็เริ่มหัวเราะ คิกๆ คักๆ กินดินโคลน
เข้าไปเต็มปาก ก็ทนไม่ไหวหัวเราะจนบนคิ้วกระตุก

ชั้นที่หน้าดำทะมึนตะลึงพริ้งเพริดอยู่ตรงนั้น ผู้ที่ใช้เล่ห์เพทุบาย
จนเคยชิน ตอนนี้เริ่มหมดหนทาง การเคลื่อนไหวทุกๆ ก้าวของ
ไท่สื่อหลัน ต่างก็อยู่เหนือการคาดเดาของเขาโดยสิ้นเชิง หลุม
พรางยอดเยี่ยมในการคาดการณ์ล่วงหน้าไม่ว่าอย่างไรคนก็ไม่
ตกลงไป กลับเป็นเขาที่ถูกใช้เล่ห์เหลี่ยมที่ก้าวละก้าว จนกระโดด
เข้าไปในกระเป๋ากางเกงที่บีบรัดเข้ามาอย่างซ้ำๆ

“เอ” ไท่สื่อหลันกล่าวทันใด “กงกง ข้าทำผิดอะไร เจ้าต้องการ
ฆ่าข้ารี”

ชั้นที่หน้าดำทะมึนตกตะลึงมองนาง

“เป็นข้าที่มีความผิด ก็นำหน้ามาเอาตัวไป ส่งเข้าไปในสำนัก
ค้นหาหลักฐานไต่สวน ส่งมอบรายงานราชสำนัก ฝ่าบาทท่าน

พิจารณาวิธีการลงโทษอาจจะคุ้มขังหรือว่าประหารทันที” ไท่สื่อ
หลั่นกล่าวเบาๆ “ไม่เคยได้ยินว่าชีจวีมีคุกลงโทษส่วนตัว ตัดสิน
ชะตาชีวิต ทำตามอำนาจเป็นมาและทำร้ายคนที่ไร้ความผิด”

ชั้นที่หน้าดำทะมึนหยุดหายใจ สีหน้าปรวนแปร รู้ว่าไม่สามารถ
ทนให้นางพูดต่อไปได้อีก

“เจ้าพูดอันใด” เขาฝืนยิ้มกล่าว “เมื่อครู่ข้ายังพูดไม่จบ ลูกธนู
ดอกนั้นเป็นข้ายิงฮวาสวินฮวนจารชนผู้นั้น เพียงแค่ไม่แม่นยำ
ยิงพลาดไปยังเจ้าที่ฝั่งนั้น และเจ้าเองก็เห็น” เขาชี้ลูกธนูที่เท้าฮ
วาสวินฮวน “ลูกธนูที่พวกข้ายิงออกมา ต่างก็ตัดทั้งหัวลูกธนู แต่
ไหนดแต่ไรชีจวียุติธรรมไม่เห็นแก่ตัว ยึดตามหลักการป้องกัน แม้
แต่ฮวาสวินฮวนที่ความผิดหนักหนาเช่นนี้ยังใช้ลูกธนูที่ไม่มีหัว
ทั้งหมด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเจ้าที่ไม่มีโทษนี้”

เขาอธิบายไปพลาง ถอนหายใจในใจอย่างลับๆ อีกครั้งไปพลาง
โชคดีที่ชุดก่อนหน้าล้วนเป็นนายหญิงออกคำสั่งให้ดูแลการใช้
ลูกธนูสองประเภท ตัดหัวลูกธนูทิ้ง ในตอนนั้นเขายังไม่เห็นด้วย
แต่ไหนดแต่ไรมาชีจวีปฏิบัติหน้าที่ยังไม่ใจดีเช่นนี้ ยิ่งตายก็ยิ่ง
ตาย มีสิ่งใดให้กังวล ตอนนี้เพียงจะรู้สึก ที่แท้แล้วนายหญิงก็รู้
ล่วงหน้า ฉลาดเหนือผู้ใด!

ไท่สื่อหลั่นชำเลื่องมองลูกธนูที่โจมตีฮวาสวินฮวนบาดเจ็บปราด
หนึ่ง ที่แท้แล้วก็ตัดทั้งหัวลูกธนู นางไม่เชื่อว่าผู้ร้ายชีจวีจะมี
จิตใจดีเช่นนั้น คำอธิบายที่พอจะมีก็คือ มีคนคิดอย่างละเอียด
รอบคอบ ใช้ลูกธนูสองแบบ ในภายหน้าจะได้ปฏิเสธความรับ
ผิดชอบ

“ลูกธนูที่ยิงข้าไม่ใช่ดอกนี้” นางสาวหน้า

“เหอะ” หน้าทะมึนหัวเราะเยาะอย่างชอบใจ “นั่นก็ถูก ซิจวีตรวจ
สอบคดีแต่ไหนแต่ไรหลักฐานแน่นหนา เจ้าดึงลูกธนูออกมา
พอดูก็รู้”

ไท่สื่อหลั่นขมวดคิ้ว ท่าทางลังเลใจอย่างมาก

“ดึงไม่ออก เช่นนั้นเจ้าก็ปรักรำ!” หน้าดำทะมึนจู่ๆ ตาสองข้าง
ก็เป็นประกาย

“หากเอาออกมาได้แล้ว” ไท่สื่อหลั่นถามอย่างสงบ “ก็พิสูจน์ว่า
พวกเจ้าพยายามที่จะสังหารผู้บริสุทธิ์หรือ”

ชั้นที่หน้าดำทะมึนตะลึงอีกครั้ง รู้สึกเหมือนกับว่าถูกล้อมเข้าไป
ในหลุมพรางสักแห่งหนึ่ง กล่าวอย่างเจ้าเล่ห์ “หากเจ้าดึงลูกธนู
ใดก็ตามออกมาตามใจ แล้วบอกว่าเป็นลูกธนูที่ซิจวีเอามาถึงเจ้า
พวกเราจะยอมรับได้”

“ลูกธนูของซิจวี แน่แน่นอนว่าไม่เหมือนกับที่อื่น” ไท่สื่อหลั่นชี้ด้าม
นั้นที่ยิงฮวาสวินฮวนบนพื้น “ด้ามลูกธนูมีสัญลักษณ์”

“สายตาเจ้าดี” หน้าทะมึนยอมรับอย่างไม่เกรงกลัวด้วยกำลัง
กองหนุนที่ดี

กลัวอะไรเล่า เมื่อครูลูกธนูที่ยิงหญิงผู้นี้ดอกนั้น เป็นลูกธนูน้ำ
แข็งสีดำที่แม้แต่ซิจวียังใช้งานน้อยนักได้รับแรงก็พังลง นางไม่
สามารถดึงออกมาได้ หรือว่าจะเอาลวดเหล็กมาบอกว่าเป็นลูก

ธนูของชีจวีร์ เช่นนั้นเขาก็สามารถพิสูจน์ว่านางปรักปรำได้ทันที

“เช่นนั้นก็พูดได้ว่า ถ้าหากข้าเอาลูกธนูที่ไม่เหมือนกันออกมา
ด้ามธนูมีสัญลักษณ์ชีจวีร์ เช่นนั้นก็พิสูจน์ว่าเป็นลูกธนูของชีจวีร์”
ไท่สื่อหลั่นกล่าวอย่างเย็นชา “ลูกธนูของชีจวีร์พิสูจน์ว่าเจ้ากำลัง
โกหก เจ้ากำลังโกหกก็พิสูจน์ว่าที่ข้าพูดถูกต้อง พวกเจ้าไร้หลัก
ฐาน สंहारผู้บริสุทธิ์ ในเมื่อพวกเจ้าแม้แต่การสังหารยังสังหาร
ผู้บริสุทธิ์ สามารถคาดการณ์ได้ว่าพวกเจ้ากล่าวหาฮวาสวินฮวน
ได้เช่นเดียวกัน และอาจจะเป็นแพะรับบาป”

นักเรียนโดยรอบฟังกะพริบตาปริบๆ นี่จะออกมาเป็นอย่างไรกัน

ต้องการให้คนโบราณไปเข้าใจการใช้ตรรกะพิจารณาอย่างใน
ปัจจุบัน ที่จริงแล้วยุ่งยากเล็กน้อย อย่างน้อยที่สุดขั้นที่หน้าดำ
ทะเบียนก็สับสนไปชั่วขณะ คนกลุ่มใหญ่พิสูจน์ไปพิสูจน์มา ฟังจน
ตาทั้งสองของเขาว่างเปล่า ตัดสินใจแน่นแน่ว่า กล่าวอย่างเด็ดขาด
“จะเป็นไปได้อย่างไร คำพูดไร้สาระกองหนึ่ง เจ้าดึงลูกธนูออก
มาสิ!”

ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า ยื่นมือเข้าไปในอก

ใบหน้าทะเบียนหัวเราะเยาะ เหล่านักเรียนกลั่นหายใจ

ฮวาสวินฮวนมองไท่สื่อหลั่นอย่างเต็มไปด้วยความคาดหวัง

มือของไท่สื่อหลั่น ดึงออกมาช้าๆ หน้าทะเบียนที่ยืนอยู่ตรงข้าม
นาง เห็นอย่างชัดเจนว่าส่วนที่ออกมาอันดับแรกก็คือด้ามธนูสี
เทาดำที่เปล่งประกายเล็กน้อยหนึ่งท่อน บนด้ามสลัก ‘ชีจวีร์’

สองคำ

ชั่วพริบตาใบหน้าเขาเปลี่ยนเป็นสีซีเท่าที่ด้ามมอด

เป็นไปได้อย่างไร!

ลูกธนูเกือบจะดึงออกมาอย่างสมบูรณ์

ทันใดนั้นมีคนกล่าวอย่างนุ่มนวล “หยางกงกง เจ้าเสียเวลามากเกินไปแล้ว”

เสียงมาถึงคนมาถึง คนผู้หนึ่งก้าวซ้ายๆ เข้ามา เลื้อยผ้าเรียบง่ายงดงาม ท่าทางสุขุม

ตอนนี้ดวงอาทิตย์ไม่ร้อน ข้างกายหญิงผู้นั้น ด้านซ้ายด้านขวากลับมีสาวใช้สองคนกางร่มให้นาง ร่มเป็นสีขาวหิมะทอจากผ้าไหม วาดภาพภูเขาแม่น้ำด้วยหมึก งดงามอย่างยิ่ง แสงอาทิตย์สาดส่องเงาจากน้ำหมึก ทะลุผ่านความสะอาดสะอ้าน แล้วจึงสาดไปบนใบหน้าที่แต่งได้สวยสดงดงาม ลมพัดผ่อนคลาย

มองคร่ำๆ เช่นนี้ ยังคงสวยงามอย่างมาก

นักเรียนบางกลุ่มจำได้ว่านางเป็นเทพธิดาบนเกี้ยวดอกไม้ที่ลงมาจากฟ้าเมื่อคืน แวตาดึนเด่น กระซิบกระซาบเจี๊ยบๆ

เฉียวอวี๋รุ่นหยุดอยู่ห่างจากไท่สื่อหลันหนึ่งจั้ง ไม่มองไท่สื่อหลันแม้แต่ปราดเดียว เพียงแค่อมยิ้มกับขันทีหน้าดำทะมึนกล่าว “หยางกงกง หวังกงกรออย่างใจร้อนแล้ว รีบส่งนักโทษคน

สำคัญไปจะดีกว่า”

ทันใดนั้นนางก็พยักหน้าให้ทั่วทิศ ทุกคนต่างก็รู้สึกว่านางกำลัง
หักทลายตนเอง ทั้งหมดพากันตอบรับอย่างฉับพลัน

เฉียววีรুনก็วิ่งมือเรียกหนึ่งครั้ง หยางกงก็ถึงฮวาสินฮวน
ขึ้นทันที ชั้นที่สองคนปิดปากของนาง ตามอยู่ข้างหลังนาง หัน
กลับ

ลมจางๆ ลมเบาๆ ผ่านไปตามอำเภอใจ คล้ายกับเรื่องเมื่อครู่
ไม่มีอยู่โดยสิ้นเชิง ไท่ลือหลั่นเองก็ไม่มีอยู่

“คุณหนูเฉียว”

เฉียววีรูนหันหลังกลับ สายตาเฉียดผ่านไท่ลือหลั่น ยิ้มน้อยๆ
อย่างไม่คุ้นเคยยิ่งนักแต่มีมารยาท “แม่นางมีอะไรจะพูดหรือไม่
เป็นนักเรียนของผู้ช่วยสอนฮวาหรือ ข้ายังมีเรื่องเร่งด่วนอยู่กับ
ตัว ไม่มีเวลาหยุดอยู่ที่นี้มากนัก ถ้าหากว่าแม่นางจะเป็นพยาน
หรือว่าแก้ต่างให้ผู้ช่วยสอนฮวาแล้วละก็ จะไปด้วยกันก็ย่อมได้”
นางยิ้มเล็กน้อยมองไปรอบด้านอีกครั้ง “ท่านทั้งหลายในสนาม
หากว่ามีเงื่อนงำใดๆ หรือว่ามีความคิดเห็นในการลงโทษซีจวี ก็
เชิญไปด้วยกัน”

นางยิ้มน้อยๆ ใจกว้าง ท่าทางน่าเข้าใกล้ แต่ว่า ‘ซีจวี’ สองคำ
คล้ายกับลูกธนูแหลมที่โหดร้าย ผู้ใดจะกล้าถูกลูกธนูแหลมเช่นนั้น
เล็งเป้าเล่า สายตานางกวาดผ่าน ทุกคนถอยหลังหนึ่งก้าวโดย
ไม่ได้ตั้งใจ

แน่นอน มีเพียงซูย่าและเซียวต้าเจียงสงเสี่ยวเจีย ทว่าสีหน้าก็
ย่ำแย่อย่างมาก

เหล่านัทรหาลานลำดับชั้นตกทอดแน่นปากสนิท แวตาซ่อนความ
ชั่วร้ายไว้

ทุกคนต่างก็มองออก หญิงสองนาง กิริยาต่างกัน บทบาทดูร้าย
เช่นเดียวกัน

คำพูดสั้นๆ ของเจียวอวี๋รูนั่นไม่สามารถโต้เถียงได้ โชคร้ายที่มี
ทักษะเหนือชั้น ไม่ให้โอกาสใดๆ แก่ไท่สื่อหลันฟองร้องต่อหน้า
ทุกคน ก็ตั้งตนไม่ให้เอาชนะได้แล้ว ไท่สื่อหลันถูกชีจวีพาไป จะ
ออกมาอีกครั้งได้หรือไม่ก็ไม่เชื่อว่าใครจะสามารถยุ่งเกี่ยวได้แล้ว
ไท่สื่อหลันตกที่นั่งลำบากอีกครั้ง เพียงแค่ให้นางเปิดปาก ก็
เป็นการแก้ต่างให้ฮวาสวีนวนนักโทษคนสำคัญ นั่นก็คือเพื่อน
สมรู้ร่วมคิด เช่นนั้น ชีจวีมีเหตุผลครบถ้วนทำการไต่สวน ‘เพื่อน
สมรู้ร่วมคิดนักโทษคนสำคัญ’ ผู้หนึ่ง

ในระหว่างที่เร่งรีบ ทำให้สถานการณ์ที่ไม่เอื้อผลต่อชีจวีหมดสิ้น
ไป สถานการณ์ตีกลับมาอีกครั้งยังคงอยู่เหนือกว่า

ครั้งนี้ไท่สื่อหลันพบกับนาง ผู้ใดจะชนะ

คนส่วนใหญ่ต่างก็ไม่ได้หวังว่าไท่สื่อหลันจะชนะ ไม่ว่าอย่างไร
ตำแหน่งอำนาจก็กว้างใหญ่ไม่อาจข้ามผ่าน

“เหมือนว่าข้าไม่ได้พูดว่าข้าจะแก้ต่างให้ใคร” ไท่สื่อหลันดึงลูก
ธนูน้ำแข็งสีดำออกจากหน้าอก “ใต้เท้าเจียว ข้าแจ้งความ”

ทั่วทุกสารทิศเกิดความวุ่นวายเล็กน้อย สีนํ้าหยางกงกงเปียว
จัด

เฉียวอวี๋รุ่มองลูกธนูนั้นปราดหนึ่ง ยึดเล็กน้อยไม่เปลี่ยน “จริง
หรือ เรื่องนี้ข้าสามารถตรวจสอบอย่างละเอียดได้ เช่นนั้นก็เชิญ
แม่นางไท่สื่อเองเดินไปกับพวกข้าเถิด พวกข้าต้องสืบสวนให้
ละเอียด”

นางเองไม่ได้ถามว่าแจ้งความอันใด หันกลับจะเดินไปอีกครั้ง

“ไต้เท้าเฉียวไม่ถามหน่อयरี้ว่านักโทษคือผู้ใด”

เฉียวอวี๋ล้วนหันหน้ามาครึ่งหนึ่ง “นักโทษรี”

ไท่สื่อหันมองข้ามน้ำเสียงที่เย็นยะเยือกของนางและการจ้อง
มองอย่างโหด*ยมของหยางกงกง กล่าว “เมื่อครู่หยางกงกง
รับปากด้วยตนเองว่าเอาลูกธนูซีจวี๋นี้ยิงข้า”

“จริงหรือ หยางกงกงเป็นผู้ไต้บังคับบัญชาที่มีความสามารถในซี
จวี๋ของข้า แต่ไหนแต่ไรแยกเรื่องส่วนรวมและส่วนตนออก
ชัดเจน ปฏิบัติงานเชื่อถือได้ จะลงมือกับนักเรียนโดยพลการได้
อย่างไร” เฉียวอวี๋รุ่มกล่าวเบาๆ “บางทีอาจจะมีคนยึดของกลาง
หลอกลวงผู้ต้องหาจะหาไม่รู้”

“เขารับปากด้วยตนเอง”

“จริงหรือ” เฉียวอวี๋รุ่มยิ้มน้อยๆ “หยางกงกง จริงหรือ”

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้น!” หยางกงกงสะบัดหัวอย่างไม่เป็นกังวลใดๆ “นางยัดของกลาง!”

“เจ้าคูสิ” เฉียววี่รุ่มส่ายหน้าอย่างเสียใจกับไท่สื่อหลัน “ยัดของกลางให้ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีโทษหนักยิ่งนัก อย่าพูดอีกเลยจะดีกว่า เอ้”

“มี!” ทันใดนั้นซูย่าก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว

“มีเรื่องเช่นนั้น!” เชียวต้าเฉียวสงเสียวเจียกล่าวเสียงดัง

มีสองสามคนนำทัพ บุตรหลานตระกูลยากจนก็เอ่ยปากพร้อมเพรียง ถึงแม้ว่ายังมีคนหลบซ่อนอยู่หลังฝูงชน แต่คนที่พูดก็ยิ่งเยอะขึ้น ยิ้มน้อยๆ ของเฉียววี่รุ่ม ก็ค่อยๆ จางลงแล้ว

ตอนที่ 54-3 หญิงอันธพาล VS ชาเขียว

“อาจจะมีการเข้าใจผิดอะไรกันจริงๆ” นางหันกลับมายิ้มมอง หยางกงกง หยางกงกงสัมผัสถึงสายตานาง สะดุ้งโหยงตัวสั่น

“แต่ว่าซีจี้จัดการกิจธุระอย่างยุติธรรมมาโดยตลอด” เฉียววี่รุ่มหันหลังกลับ แล้วจึงพินคินรอยยิ้มที่เป็นกันเอง กล่าวรากับว่าไม่มีเรื่องเช่นนั้น “ในเมื่อเจ้ากล่าวหาหยางกงกง เขาจึงตกเป็นที่ต้องสงสัย ข้าจะกระทำการค้นหาหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แม่ นางไท่สื่อถือโอกาสไปเป็นพยานด้วยกันได้”

“ไม่ควรหลีกเลียงข้อสงสัยไม่ใช่หรือ ไม่มีการลงโทษขุนนางใน

สถานที่เกิดเหตุหรือ”

“คนของชีจวี ชีจวีสามารถลงโทษด้วยตนเองได้” ในรอยยิ้มเป็น
กันเองของเฉียววี่รู่่นแฝงที่ทำอวดดี “แม่นางไต้สือ ข้าเข้าใจ
ความคิดของคนอย่างพวกเจ้า และยังให้อภัยในความเคลือบ
แคลงสงสัยที่เจ้ามีต่อชีจวีผู้ยุติธรรมนี้ เพียงแต่ หวังว่าจะไม่มี
ครั้งต่อไป มิเช่นนั้นจะตัดสินใจว่าเป็นการช่วยเหลือชีจวี” นางพยัก
หน้าเป็นนัย “หยางกงกง ลำบากเจ้าครั้งหนึ่งแล้ว”

หยางกงกงปล่อยอวาสิวนฮวน ยืนอยู่ข้างหลังเฉียววี่รู่่น จ้อง
มองไต้สือหลันอย่างเยือกเย็น ทำรูปปากตามคำพูดเสียงเบา
กล่าว “ประเดี๋ยวเจ้าได้เห็นดีแน่”

“เขาเป็นฆาตกรผู้ต้องสงสัยรี” ไต้สือหลันไม่มองหยางกงกง
มองเฉียววี่รู่่น

“ชั่วคราวนับว่าเป็น” เฉียววี่รู่่นมองรอยยิ้มนางเริ่มจะเห็นใจ

“อืม ก็เหมือนกันกับผู้ช่วยสอนฮวา” ไต้สือหลันกล่าว “เช่นนั้น
โช่ตรวนเครื่องจองจำเล่า”

“เจ้า!” หยางกงกงใบหน้าที่ะมึนชั่วพริบตา ก็เปลี่ยนเป็นสีแดงกำ

เฉียววี่รู่่นจ้องมองไต้สือหลันมองอยู่พักหนึ่ง มือโบกออกคำ
สั่ง บอกเป็นในให้ขันทีสองคนนั้นใส่โช่ตรวนแก่หยางกงกง

“ไม่เป็นไร ในเมื่อไม่ได้รับความเป็นธรรมแล้ว เช่นนั้นก็ยืนหยัด
ต่อไป” นางกล่าวเบาๆ “จริงเท็จอย่างไรจะแสดงให้เห็นชัดเจน

เอง”

หยางกงกงข่มใจระงับอารมณ์ไว้ เส้นโลหิตดำหนาและยาวบนลำ
คอนูนอก ดวงตาที่ถลึงมองไต้สื่อหลั่นราวกับสุนัขดุร้ายตัว
หนึ่ง

สามโซ่ตรวนแล้ว หยางกงกงอับอายและเคียดแค้นไร้สิ่งใดจะ
เทียบ ฮวาสวินฮวนเริ่มยิ้มน้อยๆ ริมฝีปากแดงดูดซับคราบโลหิต
บนข้อมือ

คนกลุ่มหนึ่งกำลังจะเดิน ไต้สื่อหลั่นกล่าวอีกครั้ง “ไม่ปลดอาวุธ
รึ”

เฉียววี่รุ่มแค้นริมฝีปาก เฟ่งมองไต้สื่อหลั่นหนึ่ง ไต้สื่อหลั่นทำ
หน้าตาย

บรรยากาศตึงเครียด ปะทุขึ้นได้ทุกเมื่อ

ครูใหญ่ เฉียววี่รุ่มก็โบกมือออกคำสั่งอีก ชั้นที่ทั้งสองเงียบไม่
ส่งเสียงถอดถุงใส่ลูกธนูออก หยางกงกงโกรธจนอยากจะเป็น
ลมล้มพับ จ้องเฉียววี่รุ่มกล่าวเสียงแหบแห้ง “ไต้เท้า...พวกเรา
ชีจวี...พวกเราชีจวีเมื่อไหร่กันที่ละทิ้งเกียรติคุณทั้งหมดเช่นนี้...”

น้ำเสียงเขาเองมีความตั้งใจที่จะตำหนิติเตียน ความโกรธเกลียด
เงียบๆ ครั้งนี้ที่ออกมาเป็นไปตามผู้มีความมุ่งมั่นต้องการ
เปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ชีจวีผู้นี้ เปลี่ยนไปตามคำสั่งของ
เลขาธิการหญิง ถ้าหากว่าเป็นเมื่อก่อน ไหนเลยจะสามารถให้
ความสนใจคนชั้นต่ำเหล่านี้ได้ ชีจวีปรารถนาจะฆ่าผู้ใด ผู้นั้นก็

นอนลงรอความตาย!

ไท่สื่อหลันมองเฉียววี่รุ่นอย่างสงบเงียบ ผู้ที่ชอบทำเป็นโอ้อวด
ตนเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าอยากจะใช้อำนาจบาตรใหญ่อย่างมาก
แต่กลับยืนหยัดที่จะแสดงท่าทางสุภาพเยือกเย็นและใจกว้าง
ข้างหน้าผู้คน

เช่นนั้นก็ดี แสร้งทำไปเกิด แสร้งจนเจ้าไม่สามารถทนรับได้ เมื่อ
ฉีกใบหน้าออกมา ซิจวี่ยังคงเป็นสุนัขที่ดุร้าย เจ้ายังคงเป็นหญิง
สาวที่ดุร้าย

เฉียววี่รุ่นเองก็มองไท่สื่อหลันอย่างสงบเงียบ จากสายตาที่
สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ เข้าใจความหมายเชิงลึกของไท่
สื่อหลัน

หญิงผู้นี้ มองดูเหมือนว่าแข็งแกร่งอย่างแท้จริง ที่จริงแล้วเป็น
คนที่ไม่หุนหันพลันแล่นอย่างแน่นอน

นางไม่คิดที่จะเอากำลังของตนเองมาต่อสู้กับซิจวี่เพื่อช่วยเหลือ
ฮวาสวินฮวน นางเบี่ยงตัวออกจากฮวาสวินฮวน ทุกๆ คำพูด
ทุกๆ การกระทำ ล้วนแต่ดึงเอาซิจวี่ลงน้ำ นางรู้ว่าทรงฉู่และหลี่ฝู
โจ้วได้ถูกตนเองจัดการเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นการพูดอ้อมค้อมไป
มาถ่วงเวลา การโจมตีทุกครั้งล้วนแต่จงใจทำให้คนไร้หนทางจะ
หลบหลีก จำใจต้องต้อนรับขับสู้กับนาง

ไท่สื่อหลัน กำลังใช้ประโยชน์จากนางเฉียววี่รุ่นสืบหาอุปนิสัยที่
เพียบพร้อมสมบูรณ์ ทำให้หยางกงกงเคียดแค้นนาง ทำลาย
ความเชื่อถือนางในซิจวี่ ส่วนภายในซิจวี่เมื่อมีความ

บาดหมาง ไท่สื่อหลั่นก็จะมีโอกาส

ฉลาดอย่างยิ่ง

เฉียววี่รุ่นยิ้มแล้วยิ้มอีก ไม่คิดที่จะพาคนไปอีก และไม่พูดอะไรอีก

ไท่สื่อหลั่น ยังมีคำพูดที่จะพูด

เป็นตามที่ได้คิด หลังจากปลดอาวุธออก ชั้นที่ทั้งสองคิดจะพาหยาบกงกงเดินไปอีกครึ่ง ไท่สื่อหลั่นก็เปิดปากอีก

“เขายังมีความสามารถในการต่อต้าน” นางซือวาสวินฮวนที่ถูกตีจนข้อมือโลหิตไหลซึม บอกเป็นนัยว่าข้อมือหยางกงกงไร้อาการบาดเจ็บ “เพื่อความยุติธรรม หักข้อมือของเขาก่อน”

“เลว! ข้าจะฆ่าเจ้า!” หยางกงกงค่อยๆ ดัดตัวขึ้นมา ชั้นที่ทั้งสองต่างก็ตั้งไว้มองอยู่

“แม่นางไท่สื่อ” น้ำเสียงเฉียววี่รุ่นอ่อนโยน “เจ้าไม่คิดว่าเจ้าทำเกินไปแล้วรึ”

“ทุกคนต่างก็เป็นคน” ไท่สื่อหลั่นจ้องมองนางตรงๆ “ต่างก็เป็นผู้ต้องสงสัย เจ้าบอกว่าปฏิบัติอย่างยุติธรรม ทุกอย่างต่างก็ต้องเหมือนกันเป็นธรรมดา”

“แม่นางไท่สื่อ ข้าคิดว่าเจ้าไม่เข้าใจเหตุผลข้อหนึ่ง” เฉียววี่รุ่นยิ้มอย่างนุ่มนวล “ความยุติธรรมมาจากการประทานให้ของผู้ที่

สูงส่ง ยินยอมมอบให้เจ้า มันจึงจะมีอยู่ ไม่ยินยอมมอบให้เจ้า มันจึงไม่ควรจะมีอยู่ และเจ้า ตลอดจนทุกคนในที่นี้” นางมองไปรอบๆ สายตาไม่ดูร้าย แต่ปกคลุมทั้งหมด “รวมทั้งผู้ไม่มีคุณสมบัติยืนอยู่ที่นี่ เอ็ดตะโรเรียกร้องความยุติธรรมกับข้า”

“ไท่สื่อหลัน! ชูย่า!” ย่วนเจิ้งอิงฟู่คนอื่นๆ ที่ได้รับข่าวคราวในที่สุดก็หายใจหอบรีบเร่งตามมา นำหน้าโดยคนวัยกลางคน ใบหน้าขาวผู้หนึ่งที่ไท่สื่อหลันไม่เคยพบมาก่อน ยังมาไม่ถึงก็แผดเสียงตะโกนเคียดแค้นออกมาตราหนึ่งเรียบร้อยแล้ว “อย่ารบกวนท่านหญิงซีจวีดำเนินคดี ถอยไป!”

“อู๋จ๋องย่วน” เฉียวอวี๋รุ่นพยักหน้า

ไท่สื่อหลันมองกลุ่มคนชั้นสูงในสวนกลุ่มนั้นปราดหนึ่ง คิดในใจว่ามาได้ช้ามากจริงๆ

“ถอยไป! ถอยไป!” บุณนางผู้ใหญ่ชั้นสูงที่สุดในกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าอู๋จ๋องย่วน สีหน้ามืดครึ้มจนหยาดฝนจะตกลงมา “เพียงแค่ว่าออกไปสะสางกิจธุระข้างนอกไม่กี่วัน กลับมาผู้ช่วยสอนนักเรียนทั้งหมดต่างก็ไม่ใช่ระเบียบ! พวกเจ้าสี่ห้าคน ยังมัวขวางทางอยู่ตรงนั้นเพื่ออะไร ยังไม่รีบถอยไปอีก!”

ข้างหลังเขาเจิ้งอิงฟู่ เจียบไม่ส่งเสียงมือสะบัดสั่ง บอกเป็นนัยให้กลุ่มทหารเข้าไปลากไท่สื่อหลันออก อีกทั้งยังยิ้มประจบประแจงเฉียวอวี๋ล้วน “ใต้เท้าเฉียว ท่านวางใจ พวกข้าจะควบคุมนักเรียนให้ดีเป็นแน่”

ไท่สื่อหลันเหลือบมองเจิ้งอิงฟู่แวบหนึ่ง คนผู้นี้วันนี้เจียบเป็น

พิเศษ แวตาคลุ่มเครือ มองดูแล้วผิดปกติเล็กน้อย

“ถึงแม้ว่าท่านจะลือชื่อในนามของหนานฉีมากที่สุด” เฉียววี่รุ่งไม่ได้มีท่าทีที่โกรธ ไม่นึกเลยว่าแวตายังมีความชื่นชมบางส่วน “แต่ว่านักเรียนของท่านกลับมีความกล้าหาญอยู่บ้าง ช่างเถิด” นางยิ้ม “หลายปีมานี้ปุณฺชนเข้าใจผิดต่อชีจวี่อย่างยิ่ง ที่จริงแล้วชีจวี่เห็นประชาชนมาก่อนอย่างแท้จริง ให้กฎหมายมาก่อนอาวุธในรัฐ แม่นางไท่สื่อต้องการความยุติธรรม เช่นนั้นก็จะให้ความยุติธรรม”

“ไต่เท้าเฉียว!” หยางกงกงร้องตกใจอย่างนึกไม่ถึง

“ข้าจะไปกดจุดตำแหน่งฝังเข็มของเขา เชิญแม่นางไท่สื่อไปเป็นพยาน” เฉียววี่รุ่งอมยิ้มเชื่อเชิญ “จะว่าอย่างไร”

ชนชั้นสูงกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าตะลึงงัน คิดไม่ถึงว่าการดำเนินการของชีจวี่เปลี่ยนไปอย่างยิ่งได้อย่างไรกัน แต่เหล่านักเรียนกลับปรากฏสีหน้าชื่นชมมากมาย รู้สึกว่าเลขาธิการหญิงท่านนี้ใจกว้างมีความน่าเชื่อถือจริงๆ เปลี่ยนภาพลักษณ์น่าหวาดกลัวของชีจวี่อย่างแท้จริง

ไท่สื่อหันพยักหน้า

เฉียววี่รุ่งยื่นมือออกไปเรียกคราหนึ่ง คนสองคนเดินมานั่งบนพื้นข้างหน้าหยางกงกง

ตอนนี้หลังคนทั้งสองหันหาทุกคน ตรงกลางหนีบหยางกงกงไว้ จูฉิงและหลี่ผู่ที่กางร่มให้เฉียววี่รุ่งตามไปทุกอย่างก้าว ถือ

ร่มผ้าไหมขนาดใหญ่ตกลงเล็กน้อย ปิดบังสายตาของทุกๆ คน

“ไท่สื่อหลัน” เฉียวอวี๋รู่ร่อไท่สื่อหลันเดินไปข้างนาง ทันใดนั้น เสียงเบาๆ กล่าว “คิดจะถ่วงเวลารึ เกรงว่าจะไม่ได้แล้ว ก๊วกง และฝูโจว เนื่องจากเมื่อคืนอยู่เฝ้าลอบสังหาร ผู้นำใหญ่ปรากฏตัวที่เมืองตงซาง รีบเร่งตามไปแล้ว ในช่วงวันและคืน เกรงว่ายากจะกลับมาให้ทันอย่างยิ่ง”

ทันใดนั้นนางก็โค้งตัวเล็กน้อย ยื่นมือออก ทำการกดจุด เอ่ยปากกล่าว “แม่นางไท่สื่อเจ้าดูให้ดี”

แขนเสื้อของนางปิดผ่านบนร่างกายหยางกงก่ง ไท่สื่อหลันก้มศีรษะ ปะทะกับศีรษะหยางกงก่งที่เงยขึ้นพอดี ในแววตาโลหิตสีแดงของคนผู้นั้น เกิดจิตสังหารแวบหนึ่ง!

จู่ๆ หยางกงก่งก็ยกมือขึ้น กำมือหนึ่งดิ่งข้อมือของไท่สื่อหลัน!

ช่องระหว่างนิ้วมือของเขา ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่เต็มไปด้วยมิดบางหนึ่งเล่มเป็นที่เรียบร้อย ด้ามมิดหันเข้าข้างใน กำลังจะเอามิดบางส่งเข้าไปในมือไท่สื่อหลัน!

ตอนนี้ร่มคันใหญ่กางออก สายตาทุกคนถูกบดบัง หยางกงก่งลงมือรวดเร็วดังสายฟ้าแลบ

ริมฝีปากเขาเผยยิ้มขึ้นมา...ในเวลาไม่นาน เจ้าเองก็จะเป็นผู้ต้องสงสัยฆ่าคน หลังจากนั้น ตกลงในคุกโลหิตของซีจวี

ตอนที่ 54-4 หญิงอันธพาล VS ชาเขียว

ทันใดนั้นไฟส่องหล่นเงยหน้าขึ้น!

เมื่อนางเงยหน้า ชนเข้ากับคางของจิ้งจอกที่กำลังก้มตัวลงบดบัง
สายตา เสียงดังตบสนั่นหวั่นไหวคราหนึ่ง จิ้งจอกยวบไปข้างหลัง
หนึ่งก้าว ร่มตกลงที่พื้น

การถอยครั้งนี้ ไฟส่องหล่นก้าวผ่านหยางกงกงไปแล้ว กำมือหนึ่ง
คว้าเฉียววีรุ่นไว้ สะบัดฝ่ามือ ตบบฉาดหนึ่งเสียงดัง ‘เพียะ!’
ก้องกังวาน ทุกคนสะดุ้งตกตะลึงอยู่ที่เดิม

ในเสียงตบที่ก้องกังวาน เสียงของไฟส่องหล่นชัดเจนเยือกเย็น “
เจ้าต้องการยึดของกลางว่าข้าใช้มีดแทงหยางกงกงริ คุณสมบัติ
เขายังไม่พอ เป็นเจ้าเสียเลยดีกว่า!”

“ไฟส่องหล่น!” เฉียววีรุ่นยังกุมใบหน้าอยู่ ดวงตาตกตะลึงต่างก็
เบิกออกกว้าง ไม่ว่าอย่างไรก็มีอาจเรียกสติกลับมา เจิ้งอิงฟู่ฟ่ง
เข้ามาเรียบร้อยแล้ว เท้าข้างหนึ่งถีบไปทางไฟส่องหล่น “ชั่วช้า!
กล้าทำร้ายใต้เท้าเฉียว!”

คล้ายกับว่าไฟส่องหล่นตอบสนองช้าลง ทำได้แค่แกว่งแขนกันได้
ทัน

‘ตบ’ กำปั้นของนางและปลายเท้าของเจิ้งอิงฟู่สัมผัสกัน ร่าง
กายไฟส่องหล่นสั่นสะท้าน ถูกกระแทกจนลอยออกไปจังกว
ตกลงบนพื้น เสียงดังหนักแน่น

“โอหยา!” เจิ้งอิงฟู่เองก็ร้องเจ็บปวดออกมาครั้งหนึ่ง กุมเท้าไว้

ทุกคนเพิ่งจะมองเห็น พื้นรองเท้าหนังของเขาไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ถูก
แทงเป็นหนึ่งรู ฝ่าเท้าถูกแทงเจ็บแล้ว มีโลหิตสีแดงสดไหลออก
มา

เรื่องราวตอนนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากที่หยางกงกงลงมือถึง
เจิ้งอิงฟู่ติดกับดัก ทว่าเวลาชั่วพริบตาเดียว คนส่วนใหญ่ยังไม่
ได้สติกลับคืน ชูย่าฟ่งเข้ามา อุ้มไต้สือหลันขึ้น

ไต้สือหลันเพิ่งจะยืนตัวตรง จู่ๆ ก็พุ่งออกไป

นางรับมืออย่างสงบนิ่งมาโดยตลอด ไม่ส่งเสียงใด ตอนที่พุ่ง
ออกกลับมีพลังกำลังราวกับพยัคฆ์คลั่ง ฟ่งเอาเจิ้งอิงฟู่ที่กำลัง
กุมเท้าโอดครวญชนล้มลง! ถีบไปที่ร่างของเขาทันที กางฝ่ามือ
ยกขึ้น ตบคน!

“พุด! เมื่อคืนเจ้าทำอะไรลงไป!”

‘ผัวะ’ เสียงกำปั้นหนึ่งตกลงไปบนเนื้อ ทั้งหมดอ้าปากกว้างกิน
ลม รวมถึงคนของชีจวีที่อยู่ข้างใน...

ผลสุดท้ายคำตอบของเจิ้งอิงฟู่ ทำให้การกินลมของพวกเขายิ่ง
อึดมากขึ้น...

“เห็น...เห็นรองเท้าผู้นำของจงเยว่...”

นักเรียนทั้งหมดส่งเสียง ‘ซัด’ คราหนึ่ง

อู๋เยว่ใช้ตำแหน่งที่ตั้งในการเรียกขาน จงเยว่ เป็นหนึ่งในห้า

อนารยชนของอู๋เยว่

ชนชั้นสูงในกองทัพเขตที่ยี่สิบห้ามองหน้ากันและกัน สายตาตื่นตระหนก แท้จริงแล้วเจิ้งอิงฟู่รู้หรือไม่ว่าเขากำลังพูดอะไร

‘ฝัวะ’ กำปั้นอีกหมัด “เจ้าพูดอันใดกับเขา ทำสิ่งใด”

“...โอ้ย...อา...ข้าพาเขาเข้ามายังกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ซี่ที่อยู่ของอวี๋หย่าเอ๋อร์...”

‘ฝัวะ’ กำปั้นอีกหมัด “ตอนนี้เขาอยู่ที่ใด...”

“ไม่ทราบ...”

“เจ้าติดต่อกับเขามานานเพียงใดแล้ว ติดต่อกันอย่างไร”

“...สองปีก่อน...พวกเขาส่งคนมาหาตัวข้า...ให้เงินข้าพันชั่ง...และยังซื้อเรือนให้หนึ่งหลัง...พวกเขาบอกว่ามีคนอยู่ในราชสำนัก...ภายภาคหน้ายังสามารถช่วยข้าโยกย้ายออกจากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าหางานรายได้ดี...”

“ตั้งแต่เจ้าอยู่ที่นี่ จัดการเรื่องให้พวกเขาจนน้อยเท่าใด”

“ไม่มี...พวกเขาไม่เคยมาหาข้าเลย...ครั้งนี้เพิ่งจะติดต่อกับข้า...ต้องการให้ข้าพาคนเข้ามา...ข้าเองก็ไม่ทราบว่าพวกเขาต้องการจะทำกิจอันใด”

ไท่สื่อ่หลั่นต่ออย่างโหดร้าย ปากของเจิ้งอิงฟู่เกือบจะลาดยาว

ไปถึงกระดุกแก้ม บุตรหลานตระกูลยากจนมองตาสองข้างเป็น
ประกาย...ทนเขารังแกมานานเพียงนี้ ตอนนี้สมควรแก่การ
ระบายความโกรธ!

“ผู้ช่วยสอนหาเป็นคนที่ไม่เข้าใจความหรือ”

“ใต้...ใต้เท้าเจียวสั่งคนมาหาข้า...ต้องการให้ข้าจัดเตรียม
เบาะแส...นางกล่าวว่าจารย์ชว่เยว่ถลันเข้ามาในกองทัพเขตที่
ยี่สิบห้า ต้องมีคนเป็นกำลังหนุน น่าจะให้เป็นคนคุ้นเคย ข้าคิด
ว่าถ้าหากเสนอเป็นผู้ช่วยสอนหาเล่า...เช่นนี้ก็ดี มิเช่นนั้นยาก
จะเลี้ยงให้มีคนสงสัยข้า...”

ไท่สื่อหลันเงยหน้า มองไปทางเจียววี่รุ่นอย่างเยือกเย็น

สายตาเจียววี่รุ่นมีความลึกลึกลุกลนผ่านไปแวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็
ยิ้มกล่าว “ไท่สื่อหลัน ได้ยินมาว่าเจ้าเรียนทักษะการดูพลังของ
อาจารย์เจารี่”

ประโยคนี้ของนางร้ายกาจอย่างยิ่ง ประโยคหนึ่งเบาๆ ก็ถึงความ
สงสัยของทุกคนขึ้นมา

อย่างไรเสีย เจิ้งอิงฟู่ตอนนี้ ไม่ได้มีลักษณะเหมือนกับนิสัยใน
เวลาปกติของเขาอย่างยิ่ง

ไท่สื่อหลันนั่งตรงๆ ลงบนร่างของเจิ้งอิงฟู่ กล่าวอย่างสงบนิ่ง “
หลังเจ้าสามารถเห็นคนได้รึ”

ทุกคนเงยบกริบ นึกถึงไท่สื่อหลันที่พุ่งผ่านไปก็ได้กดทับลงบน

หลังเจี๊ยะอิงฟูโดยตรง ไม่ได้ขายตามองเลยแม้แต่หน่วย

เฉียววี่รุ่งจ้องนาง ทั้งสองหลังจากปรากฏตัวก็ปะทะกันโดยตลอด แต่นางเผชิญหน้ากับคนธรรมดาๆ ผู้นี้ คาดไม่ถึงว่าจะอยู่ในตำแหน่งที่เสียเปรียบ ถอยแล้วถอยเล่ากับความพ่ายแพ้ ทุกๆ ครั้งถูกทำให้้อายขายหน้า ทนจนถึงตอนนี้ ในที่สุดก็ทนจนไม่สามารถทนต่อไปได้แล้ว

“ดีมาก” นางหัวเราะคิกคัก “ขอบใจแม่นางไท่สื่อผู้ยึดมั่นในความเป็นธรรม เสาะหาถึงความชั่วร้ายที่แท้จริงให้ชี้อำนาจ ทหาร!”

เงาคนกลุ่มหนึ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วจากที่ไกลลิบ ตกลงข้างหน้านาง โด่ดงตัว เฉียววี่รุ่งชี้เจี๊ยะอิงฟูคราหนึ่ง กล่าว “เอาตัวมา!”

แล้วจึงชี้ไปที่ฮวาสินฮวนทีหนึ่ง “ปล่อยไป!”

บุตรหลานตระกูลยากจนส่งเสียงโห่ร้องพักหนึ่ง ไหลทะลักเข้าไปอยู่ข้างกายไท่สื่อหล่น แต่ไท่สื่อหล่นเพียงแค่มองเฉียววี่รุ่งแน่นิ่ง แวตาดิ้นตัว หวังผู้นี้ตัดสินใจเด็ดขาดเช่นนี้ ต้องมีการเดินหมากอีกหนึ่งตาแน่

เป็นอย่างที่คิด การชี้ครั้งที่สามของเฉียววี่รุ่ง ชี้ไปทางไท่สื่อหล่น “เอาตัวมา!”

“เหตุใดกัน!” เซียวต้าเจียงเบิกตาโต “เมื่อครูเจ้าบอกว่าแม่นางไท่สื่อน่าชื่นชม!”

เฉียววี่รุ่มมือสะบัดทีหนึ่ง บันที่ผู้หนึ่งส่งกล่องหนึ่งใบเข้ามา นางเอากล่องโยนคราหนึ่ง โยนไปที่เท้าไท่สื่อหลัน “ซือวี่ ยุติธรรมในการให้รางวัลและลงโทษ นี่เป็นรางวัลของเจ้า”

เหล่าขุนนางซือวี่สีหน้าอึมครึม ตั้งแต่ซือวี่ก่อตั้งมาจนถึงตอนนี้ ล้วนกุมอำนาจเพียงคนเดียว ใช้อำนาจเกาะกระดานไปทั่ว มีเพียงพวกเขากดขี่ผู้อื่น วันนี้ถูกคนบังคับเอาคืนถึงกับเสียงแผ่ว อยู่ภายใต้การโจมตี คู่ต่อสู้ยังเป็นเพียงแค่นักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าผู้หนึ่ง ตอนนี้ในใจทุกคนอัดอัด ปริมาณโลหิตในสมองเพิ่มขึ้น พยายามจินตนาการให้ไท่สื่อหลันตกลงไปในจุดจบที่น่าเศร้ากลางฝ่ามือของตนเอง

“ชื่นชมไปแล้ว ตอนนี้มาพูดเรื่องลงโทษ” เฉียววี่รุ่มยิ้มเยาะ สะบัดแขนเสื้อ “นักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าไท่สื่อหลัน ละเลย กฎระเบียบ ขัดขวางงานซือวี่ และทำลายอำนาจ ทำร้ายขุนนาง ชั้นสาม ผู้ช่วยเลขาธิการ ประชาชนทำร้ายขุนนาง ลงโทษเพิ่ม หนึ่งข้อหา ให้ซือวี่จับขังสอบสวน!”

นักเรียนเสียงดังอื้ออึง ไท่สื่อหลันไม่แสดงอารมณ์ การตอบสนองของเฉียววี่รุ่มอยู่ในการคาดการณ์ของนาง หรงฉูไม่อยู่ ชั้นสูงในสนามไม่มีคนที่อำนาจเพียงพอสามารถตอบโต้ซือวี่ได้ นางอาศัยแรงกำลังของนางเพียงคนเดียว ปกป้องฮวาสวิน ฮวานได้ เป็นผลลัพธ์ที่ดีที่สุดแล้ว

ขันที่สองคนโฉบผ่านเข้ามา จับแขนนางสองข้าง สองมือใช้แรง เหยียบๆ กดไว้ระงับไว้ เพียงแค่ปลดข้อต่อของนางออกก่อน

‘พีบ’ ซุ่ยยากแขนขึ้นขวางกั้นขันที่ผู้หนึ่งไว้ อีกฝั่งหนึ่ง ฮวาสวิน

ฮวนที่เป็นอิสระอีกครั้งก็พุ่งเข้ามา เป่าข้างหนึ่งยันไปที่ส่วนเป้า
กางเกงชั้นที่ผู้หญิง บู่เบญจอนเขาจำใจต้องเก็บมือกลับมากุม
ตนเอง

การโจมตีตั้งรับคนสองกลุ่มขวางอยู่ข้างหน้าไท่สื่อหลัน ร่างกาย
อันใหญ่โตของสงเสี่ยวเจีย บังรอบร่างไท่สื่อหลันสามฉือต่างก็
ไม่เห็นแสงอาทิตย์

นักเรียนตระกูลยากจนกลุ่มหนึ่งถลันเข้ามา ไม่ส่งเสียงยินอยู่
ข้างไท่สื่อหลัน แม้แต่บุตรหลานลำดับชั้นตกลดต่างก็มีคนทน
ไม่ได้ขยับฝีเท้า

เหมือนดั่งวันนั้นอีกครั้ง ตอนที่ต่อสู้เลือกวิชา ยืนอยู่ข้างหลังไท่
สื่อหลันอย่างเงียบงันฉากนั้น

การต่อสู้ไม่เคยไม่มีอยู่ เพียงเพราะยังไม่ถึงตอนที่โลหิตร้อนขึ้น

“ท่านอิงต้องการกำจัดชีจวีซารี” คนยิ่งมาก็ยิ่งเยอะ ท่าทางเฉียว
อวีรุ่นกลับยิ่งรื่นรมย์มากขึ้น “ไท่สื่อหลัน นี่เป็นผลลัพธ์ที่เจ้า
ต้องการหรือ ช่วยผู้หญิง ทำลายทั้งกองทัพ”

“ทั้งหมดถอยไป! ถอยไป!” จ่งย่วนร้องเสียงดังก้อง สายตา
โกรธแค้นจ้องใต้เท้าย่วนเจิ้งที่เฝ้ารักษาการ ไม่เข้าใจว่าเพียงแค่
เขาออกมาสิบกว่าวัน จู่ๆ นักเรียนก็พลิกฟ้าดิน

ไท่สื่อหลันผลักซูย่าฮวาฮวินฮวนไปด้านข้าง เดินออกมา

“อย่าประเมณนิสัยของชีจวีสูง” นางกล่าว

นางโบกมือให้เฉียววี่รุ่งน ชี้ไปที่จมูกตัวเอง

เฉียววี่รุ่งนยิ้มทีหนึ่ง รอยยิ้มในครานี้ ในที่สุดสีชาดและความ
จอมปลอมก็หมดหนทางจะอำพรางเอาไว้ได้อีก ความดูร้าย
กระหายเลือดเผยออกมาบางส่วน “ทหาร! แยกเอ็นแบ่งกระดูก
ก่อน!”

“เบาเกินไป” ทันใดนั้นมีคนกล่าวอย่างล่อยลงเบาๆ “แยกเอ็น
แบ่งกระดูกจะเพียงพอได้อย่างไร ต้องถลกหนังถอนรากโคน
ราดน้ำมันจุดไฟเผา ล้างใบหน้าควักลูกตา สับจมูกตัดใบหู
เอาการทำโทษร้อยแปดพันเก้าของซีจวีทั้งหมดมาลึ้มลองให้พอ
ถึงจะสามารถระบายความเคียดแค้นไปได้ส่วนหนึ่ง เจ้าว่าถูก
ต้องหรือไม่”

ตอนที่ 55-1 จึงไต่หั่นเหนือการควบคุม

สันหลังของเฉียววี่รุ่งนนิ่งไม่ไหวติง หยุดอยู่เช่นนั้นชั่วพริบตา
จึงจะหมุนตัวอย่างช้าๆ รอยยิ้มมีความฝืนเคืองเล็กน้อย “ก๊วกก
พูดเล่นแล้ว”

ข้างหลัง ผุ่งชนด้านนอก หรงฉู่ผู้สวมเสื้อคลุมบาง ยืนอยู่ใต้ต้น
แพรวต้นหนึ่ง ดอกแพรวขาวเนียนตกลงบนเสื้อสีน้ำใสของเขา ถูก
นิ้วมือขาวหยกของเขาหยิบออกอย่างตามสบาย สายตาของ
เหล่าหญิงสาวคล้อยตามกิริยาที่ทั้งรอยยิ้มไว้นั้น ล่องลอยปลิว
ว่อน พลันหยุดหายใจไปชั่วครา

“รุ่งนไปมา เหนื่อยยิ่งนัก” หรงฉู่ยิ้มกล่าว “ยังดี ไม่พลาดละคร

ตอนสนุก”

ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเขา สะอาดเบาสบาย แม้แต่เสื้อผ้ายังเป็นชุดใหม่เอี่ยม ไหนเล่าที่ท่าของความลำบาก ตรงข้ามกับที่เขากล่าว หน้าแดงสัณนิดาล้วนแต่ไม่มี

ไท่สือหลันชำเลื่องมองแวบหนึ่ง...ในที่สุดก็ยอมออกมาได้แล้ว

จึงไท่หลันอยู่ที่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า เขาหวังจะแยกจากไปได้
อย่างไรเล่า

“ผู้เฒ่า” หวังจะหันหน้ากล่าวกับคนข้างหลัง “ให้เจ้าไปเดินเล่นดีๆ เป็นเพื่อนคุณหนูเฉียว แต่ดูเจ้าสิ กลับนำคนไปโยนทิ้ง เจ้าดูสิ เจ้าดู ยากที่คุณหนูเฉียวจะมาเยี่ยมได้สักรอบหนึ่ง ยังต้องมาเป็นห่วงกิจราชสำนัก”

หลี่ผู้เฒ่าเดินออกมาจากหลังต้นไม้อัน เขากลับมีสีหน้า
เหน็ดเหนื่อยนิดหน่อย เส้นผมยุ่งเหยิงเล็กน้อย ท่าทางที่ดูไม่
เป็นระเบียบเช่นนั้นไม่เหมือนกับลักษณะสะอาดสบายในยาม
ปกติ ทำให้สายตาเหล่าหญิงสาวเป็นประกายอีกครั้ง

สองคนนี้อยู่ด้วยกัน ราวกับลำธารใสสะอาดสายหนึ่งไหล
ผ่านข้างในป่าต้นเฟิงสีแดง หรือป่าสนสีเขียวช่อท่ามกลาง
หุบเขาหิมะที่ทอดยาวติดกัน ในสีสนสวยงามยังมีเสน่ห์ที่พิเศษ

เหล่าหญิงสาวสายตาเป็นประกาย แต่ดวงตาเฉียววี่รุ่มกลับมืด
ลง กัดริมฝีปาก มองหลี่ผู้เฒ่าอย่างเศร้าสร้อย เสียงเขากล่าว “
อย่าตำหนิท่านหลี่ เป็นข้าเองที่เอาแต่ใจ ทิ้งเขาไว้...”

หมีผู้ใจดีเดินตรงเข้ามาหานาง

“บาดเจ็บได้อย่างไร” เขาถามเสียงนุ่ม เอาขาข้างหนึ่งหลุดหนึ่ง
ออกมาจากหน้าอกยื่นออกไป “ทายานี้เกิด โลหิตคั่งและบวม
ครึ่งยามก็จะหายขาด”

เงี้ยววีร์นึกไม่ถึงว่าเขาไม่ได้ถามด้วยน้ำเสียงตำหนิ แต่กลับ
เป็นห่วงไม่ขาด รีบเร่งรับมาอย่างเต็มเปี่ยมไปด้วยความไม่คาด
คิด

ตอนนี้นางเต็มไปด้วยความรู้สึกอบอุ่นยากที่จะควบคุม อยากจะ
ฟ้องร้องหรือจะทำท่าทางไม่พอใจอีก ตนเองก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะ
สมเท่าไร แต่ยังไม่ยอมปล่อยมือ มองไหล่หลังอย่างอึดอัด
ละเอียดยื่นปราดหนึ่งจากมุมที่หมีผู้ใจดีมองไม่เห็น จู่ๆ ก็ยิ้ม
กล่าว “ว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องเล็ก มองในมุมของท่านหมี ข้าก็จะไม่
ไต่สวนแม่นางไหล่ตามบทลงโทษที่ทำทนายอำนาจเบื้องสูง
หากแต่ว่า...”

นางกล่าวเบาๆ “นิสัยของแม่นางไหล่รุนแรงเกินไป ไม้ที่
แข็งแกร่งง่ายต่อการหัก เช่นนี้ไม่ดี วันนี้ต้องขอบคุณความสง่า
งามอย่างหนึ่งของนักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า และยังทำให้ข้า
ซาบซึ้งเช่นนี้ นักเรียนกองทัพสุริยันล้วนแต่เป็นแหล่งปัญญาของ
บุคคลสำคัญแห่งหนานฉี ข้าหน้าที่สั่งสอนมีอาจประมาท
เล่นเล่ได้ ข้าว่าเช่นนี้แล้วกัน พวกข้าซึ่งวีช่วงนี้อยู่ในเขตจงใจ
สอบสวนลงโทษจารชนอยู่เยว่หนึ่งคดี ต้องการที่พักระยะยาวใน
ละแวกนี้ พวกข้าสามารถให้ซึ่งวีผู้เก่งกาจส่วนหนึ่งพักอาศัย
ระยะยาวที่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ช่วยเหลือการเรียนการสอน

กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า” นางยิ้มมองจ๋องยวน “เจ้าว่าอย่างไร”

ต่อหน้านักเรียน ฐานะของทรงฉู่ยังไม่เปิดเผยอย่างเป็นทางการ นางสอบถามความเห็นของจ๋องยวนตามอำเภอใจ จ๋องยวนกลับไม่กล้าตัดสินใจด้วยตัวเอง หางตาจ๋องมองไปทางทรงฉู่ ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ปฏิเสธจะออกความเห็น จ๋องยวนไม่มีทางเลือก ในที่สุดก็ไม่กล้าขัดปิ่นเฉียววี่รู่่น ยิ้มกล่าว “ชื่อเสียงซีจวีผู้เก่งกาจลือสนั่นไต้หวัน สามารถให้การสอนแก่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า เป็นโชคดีของพวกเรา”

บุตรหลานตระกูลยากจนสี่หน้าแปดเปลี่ยนพร้อมกัน ต่างก็มองไต้สื่อหลันปราดหนึ่ง ใครก็รู้ นี่ชัดเจนว่าโหมตีไต้สื่อหลัน คนเหล่านี้ใช้ชีวิตอยู่ต่อไป หลังจากนั้นทุกๆ คน โดยเฉพาะไต้สื่อหลัน ยังมีวันที่ดีให้ผ่านไปได้อีกหรือ

เฉียววี่รู่่นเห็นคนชั้นสูงไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน ยิ้มคราหนึ่งอย่างพึงพอใจ พยักหน้าให้ทุกคน ดึงแขนเสื้อหลี่ฝูโจวกล่าว “ฝูโจว เรื่องราวที่เหลื่อส่งให้พวกเขาไปทำ พวกเราไปผาอี๋หนูที่ยังเดินเล่นไม่เสร็จผานั้น ไปเดินกันต่อเถิด”

หลี่ฝูโจวมยิ้มตอบรับ เฉียววี่รู่่นเดินผ่านข้างกายไต้สื่อหลัน ซ้ำๆ หางตาไม่มองนางลักนิด

นางเพิ่งจะเดินผ่านไป ทันใดนั้นก็ได้ยินทรงฉู่กล่าวกับจ๋องยวน “ถึงแม้จะบอกว่าคุณหนูเฉียวโจกวาง ไม่ไต่สวน แต่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้ากลับไม่สามารถไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ไต้เท้าเฉียวได้ ไต้สื่อหลันและนักเรียนคนอื่นทำทนายอำนาจเบื้องสูง ควรจะลงโทษ”

ทุกคนตกตะลึง มองหน้ากันและกัน เฉียววี่รุ่นเองก็งงงันหัน
หลังกลับ

“ข้าว่า ขณะนี้ช่วงเวลาการทดสอบฝึกฝนของทุกปีก็ใกล้เข้ามา
แล้ว ไม่เลื่อนเข้ามาเล็กน้อยสักหน่อยเล่า ให้พวกเขาออกจาก
กองทัพหาประสบการณ์ ปกติแล้วไม่ต้องหาสถานที่ที่สบายนัก
มิเช่นนั้นแล้วจะเรียกว่าการลงโทษอันใดได้ อืม...” หรงฉู่แสรัง
ทำท่าทางไตร่ตรองครุ่นหนึ่ง “ได้ยินมาว่าซีพานอยู่ใกล้เป่ยเหย
ยนค่อนข้างอันตราย ที่นั่นใกล้กับพรมแดนตะวันตกเฉียงเหนือ
คนพื้นเมืองกล้าหาญ มีทั้งคนดีและคนเลว เป็นสถานที่ที่ดีที่สุด
สำหรับผู้ฝึกฝน เช่นนี้ก็เป็นที่นั่นแล้วกัน”

จ๋องยวนตกตะลึง ได้แต่ผินยิ้มพยักหน้า

ผีเท้าเฉียววี่รุ่นจู่ๆ ก็สะดุดก็กลืนน้อย

นางหันศีรษะ ในแวตาความขุ่นเคืองแวบผ่านคราหนึ่ง ปะทะเข้ากับ
สายตาของหรงฉู่ผู้หัวเราะสำราญมองผ่านมาพอดี

“ใต้เท้าเฉียว” หรงฉู่เข้ามาไม่เร็วไม่ช้า ยิ้มถาม “ยุติธรรมหรือไม่
”

เฉียววี่รุ่นกัดฟัน ครุ่นใหญ่ ยิ้มเล็กน้อย พยักหน้า กล่าวอย่าง
ฝืนๆ “ขอบคุณก๊วกงที่ดูแลความยุติธรรม”

สามคำสุดท้ายกัดฟันอย่างหนักหน่วง ราวกับจะกัดฟันให้แตก
เป็นเสี่ยง

ดูเหมือนว่าทรงฉู่จะไม่ได้ยินเสียงฟันกระทบกันเสียงนั้น และยังพยับหน้าอย่างพอใจ กล่าวเบาๆ ข้างหูนาง “เช่นนั้น เพื่อที่จะขอบคุณข้า จำไว้ว่าช่วยข้าดูแลนางให้ดี”

เฉียววี่รุ่งเบิกตากว้าง มองทรงฉู่แน่นิ่ง ครู่ใหญ่ ทันใดนั้นก็ยิ้ม

“ก๊วกง” นางกะพริบตาปริบอย่างหยาดเยิ้ม “ควรจะยินดีกับท่านจริงๆ คิดไม่ถึงว่าแม่นางตระกูลซุนเฟิงจะเสียชีวิต ท่านก็มีคนรักใหม่เร็วเช่นนี้ หากว่าไทเฮาทรงรู้เข้า ไม่รู้ว่าควรจะดีใจเพียงใด”

“ไทเฮาจะรู้ได้อย่างไรเล่า” ทรงฉู่ยิ้มอย่างสง่างามมีเสน่ห์ “ขุนนางหญิงเฉียวจะบอกนางหรือ”

“ท่านคิดว่าอย่างไรเล่า” เฉียววี่รุ่ง ปิดผ่านปอยผม เอียงหน้าชายตามองทรงฉู่ ยิ้มสดใสเปล่งประกาย

“ไม่หรอก” ทรงฉู่จ้องมองนางนิ่งลึก สายตาล้ำลึกกับความรู้สึกซึ่งอย่างไม่มีที่สิ้นสุด “ไทเฮาอาจจะคิดว่าข้ากำลังเล่นสนุกอยู่ เพราะถ้านางถามถึงคนรักใหม่ของข้าขึ้นมา ข้าก็จะขอนางแต่งงานกับขุนนางหญิงเฉียว”

มือที่ปิดผมของเฉียววี่รุ่งหยุดอยู่ข้างปอยผม สีน้าขาวซีดจับพลัน

“ดังนั้น จำไว้ว่าดูแลไท่สื่อหลันให้ดี” ทรงฉู่จัดปอยผมให้แทนนาง สีน้าท่าทางสนิทสนมเหมือนปฏิบัติต่อเพื่อนสนิท “ขุนนางร่วงลงเส้นหนึ่ง เป็นชีวีที่ดังออก เล็บนางหล่นไปเศษหนึ่ง

เป็นชีวิตที่กัดแทะ เนื้อนางพอมลงหนึ่งซั้ง...” เขายิ้มน้อยๆ “ชีวิตก็จะเสียเนื้อไปอย่างมาก”

เฉียววี่รุ่มมองเขาแน่นิ่ง หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลง ครุใหญ่ดวงตามองต่ำ “เพคะ”

ทรงฉู๋ยิ้มเล็กน้อย แสงอาทิตย์ที่อยู่ในรอยยิ้มของเขาจืดจาง เปลี่ยนเป็นสีของขอบฟ้ายามเย็นทั่วทุกสารทิศอย่างช้าๆ

ผู้คนรอบด้าน มองชายหญิงที่กระซิบเสียงเบาๆ นั้น พวกเขาทำที่สนิทชิดเชื้อ ตั้งแต่เริ่มจนจบรอยยิ้มสว่างไสวงดงาม ดังคู่รักคู่หนึ่ง ต่างก็รู้สึกชวนให้ยินดี แม้แต่ทำที่ที่ตึงเครียดก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

แต่ไท่สื่อหลันกลับรู้สึกว้าวุ่นใจสองคนนั้นที่ส่งออกมาทั่วทั้งร่างกายอิมคริมและเยือกเย็นอย่างยิ่ง เหมือนกับขอบนอกของแสงสายัณห์อันมืดลึกแพรวพราวนี้

ผ่านไปพักหนึ่ง ในที่สุดเฉียววี่รุ่มก็จากไป ประคองรอยยิ้มที่สุขุมของนางไว่เช่นเคย เพียงแต่สีหน้าขาวซีดเล็กน้อย นางนำเจี๊อิงฟู่และหยางกงกงไป ในส่วนที่นางจะลงโทษ ‘นักโทษ’ สองคนอย่างไร ไท่สื่อหลันไม่ได้ยุ่งเกี่ยว และไม่คิดที่จะยุ่งเกี่ยว

ความสามารถของนางยังไม่พอที่จะเปลี่ยนแปลงความจริงก่อนหน้าให้มากกว่านี้ได้ นางสามารถยืนอยู่ที่เดิม ร่ำเรียนการยอมรับความเกลียดชังและเอือมระอาให้เป็น

แน่นอน ต้องมีสักวันหนึ่ง นางต้องการให้โลกใบนี้ เกลียดชัง

ความเกลียดชังของนาง

จ่งย่วนอยู่ในที่ที่ทรงฉม่อมองไม่เห็น มองไต้สื่อหลันอย่างเย็นชา
ปราดหนึ่ง พลันนำเหล่าชนชั้นสูงออกไป กลุ่มบุตรหลานลำดับ
ชั้นตกทอดออกไปอย่างคับแค้นใจ กลุ่มบุตรหลานตระกูล
ยากจนต่างก็ไม่เดินไป กระจุกกันเป็นกลุ่ม เจียบเสียงรวมตัวอยู่
ข้างไต้สื่อหลัน

หากว่าพูดถึงการต่อสู้เลือกวิชาก่อนหน้านี้ยังทำให้คนส่วนหนึ่ง
เฝ้ามองอย่างลังเล วันนี้ไต้สื่อหลันเผชิญหน้าความไม่พอใจทำ
ให้ซีจวีหวั่นเกรง ช่วยเหลือฮวาสวินฮวนได้สำเร็จ เพียงพอจะ
ทำให้คนทุกคนอดไม่ได้ที่จะทำการเลือกข้างไปเรียบร้อยแล้ว...

ตอนที่ 55-2 จิ้งไต้หลันเหนือการควบคุม

“ไต้สื่อหลัน” ฮวาสวินฮวนเดินเข้ามา ตั้งใจมองนางครู่ใหญ่ จู่ๆ
ก็หัวเราะเสียงดังกล่าว “ตอนแรกข้ายังยึดกับความบ้าระห่ำของ
เจ้า ตอนนี้องดูแล้วเป็นข้าเองที่บ้าคลั่ง ไหน เจ้าสหายผู้นี้ ข้า
เป็นสหายด้วยอย่างแน่นอนแล้ว สำหรับข้าจะคุ้มค่าหรือไม่ที่จะ
เป็นสหายเจ้า...” นางยกคางขึ้น “ข้าเองก็จะพิสูจน์ให้เจ้าเห็น
เอง”

“ไร้สาระ” ไต้สื่อหลันกล่าว

ไม่เหมาะที่จะให้นางเป็นสหาย นางคุ้มค่าที่จะก้าวกายเรื่องส่วน
ตัวกระมัง

ดวงตาฮวาสวินฮวนเป็นประกายขึ้นมา ซุ่ยอาศัยด้านข้าง เพียรรอ

ยิ้มจางๆ เล็กน้อยออกมา เป็นประกายเช่นเดียวกัน

“เมืองเป่ยเหยียนทดสอบการฝึก ไม่รู้ว่าย่นเจิ้งพวกเขาจะจัดกลุ่มอย่างไร” เซียวต้าเจียงกล่าว “เป่ยเหยียนมีสามสิบหมู่บ้าน และเมืองเล็กๆ จากคุณสมบัติและประสบการณ์ของพวกเขา น่าจะให้ไปเป็นผู้จัดบันทึก ผู้ช่วยบันทึกประวัติศาสตร์ ผู้ออกตรวจ ผู้ดูแลประตูกักน้ำ ผู้รักษาจุดพักม้า รวมถึงควบคุมรับผิดชอบ วิชาภาชีอากรควบคุมการเก็บภาษี ควบคุมประตูอ่างเก็บน้ำ มีหน้าที่เก็บน้ำปล่อยน้ำ ผู้ดูแลประตูกักน้ำผู้เปิดและปิด ควบคุมขุนนางยังฉางรักษาควบคุมและป้องกันยังฉาง ถ้าหากว่าเป็นนักเรียนที่ฝีมือการต่อสู้ล้ำเลิศ ก็อาจจะไปอยู่ในกองกำลังเทียนจี้ของเขตซีหลิงหรือเข้าไปในค่ายใหญ่ผู้ปิง รับผิดชอบยังฉาง อาวุธ ม้า เกราะ สี่จำพวก”

พูดอีกอย่างก็คือ ตัวเลือกเยอะอย่างยิ่ง อาจจะได้ไม่ได้อยู่ด้วยกัน

ไท่สื่อหลั่นเองก็ไม่ได้สนใจข้อนี้ นางทำอะไรคนเดียวจนชินแล้ว ตอนนี้คนกลุ่มนี้ล้อมนางไว้ ถึงแม้ว่านางไม่ได้รู้สึกอึดอัด แต่กลับรู้สึกรำคาญ

“ทรงฉู่” มองเห็นทรงฉู่เข้ามา นางถือโอกาสผละออกมาจากกลุ่มคนเข้าไปพบ

ยากจะเห็นนางทำกิริยาเช่นนี้ด้วยตนเอง มุมปากทรงฉู่ฉีกยิ้มขึ้น เล็กน้อย แต่กลับเห็นนางมองแผ่นหลังที่เร่รือออกไปของหลี่ผู่โจว กล่าว “เขามีฤทธิ์ เช่นนั้นเจ้าอย่าลืมหักล่ากับเขาแทนข้า พรุ่งนี้เข้าข้าจะไปแล้ว”

รอยยิ้มที่มุมปากของทรงฉู่ถูกเก็บทิ้งไป มองนางอย่างเย็นชาครุ่นใหญ่ กล่าว “ไม่กล่าวลาขำรี”

ไท่สื่อหลันมองเขาอย่างประหลาดปราดหนึ่ง ชี้เกียจจะตอบคำถามที่น่าเบื่อ

ก็อยู่ในห้องของเจ้า จะกล่าวลาอันใดเล่า

“ไม่ถามขำรีว่าเมื่อครู่ข้าพูดอะไรกับเจียวอวี๋รู่” ทรงฉู่ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เอียงหน้าก้มลง จากมุมของไท่สื่อหลัน มองแววตาเขาไม่ชัดเจน

“วางอุบายกันไปมากก็แค่นั้นเอง” นางกล่าว ผละเขาออกหันหลังเดินไป

“ข้าขอนางแต่งงาน” ทรงฉู่ด้านหลังยิ้มกล่าว

ไท่สื่อหลันยิ้มนิ่ง คิดไปคิดมา กล่าว “เหมาะสมดี”

เงาคนกะพริบแวบหนึ่ง ทรงฉู่มาอยู่ข้างหน้านางเรียบร้อยแล้ว ยิ้มครั้งนี้ยิ่งมีความสุขมากขึ้น “ไท่สื่อหลัน เจ้าไม่ยากช่วงชิงตำแหน่งคู่มั่นหรงของเจ้าคินสักนิดหรือ”

“หากว่าข้าอยากอยู่ด้วยกันกับเจ้า” ไท่สื่อหลันเงยหน้ามองตาเขา “ผู้ใดมาแย่งชิงต่างก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าไม่ยินยอมก็ไม่มีประโยชน์ หากว่าข้าไม่ยาก ผู้ใดแย่งก็ไม่มีประโยชน์ เจ้าเอาไต้หล้ามาดิงดูดขำก็ไม่มีประโยชน์เช่นกัน”

ทรงฉม่อมดวงตาแคบยาวของนางนึ่ง หญิงผู้นี้ แวตาของนาง
ไม่ใช่น้ำแข็ง ไม่ใช่หิน เป็นแผ่นดินใหญ่ที่สูงส่ง ที่ดินหนากว้าง
สุดลูกหูลูกตา นางปฏิเสธตามสัญชาตญาณทั้งหมด เพียงแค่
อยากจะเดินเข้าไปยังที่ลึกลับของนาง ลำบากแสนไกล

“จู่ๆ ข้าก็คิดอยากบ้างจริงๆ...” เขากล่าวซ้ำๆ “อยากให้เจ้า
ต้องการข้า...”

“หืม” การฟังของไท่สื่อหลันสภาพไม่ค่อยดี หันหน้ากลับ

ทรงฉม่อมกำลังเผลอย จิตใต้สำนึกสั่งให้เพิ่มเสียง “ข้าอยากให้เจ้า
ต้องการข้า!”

ไท่สื่อหลันพยักหน้าทันที “แล้วแต่สถานการณ์”

“.....”

ทั้งสนามนึ่งเงียบ

ฮวาฮวินฮวนที่ตึมน้ำ ฟ่นทั้งหมดลงไปบนหน้าซุ่ยยา

ทรงฉม่อมเกือบจะกระอักโลหิตออกมาเต็มคำ...

ทรงฉม่อมเศร้าใจและผิดหวังอยู่ภายใต้สายตาทุกคนที่จ้องมอง
พญามารใจดำหน้าตายไม่รีบไม่ร้อนกลับที่พัก เอาข่าวคราวที่จะ
ออกไปบอกจึงไท่หลัน หม่อมน้อยร้องอย่างดีใจขึ้นมาทันที

แต่ไท่สื่อหลันกลับกำลังครุ่นคิด จะใช้ช่วงเวลากลางคืนหนีไปได้

หรือไม่ ทรงอนุญาตให้นางฉกชิงจิ้งไท่หลันและแอบเข้ามาใน
กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าก็เหนือความคาดหมายแล้ว ยากที่ยังจะ
อนุญาตให้นางพาจิ้งไท่หลันไปเมืองเป่ย์เหยียนกระมัง

ในภพนี้เรื่องราวแปลกประหลาดเยอะเกินไปแล้ว จิ้งไท่หลัน
สาบสูญไร้ร่องรอย ไต้หล้าไม่สันสะเทือน ที่ควรจะทำไม่ทำ ที่
ควรจะทำไม่ทำ ที่หาเจอแล้วไม่เอาคืน แต่กลับไม่ยินยอม
จากไป

เรื่องราวแปลกประหลาดมาถึงจุดนี้ ไต้สื่อหลันรู้ นางได้ตะถุก
จุดที่ใกล้จะถึงขีดอันตรายบางอย่างของแผนการร้ายที่ลึกลับ
ที่สุดแล้วอย่างแน่นอน เพียงแค่จิ้งไท่หลันยังอยู่ข้างกายนาง
ความอันตรายของนางไม่มีทางกำจัดได้ตลอดกาล

นี่เป็นเหตุผลที่นางจ้องทรงฉู่ถึงมึงทิง ไม่ใช่ว่าเขาใจกว้างเป็น
คนดี ในความเอาแต่ใจตัวเองของทรงฉู่ จะมีจิตใจที่ดีอยู่ได้สักก
ี่ส่วน แต่ละครึ่งเขาก็หันหน้ากัตาให้นาง แท้ที่จริงแล้วคิดจะช่วยนาง
อย่างบริสุทธิ์ใจ หรือว่ากำลังทดสอบนางเพิ่มขึ้นกันแน่

ก่อนที่ยังไม่เข้าใจความคิดแท้จริงของคนผู้นั้นอย่างถ่องแท้
ไต้สื่อหลันยอมที่จะเลือกปกป้องตนเองอย่างแข็งแรงแและ
เยือกเย็นก่อน

ครุ่นคิดพักหนึ่ง นางเดินเตร่ไปถึงข้างหน้าต่าง รอบด้านมีเสียง
หายใจเบาบางบอกนาง การคิดจะพาไต้สื่อหลันหนีไป แทบเป็น
เรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ไต้สื่อหลันนั่งลงมา ไม่อะไรคิดมากอีก การแยกจากจิ้งไท่หลัน

เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องตื่นตระหนกเสียแรงเปล่า
ตอนนี้ที่นางต้องการทำ ก็คือถือเอาช่วงเวลาที่ยากจะไม่มีใคร
รบกวน เอาจึงไต่หลังเก็บไว้ข้างตนเองอย่างสุดความสามารถ
ให้ได้นานมากขึ้น หมั่นสอนให้เขาเป็นในเรื่องบางเรื่องที่เคยที่
เขายังเรียนไม่ถึง

คิดไปคิดมา นางสาวใช้ เตรียมอาหารมื้อค่ำ

ตอนที่จุดตะเกียง อาหารค่ำก็จัดวางเข้ามาแล้ว จึงไต่หลัง
เตาะเตาะๆ เข้ามา หยิบเอาขนมใบน้อยและตะเกียบด้ามเล็กของ
ตน ช่วงนี้เขาถูกฝึกฝน รู้กิจหน้าที่ของตนเอง ตอนที่ทานข้าว
ต้องวางขนมตะเกียบอย่างเป็นระเบียบ ทานข้าวเสร็จต้องล้าง
ขนมของตนเองให้สะอาด

กับข้าวบนโต๊ะร้อนควันฉุย จึงไต่หลังจ้องมองตาโต สีหน้างงัน

ถั่วสีเขียวคืออะไร ถั่วลันเตาเหมือนว่าจะใหญ่กว่าถั่วลันเตา

ในต้นปิง*นั้น ต้นอ่อนสีเขียวคืออะไร สังกั้นแปลกประหลาด
นัก

เหตุใดมีปลาสองตัวเล่า ปลาสองชนิดต่างก็หน้าตาประหลาดนัก

ทันใดนั้นประตูก็ถูกเปิดออก หรงฉู่เข้ามาโดยไม่ได้รับเชิญ พิง
ข้างประตูยิ้มแย้มกล่าว “ได้ยินว่าวันนี้เจ้าเปลี่ยนกับข้าวที่เตรียม
ไว้ในครัว วางแผนที่จะจัดงานเลี้ยงให้ตนเองครั้งหนึ่งใช้หรือไม่
ข้าเป็นเจ้าของบ้าน ขาดไม่ได้ต้องมาเข้าร่วม”

เขาเพ่งมองบนโต๊ะอย่างสนใจยิ่งนัก สงสัยเล็กน้อยไทม์สือหลานผู้
ที่ล้วนไม่สนใจสิ่งใดผู้นี้ ที่แท้แล้วชอบกินอะไร

ไทม์สือหลานไม่แม้แต่จะมองชายหนุ่มที่พูดเองเออเองผู้นี้สัก
ปาดหนึ่ง เห็นชัดๆ ว่าเป็นแค่การมาขอข้าวกินเท่านั้นเอง

ทรงฉู่เองก็ไม่เกรงใจ ตนเองนั่งลงข้างโต๊ะ มือยื่นออกไป

ไทม์สือหลานชายตามองเขา

เขามองไทม์สือหลาน

ไทม์สือหลานหลบสายตา

เขามองไทม์สือหลาน

ยื่นมือออกไปในอากาศอย่างเคยชิน รอคนมาพับแขนเสื้อขึ้น
แต่กลับต้องยื่นออกไปอย่างเปล่าเปลี่ยว...

ทรงฉู่ไม่เคอะเขิน ไม่วางลง มองไทม์สือหลานอย่างยั่วยุ

ไทม์สือหลานคิดสั๊กพัก หยิบผ้าเช็ดตัว ยัดใส่แขนเสื้อของทรงฉู่

.....

กั๊กงโยนผ้าทิ้ง เดินออกไปล้างมือ ไทม์สือหลานยื่นมือจัดวางชาม
ตะเกียบของตนเองและจึงไทม์สือหลานให้ดี นั่งลงทานข้าว

เมื่อทรงฉွ่กลับมา ก็เริ่มทานไปก่อนแล้ว ไม่มีใครรอเขา

ข้างหน้าเขากลับมีชามตะเกียบ ไท่สื่อหลันไม่ได้คิดที่จะไม่ให้เขา
ทานจริงๆ เพียงแค่เตรียมเครื่องแก่วาซามบอบทองประณีต
งดงามที่สุดให้เขา และชามใหญ่บอบสีฟ้าของไท่สื่อหลัน ชาม
เล็กบอบสีฟ้าของจิ้งไท่หลัน ไม่เข้ากัน

ทรงฉุ่มองชามชุดนั้น ริมฝีปากขยับแล้วขยับอีก ในที่สุดก็ไม่เอ่ย
ปากขอร้องเปลี่ยนชาม ไม่ต้องถาม แน่่อนว่าไม่มีของเขา

จิ้งไท่หลันศีรษะไม่เงยขึ้น ทานอย่างเป็นสุข ไม่รับรู้ถึงช่วงเวลา
สั้นๆ นี้เลยสักนิด จิตใจของท่านก๊วกงเจิบปวด ถึงแม้จะพูดว่า
พักนี้เขาตามติดไท่สื่อหลัน ความอยากอาหารดีขึ้นเยอะ แต่ทรง
ฉุ่เองก็เห็นน้อยกว่าเขาตั้งใจทานข้าวเช่นนี้ สายตาอดไม่ได้
มองผ่านไปบนโต๊ะ

ทันใดนั้นบนก็ลุกชู

“เจ้าให้เขาทานนี้รี”

“หืม” ไท่สื่อหลันมองไปบนโต๊ะปราดหนึ่ง หน่อไม้ผัดถั่วปากอ้า
เซียงซุน*ทอดไข่ ปลาปักเป้าตุ๋น แกงปอดปลาปา* เนื้อแกะย่าง

จิ้งไท่หลันหัวเราะคิกๆ ใช้มือคว้าถั่วปากอ้ากำหนึ่งขึ้นมา

“อันนี้ไม่สามารถ...” เสียงของทรงฉุ่ ตอนที่เห็นจิ้งไท่หลันเอาถั่ว
ปากอ้ากำนั้นยัดเข้าไปในปาก เสียงหายไปโดนพลัน

“ชิมอันนี้” ไท่สื่อหลันเลื่อนเซียงซุนทอดไข่ออก คีบชิ้นหนึ่งให้
จิ้งไท่หลัน กลืนแปลกประหลาดกลืนหนึ่งไชยออกมา จิ้งไท่หลัน
มองไข่ทอดอย่างล่งเล ไม่รู้ว่าควรกินหรือไม่

“แม่นางนี้ไม่รู้ว่าเป็นหน่ออ่อนอันใด รสชาติพิเศษจริงๆ” สาวใช้
ที่อยู่ด้านข้างกล่าวอย่างยิ้มแย้ม “พวกข้าต่างก็ไม่เคยเห็นมา
ก่อน”

“ของที่มีกลิ่นประหลาดเขาทานไม่ได้...” หรงฉู่พูดไปครึ่งหนึ่ง
จู่ๆ ตะเกียบก็ขวางลงที่หนึ่ง กั้นหน้าจิ้งไท่หลัน “ของที่ไม่เคย
กิน เอาออกไป!”

ไท่สื่อหลันมองเขาเย็นชาแวบหนึ่ง ทานเซียงซุนทอดไข่หนึ่งชิ้น
จิ้งไท่หลันตาปริบๆ มองนาง ในที่สุดอดสงสัยไม่ได้ หลบตะเกียบ
บหรงฉู่ลงต่ำเอาไข่ทอดชิงออกไป

เซียงซุนเข้าปาก หน้าเล็กๆ ของเขากีย่นขึ้นมาก่อน ทันใดนั้นตา
เป็นประกาย รีบเร่งกลืนลงไปหลายต่อหลายชิ้น มือหนึ่งลาก
จานเล็กผ่าน ช้อนเล็กช้อนขึ้นโจมตี ยกตักชดดั่งฝนตก

ใบหน้าหรงฉู่ไม่น่ามองเล็กน้อย ขมวดคิ้วมองจิ้งไท่หลันแค้น
เคี้ยวตุ้ยๆ อร่อยขนาดนั้นจริงหรือ

จิ้งไท่หลันคนเดียวทานเซียงซุนทอดไข่หมดไปครึ่งหนึ่ง เธอ
ออกมาอย่างพอใจ ช้อนฉู่โจมตีทางปลาปักเป้า

ปลาปักเป้าตุ๋นจานนั้นจู่ๆ ก็กลับหายไป ตกไปอยู่ในมือของหรง
ฉู่

*ต๋นปึง (蛋餅) เป็นเมนูทานเล่นของจีน ลักษณะคล้ายโรตีสี่
ห่อด้วยไข่และผัก

*เซียงซุน (香椿) ผักสมุนไพรชนิดหนึ่ง

*ปลาปา (鮓) ปลาบาร์เบล ปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง

ตอนที่ 55-3 จิ้งไท่หลันเหนือการควบคุม

“สิ่งนี้มีอันตราย เขาทานไม่ได้”

จิ้งไท่หลันเอียงสืลิบห้องศา เทวฤติตัวน้อยเริ่มแหงนหน้ามอง
แม่ของเขา คิดจะเสาะหาคำตอบ

ไท่สือหลันหยุดตะเกียบลง

“ถัดมาเจ้าจะบอกข้าว่าถั่วปากอ้าเป็นผักตามฤดูกาล เขาทานไม่ได้
ใช่หรือไม่”

ทรงฉู่เจียบ

“ปอดปลาปาเห็นได้น้อยนัก เขาทานไม่ได้ใช่หรือไม่”

.....

“ปลาปักเป้ามีพิษ เขาทานไม่ได้ใช่หรือไม่”

.....

“เชียงขุนมีกลิ่นประหลาด เขาทานไม่ได้ใช่ไหม”

“นี่เป็นข้อกำหนด” หรงฉูกล่าวเบาๆ

“อืม ข้อกำหนดทำให้ทั้งชีวิตเขาสามารถทานได้เพียงแค่อาหารอุ่นร้อน” น้ำเสียงไท่สื่อหลันเบายิ่งขึ้น “ครัวใหญ่อุ่นอยู่ยี่สิบชั่วโมง ใช้วัตถุดิบสดวกสบาย วิธีทำสดวกสบาย รสชาติธรรมดา ไม่อุ่นไม่ร้อน ต้มห่านหม้อไฟ ไก่ตุ๋นฉีกเนื้อขาวแดงตลอดกาล”

“เป็นอาหารรสเลิศบนโลกมนุษย์เช่นกัน” หรงฉูบมวดคิ้ว “คนธรรมดาทั้งชีวิตไม่มีทางได้ทาน”

“คนธรรมดาอาจจะไม่ทานต้มเนื้ออุฐาก็ได้ แต่พวกเขาสามารถทานถั่วปากอ้าในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนชิมหลูฮาว* ฤดูใบไม้ร่วงทานหม้อไฟ ปลาเค็มตากแห้ง ต่างก็เป็นรสชาติที่แท้จริงบนโลกมนุษย์”

“อาหารชนชั้นล่าง” หรงฉูเหยียดหยาม

“อาหารไม่แบ่งชนชั้น ให้รสชาติตัดสินความสูงต่ำ นอกจากใจแคบก็คือใจแคบ”

“ไท่สื่อหลันเจ้าเพียงแต่เถียงบ้างๆ คุณๆ”

“ข้าไม่จำเป็นต้องโต้เถียงกับเจ้า” ไท่สื่อหลันคืบถั่วปากอ้าให้จึงไท่หลัน “พ่ungsี้สั่งให้คนใช้ร่อยเป็นสร้อย แล้วสวมไว้บนคอเจ้า

ทานไปเล่นไป”

“ดีเลยดีเลย” สายตาจึงไต่หลั่นกะพริบเป็นประกาย พยักหน้าตั้ง
สนับตัวน้อย

“สกปรกเพียงนี้!” หรงฉูตกตะลึง “มิได้!”

“เขามีความสุข”

“ป่วยขึ้นมาจะทำอย่างไรเล่า”

“เขาเป็นคน ไม่ใช่ต้นไม้หญ้าอ่อนแอ” ไท่สื่อหลั่นหันหน้ามองเขา
“บางทีพวกเจ้ามองเขา สง่างามสูงศักดิ์ จำเป็นต้องระมัดระวังไป
ทุกด้าน แต่ข้าว่า ก่อนหน้านี้ที่เขาแบกรับหน้าที่เหล่านั้น แต่แรก
เขาเป็นคนคนหนึ่ง เป็นเด็กคนหนึ่ง”

“เป็นเด็กคนหนึ่ง ก็ควรจะได้รับวัยเด็กของเขา บ้าคลั่งในเวลา
ควรจะบ้าคลั่ง เล่นเวลาที่จะเล่น อยากจะกลิ้งไปตามพื้นก็
กลิ้ง อยากจะร้องตะโกนก็ร้อง” ไท่สื่อหลั่นกล่าวเบาๆ “ไม่มีใคร
มีสิทธิ์ช่วงชิงความสุขและอิสระเช่นนี้ได้”

“ตามใจเกินไป กลายเป็นตระกูลร่ำรวยมากไป”

“การไม่ควบคุมลักษณะที่ติดตัวมาแต่กำเนิดไม่ได้แปลว่า
เป็นการตามใจ” ไท่สื่อหลั่นตีศีรษะของจิ้งไท่หลั่นเบาๆ “ตอนนี้
อยากทำอะไร”

“อยากร้องเพลง”

“เช่นนั้นก็ร้อง”

จึงไต่หั่นอ้าปากร้องเพลง อี้อี้อาไม่รู้ว่าเป็นเพลงอะไร ระดับเสียงสูงแหลม โทนเสียงน่าหวาดกลัว สาวใช้เอนเอียงโซเซ มือทรงฉู่ตะหน่ำอก

ไต่หั่นสั่นสั่นหน้าไม่แปรเปลี่ยน

ร้องเพลงหนึ่งจบ นางกล่าว “ดีมาก ยังอยากได้อะไรอีก”

“สรว้อยคอถั่วปากอ้า...คิกๆ ที่เจ้าพูดเมื่อครู”

“ได้ แต่คืนนี้ต้องท่อง ‘ตำเสวีย’ บทที่สี่ให้จบ”

“ได้” จึงไต่หั่นที่ปกติต่อต้านการท่องหนังสืออย่างมาก พยักหน้าราวกับโยกกระเทียม

ไต่หั่นหันหน้ามองทรงฉู่ แวตาทรงฉู่ฉงนใจเล็กน้อย

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงวัยเด็กของตัวเอง ห้องหนังสือ ห้องนอน ห้องนอน ห้องหนังสือ ในความทรงจำราวกับว่าไม่มีหญ้าเขียว ขจีท้องฟ้าสีคราม ไม่มีการวิ่งไปมาอย่างบ้าคลั่ง ไม่มีรอยยิ้มที่เบิกบานใจเต็มที่ ไม่มีจึงไต่หั่นตอนนี้ รอยยิ้มสว่างไสวไร้เดียงสา

ก่อนหน้านี้ เขาเองก็ไม่เคยเห็นจึงไต่หั่นเชื่อใจใครอย่างบริสุทธิ์เช่นนี้ จึงค่อยๆ แฝมยิ้มผ่านในจิตใจ

ไม่เคยคิดมาโดยตลอด ชีวิตวัยเด็กของเด็กตระกูลสูงส่งเหล่านี้มีอะไรไม่ถูกต้อง ทว่าตอนนี้ จู่ๆ ก็รู้สึก บางทีอาจจะมียะไรไม่ถูกต้องอยู่บ้างจริงๆ

ป้อมปราการความรู้สึกที่แข็งแกร่งบางแห่งในส่วนลึกของใจ แตกออกเป็นรอยแยกเล็กๆ หนึ่งเส้น ถูกแสงสว่างที่มาจากฟากฟ้าเส้นหนึ่ง ดึงดันส่องสว่าง

ลมหายใจของทรงฉู่ ว้าวุ่นอยู่ส่วนหนึ่ง

“เหตุใดถึงไม่สามารถทานพวกนี้...” จู่ๆ ไท่สื่อหลันถามขึ้น

ทรงฉู่นิ่งเงียบ เดิมทีคำตอบคล่องแคล่ว แต่ตอนนี้กลับไม่ยากพูดอีก

“เพราะว่าหลายคนคิดว่า หากให้เจ้าทานของตามฤดูกาล เจ้าก็จะร้องขอตามแต่ใจในช่วงเวลาที่ไม่ใช่ฤดูกาล ขอแล้วไม่ได้ ก็จะมีมาคน” ไท่สื่อหลันกล่าว “จึงไท่หลัน ถั่วปากอ้า เชียงซุน เพียงแค่ฤดูร้อนจึงจะมี ปลาปักเป้าจัดการไม่ดีก็จะมีพิษได้ ปอดปลาปาเป็นจำพวกปลาที่มีเฉพาะท้องถื่น และยังเป็นช่วงน้ำขึ้นจึงจะมี เช่นนั้น ในฤดูหนาวเจ้าจะต้องการทานสิ่งเหล่านี้ได้หรือไม่”

“ไม่ได้” จึงไท่หลันส่ายหน้า “ฤดูหนาวไม่มีนี่”

“ถ้าหากว่าฤดูหนาวเจ้าอยากทาน แม่ครัวหามาให้ไม่ได้ เจ้าจะมีมาคนหรือไม่”

“เพราะเหตุใดเล่า” จิ้งไท่หลันเบิกตากว้าง “ฤดูหนาวไม่มีนี่!”

ประโยคเดียวกัน น้ำเสียงประโยคสุดท้ายของเขาประหลาดใจ
อย่างยิ่ง

ไม่ใช่ไม่คิด แต่รู้สึกว่าจะไม่ควรอย่างแท้จริง

ไม่คิด ยังมีความเป็นไปได้ในการล้งเลกระทำผิด ไม่สมควร นั่น
เป็นการหยุดระบบบนความเป็นเหตุผลโดยสิ้นเชิง

“เพียงบอกเหตุผลหนึ่งเพื่อไม่ให้เขาทำผิดอีก เหตุใดจึงไม่บอก
เขา แต่กลับเลือกให้เขาสูญเสียสิทธิในการเลือกอย่างนั้นหรือ”
ไท่สื่อหลันเงยหน้าถามทรงฉู่ “พวกเจ้ามองเขาว่าเป็นคนหรือไม่
”

ทรงฉู่ไม่มีอะไรจะตอบ

จากนั้นเขาก็พบว่า บนโต๊ะไม่มีกับข้าวแล้ว...

“เอาต้มห่านหม้อไฟ ไก่ตุ๋นฉีกเนื้อขาวแดงให้ก๊วกง” ไท่สื่อหลัน
อึ้งจิ้งไท่หลันขึ้น สั่งสาวใช้

สายตาเล็กๆ ของทรงฉู่ดิ่งลึกลงไปอีก ไท่สื่อหลันไม่สนใจเขา
เป็นอะไรอีก ช่วยเจ้าปกป้องความเคยชินอันสูงศักดิ์ของพวกเขาเจ้า
แล้วนี่ มีอะไรไม่ดี

นางเพียงแค่อสนใจจะปลดเครื่องพันธนาการของจิ้งไท่หลัน รวม
ทั้งตัวนางด้วย

ไหนดเลยจะรู้ว่าจุดที่ทรงฉွ่เกลียดนางที่สุดก็คือจุดนี้ เหตุใดไม่ลองปลดให้ข้าบ้างเล่า อี

“ยังอยากทานเชียงขุน...ไป...ไป...” จึงไต่หลังคว่ำบอบโตะไว้ไม่ปล่อย ไม่ยอมลากันออกไปไหนไกล

“ทานมากไม่ย่อย” ไต่สือหลังสั่งสาวใช้อุ้มเขาไป

“ไม่เอา! ไม่เอา!” ทันใดนั้นจึงไต่หลังร้องเสียงแหลมขึ้นมา ขาเล็กๆ ถีบท้องสาวใช้อย่างสุดชีวิต “จะทาน! จะทาน!”

“ไม่มีแล้ว ไปท้องหนังสือ” ไต่สือหลังบอกเป็นนัยให้สาวใช้ไม่ต้องสนใจเขา เดินต่อไป จึงไต่หลังร้องตะโกน ยื่นมือไปดึงผมสาวใช้ คว่ำเข้ามาในมือดังอย่างรุนแรง “ไม่เอา...ไม่เอา...” ตะโกนลั่นฟ้าสะเทือนดิน สาวใช้ถูกดึงจนน้ำตาไหลริน

เขาน่ารักน่าเอ็นดูมาโดยตลอด นี่ยังเป็นครั้งแรกที่เกิดอาการโมโห พอโมโหก็คล้ายๆ กับเป็นโรคประสาท จิตใจร้อนรุ่มเห็นได้น้อยนัก ไต่สือหลังตกตะลึง จู่ๆ ก็พบว่าตนเองทำผิดพลาดแล้ว

แต่ไหนดแต่ไรนางสั่งสอนเขามาโดยตลอด ให้เขา ‘ยอมรับ’ แต่ไม่เคยสังเกตเลย เด็กคนนี้กับสิ่งของที่ตนอยากได้จริงๆ ไม่ยอมให้ปฏิเสธและยื้อแย่ง

พูดถึงฐานะของเขา จะมีปัญหาเช่นนี้ก็ไม่ได้แปลก บางทีก็ควรจะมีปัญหาแบบนี้ แต่ว่าไต่สือหลังเห็นอุ้งมือน้อยที่คว่ำผมสาวใช้ไว้ไม่ยอมปล่อยเลยแม้แต่บ่อยของจึงไต่หลัง รวากับมีเปลว

ไฟค่อยๆ พวยพุ่งออกมา

สุดลมหายใจ นางไม่ได้โกรธ เข้าไปจับอุ้งมือที่กวัดแกว่งไปมา ของจิ้งไท่หลันไว้ให้นิ่ง มองดวงตาของเขา กล่าวทีละคำ “จิ้งไท่หลัน ฟังข้าพูด เชียวขุนยากที่จะได้มาอย่างยิ่ง ละแวกนี้ต่างก็ไม่มีแล้ว เจ้าปล่อยนาง อยากทานก็ต้องรอพรุ่งนี้”

“ไม่เอา! ไม่เอา!” จิ้งไท่หลันไม่ฟังว่านางพูดอะไรอย่างสิ้นเชิง ถลึงตาดันอย่างบ้าคลั่ง “เซียงซุน! เซียงซุน!”

“จิ้งไท่หลัน!” ไท่ลื่อหลันตะโกนเย็นเยือก ไปงัดมือของจิ้งไท่หลัน

เด็กบ๊าด้วนน้อยตอนนีในหัวมีแต่ ‘ของถูกแย่งไป’ ความคิดเดียว ผู้ใดขัดขวางก็ถือเป็นศัตรูของเขา หดกลับไปข้างหลังทีหนึ่ง อย่างรวดเร็วทันที ในมือเขายังคว้าเครื่องเคลือบชามเล็กบางอยู่ ยกขึ้นแกว่งไปแกว่งมา

‘เพลิง’

เสียงแตกใสชัดกว่าเสียงร้องโวยวาย จิ้งไท่หลันถือจานแตกครึ่งใบ ไม่ขยับแล้ว

สาวใช้อ้าปาก ใบหน้าซีดเผือด

ทันใดนั้นทรงฉู่ฉะลบเข้ามาอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งแย่งเอาจานแตกครึ่งใบในมือของจิ้งไท่หลันมา จิ้งไท่หลันนิ่งงัน ไม่รับรู้ไม่ขยับตัว

ไต้สือหลันกุมหน้าผาก ไม่ขยับ

“เจ้าคูสิ” น้ำเสียงทรงฉู้อ่อนใจเล็กน้อยอย่างที่ยากจะมี ยื่นมือ
แยกมือของนางออก

ไต้สือหลันคิดจะหลบหลีก เวียนหัวตาลายไหนเลยจะขัดปิ่นแรง
ของเขาได้ เมื่อเอามือออก โลหิตสีสดสายหนึ่งก็ค่อยๆ ไหลลง
มาตามหน้าผาก

คราบโลหิตสีแดงสดจากหน้าผากที่เงาวาวเปราะเปื้อนไปทั่ว ผม
ดำแห่งกรังปอยหนึ่งก็เปียกชุ่มดูอ่อนนุ่ม

จึงไต้หลันตาเบิกโตอย่างที่ไม่สามารถจะโตได้อีก ในลูกตาสีดำ
สนิทค่อยๆ นองไปด้วยสีโลหิตและความหวาดกลัวอย่างไม่มีจุด
สิ้นสุด

คล้ายกับว่าเขาอยากจะโผล่เข้ามาข้างหน้า และก็คล้ายกับว่าอยาก
จะหนีไป อ้าแขนสองข้างไม่รู้ว่าควรทำอะไร ร่างกายท่วมแรงเงย
ไปข้างหลัง เสียงดังกึกคราหนึ่งศีรษะด้านหลังชนเข้ากับคางสาว
ใช้ของเขา สาวใช้ร้องเจ็บปวด แต่เขากลับดูเหมือนว่าทั้งหมดไร้
ความรู้สึก

ไต้สือหลันเปิดตากว้าง ปะทะกับดวงตาของจึงไต้หลันพอดี มอง
เห็นความหวาดกลัวอันยิ่งใหญ่ของเด็กน้อย

เดิมทีนางไม่คิดที่จะぶจึงไต้หลัน ตอนนี้จู่ๆ ก็รู้สึกว่ ให้เขากล้า
เผชิญโลหิตของนางก็ดีเหมือนกัน

แต่นางเองก็ไม่ตั้งใจจะเล่นเกินจริง อย่างล้มลงไปข้างหลัง
แสร้งว่าถูกตีตาย จะได้เพิ่มความประทับใจอันลึกซึ้งยิ่งขึ้น การ
สั่งสอนเองก็ต้องมีขีดจำกัด บางเวลาต่างก็ไม่ควรหว่านเมล็ด
พันธุ์ที่น่าหวาดกลัวแก่เด็ก

ความสนใจของนางต่างก็อยู่ที่จิ้งไท่หลัน ไม่ได้สนใจสายตาของ
ทรงฉู่

บางทีทรงฉู่เองก็อาจจะไม่ได้สนใจวินาทีนี้ ตอนที่เขามอง
บาดแผลที่ไม่รู้ว่าใหญ่แค่ไหน แวตาร้อนรนใจอย่างไม่คาด
คิด

“ทหาร!” เขากล่าว “รีบเอากล่องยามา...”

คำพูดของเขาถูกไท่สือหลันหยุดไว้

นางปล่อยมือออก หันหน้าหาจิ้งไท่หลัน จิ้งไท่หลันปิดตาสุด
ชีวิตหันหลังหมุนตัว ไท่สือหลันรับเขามาจากมือของสาวใช้จิ้งไท่
หลันหล่นลงไปในห้องนาง ร่างกายแข็งเกร็งจู่ๆ ก็อ่อนลงมา
แล้ว ปล่อยมือที่ปิดตาลง เงยหน้ามองบาดแผลของนางอย่าง
ตกตะลึง ยื่นมืออ้วนเล็กออกพยายามไปอุดบาดแผลที่โลหิต
ไหลรินไว้

เดิมทีโลหิตบนบาดแผลจะหยุดไหลแล้ว โดนเขากระแทกครั้ง
หนึ่งเช่นนี้ ทันใดนั้นโลหิตสดก็ซึมออกมาอีก ทรงฉู่คิดจะห้ามไว้
ไท่สือหลันใช้สาวยับยั้งเขา

จึงไท่หลั่นค้นพบอย่างตื่นตระหนก ตนเองอุดโลหิตที่ไหลไว้มัน
อยู่ ชู่ๆ น้ำตาก็ไหลหยดลงมา

เพียงชั่วพริบตา บนขนตาที่ยาวและงอนก็พร่าเลื่อนไปด้วยหยด
น้ำเป็นประกาย เขาเริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น “...เจ้าจะตายแล้ว...
เจ้าถูกฆ่า...”

“จึงไท่หลั่น” ไท่สือหลั่นเอาศีรษะวางไว้บนหัวไหล่เล็กๆ ของเขา
“ไม่ ข้าตายไม่ได้”

“จริง...หรือ...”

“ข้าตายไม่ได้” ไท่สือหลั่นกล่าว “แต่ถ้าหากว่าบาดแผลลงไป
ข้างล่างอีกหน่อย ไปถึงดวงตา หรือว่าไปข้างบนอีกหน่อย แทน
เข้าไปที่ขมับ อาจจะตายจริงๆ ได้”

*หลูฮาว (芦蒿) ผักชนิดหนึ่ง

ตอนที่ 55-4 จึงไท่หลั่นเหนือการควบคุม

จึงไท่หลั่นเริ่มสั่นเทา สายตามีความดีใจและก็มี ความหวาดกลัว

“เจ้าจำไว้” ไท่สือหลั่นกล่าวช้าๆ “ชีวิตของคนสามารถเข้มแข็ง
อย่างมากได้ แต่ก็สามารถอ่อนแออย่างมากได้เช่นกัน ผู้ป่วย
วัณโรคสามารถไอและหอบใช้ชีวิตต่อไปสิบกว่าปี แต่ชายชาติ
รื่ออาจจะล้มลงตายเพียงเพราะกำปั้นเดียวได้ แต่ไม่ว่าอย่างไร ชีวิต
มีเพียงแค่หนึ่งครั้ง ดังนั้น ให้ความสำคัญกับมัน”

จึงไท่หลันมองนางเหมือนกับว่าจะเข้าใจไม่เข้าใจ คอแหบแห้ง
กล่าว “...พวกนางบอกว่าข้าสามารถฆ่าได้...”

“เมื่อครู่ข้ามีความผิดหรือไม่”

“ไม่มี...”

“เช่นนั้นเจ้าคิดว่าเจ้าทำถูกหรือไม่”

“ไม่ถูก...” เสียงเบาดังยุงดั่งแมลงวัน

“เจ้าทำให้ข้าที่ไม่มีความผิดโลหิตไหล” ไท่สื่อหลันกล่าว “หลังจากนี้ยังหวังว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอีกหรือไม่”

“ไม่...ไม่...” จึงไท่หลันส่ายหน้ายกใหญ่ มองไท่สื่อหลันอย่าง
เวียนหัว

มือคู่หนึ่งประคองหลังนางเบาๆ กลิ่นหอมของต้นจื่อหลันอ่อน
จาง เป็นทรงฉู่

ร่างกายไท่สื่อหลันอ่อนลงเล็กน้อย และขี้เกียจจะต่อต้าน พิงไป
ข้างหลัง อิงไปบนแผ่นอกของทรงฉู่

อิม ดูไปแล้วอกสาวน้อยก็ไม่ได้กำยำอะไร แต่แผ่นอกนี้พียงแล้วกล
ลับสบายอย่างมาก ไท่สื่อหลันกะพริบตา คิดว่ามิน่าละหญิงสาว
มากมายนั้นถึงยึดติดอยู่กับแผงอกกว้างของผู้ชาย ความรู้สึก
โอบอุ้มและปกป้องที่ผู้ชายมอบให้ สามารถทำให้หัวใจที่เข้มแข็ง
ของหญิงสาวอ่อนยวบในชั่วพริบตา ระหว่างที่ลอยคอเคล้งคว้าง

ก็เหมือนกับว่าพบกับท่าเรือ

คล้ายว่าทรงฉွ่ถอนหายใจเบาๆ คราหนึ่ง ดึงนางเข้ามาให้แน่น
ขึ้นอีกหน่อย

“จิ้งไท่หลัน” ไท่สื่อหลันกอดร่างที่นุ่มเล็กของเด็กคนนั้นไว้
ถามเบาๆ ข้างหูเขา “บอกข้า เจ้าไม่ชอบการสูญเสีย ใช่หรือไม่”

ร่างกายจิ้งไท่หลันพลันสั่นสะท้านทันใด

เขาเหลืออกตาขึ้น คราบน้ำตายังไม่แห้ง ความหวาดกลัวในดวงตา
ออกมาก่อน และจึงเผยความมืดมิดในจิตใจ ความมืดนั้นฉู่ๆ ก็
ปรากฏขึ้น บดบังแสงสว่างของเขา เหมือนว่าเขาถูกลูกธนูดอก
หนึ่งปักลง เผยความเจ็บปวดออกมาเต็มดวงตา

ไท่สื่อหลันจับศีรษะที่ปุกปุยของเขา กระชับเขาเข้ามาชิดกับตัว
เอง เสียงเบาจนไม่อาจจะเขาได้อีก

“มีคนเคยแย่งของรักของเจ้าไป...ใช่หรือไม่”

จิ้งไท่หลันนั่งตัวแข็งบนขนาง ตกตะลึงครู่ใหญ่ ทันใดนั้นศีรษะ
หนึ่งชนเข้ามากลางหน้าอกนาง!

เขาโผล่เข้ามาอย่างแรงเช่นนี้ คล้ายกับต้องการเอาตัวเองเข้าไปใน
กลางอกนาง จนจนตัวเองแตกชานในอ้อมอกของนาง หรือจะ
บอกว่าชนให้จิตใจวัยเด็กแตกชาน เน้นนานมาแล้วที่ความหนัก
หน่วงที่ไม่มีทางทนรับได้มาโดยตลอด

ตอนที่ไท่สื่อหลันรู้สึกถึงเขาที่พุ่งเข้ามาชั่วเวลานั้น ก็รู้สึกว่าจะ
เย็นคราหนึ่ง

นั่นเป็นน้ำตาที่กระเซ็นออกมาในชั่วพริบตา

ทรงจู่ข้างหลังยับกาย เหมือนว่าต้องการกั้นการปะทะนั้นไว้
ทว่าสุดท้ายแล้วเขาหยุดนิ่ง เพียงแค่โอบไท่สื่อหลันโดยใช้แรง
มากขึ้นอีกหน่อย

“...สุนัขของข้า...” จึงไท่หลันพลิกไปมาในอกไท่สื่อหลัน ไม่ได้
ร้องให้พุ่มพวย แต่ว่าทุกๆ เสียงอื้ออึ้นล้วนแต่เป็นดั่งน้ำตกทำให้
ไหลลงระหว่างภูเขา เป็นของความเศร้าใจที่ไม่มีทางช่วยเหลือ
ตนเองได้ของเด็กน้อย “...นางฆ่าแล้ว...”

“...เสียวเป่าเออร์...เล่นเป็นเพื่อนข้า...นางฆ่าแล้ว...”

“...ชู่เฉียว...สอนข้าฝึกตน...นางฆ่าแล้ว...”

“...ของเล่นของข้า...นางเผาหมดแล้ว...”

หน้าอกไท่สื่อหลันค่อยๆ เย็นเฉียบ ภูน้ำตาเปียกปอนเป็นชั้นๆ

สิ่งที่ผ้าผืนนั้นรองรับอยู่ไม่ใช่ น้ำตา แต่เป็นบัลลังก์ที่ถูกมิดไทม์
ทุกคนคิดว่าเด็กน้อยผู้มีความสุขไร้สิ่งใดเทียบ ครั้งหนึ่งจะต้อง
สูญเสียอย่างสิ้นหวังที่สุดอ้างว้างที่สุดมาก่อน

เขาเป็นเจ้าของพระราชวังนั้น เป็นเจ้าของไต้หล้า เป็นเจ้าของ
สรรพสิ่งต่างๆ บนโลกใบนี้ ทว่าเจ้าของตัวน้อยๆ ผู้นั้น นั่งอยู่ไต้

ผ้าเพดานที่กว้างใหญ่ของตำหนักจึงฮวา เท้าเปล่าติดอิฐทองที่
เย็นชืด คอยฟังแต่ละครั้งว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของเธอ เคยรักเขา
จนคนและสิ่งของที่เขาค่อยรักจากไปด้วยเสียงร้องอันน่าเวทนา
และการรำไห้

ตอนนี้เขาเกลียดชังการสูญเสีย และเพราะเหตุนี้จึงไม่กล้ารักอีก

เพราะว่ายังเด็ก จึงค่อยๆ เรียนรู้ เมื่อเขารักแล้ว ชอบแล้ว สนใจ
แล้ว ก็จะมีมือที่เยือกเย็นหนึ่งคู่ น้ำเสียงที่เยือกเย็นหนึ่งเสียง
แย่งเอาความรักความอบอุ่น ความสวยงาม ความน่ารักทั้งหมด
เหล่านั้นไป ให้พนักที่เยือกเย็นของที่นั่งบัลลังก์ทอง บอกเขา
อะไรที่เรียกว่า...กัวเหริน*

จึงไต่หั่นแนบแน่นอยู่ที่อกของไท่สื่อหลัน กลืนดาวโลหิตจางๆ
ทำให้เขาคิดถึงเท้าเปล่าที่ติดอิฐทองที่หนาวเย็นของคำคืนเหล่านี้นั้น
คืนเช่นนั้นราวกับยาวนานไม่มีที่สิ้นสุด เป็นจุดเริ่มต้นในฝัน
ร้าย

น้ำตาของเขาร่วงลงมาเงียบๆ เหมือนว่าไม่ทางจบสิ้นไปตลอด
กาล เขาเองก็ไม่ได้แสดงชัดเจนมากกว่าเหตุใดจึงร้องไห้
เพียงแค่รู้สึกโศกเศร้าอย่างไม่สามารถอธิบายได้

หน้าอกไท่สื่อหลันเย็นชืด ใบหน้าเย็นชืดของเด็กน้อยที่แนบติด
แก้มนาง หรงฉู่ที่ประคองไหล่นางจากด้านหลัง นิ้วมือก็เย็นชืด
เช่นกัน

บันไดหยกตั้งแสงจันทร์ขาวนวลอันหนาวเหน็บ ในม่านหนักอึ้ง
คนสามคนที่โอบล้อมกันและกัน ดังรูปปั้นที่จับไว้ซึ่งกันและกัน

ไม่ยินยอมแยกจากรูปหนึ่ง

ทรงฉู่ถอนหายใจออกมาทีหนึ่งอีกครั้ง คล้ายกับใจลอยเล็กน้อย
กล่าวเบาๆ “ฉู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่าจะจากกันนี้เป็นของข้า...”

ยังมีอีกหนึ่งประโยคที่ยังไม่พูดออกมา ‘คล้ายกับในอีกหลายปี
หลังจากนี้ หนึ่งครอบครัวสามคน...’

เพราะรู้ว่าไร้สาระ ดังนั้นเขาไม่พูด

ไท่สื่อหลั่นเองก็ไม่เข้าใจความหมายของเขา นางสังเกตจึงไท่
หลั่น มองเขาร้องไห้จนกระตักหอบ ร่างเล็กกระตักไปมา หัน
หน้ามองทรงฉู่ แขนเสื้อทรงฉู่ปิดทีหนึ่ง กดจุดให้เขานอนหลับ

ระบายออกมามากเกินไปก็จะทำร้ายร่างกายได้ เช่นนี้กำลังพอดี

อ๋มจึงไท่หลั่นที่หลับสนิท ค่อยๆ เช็ดทำความสะอาดคราบน้ำตา
ของเขา ตั้งแต่ต้นจบจนไท่สื่อหลั่นเงิบไม่ส่งเสียง เช็ดไปพลง
ใจลอยไปพลง ลืมไปสนิทว่าบนศีรษะตนยังมีโลหิตไหลอยู่ จน
กระทั่งทรงฉู่กล่าวอย่างหมดความอดทน “เจ้าจะให้ข้าทำแผลให้
เจ้าได้แล้วหรือยัง”

ไท่สื่อหลั่นไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับ ยื่นมือดึงผ้าขาวขึ้นหนึ่งจาก
มือสาวใช้ข้างกาย เช็ดแล้วเช็ดอีก บนถาดรองมียารักษาแผล
นางเงยหน้าขึ้น เทพลงยาลงในมือ เตรียมที่จะโปะบาดแผล

ทันใดนั้นทรงฉู่ก็ตีมือนางลง มือหนึ่งจับยารักษาแผลไว้ มือหนึ่ง
กดไปที่ลำคองนาง “ปล่อยมือ เจ้าทำเช่นนี้ไม่กลัวว่าจะทิ้งรอย

แผลไว้รี”

“ปล่อยมือ ห้ามหยิกหลังคอข้า!” ไท่สื่อหลันรำคาญคนที่จับหลังคอนางที่สุด นี่จะทำให้นางรู้สึกว่ามันเหมือนแมวที่ถูกหัวคอ ในอีกชั่วพริบตาท่านชายทรงอาจจะเอานางยกขึ้นมาสะบัดไปมาก็ได้

นิ้วมือของทรงฉู่ยังสัมผัสถูกหลังหูของนางอย่างน่าเกลียด นางเบี่ยงทีโอไปทั้งตัว เทบจะทันที ใบหูก็แดงช้ำ

ความสนใจของทรงฉู่ตอนนี้กลับไม่อยู่ที่อาการไวต่อความรู้สึกของนาง ไม่แม้แต่จะสนใจการต่อต้านของไท่สื่อหลัน บัดมมยู่เหยงที่ถูกโลหิตเปียกโชกของนางออก น้ำเสียงเขาไม่ค่อยเกรงใจ แต่การกระทำกลับละเอียดลออยิ่งนัก เส้นผมถูกโลหิตเหนียวติด บางเส้นอยู่ใกล้บาดแผล เขากลัวว่าเกี่ยวผมขึ้นมาจะกระทบกับบาดแผล จึงใช้เล็บมือจัดผมที่ยู่แต่ละเส้นก่อน

ตำแหน่งบาดแผลเหมาะสมอย่างมาก ตามความเป็นจริงลงมาถึงดวงตาส่วนหนึ่ง ขึ้นไปถึงขมับส่วนหนึ่ง เกรงว่าภายหน้ายากจะเลี้ยงต้องทิ้งรอยแผลเอาไว้ แต่ว่าสามารถใช้จอนผมปกปิด ทรงฉู่แย่งเอายารักษาแผลมาจัดการด้วยตนเอง เป็นเพราะว่าต้องการจัดการเอาบาดแผลเก็บให้เรียบเนียน ในภายหน้ารอยแผลจะได้เห็นไม่ชัดเจน

หากว่าทำแผลลวกๆ ตามใจชอบเหมือนกับไท่สื่อหลันเช่นนั้น คาดว่ายากจะเลี้ยงให้ออกมาเป็นไส้เดือนสีแดงหนึ่งตัว

ไม่เคยพบเจอผู้หญิงที่ไหนที่ไม่สนใจความสวยความงาม

เหมือนนางเช่นนี้มาก่อนเลยจริงๆ!

นางไม่เอาเรื่องของตัวเองมาจริงจั่ง และยังไม่เอาอนาคตของตัวเองมาจริงจั่งด้วยหรือ

ทรงฉุ่รู้สึกไม่พอใจ การกระทำยังคงอ่อนโยน ทั้งสองอยู่ใกล้กัน
อย่างยิ่ง ต่างฝ่ายต่างกลั่นลมหายใจตามจิตใต้สำนึก แต่แม้
กลั่นลมหายใจเช่นนี้ กลิ่นหอมตันจือหลั่นกลั่นนั้นของทรงฉุ่ ยัง
คงแผ่คลุมอยู่ที่ปลายจมูกไท่สื่อหลั่น ไท่สื่อหลั่นเบิกตาโต มอง
เห็นว่าแนบชิดใกล้กับใบหน้าของทรงฉุ่พอดีพอดี ใกล้ขนาดนี้
ไม่นึกเลยว่าจะหารูขุมขนและจุดต่างดำต่างๆ ไม่เจอเช่นเคย
ความเกลี้ยงเกลาสว่างโชติช่วงของเนื้อหนังมังสา ดังไข่มุกดั่ง
จันทร์รา ดั่งผ้าไหมทิ้งดงามประณีตที่สุดบนโลกใบนี้

และขนตาที่ตกลงเล็กน้อยของเข่า ขันมุกและเงาจางๆ เลี้ยวหนึ่ง
ออกมา รวากับหมู่ดาวที่เจียบสงบที่สุदनอกโลก

ไท่สื่อหลั่นหลับตาลง

ความงามดึงดูดใจ เป็นเพียงโครงกระดูก

ขี้เห่รลั่นดี ขี้เห่รลั่นดี

ทรงฉุ่ชายตามองนางอย่างเบาบางปราดหนึ่ง...อืม เมื่อครู่องศา
นั้นเขาเองคิดว่างดงามที่สุด หญิงสาวผู้เบ้งที่อดุจซากศพ
ด้านทานไม่ไหวรี

“เสร็จแล้ว” นิ้วมือเขากดบาดแผลเบาๆ เช็ดทำความสะอาดมือ

บนผ้าเช็ดมือที่สาวใช้ส่งเข้ามา ก้มหน้ามองเห็นใบหน้าไต้สือ
หลั่นที่แขงนขึ้น รีมฝีปากสีชมพูอ่อน อยู่ตรงหน้า

มือของเภา จู่ๆ ก็หยุดลง

รู้มาโดยตลอดว่ารูปปากนางดูดี บางแต่ยั่วยวน ทว่าจากมุนนี้ ไต้
แสงอ่อนๆ แม้มเป็นเส้นเล็กน้อยนั้น ลายเส้นชัดเจน เส้นโค้งที่
วาดอยู่ตรงกลางอ่อนนุ่มและชัดเจน กับสีชมพูอ่อนชุ่มชื้นเกลี้ยง
เกลาหนึ่งชั้นนั้น จู่ๆ ก็ทำให้ใจเภาเต้นคราหนึ่ง

ใจเต้นแล้ว จิตไต้สำนึกเองก็เต้น แทบจะไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย
ทันใดนั้น เภาพลันก้มหน้าลงอย่างรวดเร็ว...

*กั๋วเหริน (寡人) เป็นคำที่กษัตริย์ใช้เรียกตนเองในสมัย
โบราณ

ตอนที่ 56-1 หลอกแต่งงาน

เป็นจุมพิตหนึ่งที่แผ่วเบาอย่างยิ่ง

สำหรับไท่สื่อหลัน เพียงแค่กำลังลืมนตาตรงหน้าช่วงเวลาสั้นๆ
รู้สึกวากลิ่นหอมตันจือหลันของทรงฉู่ฉู่ๆ ก็เข้ามาใกล้อย่างถึงที่สุด
หลังจากนั้นริมฝีปากบนก็คล้ายกับมีความรู้สึกอ่อนนุ่ม
สัมผัส สันยิ่่งนักราวกับประกายไฟ นุ่มที่สุดดั่งดอกฝ้ายที่ปลิว
ว่อน

หลังจากนั้นอีก ลืมตาขึ้น ฟาดินเหมือนก่อนหน้า แสงน้อยๆ
เลื่อนราง

ทรงฉู่อยู่ห่างออกไปสามฉือเรียบร้อยแล้ว รอยยิ้มแปลกใจเล็กน้อย
เหมือนว่าพอใจเหมือนว่าไม่พอใจ คล้ายกับแมวขโมยปลา
ที่มาคาบปลาทั้งตัวไปไม่ทัน

นิ้วมือเขากดลงบนริมฝีปาก หางตาที่เฉียวขึ้นชำเลื่องมองริม
ฝีปากของไท่สื่อหลัน ยิ้มถาม “รู้สึกเช่นไร”

ไท่สื่อหลันสงบนิ่งชายตามองทรงฉู่ปราดหนึ่ง หันหลังไปห่มผ้า
ให้จึงไท่หลัน

“ไม่ต่างจากเยากจีมาก” นางกล่าว

“เยากจีเป็นใครรี” ทรงฉู่ขมวดคิ้วใหญ่ เขาคิดว่าไท่สื่อหลันจะเข็ด
ปาดอย่างสุดชีวิตอะไรทำนองนี้ ผลคือนางพูดประโยคนี้ออกมา
จากที่เขาเข้าใจไท่สื่อหลัน เขาคิดว่านี่ไม่ใช่คำโกหก หญิงผู้นี้ไม่

ชอบการโกหกโดยสิ้นเชิง

คำถามรุนแรงเล็กน้อย

“เจ้าไม่มีสิทธิ์ก้าวกาย”

“ผู้ชายรี”

“อิม”

“...เพื่อนฝูงญาติพี่น้องของเจ้ารี”

“อิม”

“ตอนนี้อยู่ที่ใด”

“สูญหาย”

“เจ้าต้องการหาเขารี”

“อิม”

“คิดจะอยู่ด้วยกันตลอดชีวิตหรือ”

“อิม”

ทรงฉุดตัดสินใจ ต้องการเหย้าจี้ผู้นี้ให้เจอ ฆ่าทิ้ง

“คนผู้นี้อยู่ที่ใดกัน ถึงทำให้เจ้าคิดถึงไม่ลืม”

“หากว่าเจ้าเจอเขา คงจะรู้สึกอับอายเพราะความด้อยกว่าเป็นแน่”
“ไต้สือหลันนึกถึงปากใหญ่ๆ ที่ยิ้มที่ฉีกไปถึงกนกของเขากิจิ

ทรงฉุดตัดสินใจ หากคนที่ชื่อเหยาจี้ผู้นี้เจอ ไม่รีบฆ่า แต่แขวนไว้
ตรงตลาดที่คึกคักในปักกิ่งก่อนสามวัน

เห็นไต้สือหลันมีสีหน้าอ่อนเพลียอย่างยากที่จะเป็น เขารู้ว่าวันนี้
น่าได้รับบาดเจ็บสูญเสียโลหิต จิตใจจำต้องเหนื่อยล้าเต็มที่
อย่างแน่นอน บอกเป็นนัยให้สาวใช้เก็บกวาดโต๊ะ เตรียมน้ำให้
ไต้สือหลันอาบ

ตอนที่เขาออกไป เหมือนว่ามีความคิดบางอย่างมองไปยังจาน
เซียงซุนห่อไข่เล็กๆ บนโต๊ะว่างเปล่าปราดหนึ่ง มองไต้สือหลัน
ปราดหนึ่งอีกครั้ง

ไต้สือหลันนั่งอยู่ข้างกายจึงไต้หลัน มองเด็กคนนั้นเงียบๆ มุม
บนใบหน้าด้านข้าง มีบางส่วนที่อ่อนโยน

เมื่อทรงฉุดออกไป เก็บกวาดโต๊ะแล้วอาบน้ำแล้ว ไต้สือหลันนั่งลง
บนเตียง ฟังเสียงนาฬิกาตีบอกเวลาข้างนอกเงียบๆ ไปพลาง
ฝึกความสามารถที่นางตั้งชื่อว่า ‘ทำลายล้าง’ ไปพลาง

ต้นหญ้าหนึ่งกำรวางอยู่ตรงหน้านาง ฝ่ามือไต้สือหลันวางลงไป
ข้างบนเบาๆ หลับตาลง ความคิดจมดิ่ง

ผ่านไปหนึ่งเคอ นางเปิดฝ่ามือออก บนเตียง ต้นหญ้าสีเขียว

ช่úmตัดออกเป็นสามท่อน

มือของไท่ลือหล่นปิดลงไปอีกรอบหนึ่ง ครั่งนี้ ผ่านไปประมาณ ครั่งเคอเปิดมือออก ต้นหญ้ากลับคินในสภาพสมบูรณ์หนึ่งก้าน

ไท่ลือหล่นพ่นลมหายใจยาวออกมาเบาๆ

นางใช้ประโยชน์จากคุณสมบัติพิเศษของตนร่ำเรียนการ ‘
ทำลายล้าง’ นางค่อยๆ ค้นพบ เป็นไปได้ว่าระบบลมหายใจของ
อวัยวะภายในบางส่วนในช่องท้องของตนเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง
เป็นพิเศษ สร้างความสามารถพิเศษของการคินสภาพขึ้นมา ดัง
นั้นเพียงแค่ต้องเอาระบบหายใจไหลย้อนกลับ ก็จะมี ‘ทำลายหรือ
แยกออก’ ได้ง่ายกว่าผู้อื่น และความทะเยอทะยานอันร้อนแรง
ของนางมากมายอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่คิดจะทำลายล้าง ยังคิดที่
จะสลับระหว่างการทำลายล้าง คินสภาพ ทำลายล้าง ให้ได้อย่าง
คล่องแคล่ว

แน่นอน ตอนนี้ยังแทบจะห่างไกลอย่างยิ่ง สูญเสียเวลาไปมาก
เพียงนั้นกว่าจะสามารถแยกต้นหญ้าต้นหนึ่งออกได้ หลังจาก
คินสภาพก็ไม่ได้ราบรื่นต่อเนื่องขนาดนั้น ต้องใช้เวลาที่มากขึ้น
กว่าปกติมาคินสภาพ แต่ไม่ว่าอย่างไร ความสำเร็จล้วนแต่มา
จากการเริ่มต้นครั้งแรก

ฝึกฝนต้นหญ้าก้านนี้เสร็จ ไท่ลือหล่นไม่ได้ฝึกอีก ความสามารถ
ประเภทนี้ต้องการจิตใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความแข็งแกร่ง วันนี้
ศิระนางได้รับบาดเจ็บโลหิตไหล ไม่ควรฝึกมากนัก

ตอนนี้

ช่วงเวลาเที่ยงคืน ระฆังดังในยามราตรี

นอกหน้าต่างสงบอย่างมาก ตอนนี้เป็นเวลาพลัดเปลี่ยนเวรของทหารในเรือนทั้งหลังพอดี

ไต้สือหลันลุกขึ้นเงิบๆ เปลี่ยนรองเท้าหนังนึ่มคู่หนึ่ง

ตอนที่นางออกประตูแสงจันทร์เคลื่อนไปหลังเมฆพอดี ลำแสงมิดครึ้ม จ้าวสือซานกอดกระบี่อยู่หน้าห้องสัปหงก ไต้สือหลันหยุดพักหนึ่ง คิดไม่เข้าใจยุคโบราณทหารเหล่านี้เหตุใดถึงใช้ชีวิตอย่าไม่เป็นตัวเองเช่นนี้

เหล่าทหารคืนนี้เหมือนว่าจะแอบขี้เกียจ เวลาปกติหากชะงักหัวสำรวจ ก็จะได้เห็นพื้นรองเท้าที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วได้ วันนี้นางแอบหนีไปถึงหน้าประตูสวนตลอดทางไม่มีคนพรวดพราดออกมาขัดขวาง

ไต้สือหลันเองก็เปิดประตูออกไปอย่างนิ่งเงิบ แต่ไหนแต่ไรนางทำท่าทางลับๆ ล่อๆ ไม่เป็น

ก้าวไปในความสุกสกาวของแสงจันทร์ นางออกจากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าแล้ว หุบเขาที่ไกลจากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าไม่มีผู้ใดไม่ลืมหูลืมตาตามปล้นชิง เพราะมีเพียงฮวาสวินฮวนผู้เดียวเท่านั้นชื่อเสียง*ยมโหดจึงเลื่องลือ รอบด้านเองเลยไม่มีองค์กรภัยไปโดยปริยาย

ไต้สือหลันอยู่ในคอกม้าฉูงม้าตัวหนึ่งออกมา ยืนมือหยิบด้าม

กระบองหนามจากข้างบนชั้นวางอาวุธของสนามฝึกรบด้านข้าง
เดินตามแนวหุบเขาไปสักพัก ถึงถนนที่ค่อนข้างราบเรียบ หันตัว
ขึ้นขี่ม้า

นางไม่เคยขี่ม้ามาก่อน ชีวิตที่ถูกกักขังหลายต่อหลายปีใน
สถาบันวิจัย แม้ว่านางเคยจำลองเป็นอัศวินขี่ม้าหนึ่งหมื่นรอบ
กับคอมพิวเตอร์ ก็ไม่อาจฝึกฝนได้ในชีวิตจริง ท่วงท่าขึ้นขี่ม้ายัง
นับว่าสวยงาม ตอนที่นั่งลงไปม้าพลันตกใจ นางเกือบจะตกลง
มา

ถูกการกระทำไม่ชำนาญปลุกให้ตื่น ลูกม้าที่ถูกคนแปลกหน้า
ควบคุม ไม่ให้ความร่วมมือเช่นนั้นเป็นธรรมดา เงยหน้าจะร้อง
เสียงยาว ไท่สื่อหลันตาไวมือไว บัง**ยนม้าชุดหนึ่ง มือหนึ่งคว้า
เชือกบัง**ยนแน่น มือหนึ่งแกว่งด้ามกระบองนั้นขึ้นมา ตั้งตรง
ที่หัวม้า

“หุบปาก! ทำตัวดีๆ หน่อย! อย่าทำให้ข้าต้องจัดการเจ้าเหมือ
นบูเช็คเทียนที่จัดการให้ม้าเชื่อฟังแบบนั้น!”

เสียงเฉียบขาดเยือกเย็น กระบองหนามที่สะท้อนแสงแวววับ

สัตว์ส่วนมากเข้าใจจิตใจ โดยปกติก็จะทำอะไรร่วมกันกับมนุษย์
ด้วยกันเช่นนี้โดยเฉพาะ ม้านั้นเองคล้ายกับรู้สึกถึงการใช้อำนาจ
คุกคาม เสียงร้องเรียกเสียงหนึ่งถูกอุดกลับไปในปาก เอาทาบ
เท้าหน้าที่ต้องการจะยกขึ้น วางลงมาเสียงดังตึก กระทุ้งกับพื้น
ดินฝุ่นควันฟุ้งกระจายรอบด้าน

มันคงแล้ว

ไต้สือหลันใช้ความรวดเร็วราวแสงกะพริบสั่งสอนม้าให้ดี เก็บ
กระบองหนามขึ้นมาตามอำเภอใจ ขยี้ที่หูม้าลวกๆ ม้าตัวนั้นก้ม
หัวกล่ำกลืนความไม่เป็นธรรม

“ไป ไปเมืองตงซาง”

เสียงก๊อบเต๋าดังกึกกัก กลืนดอกไม้ป่าไซมา

มีม้าพาหนะจึงสะดวกสบายเป็นธรรมดา หลังจากหนึ่งชั่วยาม
ครึ่ง เมืองตงซางรออยู่

นอกเมืองตงซางมีเนินเขาที่ติดกันไม่ขาดสาย และผืนนาของ
ชาวบ้านในหมู่บ้านบางส่วนนอกเมือง ป่าไม้แต่ละแห่งบนแผ่น
ดินใหญ่กระจัดกระจายปะทะเข้ากับม่านตาไต้สือหลัน

ไต้สือหลันหยุดม้า หรีตาลง

นางจำได้ว่าเมืองตงซางมีกลิ่นต้นเซียงซุน วันนั้นตอนที่นั่งรถม้า
ออกจากเมืองไปกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า คล้ายกับที่เคยมาก่อน
เห็นแล้ว

หาอยู่พักหนึ่ง จึงไปหยุดอยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้านของหมู่บ้านเล็กๆ
แห่งหนึ่งนอกเมืองหาลี้ มองเห็นต้นเซียงซุนต้นหนึ่ง

ตอนที่มองเห็นต้นไม้ที่สูงใหญ่แตกกิ่งก้านต้นนั้น ไต้สือหลัน
พลันคิดถึงเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมา

นางปิ่นต้นไม้ไม่เป็น

แต่นางเองก็ขี้นไม้ไม่เป็น ยังขี้อากกองทัพเบตที่ยีสิบห้ามาถึงที่นี่
ได้

ไท่สื่อหลันเป็นคนทีแต่ไหนแต่ไรไม่เอาเรื่องต่างๆ มาเป็นจริงจัง
คิดได้ก็ทำ ถ่มน้ำลายสองทีไปทีฝ่ามือ ภูมิ๋อไปมา เริ่มปิ่นต้นไม้

ค่อยๆ ขึ้นไปครึ่งต้น พรีด...ลื่นลงสามฉื่อ

ไม่เป็นไร หอยதாகขึ้นหนึ่งซุ่นตกลงมาครึ่งซุ่นก็สามารถปิ่นไป
ถึงยอดเช่นกัน

คริด คริด คริด ขึ้นสามฉื่อ พรีด...ลื่นสองฉื่อ

ขึ้นสามฉื่อ ลื่นสองฉื่อ...

ขึ้นสองฉื่อ ลื่นหนึ่งฉื่อ...

ใต้แสงราตรี เห็นไท่สื่อหลันกอดต้นไม้ ขึ้นๆ ลงๆ ลื่นแล้วลื่นเล่า
...

ผ่านไปครึ่งชั่วยาม ไท่สื่อหลันจ้องมองต้นไม้ หายใจหอบอย่าง
รุนแรง

รู้สึกตัวก่อนหีบด้ามมีดมา บุตรูเหยียบขึ้นไป

หรือว่า...ถ้านางคว่ำกระบองหนามขึ้นมา ฟาดลำต้นซ้ำๆ...ลำต้น

จะหักได้หรือไม่

หลังจากกระบองหนามขู่ขวัญมาแล้วครั้งแล้วครั้งเล่า ก็ได้มาพยายามวัดความแข็งแรงพิเศษของต้นไม้อย่างสุดความสามารถอีกครั้ง...

ยังไม่ทันแกว่งกระบองครั้งแรกออกมา ทันใดนั้นไต้สือหลันก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ เสียงหนึ่ง มาจากบนยอด

กระบองหนามในมือนางเปลี่ยนทิศทางเป็นครั้งแรก หลังจากปกป้องศีรษะแล้ว จึงเงยหน้าขึ้น

หน่ออ่อนสีม่วงแดงเต็มต้นไม้ แสงจันทร์สาดส่องลงมาตามช่องว่างดั่งผ้าไหมพลิ้วพลิ้ว ในแสงสว่างใสโชติช่วงทั่วทุกสารทิศมองเห็นใบหน้าที่ก้มศีรษะลงของคนผู้นั้น รอยยิ้มว่างเปล่าราวกับแสงจันทร์ที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

ไต้สือหลันกลับหลังหันจะเดินออกไป

ทันใดนั้นเธอก็บีบแน่นคราหนึ่ง ลอยขึ้นไปอย่างไม่รู้ตัวทันที ชั่วพริบตานางนั่งอยู่บนยอดต้นไม้เรียบร้อยแล้ว กลืนต้นเซียงซุนหอมกรุ่นแปลกประหลาดพวยพุ่งเข้ามา ไม่รู้ว่าเพราะกลิ่นฉุนหรือว่าระยะห่างต้นไม้ในระยะประมาณสามจั้งนี้สูงเกินไป นางจึงรู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย

ตอนที่ 56-2 หลอกแต่งงาน

กลิ่นหอมต้นจือหลันของทรงฉู่หอมกรุ่นเป็นพิเศษท่ามกลาง
กลิ่นต้นเชียงซุน ชัดเจนเหมือนเคย

เมื่อหัวไท่สือหลันขึ้นมา เขายิ้มกล่าว “รอนขำร้อนใจจะแยะอยู่
แล้ว”

ไท่สือหลันแน่นปากแน่น แวตาเอ๋อสั้นไปด้วยความดูร้าย...หมอนี่
มองดูเรื่องตลกมานานมากแล้วใช้หรือไม่

“เหตุใดจึงไม่ถามข้าว่าทำอะไรถึงสามารถเดาได้ว่าเจ้าจะออกมา
เก็บเชียงซุน” ทรงฉู่โน้มตัวลงยิ้มถาม ยื่นมือออกไปรวบเอา
ของนาง “เจ้าน่ะ ที่แท้แล้วจิตใจอ่อนโยนยิ่งนัก”

ไท่สือหลันยกกระบองหนามคราหนึ่ง ก่อนที่จะฟาดลงชั่วพริบ
ตา ทรงฉู่เอาตะกร้าดงามประณีตใบหนึ่งใส่เข้ามาอย่างรวดเร็ว
ยิ่งนัก

“ดูสิ ตะกร้าเก็บหน่อเชียงซุนข้าเอามาให้เจ้าแล้ว”

‘ตุ๊บ’ ตะกร้าหวายรองรับกระบองหนามไม้หุ้มเหล็ก ภายหลัง
หักออกเป็นสองท่อน ตกลงจากยอดไม้

กำลังรุนแรงเด็ดขาด เผยให้เห็นความอ่อนโยน

ไท่สือหลันไม่พูดจา หนามโลกยะในแขนเสื้อยับที่หนึ่ง หนาม
แหลมสีเงินขาวตรงลงที่เอวของทรงฉู่เรียบร้อย

แทงไปเช่นนี้ หลังจากนั้นก็พลิกเขาลงไปอีก

ไม่ แหวงไปเช่นนี้ หลังจากนั้นแก้ผ้าเขาอีก ใช้สายคาดเอวแขวนไว้บนต้นไม้

แผนการชั่วพริบตาถูกร่างเอาไว้ แต่ยังไม่ทันจะนำไปใช้ ฉู่ๆ ทรงฉุ่กัเอ๋ยขึ้นมาก่อน “เจ้าดูสิ”

ไท่สื่อ่หลั่นเหงนหน้า

พระอาทิตย์ขึ้น

ส่องสว่างพื้นหมื่นลี

คล้ายว่าเพียงแค่ชั่วเวลาสั้นๆ นั้น เมื่อครู่ขอบฟ้าที่ยังดำมืดปรากฏสีขาวยาวตั้งท้องปลาออกมาเต็มผืนแล้ว เหมือนม่านท้องฟ้าเปิดออกกว้าง ทางข้างเผือกม้วนอย่างรวดเร็ว ดุจดั่งแบนเสื้อของเทพเทวากำลังแกว่งไกว สาดน้ำค้างและหิมะสีขาวในแบนเสื้อออก ย้อมสีท้องฟ้าหมื่นจั่ง สีขาวโพลนลอยทั่ว

สีขาวผืนหนึ่งนึ่งสงบก่อน หลังจากนั้นจึงเคลื่อนที่ หมุนวนยกตัวไปมาในม่านเมฆ แต่ละชั้นหมุนสีสั่นสวยงามออกมา ขาวแดงอ่อน แดงจ้ำ ชมพู แดง แดงเข้ม ม่วงแก่อมแดง ทองเข้ม... หรือว่าในสีแดงเกิดสีม่วงอีก ในสีม่วงมีสีทอง แสงเรืองรองส่องสะท้อนอาภรณ์สีรุ้ง

ชั่ววินาทีนี้ทวยเทพเทถึงสี่ลงมา เทพสาวทอผ้าถึงกลุ่มด้ายสีแผ่นฟ้าผืนใหญ่สาดสีสั่นออกมา ละเลงลงทั่วม่านตา หาใจกลางไม่พบ เพียงแค่รู้สึกตระการตา หลังจากนั้นฉู่ๆ ก็รู้สึกถึง

แสงสว่างวาบข้างหน้า ตอนนี้เป็นแสงทองหนึ่งกลุ่มก่อน

สีทองที่บริสุทธิ์ ยากจะพรรณนา นี่เป็นสีสันที่สูงส่งที่สุดอย่างแท้จริงในโลกนี้ มิฉะนั้นคงไม่นำไปใช้ในการแต่งกายของฮ่องเต้ ผู้กุมมหาอำนาจทั้งใต้หล้า สีทองกลุ่มนั้นเรียกร่องปรารถนาจะออกมาท่ามกลางแสงสีมากมาย ความสวยงามทั้งหมดต่างก็กลับกลายเป็นคล้อยตาม

ทันใดนั้นก็สิ้นไหวคราหนึ่ง วิหคสีทองพลันปรากฏออกมา พริบตาเดียวกลุ่มเมฆที่เรืองรองก็ถอยหลบไป เมฆลอยไร้เสียง แสงสีทองหมื่นพันเส้นแตกออกราวลูกธนูนับหมื่นดอก เสียงร้องลอดออกมาจากหมู่เมฆ ชั่วพริบตาเดียวทะลุผ่านท้องนภาใสสะอาดสีฟ้าสด ปรากฏกาย

หว่างคิ้วของแต่ละคนส่องแสงเปล่งประกาย รวากับเป็นร่างที่แท้จริงของทวยเทพ

ไท่สื่อหลันเงยหน้า ไม่ขยับ อดที่จะกลั้นหายใจไม่ได้ หลายต่อหลายปี นางไม่เคยดูพระอาทิตย์ขึ้นใกล้เช่นนี้ชัดเจนเช่นนี้มาก่อน อยู่บนต้นไม้สีเขียวดงามนี้ บนพื้นที่ราบกว้างและใหญ่ บนกำแพงเมืองสีดำเทา บนภูเขาแม่น้ำพันหมื่นสีเขียวข่มสมบูรณ์

ว่ากันว่าหากมองดูพระอาทิตย์ขึ้นเหนือแม่น้ำ จะเห็นความยิ่งใหญ่และสง่างามโดยเฉพาะ หากมองดูพระอาทิตย์ขึ้นบนยอดเขา จะเห็นความสว่างโชติช่วงโดยเฉพาะ ตอนนี้องดูพระอาทิตย์ขึ้น ณ พื้นที่ราบอันกว้างใหญ่ ลมพัดข้างใต้เท้า ในทะเลทรายว่างเปล่าที่ไร้เครื่องกีดขวางผืนหนึ่ง พลันเห็นความ

สวยสง่างามไร้ขอบเขต

นางหรีดาลง ไม่รู้สึกว่าแสงอาทิตย์แยงตา บางทีชีวิตหนึ่งนี้ คิด
ต้องการจะเดินไปข้างหน้า ถึงอย่างไรก็ต้องเผชิญหน้าแสงสว่าง
ที่รุนแรงให้ได้

ต้นไม้สูงเขียวขจี แสงอาทิตย์มาถึงก่อนอันดับแรก ชายหญิงที่
แขนหน้าเคลิบเคลิ้มท่ามกลางแสงอาทิตย์ รวากับรูปปั้นสีทอง
ตั้งอยู่

ทรงฉูเอียงศีรษะเล็กน้อย มองดูใบหน้าด้านข้างด้วยองศาที่
เหมาะเจาะพอดีของไหล่หลัง ผิวพรรณ อ่อนนุ่มยืดหยุ่นโดย
กำเนิด ถูกแสงอาทิตย์แสงแรกชำระล้าง สดใสสวยงาม รวากับ
ไม่มีคำใดจะบรรยายได้

จู่ๆ เขาก็รู้สึกจิตใจว่างเปล่าเหมือนถูกชำระล้าง คิดเพียงว่าจะ
เก็บชั่ววินาทีที่พระอาทิตย์ขึ้นนี้เอาไว้เท่านั้น รวมถึงคนผู้นี้ข้าง
กาย อยู่ด้วยกันกับนางในกาลเวลาที่ยาวนาน จากที่สูง
ท่ามกลางสายลม มองลงไปข้างล่างพื้นลี้ ยิ้มเย้ยผืนดิน

กลิ่นต้นเชียงขุนแปลกประหลาดหอมโชยค่อยๆ เข้ามามีอิทธิพล
เล็กน้อยระหว่างคนสองคนที่ถูกปกคลุม ไม่รู้ว่าถูกกลืนนั้น
กระตุ้นหรือว่าถูกแสงอาทิตย์แผ่แปร ทรงฉูสะท้อนอารมณ์เล็ก
น้อย อดนึกถึงคืนที่ขโมยจูบชั่วพริบตานั่นไม่ได้

เขาเอียงตัวเล็กน้อย คิดจะเล่นแผนเดิมอีก

ตะกร้าสานฝีมือพื้นบ้านใบหนึ่งยื่นเข้ามา “ทำงาน!”

ทรงฉู่เก็บหน่อเชียงซุนเงียบๆ คิดในใจว่างานที่ผู้ชายคิดจะทำ
กับงานที่ผู้หญิงคิดจะทำแต่ไหนแต่ไรล้วนไม่ใช่สิ่งเดียวกัน...

สองคนนี้ คนหนึ่งร่ำรวยสูงศักดิ์ เครื่องแต่งกายมาถึงเมื่อยื่นมือ
ข้ามมาถึงเมื่อเปิดปาก คนหนึ่งน้อยนัยน์กที่จะมีอิสระ ไม่เคยได้รับ
ชีวิตที่มีความสุข เคยเห็นเพียงแค่น่อเชียงซุนที่ตัด แม้แต่แบบ
สำเร็จรูปก็เคยเห็นน้อยนัยน์ก ไหนเลยจะรู้ว่าหน่อเชียงซุนเก็บ
อย่างไร ไท่สื่อหลันยังดี คิดว่าในเมื่อเรียกว่า ‘หน่อ’ เช่นนั้นก็
เป็นยอดอ่อน แต่ทรงฉู่กลับใจลอย ใช้มือคว้าลำต้นรูดทีละครา
ชั่วขณะเดียวก็กล่าว “เสร็จแล้ว” ยึดแน่นนอนลงบนกิ่งไม้ ใน
ปากเคี้ยวหน่ออ่อนอันหนึ่ง กล่าว “มาพักหน่อย”

ไท่สื่อหลันไม่ได้สนใจความสามารถในการหลับบนต้นไม้ของ
เขา ก้มหน้าตั้งใจเลือกหน่ออ่อนที่สามารถใช้ได้

“หลันหลัน” ทรงฉู่กล่าว “แต่ไหนแต่ไรข้าไม่เคยคิดมาก่อน เจ้า
สามารถอดทนได้ถึงขนาดนั้นกับเด็ก”

“ข้าชื่อไท่สื่อหลัน”

“ข้าเรียกเจ้าตามจึงไท่หลัน” ทรงฉู่กล่าวอย่างสบายใจ “นี่เป็น
ประเพณีของพวกเราที่นี่”

“ได้” ไท่สื่อหลันพยักหน้า “อรุณสวัสดิ์กกง”

“.....”

หลังจากชั่วแวนเดียวนี้เขาตั้งสัจใจว่าหลังจากกลับไปต้องสั่งสอนจึงไท่หล่นอย่างแน่นอน แก้ไขปัญหาที่เขาชอบตัดคำเรียกชื่อคนนั้นทิ้ง

เพราะจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้!

“ในเมื่อเจ้าชอบเด็ก” ทรงฉุดดึงหัวข้อสนทนากลับมาอย่างรวดเร็วและใจกว้างอย่างมาก “ข้าส่งให้เจ้าหนึ่งคนเป็นอย่างไรเล่า”

ไท่สื่อหล่นไม่สนใจหัวข้อสนทนาของอันธพาลผู้นี้ กล่าวเบาๆ “ไม่ชอบเด็ก”

ทรงฉมู่มองนางอย่างฉงน

“ข้าไม่มีวัยเด็ก” ไท่สื่อหล่นหรีตาลงกับแสงอาทิตย์ ถึงแม้ว่าความสตร้อนยังคงไม่ยอมจากไป“อยากจะชดเชยให้จึงไท่หล่น”

ทรงฉมู่มองนางแสดงอารมณ์นิ่งเงียบเช่นเคย นิ่งเงียบเพราะว่าไม่สะทกสะท้าน หรือว่าเจ็บปวดจนชินชาตั้งนานแล้ว

“เจ้ามาจากที่ใดรี” ในที่สุดเขาก็ถามคำที่คิดอยากถามมาโดยตลอด

ความแปลกประหลาดของไท่สื่อหล่น เหมือนแขกที่มาเยี่ยมเยียนจากนอกโลก

ไท่สื่อหล่นเงียบไม่พูด แม้ที่แผ่นดินใหญ่ผืนนี้จะไม่นับว่าการมี

ความสามารถพิเศษเป็นความคิดนอกกรอบ แต่ความสามารถพิเศษ
ในการก้าวข้ามมิติเวลาอย่างนี้ อาจจะนับว่าเป็น

นางต้องปกป้องตนเอง ปกป้องคนที่สถาบันของตนเอง ไม่คิดที่
จะทิ้งข้อผิดพลาดใดๆ ไว้

ไม่มีคำตอบที่ตอบได้ หรงฉู่ก็ไม่ได้เคืองโกรธ เพียงกล่าวซ้ำๆ “
เจ้ามาจากที่ใดไม่สำคัญ เจ้าสามารถอยู่ที่ใดได้สำคัญกว่า เจก
เช่นตอนนี้...” จู่ๆ เขาก็ยิ้มคราหนึ่ง “พวกเราลงไปกันเถิด”

เขายื่นมือมาจับเอวของไท่สื่อหลัน ยิ้มอย่างมีความสุข

“ไม่อยากตกลงตาย กอดข้าไว้”

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันยกเท้า ถีบไปที่ร่างเขาบนกิ่งไม้

เสียงดัง ‘แกรบ’ ครั้งหนึ่ง กิ่งไม้ที่เดิมที่ไม่หนาแตกหัก หรงฉู่
ตกลงไปดังตบ วินาทีที่เขาตกลงไป ไท่สื่อหลันโผล่ออกไป คว่า
เส้นผมของเขาไว้

คว่าเส้นผมของเขาไว้...

“อย่าเตะผมข้า...” ชั่วแวบเดียวท่านกั๋วกงกระทำการรุนแรง
เสียงเรียกในอากาศหมุนกลับ แขนติดเอาไท่สื่อหลันดีดออกไป
ตามแนวขวาง ขาไท่สื่อหลันข้างหนึ่งถีบบนขาเขา ลอยตามแนว
ยาวสามนิ้ว ตกลงบนพื้น

ทั้งสองต่างคนต่างตกลงบนกิ่งของต้นไม้ มองหน้ากันคล้ายกับ

ไก่อชน หรงฉู่ยังไม่ทันได้พูด ‘แกรกๆ’ ดังขึ้นสองเสียง กิ่งไม้หัก
หล่นลงมาบนพื้นอย่างหนักหน่วง ฝุ่นละอองโชยขึ้นตลบกลบ
ร่างกายของหรงฉู่...

ตอนที่ 56-3 หลอกแต่งงาน

ไต้สื่อหลันใช้เวลานี้ ปีนขึ้นม้า มองแสงท้องฟ้า

อิม ยังตามเอาเซียงซุนห่อไข่หนึ่งจานไปให้ก่อนที่จะไต้สื่อหลันจะ
ตื่นนอนทัน

นางสะบัดบัง*ยนเร่งม้าให้วิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นข้าง
หน้าก็มีฝูงชนกลุ่มหนึ่งลั่นทะเล็กเข้ามา ชายหญิงอายุน้อย
ต่างก็มีครบ คราดไม้คานไม้ขนาดแป้งเพียบพร้อม ส่งเสียง
โหวกเหวกโวยวายพรังพรูออกมาจากปากทางเข้าหมู่บ้าน พวก
เขาพุ่งตรงเข้ามา คนนำหน้าเป็นเด็กคนหนึ่ง เสียงแหลมคม “
เป็นพวกเขา! เป็นพวกเขา! ทำลายต้นไม้มองพวกเรา!”

ฝูงชนกลุ่มใหญ่ปิดกั้นเส้นทางของทั้งสอง ล้วนแต่เป็นชาวบ้าน
ธรรมดาๆ เพิ่งจะคลานออกมาจากเตียงปีตาเขระอะ ไต้สื่อหลันไม่
กล้าเร่งม้าอีก ก้มหน้าลงมองพวกเขา

“เป็นพวกเขา!” เด็กคนนั้นเสียงแหลมร้องบอก “ข้าออกมาฉี
มองเห็นพวกเขาเก็บเซียงซุนของพวกเราไปมากมาย!”

“ไร้คุณธรรมเกินไปแล้ว!” ผู้เฒ่านำหน้าผู้หนึ่งเดินโซเซกล่าว “ปี
นี้ฤดูร้อนมาช้า น้ำฝนน้อย เซียงซุนลดผลผลิต ผลผลิตมีมูลค่า
ไม่มีตลาดให้ขาย เซียงซุนหนึ่งกำมือสามารถขายออกได้ถึงหนึ่ง

ตำลึง! วันนี้คนทั้งหมู่บ้านต่างก็อาศัยต้นเชียงขุนต้นนี้ช่วยเหลือการใช้จ่ายในครอบครัว พวกเจ้าทั้งสอง...พวกเจ้าทั้งสอง...” ผู้เฒ่าสั่นเทิ้ม นิ้วมือสั่นจนไต้สือหลันตาลาย

ไต้สือหลันมองเชียงขุนหนึ่งตะกร้าเล็กที่ตนหิ้วอยู่ นางไม่ได้ให้ความสำคัญกับความต้องการอาหารใดๆ ไม่สนใจเรื่องจุกจิกในชีวิตประจำวัน และยังไม่รู้จริงๆ ว่าหน่อเหล่านี้นี้มีราคาสูงเช่นนี้

นางคลำจากข้างในกระเป๋าทางเกง หยิบเศษเงินส่วนหนึ่งออกมา โยนออกไป

ผู้เฒ่าเก็บขึ้นมา กัดแล้วกัดอีก เก็บเข้าไปในกระเป๋า ไต้สือหลันกำลังจะเดินไป ไม่ทันผู้เฒ่าพลันกดลงไป “แค่นี้ก็พอแล้วริ ต้นไม้ทั้งต้นถูกพวกเจ้าทำลายแล้ว! อาหารประทังชีวิตของคนทั้งหมู่บ้านล้วนแต่ถูกพวกเจ้าทำลายแล้ว! เจ้าจะให้พวกข้าใช้ชีวิตอยู่อย่างไรในวันข้างหน้า”

ไต้สือหลันมองดูต้นไม้ที่นั้น อืม ถูกทำลายไปแล้วจริงๆ แต่นี้เป็นแค่ต้นไม้หนึ่งต้น คนทั้งหมู่บ้านต่างก็อาศัยมันเพื่อผ่านไปแต่ละวันจริงๆ หรือ

“ชดใช้! ชดใช้! ชดใช้!” ไม่ทันที่กระทุ้งจนภูเขาส่งเสียง เสียงส่งสัญญาณเต็มไปด้วยอารมณ์

“ชดใช้อย่างไร!”

“สามพันชั่ง!”

“ไม่มีเยอะเช่นนี้”

“เช่นนั้นก็ทิ้งสิ่งของที่มีค่าที่สุดบนตัวเจ้ามาจ้ะ!”

“ไม่มีของมีค่า” ไท่สื่อหลันกล่าว “ปล่อยข้าไป แล้วข้าจะเอาเงิน
ชดใช้มาให้”

“อี!” ผู้เฒ่าเยาะเย้ยพ่นลมทางจมูก “เจ้าหนีไปแล้วจะยังกลับมา
ได้อีกหรื ผิดเท่านั้นถึงจะเชื่อเจ้า!” ยื่นมือเอาไม้เท้าขว้างไปที่หนึ่ง
ไปยังขาหน้าม้าอย่างรวดเร็วเอนกายลง “เจ้าเข้ามาสิ เข้ามาสิ จะ
เหยียบร่างชราของข้านี้ผ่านไป หรือว่าจะทิ้งเงินไว้!”

เสียงดังพีบๆ เด็กกลุ่มหนึ่งล้มลงนอนอย่างรวดเร็ว ล้อมเป็นวง
หนึ่งวง หน้าอกหน้าท้องเป็นเสียงดังพร้อมเพรียงกัน “จะให้เงิน
หรือจะเหยียบ!”

ไท่สื่อหลันชายตามองทรงฉู่ ท่านกั้วกงสองมือกอดอก ยิ้มแย้ม
มองดู เมินเฉยกับเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตน

วันนี้เขาค้นพบแล้ว ที่แท้การไม่ต่อว่าต่อขานของไท่สื่อหลันขึ้น
อยู่กับคน ยิ่งเป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่นางยิ่งไม่ไ้หน้า ชาว
บ้านยากจนกลับสามารถได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมจากนาง

มีเรื่องที่ยากลำบากอีกครั้งนางเองก็ไม่ได้สนใจ ตอนนี้กลับเป็น
ชาวบ้านที่ดื้อรั้นเหล่านี้ ก่อกวนนางให้ลำบาก

ไท่สื่อหลันลงจากม้า เดินเข้าไปทางเขา ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ “ข้าไม่มี
เงิน”

“ไม่ยืมเงิน”

“และก็ไม่มียืมสิ่งของมีค่า”

“ไม่จำเป็น”

“ไม่สามารถใช้ร่างกายช่วยเจ้าใช้หนี้ได้”

“เจ้าไม่มีค่า”

“เอ” รอยยิ้มทรงฉูเริ่มอันตรายเล็กน้อย

“เมื่อครูเจ้าถามว่าข้ามาจากที่ใด” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “ข้าให้เจ้าดู
รูปร่างสิ่งของก่อน”

ทรงฉูกำศิระษะมองนาง รอยยิ้มไร้กังวล “ดี”

ไท่สื่อหลั่นพลิกกลับแขนเสื้อที่หนึ่ง หนามโลกยะโพล่ส่วนยอด
เล็กน้อยออกมา แสงแพรวพราวของสีเงินขาวดั่งดุดสายตาของ
ทรงฉู ทรงฉูที่แต่เดิมมีท่าทางเตรียมป้องกันเล็กน้อย พอมองลง
จิตใจก็เต้น “เอ นี่คือ...”

ร่างกายเขาอดไม่ได้ที่จะโน้มเอียงไปข้างหน้า ไท่สื่อหลั่น
กระแทกข้อศอกคราหนึ่งทันที หนามแหลมแทงเข้าไปในฝ่ามือ
ของทรงฉู

นางเอาหนามโลกยะผูกไว้บนข้อมือก่อนแล้ว ใช้ได้สะดวกมาก

ขึ้น

ทรงฉุดกตะลึง ในแวตาค่อยๆ ปรากฏความเลื่อนลอย ไท่สื่อ
หลั่นกล่าวกับชาวบ้านเสียงดัง “ข้า้นำคนผู้นี้จ่านำให้พวกเจ้า”

“เอาเขามาเพื่อประโยชน์อันใด”

ไท่สื่อหลั่นดึงผ้าคาดเอวของเขา “ผ้าคาดเอวหยก มีค่าพันชั่ง”

เหล่าชาวบ้านเกลือกกลิ้งคลานขึ้น สายตาเผยความโลภออกมา

“ยังไม่พอ!” ผู้เฒ่าหายใจถี่

“และยังสามารถขายได้” ไท่สื่อหลั่นยังคงสงบนิ่ง “หน้าใบนี้
ตำแหน่งนี้ มีค่าหมื่นชั่ง”

เหล่าชาวบ้านแวตาเป็นประกาย

“ใช่แล้ว” มีคนกระซิบกล่าวกับคนข้างๆ “ได้ยินว่าเมืองตงซาง
ช่วงนี้มีผู้สูงศักดิ์ผู้หนึ่งมา เชื่อกั่วงอะไรสักอย่าง งดงามโดดเด่น
ชอบสิ่งของสวยงามประณีต ผู้ปกครองตงซางช่วงนี้กำลัง
ค้นหาสมบัติหายากคิดจะประจบประแจงเพื่อความก้าวหน้า
พวกเจ้าว่ากั่วงผู้นั้นจะชอบแบบนี้หรือไม่ ส่งตัวไปให้จะ
สามารถได้รับผลกำไรหรือไม่”

“ใช่แล้วๆ!” เหล่าแม่บ้านกลุ่มหนึ่งตาสองข้างเป็นประกายบริบๆ
พยักหน้า “รับไว้ๆ เก็บไว้ในหมู่บ้านก่อน พวกเราตรวจสอบของ
ก่อน”

“อย่ารีบ” ผู้เฒ่าเคาะไม้เท้าหนึ่งครั้ง สายตาระแวด้องมองไท่
ลือหลัน “หรือว่าคนผู้นี้จะบ้าไปแล้วรี เมื่อครู้อย่างดี ๆ อยู่ เจ้าพูดไม่
ก็ประโยคเขาก็ที่มอยู่ตรงนั้นได้อย่างไรกัน หรือว่าเจ้าต้องการทิ้ง
หายนะไว้ให้พวกข้า”

“อืม ๆ หรือว่าที่ตัวมีโรคพิการหรือ ตรวจสอบของเดี๋ยวนี! ตรวจสอบ
ของ!” เหล่าแม่บ้านตะโกนอย่าง**ยมโหดที่สุด แวตาลูก
เป็นไฟ

ไท่ลือหลันยื่นมือไปแกะกระดุมเสื้อทรงฉู่

เหล่าชาวบ้านสายตาจ้องมองตรงไป หายใจถี่

ไท่ลือหลันขมวดคิ้ว ทันใดนั้นก็รู้สึกว่พอแล้ว

จากที่นางแกะกระดุมของทรงฉู่ เขาก็ได้สติอย่างรวดเร็ว หลัง
จากได้สติชาวบ้านเหล่านี้ก็ขยับขนสักระเส้นของเขาไม่ได้ นาง
เพียงแค่ต้องคว่ำช่องว่างนี้หลบหนีไปก็ได้แล้ว

นางเก็บมือกลับ

วินาทีนั้นที่เก็บมือ ฉู่ ๆ ก็มองเห็นทรงฉู่กะพริบตามองนาง

กะพริบตาครั้งนี้ ไท่ลือหลันราวกับถูกต้นเซียงซุนฟาตศิระตะก
ถอยไปข้างหลังทันที เสียหายที่เข้าไป

ฝ่ามือทรงฉู่พลิกทีหนึ่ง หนามแหลมสีเงินขาว แทะเข้าไปใน

ฝ่ามือของนาง

แต่ฝ่ามือที่ทางออกของทรงฉู่ แบริ่งแกร่งดั่งหยก ไม่มีรอบแผล
สักจุด

“อย่าทำผิดพลาดซ้ำไปมา” เขาพูดเสียงนุ่มกล่าวข้างหูไท่สื่อ
หลั่น “เจ้าคิดว่าข้ายังสามารถตกหลุมพรางเป็นครั้งที่สามได้รึ”

สองตาของไท่สื่อหลั่นพลันมองตรง ไม่ขยับ

“นี่! พวกเจ้าเกิดอะไรกันขึ้น” ผู้เฒ่าเห็นว่าผิดปกติ พลละกำลัง
รุนแรงก้าวยาวเข้ามา “ไม่ว่าจะอย่างไร ทิ้งเงินเอาไว้...”

ทรงฉู่สะบัดแขนเลื้อยตามอำเภอใจ ส่งเขาออกไปไกลพันลี้

“กล้าทำร้ายหัวหน้าหมู่บ้านข้า วันนี้ข้าจะต้อนเจ้ากิน...” ชายชาตรี
สองสามคนชูจอบพุ่งเข้ามา

อีกชั่วพริบตา พวกเขาต่างก็แขวนอยู่บนต้นไม้ เข็มขัดห้อยลงมา
ไต่ลมปลิวสะบัด

ชาวบ้านที่เหลือเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้นและร้องโหยหวนตกใจบน
ต้นไม้

“ข้าไม่ใช่นาง” ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ไม่แม้แต่มองชาวบ้านเหล่านี้
กล่าวอย่างขี้เกียจ “ข้าไม่ชดใช้ ไม่ทั้งคน อีกอย่าง ข้าเหนื่อย
แล้ว เตรียมห้องสะอาดๆ ให้ข้า”

ห้องพลันถูกจัดเตรียมขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ผู้เฒ่าลุกขึ้นจากพื้น เชิญนายท่านเข้าไปพักผ่อนอย่างเคารพ

“ไม่พักผ่อน” หรงฉูยืนอยู่บนธรณีประตู ยิ้มเล็กน้อย เห็นได้ชัด อย่างมากกว่าแสดงอาการรังเกียจสกปรก “เชิญผู้ใหญ่ที่มีอายุ เป็นที่เคารพมีคุณธรรมดั่งสามสีท่านในหมู่บ้านมา ข้ามีเรื่อง ต้องการความช่วยเหลือ”

“ผู้เฒ่าอยู่ตรงนี้ ท่านชายมีสิ่งใดจะสั่งรับ” ไม่ทำผู้เฒ่าก้าว มาข้างหน้ายิ้มประจบ

หรงฉูชายตามองผู้เฒ่า ‘มีอายุเป็นที่เคารพมีคุณธรรมดั่งสามสี’ ปราดหนึ่ง “ในหมู่บ้านพวกเจ้า มีหนังสือสมรสนหรือไม่”

“มี” ผู้เฒ่าพยักหน้าติดต่อกัน “หนังสือสมรสหมู่บ้านข้าล้วน แต่เป็นฉบับสมบูรณ์ ตราประทับส่วนตัวรับรองของหลี่เจีย*ล้วน แต่ประทับลงหน้าไว้อย่างดี หากท่านชายท่านต้องการใช้ จักได้รับในทันที”

“เอ” หรงฉูเหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้มซ้ำเลื่องมองเขาปราดหนึ่ง “หมู่บ้านของท่านน่าจะมีได้รำรวยมากนัก อันธพาลเยอะมากใช่ หรือไม่ หญิงสาวในครอบครัวของหมู่บ้านท่าน ล้วนแต่เป็นอู๋เยว่ จากทางฝั่งนั้นใช่หรือไม่”

“ท่านชายท่านรู้ได้อย่างไร” ผู้เฒ่าเบิกตาโต ใบหน้าเต็มไปด้วย ความตกตะลึง

หรงฉูยิ้มแต่ไม่พูด...หญิงสาวอู๋เยว่ผิวดำแดงเมื่อเทียบกับหญิง

ในพื้นที่ ที่สำคัญกว่าก็คือ เขารู้ว่าหมู่บ้านที่ค่อนข้างยากจนบางส่วนในหนานฉี ประชาชนที่ดำรงอยู่ได้โดยการซื้อขายรูปร่างหน้าตา อุ๋เยว่ ซีฟาน และแม้กระทั่งรัฐเกาะตงหยางรัฐหรือซางซึ่งใกล้เคียงน่านน้ำหนานฉี ต่างก็มีผู้หญิงยากจนบางส่วน ใช้วิธีต่างๆ นานา ข้ามภูเขาใหญ่ ข้ามน้ำข้ามสมุทร มาถึงหนานฉีที่ค่อนข้างจะร่ำรวย แต่งงานกับคนในท้องถิ่น

สำหรับเรื่องนี้เหล่าขุนนางกลับเปิดตาข้างหนึ่งหลับตาข้างหนึ่ง มนุษย์มุ่งสู่ความปรารถนายิ่งใหญ่เป็นหลักการแห่งสวรรค์ เจ้าสามารถหยุดยั้งการลักลอบไปขายได้ แต่ไม่สามารถหยุดยั้งเหล่าชายอันธพาลที่แต่งงานได้ ทำสิ่งไม่ดีก็จะกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

หนานฉีแต่งงานต้องลงนามอ้างอิงจากขุนนาง แต่เพื่อที่จะไหลไปตามน้ำ ในหมู่บ้านเองก็มีการจัดเตรียมหนังสือสมรสของตนเอง สมบูรณ์ด้วยผลลัพธ์ที่เหมือนกับขุนนางรับรอง ทรงฉู่พออ่านหนังสือสมรสของหมู่บ้านเล็กๆ ที่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียงนี้ ชัดเจนมากกว่าเหล่าหญิงสาวมากมายมีภูมิหลังที่น่าสงสัย

เมื่อก่อนเขาเองก็ขี้เกียจจะยุ่งเกี่ยวเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้ แต่เมื่อคืนจึงไต่หั่นลูกบอลสังหาร บอกกล่าวลางๆ อำนาจของอุ๋เยว่อยู่ในแผ่นดินหนานฉี บางทีอาจจะเกินจากจินตนาการของเขาไปแล้ว ควรจะดำเนินการสั่งสอน

นโยบายของรัฐอย่างหนึ่งพลันกำหนดเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาในใจชั่วพริบตา เกี่ยวกับศาสนฑูลขอราชการของขุนนางเขียนอย่างไร ช่องทางส่งมอบเป็นอย่างไร ปรับปรุงควรใช้วิธีแบบใด ดำเนินการที่อ่อนโยนและบรรลุผลที่สุด ล้วนแต่มีการวางแผนไว้

เรียบร้อยแล้ว แต่บนใบหน้าหงฉู่กลับไม่แสดงสีหน้า ยิ้มกล่าว
“เช่นนี้ ผนกวนนำตัวอย่างตราประทับหนังสือสมรสที่สมบูรณ์
และผู้เฒ่าสองท่านเข้ามา”

*หลี่เจี๋ย (里甲) ระบบการปกครองท้องถิ่นสมัยราชวงศ์หมิง

ตอนที่ 56-4 หลอกแต่งงาน

หงฉู่ยื่นมือโยนทองเม็ดหนึ่งออกไปตามอำเภอใจ

เงินทองสามารถเพิ่มพูนผลลัพธ์ที่ดีเลิศด้วยพลังสูงสุดตลอด
กาล ครั่งนี้สิ่งของและคนมีพร้อมมากยิ่งขึ้น หงฉู่จูงมือของไท่
สื่อหลันเข้ามาในห้อง เอาหนังสือสมรสสองฉบับอ่านดู ชี้ไปที่
ฉบับหนึ่งในนั้นยิ้มกล่าว “ฉบับนี้แก้ไขเป็นอนุภรรยา”

อนุภรรยาไม่ต้องการหนังสือลายลักษณ์อักษร แต่ตอนนี้หงฉู่
เพียงแค่เอ่ยปาก ผู้ใดจะกล้าขัดขืน เพียงแค่นำ ‘ขณะนี้พยาน
ยืนยันพ่อสื่อxx xxเป็นพ่อสื่อ เป็นคนกลางเจรจาxxเป็นภรรยา
ที่ถูกต้อง’ แก้เป็น ‘เป็นอนุภรรยา’ เท่านั้นเอง

ผู้เฒ่า ‘มีอายุเป็นที่เคารพมีคุณธรรมดั่งงาม’ ในหมู่บ้านทั้งสอง
เตือนสติหงฉู่ “ควรจะระบุชัดเจนถึงสินสอด บรรพบุรุษของ
ท่านชาย ชื่อแซ่ของบิดาและตัวเอง ตำแหน่ง ข้อมูลวันเกิด พี่
น้องเรียงตามอายุ ทรัพย์สินที่ดินเป็นต้น...”

“อ้อ” หงฉู่กล่าวอย่างเหม่อลอย “ข้าเกรงว่าที่เขียนไม่พอ ช่าง
เถิด”

คนทั้งห้องเบะปาก...อวดดีไปแล้ว!

“ยินดีกับท่านชาย ภรรยาหลวงและอนุภรรยาแต่งงานร่วมกัน บ้านเป็นมงคลและสงบสุข” ผู้เฒ่าหัวหน้าหมู่บ้านโค้งด้วยความเคารพ แต่หันหลังกลับเบะปาก...ภรรยาหลวงและอนุภรรยาแต่งงานร่วมกัน ภรรยาหลวงหล่นลงจากหลังคา...

“มา ลงชื่อ” หรงฉู่จู่ไท่สื่อหลันเข้ามา หนามแหลมปักใจกลางฝ่ามือนาง เอาหนังสือสมรสฉบับหนึ่ง หนังสืออนุภรรยาฉบับหนึ่งล้วนวางแผ่อยู่ข้างหน้านาง

คนในห้องมองตาค้าง หมายความว่าอย่างไร เป็นภรรยาแล้ว เป็นอนุภรรยาอีก

“อืม เขียนอีกสักหน่อย...” จู่ๆ หรงฉู่ก็แนบข้างหูไท่สื่อหลัน เสียงทุ้มต่ำ พุดเบาๆ สองสามประโยค ไต้สื่อหลันฟังอย่างโง่เง่าทำตามที่เขาพูด จรดพู่กันเขียนซ้ำๆ

ผู้เฒ่าหัวหน้าหมู่บ้านและพยานทั้งสองท่านประหลาดใจ ชะโงกหัวเข้ามาดู มองตัวอักษรที่ใหญ่โตและยังไม่สวยงามของไท่สื่อหลันได้อย่างชัดเจน มองเห็นเนื้อหาสองสามประโยคนั้นชัดเจน ชั่วพริบตาดวงตาเปิดกว้าง หนามสั่นจากข้างในชอกฟันหักๆ หันหน้าอีกครั้งมองหรงฉู่ที่ยิ้มอย่างมีความสุข ต่างก็ถอยกลับค่อยๆ ขยับขาถอยไปข้างหลังและถอยไปข้างหลังอีก

รอไท่สื่อหลันเขียนเสร็จดี หรงฉู่พยักหน้าพอใจ ตวัดลายมือลงชื่อตัวเอง ‘พ่อสื่อ’ ที่เดินมาครึ่งทางสองท่าน สั่นเทิ้มอยู่ตรงการลงชื่อตัวสุดท้าย ‘หนังสือสมรส’ อย่างง่ายๆ สร้างขึ้นสำเร็จ

ทรงฉู่เป่าน้ำหมึกให้แห้ง ยื่นมือซ่อนไว้ในหน้าอก กล่าว “ดูแล ภรรยาผู้นั้นของข้าให้ดีด้วย ข้าไปประเดี๋ยวเดียวก็กลับมา” แล้ว ยิ้มกล่าวอีก “นางข้าอายุ เรื่องนี้พวกเจ้าไม่ต้องกล่าวกับนางอีก หากว่าทำให้นางโมโห กลับมาพวกเจ้าต้องนำทองคำมาให้ข้า”

ทุกคนพยักหน้าดังโบกกระเทียม

ทรงฉู่เดินออกไป เพียงแค่หนึ่งเคอโดยประมาณ ไท่สื่อหลันที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ แวตาค่อยๆ ชัดเจน

สิ่งแรกที่มองเห็นก็คือชายหญิงทั้งหลายในห้อง จ้องด้วย สายตาของไก่ชน จ้องมองนางอย่างพร้อมเพียง อดไม่ได้ที่จะ ตื่นตระหนก

“ทำอะไร”

ทุกคนถอยไปก้าวหนึ่งพร้อมกัน พุดเสียงเดียวกัน “ไม่มีอะไร! ไม่มีอะไร!”

ไท่สื่อหลันยืนขึ้น มองไปรอบด้าน ประหลาดใจเล็กน้อยเหตุใด ตนเองจู่ๆ ก็มาอยู่ในห้อง แท้ที่จริงแล้วเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นกันแน่

‘ลิมสิน’ ของหนามโลกยะ ทำให้สูญเสียความทรงจำไปเป็นเวลา สั้นๆ ความทรงจำช่วงเวลานานอย่างมากที่หายไปช่วงนั้น สามารถถูกคนสั่งให้กระทำการสิ่งใดก็ได้ด้วยจิตใจสำนึก คนที่ ประมาทยากอย่างยิ่งจะพบข้อผิดพลาด แต่ว่าไท่สื่อหลันไม่ เหมือนกัน นางคุ้นเคยกับหนามโลกยะแล้ว

นางนั่งลงไป นึกเอาช่วงเวลาในความทรงจำเมื่อครูกลับมา
ช้าๆ วินาทีสุดท้ายกำลังทำอะไร...แก้กระดุมทรงฉูรี

หลังจากนั้นเล่า

หลังจากนั้นก็นั่งอยู่ในห้องแล้ว

มองเห็นสีหน้าท่าทางที่แปลกประหลาดของคนในห้อง ลางบอก
เหตุของไทยสื่อหลันทำให้ขนนางลุกตั้ง

“เมื่อครูเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มี! ไม่มี!” สายหัวอย่างพร้อมเพรียง

ไทยสื่อหลันมองดูทุกด้านโดยรอบ มีโต๊ะมีเก้าอี้ มีผู้เฒ่ากลุ่มหนึ่ง
บนโต๊ะมีพุทธรูป มีกระดุม นางดึงกระดุมแผ่นหนึ่งออกมา
ดังฟิบ สะท้อนกับแสงพระอาทิตย์ ถึงจะคิดขึ้นได้ว่านี่ไม่ใช่ยุค
ปัจจุบัน พุทธรูปนั้นไม่สามารถทิ้งร่องรอยไว้บนกระดุมได้

ชำเลื่องมองรอบข้าง แต่ละคนปากปิดราวกับเปลือกหอย ถ้ามก
ถ้ามไม่ได้อะไร

ไทยสื่อหลันยืนขึ้นกำลังจะเดิน ผู้เฒ่าหัวหน้าหมู่บ้านตามออกมา
อย่างสุภาพ จูงม้าให้นาง “ยินดีกับแม่นาง แม่นางไม่อยู่ที่นี่
รอสา...”

“สาอะไร”

“สา...” ผู้เฒ่ากลกตา “ท่านชายตระกูลร่ำรวยอ่าๆ ไม่อยู่ที่นี่รอ
เขารี เขาบอกว่าอีกประเดี๋ยวก็จะกลับมา”

ไต้สื่อหลันจ้องเขาปราดหนึ่ง...กลืนทะแม่งๆ

นางหมุนตัวขึ้นปี่ม้า ไม่พูดต่อสะบัดบัง**ยน กีบม้ายกขึ้น
ทำเอาผู้เฒ่าจมอยู่ในฝุ่นควัน

ผู้เฒ่าเบี่ยงเท้าเช่อซำมองแผ่นหลังของไต้สื่อหลันที่หายไป
อย่างรวดเร็ว ตบต้นขาอย่างทีหนึ่ง “โอหยา ลิมขอของกำนัล
ขอบคุณพ่อสื่อ!”

ตอนที่ไต้สื่อหลันกลับถึงกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ไม่เห็นทรงฉู่
นางเอาเชียงซุนส่งไปให้แม่ครัว สั่งพวกเขาทำเชียงซุนหนึ่งเต้าหู้
หนึ่งจาน

ครึ่งชั่วยามถัดมาจึงไต้หลันตื่นนอน นั่งขึ้นมาช้าๆ ขยี้ตาอย่าง
หดหู่เล็กน้อย ถอนหายใจ

ไม่ได้ฝันเห็นเชียงซุน...เอ่อ...โคกนาฏกรรม...

เขาเช็ดอมุกเล็กๆ ทันท

ได้กลิ่นคุ่นเคยที่ยั่ววนใจพักหนึ่ง

ดวงตาจึงไต้หลันเบิกกว้างทันที มองเห็นจานใบหนึ่งมีควนลอย
คลุ้ง เชียงซุนเต้าหู้สี่เหลี่ยมโปรยในสีขาว กลิ่นหอมเย้ายวนลอย

โซยอยู่ข้างหน้า

เด็กตะกละร้องอย่างดีใจที่หนึ่งโผเข้ามา คว่าซ່อนกำลังจะเริ่ม
ทาน

ไต้สื้อหลั่นกั่มหน้ามองท่าทางตะกละตะกลามของเขา มุมปาก
โค้งเล็กน้อย รับผ้าเช็ดหน้าร้อนกรุ่นจากมือของสาวใช้ข้างกาย
แปะบนใบหน้า ขจัดความเหนียวล้าจากการวิ่งเต้นทั้งคืนถึง
ตอนนี้จนทำให้ไต้ตาดำออกไปได้ดี

ผ้าเช็ดหน้าเพิ่งจะเอาลง เชียงซุ่นเต้าหู้ควันลอยคลุ้งหนึ่งซ່อน
ถูดยัดอย่างไม่คล่องแคล่วเข้าไปข้างปากนาง

“หลั่นหลั่น...หลั่นหลั่น...ทาน...ทาน...” จิ้งไต้หลั่นเอียงสืลิบหัว
องศา เงยหน้ามองนางราวกับภูติตัวน้อย ตะโกนด้วยเสียงของ
เด็ก ในแววตาเต็มไปด้วยความซาบซึ้งใจ

เจ้านี้ฉลาด รู้ว่าเชียงซุ่นออกมาจากความฝันไม่ได้ แน่นอนว่า
เป็นหลั่นหลั่นของเขาที่หามาครึ่งค่อนคืน

ไต้สื้อหลั่นอ้าปากอมไว้ นางไม่ได้ชอบของสิ่งนี้นัก รู้สึกว่า
กลืนแปลกประหลาด เมื่อคืนที่ป็นขึ้นต้นไม้เก็บเชียงซุ่นที่จริง
แล้วนางจุนจอนอยากจะเป็นลม แต่เด็กน้อยซื่อสัตย์จริงใจ ไม่
อาจทำให้ผิดหวังได้

รสชาติที่หอมนุ่มละมุนลิ้นของเชียงซุ่นเต้าหู้ นุ่มอยู่ที่ลิ้น เหมือน
จะหวานแต่ก็ไม่หวาน หรือว่าเป็นน้ำใจที่หวานที่สุด

จึงไท่หั่นทานไปสามสี่คำ โผเข้าไปในอกนาง ไท่สือหั่นโอบ
เขาไว้ กล่าวเบาๆ “จำไว้ มีคนที่สามารถแย่งชิงสิ่งของที่เจ้าชอบ
ได้ แต่ก็มีคนที่สามารถให้เจ้าได้ เพียงแค่เจ้าคุ้มค่าที่จะทำให้”

“อืม” วันนี้เจ้าเด็กน้อยเชื่อฟังเป็นพิเศษ พยักหัวโตถี่ๆ แล้วยัง
ยื่นมือไปแตะขมับของไท่สือหั่นเบาๆ ยื่นปากออกไปเป่า “ไม่
เจ็บ...ไม่เจ็บ...”

“แน่นอนว่าไม่เจ็บ” ไท่สือหั่นอุ้มเขา “แต่ข้าเหนื่อยแล้ว เข้า
นี้เจ้าเรียนการสวมเสื้อผ้าด้วยตัวเองได้หรือไม่”

เสื้อผ้าสมัยโบราณซับซ้อน ตอนนี้จึงไท่หั่นเรียนและทำเป็น
แล้วคือการทานข้าวและซักกางเกงชั้นในด้วยตัวเอง สวมเสื้อผ้า
เป็นงานบ้านศิลปะชั้นสูงเช่นนี้ ยังต้องอยู่ในขั้นตอนการเรียน

“ดี”

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง ชูย่า เขียวต้าเจียง สือเสี่ยวชู่ และคนอื่นๆ
มาเคาะประตูของไท่สือหั่น มองเห็นหน้าผากไท่สือหั่นบาด
เจ็บ ต่างก็ตกใจกระวนกระวาย หลังจากทราบมูลเหตุก็หัวเราะ
บอกกับไท่สือหั่นว่าสมน้ำหน้า

ไท่สือหั่นไม่พูดจา มองดวงตาที่สงบอ่อนโยนของพวกเขาแน
นิ่ง

“ทุกคนต่างก็เตรียมของเดินทางเรียบร้อยแล้ว” สือเสี่ยวชู่
กล่าว “แค่รอเจ้า ข้าจะช่วยเจ้าอุ้มจึงไท่หั่นออกมา”

ไท่สื่อหลันบัดไว้

“เขาสวมเสื้อผ้าอยู่”

“เด็กเพียงนี้ ก็ให้เขาสวมด้วยตนเองแล้วรี”

“อ่าๆ” จึงไท่หลันที่สวมหน้ากากเด็กน้อยพุงยื่น สายสะบัดออกมาแล้ว “หลันหลัน ใส่เสร็จแล้ว”

เหล่านักเรียนกายหน้าผากอย่างพร้อมเพรียง “ให้ตาย...”

ชุดยาวพาดกวัดแกว่งไปมาบนตัว สายคาดเอวผูกไว้บนหน้าผาก กางเกงไม่ได้รัดสายคาดเอว หลวมโครกลากลงไปถึงเท้า รองเท้าน้อยๆ ไม่รู้ว่าใส่เข้าไปอย่างไร เท้าเปล่าเหยียบส้นรองเท้า

ลักษณะเช่นนี้ สามารถเดินออกมาจากห้องอย่างปลอดภัยเป็นเรื่องประหลาดเสียจริงๆ แต่วามองสาวใช้ที่กลั่นขำกลัวเขาจะได้รับความลำบากอยู่ข้างหลัง ทุกคนก็เข้าใจในทันที

“ไท่สื่อหลัน...” เขียวต้าเฉิงทงไม่ได้ส่ายหน้า “การไม่ถือหางให้ท้ายลูกเป็นสิ่งที่ดี แต่อย่ารีบร้อนเกินไป ฐานะเดิมข้าเป็นครอบครัวชาวนา สามสี่ขวบหนูนึงจะเริ่มสวมใส่เสื้อผ้าด้วยตนเอง”

ไท่สื่อหลันไม่ตอบ

พวกเขາไม่เข้าใจ

นางไม่มีเวลา

นางไม่มีเวลาเลี้ยงไท่สื่อหลันให้เติบโตไปช้าๆ ไม่มีเวลาอยู่ในช่วงเวลายาวนานที่จะเติบโตไปอย่างช้าๆ ทำตามลำดับที่ละน้อย สอนเขาว่าจะเป็นคนได้อย่างไร พึ่งพาตนเองอย่างไร ปฏิบัติต่อจิตใจอันลึกซึ้งของคนที่แปรเปลี่ยนบนโลกนี้ได้อย่างไร ปฏิบัติตัวบนโลกที่มียากเย็นแสนเข็นด้านชานี้ได้อย่างไร เก็บรักษาท่าทางสงบนิ่งที่โดดเด่นเอาไว้ ไม่มีจิตใจที่หวาดกลัวไปตลอดกาล

นางเพียงแค่สามารถเป็นคนเลี้ยงเปิดที่ตนเองไม่ชอบที่สุดได้ พยายามอย่างเต็มที่ในช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด ให้จึงไท่หลันได้รับการสั่งสอนและเติบโตอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้

นางในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ร้อนรุ่มเนืองตามแม่ตั้งแต่ก่อนสามขวบ ในชีวิตที่หิวเมื่ออิ่มเมื่อไม่มีความอบอุ่น สามขวบจากแม่ ถูกคนแปลกหน้าอุ้มเข้าสถาบันวิจัย ผู้ที่ทำการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ไหนเลยจะเข้าใจการสั่งสอน เวลานั้นเพื่อนสี่สามคนยังไม่เข้าสถาบันวิจัย นางอยู่ในห้องกำแพงสี่ด้านที่หนาวเหน็บ เติบโตอย่างโดดเดี่ยว เพื่อปกป้องเยาจีและป้องกันหมาเฝ้าบ้านเข้ามาทำร้าย นักทดลองที่เหลือชนทะเลาะตบตี หรือกระทั่งการฆ่าเลือดฆ่าหนองของตนเอง หรือกระทั่งการทำให้คนอื่นฆ่าเลือดฆ่าหนอง

เมื่อผ่านไปเป็นเวลานาน ก็กลายเป็นไท่สื่อหลันที่นิ่งเย็นชาไร้ความกลัว

แต่นางไม่ชอบ

จึงไต่หั่นเลือกนาง นางก็ต้องรับผิดชอบเขา สามขวบในปีนั้นก็ไม่มีไหล่ของแม่ให้นางได้อิงอุ่น ตอนนี้นางอยากใช้ไหล่ของนางให้ความอบอุ่นแก่ฤดูหนาวที่ซ่อนลึกอยู่ในแหวงตาของเด็กคนนั้น

เป็นการชดเชยให้เขา ละเป็นการชดเชยให้ตัวเองด้วย ชดเชยให้กาลเวลาที่ล่วงเลยไป สามขวบปีนั้นในมุมถนนนองเลือด เด็กผู้หญิงที่สับสนไม่รู้จักร้องไห้

ตอนที่ 56-5 หลอกแต่งงาน

“สวมได้ดีมาก” นางเหมือนว่าจะไม่ได้ยินเสียงอ้าปากค้างของรอบด้าน ให้กำลังใจจึงไต่หั่นเสียงดัง “มาตรงนี้”

จึงไต่หั่นหัวเราะอ้อๆ ชูกลองป้องแป้ง เดินเตาะเตะพุ่งเข้ามาทางนาง คนอื่นๆ ต่างก็ปิดใบหน้าไว้ทนไม่ได้ที่เห็นกับตา

‘ตบ’

เสียงดังตามการคาดการณ์

จึงไต่หั่นล้มหน้าคว่ำลงบนพื้น งุนงงอย่างโง่งมอยู่หนึ่งวินาที แต่กลับไม่ร้องไห้ สาวใช้ข้างหลังเขาต้องการเข้ามาประคองทันที ถูกสายตาที่เด็ดขาดของไต่หั่นห้ามไว้

“ข้าเวียนหัว ประคองเจ้าไม่ไหว เจ้าลุกขึ้นมาเอง”

จึงไต่หั่นเองต้องการจะลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า แต่ว่าเสื้อผ้าสวมได้

ประหลาดเกินไป กางเกงพันอยู่ที่ขา ดิ้นรนอยู่สองสามครั้งต่าง
ก็ไม่สามารถดิ้นรนขึ้นมาได้ เขามองไปรอบด้านอย่าง
หวาดระแวง ดวงตาสีดำสนิทค่อยๆ มีไอน้ำใสแจ๋วเอ่อล้นขึ้นมา

ทุกคนสะอื้นให้ ลูกดวงตากลมโตที่ขอความช่วยเหลือโถมตี มอง
ไปทางแวตตาของไท่สื่อหลันเต็มไปด้วยการดิ้นรน ชูย่าที่ชอบ
เขามากที่สุดก้าวเท้าก้าวแรก ไท่สื่อหลันยื่นขาไปอย่างสงบนิ่ง

‘ตบ’

ชูย่าถูกเกี่ยวให้ล้มต่อหน้าจึงไท่หลัน

จึงไท่หลันที่อยากจะร้องให้ชั่วพริบตาที่ถูกทำให้หัวเราะ น้ำตา
บนใบหน้าเล็กๆ เป็นประกาย เผยให้เห็นฟันสามซี่ใหญ่

“ชูย่า” ไท่สื่อหลันกล่าวอย่างไม่สำนึกผิดแม้แต่น้อย “ทำตัวเป็น
แบบอย่าง”

ชูย่ากำลังจะกระโดดตัวขึ้นในทันที ได้รับสายตาไท่สื่อหลัน
เหมือนเพิ่งจะนึกบางอย่างออกได้ แก่ล้งทำท่าทางลำบากอย่าง
ยิ่งคลานขึ้นมาช้าๆ กระทำอย่างเชื่องช้าชัดเจน เกือบมาก่อน คอ
ดันพื้น

จึงไท่หลันมองอย่างไม่แม้แต่กะพริบตา ทำตามท่าทางของนาง
เกือบขา ดึงกางเกง ดันศอก ลุกขึ้น

ทุกคนต่างยิ้ม ชมใหญ่ “เก่งมาก!”

เพียงจะเสียงดังอลหม่าน จึงไต่ห้อยที่ลูกขึ้นมาครึ่งตัวก็เงยหน้า
จากในช่องระหว่างขามากมายพบเงาคนสายหนึ่ง กระโปรงพลั่ว
ไหวสีเหลืองอ่อนปักลายต้นแปะก๊วย สายตาเขามีความเกลียด
ชังเส้นหนึ่งกะพริบผ่านชั่วพริบตา ร่างกายลูกขึ้นมาเรียบร้อย
แล้ว ทันใดนั้นคว่ำหน้าลงไปที่พื้น

ทุกคนต่างก็ตกตะลึง ตามองเด็กน้อยที่ประเดี๋ยวเดียวก็สามารถ
ลุกขึ้นมาได้ ล้มลงไปอีกครั้งได้อย่างไรกัน

จึงไต่ห้อยล้มหน้าคว่ำลงไปยังไม่เลิกรา ปากเบะคราหนึ่ง ร้องไห้
ออกมาแล้ว

เขาเพียงจะล้มหน้าคว่ำลงไปก็ไม่ร้องไห้ ตอนนี้กลับไม่ยอมห่าง
จากพื้นร้องโวยวาย ชัดเจนว่าผิดปกติ ไต่ห้อยหันมองเด็กน้อย
เพียงร้องไห้เสียงดังไม่มีน้ำตา แกล้งทำ

จึงไต่ห้อยไม่ชอบร้องไห้ และก็ไม่เหมือนกับเด็กทั่วไป ไม่ได้ของ
สิ่งใดหรือว่าได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยก็ร้องไห้ไม่หยุด อยู่
ด้วยกันแต่ละวันไต่ห้อยหันเพียงแค่ว่าเคยเห็นเขาร้องไห้สองครั้ง
ยังล้วนแต่มีเหตุผลที่ลึกซึ้ง

ไต่ห้อยหันหันหลังกลับ มองตามสายตาจึงไต่ห้อย ชั่วพริบตา
ก็เข้าใจ

“แง” จึงไต่ห้อยร้องอย่างมีเสียงมีสีหน้า ร้องไห้ไปพลางกาง
แขนออกหาทุกคนไปพลาง

ซูย่าจะเข้าไปอุ้มเขาทันที แต่กลับถูกเขาผลักออกมา เขาหันไป

หาทิศทางบางทิศอย่างดีอรรัน กางแขนออกกว้าง

ทุกคนหันหลังกลับ สีน้าต่างก็แปรเปลี่ยน

ไม่รู้ว่เมื่อไหร่ เฉียววี่รุ่นยืนอยู่ข้างหลังเรียบร้อยแล้ว ร่างสูง
โปร่งยืนอยู่ ชัดเจนว่ที่ที่นางยืนอยู่เป็นเงาตันไม้ แต่ข้างกายยังมี
สาวใช้สองนางกางร่มให้ ครึ่งนี้เปลี่ยนเป็นร่มกระดาศสีฟ้าอ่อน
ดอกจวินจื่อหลัน*ข้างบนงดงามพลัวไหว

“ข้ามาส่งทุกท่านเดินทาง” นางยิ้มเล็กน้อยกล่าว “ส่งพวกเจ้า
ขึ้นรถ”

ทุกคนต่างก็เปลี่ยนสีน้า...นางส่งคนเดินทางรี นันไม่ใช่ว่
ต้องการควักลูกไม้ไม่ดีอะไรออกมาอีกหรือ

“ฮือ...” เสียงร้องให้ดังเข้ามา ทุกคนจ่อแจกันสักพักหลีกทางไป
พลันมองเห็นจิ่งไท่หลันยืนแขนสองข้างอย่างไม่ลดละ ตรงไปที่
ทิศทางของเฉียววี่รุ่น

“นี่เป็นลูกของแม่นางไท่สือใช่หรือไม่” เฉียววี่รุ่นกล่าวอย่าง
ประหลาดใจ “น่ารักเสียจริง”

พอจิ่งไท่หลันเห็นนาง ปาดน้ำตาทิ้งและแย้มยิ้มแทน จิมงำ
พึมพำกล่าว “ท่านอาคนสวย...อ๋ม...อ๋ม...อยากให้อ๋ม...”

เฉียววี่รุ่นแปลกใจเล็กน้อยเห็นทุกคนส่งสายตาที่ยุ่งยากซับซ้อน
เข้ามา พลันแสดงความทงนงตนออกมาเล็กน้อย แต่ไหน
แต่ไรนางเป็นคนที่ให้ความสำคัญกับความเพียบพร้อมสมบูรณ์

และคาดหวังว่าตนเองเป็นคนที่เพียบพร้อมในสายตาของคน
อื่นๆ ตอนนี้พบกับสถานการณ์เช่นนี้จะยอมปล่อยผ่านไปได้
อย่างไร รอยยิ้มน้อยๆ บนใบหน้ายิ่งสุภาพเป็นกันเองมากขึ้น
ยกกระโปรงนั่งยองลงช้าๆ กล่าว “มา อาอ้อมเจ้า”

ทุกคนต่างก็นิ่งหน้า...เสแสร้ง! เสแสร้งจนวิญญูญาณข้างในหนีไป
แล้ว! เด็กน้อยยังล้มอยู่บนพื้นอยู่เลย เจ้าก็ไม่สามารถเดินไปไม่
ก็ก้าวแล้วอ้อมขึ้นมาได้รี ขยับไปอีกไม่กี่ก้าว ‘ความงามยามเดิน’
จะพังทลายลงรี

จึงไท่หั่นคลานขึ้นมาอย่างน่ารักน่าเอ็นดู ขึ้นไปอย่างมีความสุข
ซุ่ยมีสีหน้าโกรธเคืองบางส่วน ฮาวินฮวนเล็กคิ้วจะเข้าไป
ขวาง ถูกสื่อเลี้ยวชู้ดิงไว้ เชียวต้าเจียงเท้าคางมองอย่างสนใจ
ยิ่งนัก

จึงไท่หั่นหัวเราะคิกคักเผลอเข้าไปในอ้อมอกเจียวอวี๋รุ้น ไท่สื่อ
หั่นไรสีหน้ามองดู ที่แห่งนี้ทุกคนล้วนแต่มีสีหน้าที่ไม่พอใจ มีก็
แต่นางที่นิ่งเงียบเหมือนเดิม

“หอมจริง...” เจียวอวี๋รุ้นอ้อมจึงไท่หั่นไว้ ชั่วพริบตาในใจจู่ๆ ก็
ปรากฏความรู้สึกที่คุ้นเคยขึ้นมา ทันใดนั้นนางก็เผยความ
ประหลาดใจจนอดไม่ได้ที่จะหุบยิ้มลง...จะเป็นไปได้อย่างไร

นางก้มหน้ามองจึงไท่หั่นไปมา จู่ๆ ใจก็เต้น

นี่เป็นลูกของไท่สื่อหั่น...

เกิดความคิดที่จะฆ่าแวนหนึ่ง เพียงแค่อยู่ภายใต้สายตาที่จ้อง

มองของทุกคน อยากจะทำได้ยอมน่าย นางยังคงลังเล
ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ส่วนท้องร้อนขึ้น หลังจากนั้นได้กลิ่นความ
วุ่นวายอันแรงกล้าสายหนึ่ง

“กรีด!” สมองพลันว่างเปล่าไปครู่หนึ่งชั่วพริบตา ก็ตอบสนอง
กลับมาว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เฉียววี่รุ่นติดตัวขึ้นมารวดเร็ว
แบนสะบัดคราหนึ่ง โยนจิ้งไท่หลันในอ้อมอกออกไป

เงาคนกะพริบแวบหนึ่ง แบนสองข้างเข้าโอบอุ้ม ฮวาสวีนฮวนเร่ง
รีบรับจิ้งไท่หลันไว้ เดิมทีไท่สือหลันยืนอยู่ข้างกายเฉียววี่รุ่น
แล้ว ยังวิ่งเร็วไม่เท่านาง

“หญิงชั่ว!” ฮวาสวีนฮวนเปิดปากดุด่า “เด็กเล็กเพียงนี้ เจ้ายัง
ลงมือได้อำมหิต!”

สีหน้าเฉียววี่รุ่นขาวซีด ได้สติกลับมาว่าตนทำอะไรลงไป เสียใจ
ภายหลังเล็กน้อย ที่เสียใจภายหลังไม่ใช่ว่าลงมือกับจิ้งไท่หลัน
แต่ภายใต้สายตาทุกคนที่จ้องมองการกระทำนี้ทำให้มีอิทธิพล
ต่อภาพลักษณ์นางเล็กน้อย หลังจากนั้นนางมองดูกระโปรงที่
เปียกชุ่มของตนทันที รู้สึกโกรธกะทันหัน กล่าวเบาๆ “เขามีโทษ
ทำกระโปรงข้าสกปรก”

“เด็กสองขวบ เจ้ายังต้องให้เขารู้จักการอันฉีรี” ฮวาสวีนฮวน
เยาะเย้ยส่งเสียงทางจอมุก “ทำไมเล่า ไ้เท้าเสนาธิการผู้เป็นที่
เคารพ โมโหแล้วรี โกรธแล้วรี ฉีจนเจ้าไม่สบายใจรี รับมาแล้วก็
ต้องเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างพร้อมเพรียงกันมิใช่รี เตรียม
อาวุธให้ครบ ล้อมจิ้งไท่หลันก่อน แล้วจึงปลดอาวุธ หลังจาก
นั้นใช้เครื่องทรมาน ประกาศชัดเจนต่อแผ่นดินใต้หล้าถึงโทษที่

ไม่สามารถอภัยให้ได้ของเขาน่ะรี”

เจียววี่รุ่นจ้องมองนางอย่างเยือกเย็นปราดหนึ่ง แล้วมองจึงไท่
หลั่นอย่างเกลียดชัง ไม่กล่าววาจา หมุนตัวเดินออกไป

อาณาเขตของทรงฉู่ ไม่สามารถอนุญาตให้นางแตะต้องจึงไท่
หลั่น ตอนนี้ทั้งตัวเหม็นกลิ่นฉี่ คงจะอยู่ที่นี้ทำสงครามฝิปากกับ
คนชั้นต่ำธรรมดากลุ่มนี้กระมัง

นางเดินรวดเร็วอย่างมาก ร่มก็ไม่ต้องการแล้ว ท่วงท่าสง่างามก็
ไม่สนแล้ว กระโปรงที่เปียกฉี่ แนบติดขาเล็กๆ ใต้กระโปรง...

ทุกคนนิ่งเงียบ จ้องแผ่นหลังของนาง สายตามองแผ่นหลังของ
หนึ่งนายสองบ่าวเร่งรีบหายตัวไป ทันใดนั้นก็ระเบิดเสียงหัวเราะ
ออกมายกใหญ่พักหนึ่ง

“ฉี่ได้ดี!” ฮวาสวินฮวนโยนจึงไท่หลั่นขึ้นข้างบนครั้งหนึ่ง ร้อง
ยินดี “ครั้งนี้หญิงผู้นี้ก็ไม่มีทางตามพวกเราแล้ว!”

“จึงไท่หลั่นทักษะปล่อยฉี่ไม่ธรรมดาเลย” สงเสี่ยวเจียหัวเราะคิก
คัก “ฉี่ครั้งก่อน กอดตันจนบุตรหลานตระกูลยากจนโกรธจนต่อสู้อยู่
ฉี่ครั้งนี้ กอดตันจนเสนาธิการชีจวีหนีเตลิดออกไป อีกครั้ง อาจ
จะเป็นอู่เยว่ ซีพาน คุณเข้าได้ลมทั้งหมด เป็นแม่น้ำที่เชี่ยวกราด
!”

ทุกคนยื้อแย่งกันโยนจึงไท่หลั่นไปมา ก้อนเนื้อกลมๆ กระโดด
ลอยอยู่กลางอากาศ จึงไท่หลั่นร้องตะโกนอย่างมีความสุข ไม่รู้
สึกถึงอันตราย มีความสุขไม่หยุดหย่อน

“เออละ” ไท่สื่อหลันเห็นว่พอสสมควรแล้ว ก็โยนดวงตาเล็กๆ ที่กำลังจะหมุนเป็นเกลียวลงมา ออกเสียงให้หยุด จึงไท่หลันโผเข้ามาในอ้อมอกนาง ญู่ไถ่อยู่สามสี่ที ฉู่ๆ ก็กระซิบกล่าว “เมื่อก่อนนาง...ชอบข้ามาก...พูดตลอดว่ข้าดี...”

“คนที่บ่กว่ชอบเจ้า ใจจริงอาจจะไม่ได้ชอบ เห็นคนเหมื่อนว่จะเคร่งครัดกับเจ้า อาจจะไม่ได้ไม่ชอบ” ไท่สื่อหลันกล่าว “จึงไท่หลัน ไม่ช้าก็เร็วเจ้าจะเข้าใจ”

จึงไท่หลันเหมื่อนจะเข้าใจไม่เข้าใจคิดแล้วคิดอีก พยักหน้าลง

ไม่มีเฉียววี่รุ่นบัดขวางแล้ว ถือโอกาสตอนที่นางยุ่งอยู่กับการเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ทันได้ใช้แผนการสกปรก ทุกคนรีบเร่งขึ้นรถ ครึ่งนี้นักเรียนกองทัพเขตที่สี่รีบห้ำออกไปทดสอบการฝึกข้างนอกสามสิบคน เป็นบุตรหลานตระกูลยากจนเป็นหลัก รวมกับบุตรหลานชั้นลำดับตกชั้นสิบคน ดังนั้นฮวาสวินฮวนในฐานะผู้ช่วยสอนร่วมเดินทางปกป้องรักษา

ไท่สื่อหลันตลอดทางไปขึ้นรถไม่เห็นทรงฉู่ กลับเป็นจ้าวสื่อซาน นั่งอยู่บนยอดหลังคารถของนางก่อนนานแล้ว ดูท่าทางแล้วต้องการจะปกป้องไปตลอดทางจนถึงจุดหมายอย่างแน่นอน

บางครั้งไท่สื่อหลันสัมผัสได้ไม่ชัดเจนจริงๆ ว่ผู้มีตำแหน่งสูงเหล่านี้ที่แท้แล้ววางแผนอะไรกันแน่ เรื่องใหญ่ขนาดนี้ บ่กให้ปกปิดก็ปกปิด นางเองก็ขี้เกียจจะคิดเยอะ กำลังจะเตรียมตัวขึ้นรถ ฉู่ๆ ก็เห็นคนผู้หนึ่ง หิ้วผ้าห่อสิ่งของ หลบๆ ซ่อนๆ เข้ามาใกล้

กลับเป็นเส้นเหมยฮวาที่ไม่พบเห็นอยู่พักหนึ่ง

สีหน้าท่าทางเส้นเหมยฮวาไม่แจ่มใสอย่างสองสามวันก่อนหน้าแล้ว มีความทุกข์บางส่วนความขี้ลาดบางส่วน ยึดทักทายกับเหล่านักเรียนที่ยืนกันเป็นกระจุกยังไม่ขึ้นรถ บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดเย็นชาไม่สนใจ บุตรหลานตระกูลยากจนส่วนใหญ่ก็แสงความไม่พอใจหันหน้ากลับไป ซูย่าตรงไปตรงมายิ่งกว่าก่อนที่นางจะเดินเข้ามาก็ก้าวยาวเดินออกไป

สื่อเสี่ยวชู่ทำเสียงไม่พอใจคราหนึ่งข้างไท่สื่อหลัน “สมน้ำหน้า!”

“ทำไมเล่า” ไ่สื่อหลันถาม

“คนที่ฐานะดั้งเดิมยากลำบากก็ด้อยต่ำ แต่ละวันเอาคนใหม่เปลี่ยนคนเก่า” สื่อเสี่ยวชู่ใบหน้าเหยียดหยาม กล่าวซ้ำๆ “ไม่ใช่ว่าเลือกไปเรียนบัญชาการหรือ จึงคิดว่าตนเองไปเกิดใหม่เป็นผู้สูงศักดิ์แล้ว ตอนแรกที่เกลียดบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดเหล่านั้นก็ลืมไปแล้ว วันทั้งวันมีเรื่องไม่มีเรื่องก็ไปเข้าใกล้ฝั่งนั้น กลุ่มที่นิสัยเลวทรามต่ำช้านั้น...ข้าเกลียด! เข้าไปใกล้แล้วเป็นเช่นไรเล่า ตนเองยังไม่ใช่ว่าไม่พอใจริ ลูกไก่ในรางหญ้าโดยกำเนิด อย่าคิดว่าปากขนนกไปไม่กี่เส้นแล้วจะสามารถเป็นหงส์ได้!”

“คนพวกนั้นที่เรียนวิชาบัญชาการ เป็นเพื่อนร่วมห้องนาง” ไ่สื่อหลันกล่าวเบาๆ

“เจ้ายังจะพูดกับนางอยู่ริ” สื่อเสี่ยวชู่เปิดตากว้างอย่างแปลก

ใจ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดพวกข้าถึงเกลียดนาเช่นนี้ ประจบ
สอพลอพวกลำดับชั้นตกทอดต่างๆ นานา แต่ไหนแต่ไรกองทัพ
เบตที่ยี่สิบห้าไม่เคยขาดแคลนคนประเภทนี้ ไม่สนใจก็ใช่ แต่
นางยังพูดว่าเจ้าว่าร้าย บอกว่าเจ้ามองอย่างไรก็ไม่เหมือนผู้
หญิง บอกว่าจึงไต่หลันไม่เหมือนเจ้า หรือว่าถูกเจ้าหลอกมา
บอกว่าเจ้าไม่ชัดเจนกับผู้ช่วยสอนหลี่ผู้ช่วยสอนทรง แต่ก่อนน่า
จะทำแบบเดียวกับนาง...” นางกล่าวแสดงความไม่พอใจอย่าง
รุนแรง “ตนเองต่ำต้อย ก็คิดว่าคนอื่นต่ำต้อยเหมือนนาง!”

ตอนนี้เส้นหมยฮวาเพิ่งจะเดินเข้ามาใกล้ ดึงเอารอยยิ้มออกมา
คิดจะพยายามตีสนิท ได้ยินประโยคนี้ สะดุ้งโหยงสั่นสะท้าน
ถอยเท้าไปข้างหลังซ้าๆ หนีไปแล้ว

ไต่หลันมองนาง จักรม้าของบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดคิด
จะขึ้นไป คนด้านในไม่รู้ว่าพูดอะไรกัน นางเก็บมือกลับไป คิดที่
จะแอบเข้าใกล้รถคันนั้นของบุตรหลานตระกูลยากจนซ้าๆ แต่รถ
สองสามคันนั้นเต็มที่ม้วนมานานขึ้น ตอนที่นางเข้าใกล้ต่างก็ปล่อย
พื้บลงมา

เส้นหมยฮวายืนอย่างแข็งที่อยู่ที่เดิม ได้รับความช่วยเหลืออยู่พัก
ใหญ่ ท้ายที่สุดขึ้นรถเทียมวัวที่บรรจุทรัพย์สินของเสียบึงอาหาร
โดยเฉพาะคันสุดท้ายคันหนึ่ง

ไต่หลันจับตาดูพักหนึ่ง ไม่พูดจา ไม่รื้อเข้าไปในตัวโดยสาร
ทันใดนั้นนางก็ตกตะลึง

*ดอกจวินจื่อหลัน (君子兰) หรือดอกคลีเวีย

ตอนที่ 57-1 ร่วมเดินทาง

ม่านหน้าต่างปัดกลายในตู้รถห้อยลงมา แสงอาทิตย์และเงาหนักแน่น ในเส้นแสงหนักแน่น คนผู้หนึ่งนั่งพิงหลัง ชายเสื้อสีฟ้า ราวกับน้ำไหลรินปรกลงมาที่หัวเข่า นิ้วมือที่ถือม้วนกระดาษขาว ดูหิมะ แสงอาทิตย์สายหนึ่งกระทบบนทางคิ้วด้านข้างของเขา เล็กน้อย เป็นประกายราวกับแสงทอง

ไทม์สือหล่นหยุดเท้าลง

หลี่ฝูโจ้ววางหนังสือลง ฉีกยิ้มน้อยๆ ให้นาง “อรุณสวัสดิ์”

หลังจากไทม์สือหล่นตกตะลึงก็กลับคืนสู่สภาพเดิม พยักหน้า นั่งลงด้วยตนเอง

“เจ้าเองก็ไปเป่ยเหยียนรี”

“ข้าเป็นหนึ่งในผู้ช่วยสอนคัมภีร์สองท่านที่กองทัพเขตที่ยี่สิบ ห้าส่งออกมา”

“อืม”

บทสนทนาสั้นๆ ผ่านไป ทั้งสองต่างก็ตกอยู่ภายใต้ความนิ่งเงียบ รถเริ่มออกเดินทางแล้ว เสียงล้อรถก็ๆ ดังเข้ามาในพื้นที่ที่ปิดไว้ครึ่งหนึ่ง ยิ่งรู้สึกสงบมากขึ้น

ตัวรถสั้นโคลงเล็กน้อย ตู้รถไม่ใหญ่มาก คนสองคนนั่งกันแทบ

จะไม่เหลือช่องว่าง หัวเข้าสามารถชนกันได้เสมอ ไม่สนใจ สงบ
นิ่ง กระแทกกันกลับไม่รู้ว่าเป็นความแข็งแกร่งของทั้งสองฝ่าย
หรือว่าเป็นความอ่อนโยน

ทันใดนั้นไฟส่องหลังก็หันหลัง เอาจึงไฟหลังที่นั่งข้างนางอุ้มไป
วางไว้ตรงกลางระหว่างคนสองคน ที่นั่งไม่พอเล็กน้อย ก้นกลมๆ
ของจึงไฟหลังเบียดไปบนตัวของคนทั้งสอง ครึ่งซ้ายหีผู้ใจนั้น
งอยู่ ครึ่งขวาไฟส่องหลังนั่งอยู่

“หรือข้าจะลงไปดี” หีผู้ใจกล่าวเบาๆ “เดิมทีข้าไม่ควรนั่งอยู่
บนรถม้าของเจ้า เพียงแค่ เมื่อครู่คิดว่าขุนนางหญิงเฉียวจะมา
ส่งพวกเจ้า”

ไฟส่องหลังชายตามองเขาปราดหนึ่ง เขากลับเฉียววีรุ่นสร้าง
ปัญหาขึ้นอีก ดังนั้นจึงอยู่บนรถม้าล่องหน้าเตรียมค้มกันหรือ

จู่ๆ ก็นึกถึง ‘ความเงียบและเบาซึมเข้าทั่วทุกสิ่ง’ บทประพันธ์
ประโยคนี้ขึ้นมา คนข้างหน้า บางทีก็เหมือนฝนในฤดูใบไม้ผลิ
อ่อนโยน นุ่มนวล ไร้เสียงเหนือสิ่งใด ทุกสรรพสิ่งหวนคินฤดู
ใบไม้ผลิ

เดิมทีมีบ้างที่ไม่คิดจะสนใจเขา ในที่สุดก็ยังคงเอ่ยปาก “เจ้าเอง
ก็ไปเมืองเป่ย์เหยียน เฉียววีรุ่นจะตามมาหรือไม่”

พูดจบก็ยึดคอ มองตรง ทำหน้าตาย

หีผู้ใจสังเกตเห็นาง หางตาโค้งงอ รอยยิ้มยิ่งชุ่มชื้นอ่อนโยน

“ก๊วกงจะทำให้นางขยับตัวไม่ออก ข้าเองก็ทิ้งปัญหาเล็กน้อยไว้ให้นาง” หยดพักหนึ่ง เสียงเบากล่าวอีก “แม่นางเฉียวและข้า ที่จริงแล้วสนิทกันผิวเผิน ผู้โจวเป็นเพียงแค่คนของก๊วกง มิบังอาจเอื้อมนาง”

ไท่สื่อหลันยึดคอตรง ดวงตาไม่เอนเอียง คิดในใจว่าเขาริบายสิ่งนี้เพื่ออะไร หรือว่าเมื่อครุ่นนางแสดงอาการหึงหวงต่างๆ นานา ออกไป...

“ไม่กล้าคาดหวังความเพียบพร้อม แต่ขอความงดงามที่แท้จริง” หลี่ผู้โจวกล่าวอีก “นั่นจึงจะเป็นสิ่งที่ข้าต้องการ อาจจะได้พบเป็นที่เรียบร้อยแล้วเช่นกัน เพียงแค่ความงดงามสูงสุดที่แท้จริง เช่นนั้น จู่ๆ ก็ไม่กล้าคาดหวังมากเกินไป”

น้ำเสียงเขาอ่อนโยน ตั้งมือที่ติดสายเครื่องดนตรีอย่างแผ่วเบา เสียงดังซำๆ ลั่นไหลสวยงาม

เวลาราวกับน้ำไหลเป็นสาย อากาศราวกับดอกไม้หอมหวาน

ริมฝีปากไท่สื่อหลันแน่นหนา จังหวะหลันในอ้อมอกจู่ๆ ก็เริ่มผลัคนาง บ่นพึมพำกล่าวว่า “กูข้าทำไม กูข้าทำไม...”

ไท่สื่อหลันเก็บมือกลับมادتังฟิบบ นิ่งแข็งที่อึ้งขึ้น

ดีที่หลี่ผู้โจวไม่เหมือนทรงฉู่ แต่ไหนแต่ไรทำให้ผู้หญิงอึดอัดไม่ได้ หลังจากประโยคแผ่วเบา ก็ไม่พูดอะไรอีก เพียงแค่กล่าว “ว่างหรือ นอนเถิด”

ไทม์สือหลันเร่งรีบปิดตา ที่แรกเพียงแค่คิดจะแก้งลับ หลบหนี
บรรยากาศที่ทำให้คนเคอะเขินได้ดี แต่เพราะทั้งคืนไม่ได้
นอนวิ่งวุ่นไปมา ครู่เดียวในที่สุดก็หลับไปแล้ว

ในความเลือนรางราวกับร่างกายอบอุ่นขึ้น ในใจนางรู้ร่างๆ แต่
กลับไม่ได้เปิดตา เพียงแค่หลับลึกลงไป

จึงไทม์สือหลันบนเข้านางเปิดตาโต มองหีผู้โจวที่ห่มผ้าห่มนุ่มให้
ไทม์สือหลันเบาๆ จู่ๆ ก็กล่าว “นี่ เจ้าทำอะไร...”

หีผู้โจวยกนิ้วแตะริมฝีปาก “ซู่”

จึงไทม์สือหลันปิดปาก ผ่านไปพักหนึ่งยังคงทนไม่ได้ ทำลับๆ ล่อๆ
เหมือนโจรใช้เสียงกระซิบกล่าว “เจ้าชอบหลันหลัน...”

หีผู้โจวตกตะลึงคราหนึ่ง ยิ้มออกมา

“ข้าเองก็ชอบหลันหลัน” จึงไทม์สือหลันเหมือนว่าเจอคนรู้ใจแล้ว
ย้ายไปบนเขาเขาอย่างมีความสุข “อยากนอนกับนาง อยากจูบ
นาง...อืม...เจ้าเองก็อยากใช้หรือไม่”

หีผู้โจวเงยไปข้างหลัง เกือบจะชนกับผนังรถที่แข็ง

สวรรค์จำเป็นต้องให้อภัยเด็กที่ถ่ายทอดออกมาไม่ชัดเจน...

“ท่านไม่พูดน่าจะดีกว่า” รอยยิ้มหีผู้โจวเคอะเขินเล็กน้อย “ข้า
ไม่อยากฟ้องให้นางตีท่าน”

จึงไต่หั่นหุดคอกลับ มองไต่สือหั่นปาดหนึ่ง ยืนยันว่านาง
ไม่ตื่น ความกล้าหาญก็เพิ่มขึ้นมา “นางเป็นของข้า...”

“ขอรับ” หลี่ผู่โจวกล่าว

“เจ้าอย่าแย่ง...” จึงไต่หั่นชูกำปั้นเล็กๆ

หลี่ผู่โจวจ้องเขาเขม็ง ทันใดนั้นก็หัวเราะ และใช้เสียงกระซิบ
กล่าว “ถ้าหากว่าข้าอยากแย่งเล่า....”

น้ำเสียงเขาเต็มไปด้วยการล้อเล่น ไต่สือหั่นมองเขาอย่างไม่
แน่ใจ ราวกับว่าอยากจะออกหมัด ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าคุณคิดนี้
ไม่มีเหตุผลพอ หั่นหั่นของเขาเคยบอก การออกหมัดแล้ว
ต่อของตน รู้การใช้ความแข็งแกร่งนำสติปัญญามาสั่งสอนคน
ของตนไม่ได้ อืม ข้อนี้ยิ่งใหญ่มาก ต้องนำสติปัญญามาสั่งสอน
คน

เด็กน้อยแตะกำปั้นตนเอง ดวงตากลอกไปมาพักหนึ่ง ครู่ใหญ่
กล่าวอย่างล่งเล “...ข้าแลกกับเจ้า”

“ท่านเอาสิ่งใดมาแลกเล่า...” รอยยิ้มหลี่ผู่โจวอ่อนโยน

จู่ๆ จึงไต่หั่นก็ถอยกลับไปข้างหลัง จ้องเขาอย่างระมัดระวัง ไม่
ขยับ

แต่หลี่ผู่โจวกลับหลีกทางไปข้างหลัง รอยยิ้มยิ่งเพิ่มความอบอุ่น
มากขึ้น หยิบผ้าห่มอีกผืนหนึ่งมา ห่อจึงไต่หั่นแน่น

บทสนทนาเมื่อครู ราวกับล้อเล่นกับเด็กครึ่งหนึ่งจริงๆ หรือว่าเป็นดังสายลมพัด

จากซานเมืองตงซางถึงเมืองเป่ยเหยียนต้องเดินทางสามวัน
เดิมทีควรจะพักตามหมู่บ้านที่ผ่านทาง ใครจะรู้ว่ารถวิ่งมาได้ครึ่ง
ทาง จู่ๆ เส้นเหมยฮวาต้องเสีย แวะข้างทางบ่อยๆ เพื่อที่จะรอ
นาง ขบวนรถจึงล่าช้าไปหนึ่งชั่วโมงกว่า ผลคือตอนที่ท้องฟ้าดำ
มืด ก็ยังไปไม่ถึงเมืองชิงซานจุดแวะพักที่นัดแนะไว้ ตกอยู่ที่
เมืองเทือกเขาป่าไม้ที่รอบด้านไม่ติดกัน

“ดูท่าแล้วพวกเราต้องค้างคืนในที่โล่งหนึ่งคืน” ฮวาสวินฮวน
เดินเข้ามาหาไท่สื่อหลัน ตั้งแต่ขบวนรถเริ่มออกเดินทาง ทุกคน
ก็มองไท่สื่อหลันเป็นผู้นำตามจิตใต้สำนึก พบเจอเรื่องต่างก็หา
นางเพื่อปรึกษาก่อน

เหล่าบุตรหลานตระกูลยากจนปกติมีวิชาที่คล้ายกับกรรมกรอยู่
เยอะมาก ค้างคืนในที่โล่งไม่นับว่าเป็นอะไร แยกย้ายไปหาสถานที่
ที่พักผ่อนที่เหมาะสมด้วยตนเอง บุตรหลานลำดับชั้นตกทอด
สิบคนนั้นใบหน้าอิมครีม ซ่อนมือในแขนเสื้อ ยืนอยู่ไกลๆ

“ฝั่งนั้นมีป่า ข้างหลังติดกับภูเขา ใกล้เคียงมีน้ำพุ เหมาะจะตั้ง
ค่าย” เพียงครูเดียวก็มีนักเรียนเข้ามาแจ้งให้ทราบ

หลี่ฝูโจว ฮวาสวินฮวน และไท่สื่อหลันต่างก็พยักหน้า ทุกคน
เข้าไปในป่า อากาศข้างนอกนี้แห้งแล้ง ผืนดินอ่อนนุ่ม ใบไม้ปี
ก่อนๆ ร่วงหล่นแต่ละชั้นปกคลุมผืนดิน เหยียบเดินไปมีเสียง
กรอบแกรบเล็กน้อย กลับกลายเป็นผืนสำเร็จรูป

เหล่าบุตรหลานตระกูลยากจนแยกย้ายไปหาอาหารน้ำสะอาด ด้วยตนเอง บุดเตาก่อไฟทำอาหาร ยุ่งอย่างถึงที่สุด สือเสียวชู้มองอย่างแค้นเคืองปราดหนึ่งไปที่บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดที่ นั่งลงอย่างสบายอกสบายใจ พึมพำกล่าว “ทุกครั้งก็ล้วนเป็น เช่นนี้ เหตุใดพวกเราต้องรับใช้คุณชายด้วย”

“ครั้งนี้อาจจะไม่แล้ว” เขียวต้าเจียงมองไต้สือหลั่นแวนหนึ่ง นางเพิ่งจะให้จิ้งไต้หลั่นเก็บพิน เด็กน้อยเตาะเตะๆ เก็บสองไม้ หลั่นหนึ่งไม้ รวากับตามหมีใหญ่เก็บข้าวโพด ไต้สือหลั่นเสียง ดังชมเข่ว่าทำได้ดี จิ้งไต้หลั่นดีใจจนใบหน้าเล็กๆ เป็นประกาย ผลักพินที่ชู้ยาเก็บมาเรียบร้อยแล้วลง ตนเองเก็บขึ้นมาใหม่อีกรอบ

กองไฟลุกโชนขึ้นมา กองพินเพียงพอ มีคนล่าไก่ป่ามา มีคนใช้ ฉมวกแทงพลาสติก มีคนเก็บผลไม้ป่าผักป่ามา กิ่งไม้เผาไหม้ดัง กรอบแกรบ น้ำในหม้อเดือดอย่างรวดเร็ว ใส่ปลาที่ล้างสะอาด ลงไป เนื้อแน่นอย่างยิ่ง ไม่ใช้น้ำมันก็มีความมันล่อยเป็น ประกายขึ้นมาหนึ่งชั้น ชูยาดิงหุยเซียง*ปาใส่เข้าไป กลิ่นหอม กรุ่นก็พุ่งเข้าไปในจมูกทันที

ฝั่งหนึ่งหมูนปลาย่างบนฉมวกขึ้นมา ไก่ป่าสีแดงเป็นมัน น้ำมัน กระเด็นฉะฉะ สือเสียวชู้บุดหลุมโคลนหลุมหนึ่งข้างๆ กอง ไฟออก กอบก้อนโคลนสีดำสนิทก้อนหนึ่งออกมา โยนกระจาย ออกบนพื้น ทันใดนั้นเปลือกที่ห่อหุ้มโคลนและขนไก่ก็หลุด ตกลงมาพร้อมกัน เผยเนื้อไก่สีขาวเนียนข้างในออกมา กลิ่น หอมล่อยกระจายออก คลุกเคล้ากับกลิ่นหอมสนชื้นที่พบได้ น้อยนักชนิดหนึ่ง สือเสียวชู้กล่าวว่า “ในโคลนผสมหญ้าจี้*สด เช่นนี้ไก่ขอมานที่ทำออกมาก็จะยิ่งมีรสชาติ”

น้ำลายของจิ้งไท่หลั่นท่วมท้นเป็นแม่น้ำแล้ว

ทุกอย่างเตรียมพร้อม ไท่สือหลั่นก็เรียกทุกคนมานั่ง รอบข้าง
เป็นกองไฟใหญ่กองหนึ่ง ประกายไฟลุกโชน สะท้อนสีแดงบน
ใบหน้าของหนุ่มสาว

เหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตักทอดที่รออยู่ด้านข้างมาโดยตลอดก็
เดินเข้ามา ไม่เกรงใจเลยแม้แต่น้อยพลักคนที่นั่งอยู่แล้วออก
เบียดเสียดเข้าไป

“ฝีมือไม่เลว คู่ควรที่จะเป็นแรงงานประจำ” เด็กหนุ่มเสื่อสี
เหลืองนำหน้าผู้หนึ่งกล่าวชมหนึ่งครา ฉีกขาไก่ขาหนึ่งเตรียมจะ
แทะ

เหล่าบุตรหลานตระกูลยากจนมีสีหน้าโกรธแค้น เมื่อก่อนออก
นอกสถานที่ ตระกูลยากจนรับใช้บุตรหลานลำดับชั้นตักทอด ที่
จริงแล้วได้กลายเป็นกฎไปแล้วเรียบร้อย ทว่าคตินี้กฎเช่นนี้ จู่ๆ
ก็รู้สึกว่ามันไม่สามารถทนยอมรับได้

นี่เป็นเพราะว่าการมาถึงของคนผู้หนึ่ง ปลุกจิตใต้สำนึกของการ
เคารพในตนเองและความเท่าเทียมให้ตื่นขึ้น

เพียงแค่ผู้ช่วยสอนอยู่ ไท่สือหลั่นอยู่ ทุกคนแต่ละต้องไม่ได้
เพราะว่าเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ต้องการก่อให้เกิดความขัดแย้งใช้
หรือไม่ กระทบต่อความปลอดภัย แสงอาทิตย์ต่างก็ตกลงมาบน
ร่างกายไท่สือหลั่นอย่างพร้อมเพียง

*หญ่เซียง (茴香) หมายถึง ผักชีล้อม

*หญ่้าจี้ (蓟草) เป็นสมุนไพรชนิดหนึ่ง ชื่อภาษาอังกฤษว่า มิลค์ ทิสเชิล (Milk thistle)

ตอนที่ 57-2 ร่วมเดินทาง

ไต้สื่อหล่นยกมือขึ้น โยนห่อผ้าใส่สิ่งของใบหนึ่งออกมา เสียง
ตบดังคราหนึ่งทำขาไก่ของคนผู้นั้นหล่นละ

“อาหารคำของพวกเจ้าอยู่ในนี้” นางกล่าวเสียงเบา

ห่อผ้าเปิดออก ขนมหึ่งเยะแฉ่งๆ กลิ้งออกมา หมันโถวเย็นซิด นี่
เป็นเสบียงอาหารที่เตรียมไว้ในการเดินทาง

“ไต้สื่อหล่น!” เหล่าบุตรหล่นลำดับชั้นตักทอดท่าทางโกรธเย็น
ขึ้น “ของอะไรของเจ้า กล้าทำเช่นนี้กับพวกข้าริ”

“คิดจะเก็บผลโดยไม่หวานพีช ดูก่อนว่าตนมีคุณสมบัติหรือไม่”
ไต้สื่อหล่นกล่าวเบาๆ “พวกข้าก่อไฟจับปลา ผู้ช่วยสอนสอง
ท่านล่าสัตว์ แม้แต่จึงไต้หล่นยังเก็บพินด้วยตัวเอง พวกเจ้าทำ
อะไรบ้าง”

จึงไต้หล่นที่ก้มหน้าก้มตาแหะไ้คำใหญ่แหรนใบหน้าเล็กๆ มัน
แผลขึ้น บนแก้มมีเนื้อไ้ติดอยู่ขึ้นหนึ่ง ยิ้มเห็นฟันสามซี่
พอใจอย่างถึงที่สุด

“ฐานะของพวกเรา ก็คือคุณสมบัติ”

“สงเสี่ยวเจีย” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “ให้ผู้ช่วยสอนฮวาตุดะแนนช่วงนี้ของเจ้า”

เสียงสงเสี่ยวเจียยืนขึ้นดังลั่นสะเทือน เกรงกายราวกับ หอคอยเหล็กแผ่คลุมกองไฟครึ่งหนึ่ง เชี่ยวต้าเจียงชายหลัง ค่อมของเขายึดแน่นงยหน้ามองเขา สายตาเปี่ยมไปด้วยความ ภูมิใจ

สงเสี่ยวเจียบิดสะโพกก้าวยาวผ่านไป ยากจริงๆ ที่เขาจะสามารถ เอาความทรงพลังน่าเกรงขามและความละเอียดประณีตผสมเข้าด้วยกันเป็นความงดงามที่ไร้ขอบเขตเช่นนี้ได้ ท่วงท่างดงาม ทุกคนอดที่จะมองดูไม่ได้ มีเพียงสื่อเสี่ยวชู่ที่เบิกบานใจเปล่งเสียง “ต้าสง หนีบเลย! หนีบเลย!”

“ทำอะไร!” เด็กหนุ่มเสื้อเหลืองผู้นั้นสายตาลุกลี้ลุกลนถอยไปข้างหลัง “กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าไม่อนุญาตให้ต่อสู้เป็นการส่วนตัว...ผู้ช่วยสอนสองท่าน พวกเจ้าสนใจหรือไม่สนใจ...”

“มา ไก่ขอทานนี่ไม่เลว ชิมดู” ฮวาสวินฮวนยื่นปีกไก่ชิ้นหนึ่งให้ หลี่ฝูโจว

“ขอบใจมาก” หลี่ฝูโจวสุภาพมีมารยาท

เสียงร้องตกใจและขอความช่วยเหลือ ราวกับลมพัดผ่านข้างหู พวกเขาไป...

‘ตุบ’ เสียงกำปั้นหนึ่งดัง ผสมกับเสียงร้องนำเวทนา ชั่วขณะ

เดียว สงเสี่ยวเจียเดินกลับมา สายตาขยเป็น “ไม่ค่อยดีเท่าไร
เดิมทีคิดจะแขวนเขาไว้บนต้นไม้...”

ในความเงียบชั่วขณะ เสียงของไท่สือหลันยังคงเย็นชาเพียงนั้น
“ครั้งนี้เข้าใจแล้วหรือยัง กำลังรุนแรงเด็ดขาด จึงจะเป็น
คุณสมบัติ”

เหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดต่างก็มองกันและกัน เงียบไม่
ส่งเสียงเดินออกไป ไม่มีคนให้ความสนใจเด็กหนุ่มเสื้อเหลืองที่
หล่นลงไปในพื้นที่ สือเสี่ยวชู่อดไม่ได้กล่าว “พวกเจ้าไม่สนใจ
เขาหรือ”

“มีหนามด้วย...” มีคนพึมพำกล่าว

ชู่ย่าเงียบไม่ส่งเสียงเข้าไป หัวเด็กหนุ่มนั้นออกมาจากพุ่มไม้
ก้มมือเรียกเสื้อเสี่ยวชู่ สือเสี่ยวชู่ใบหน้าทั้งใบไม่เต็มใจสว่าง
เข้มออกมาจากในหน้าอก ทั้งสองช่วยเด็กหนุ่มนั้นเอาหนามที่
เต็มหัวเต็มตัวออก

สีหน้าเหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดอึดอัดเล็กน้อย เด็กหนุ่ม
เสื้อเหลืองกระตือรือร้น สีหน้าแดงก่ำ กัดฟันอดทนไม่ร้องเจ็บ
ปวด รอสาวน้อยทั้งสองช่วยเขาจัดการให้เสร็จ จึงจะพูดขอบ
คุณค่าๆ

ชู่ย่ายังคงไม่พูดจา สือเสี่ยวชู่ผลักเขาออกทีหนึ่ง หัวเราะคิกๆ
กล่าว “หยางเจิง คราวหน้ารังเกียจพวกเราให้น้อยลงสองสาม
ประโยคก็ได้แล้ว”

หยางเจิ้งทั้งใบหน้าเต็มไปด้วยความรู้สึกอับอาย เก็บเสบียงอาหารบนพื้นขึ้นมาเจียบๆ ไปยังฝั่งหนึ่งทานอาหาร และไม่ได้ทานร่วมกันกับเพื่อนร่วมชั้นเรียนผู้ร่ำรวยของเขาด้วย

รอบข้างกองไฟก็กลับมาครึกครื้นอีกครั้ง แต่ว่าครั้งนี้กระแสดคนแบ่งแยกอย่างชัดเจนยิ่งขึ้น บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดเองก็ปรากฏการแตกแยก

บางทีการแบ่งแยกของการแบ่งแยก ก็เป็นการหลอมรวมกัน

ไต้สื่อหลั่นทานไม่กี่คำ สายตากวาดไปคราหนึ่ง ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าคุณน้อยลงแล้ว นางได้ยินเสียงร้องไห้แว่วๆ พักหนึ่ง มาจากข้างหลัง

นางยืนขึ้น หยิบไก่อครึ่งตัว ตามเสียงไปผ่านต้นไม้สามสี่ต้น หยุดเท้าลง

คนผู้หนึ่งโดดเดี่ยวร้องไห้อยู่หลังต้นไม้ เป็นเส้นเหมยฮวา กอดเข่าก้มหน้าก้มตา ไหล่สองข้างสั่นไหว ไม่เห็นว่าไต้สื่อหลั่นมาถึง

ก่อนหน้านี้นางเองก็คิดที่จะทำงานร่วมกับบุตรหลานตระกูลยากจน ผลคือทุกคนปฏิเสธอย่างรังเกียจ คนทรยศยากอย่างยิ่งที่จะได้รับการยอมรับเสมอ หลังจากที่คุณางคิดที่จะไปอยู่ด้วยกันกับบุตรหลานลำดับชั้นตกทอด แน่นอน พวกเขาเองก็ขับไล่นาง

ข้าพเจ้าหนึ่งมือล้วนแต่ไม่รู้ว่าจะไปทานได้ที่ใด ท้องทั้งหิวทั้งปวด ใบหน้าที่เผชิญต่างก็เย็นชาขบไล่ นางทำได้เพียงแค่หลบอยู่ใน

เงามืดร้องไห้

เส้นหมยฮวากำลังร้องอย่างเศร้าโศก อู๋ๆ ก็ได้กลิ่นหอม ทันใด
นั้น แบนก็ถูกของร้อนๆ สิ่งหนึ่งชน

นางเงยหน้า สายตามองเห็นไต้สือหลั่น

แสงดาวสาดส่องลงมาจากยอดต้นไม้ที่หนานแน่น ลายเส้นข้าง
แก้มของคนผู้นั้นชัดเจน ดวงตาสีน้ำตาลก็สว่างดุจดวงดาว

เยือกเย็นเล็กน้อย แต่กลับไม่ห่างไกลมาก ใกล้กับแสง
แพรวพราวอย่างยิ่ง

ไ้กันอย่างครึ่งตัวอยู่ตรงหน้านาง ส่งกลิ่นออกมาราวกับว่าไม่ใช่ไอ
ร้อน แต่เป็นคนผู้นั้นได้พบการช่วยเหลือในเวลาที่โดดเดี่ยว
เดียวดายที่สุด

เส้นหมยฮวาเปิดปาก มองไต้สือหลั่นอย่างโง่เงา ไม่กล้ารับ

นิสัยที่เป็นเอกลักษณ์ของไต้สือหลั่น ชัดเจนเกินไป พุดคุยครั้ง
สองครั้งก็ประทับใจลงไปหัวใจ เส้นหมยฮวาไม่คิดว่านางเป็น
คนใจอ่อนพยายามจะเป็นมิตรกับทุกคน

นางมองดูรอบข้างด้วยความระมัดระวัง กลัวก็แต่ข้างหลังไต้สือ
หลั่นถือมีดมาด้วย

ไต้สือหลั่นปล่อยมือทีหนึ่ง ไ้อย่างมันเยิ้มตกลงไปบนแบนเสื้อ
เส้นหมยฮวา นางลุกสัสลุกลงรับไว้ ดมกลิ่นไ้อย่าง ในที่สุดก็ทน

แรงดึงดูดของความหิวโหยไว้ไม่ไหว อ้าปากกว้างแทะเข้าไปหนึ่งคำ

“อืม...ฝีมือดี...” ทัวทั้งปากกัดเนื้อไก่เข้าไป นางชมอย่างอู้ไม่อัดเจน จู่ๆ ก็หยุดเคี้ยว

นางถือไก่สองมือองงัน ไท่สื่อหลันไม่สนใจนาง ครูใหญ่ เส้นเหมยฮวาสะอั้นออกมาครั้งหนึ่ง น้ำตาเม็ดใหญ่ๆ ร่วงลงมา “อือๆ...ข้าเองก็ช่างไก่อร่อยมากเช่นกัน...”

ไท่สื่อหลันไม่พูด

“อือๆ...ข้าไม่ได้ตั้งใจจะโอ้อวด...ข้าเพียงแค่มีความสุขมากๆ...”

“อือๆ...ข้าไม่ได้ต้องการ ร้องขอบุตรหลานลำดับชั้นตกลทอด...ข้าเพียงแค่ว่า...ข้าเพียงแค่ว่า...เคยชิน...”

“อือๆ...ข้าไม่ได้ตั้งใจบอกว่าเจ้าให้ร้าย...ข้า...ข้า...” นางแหงนใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำมูกน้ำตาขึ้น สะอั้นออกมาสองสามครั้ง “...เพียงอิจฉาเจ้าเล็กน้อย...เจ้าพูดจาไม่ดี...ไม่ชอบยิ้ม...แต่พวกนางยังคงชอบเจ้า...ข้าอิจฉา...”

ไท่สื่อหลันนั่งลงข้างกายนาง ขมวดคิ้ว หยิบไก่อ่างที่เกือบจะถูกน้ำตาเประอะเปื้อนนั่นออก ฉีกไก่อ่างครึ่งตัว โยนคืนให้นางอีกครั้ง

เส้นเหมยฮวาร้องให้พักหนึ่ง จิตใจกลับมาสงบลงเล็กน้อย มองไท่สื่อหลันไร้สีหน้ากินบาไก่ออยู่ข้างนาง ไม่พูดปลอบใจไม่ไม่พูด

ยกโทษ ทันทันนั้นก็รู้สึกถึงความทุกขวันนี้ทั้งวันต่างก็หายไปแล้ว

คนข้างกายผู้นี้ เย็นชา แสบกร้าว ไม่อ้อมค้อม ไม่อ่อนหวาน
ทว่านางยืนอยู่ข้างๆ ก็เหมือนกับภูเขาสุกหนึ่งที่ตั้งอยู่ข้างหลัง

นางฉีกปีกไก่ชิ้นหนึ่ง คอกระทุ้งไต้สือหลัน “นี่ ปีกไก่อร่อยที่
เดียว กระดูกก็ย่างจนกรอบเลยนะ”

ไต้สือหลันไม่แม้แต่จะมองนาง “มือเจ้าจับแล้ว สกปรก”

เส้นหมยฮวายิ้มออกมา

“เฮ้อ” นางฉีกเนื้อมันปีกไก่ สายหน้าถอนหายใจ “เดิมทีข้าคิด
ว่าข้าเรียนการบัญชาการแล้ว ทุกคนต่างก็เคารพข้า วันนี้ในที่สุด
ข้าก็เข้าใจแล้ว สิ่งที่ทรงพลังที่แท้จริงก็คือใจคน”

“กลับไปเจ้าไปนั่งกับซูย่า” ไต้สือหลันกล่าว “คนที่ทิ้งรากเดิม
ของตนเอง มักจะทำตัวดูถูกผู้อื่น ก้าวข้ามรากเดิม จึงจะทรง
เกียรติ”

“ก้าวข้ามรากเดิม จึงจะทรงเกียรติ...” เส้นหมยฮวาพึมพำซ้ำ
หนึ่งรอบ ยิ้มเห็นฟันครั้งหนึ่ง “ไต้สือหลัน ซูย่าหญิงที่มผู้นั้น
ตั้งแต่เริ่มก็อยากจะตามเจ้า ข้ายังหึงผยอง ตอนนี้ข้าเพิ่งจะ
รู้สึก สายตานางดีมากกว่าทีเดียว”

ไต้สือหลันสายหน้าไปมา “ไม่ว่าใครก็ไม่จำเป็นต้องเดินตามข้า”
นางหลับตาลง เริ่มบ่นเพ้อผวน ไม่ทันไรก็เข้าไปในสภาวะ ลม
หายใจยาวเท่ากัน

เส้นหมยอวามอนางอย่างอิจฉาปราดหนึ่ง และยังทำท่าทาง
เลียนแบบยกขาขึ้น แต่สักพักหนึ่งร่างกายกลับสั่นไหว พักหนึ่ง
ลุดจับเส้นผม เนื่อนานไม่สงบนิ่งเลยสักนิด

ในที่สุดเมื่อนางสงบลง ไท่สื่อหลันก็พลันลืมตาขึ้น

เสียงลมรอบข้างเจียบสงบ ไม่ไกลนักกองไฟดังกรอบแกรบ
เสียงเหล่านั่นเรียนคุยเล่นกันดังจ้อแจ ทุกอย่างล้วนปกติอย่าง
มาก

ทว่าในใจร้องเตือน กลับเหมือนว่ามีลวดเหล็กเส้นหนึ่งติดอยู่
ข้างหู เสียงตึงตังดังเข้าไปมา

ตอนที่ 57-3 ร่วมเดินทาง

ช่วงนี้ระบบลมหายใจบำเพ็ญมานของไท่สื่อหลัน ผึกฝนพลัง
การตอบสนองที่ว่องไวในจิตของตนเอง เพราะว่ามีพื้นฐาน
ความก้าวหน้าพอที่จะพูดได้ว่าก้าวเดินไปไกลมากทีเดียว ตอนนี้
เห็นได้ชัดว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่นางกลับรู้สึกถึงวิกฤตในระยะ
ประชิด

“จ้าวสื่อซาน” นางเงยหน้าขึ้น ตะโกนเรียกในอากาศคราหนึ่ง

จ้าวสื่อซานโฉบผ่านมาจากยอดไม้ต้นหนึ่ง ไท่สื่อหลันกล่าว “
เจ้ารู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติเล็กน้อยหรือไม่”

จ้าวสื่อซานตกตะลึง จิตใจตื่นตระหนกขึ้นมาทันที หลับตา

สัมผัสอย่างละเอียดสักหนึ่ง ชุ่มฟังอีกสักหนึ่ง สายหน้ากล่าว “ไม่มีนี่”

หลี่ผู่โจวและฮวาสินฮวนต่างก็ฟังเสียง พูดว่าไม่มีอะไรเช่นกัน สามคนล้วนแต่เป็นผู้มีฝีมือสูง สัมผัสไว้มิสามารถมีข้อผิดพลาดได้ เส้นหมยฮวาอ่อนลมหายใจออกมาหนึ่งครั้ง แต่ไต้สือหลั่นกลับกล่าว “ควรมีการเผ่ายาม”

“หมยฮวา” นางหันหน้ากล่าวกับเส้นหมยฮวา “ให้เจ้ายี่สิบคน เจ้ารับผิดชอบจัดการให้เรียบร้อย รับปากว่าไม่ว่าผู้ใดก็ตามจะไม่ได้รับบาดเจ็บตอนที่เข้าใกล้อันตราย ทำได้หรือไม่”

ดวงตาเส้นหมยฮวาเป็นประกายขึ้นมา แต่กลับลังเลกล่าว “... พวกเขาจะฟังข้าหรือไม่...”

ไต้สือหลั่นตบมือ เหล่านักเรียนเข้ามารวมตัวกัน

“ผู้ช่วยสอนหลี่เฟิงจะบอก พวกเราากที่จะออกไป เรายังไม่เข้า ไม่รู้ทำการฝึกซ้อมสักหน่อย” นางกล่าวอย่างสงบนิ่ง “ทดสอบผลจากการรำเรียนในช่วงเวลานี้ของทุกคน ฝึกฝนทักษะการตอบสนองและรับมือกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหัน”

ดวงตาฮวาสินฮวนเป็นประกาย เดิมทีนางกังวลเล็กน้อย การเคลื่อนไหวเล็กน้อยล้วนแต่ไม่มี ไต้สือหลั่นระดมคนเช่นนี้สามารถทำให้นักเรียนนำเอาความรู้สึกลัวหวาดกลัวออกมา ตลอดจนสามารถกระทบต่อตำแหน่งของไต้สือหลั่น คิดไม่ถึงว่าไต้สือหลั่นพลั้งปากกุเรื่องได้อย่างไม่มีที่ติ เช่นนี้ถึงจะมีอันตรายก็ตาม แต่ก็จะสามารถรับมือกับเหตุการณ์กะทันหันได้ตั้งแต่แรก หาก

ไม่มีอันตราย เหล่านักเรียนฝึกฝนตนเองก็เป็นสิ่งสมเหตุสมผล

หมีผู้ใจดีมองไต้สื่อหลัน ราวกับยื่นมือรับการโอบกอดของ
ตนเองจากนางอย่างพอใจยิ่งนัก

เป็นดังคาดเหล่านักเรียนให้ความสนใจ พวกเขากล่าวว่าฝึกซ้อม
อย่างไร ไต้สื่อหลันกล่าว “แบ่งสองกลุ่ม หนึ่งกลุ่มโจมตี หนึ่ง
กลุ่มต่อต้าน ผู้ช่วยสอนหมีและผู้ช่วยสอนฮวาเข้าร่วมการรบเดิน
ออกไปก่อน ในเวลาที่เหมาะสมพวกเขาจะแสดงตัวเป็นศัตรู เปิด
ฉากโจมตีพวกเขาทั้งสองฝ่าย ที่พวกเขาต้องทำก็คือรับมือโดย
ทันที รวมตัวกันต่อต้านพวกเขาอีกครั้ง ผู้ช่วยสอนสองท่าน
สามารถพิจารณามองตามสถานการณ์ที่พวกเขาแสดงออกมา
แล้วให้คะแนน เพิ่มเข้าในคะแนนการประเมินผลประจำปีกอง
ทัพเขตที่ยี่สิบห้า”

เหล่านักเรียนดีอกดีใจ กระโดดต้องการที่จะลอง ไต้สื่อหลัน
กล่าว “สามารถเลือกได้ด้วยตนเองว่าจะเข้าร่วมหรือไม่”

“ข้าไปๆ” บุตรหลานตระกูลยากจนกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่สุด บุตร
หลานลำดับชั้นตกทอดใบหน้าล่งเล ข้อเสนอข้อนี้ของไต้สื่อ
หลัน ทั้งทำท่าย ทั้งสามารถเพิ่มคะแนน ทุกคนอยู่ในกองทัพ
เขตที่ยี่สิบห้าน้อยนักที่จะมีโอกาสแข่งขัน ทุกคนต่างก็ห้ามใจไม่
ได้

ล่งเลพักหนึ่ง หยางเจิงที่ทั้งตัวแดงไปด้วยหนามนั้นในที่สุดก็
เปิดปากก่อน “ข้า...ข้าสามารถร่วมได้หรือไม่”

ไต้สื่อหลันพยักหน้า กล่าวอีก “ตอนนี้เป็นการฝึกซ้อม วันหลังก็

สามารถเข้าสนามรบ ในสนามรบมีเพียงแค่พี่น้องร่วมเป็นร่วมตาย ไม่มีเพื่อนร่วมรบที่หลบหนีกลางทาง ชีวิตคนสำคัญเหมือนกัน ไม่ว่าอย่างไรก็ห้ามแตกแยก รักตัวกลัวตาย เพื่อร่วมรบขายชาติ พบศัตรูใจฝ่อ ปฏิเสธจะร่วมมือ หักคะแนน”

หยางเจิงพยักหน้า ก้าวเข้าไปในกองกำลังบุตรหลานตระกูลยากจน “พวกเจ้ามักจะหัวเราะการถูกตามใจแต่เด็กของพวกข้าใช้หรือไม่พ่อนุ่ม วันนี้จะทำให้พวกเจ้าได้เห็นกันถ้วนหน้า”

มีเขาเดินนำ บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดก็ทยอยกันเข้าร่วม

ฮวาสวีนฮวนเสียงเบาในลำคอ “ให้ตายเถอะ คนเยอะเช่นนี้ คะแนนจะนับอย่างไร”

“มองเห็นผู้ใดถูกชะตาก็คให้ผู้นั้น” ไท่สื่อหลันเดินจากไปนิ่งเงียบ

“.....”

“นี่เป็นโอกาสทดสอบของการเรียนประจำวัน” ไท่สื่อหลันกล่าว “ถนัดอะไร ตนเองก็อาสาเอง ช่วยเหลือหน้าที่ซึ่งกันและกัน”

เหล่านักเรียนรวมตัวปรึกษาด้วยกัน ฮวาสวีนฮวนมองอยู่ไกลๆ ทำเสียงจู้จี้ กล่าวชม “ท่านหลี่ เจ้าดูสิ ตระกูลยากจนและตระกูลสืบทอดลำดับชั้นรวมตัวอยู่ด้วยกัน ทุ่มเทในเรื่องเดียวกัน ตั้งแต่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าก่อตั้งมา เจ้าข้าเห็นเป็นครั้งแรกเลย”

“แม่นางไท่สื่อไม่ใช่บุคคลธรรมดา” หลี่ฝูโจวยิ้มน้อยๆ “บางทีในภายหน้า นางอาจจะไม่ได้เปลี่ยนแปลงแค่กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

”

“ข้ากลับคิดว่า ถ้าหากว่านางสามารถเปลี่ยนแปลงเจ้าได้ ถึงจะเรียกว่าเป็นเรื่องปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” ฮาวาสวินฮวนเอียงศีรษะหยอกล้อ “ท่านหลี่ รู้จักเจ้ามาก็สองสามปีแล้ว ข้าไม่เคยเห็นการแสดงออกนอกจากรอยยิ้มของเจ้า ไม่เคยเห็นเจ้าปฏิบัติต่อหญิงคนอื่นๆ ไม่เหมือนกัน นางสามารถเป็นข้อยกเว้นได้หรือไม่”

หลี่ผู่โจวนิ่งเงียบเล็กน้อย ทันใดนั้นก็กล่าว “มาแล้ว”

ฮาวาสวินฮวนตกตะลึง เอียงหูตั้งใจฟัง สีหน้าเปลี่ยน และบนยอดไม้ จ้าวสื่อซานโฉบลงมาราวกับลมเรียบร้อยแล้ว ในปากเปล่งเสียงส่งสัญญาณเบาๆ เริ่มต้นจัดเตรียมลูกน้องที่หลบซ่อนพวกนั้นของตน

นักเรียนฝั่งนั้นปรึกษากันเสร็จเรียบร้อย ก็ได้ยินไท่สื่อหลั่นกล่าวอย่างเร่งรีบแต่ยังคงชัดเจน “เส้นเหมยฮวา บัญชาการ! โจมตีเจ็ดคน จัดกองทัพสองคน ยิงธนูห้าคน ใช้หอกสี่คน ใช้กระบี่ห้าคน...พร้อมรบ!”

ต่อด้วยเสียงของเส้นเหมยฮวา “อาวุธสามคนเป็นทหารช่าง เส้นทางข้างป่าบุดหลุมหลบภัยสามชื่อ! ถอยหลังสามก้าวเผื่อระวัง!”

“โจมตีเจ็ดคนปีกทั้งสองเผื่อระวัง!”

“จัดกองทัพสองคนคนหนึ่งโจมตีคนหนึ่งเผื่อระวัง ปรับตามรูปแบบกองทัพตน!”

“นักธนูขึ้นต้นไม้”

“ผู้ถือหอกจัดวางกำลังป้องกันแนวหลัง!”

.....

“ไท่สือหลันช่างมหัศจรรย์จริงๆ...” ฮวาสวินฮวนบ่นพึมพำกล่าว
“ที่จริงแล้วนางรู้ได้อย่างไรกัน...”

“หากว่าเส้นเหมยฮวาพบกับท่านหมิง” หลี่ฉูโจวกลับกล่าว “วัน
หน้าผลสำเร็จก็จะไร้ขีดจำกัด”

ฮวาสวินฮวนไม่ค่อยเข้าใจการบัญชาการ ฟังและมองเขา หลี่ฉูโจวกล่าว “ที่ไท่สือหลันพูดเป็นการรบที่ถูกต้อง แต่เส้นเหมยฮวากลับรู้สถานการณ์ภายใน ดังนั้นการวางแผนของนางจึงดูเหมือนแบ่งกองโจมตีเผ่าดู ที่จริงแล้วตอบรับซึ่งกันและกัน ชั่วพริบตาเดียวก็สามารถเปลี่ยนไปสู่การบุกโจมตีได้ นางรู้ว่าสถานการณ์ยังไม่ชัดเจน ไม่ควรแบ่งแยกการโจมตี ดังนั้นเกาะกลุ่มรวมพลัง บุกทะลวงรูปแบบการรบ กลับวางกำลังเฝ้าระวังเป็นชั้นๆ ใช้การป้องกันเป็นหลัก...เส้นทางแห่งการบัญชาการเป็นพรสวรรค์ที่แท้จริง”

ฮวาสวินฮวนมองซูย่าที่ตามติดไท่สือหลัน กล่าว “ซูย่าใจนิ่งมั่นคง เป็นบุคคลผู้มีความสามารถในรูปแบบการป้องกันรักษาที่ดีที่สุด เส้นเหมยฮวาดูเหมือนใจกล้าความจริงละเอียดอ่อน ได้รับข่าวไว มีฝีมือด้านการบัญชาการ แต่ไท่สือหลันกลับเป็นผู้นำโดยกำเนิด ในภายหน้าพวกนางโตขึ้น จึ๊ๆ...”

“ลืมตัวตัวเองได้อย่างไร” หลี่ผู่โจวยิ้ม สายตาราวกับมีความหมายลึกซึ้ง “ฮวาสวินฮวนรากเดิมเป็นอู๋เยว่ เข้าใจภาษารัฐต่างๆ มากมาย ฝีมือต่อสู้ล้ำเลิศ ทำศึกเก่งกาจกล้าหาญ ผู้พิทักษ์สตรีที่กล้าหาญที่สุด”

“อ่าๆ” ฮวาสวินฮวนหัวเราะใหญ่ ถูกจินตนาการของตนเอง หัวเราะเอาจริงๆ “อืม เจ้าพุดทูก ไม่แน่ว่าพวกเราหญิงสามสี่ คนนี้ ล้วนแต่เป็นผู้มีอำนาจใหม่ในวันหน้าคอยชี้ชะตาทหานฉี ไหน ตอนนี้กำลังเริ่มต้น ระวังหน่อย อย่าทำให้ข้าไม่พอใจ ข้างหน้าเจ้านี้ เป็นบุคคลผู้มีพลังอำนาจปกครองโลกในวันข้างหน้า เป็นหงซาน*แห่งใหม่ของทหานฉี ะอะอะอ่า...”

นางหัวเราะจนไม่สามารถยัดเอวทิ้งอไปแล้วข้างหนึ่งได้ หลี่ผู่โจว กลับค่อยๆ เก็บรอยยิ้มไป

.....

ชั่วครู่เดียวการบัญชาการจัดวางกำลังป้องกันก็เสร็จแล้ว ทุกคนแต่ละตำแหน่งหน้าที่ของตน จึงไต่หลังทิ้งให้อยู่ในกระโจมหลังที่อยู่ตรงกลางสุด ไท่สื่อหลันไม่กังวลความปลอดภัยของเขา เพราะว่าเจ้าวสีอานนำคนกลุ่มหนึ่งเต็มจำนวนมาอยู่ใกล้ๆ พวกเขาไม่สนใจความเป็นตายของคนอื่น เพียงแค่รับผิดชอบต่อจิ้งไท่หลันเท่านั้น

เหล่านักเรียนมีความสุขและตื่นเต้น กลับล้มหายใจไว้ ชูย่าไม่ได้เข้าร่วมต่อสู้ เพียงแค่นั่งอยู่ข้างไท่สื่อหลัน เช็ดธนูของนางช้าๆ เล่นเหมยฮวาและพวกนางยืนอยู่ด้วยกัน ช่อนตัวอยู่หลังตนไม้

บริเวณใจกลาง

“ซูย่า เจ้าควรจะไปเข้าร่วมการฝึกซ้อม” ไท่สื่อหลันขมวดคิ้ว

“ข้าบอกแล้ว จะตามเจ้า”

“ข้าไม่เคยทำอะไรให้เจ้า ไม่จำเป็น” แต่ไหนแต่ไรไท่สื่อหลันไม่เกรงใจ

“ข้าไม่สน” น้ำเสียงซูย่าแหบแห้ง “คนในยุคทองของพวกเขา บัญคุณหนึ่งหยดต้องทดแทนด้วยน้ำตกที่ไหลล้น ยิ่งไปกว่านั้น ที่เจ้าให้ไม่ใช่หยดน้ำ พี่ชายข้าตายภายใต้ธนูที่ยิงเข้ามามากมาย ข้าฝันแต่จะเรียนทักษะธนู ยิ่งกลับไป” นางกล่าวทีละคำ “ไม่มีเจ้า ข้าเรียนทักษะธนูขั้นสูงไม่ได้ไปตลอดกาล”

ไท่สื่อหลันไม่พูดอะไรอีก

ตอนนี้เสียงลมค่อยๆ พัดแรงขึ้น ในความเลือนรางก็ได้ยินเสียง กีบเท้ามาแล้ว สื่อเสี่ยวชู่ยเสียงเบาๆ ก็กล่าว “โอหยา ผู้ช่วยสอน ฮวาและผู้ช่วยสอนหลี่ไม่เลวเลยจริงๆ ยังขี่ม้ามาด้วย!”

“เบนความสนใจจากการรบ หักคะแนน!” เส้นเหมยฮวาตะโกน อย่างเย็นชา ท่าหน้อย่างโหดร้าย

สื่อเสี่ยวชู่ยปิดปาก...

แสงจันทร์สลับ นอกป่ามีเส้นทางโค้ง เป็นทางแยกจากถนนสายหลักขยายลงมา ตอนนี้ทางแยกสิ้นสุดลง ปรากฏเงาคน

*หงซาน (紅山) ชื่อพื้นที่ในเขตหนึ่งของมองโกเลียใน

ตอนที่ 57-4 ร่วมเดินทาง

ทุกคนต่างก็ตกตะลึง ตอนแรกคิดว่าฝ่ายโจมตีและรักษาจะต้องเปิดศึกก่อน ไม่คิดว่าจะเร็วเพียงนี้ ‘ผู้ช่วยสอน’ มาถึงแล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องร่วมแรงกันต้านศัตรูก่อน

ทุกคนใช้สมาธิตั้งมั่นเตรียมป้องกัน มือข้างหนึ่งของเส้นหมยอวาชูอยู่กลางอากาศ วินาทีที่เอาลงมานั้น ก็เป็นการโจมตีอย่างพร้อมเพรียง

ก่อนหน้านี้ผู้ช่วยสอนทั้งสองได้แจ้งให้ทราบเรียบร้อยแล้ว เมื่อมองเห็น ‘ศัตรู’ ไม่ต้องอ้อมมือ กำลังทั้งหมดพุ่งออกไป ในความคิดของนักเรียน แผนการนี้ของตนเอง ไม่เพียงพอให้ผู้ช่วยสอนสองท่านพิจารณา ดังนั้นตอนนี้อาวุธยุทธโธปกรณ์ จึงล้วนแต่เป็นกระบี่จริงหอกจริง

เงาคนนั้นขมุกขมัวก่อน เลื่อนร่างแต่สามารถมองเห็นว่าขีม้าเข้ามา เพียงแค่ท่าทางขีม้าแปลกประหลาด เอียงไหวสั่นคลอน ตลอดทางพุ่งอย่างเดือดพล่านเข้ามาข้างป่า ทันใดนั้นก็ล้มลงไปข้างล่าง

ท่าทางที่เขาล้มลงไปแข็งทื่อ ไม่เหมือนทะยานออกมา แต่กลับเหมือนล้มปักลงไป

“น่าจะเป็นผู้ช่วยสอนอวาชู เลียนแบบได้เหมือนจริงๆ” นักเรียน

ทุกคนแอบหัวเราะเยาะ

มีเพียงเส้นเหมยฮวาที่รู้สถานการณ์ภายใน สายตาเฉียบแหลม ไม่กล้าผ่อนคลาย พบว่าสถานการณ์นี้ มือที่ยกไปได้ครั้งหนึ่ง หยดลงทันใด

แต่เพราะว่ายังมีคนตื่นเต้นเช่นเคย คันธนูที่ขึ้นพาดสายสูญเสีย การควบคุม เสียง ‘ฟืบ’ ดังคราหนึ่ง ลำแสงลูกธนูหนึ่งดอกยิ่ง ลอยข้ามป่าออกไป

“โอ้ย” เสียงร้องต่ำด้วยความเจ็บปวดดังครั้งหนึ่ง คนผู้นั้นหมุน กลิ้งอยู่บนพื้น บนต้นขาลูกธนูที่มีโลหิตสดหยดลงหนึ่งดอกปัก ทะลุ

ทุกคนต่างก็นิ่งทิ่ม...ผู้ช่วยฝึกสองท่านเข้าถึงบทเกินไปแล้ว กระทบ

ทันใดนั้นไฟส่องหลั่นก็ตบป่าเส้นเหมยฮวาทีหนึ่ง

เส้นเหมยฮวาเงยหน้าขึ้น มองเห็นเงาดำหนึ่งผืนใหญ่ด้านหน้า ปะปนกับเสียงกิบมั่วดูเดือด

ที่แท้แล้วมีศัตรูกลุ่มใหญ่!

ตอนนี้นักเรียนกำลังละความสนใจ เส้นเหมยฮวามีไหวพริบรวดเร็วในสถานการณ์ฉุกเฉิน ตะโกนเสียงต่ำ “นี่เองเป็นการทดสอบ! อย่าหลงกลแผนการที่ทำให้สับสนของผู้ช่วยสอนทั้งสอง ทำศึกตามแผนเดิม!”

นักเรียนได้สติ ดึงพลังขึ้นมาอีกครั้ง วิชาที่หยางเฉิงเรียนคือ หอก ชะโงกศีรษะมองเห็นควันดำกลุ่มใหญ่ข้างหน้า แลบลั่น ออกมาตื่นตระหนกกล่าว “ผู้ช่วยสอนสองท่านตั้งมั่นในความพยายามอย่างมาก หาผู้ช่วยมาได้มากมายเช่นนี้!”

“ไท่สื่อหลัน” เล่นเหมยฮวาแสดงท่าทีเคร่งขรึม “คู่ต่อสู้มีจำนวนมาก เหตุผลในการมาไม่แน่ชัด พวกเราไม่สามารถลงมือก่อนได้ ”

“เจ้าจัดการ” อำนาจเด็ดขาดของไท่สื่อหลันมอบให้ ตนเองก้าวไปข้างหน้าเอาคนที่ได้รับบาดเจ็บจากลูกธนูประคองขึ้นมา คนผู้นั้นใบหน้าที่ทั้งใบเต็มไปด้วยฝุ่น สีหน้าท่าทางซีดเซียว ท่ามกลางการสะลึมสะลือพิมพ์กล่าว “ช่วยข้า ช่วยข้า...”

“คู่ต่อสู้มีคนมาก ใช้แผนการการล่อลวงศัตรูให้จมดิ่ง เปลี่ยนการจัดแถว!” เล่นเหมยฮวาที่อยู่ฝั่งนั้นออกคำสั่ง

ไม่ได้ห่างออกไปมาก ผู้ช่วยสอนสองท่านที่คุณกองกำลังอยู่บนต้นไม้ที่ไม่ไถลนัก ต่างก็พยักหน้าเจี๊ยบๆ

ชั่วขณะเดียว คนกลุ่มนั้นก็ขี่ม้าเข้ามาตรงหน้าเรียบร้อยแล้ว

“ยิง!”

มือธนูยิงธนูออกไปอย่างพร้อมเพรียง ลูกธนูยาวสีดำดำราม ออกไป ข้ามผ่านป่าด้านนอกสามฉือ เสียงแหวกอากาศดังคราหนึ่ง ปีกพ่องลงไปยังหน้าม้าที่อยู่ด้านหน้าสุดตัวหนึ่ง

ลูกธนูพุ่งปักลงตรงหน้าม้าห่างสามจ้าว สำหรับหนานฉี นี่เป็น
ความหมายของการกล่าวเตือนและไต่ถาม

ทันใดนั้นทหารม้าดิ่งบัง**ย่นม้าฉับพลัน ม้าพันธุ์ดีร้องเสียงยาว
ยืดยาว ไต่แสงจันทร์รูปเงาทรงพลั้ง

“มีศัตรู!” ผู้นั้นตะโกนดัง “ฆ่า!”

คำว่า ‘ฆ่า’ หนึ่งคำดังขึ้นมา ไท่สื่อหลันก็รู้ทันทีว่าไม่ดี

น่าจะพบเข้ากับโจรดักปล้นกลางทาง เป็นโจรป่าเถื่อนในหุบเขา!

“ยิง!” นางสั่งโจมตีเสียงดังก่อนหน้าที่เส้นเหมยฮวาจะได้สติ
กลับมา

เสียงของนางและเสียง ‘ฆ่า’ นั้นของศัตรูแทบจะออกมาพร้อม
กัน น้ำเสียงเพ็งจะเปล่งออกมา เสียงฟู่ดังขึ้นทันทีคราหนึ่ง คู่
ต่อสู้ยิ่งธนู!

ธนูหนักแน่นลูกธนูหนักแน่น!

ลูกธนูสีดำ รวากับว่านเขาฝั่งนั้นจู่ๆ ก็ระเบิดเมฆหนาที่บดล่อยเข้า
มา เพ็งจะปรากฏออกมาจากหลังภูเขา พริบตาเดียวก็อยู่เหนือ
ศีรษะแล้ว ทัวทั้งพื้นที่ กิ่งไม้กิ่งหนาเท่าแขนแตกหัก กิ่งไม้แตก
ใบไม้กระจัดกระจาย ดังกรอบแกรบปลิวว่อน

“โอ๊ย...” เสียงร้องเจ็บปวดดังครั้งหนึ่ง มีธนูผู้มีประสบการณ์

ไม่เพียงพอผู้หนึ่ง ตื่นตระหนกจนยืนกายออกมาจากต้นไม้ ถูก
ลูกธนูปักเข้าที่แขน ธนูตกลงบนพื้น ชั่วพริบตาถูกนักเรียนกอง
กำลังจัดแถวเป็นขบวนได้ข้างหลังสนับหนุนรับไป

“ให้ตายเถอะ!”

เส้นหมยฮวาทั้งตกใจทั้งโมโห...คิดไม่ถึงอย่างยิ่ง คู่ต่อสู้ไม่
แม้แต่จะเอ่ยถาม ก็ฆ่าคนอย่าง**ยมโหด!

ก่อนหน้านี้ไท่สื่อหลันบอกกลับคล้ายคลึงคลาว่ามีสัญญาณ
เตือน นางยังไม่ยอมรับ ตอนนี้ในใจเพิ่งจะร้องตะโกนโชคดีเป็น
อย่างยิ่ง ถ้าหากว่าไม่มีการเตรียมล่วงหน้า ให้คนที่ไม่
ไตร่ตรองสิ่งใดกลุ่มนี้พุ่งเข้ามา ไม่รู้ว่าต้องตายต้องบาดเจ็บมาก
น้อยเพียงใด!

คู่ต่อสู้ดูดันโหดร้ายอย่างแท้จริง หลังจากยิงธนูก็ไม่หยุดอยู่
เลยแม้แต่บ่อย คนที่นำหน้าหัวเราะอย่างบ้าคลั่งคราหนึ่ง “ฆ่าให้
หมด!” เมียนม้าพุ่งเข้ามา

ก๊ิบเท้าม้าขอบหน้าทะยานขึ้น ชายร่างกำยำสวมหน้ากากกลุ่ม
นั้นชักกระบี่ออกมาจากหลังม้า แกว่งแขนฟันอย่างเดือดพล่าน
ไปมา แสงกระบี่สว่างจ้า ในความสลัวมีสีโลหิตร้อนฉ่า ป่าไม้รอบ
ทิศล้มขวาง พุ่มไม้มีหนามแตกกระจาย เหล่านักเรียนยังดีอยู่ ใน
ใจตั้งแต่ต้นจนบัดนี้รู้อย่างแน่ชัดว่า ‘นี่คือการทดสอบระดับยาก
ยิ่งสนามหนึ่ง’ ส่วนใหญ่คิดว่าแสดงถึงบทบาทมากเกินไป ต้อง
ดึงเอากำลังวังชาขึ้นมารับมือ แต่เส้นหมยฮวากลับรู้สถานการณ์
ภายใน อย่างไรเสียนางก็ไม่เคยเผชิญหน้ากับสถานการณ์
สังหารเช่นนี้จริงๆ มาก่อน ตกตะลึงชั่วหนึ่ง สัมภาษณ์วิชาการ

วินาทีนี้ที่นางนึ่งเงียบ เสียงของไต้สื่อหลันดังขึ้นได้ถูกเวลา

“ยิง!”

“เคลื่อนหน้าสามก้าวสับเปลี่ยนใช้หอก!”

“ใช้แผนต่อสู่มือดิ่งเชือก!”

ชุดคำสั่งดังออกไป เหล่านักเรียนปฏิบัติอย่างเป็นระเบียบ ลูกธนูที่ยิงไปดอกหนึ่งทำให้ม้าที่อยู่หน้าสุดตัวนั้นตกลงไปในคูน้ำที่ไหลเป็นสายไถ่ๆ คนเหล่านั้นพุ่งเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง ไม่มีทางคาดคิดว่ากองกำลังที่พบจะสามารถเตรียมคูน้ำเชือกม้า ม้าตัวที่นำหน้าพุ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเหยียบบนคูน้ำ เสียงร้องนำเวหนาดังครั้งหนึ่งสนั่นลั่นลง ม้าข้างหลังที่ติดกันถูกเกี่ยวพันถูกกีดขวาง ชั่วพริบตาลั่นลงไปสิบกว่าตัว

แผงหญ้าที่กระเด็นขึ้นมาร่วงลงบนเท้าเส้นเหมยฮวา ทันใดนั้นนางก็ตกใจตื่น ใบหน้าทั้งใบแดงก่ำ เร่งรีบรับอำนาจบัญชาการต่อ

“จ้าวสื่อซาน!” ไต้สื่อหลันตะโกนดุเดือด “สรรพสิ่งใดไร้พื้นฐานสรรพสิ่งนั้นมีอาจดำรงอยู่! มาที่นี่!”

จ้าวสื่อซานนำคนปรากฏออกมาอย่างรวดเร็ว เขาเองก็มองออกว่าศัตรู*ยมโหด ไม่ช่อนอยู่นอกป่า กลับถลันเข้ามาหาเหล่าผู้โชคร้ายทั้งหมด รวมทั้งจึงไต้หลันด้วย

“ชนะรอบแรก!” ไท่สื่อหลันเสียงดังกล่าว “ผู้ช่วยสอนฮวาสั่งข้า จดคะแนนให้พวกเจ้า ทำลายศัตรูทั้งหมด แจ้งต่อผู้ดูแลให้ รางวัลความดีความชอบ!”

ภายใต้รางวัลใหญ่ต้องมีชายกล้าหาญ เดิมทีเหล่านักเรียน เผลอหน้ากับการบุกฆ่าโหด*ยมที่นอกเหนือจินตนาการ แม้ข้า หลาดมากน้องเพียงใด แต่ตอนนี้กลับถูกกระตุ้นพลังขึ้นมา สง เสี่ยวเจียส่งเสียง ‘ฮีบ’ ที่หนึ่ง แกว่งกระบองหนามสองด้าม กระโดดออกมา สงเสี่ยวเจียเพื่อนตัวน้อยหลังค่อมของเขาตาม ติดมาข้างหลัง ร้องเสียงดัง “เขี่ยนมัน เขี่ยนมัน!”

ความแข็งแกร่งของร่างกายสงเสี่ยวเจียได้เปรียบโดยกำเนิด พุ่ง ออกไปแกว่งกระบองฟาดอยู่พักหนึ่ง ฟาดคนที่สะดุดม้าหล่น ลงพื้นแต่ละคนจนหมดสติ เชี่ยวต้าเจียงอยู่ข้างหลังเขา ไม่หยุด บัญชาการ “หลังซ้าย! หมุนขวา! ข้างหลังมีศัตรู!”

ชายอ้วนดำผู้หนึ่งกระโดดลงม้า ก้าวเหยียบศพเพื่อนร่วมทางเร่ง ฝีเท้าพุ่งเข้ามา ร่างยังไม่ถึง แสงกระบี่ขาวม้วนดั่งน้ำตกตกลงมา เรียบร้อยแล้ว สงเสี่ยวเจียเงยหน้าขึ้นทันทีทันใด เป่าลมเปล่ง เสียง “ย้า!” เสียงดังสะท้อนครั้งหนึ่ง สองคนต่างก็ส่องแสง สว่างจ้า ชายอ้วนดำถอยหลังไปครึ่งก้าว ใบหน้าดำของสงเสี่ยว เจียพองจนแดงจัด

เชียวต้าเจียงเองก็โผล่เข้ามาทันทีราวอสรพิษ ใช้โอกาสที่ศัตรู ยืนไม่มั่นคง ฟาดกระบองไปยังเท้าของคู่ต่อสู้

“โอ๊ย” เสียงร้องทรมานคราหนึ่ง ชายอ้วนดำกระโดดไปมา เหล่านักเรียนหัวเราะพรีดออกมา บรรยากาศตึงเครียดพลันจาง

ลงไปอย่างมาก ท่าทางก็ยิ่งมั่นคงเป็นระเบียบ นักรูเรียงแถว
เรียบร้อย สับเปลี่ยนสามแถวยิ่งธนู หอกตามการบัญชาการ
จังหวะที่คู่ต่อสู้ยืนไม่มั่นคงลงมือแม่นยำ นักเรียนที่ชำนาญต่อสู้
และระยะใกล้เดินเข้าไปทั่วสนามรบ เลือกลงมือเฉพาะศัตรูที่
ตกม้า ไม่เพียงแต่กีดกันศัตรูอยู่ข้างป่า แต่ยังค่อยๆ ล้อมเอาไว้

ตอนที่ 57-5 ร่วมเดินทาง

ตอนนี้คู่ต่อสู้เองก็รู้สึกว้าปดปดเช่นกัน ชายสวมหน้ากากนำ
หน้าคนหนึ่งตะโกนเสียงต่ำโกรธแค้น “เรื่องอันใดกัน คนที่อยู่ที่นี่
พวกนี้ยังมีคนช่วยดักซุ่มโจมตี”

“จับกุมโจรจับกุมผู้นำก่อน!” อีกคนกล่าว “ในป่าสามคนนั้น!”

สายตาเขามองจ้องมองแน่นิ่งไปที่ไต้สือหลัน เลื่อนเหมยฮวา
และซูย่า

“ธนูมา!”

หนึ่งลูกธนูสามสาย หัวธนูบุบยาพิษ แสงสีดำอ่อนๆ ส่องสว่าง
ราวกับดวงตาของอสรพิษ

ไต้สือหลันที่ตั้งใจต่อการสู้รบเงยหน้าขึ้นทันใด สัญญาณเตือน
เกิดขึ้นอีกครั้ง!

ก่อนหน้าที่ยังมองไม่เห็นธนูดำมืด มือหนึ่งนางพลก่เลินเหมยฮ
วาล้มลง ทันใดนั้นดังซูย่าถอยไปข้างหลังอย่างรวดเร็ว

‘ฟืบ!’

ลูกธนูแยกเป็นสามดอกกลางอากาศ โค้งงอครึ่งหนึ่งอย่าง
แปลกประหลาดในอากาศ ข้ามผ่านกลุ่มคน พุ่งตรงไปยังคน
สามคน ลูกธนูหนึ่งเฉียดผ่านส่วนสะโพกเส้นเข็มยหว่าที่ลั่นลง
ดึงเอาผ้าไหมชิ้นหนึ่งติดมาด้วย ลูกธนูอีกสองดอกสมบูรณ์ มุ่ง
ตรงมาข้างหน้าไท่สื่อหลั่นและซูย่า

‘ฟืบ!’ ซูย่าที่ถือธนูอยู่ในมือมาโดยตลอด ในตอนที่ถูกไท่สื่อ
หลั่นดึงไปข้างหลังอย่างแรง ยังคงปล่อยลูกธนูออกไปเหมือน
เดิม!

‘เปรี้ยะ’ ลูกธนูสีขาวของนางล้าหน้าอย่างคาดไม่ถึง โจมตีกลาง
ลูกธนูสีดำ รวากับติงฟู้นชีซุ่น* เสียงดังเปรี้ยะคราหนึ่งด้ามธนู
กระจายออกเศษไม้ยังออกไปทั่วสารทิศ

ลูกธนูสองดอกปะทะกันจนแตกออกเป็นสี่ท่อน ปลายลูกธนูที่
แตกออกกระแทกไปบนลูกธนูดอกที่ยิงมาทางด้านหน้าของซูย่า
จนหัวธนูเอียงไปเล็กน้อย แต่พุ่งตรงไปยังหัวไหล่ของนางเช่น
เดิม!

ซูย่าไม่แสดงออกทางสีหน้าเลยแม้แต่เล็กน้อย กำจัดอันตรายของ
ไท่สื่อหลั่นได้แล้ว ก็คือชัยชนะ!

บนต้นไม้สูงที่ไม่ไกลนัก ฮวาสวินฮวนกำลังจะเอียงตัวลงมา
อย่างใจร้อน “ไม่ได้แล้ว! พวกเราควรลงมือแล้ว!”

“ช้าก่อน!” หลี่ฝูโจวยื่นมือจับไหล่นางไว้

ลูกธนูลอยแผดเสียงดังรุนแรง ทันใดนั้นไต้สือหลั่นก็ยกมือขึ้น
คว้า

‘เปรียะ!’

เงาฝ่ามือสีขาวกระจ่างสายหนึ่งในความมืด สัมผัสเข้าปลายลูก
ธนูด้านข้าง หัวธนูพลันสั่นเล็กน้อย หลังจากนั้นยังคงเป็นเสียง
แผดร้องตามมาทันที ปะทะเข้ากับหัวไหล่ของซูย่า

ซูย่าหลับตา รอความเจ็บปวดเข้ามา ทว่าชั่วพริบตานางก็ลืมตา
ขึ้นอย่างงัน

ลูกธนูสีดำไร้เสียงไร้ลมจากข้างหน้านางตกลง ซูย่ารู้สึกหัว
ไหล่เจ็บปวด แต่กลับไม่มีโลหิตไหล เหมือนว่าเพียงแค่เป็นการ
ชนให้บาดเจ็บ ปลายเท้านางหยิบธนูที่ตกลงพื้น เมื่อมองลงไป
สายตาก็แน่นิ่ง

ลูกธนูยังคงเป็นลูกธนูนั้น ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ คาดไม่ถึงว่าหัวธนูพุ่งลง
เล็กน้อย กระทั่งไม่สามารถทะลุผ่านเสื้อคลุมผ้าป่านของนางได้

เส้นหมยฮวคลานขึ้นมาจากพื้น มือคว้าไปกอดต้นขาไต้สือ
หลั่นร้องไห้ใหญ่ “เจ้าช่วยชีวิตของข้า หลังจากนั้นข้าจะเป็นคน
ของเจ้า...” ถูกไต้สือหลั่นใช้เท้าถีบออกไป

“เมื่อครูเกิดเรื่องอันใดขึ้น” ฮวาสวินฮวนางงันถามหลี่ฝูโจว ช่วง
สั้นๆ นั้นเร็วเกินไป มองดูแล้วเป็นฝ่ามือไต้สือหลั่นเฉียดลูกธนู
ของคุณต่อสู้อย่างไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดซูย่าโดนลูกธนูแล้วไม่บาดเจ็บ

เจ็บ

สายตาหลี่ฝูโจวลึกซึ้ง สายศีรษะเบาๆ

สถานการณ์รอบตอนนี้ นักเรียนได้เปรียบอย่างถึงที่สุดแล้ว
อาการตื่นตระหนกไม่คล่องแคล่วที่ผ่านมามันแรกเข้าที่เข้าทาง
แล้ว ยิ่งร่วมมือกันยิ่งแน่นหนา ท่าทางก็ยิ่งปราดเปรียว คู่ต่อสู้
เกือบร้อยคน พุ่งเข้าป่าอย่างโหด*ยม แต่กลับไม่สามารถเข้า
มาใกล้ได้สักก้าว คิดจะถอยออกไปก็ถูกคนที่จ้าวซือซานนำมา
ปิดล้อมเป็นที่เรียบร้อย สถานการณ์ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอีกฝั่งที่
กลับอยู่ภายใต้การโจมตี หลายต่อหลายคนสูญเสียชีวิต
เคลื่อนไหวถูกจับเป็นเชลยศึก

“ชนะศึกแรก!” ฮวาสวีนฮวนปรบมืออย่างมีความสุข กำลังจะลุก
ขึ้นลงไปสะสางความวุ่นวาย จู่ๆ หลี่ฝูโจวก็คว้ามือตึงนางไว้

“เจ้าฟัง!”

ฮวาสวีนฮวนตกตะลึง เอียงหูตั้งใจฟัง ทันใดนั้นหน้าเปลี่ยนสี
นางดีดตัวทันที โฟไปทางป่าลึกอย่างรวดเร็ว!

ขณะเดียวกับที่ร่างนางโผออกมา เป็นช่วงเวลาหลังจากกระโจม
กลางป่าจู่ๆ ก็ปรากฏเงาคน คู่ต่อสู้ยังคงเป็นสวมหน้ากากผ้า
สีดำ ปรากฏออกมาอย่างไรเสียงไร้ลม รวากับมารร้าย

คนพวกนี้เห็นได้ชัดเจนว่าอาศัยช่วงที่คนข้างหน้าตั้งใจต่อสู้กับ
โจรโหด*ยม ฉวยโอกาสอ้อมเข้าไปในป่า จิตใจทุกคนต่างก็อยู่
ด้านหน้า ท้ายที่สุดก็ให้พวกเขาแฝงตัวเข้ามาใกล้

พอเงาคนสองสามสายนั้นปรากฏขึ้น ฮาวาสวินฮวนหลี่ผู้โจวเฟิง
จะสังเกตเห็น ไท่ลือหลั่นเองก็โผล่ไปข้างล่างในเวลาเดียวกัน

เสียงตบดังคราหนึ่ง เส้นหมยฮวาที่เฟิงจะป็นขึ้นมากฎกนางทับ
ไว้ แล้วยังล้มจนปากกินโคลนเข้าไป...

แต่ว่าสายไปแล้วก้าวหนึ่ง แสงสีขาวกะพริบทีหนึ่ง ดังหิมะปลิว
ว่อนลงมา อาวุธลับชุดหนึ่ง ระดมขัดใส่กลางหลังไท่ลือหลั่น!

เบ้มหางหงส์ มีदनางแ่อน มีดเหริญทอง หินตึกแต่น ลวด
หนาม...ทั่วท้องฟ้าบินฉวัดเฉวียน แผลเสียงร้องดังสะอื้นให้ คู่
ต่อสู้ลงมือโหด**ยมอย่างยิ่ง กลัวอย่างมากกว่าอาวุธชิ้นหนึ่งไม่
พอจะทำให้ไท่ลือหลั่นตายได้ เมื่อลงมือจึงใช้อาวุธมากมายนับ
สิบอย่าง

ตอนนี้ซูย่าได้รับบาดเจ็บไม่ทันได้สติ คนที่เหลือต่างก็อยู่ข้าง
หน้าป่า ด้านหลังที่ปลอดภัยที่สุดจู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นที่ที่ไม่อาจมี
ชีวิตรอด!

‘พีบ’

ในความมืดเงาสีฟ้าโฉบผ่าน ชั่วพริบตา ก็ข้ามผ่านต้นไม้เขียว
ใบไม้หลายพันใบ ม้วนตีใบไม้ขึ้นมาราวกับคลื่นเป็นชั้นสายลม
หมื่นสาย เสียงลมพัดดังทั่วพักษหนึ่ง รอบด้านทั่วฟ้าเต็มไปด้วย
ใบไม้สีเขียวกระจัดกระจายทั้งหมดทั้งมวล พร้อมกับร่างคนผู้นั้น
ลอยหมุนอยู่กลางอากาศ หลังจากที่เขาผ่านไปอีกครั้ง ใบไม้ร่วง
ลงมามากมายดังฝน

แขนเสื้อคนผู้นั้นสะบัดคราหนึ่ง ฝนใบไม้ก็เกาะกลุ่มกันทันใด
ราวกับกระบองหยก คล้ายกับมังกรคะนองน้ำ ในแขนเสื้อของผู้
ที่ระบ่ำอย่างดุเดือดผู้นั้น ตะพึดดินหมุนตัวลงมา ทันใดนั้นก็
เงยหน้าขึ้น ปะทะกับอาวุธลับนับร้อยพันชิ้นนั้นอย่างโหด*ยม

เสียงปึงปึงดังขึ้นไม่หยุดหย่อน ใบไม้สีเขียวขจีกระจัดกระจาย
อีกครั้ง รอบด้านเลือนรางดูสายฝนสีเขียวอ่อน บดบังสายตา
ทุกคน ผ่นพงทะลุเข้าไปในตา ไท่สื่อหลันทนไม่ได้หรีตาลง

ในขณะที่หรีตา คล้ายกับว่าเกิดท่วงท่าสง่างามชั่วแวบหนึ่ง คนผู้นั้น
พลันปรากฏออกจากสายฝนสีเขียวอ่อนราวกับเทวดา เมื่อ
ก้าวเข้ามา ยื่นมือถึงทันใด ไท่สื่อหลันรู้สึกเพียงแค่ว่าร่างกาย
เบาลอยขึ้นไปแล้ว

ขณะนั้นฝนใบไม้เลือนราง สีเขียวอ่อนเต็มตา กลิ่นหอมสดชื่น
เต็มจมูก นั่นเป็นกลิ่นของพืชพันธุ์ ฝาดเล็กน้อยแต่เย็นสบาย
โพเข้ามาบนหน้า เหมือนกับปากของใครจุมพิตลงอย่างอ่อน
โยน

ไท่สื่อหลันก้มหน้าลงมอง ข้างล่างหมอกสีเขียวชั้นหนึ่งยังไม่
จางไป คล้ายกับเมฆอ่อนนุ่มลอยล่องกลุ่มหนึ่งโอบอุ้มคนของ
ตนไว้ ในความรวดเร็วข้างใบหน้ายังคงเจียบสัจด์เหมือนเคย
สายตาที่มองไปข้างล่างจืดจ่อ

ชายที่ตั้งใจและกำยำสูงใหญ่ มีบุคลิกเฉพาตัว

ฝนใบไม้สีเขียวปกปิดการมองเห็นร่างของไท่สื่อหลันและหลี่ผู่

โจว และปิดบังสายตาของศัตรูโดยปริยาย คนที่ยิงอาวุธลับออกมากลุ่มนั้น อาวุธลับเพิ่งจะออกมาเป้าหมายก็สลายหายไปแล้ว พลันเห็นเป็นเมฆเขียวกีดกันสายตา ลมพัดโหมอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาต่างก็ถูกทำให้หริ่ง ตื่นตกใจจนรีบเร่งถอยไปข้างหลัง

เพิ่งจะถอยออกไปได้หนึ่งก้าว หมอกเขียวข้างหน้าแผ่กระจาย ออก คนผู้หนึ่งไม่รีบไม่ร้อนก้าวออกมาจากหมอกเขียว ในแขนเสื้อยื่นฝ่ามือบารวากับหยกข้างหนึ่งออกมา กดเบาๆ ที่แผงอกของเขา

คนผู้นั้นส่งเสียงไม่พอใจครั้งหนึ่ง เงยหน้าหายไปข้างหลัง ในมืออาวุธลับชิ้นสุดท้ายชิ้นหนึ่งปล่อยออกไปอย่างไม่ลดละความพยายาม เป็นขวานด้ามเล็กที่หมุนวนเข้ามาชิ้นหนึ่ง

ขวานเล็กหมุนตัวมาถึง นิ้วมือหลี่ฝูโจวเตะไปที่ด้ามขวานพอดี พอดีกับในช่วงเวลานี้ ไท่สื่อหลันที่ไม่เคยชินกับการถูกอ้อมติดดิน จะกระโดดลงมา กระแทกกับแขนหลี่ฝูโจว นิ้วมือที่เตะไปยังจุดบนขวานของเขาก็เอียงทันใด ขวานด้ามเล็กลอยออกไป โจมตีไปทางใบหน้าไท่สื่อหลัน

ตอนนี้ระยะห่างไกลอย่างยิ่ง เสียงลมพัดมายังใบหน้า ทันใดนั้น หลี่ฝูโจวยื่นมือกดศีรษะไท่สื่อหลัน ตีดแนบแน่นไปยังหน้าอก ร่างกายเอนเอียง

‘ตบ’ เสียงดังสนั่นคราหนึ่ง แสงสีเงินกะพริบขึ้นทันใด ขวานเล็กกระแทกผ่านจากหัวไหล่หลี่ฝูโจว ฉีกเสื้อคลุมตรงหัวไหล่เขา ออกขาดเป็นรอยยาวหนึ่งเส้น หลังจากนั้นก็ตกลงไปยังที่ไกลๆ ทันที

ไต้สือหลันถูกหลี่ฉู่โจวกดดันไปที่หน้าอก ขวานด้ามนี้เกือบจะ
เฉียดปลายจมูกนางผ่านไป เสียงขาดของเสื้อคลุมดังคราหนึ่ง
ขาดออกตรงหน้านาง ใบหน้านางเท่ากับว่าถูกกดลงไปที่หน้าอก
หลี่ฉู่โจวพอดี

ไต้สือหลันรีบเงยหน้าขึ้น แต่ตอนนี้หลี่ฉู่โจวกลับวางใจไม่ลงเช่น
เคย และไม่สังเกตเห็นอะไร ยังคงนางไวแน่น แต่ขนตาไต้สือ
หลันกะพริบรวดเร็วอย่างมาก ปิดไปมาจนเขาค้นเล็กน้อย อดไม่
ได้ก้มหน้าลง ก็เห็นดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของไต้สือหลัน ชำเลียง
มองตรงไปยังบางที่

หลี่ฉู่โจวปล่อยมือดังฟืบ...

ไต้สือหลันหลบตา ปล่อยออก ตอนที่นางดีดออกจากอ้อมอก
ของหลี่ฉู่โจว ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกในใจเบาหวิวพักหนึ่ง

ทั้งสองกำลังเร่งรีบแยกออกจากกัน แต่ยิ่งรีบก็ยิ่งเกิดเรื่อง จู่ๆ
ไต้สือหลันพ่นลมออกจากจมูกครั้งหนึ่ง ศีรษะเอียง

เพื่อที่นางจะทำศึกได้สะดวก ปีนปักผมที่พันผมสั้นขึ้นไป เกี้ยว
ไปบนเสื้อที่ขาดออกของหลี่ฉู่โจว

ทั้งสองมองกันและกันปราดหนึ่ง แต่ว่าชั่วพริบตา จู่ๆ ไต้สือหลัน
ก็คว้าโคนผม ดึงออกอย่างแรง

เสียง ‘แฉวก’ ดังขึ้นคราหนึ่ง...

*ซีซุ่น (七寸) เป็นอวัยวะบริเวณส่วนท้องของงูโดยประมาณ
ว่ากันว่าหากตีงูให้ตีตรงซีซุ่นซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้ตายได้

ตอนที่ 58-1 อย่าแย่งข้าอีก

เดิมทีเสื้อผ้าของหลี่ฉู่โจวก็ขาดออกอยู่แล้ว ข้าวพริบตาถูกฉีกขาดจนถึงส่วนปลาย...

หลี่ฉู่โจวกำหน้ามอง สีหน้าเปลี่ยนทันที ทันใดนั้นก็ยื่นมือผลักไ้เสื้อหล่นออก

แต่ไหนแต่ไรเขาสุขภาพอ่อนนุ่ม กิริยาเป็นกันเอง ไม่เคยกระทำการเสียมารยาทใดๆ ตอนนี้อการผลักออกไปครั้งนี้ กลับแสดงให้เห็นถึงความริบร้อนและหยาบคายบางส่วน ไ้เสื้อหล่นถูกฉีกจนตกตะลึง

นางตกตะลึง หลี่ฉู่โจวเองเองก็ตกตะลึง กำหน้าลง มองมือของตนเองอย่างงงงัน เหมือนไม่อาจเชื่อว่าการกระทำเมื่อครูนั่นเป็นตัวเขาที่ทำลงไป

ทั้งสองมองกันอย่างตกตะลึง บรรยากาศอึดอัดชั่วขณะ

เงาคนกะพริบ ฮวาสวินฮวนพุ่งเข้ามา คนยังไม่ถึงก็เกิดเสียงเอะอะโวยวาย “เป็นอย่างไรบ้าง พวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง ไ้เสื้อหล่นไม่เป็นไรใช้หรือไม่ หลี่ฉู่โจวเจ้า...เอ๋”

ปากที่อ้ากว้างของฮวาสวินฮวนหยุดพูดเป็นต๋อยหอยลง ปากอ้าจนสามารถกินแมลงเข้าไปได้

ไ้เสื้อหล่นจ้องมองฮวาสวินฮวนเยือกเย็นปราดหนึ่ง ฮวาสวินฮวนเร่งรีบปิดปาก เสียงกึกๆ ดังครั้งหนึ่ง ฟันบนล่างกระทบกัน

อย่างเร็วแรง ฟังเสียงจอนร่างกายคนเป็นเหินบชา

“ข้าว่า...” ฮวาสวินฮวนซีไปยังหลี่ผู่โจวที่เลื้อจิกขาดจอนหายไป
หมด กลืนน้ำลายเงิบๆ ไปพลง กล่าวกับไท่สื่อหลั่นอย่าง
ตะกุกตะกักไปพลง “ถึงแม้ว่าเขาจะช่วยเจ้าเข้าไปก้าวหนึ่ง แต่ก็
ไม่ได้ทำให้เหตุการณ์ล่าช้า เจ้าเองก็...รออีกสักหน่อยไม่ได้หรือ”

ไท่สื่อหลั่นชายตามองนางปราดหนึ่ง ก้าวยาวผ่านไป “เหลวไหล
!”

นางไม่ได้รู้สึกตัว หลี่ผู่โจวตั้งแต่ที่เลื้อขาดไปไม่พูดจามาโดย
ตลอด ยืนมือปิดคอเสื้อสีฟ้าที่สวมไว้ครึ่งหนึ่งตัวนั้น แวตอาอ่อน
โยน

การรบในที่สุดก็จบลง

นอกจากคนเลื้อดำสองสามคนที่ชุ่มจ้อมตีในภายหลัง เป็นส่วน
นอกเหนือจากที่หลี่ผู่โจวและฮวาสวินฮวนลงมือสะสางปัญหา
ต่อ ศัตรูเกือบร้อยคนที่เหลือ หนีไปสามสิบกว่าคน จับเป็นเชลย
สี่สิบกว่าคน เหล่านักเรียนควบคุมไม่อยู่ลงมือฆ่าไปเจ็ดแปดคน
พอที่จะกล่าวได้ว่าชนะโดยสมบูรณ์

ที่เกิดการ ‘สูญเสียมการควบคุมจอนฆ่าคน’ ได้ เป็นเพราะว่าภายหลังไท่สื่อหลั่นมองเห็นชัยชนะอยู่ในกำมือ จึงพูดความจริง
ชัดเจน เหล่านักเรียนในเมื่อเข้าใจว่านี่ไม่ใช่อการฝึกซ้อม ไหนเลย
จะต้องเกรงใจเล่า

คิระะของโจรภูเข่า เหมือนกับหลักฐานความดีความชอบ

ของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้ากับท้องถิ่น

เหล่านักเรียนที่ได้สัมผัสการสู้รบต่างขอบคุณไท่สื่อหลันอย่างซาบซึ้งอยู่เจียบๆ ถ้าหากว่าไม่ใช้วิธีการพูด ‘ฝึกซ้อม’ เช่นนั้นของนาง ตอนที่นักเรียนเจอการโจมตีก็ยากยิ่งที่จะใช้สภาพจิตใจที่สงบนิ่งเช่นนั้นรับมือ คู่ต่อสู้ที่มาอย่างโหดร้ายน่ากลัวเมื่อถูกสถานการณ์ก่อการ บางทีผลการสู้รบอาจจะเปลี่ยนทิศทาง

นักเรียนไม่กี่คนนำเฉลยศึกแยกออกจากกัน สอบถามครั้งหนึ่งทราบว่าคนพวกนี้ที่แท้แล้วเป็นโจรภูเขาในละแวกใกล้เคียง ที่นี้เป็นเขตซีหลิงในเขตใหญ่ที่สิบสามของทั้งประเทศ เมืองเป่ย์เหยียนที่ห่างจากซีหลิงไปทางเหนืออยู่ไม่ไกลแล้ว โจรภูเขากลุ่มนี้ก็คือโจรของหมู่บ้านหลงหม่างอยู่ใกล้กับภูเขาหลงหม่าง ยึดพื้นที่ตั้งตนเป็นหัวหน้าเนิ่นนานมากแล้ว

คนกลุ่มนี้อ้างว่าสามวันก่อนหน้าผู้นำหมู่บ้านเกิดความแค้นกับตระกูลใหญ่ตระกูลหนึ่งของเมืองใกล้เคียง พาคนไปฆ่าล้างคนทั้งตระกูลของเขา เพราะว่าตระกูลใหญ่ตระกูลนี้หนีออกมาได้หนึ่งคน ดังนั้นตลอดทางจึงไล่ฆ่ามายังที่นี่ ไม่คิดว่าจะมาพบกับนักเรียนของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

ก็คนต่อก็คอนวิธีการพูดต่างก็เหมือนกัน ดูแล้วเชื่อถือได้ แต่ไท่สื่อหลันกลับรู้สึกว่ในนั้นมีคนคนหนึ่งสายตาคมเครือ มองดูแล้วเชื่อถือไม่ได้เล็กน้อย ถ้ามไปถามมา ตำแหน่งคนผู้นั้นเป็นหัวหน้าคนที่สองในโจรกลุ่มนี้ หัวหน้าใหญ่ได้หนีไปเรียบร้อยแล้ว ไท่สื่อหลันนึกถึงช่วงเวลาหลังจากคนเลื้อดำที่ไม่ได้ขี่ม้าแอบเข้ามาข้างมาหลังป่าไม่กี่คนนั้น รู้สึกว่าเรื่องนี้ยังมีเงื่อนงำ

บอกเป็นนัยให้เส้นเหมยฮวานำหัวหน้าคนที่สองนั้นไปไว้อีกฝั่ง
ใต้ส่วนลำพัง

ตัวนางเองไปดูจึงไท่หลันก่อน เด็กน้อยนอนกรนหลับสนิท
เสียงดังขนาดนั้นก็ไม่สามารถปลุกเขาตื่นได้ ไท่สื่อหลันรู้สึกได้
ว่าเด็กน้อยผู้นี้ตั้งแต่ที่มีพิษหลงเหลืออยู่ในร่างกาย หลังจาก
ไต่ยาของทรงฉู่ถอนพิษจนหมดอย่างช้าๆ ก็นอนหลับลึกเป็น
พิเศษ เหมือนว่าเกือบทั้งชีวิตไม่ได้นอนหลับดี

หรือว่า เขาเมื่อก่อน แต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยได้นอนหลับดีเลย
จริงๆ

ข้างๆ ก็ตั้งกระโจมอีก ให้ผู้บาดเจ็บที่โชคร้ายแล้วก็โชคดีผู้นั้น
พักผ่อน คนผู้นั้นเป็นคนที่ตั้งแต่เริ่มก็พุ่งเข้ามาในป่า บนต้นบา
ถูกธนูดอกหนึ่งอันนั้นยิงเข้า บาดแผลที่เขาถูกลูกธนูบาดเจ็บ
โดยอุบัติเหตุถูกซุ่ยยาจัดการให้เรียบร้อยแล้ว คนตรงหน้ายังคง
กระปรีกระเป่า ตอนที่ไท่สื่อหลันเข้ามา มองเห็นชายผู้นั้นจ้อง
มองซุ่ยยาอย่างโง่งมอยู่พอดี

ก่อนหน้าการสู้รบ แสงสัวเลือนราง ไม่ว่าใครต่างก็มองผู้โชคร
ร้ายผู้นี้ไม่ชัดเจนว่าหน้าตาเป็นอย่างไร ตอนนี้พักผ่อนพันแผล
ล้างคราบโลหิตสะอาด จึงมองเห็นชัดเจนว่าเป็นเพียงแค่เด็ก
หนุ่มคนหนึ่ง เพราะว่าเสียเลือดสีหน้าจึงขาวซีด หน้าตายังนับว่า
สวยสดงดงาม ไท่สื่อหลันพบเข้าด้วยสายตาอันเฉียบแหลม
วินาทีนั้นที่นางเข้ามา ซุ่ยยาเก็บมือที่ถูกเด็กหนุ่มนั้นจับไว้กลับไป
อย่างรวดเร็ว

เอ่ เร็วขนาดนี้ก็ชอบพอกันแล้วรี ในดินแดนนี้ยังมีรักแรกพบอยู่

ด้วยรี

ไท่สื่อหลันไม่แสดงสีหน้า หันกลับทันที กล่าว “ซูย่า รบกวนเจ้า
ถามสถานการณ์คนผู้นี้ด้วย อีกสักพักมาบอกข้า”

นางเดินตรงดิ่ง ซูย่ามองแผ่นหลังนางอย่างเหม่อลอย ใบหน้า
เต็มไปด้วยสีแดงผาด

“เสี่ยวอิน...” เด็กหนุ่มผู้นั้นจับมือของนางอีกครั้ง “เจ้า...เจ้ามา
อยู่ที่นี่ได้อย่างไร ข้า...ข้าหาเจ้ายากลำบากยิ่งนัก...แล้วยัง เจ้า
เจ้าเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร”

ซูย่านิ่งเงียบ ครูใหญ่ก็เก็บมือกลับไปอีก เสียงแหบแห้งกล่าว “
คุณชายเงิน โปรดบอกเรื่องที่เกิดขึ้นของเจ้าแก่ข้าเถิด”

“เสียงของเจ้า...” เด็กหนุ่มแซ่เงินผู้นั้นตกตะลึง ทันใดนั้นสีหน้า
ก็เปลี่ยนเป็นเศร้าโศกเจ็บปวด “เจ้าเรียกข้าว่าคุณชายเงิน...
เสี่ยวอิน...ถึงอย่างไรเจ้าก็ไม่ยอมให้อภัยข้า...”

“คุณชายพูดเกินไปแล้ว”

.....

ไท่สื่อหลันยืนอยู่นอกกระโจม จ้องมองกลุ่มคนที่ยุ่งอยู่กับการ
เก็บกวาด ครูใหญ่ ม่านกระโจมข้างหลังก็เปิดออก ซูย่าออกมา

ไท่สื่อหลันหันหลังกลับ สายตาตกอยู่บนใบหน้านาง ซูย่าไม่ได้
เบ้าตาบวมแดง เพียงแค่อารมณ์เย็นชาขึ้นบางส่วน

“เงินมู่ ตระกูลใหญ่เมืองทองเจิง พ่อค้าเกลือ สามวันก่อนจู่ๆ ก็มีโจรภูเขาหลงหม่างพุ่งเข้ามาที่บ้านเขา ฆ่าล้างคนในตระกูล ตอนนั้นเขาออกไปเดินเล่นที่วัดชานเมืองข้างนอก โชคดีที่รอดพ้นหลังจากนั้นถูกตามฆ่า จนถึงตอนนี้”

เสียงนางผ่านการได้รับความเจ็บปวดมา เอ่ยคำพูดได้ยากยิ่งเมื่อก่อนน้อยนักที่จะพูด นับตั้งแต่ติดตามอยู่ข้างกายไท่สื่อหลั่น เรียนรู้วิธีการพูดที่สั้นกระชับตรงประเด็น ถึงแม้ว่าจะกระจัดกระจายเล็กน้อย แต่กลับหนักแน่นชัดเจนเช่นกัน

ไท่สื่อหลั่นพยักหน้า คิดในใจโจรที่ยึดพื้นที่ตั้งตนเป็นผู้นำตั้งแต่เมื่อไรที่เหิมเกริมเช่นนี้ กล้าลงภูเขาเร่งรีบออกไปร่อยลีเข้าเมืองทำลายคนทั้งตระกูลหรือ พ่อค้าเกลือรุ่งเรืองมั่งคั่ง การป้องกันภายในบ้านแต่ไหนแต่ไรไม่ได้น้อย ล้วนตายหมดไม่เหลือเลยสักคนหรือ กลุ่มเข่นฆ่าปล้นสะดมเช่นนี้ไปๆ มาๆ บุณนางทองที่ไม่มีคนตามจับรี

คิดอย่างละเอียดเช่นนี้ ก็รู้สึกมีสิ่งที่แฝงอยู่ลึกซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด

วันวายอยู่ครึ่งค่อนคืน เมื่อยามที่ฟ้าใกล้สว่าง ทุกคนต่างก็ล้มตัวนอนพักผ่อนอย่างเหนื่อยล้า

แต่ไท่สื่อหลั่นกลับไม่นอน ฝ้ามองกระโจมหนึ่งที่ไม่ไกลมากนัก แสงเทียนข้างในกลับสะท้อนเงาร่างของหลี่ผู่โจว เขาก้มศีรษะมียอกขึ้นยกลง ไม่รู้ว่กำลังทำอะไร

ไท่สื่อหลั่นนั่งเงยบครู่ใหญ่ ในที่สุดก็ยืนขึ้น เดินเข้าไปใน

กระโอมของเขา

“กำลังทำอะไร”

หลี่ผู่โจวเงยหน้าขึ้น เขาสวมใส่เพียงแค่กางเกงขาสั้นใน เสื้อ
กางเกงสีขาวนวลชุดหนึ่ง สะอาดสบาย ในมือถือเสื้อสีฟ้าที่ฉีก
ขาดตัวนั้นของเขา และยังมี...เข็มกับด้าย

ชายยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งถือเข็มกับด้ายสามารถทำให้คนรู้สึกอึดอัดใจ
อย่างยิ่ง แต่ว่าหลี่ผู่โจวคนเช่นนี้เพียงผู้เดียว การมีอยู่ของเขา
แววตาที่เขามองผ่านมา กลับทำให้คนมีความสุขหัวเราะเยาะไม่
ออกหรือมีความคิดที่ประหลาดใจเลยสักนิด

นิสัยเฉพาะตัวของเขา อธิบายถึงความเข้ากันทั้งหมดบนโลกใบ
นี้ ในส่วนที่ไม่เข้ากัน ก็สามารถทำให้เข้ากันได้เช่นเดียวกัน

แสงเทียนเหลืองอ่อน สีมันวาวละมุน ปรางค์แสงแวววับไปบน
ผิวของเขาข้างใต้กราม เป็นภาพที่ง่ายและราบเรียบภาพหนึ่ง

ในโลกนี้หญิงสาวที่อยู่ที่นี่ ในวินาทีนี้มีมากกว่าครึ่งที่ใจเต้นไม่
เป็นจังหวะ หยุดหายใจ

หลี่ผู่โจวนั่งตัวตรง และไม่ได้เป็นเพราะสวมใส่เพียงแค่เสื้อขาสั้น
หรือมีความลำบากใจใดๆ กล่าวอย่างสงบ “คิดจะนำเสื้อผ้ามาน
เย็บให้ดี แต่ว่า...” เขาหัวเราะ รอยยิ้มอ่อนโยนสงบนิ่ง

ไท่สื่อหลันมอง จนถึงตอนนี้ด้ายก็ยังไม่ทะลุผ่านเข็มไปเลย

ผู้ชายที่สามารถนำอาวุธลับที่เล็กละเอียดเท่าเส้นผมทะลุผ่าน
เส้นใยใบไม้ได้ ก็ไม่สามารถเอาด้ายที่หนาเท่ากันใส่ผ่านรูเข็มไป
ได้ จะว่าไปก็แปลกดี

“ข้าบอลอง” ไท่สื่อหลันนั่งหลังตรง

หลี่ฝูโจวมองนาง คนที่เพียงแค่มองดูก็ไม่เหมือนว่ามีท่าทางที่
จะสามารถสอดเข็มเข้าไปในด้ายได้อย่างรวดเร็วผู้นี้ ทว่าเขายิ้ม
เล็กน้อย เขยิบให้

กระโจมเล็กแคบ เขยิบให้แต่ก็ไม่ได้พื้นที่อะไรมากมาย หลังจาก
ไท่สื่อหลันนั่งลง ไม่อาจเสี่ยงให้หัวเข่าทั้งสองคนชนกันได้

หลี่ฝูโจวไม่ได้เขยิบอีก ไท่สื่อหลันเองก็ไม่ได้สนใจ นางยกเข็ม
เข้าหาแสง สอดด้าย มองดูแล้วปราดเปรียวอย่างมาก

หลี่ฝูโจวยิ้มเล็กน้อยมองนาง มีอวางไว้บนเข่าเบาๆ

ไท่สื่อหลันยื่นมือไปจับเสื้อผ้า หลี่ฝูโจวเหมือนว่าลึงเลเล็กน้อย
แต่ก็ไม่ได้ขัดขวาง

ไท่สื่อหลันมองรอยขาดแนวใหญ่ๆนั้น ขมวดคิ้วลง

ควรจะเริ่มลงมือจากตรงไหน

เสื้อผ้านอนนี้ขาดออกเช่นนี้ แก้วรอยขาดเสร็จก็ไม่มีทางจะใส่ได้
อีก ถึงแม้ว่าหลี่ฝูโจวจะเรียบง่าย ทว่าแต่ไหนแต่ไรไม่เคยทำให้
คนรู้สึกว่ามันใส่แห้ง วัสดุเสื้อผ้าของเขாத่างก็อ่อนนุ่มใส่สบาย

มูลค่าไม่น้อย แม้ว่าซักแล้วซักอีก แต่ก็ยิ่งแสดงให้เห็นถึง
ลักษณะเฉพาะตัว จะมีก็แต่เสื้อสีฟ้าตัวนี้ วัสดุค่อนข้างธรรมดา
เล็กน้อย เพราะว่าผ่านไปหลายต่อหลายปี สีมันก็อ่อนลงแล้ว
คอเสื้อแขนเสื้อต่างก็เลื่อมและมีตำหนิ มีการใช้เข็มด้ายเย็บรอย
ขาดให้ชิดกันมาก่อน เห็นได้ว่าสวมใส่อย่างดีที่สุด

“ข้าเพียงแค่คิดจะประรอยขาดมันให้ดี หลังจากนั้นก็จะเก็บเอาไว้
อีก” หลี่ผู่โจวมองความคิดของนางออก เสียงเบาอธิบาย “
เสื้อผ้านี้ ทุกปีข้าใส่เพียงแค่หนึ่งครั้ง...คิดไม่ถึงว่าปีนี้จะขาด
...”

ไท่สื่อหลันเงยหน้าขึ้น มองเขาอย่างไม่กะพริบตาเลยสักนิด ครู่
ใหญ่กล่าว “ขอโทษ”

แต่ไหนแต่ไรนางไม่เคยขอโทษ แต่ตอนนี้ น้ำเสียงกลับแน่น

หลี่ผู่โจวตกตะลึง ยิ้มน้อยๆ “ไม่เป็นไร เสื้อตัวเก่าทำยสุดแล้วก็
ต้องพัง เพียงแค่จะซ้ำเร็วกว่านั่นเอง”

“เป็นเสื้อที่คนรักของเจ้าให้เจ้าใช้หรือไม่” ไท่สื่อหลันถาม “มี
ความหมายมีความทรงจำหรือ”

ใต้เงาแสงเทียน บนตาที่ปรกลงของหลี่ผู่โจว ใต้ดวงตาเกิดเป็น
เงาโค้งจางๆ เจียบส่งแต่อ่อนหวาน จากมุมของไท่สื่อหลัน
มองเห็นเพียงมุมปากของเขา เหมือนและไม่เหมือนที่กำลัง
กระตุกสั่นไหว

“ดื่มน้ำไหม” จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ไม่เป็นไร” ไท่สื่อหลั่นหาอยู่นาน ในที่สุดก็รู้สึกว่าจะสามารถสอด
เข็มได้ เข็มหนึ่งลอดผ่านไป

ทันใดนั้นนางก็หยุดลง มือปล่อยออก เอาเสื้อผ้าเคลื่อนออกมา
เล็กน้อย

“ใส่ได้แล้วหรือ” ถึงแม้ว่านางไม่ได้ร้องเจ็บปวด แต่หลี่ฝูโจวยัง
คงเป็นผู้รู้เหตุการณ์ล่วงหน้า เอียงตัวทีหนึ่ง ยื่นมือดึงนิ้วมือ
ของนาง

บนปลายนิ้ว โลหิตเม็ดกลมผุดออกมา

หลี่ฝูโจวไม่แม้แต่จะคิด เอาริมฝีปากเข้าไปขีดปลายนิ้วที่บาด
เจ็บนั้น ไท่สื่อหลั่นมองเขาอย่างประหลาดใจ

ทว่าตอนที่ริมฝีปากห่างจากปลายนิ้วไม่ถึงชุน ชู่ๆ หลี่ฝูโจวก็
ตกใจ รวากับว่าคิดอะไรบางอย่างได้ ปล่อยมือของนางลงอย่าง
รวดเร็ว

ตั้งแต่ตอนจับถึงวางลง เพียงแค่ชั่วพริบตา เขาเงยหน้าขึ้นอีก
ครั้ง รอยยิ้มอ่อนหวานเป็นปกติไม่อยู่แล้ว หน้าผากซีดลงเล็กน้อย

นางจ้องมองเขาแน่นิ่ง เก็บนิ้วมือกลับ ค่อยๆ เอาโลหิตสดที่
ปลายนิ้ว วางไปบนเสื้อเชิดจนหมด

ปลายนิ้วเชิดบนผ้าป่าน เชิดพอผ่านๆ เล็กน้อย หลังจากนั้นก็

เจ็บปวดรุ่มร้อนทันที เหมือนกับจิตใจตอนนี้

ทันใดนั้นนางก็โอบเสื้อผ้าขึ้น กล่าว “ข้าเกรงว่าจะทำไม่ได้ ให้ชูย่าเย็บให้เจ้าเสร็จแล้วจะส่งกลับมา” ไม่รอให้หมีผู้ใจพุดอะไร เปิดม่านออกไป

ลมพัดมาพักหนึ่ง เปิดม่านพัดลอยขึ้น ในแสงเทียนปลิวไหว รางๆ ชายหนุ่มเสื้อขาวเรียบง่าย จิตใจใบหน้าจืดจาง สายตาลุ่มลึก

ตอนที่ 58-2 อย่าแย่งข้าอีก

วันต่อมากองทัพออกเดินทางอีกครั้ง ตามที่ทุกคนปรึกษาหารือ เชลยศึกยังคงต้องควบคุมตัวเพื่อแลกเปลี่ยนรางวัล หมีผู้ใจออกหน้ายื่นหนังสือต่อขุนนางท้องถิ่น ส่งคนมาช่วยเหลือควบคุมตัว เชลย การเดินทางที่นี้ห่างจากเมืองทงเจิงไม่เกินสามสิบสี่ ห่างจากเป่ยเหยียนเมืองซีหลิงร้อยสี่ เดินทางโดยรถครึ่งวัน ไปถึงเมืองทงเจิง ตามแผนการ ทุกคนเตรียมรายงานที่ไม่มีเหตุผลต่อศาลว่าการเมืองทงเจิง ตรงไปไม่หยุดพักระหว่างทางหาโรงเตี๊ยมหนึ่งแห่ง พักผ่อนให้ดีพักหนึ่ง หลังจากนั้นค่อยมุ่งตรงไปเป่ยเหยียน

ทว่าหน้าประตูเมือง มีคนรออยู่ก่อนแล้ว

“ข้าเป็นผู้ช่วยนายอำเภอทงเจิงนามว่าหลิวจิ้น” ผู้ทรงปัญญาวัยกลางคนผู้หนึ่ง นำทหารประจำการล่าสืบกว่านายรออยู่บนถนน รอยยิ้มทั่วใบหน้า “รับคำสั่งจากผู้เฒ่าตง มาต้อนรับ กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าทุกท่านเป็นพิเศษ”

ระบบทหารหนานฉีแบ่งเป็นทหารชั้นในและนอก รักษาป้องกัน
เมืองปักกิ่งภายในห้ำกองทัพ กองทัพนอกหมู่บ้านป้องกัน
พรมแดนแผ่นดิน นอกเหนือจากนี้จัดตั้งทหารรัฐหกแสน ตั้งแต่
ขุนนางชั้นที่ตกลงไปและบุตรหลานครอบครัวสุจริตรวมตัวกัน
ขึ้นมา เป็นของกองทัพนอกหมู่บ้านในบังคับบัญชา ตามขนาด
ของเขต เมือง อำเภอ แบ่งเป็นทหารประจำการบน กลาง ล่าง
ทหารประจำการล่างแปดร้อยคน โดยปกติจะตั้งทัพอยู่ที่เขต
อำเภอ

หลี่ผู่โจวก้าวไปข้างหน้าเจรจา ผ่านไปครู่หนึ่งกลับมาบอก “ทา
งอำเภอทงเจิงกล่าวว่า ข้าและคนอื่นๆ ช่วยเหลือพวกเขาจับกุม
โจรเขาหลงหม่าง ช่วยท้องที่กำลังจัดหนึ่งปัญญาใหญ่ คหบดีท้อง
ถิ่นได้ยินข่าวก็ดีอกดีใจ ต่างก็ขอให้ผู้ว่าการอำเภอว่าไม่ว่า
อย่างไรก็ตามให้ที่พำนักแก่ผู้กล้าหาญทุกท่าน ดินนี้ห่อหุ้มหัวที่
ทงเจิงจัดงานเลี้ยง เชิญพวกเราจกต้องไม่ปฏิเสธความหวังดี
ของผู้เฒ่าหมู่บ้าน”

“ไปแน่นอนๆ” สงเสี่ยวเจียผู้เดียวที่เปิดปาก ปิติยินดียิ่ง

“ข้าว่า เรื่องใหญ่เช่นนี้ เลี้ยงอาหารมื้อหนึ่งก็ควรไป” ลื่อเสี่ยวชู่ย
พอใจอย่างมาก

นักเรียนที่เหลือแม้ว่าฝันบ่มอารมณ์ดีใจ แต่ทั่วทั้งใบหน้าต่างก็
แดงระเร็น สิ้นน้ำมีความสุข บุตรหลานลำดับชั้นตกทอดกลุ่มหนึ่ง
เดินเข้ามา ยิ้มกล่าว “เมื่อวานเหนื่อยมาทั้งคืน คืนนี้ก็ดื่มกันที่
ทงเจิงเถิด”

ครั้งนี้แม้แต่บุตรหลานตระกูลยากจนเองก็ไม่มีใครคัดค้าน ผ่านเหตุการณ์เมื่อคืนที่สู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา ความเข้ากันไม่ได้ในตอนแรกหายไปเกินครึ่ง คนวัยหนุ่มสาว มักจะไม่ได้มีความคิดเล่ห์เหลี่ยมและความอาฆาตแค้นมากมายขนาดนั้น

“เจ้าว่าอย่างไร” ไท่สื่อหลันเสียงเบาถามหลี่ผู่โจว

“มาแล้วก็จงอยู่อย่างมีความสุข” หลี่ผู่โจวกล่าว “ปฏิสรรพพวกเขาง่ายดาย แต่เหล่านักเรียนเดินทางมายากลำบากจริงๆ หากปฏิสรรพงานเลี้ยงทองเจิ้งก็ไม่สามารถพำนักอยู่ที่ทองเจิ้งได้ เดินต่อไปอีกก็ไม่มีที่พัก หากว่ามีการโจมตีช่วงดึกขึ้นอีก เกรงว่าพวกเขาจะประคัมประคองไว้ไม่ไหว”

ไท่สื่อหลันพยักหน้า จัดการปรับตำแหน่งหนามโลกยะในแขนเสื้อ

ตามทางเข้าเมือง โรงเตี้ยมจัดเตรียมตามนายอำเภอทองเจิ้งเรียบร้อยแล้ว จึงไท่หลันแนบติดข้างกายไท่สื่อหลันอย่างเงียบๆ มาโดยตลอด เขาสวมหน้ากากเรียบร้อยแล้ว ไท่สื่อหลันอธิบายต่อเหล่านักเรียนว่าลวงเกินจริงไว้ จึงต้องปกป้องจึงไท่หลันเหล่านักเรียนต่างก็เข้าใจ

“แมแม” อู๋ๆ เขาก็ถึงแขนเสื้อไท่สื่อหลัน ชี้อ่านขายนกแห่งหนึ่งข้างทางที่ไม่ไกลจากโรงเตี้ยม “นกๆ”

หลังจากออกจากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ไท่สื่อหลันบอกกับเขาว่าต้องเล่นเป็นแม่ลูก เด็กน้อยดีใจยิ่งนัก ในที่สุดก็รอมมาได้จนถึงวันนี้!

แต่ว่าที่เขาพูด ทั้งสองเอาศีรษะชนกันปรึกษาอยู่เนิ่นนาน ไท่สื่อ
หลันไม่ชอบคำว่า ‘เหนียง (แม่)’ คำนี้ รู้สึกว่าเหมือนกับคำว่า ‘เห
นียงเพ้า (สาวน้อย)’ จึงไท่หลันไม่รู้ว่าควรเรียกคนเป็นแม่ว่า
อย่างไรโดยสิ้นเชิง การเรียกตำแหน่งนั้นในตระกูลของเขา พูด
ออกมาก็อาจจะทำให้คนตกใจตายได้

สุดท้ายไท่สื่อหลันให้เขาเรียกว่าแม่ ดังนั้นคำว่าแม่แม่จึงกำเนิด
ขึ้น

“ไม่เชื่อ” ไท่สื่อหลันกล่าว “ไข่หวัดนก”

จึงไท่หลันที่ฟังคำพูดพิลึกของแม่จอมโหดไม่เข้าใจ ไหล่ก็ตก
อย่างขุ่นเคือง รู้ว่าไม่ได้เล่น

ดวงตาของไท่สื่อหลัน กลับเลยผ่านไปบนตัวนกที่ขายตัวนั้น
หลังจากนั้นก็ปรายตาผ่านพ่อค้าริมถนนกลุ่มหนึ่ง

“ต่างบอกกันว่าทงเจิ้งเจริญรุ่งเรือง วันนี้ได้เห็น เหมือนดังที่
เลื่องลือ” หลี่ฉูโจวยิ้มกล่าวว่า “พ่อค้าริมถนนมั่งคั่งเช่นนี้ เห็น
เพียงแค่นี้ก็เท่ากับเห็นเมืองทั้งหมด”

“อ่าๆ ใช่มั้ย” ผู้ช่วยหลิวพยักหน้าติดต่อกัน “นายอำเภอชื่อ
ปกครองอำเภอถูกทาง ที่นี่สิ่งของมั่งคั่งผู้คนปลอดภัย เป็น
ความสงบสุขร่มเย็นที่สุดในโลก”

ทุกคนยืนอยู่ที่ด้านหน้าแผงขายของแถวยาวแถวหนึ่ง มองคน
เดินถนนสองสามคน เดินจากด้านหน้าแผงขายของผ่านไป

อย่างรวดเร็ว

โรงเตี๊ยมที่ทางเจิงตระเตรียมไว้ที่แท้แล้วไม่เลวเลย เรือนสามหลัง ใช้จัดงานเลี้ยง ตกแต่งเป็นระเบียบงดงาม ฮวาซินฮวนเตรียมคนนำเชลยขังไว้ในเรือนหลังหนึ่งด้านหลังสุด ลังเลว่าที่สุดแล้วควรส่งนักเรียนกี่คนมาคุม ผู้ว่าการทางเจิงที่รับผิดชอบคุณตัว ตบหน้าอกอย่างเต็มใจรับหน้าที่ “แม่นางวางใจ! ทั้งหมดส่งให้พี่น้องพวกข้า! ข้างนอกยังมีทหารประจำการอยู่ ไม่จำเป็นต้องใช้ผู้กล้าทุกท่านแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าอีก พวกเจ้าตั้งใจกินดื่มกันไปเถิด นายท่านทางเจิงต่างก็ตั้งหน้าตั้งตารอคอยที่จะเจอหน้าพวกเจ้าทุกคน ไม่มีใครที่ไม่เหมาะสม”

“เช่นนั้นก็รบกวนพี่ชายแต่ละท่านด้วย”

“ไม่เป็นไรๆ! พวกเราจำเป็นต้องดูแลแทนเจ้าให้ได้อย่างแน่นอน!”

ตกเย็นเมื่อโคมไฟเริ่มจุดแสงสว่าง หอชู้ยหัวทั่วทุกแห่งก็ยิ่งเต็มไปด้วยแสงสีแดงาม โคมไฟสีส้มหมุนวนไปมา สะท้อนสีหน้าเปล่งปลั่งของคหบดีท้องถิ่นที่รออยู่หน้าประตูกลุ่มหนึ่ง ตอนที่ไต้สือหลันและคนอื่นๆ ลงมาจากรถรับส่ง มองเห็นเจ้าขุนมูลนายกลุ่มนี้ ตลอดจนเหล่าสาวงามข้างหลัง

“ยินดีต้อนรับผู้มาความสามารถทุกท่านแห่งกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า การปรากฏตัวของท่านนำแสงสว่างมาสู่ทางเจิง!” ชายผู้มีเคราดำนำหน้าผู้หนึ่งเข้ามาต้อนรับ เคราดำไฟแดงหนึ่งจุดบนศีรษะสะดุดตาอย่างยิ่ง รอยยิ้มบางส่วนสำรวม บางส่วนสุภาพ

“นี่เป็นผู้เฒ่าตงตระกูลข้า ผู้ปกครองทางเจิง นายอำเภอซือ นาย

ท่านซือ” หลิวจิ้นแนะนำให้พวกเขาได้รู้จัก

นายอำเภอซือยืมแย้ม แนะนำคหบดีท้องถิ่นในที่นี้แต่ละคน ล้วนแต่เป็นตระกูลใหญ่มีอิทธิพลในท้องถิ่น คหบดีที่มีชื่อเสียง ไท่สื่อหลันยืนอยู่ด้านข้างอย่างหงุดหงิด รอหสี่ผู้โจวและพวกเขาน้อมตัวจับมือคารวะกันไปมา

เสื่อผ้านางธรรมดา ปะปนอยู่ในกลุ่มนักเรียน ไม่มีผู้ใดสังเกตนางเช่นกัน ผ่านไปสักพักจึงแนะนำกันเสร็จสรรพ ให้หสี่ผู้โจวอวาสวินฮวนเป็นผู้นำ นำเข้าไปข้างในหอชู้หั่ว

หอชู้หั่วชั้นสอง ห้องไม้ขนาดเล็กทั้งหมดเปิดออก จัดวางที่นั่งหกที่ ระหว่างที่นั่งแต่ละที่ กั้นด้วยฉากกั้น

สาวใช้ที่เสื่อผ้าครอบงำกลุ่มหนึ่ง รอที่จะพาแขกผู้มีเกียรติเข้าไปในที่นั่งที่เตรียมไว้

คนจีนนั่งที่นั่งในงานเลี้ยง มีกฎระเบียบตั้งแต่โบราณ กฎระเบียบนี้ไม่ใช่ใครควรจะนั่งที่ใด แต่เป็นที่รู้จักกันอย่างแน่ชัดว่าใครควรจะนั่งที่ไหน และเตรียมที่นั่งตรงนั้น แต่ต้องผลักสามครั้ง ถอยสามครั้ง ถูกผลักให้นั่งลงไป ยืนขึ้นมาอีกครั้ง ปากถ่อมตนขอบคุณหนึ่งครั้ง ผลักลงไปอีก ยืนขึ้นมาอีก...เช่นนี้สามรอบ ก็ได้แล้ว

ตอนนี้คนเยอะ ทักษะการผลักหนึ่งถอยหนึ่งนี้แสดงได้คึกคักยิ่งขึ้นไปอีก ทุกๆ ที่นั่งล้วนแต่ผ่านการดิ้นรนตีกัน พัลวันรอบหนึ่งจึงจะสามารถนั่งลงอย่างเหมาะสมได้

ไต้สือหลันสองแม่ลูกที่นั่งลงหลังสุดในกลุ่มนักเรียน ถูกกลุ่มคนที่ผลักลงข้างหน้าทำให้ติดขัด รออยู่พักหนึ่งก็ไม่เห็นคนหลังไหลเคลื่อนไหว จึงไต้หลันอุทานร้องไห้กระซิกๆ “แม่แม่ ข้าหิว...”

“อีกประเดี๋ยวก็ได้ทาน”

ไต้สือหลันอึ้งจึงไต้หลัน ตบไหล่คนข้างหน้า “หลบไป”

คนข้างหน้าตกใจสะดุ้งทีหนึ่ง รีบเร่งถอยออกไป ไต้สือหลันตบฝ่าไปตลอดทาง “หลบ หลบ หลบ...”

หลังจากถอยสืบทกว่าครึ่ง ในที่สุดไต้สือหลันก็ไปถึงห้องโถงข้างใน บนที่นั่งหน้าสุดมีอาหารเรียกน้ำย่อยวางไว้อย่างดีและวางอาหารจานร้อนสามจานเรียบร้อยแล้ว ยังมีที่นั่งที่ยังไม่ได้จัดเตรียมให้เรียบร้อยดี โต๊ะที่เหลื้อยังดีกันอุตลุด มีเพียงแค่อาหารเรียกน้ำย่อย

ไต้สือหลันก้าวยาวเข้าไป เลือกที่นั่งที่มีอาหารจานร้อนข้างหน้าวางจึงไต้หลันลง

“ทาน” นางกล่าว

สถานการณ์ที่ตักกันอุตลุดหยุดลงฉับพลัน

นายอำเภอชื่อและหลี่ผู้โจวฮวาสวินฮวนตักกันพลันวันเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ละคนต่างนั่งในตำแหน่งเจ้าบ้านและตำแหน่งแขกผู้เป็นที่เคารพ ตำแหน่งที่เหลื้อมหลักและถอยอย่างดูเด็ด

ท่านผู้ใหญ่ขุนนางในอำเภอบ้างหน้ากำลังจะทำตัวอยู่เหนือกว่า

สายตารวบรวมเข้ามาอย่างรวดเร็ว ผสานตัดสลับกันบนศีรษะจึง
ไต่หลัน เข้มข้นมากกว่าแสงเอ็กซ์เรย์ จึงไต่หลันนั่งลงอย่างแน่ว
แน่น หนึ่งตาไม่กะพริบลงเลยสักนิด

หิ มองอะไรกัน วันที่สิบห้าเดือนอ้ายของทุกปีข้าจัดงานเลี้ยงยิ่ง
ใหญ่ที่โถงกว้างอวี ต่างก็นั่งตรงตำแหน่งหน้าสุด!

อันธพาลสองแม่ลูกเข้ามาแทรก การขลุมนต์กันก็ไม่ดีแล้ว ผลัก
และถอยก็ไม่ผลักถอยแล้ว ที่นั่งทั้งหกนั่งลงครบถ้วนอย่าง
รวดเร็ว ขุนนางอำเภอนั่งอยู่ที่ตำแหน่งลูกน้องไต่สือหลัน ใบ
หน้าอิมคริมจนสามารถที่จะกลั่นน้ำออกมาได้

ตามปกติจะกล่าวเปิดที่นั่งโดยสรรเสริญฝ่าบาทให้อยู่เย็นเป็นสุข
ไทเฮาอยู่เย็นเป็นสุข รัฐรุ่งเรืองประชาชนสงบสุข ทงเจิงฝนตก
พืชผลออกดอก หลังจากนั้นก็จะเป็นการกล่าวคำพูดที่สวยงาม
คุยโว้อ้ววดต่างๆ นานา เหล่านักเรียนแต่ละคนแปลงร่างเป็น
บุคคลผู้มากความสามารถ ช่วยเหลือทุกข์ร้อนของประชาชน มี
เมตตาช่วยเหลือ เรียงความเต็มไปด้วยความงดงาม คาดว่าเหล่า
คหบดีอำเภอน่าจะท่องมาดีก่อนแล้ว แต่ละฉบับไม่เหมือนกัน

ข้างๆ ที่นั่งของผู้ชายทุกคน ยังมีเก้าอี้เล็กๆ ไต่สือหลันมอง
ผู้ชายเหล่านั้น...อิม แสดงท่าทีว่าวุ่นใจอย่างยิ่ง

เป็นอย่างที่คิด ทุกคนเพิ่งจะนั่งลง กลิ่นหอมพัคโชยเป็นพัคๆ
ระฆังดังแฉ่งๆ หญิงสาวกลุ่มหนึ่งที่ตามหลังคหบดีมาก่อนหน้า
ก้าวเข้ามาอย่างงดงามอ่อนช้อย ยืนอยู่ที่ปากโถงยิ้มแย้ม

ตอนที่ 58-3 อย่าแย่งข้าอีก

“นี่เป็นเหล่าหญิงสาวในตลาดจ๊วยฮวาของอำเภอข้า ต่างก็เป็นซิงกวาน*” ผู้ช่วยหลิวอี้มอย่างเป็นธรรมชาติ “พวกเจ้าเข้ามา รับมาใช้ผู้กล้าทุกท่าน”

จึงไต่หลังเพึ่งจะต้อนน้ำแกง เสียงดังจ๋อมคราหนึ่ง ช้อนตกลงไปในถ้วยน้ำแกง ดวงตาแน่นิ่งเป็นประกายชั่วพริบตา

ไต่ลื้อหลังมองปราดหนึ่ง เด็กคนนี้น้ำลายหยดตุงๆ

มองอีกปราดหนึ่ง แม่นางผู้หนึ่งกำลังจะผ่านหน้าจึงไต่หลังไป โคร่งหน้าแม่นางผู้นี้ก็ปานกลาง แต่ว่านางจัดการตกแต่งมาอย่างดี เมื่อสายตาแต่ละคนจ้องมอง...จึงไม่มีสิ่งอื่น ก็แค่ความสมบูรณ์เท่านั้นเอง

ไม่มีทางอื่น แต่ไหนแต่ไรจึงไต่หลังไม่มีแรงต่อต้านต่ออะไรแบบนี้เลยแม้แต่น้อย

แม่นางผู้นี้มองดูแล้วเป็นของล้ำค่าอย่างหนึ่งของทงเจิง หน้าเชิดออกตรง เดินสายสะบัด ได้รับสายตาของทุกคนอย่างทั่วถึง นายอำเภอเหยาเปลี่ยนท่าทีที่เคร่งขรึมในตอนแรก ยิ้มแย้มรับมือของนางมา กล่าว “เมย์เออร์ วันนี้เจ้าดูรับใช้ท่านหลี่ให้ดียิ่งขึ้นมือออกไปในมุมที่ไม่มีผู้ใดมองเห็น หลังมือแอบถูเจียบๆ ที่หนึ่ง

เมย์เออร์เม้มริมฝีปากยิ้ม เดินอ่อนช้อยไปทางด้านหน้าของหลี่

ผู้ใจ

ฮาวินฮาวนางตะเกียบลง ยิ้มแย้มเริ่มทำคาง

ไท่สื้อหลันกั่มหน้า ทานกับข้าว

“นี่!”

เสียงตะโกนดังพรวดพรวดครั้งหนึ่ง ทำให้ทุกคนตกใจสะดุ้ง
โหยง...ตอนนี้กำลังมีคนส่งเสียง แต่ว่า...เหตุใดถึงเป็นเสียงเด็ก
น้อยเล่า

มองอีกครั้ง จิ้งไท่หลันกระโดดขึ้นเก้าอี้เรียบร้อยแล้ว นิ้วมือหนึ่ง
ชี้เมย์เออร์แน่วแน่ เดือดพล่านด้วยความโกรธ

“ของข้า!”

“ลงมา” ไท่สื้อหลันตีกันจิ้งไท่หลันเบาๆ ต่อหน้าคนไม่ตำหนิ
รอกลับไปสั่งสอนให้ดี

“ของข้า...” เสียงจิ้งไท่หลันเบาลงแปดระดับทันที แต่ความ
ต้องการทั้งหลายยังสามารถยับยั้งได้

“ท่านชายตัวน้อยน่ารัก” เมย์เออร์ยิ้ม ยื่นมือบีบแก้มของจิ้งไท่
หลันไปมา กั่มนั่งลงข้างกายหลี่ผู้ใจ

“ของข้า...” จิ้งไท่หลันชะงักร่างกายน้อยๆ สั่นๆ ยึดออกไป
อย่างพยายาม ยื่นแขนคว้าไปที่มือของหลี่ผู้ใจ กุมไปที่ฝ่ามือ

กล่าวด้วยเสียงเครือ “อันนี้อย่าแย่งข้าไปอีกเลย...ข้าเอาแม่แม
ของข้าให้เจ้ายังไม่พออีกหรือ...”

ฮาวาสวินฮวนที่ท่าคางมอการแสดงอยู่ท่าคางไม่อยู่ชั่วขณะ
คางโบกลงไปบนโต๊ะ

หลี่ผู่โจวที่กำลังยุ่งอยู่กับการเขยิบให้เมย์เออร์ ชนแก้วสุราหก...

ไท่สื่อหลันที่เคี้ยวหอยเป่าอื้อ สำลักหอยเป่าอื้อ...

ถึงแม้ว่าจะสงบนิ่งเช่นนี้ ก็ทนไม่ได้ต้องเงยหน้าขึ้นฟ้าถอน
หายใจออกยาว ด่าทอหนึ่งครั้ง มารดาเจ้าสิ

เกียรติศักดิ์มีค่ามาก แม่แมมีค่าสูงยิ่งกว่า หากเพราะคลื่นลูก
ใหญ่ซัดสาด ทั้งสองจึงทอดทิ้งกัน

‘วันที่เจ็ดเดือนสี่ปีเหรินเซ็นเพราะว่าศึกแย่งชิงหญิงโสเภณี
ทำให้จึงไท่หลันแปลงบทประพันธ์’

ชื่อเรื่องก็คิดไว้เสร็จแล้ว

ไท่สื่อหลันประคองจานใบเล็ก คิดอย่างลึกซึ้ง การสั่งสอนที่จริง
แล้วเป็นงานอันหนักหน่วงที่ยากลำบากอย่างหนึ่ง...

จึงไท่หลันแย่งชิงสำเร็จโดยราบรื่น

ตอนที่เขาเอาใบหน้าเล็กแอบอิง เขารู้สึกถึงความสุขล้นเหลือ

พูดตามความจริง ตั้งแต่แม่นมเป็นต้นมา นานมาแล้วที่ไม่มี
ความสุขเช่นนี้

สายตาไต้สือหลันมองหอยเป่าอื้อหนึ่งตรงหน้าอย่างแน่นิ่ง สาย
ตาฮวาสินฮวนหัวเราะคิกๆ มองนางอย่างแน่นิ่ง ถือโอกาสโจมตี
หลี่ฝูโจวอย่างไม่หยุดหย่อน “เจ้าอยากแย่งก็รีบแย่งสิ เจ้าไม่
พูดพวกเราจะรู้ได้อย่างไรว่าอยากแย่งเล่า ในเมื่อเจ้าคิดจะแย่งก็
พูดให้ชัดเจนสิ พวกเรายังสามารถช่วยเจ้าแย่งได้นะ...”

หลี่ฝูโจวคืบปลาสิ้อมีก้างมากมายที่นางชอบทานให้นางหนึ่งชิ้น
“นี่เป็นปลาหลังฤดูใบไม้ผลิที่เมืองหย่าเจียง อร่อยที่สุด เนื้อ
เหนียวนุ่มที่สุด ไม่อาจหามาได้มากนัก ชิมดู หอมหรือไม่”

“หอม!” ดวงตาสองข้างของฮวาสินฮวนเปล่งเป็นประกาย ก้ม
หน้าก้มตาสูดชีวิตทันที

เพียงเบนความสนใจสำเร็จ...

“มา ดื่มสุรา ดื่มสุรา” คหบดีท่านหนึ่งพยายามทำลาย
บรรยากาศที่แปลกประหลาด ชูแก้วสุราสร้างความคึกครื้น

ไต้สือหลันสังเกตสุราสีใส สีที่ใสเป็นประกายเช่นนั้นกลับไม่
สามารถทำให้นางจิตใจสงบลงได้ รู้สึกลอดว่าในใจมีความร้อน
รุ่มร่าวยใจเล็กน้อย จู่ๆ ก็กล่าว “ไม่ดื่มสุรา”

ทุกคนที่กำลังจะชูแก้วตกตะลึง

หลี่ฝูโจวมองแก้วสุราไปมา เอ่ยปากยิ้มกล่าวต่อ “เกือบลืมไป

ช่วงเวลาที่ศิษย์อาจารย์กองทัพเบตที่ยีสืบห้าออกมาปฏิบัติหน้าที่ข้างนอก ไม่อนุญาตให้ดื่มฉลองในงานเลี้ยง โดยเฉพาะเครื่องดื่มที่มีสุราผสมอยู่ ข้าจึงไม่อาจฝ่าฝืนกฎของกองทัพหวังว่าทุกท่านให้อภัย”

“การเลี้ยงฉลองไม่ดื่มสุราเช่นนี้” นายอำเภอเหยาไม่ยอมรับ “หากพูดอีกอย่าง พวกเจ้าออกมาข้างนอกไม่มีคนคอยคุม กฎอะไรนี้ก็ไม่จำเป็นต้องสนใจ กฎนะ ก็แค่ทำให้คนเสียหายมิใช่หรืออา”

คนกลุ่มหนึ่งยิ้มเข้าสู่ตามผู้อื่น ยินยัดที่จะให้หลี่ผู่โจวดื่มสุรา หลี่ผู่โจวอมยิ้ม มือจับปากแก้วเบาๆ “ขอบคุณความหวังดีของทุกท่าน เพียงแต่ผู่โจวเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการทดสอบการฝึกของนักเรียนครั้งนี้ ถ้าหากว่าเป็นผู้นำฝ่าฝืนกฎ วันหน้าก็ยากที่จะสั่งสอนนักเรียน ท่านผู้ใหญ่ทุกท่านต่างก็บัญชาการทหารมากมาย โดยปกติรู้จักผลดีผลเสียนี้อยู่แล้ว โปรดเข้าใจความลำบากของผู่โจวด้วย”

ผู้ช่วยหลิวที่ยืนขึ้นกำลังจะรินสุราให้เขาก็หยุดลง วางตัวไม่ถูกเล็กน้อย สายตาชำเลื่องไปทางนายอำเภอเหยา นายอำเภอเหยาหัวเราะอ้อๆ แห้งๆ คราหนึ่ง พลังกล่าว “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็เก็บสุราไปเถิด”

หลี่ผู่โจวไม่ดื่ม ไท่สื่อหลันไม่อนุญาตให้ดื่ม ฮวาสวีนฮวนยุ่งอยู่กับการทานปลา บุตรหลานตระกูลยากจนที่เหลือกี้ตะกละ ตะกลามจนคอหอยร้อนเป็นไฟ และยังไม่กล้าก้าวข้ามขอบเขตแต่กลับมีบุตรหลานลำดับชั้นสืบทอดสองสามคน ไม่สนใจใดๆ กระซิบกระซาบกัน “เหตุใดพวกเราไม่เคยได้ยืมกฎข้อนี้เล่า ต่อ

ให้เป็นฟ้าเป็นดินก็คุ้มข้าดื่มสุราไม่อยู่หรอก เหลวไหล ดื่ม!”

นอกจากโต๊ะนั้น คนส่วนใหญ่ไม่ดื่ม วัฒนธรรมพี่น้องร่วมชาติ แต่ไหนแต่ไรต่างก็เป็นวัฒนธรรมดื่มสุรา หนานฉีก็เช่นเดียวกัน จู่ๆ พลันเสียบรรยากาศไปทันที เมื่อไม่มีงานดื่มฉลองเหล่า หญิงบริการก็ถอยตัวออกไป

ข้าวหนึ่งมื้อทานอย่างจืดชืดไม่มีรสชาติ กับข้าวยังมาช้าอย่างยิ่ง กับข้าวอย่างหนึ่งทานจนหมดก็เนิ่นนาน ถึงจะยกมาวางอีกจาน ส่วนใหญ่ยังเป็นอาหารที่มีแต่กระดูกไม่มีเนื้อ แม้ว่าจะตกแต่ง สวยงามหรูหรา แต่กลับไม่สามารถทานให้อิ่มท้องได้ ผักดอง ระหว่างที่นั่งกลับไม่น้อยเลย บ๊วยลูกพรุน พุทราหน่อไม้ ล้วนแต่ เป็นอาหารเรียกน้ำย่อย คนที่ทานยิ่งทานก็ยิ่งหิว ยิ่งทานน้ำลาย ก็ยิ่งไหลออกมามาก

จึงไท่หลันง่วงนอนอยู่ก่อนแล้ว แต่กลับยืนหยัดไม่ยอมลงไป จากที่นั่ง เพราะว่าเขายังทานไม่อิ่ม แม้แต่เด็กยังกินไม่กินอื่ก็ อย่าพูดถึงผู้ใหญ่เลย ดังนั้นในช่วงเวลาที่ควรจะแยกย้ายไปก่อน ทุกคนต่างก็กดเก็บไฟแห่งความหิวไม่ลุกออกจากที่นั่ง อดทน รอคอย

พุทราบ๊วยทานมากก็ยิ่งต้องการที่จะดื่มน้ำ จึงไท่หลันดื่มน้ำ เยอะจนอยากจะฉี่ ไท่สื่อหลันจึงพาเข้าไปห้องน้ำ เปิดฉากัน ออก เดินไปถึงหน้าประตูทุกคนกันไว้ ผู้ชายที่แต่งตัวเป็นเด็กรับ ใช้สองคน กล่าวด้วยรอยยิ้มจริงใจ “ท่านชายน้อยต้องการไป ห้องน้ำหรือ พวกข้ามีหน้าที่รับใช้อยู่พอดี”

ไท่สื่อหลันจ้องพวกเขาปราดหนึ่ง ทั้งสองรับสายตาของไท่สื่อ

หล่นไปพลันรู้สึกว่ในแววตาเหมือนถูกแทงคราหนึ่ง หนไม่ได้
หลบสายตา ยื่นไปจับมือจึ่งไ้หล่นแต่ไม่ได้ดึงกลับไป

“จึ่งไ้หล่น” ไ้สือหล่นนั่งยองลง จัดคอเสื้อให้จึ่งไ้หล่น
กล่าว “เจ้าไปเข้าห้องน้ำเองได้”

จึ่งไ้หล่นพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง ไ้สือหล่นปล่อยมือ หันตัวไป
จะเดิน ทั้งสองที่เฝ้าประตูมองนางที่ยืนหยุดจะไม่ออกประตูไป
ต่างก็ถอนหายใจยาวพลางนำทางให้จึ่งไ้หล่น เด็กน้อยโซซัด
โซเซออกไป

ไ้สือหล่นกลับมา นั่งยังที่นั้น ฮาวาฮาวายังกั้ดตะเกียบอย่าง
ที่มๆ รอกับข้าวอยู่ จู่ๆ หล่้ผู้เฒ่าก็ปลึกตัวออกจากนายอำเภอ
เหยา คืบหน่อไม้หนึ่งชิ้นให้นาง ยิ้มกล่าว “หน่อไม้นี้สดกรอบ
หอมสดนุ้่มละมุน เจ้าลองชิม”

หน่อไม้ยกมาวางได้สามจานแล้ว ทุกคนต่างก็ทานไปเยอะแล้ว
ตอนนี้หล่้ผู้เฒ่าคืบสิ่งนี้มาอีก ทุกคนต่างก็ยืมด้วยท่าทีที่ซ่อน
ความอบอุน รู้สึกว่าความมีไมตรีจิตนี้ถึงแม้จะต้องการมอบให้
แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ดังงามเพียงพอบขนาดนั้น

ไ้สือหล่นมองหน่อไม้

หน่อไม้ พ้องเสียงกับ ‘เรื่องอะไรกัน’

กวาดสายตาไปบนโต๊ะแวบหนึ่ง ไ้สือหล่นคืบไส้หนึ่งให้หล่้ผู้เฒ่า
ตะเกียบคว่ำลงคืบ หล่้ผู้เฒ่ายกชามรับเข้ามา นิ้วมือทั้งสองชน
กันที่หนึ่ง ต่างฝ่ายต่างเอามือกลับไป

ไสนิ่ง พ้องเสียงกับ ‘ปิดประตู’

ทั้งสองต่างฝ่ายต่างก็ทานอาหารโดยทันที ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ต่างก็ไม่ได้เป็นห่วงจึงไต่หั่น เพราะว่าผู้พิทักษ์ที่นำโดยจ้าวสื่อซานแฝงตัวอยู่ข้างเขาตลอด

ผ่านไปพักหนึ่ง จึงไต่หั่นกลับมา ปีนไปบนหัวเสาไต้สื่อหั่น จับคอนางส่งเสียงแหลมร้องเพลง ทุกคนต่างก็ทนฟังไม่ได้พากันหันหน้า ไต้สื่อหั่นถือโอกาสตอนที่คอเสื้อไต่หั่นตกลง ดึงเศษผ้าผืนหนึ่งที่ถูกหนีบไว้ออกมา

*ชิงกวน (清官) คือหญิงสาวที่ใช้ฝีมือความสามารถเช่น การเล่นดนตรี เพลงดาบ ให้ความบันเทิงเพื่อแลกกับเงินในการดำรงชีวิต

ตอนที่ 58-4 อย่าแย่งข้าอีก

บนเศษผ้า มีเพียงแค่ตัวอักษรสองคำที่ใช้ถ่านเขียนชຸ່ๆ ว่า ‘กลับด่วน!’

นี่เป็นการแจ้งกล่าวของจ้าวสื่อซาน จากการส่งต่อของคนที่รับผิดชอบจึงไต่หั่น ไต้สื่อหั่นอ่านเสร็จ เอาเศษผ้ามัดกลับเข้าไปในแขนเสื้อ ตอนนี้ตาทั้งสองของจึงไต่หั่นเหลือกเป็นสีขาวพอดิ ล้มลงไปข้างหน้า “โอย...ข้าเจ็บ...”

“เป็นอะไรไป!” ฮวาสวินฮวนเล่นเหมยฮวาเข้ามาทันที นักเรียนที่เหลือถูกทำให้ตกใจ พากันลุกขึ้น

จึงไต่หั่นเหลือกตาขาวอย่างสุดชีวิต ปากเปี้ยวตาเขฟองสีขาว
พุ่มปาก เกิดอาการชักจับพลัน ฟองขาวพุ่มปากเป็นทักษะการ
ดำรงชีวิตอย่างหนึ่ง ทักษะเขายังไม่ดีพอ สำลักค่อๆ แค่ๆ
น้ำลายฟ่นออกมาข้างนอก เต็มท้วไบหน้าของเส้นเหมยฮวา

แบนเลื้อไต่สือหลันสะบัดทีหนึ่ง ปิดไบหน้าจึงไต่หั่น อุ่มเขาขึ้น
เดินไปทางข้างนอก

หลี่ฝูโจวยืนขึ้นทันที กล่าวกับนายอำเภอเหยา “มีคนเหมือนว่า
จะเกิดโรคจับพลัน โปรดอนุญาตให้พวกข้ากลับโรงเตี๊ยมรักษา
อาการในทันที”

เขาลุกขึ้น นอกจากบุตรหลานลำดับชั้นสืบทอดดีมจนเมามาย
สองสามคน นักเรียนที่เหลือต่างก็พากันลุกขึ้นตาม

“ไม่จำเป็นต้องอ้อมไปไกล!” นายอำเภอเหยาอ้าแขนทั้งสอง
ขวางไว้ “ทุกท่านอย่าตื่นตระหนกไป ที่แห่งนี้ก็มี ‘ห้องจื่อเล่อ’
เลื่องชื่อในอำเภอของข้ามีท่านฟางอยู่ บรรพบุรุษเคยดูอาการ
ป่วยให้ท่านหญิงหวงเฟยมาก่อน เป็นแพทย์สูงศักดิ์มีฝีมือยอดเยี่ยม
ที่สุด ลองส่งให้เขาดูก็ไม่เสียหาย รับรองยารักษาโรค
หายขาด!”

“เด็กน้อยโรคเก๋ากำเริบ ข้าเตรียมยาติดตัวมาตลอด ยารักษาโรค
หายขาดเช่นเดียวกัน ไม่จำเป็นต้องลำบากท่านฟาง” ไต่สือ
หลันไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับ เดินไปข้างหน้าต่อ

เสียงตึกๆ ดังขึ้น ผู้ชายที่อยู่ใกล้ที่นั่งตรงปากประตูสามสี่คน

ก่อนหน้านี้ไม่ได้บอกชื่อ ชู่ๆ ก็ลุกขึ้นยืน ขวางทางด้านหน้านาง

“นี่หมายความว่าอย่างไร” เสียงไท่สื่อหลันเยือกเย็น

คนที่ขวางทางไว้สี่หน้า ข้างหลัง นายอำเภอเหยาหัวเราะอ่าๆ
กล่าว “แม่นางมีบางสิ่งที่ยังไม่รู้ ประเพณีในท้องถิ่นข้า วันนี้เป็น
วันปีศาจร้าย ถ้าหากว่ามึงงานเลื่องลือ เกรงว่าจะลบหลู่
เทพยดา ทำให้เจ้าบ้านเป็นอยู่ไม่สุข ถ้าหากว่าไกล่ปลายช่วง
เวลาพลบค่ำยังออกประตูไปอีก ก็อาจจะเกิดเหตุร้ายขึ้น ดังนั้นที่
อำเภอข้าขัดขวางเช่นนี้ หวังว่าทุกท่านจะให้ภัย” อีกฝั่งก็กล่าว
ต่อซ้ำๆ “ยกอาหารมา ยกอาหารมา!”

“ลบหลู่เทพยดาก็คือการที่ผู้ใดลบหลู่ผู้นั้นรับผล” ไท่สื่อหลัน
ไม่แม้แต่จะมองสี่คนนั้นสักครั้งหนึ่ง “ข้ารับผลเอง ออกไป!”

ชายสี่คนยืนแน่นิ่งไม่ขยับ ใบหน้านิ่งลึกลึหน้าอึมครึม

ไท่สื่อหลันไม่พูดจาแล้ว เหล่านักเรียนต่างก็มองกันหน้าซีด
ตอนนี้แม้แต่คนโง่เขลา ก็รู้ว่าเหตุการณ์ผิดปกติ

ลมหายใจสี่ผู้เฒ่าเย็นชืดเล็กน้อย “นายอำเภอเหยา หวังว่าเจ้า
จะมีคำอธิบายอย่างอื่น”

“อธิบายรี มีอะไรต้องอธิบายให้ดีอีกรึ” นายอำเภอเหยาเก็บรอย
ยิ้ม น้ำเสียงเองก็เย็นเยียบและกระด้างราวกับหินภูเขาในฤดู
หนาว “อธิบายอย่างมีเหตุผล อยู่ที่นี่ ก็คือเก็บชีวิตหนึ่งของพวก
เจ้าเอาไว้ ไม่มีเหตุผล อยากจะไป เช่นนั้นก็ไม่ต้องมาโทษข้าว่า
ไร้เมตตา!”

เขาพึงริมหน้าต่าง ชะโงกศีรษะออกไป โบกสัญญาณมือครั้งหนึ่งให้ข้างล่าง คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งที่นั่งอยู่ใต้หอพุ่งเข้ามาทันที ก้าวบาตตอนที่กระโดดขึ้นมาแขนเลื้อยสะบัดขึ้น ชั่วพริบตาแสงเปล่งประกายก็ส่องไปที่ความแข็งแกร่งของด้ามกระบี่

“เป็นอย่างไรวะเล่า” นายอำเภอเหยาหัวเราะอีกครั้ง “ทุกท่านกลับมาั่งอย่างเชื่อฟังจะดีกว่า...”

“จัดการ!”

เสียงตะโกนดุตันครั้งหนึ่งของไท่สื่อหลันทำลายเสียงหัวเราะของเขา เสียงตะโกนดุตันดังขึ้นมา ฮวาสิวินฮวนก็สาวเท้าพุ่งเข้ามาอย่างรวดเร็วเรียบร้อยแล้ว หมัดหนึ่งปะทะเข้าไปยังคนที่ขวางทางอยู่

‘เปรียง’ กำปั้นกระทบเนื้อแน่นเสียงดังราวกับฟ้าผ่า ศีรษะคนผู้นั้นเงยไปด้านหลังอย่างแรงและเร็ว หงายหน้าลอยขึ้นไป กลางอากาศหยดโลหิตปริมาณหนึ่งกระจายว่อนดั่งดอกฉาฮวา (ดอกต้นชา) อวัยวะบนใบหน้าราวกับถูกแผ่นหินตบผ่านไป ล้มลงมาอย่างรวดเร็วจนน่ากลัว

‘โครม’ เท้าข้างหนึ่งของไท่สื่อหลันเตะไต้หมูผัดน้ำมันจานหนึ่งที่เด็กรับใช้เพิ่งจะส่งมาลอยออกไป น้ำมันร้อนสีเหลืองทองฉาดใหญ่สาดกระจายไปตามทางบนบันได เสียงดังแก๊งครั้งหนึ่งจานทองแท่งตกลงไป กระแทกเข้ากับคนแรกที่พุ่งเข้ามาจนหงายไปข้างหลัง บันไดตอนนี้เต็มไปด้วยน้ำมันร้อนเรียบร้อยแล้ว คนที่เหลือบ้างก็ถูกน้ำมันลวก บ้างก็ถูกชนลื่นล้มคะมำ บน

ชั้นบันไดก็พลันกลิ้งกันเป็นกลุ่มก้อน

จึงไถ่หล่นที่แก่งตายเร่งรีบจับมุกที่เบี้ยวตาที่เข พลังชะงัก
ศีรษะออกมาหัวเราะฮาๆ ไถ่ล้อหล่นไม่เกรงใจเลยแม้แต่หน่อย
เหยียบหัวคนกลุ่มหนึ่งมุงลงบันได ฮาสนินฮวนตามลงมาติดๆ

“ตอบโต้! ตอบโต้!” นายอำเภอเหยาคิดไม่ถึงเลยแม้แต่หน่อยว่า
จะสามารถมีการต่อต้านเช่นนี้ได้ เพียงแค่ทั้งคนไว้ เเพชัญหน้า
กับการชี้ขาดเมืองหนึ่งเมือง ไม่นึกเลยว่าจะไม่กังวลเลยแม้แต่
หน่อย ดวงตาที่จ้องกลมตวาดดัง “ทหาร! จับพวกเขาไป! จับไป!”

“ผู้เฒ่าตง” ผู้ช่วยหลิวยิ้มอย่างร้ายกาจเข้ามาใกล้เขา กล่าวเสียง
เบา “ที่จริงแล้วนี่เองก็ไม่ใช่เรื่องเลวร้าย เดิมทีพวกเราบังคับให้
อยู่ต่อ มันยังไม่อยู่บนหลักเหตุผล วันนี้พวกเขานับได้ว่าเป็น
หน่วยงานที่จู่โจม สร้างหายนะแก่หอสุรา...อืม ท่านดูสิ...” พูด
จบนิ้วมือก็ส่งสัญญาณทันที ทำท่าทางโบกมือ

นายอำเภอเหยาหัวเราะฮาๆ เขาเพิ่งขอบหน้าตาต่าง รอบด้านล้วน
แต่เป็นคนของตน ไม่จำเป็นต้องกังวลถึงความปลอดภัยของ
ร่างกาย ถึงแม้ว่าจะเห็นไถ่ล้อหล่นพาคนมุงลงไปข้างล่างก็ไม่รีบ
ไม่ร้อน พลันหันหน้ามองไปทางยามราตรีนอกหน้าต่าง

ที่ไกลๆ ในความเลือนรางมีเปลวไฟลุกโชน

บุตรหลานลำดับชั้นสิบทอดสามสี่คนพุ่งเข้ามา กล่าวอย่างโมโห
“เหตุใดกัน! เหตุใดกัน! นี่พวกเจ้ากำลังทำอะไรกัน พวกเจ้าไม่
ได้บอกริ้วว่าพวกเราเป็นผู้กล้ากวาดล้างล่องโจร นี่มันเรื่องอันใด
กัน พวกข้าต้องการคำอธิบาย! อธิบาย!”

นายอำเภอเหยาหัวเราะเยาะคราหนึ่ง “กวาดล้างรี มากเรื่อง”

ประโยคสุดท้ายของเขาน้ำเสียงเบามาก เหล่านักเรียนได้ยินไม่ชัด ยังคงซักถามด้วยความโมโห เด็กหนุ่มที่ด้อยประสบการณ์เหล่านี้ ครั้งแรกพบกับโจรภูเขาก็ได้ชัยชนะอย่างท่วมท้น นำผลงานที่ยิ่งใหญ่เข้าสู่ทงเจิง เดิมทีเพียงแค่ชมทิวทัศน์สุภาพสาธุตลอดทางดอกไม้นี้สดใสมอบานที่บ้านต้อนรับ นายอำเภอท้องถิ่นจัดงานเลี้ยงด้วยตัวเอง พุดซาแล้วซาเล่าผู้กล้านำผลประโยชนมาสู่บ้านเกิดเมืองนอน กำลังภูมิใจในตัวเองบนเมฆที่สูงที่สุดอย่างพอใจ ทันใดนั้นก็พบกับเหตุการณ์เช่นนี้ ราวกับว่าตกลงมาจากเมฆสูง งุนงงไม่คลาย ตกใจกันไปทั่วร่าง

“คิดว่าต้องนำผลงานไปที่เป่เยเหยียน หลังจากนั้นก็รับการยืนยันรางวัลความดีความชอบหรือ” นายอำเภอเหยาหัวเราะใหญ่ “โอหยา คุณงานความดีอันใหญ่ยิ่ง จับเชลยได้สามสิบคน ! เชลยเล่า ไปอยู่ที่ใดแล้ว”

“ไฟไหม้!” ทันใดนั้นก็ไกลๆ ก็มีเสียงตีฆ้องดังขึ้นมา เสียงร้องเตือนภัย ลอยมาจากที่ไกลๆ

เหล่านักเรียนที่เพิ่งขอบหน้าตาต่างมองทันใด เปลี่ยนสีหน้าอย่างพร้อมเพรียง สถานที่ที่เกิดไฟไหม้ เหมือนว่าจะอยู่ที่โรงเตี๊ยม

เรื่องที่ปราบปรามโจรเขาหลงหม่างได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ว่าประกาศแจ้งเมืองเป่เยเหยียนไปเรียบร้อยแล้ว ระหว่างควบคุมตัวเชลยนำส่งครึ่งทาง ไม่ว่าอย่างไรเชลยก็จะถูกเผาตาย หรือไม่ก็อาจจะหนีรอดออกไปเพราะไฟที่ไหม้ ทุกคนต่างก็ต้องรับ

ผลลัพธ์ที่จะตามมา

“รีบไปดับไฟ!” เหล่านักเรียนไม่ทันได้ซักถาม มุ่งตรงไปข้างล่าง โดยพร้อมเพรียง นายอำเภอเหยาหัวเราะใหญ่ “กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าทุกท่าน ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ ทุกท่านออกมาเข้าร่วมงานเลี้ยง จนกระทั่งเชลยหนีออกไป มาทำร้ายชาวบ้านตามทาง...”

ทุกคนตกตะลึง กลอุบายร้ายนัก วางเพลิงปล่อยศัตรูยังไม่พอ ยังต้องการฆ่าคน วางโทษให้นักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าถึงตาย!

“แบกผู้ทรงเกียรติของข้า ประเดี๋ยวพวกเจ้าก็จะเป็นนักโทษแล้ว ยังไม่รีบคุกเข่ารับการมัดมืออีก...” นายอำเภอเหยาเงยหน้า หัวเราะใหญ่ จู่ๆ เสียงร้อง ‘โอ้ย!’ ก็ดังขึ้นคราหนึ่ง!

ทันใดนั้นก็เห็นศีรษะเขาเงยไปข้างหลังอย่างแรง เสียงดังตบข้ามผ่านหน้าต่างบานยาว ตกลงมาจากข้างหน้าต่าง!

การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันเช่นนี้ ใครก็ไม่คาดคิดว่าเขาที่กำลังหัวเราะอย่างพอใจจะล้มลงมาฉับพลัน ขอบหน้าต่างก็ไม่ต่ำ ตำแหน่งทิศทางระยะห่างจากหน้าต่างที่เขายืนที่จริงแล้วก็ยังห่างออกเล็กน้อย ไม่มีทางเป็นเพราะว่าหัวเราะโดยใช้แรงมากเกินไปจนตกลงมาได้ อย่างแน่นอน นี่มันเรื่องอะไรกัน

“หัวเราะ หัวเราะอะไร! ปากเหม็น!”

เงาคนสายหนึ่งวิ่งเฟ่นผ่านออกมาจากใต้ชายคาหน้าต่าง ด่าทออย่างเย็นชา ในมือยังคงมีเส้นผมอยู่สามสี่เส้น เมื่อมองอย่าง

ละเอียด คล้ายกับว่าเป็นเส้นผมสีเทาหรือมหมะริมของนาย
อำเภอเหยา

เมื่อครู่เป็นเขาที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ชายคาน้ำต่าง ดึงเส้นผมนาย
อำเภอเหยาจับเขาเหวี่ยงออกไปหรือ

“สื่อซาน” หล่ฝูโจวที่ยืนอยู่ต่อหน้านายอำเภอเหยาถึงดูความ
สนใจทั้งหมดของเขามาโดยตลอด ไม่พูดไม่ขยับ ตอนนี้เพิ่งจะ
เปิดปาก “ส่งคนไปโรงเตี๊ยมแล้วหรือยัง”

“ไปแล้ว” จ้าวสื่อซานพยักหน้าทันที “เพียงแค่ว่าไม่รู้จะไปทันหรือไม่”

เหล่านักเรียนฟังพวกเขาสนทนา จึงรู้ว่าบางส่วนได้เตรียม
การไว้แล้ว ต่างก็ถอนหายใจออกมายืดยาว ทันใดนั้นก็ก้มหน้า
มองนายอำเภอเหยาที่ริมฝีปากขมุกขมิบอยู่ในกองโลหิตบน
ถนนสายยาว และทหารประจำการกับนักการที่เบียดเสียดกันเข้า
มากลุ่มใหญ่ข้างล่างต่างก็อดไม่ได้หันงศีรษะ

มาและทำร้ายนายอำเภอจนคาที่ถือเป็นโทษใหญ่หลวง เรื่องนี้
จะจัดการให้จบลงได้อย่างไร

“พวกเจ้าสังหารใต้เท้านายอำเภอ! พวกเจ้าสังหารใต้เท้านาย
อำเภอ!” ผู้ช่วยนายอำเภอตัวสั้นก้าวถอย แผ่นหลังแนบติดกับ
ผนังกำแพง “สังหารขุนนางมีโทษประหาร! พวกเจ้ายังไม่รีบ...”

จ้าวสื่อซานใช้ฝ่ามือเดียวทำให้เขาปิดปาก

“เพื่อเจ้าอันใด เดี๋ยว!” ไท่สื่อหลันตะโกนเรียกอยู่ใต้บันได นางอยู่ภายใต้การโอบล้อมป้องกันของเหล่านักเรียนเรียบร้อยแล้ว ข้ามศีรษะของคนที่ล้มลงมากลุ่มนั้นลงบันไดไป

คนแถวหนึ่งเร่งรีบออกจากหอสุรา ถึงอย่างไรก็ได้ฆ่านายอำเภอของพวกเขาไปแล้ว ทั้งยังฆ่าและทำร้ายคนมากมายอย่างไม่สนใจ ยกม้านั่งเหวี่ยงโยนออกไป บุกรื้อบ้านผู้คน พบคนที่ยังมีชีวิตอยู่เข้ามาก็ทุบตี กวาดแกว่งฟาดฟัน ล้างผลาญทั่วสารทิศ เพราะว่าในใจเคืองแค้น เหล่านักเรียนลงมือโหดร้ายยิ่งกว่าที่ทำกับโจรเบาหลงหม่าง ในร้านค้ากรีดร้องด้วยความทรมานไม่สิ้นสุด หอชู่ฮวากลายเป็นหอดอกไม้พัด...พัดหยุดโลหิตสาตกระจาย

เซียวต้าเจียงและนักเรียนที่ไม่ชำนาญการรบสี่ห้าคน แบกบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดที่เมาและทะเลาะสามสี่คนเดินไปตรงกลาง คนเหล่านั้นที่จริงแล้วไม่ได้ดื่มเยอะเกินไป แต่ไม่รู้เรื่อง กล้ามเนื้อแต่ละคนอ่อนปวกเปียก ดวงตาล้วนเปิดไม่ขึ้น ชัดเจนว่าถูกวางยา เหล่าบุตรหลานตระกูลยากจนชำเลื่องมอง สันผวาอย่างห้ามไม่ได้...สุรานี้ทุกคนต่างก็อยากดื่ม แต่ตอนนี้ทำให้คนทรมาน จุดจบจะเป็นอย่างไร ตามแต่คนจะคิดได้ อดไม่ได้ขอบคุณไท่สื่อหลันมากขึ้นไปอีก

คนข้างในหอ เป็นเพราะว่าต้องการจะได้รับความไว้วางใจจากกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ทหารที่มาจึงไม่เยอะมากนัก แต่ทหารประจำการกลับดกชุ่มจุ่มตื้ออยู่แล้วไม่น้อยในละแวกใกล้เคียง ใช้โรงเตี๊ยมก่อเพลิงเพื่อเรียกความสนใจ ไฟไหม้ก็พุ่งเข้าไปในหอ แต่เพราะว่าไท่สื่อหลันโจมตีเร็วเกินไป คู่ต่อสู้คาดไม่ถึงว่าด้วยเวลาที่เร็วเช่นนี้นักเรียนก็พุ่งออกมาแล้ว ในที่โกลๆ ถึงแม้ว่ามี

คบไฟเบียดเสียดขยับไปมา ทหารประจำการกลับยังไม่ถึง

ฮาวาสินฮวนปกป้องไต้สือหลันเปิดทาง หลี่ผู่โจวก็พานักเรียน
สายสุ้รบสี่ห้าคนสกดกั้นอยู่ด้านหลัง หลังจากที้นักเรียนส่วนใหญ่
ถอยออกจากเขตอันตรายแล้ว หลี่ผู่โจวเพียงผู้เดียว ไม่
พูดจา ยังคงยิ้มน้อยๆ ยืนสงบนิ่งอยู่ที่ปากบันได มองดูแล้วก็
เป็นเพียงนักเรียนผู้เปราะบางคนหนึ่ง

คนในสนาม ล้วนแต่เป็นขุนนางในอำเภอท้องที่เล็กๆ ตำแหน่ง
ต่ำต้อย และไม่รู้ตำแหน่งที่แท้จริงของหลี่ผู่โจว คิดแค่เหมือน
กับฮาวาสินฮวน เป็นเพียงผู้ช่วยสอนของกองทัพเขตที่ยี่สิบ
ห้าคนหนึ่ง ตอนนี้องค์ผู้ช่วยสอนท่านนี้สุภาพอ่อนโยน นิ่งว่างๆ
อยู่ข้างหน้าราวจับ รอยยิ้มเจิบสงบในแสงเทียน ต่างก็รู้สึกว่
งดงาม หลังจากนั้นก็รู้สึก เป็นเพียงแค่ความมดงาม ล้วนแต่
เปราะบาง แตกง่าย ลองบีบดูสักหน่อยก็ไม่เสียหาย

ด้วยเหตุนี้จึงมีคนบีบ

ด้วยเหตุนี้ก็มีคนที่ปกป้องผู้ช่วยนายอำเภอหัวเราะหึๆ พุงเข้ามา
คิดจะสืบทอดปณิธานของนายอำเภอผู้ตาย หลบซ่อนไปจนถึง
พื้นที่ที่ปลอดภัยขึ้นี้ว่สั่งทหารประจำการล้อมไว้

ด้วยเหตุนี้หลี่ผู่โจวยิ้มน้อยๆ และยื่นมือออก

มือของเขาราวกับยื่นออกไปอย่างสงบนิ่ง รวกับว่าไม่เร็วเช่นกัน
ราวกับว่ายังคงอ่อนโยน ทว่าเพียงแคื่อยื่นออกไปเช่นนั้น คนที่
เข้ามาประจันหน้า ในรู่มา้นตาคล้ายกับว่าสะท้อนแสงสายหนึ่ง
ออกมา ลากพายุหิมะต่างๆ นานาไปด้วย ก้าวข้ามสุดปลายขอบ

ฟ้า หลังจากนั้น หิมะถล่มทลาย ใต้หล้าดับมืด

‘ฟืบ’ เสียงดังแผ่วเบาคราหนึ่ง มีเพียงแค่ดอกไม้โลหิตเล็กๆ ดอกหนึ่งจากข้างในรอยแตกร้าของศิระะ ยิงคราหนึ่งแตกออกเป็นเส้น โจมตีอยู่ตรงข้างบนโคนไฟดอกเหมยโปร่งบางสีขาว ตรงหัวบันได ย่อมสิดอกเหมยสีขาวเป็นดอกเหมยสีแดงได้พอดีบพอดี

ทั่วทั้งห้องเจียบส้งด

วินาทีนี้ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนกองทัพเบตที่ยีสืบห้า หรือว่าไท่สื่อหลันที่อยู่ ต่างก็ยากที่จะหลีกเลี่ยงการตกตะลึง...ที่อยู่ข้างหน้า พวกเขานี้คือหลี่ฝูโจว แต่ไหนแต่ไรไม่เคยเผยอาวุธที่คมกริบมาก่อน

หลี่ฝูโจวขมวดคิ้วเล็กน้อย หันหลังลงบันได ไม่มีคนกล้าไล่ตามครู่ใหญ่ผ่านไป ผู้ช่วยนายอำเภอขยับคอบอย่างงุนงง หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียง ‘แกร่กๆ’ ทันที ของสิ่งใดตกลงบนพื้น ส่งเสียงชัดเจนกังวาน

ก้มหน้าลงมองทันใด แต่กลับเป็นกระดุมสีทองบนคอเสื้อด้านหลัง

ทุกคนเหวี่ยงยื่นชิดท้วงตัว

ท้วงทำนั้น สั้หารในวินาทีเดียว และหยุดเอาไว้อย่างแม่นยำตรงข้างหน้าลำคอของผู้ช่วยกองทัพ เพียงแค่หลี่ฝูโจวต้องการ ก็จะเป็นศิระะอย่างดีอีกศิระะหนึ่ง

ตอนที่หมีผู้ใจลงบันไดมา ไท่สื่อหลั่นหันหน้ากลับพอดี

สายตานางเหลือบผ่านฝูงคน เดินผ่านศิระคนที่ขุมนุ่นวาย จนถึงปลายสุด สายตามองหารอยยิ้มน้อยๆ ของหมีผู้ใจเจอ แล้ว

ท่ามกลางกลุ่มคนเบียดเสียดนับไม่ถ้วนที่กั้นเอาไว้ ในแวตาทาเขา มีเพียงเงาของนาง สันไหวเล็กน้อย ส่งสะท้อนความเร่งรีบ วุ่นวายของคำคืนนี้

เมื่อสายตาสอดประสานกัน หลังจากนั้นเขาก็พุ่งเข้ามาทันที เงา ร่างกระพริบคราห์หนึ่งแฉลบมายังข้างกายไท่สื่อหลั่น ไม่รอให้มี คำพูดใดๆ จับเอาของนางไว้แน่น กระโดดขึ้นม้าตัวหนึ่งที่หน้า ประตู สะบัดบัง**ยนออก

“ไท่สื่อ” เขากล่าเบาๆ ข้างหูนาง “ให้ข้าปกป้องเจ้า”

ช่วงเวลาสั้นๆ นี้ น้ำเสียงเบานุ่มดังภาพในความฝัน รวกับว่า สามารถโดนลมพัดออกไปได้ทุกเมื่อ แต่ว่าแต่ละตัวพยางค์กลับ ตกลงในหูนาง

นางไม่พูด ริมฝีปากแน่นเป็นเส้นโค้งที่ไม่รู้ว่าจะดีใจหรือ เสียใจเส้นหนึ่ง

เหล่านักเรียนแย่งม้าที่ผูกอยู่ข้างหน้าประตูหอ ตามสองคนนั้น ไป ทะลุผ่านถนนเส้นยาวอย่างรวดเร็วดังฟ้าแลบ

ถนนเส้นนี้ที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดในทางแจ้ง แสงไฟยังไม่ดับลงตรง
กำแพงเมือง แสงไฟแต่ละสายราวกับสายน้ำไหลทะลุผ่าน
ร่างกาย มุ่งหน้าไปยังจุดหมายปลายทางที่ต่อไป

นายอำเภอเหยายังคงชักอยู่ในกองโลหิต ทหารประจำการกลุ่ม
หนึ่งในที่ใกล้ลิบ ส่งเสียงฝีเท้าตามมาดังกระทบกัน

ตอนที่ 59-1 ความจริงในโลกมนุษย์

ตอนที่ไท่สื่อหลันตามมาถึงโรงเตี๊ยม สถานการณ์เพลิงไหม้ถูก
ดับเรียบร้อยแล้ว

บนถนนตลอดทางมองเห็นไฟไหม้ลุกโชน ต่อมาจึงค่อยๆ ลดลง
เหมือนกับว่าถูกควบคุมอยู่ในขอบเขตบริเวณหนึ่ง เมื่อไท่สื่อ
หลันตามมาถึง ก็มองเห็นบนพื้นดินมีคนล้มนอนเกลื่อนกลาด
อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว คนที่โผล่ออกมาอย่างกะทันหันคือเหล่า
พ่อค้าที่ตั้งแผงขายของแถวหนึ่งข้างนอกโรงเตี๊ยมอยู่ก่อนหน้านี้
นี้ อารักขาแปลกหน้ากลุ่มหนึ่ง ออกมาจากข้างในสถานที่เกิด
เพลิงไหม้ แบกเด็กหนึ่งคน ข้างๆ เป็นซูย่าที่เส้นผมถูกเผาไหม้
ไปหนึ่งช่อ

ซูย่าไม่ได้ไปงานเลี้ยง อยู่ดูแลเงินมูที่ได้รับบาดเจ็บ พร้อมกับ
เฝ้าดูตัวเชลย

ไท่สื่อหลันเตะพ่อค้าเหล่านั้นออกไป ไม่ตาย เพียงแค่หน้ามืด

ก่อนหน้านี้ไท่สื่อหลันและหลี่ฝูโจวก็รู้สึก ตำแหน่งที่ตั้งโรงเตี๊ยม
ค่อนข้างสันโดษ แต่สถานที่ที่สันโดษเช่นนี้ คิดไม่ถึงว่าพ่อค้า

แผงขายของจะเยอะอย่างยิ่ง การค้าขายจะทำได้อย่างไร ไม่สม
เหตุผลโดยสิ้นเชิง นานๆ ครั้งจะมีคนสองคนผ่านมา สายตา
ที่มองสินค้าบนแผงขายของยังไม่มากเท่าสายตาที่จ้องมองพวก
เขา

เมื่อเปิดเสื้อคลุมธรรมดาๆ ของพวกเขาออก เผยให้เห็นเสื้อ
ขุนนาง ที่แท้แล้วก็ยังเป็นสายสืบของขุนนาง

“เป็นอย่างไรบ้าง” ไท่สื่อหลันถามซูย่า

ซูย่าส่ายหน้า ยกมือดูศราบโลหิตที่บาดแผลบนหลังมือ แวตา
โหด*ยม เสียงแหบกล่าว “ข้าฆ่านายหลิวผู้คุมนักโทษไปแล้ว”

“ไม่เป็นไร” ไท่สื่อหลันไม่ถามแม้แต่เหตุผลที่ฆ่า “ไม่ต้องให้เจ้า
ออกเงินค่าจัดงานศพ”

ทุกคนหัวเราะท้องแข็ง...

“ตอนที่ไฟไหม้ ผู้คุมนักโทษต้องถิ่นที่รับผิดชอบดูแลเฉลย เปิด
ประตูให้พวกเขาหนีเอาชีวิตรอด และยังชี้ทางบอกที่อยู่ของเจี
นม่และซูย่า ให้พวกเขาไปฆ่าปิดปาก” จ้าวสื่อซานฟังผู้ใต้บังคับ
บัญชารายงาน เดินเข้ามากล่าว “โชคดีที่แม่นางชูตื่นตัวอยู่เสมอ
พบปัญหาได้ทันเวลา แต่นางเองก็เกือบจะได้รับบาดเจ็บ”

เขากล่าวอย่างเรียบง่าย แต่มองศราบโลหิตและฝุ่นขี้เถ้าทั่วทั้งตัว
ซูย่า เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง รู้ได้ว่าการต่อสู้นี้ยากลำบาก

เจินม่ที่พบบนหลังคนอื่น ยื่นมือออกไปหาซูย่าอย่างซาบซึ้ง

ใจ คิดที่จะจับนางไว้ ชูย่าม้มปาก เอาหลังมือไปไว้ข้างหลัง
อย่างไม่สบายใจ

เหล่าเชลยศึกถูกลากออกมาแต่ละคนจากข้างในลานบ้านสาม
ห้อง ต่างก็สกปรกมอมแมม หดหู่และสิ้นหวัง ตอนที่ไฟไหม้
พวกเข้าหนีออกมาแล้ว เดิมทีสามารถหนีออกไปได้แต่เพราะ
ต้องการจะฆ่าชูย่าและเงินมู่ ชูย่ากลับตอบโต้ได้ดีเป็นพิเศษ ใช้
ลูกธนูลอบยิงราวกับเงาวั๊บๆ แวมๆ ทำให้พวกเขาเสียเวลา หลัง
จากที่ผู้ใต้บังคับบัญชาของจ้าวสี่ซ่านพบความผิดปกติจนตาม
มาถึงแล้ว คนเหล่านี้เร่งรีบขับไล่เจ้าของร้านและครอบครัวออก
ไปให้หมด วางยาไปในกองเพลิงทันที ถือโอกาสใช้ลมตะวันตก
เฉียงใต้ของวันนี้ รมควันเชลยทุกคนในลานบ้านสามห้องใน
คราวเดียว หลังจากนั้นก็ค่อยๆ เก็บกวาดไปแต่ละคน

อ๋ามหิต เด็ดขาด คล่องแคล่ว รอบคอบ

ลูกมือของทรงฉู่ ปราบกฏตัวอีกครั้งต่อหน้านักเรียนกองทัพเขตที่
ยี่สิบห้า แสดงให้เห็นว่าศักยภาพของกองกำลังทหารส่วนตัวที่
ยอดเยี่ยมว่าเป็นอย่างไร

นักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าจู้ปากอย่างตกตะลึง แต่ไท่สื่อ
หลันกลับกำลังคิด ว่ากันว่าตระกูลทรงเป็นตระกูลสูงศักดิ์จากรุ่น
สู่รุ่น แบกรับกองกำลังทหารของรัฐ ตั้งแต่ก่อตั้งรัฐจนถึงบัดนี้
แต่ละรุ่นล้วนแต่กุมอำนาจทางการเมือง พอที่จะกล่าวได้ว่าเป็น
มิตรสหายในการทหารใต้หล้า ทหารวิญญาณมังกรของตระกูล
ทรง ทรงฉู่บอกว่าที่รับสมัครล้วนแต่เป็นผู้มีจิตใจอีกเหิมจากทั่ว
ทุกสารทิศ แต่ว่าดูจากท่าทางเจ้าระเบียบของพวกเขาแล้ว ไหน
เลยอะไรระเบียบวินัยเหมือนกับคนแห่งยุทธจักรของลัทธิผู้กล้า

เหล่านั่นเล่า

คำถามข้อนี้แวบผ่านเข้ามา ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงก๊อบม้อและเสียงผีเท้าดังปะปนกันจากที่ไกลๆ คบไฟไกลๆ ราวกับมังกรยาวเหยียดคดเคี้ยวเต็มกำแพงเมือง

พลทหารต้องถีนไถ่ตามเข้ามาแล้ว

“เหตุใดกัน! เหตุใดกัน!” เหล่าบุตรหลานลำดับชั้นตกทอดยังคงสับสนงุนงง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดบุคคลผู้สร้างผลประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติจึงกลับถูกตามฆ่า ทั้งหมดต่างก็กระหึ่มเท้าเสียงดังอย่างเจ็บแค้นเสียใจ แต่บุตรหลานตระกูลยากจนทั้งหมดกลับมองไปทางหลี่ผู่โจวและไท่สือหลัน เรื่องราวในวันนี้ไม่อาจจะเป็นเรื่องดั่งามได้แล้ว จำต้องเร่งรีบออกความเห็นโดยเร็วที่สุด

“ตีฝ่าวงล้อม” ทั้งสองเปิดปากพูดพร้อมกัน

พูดอย่างมีเหตุผลก็คือไม่มีความจำเป็น การอยู่ต่อสู้รบกับกำลังทหารหนึ่งอำเภอเป็นเรื่องโง่เขลา แม้ว่าจะสังหารนายอำเภอผู้ก่อเรื่องวุ่นวายในหอชู้ฮวาไปแล้ว แต่เรื่องที่ตนเองและคู่ต่อสู้ทำก็ไม่มีทางเอาออกมากล่าวหาได้ นักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเพียงแค่ออกไปจากทงเจิ้งวันนี้ให้ได้ ทงเจิ้งก็ไม่มีทางจับพวกเขามาลงโทษ

นี่เองก็เป็นเหตุผลที่พลทหารทงเจิ้งถูกสั่งให้โยกย้ายอย่างรวดเร็ว ผึ่งหนึ่งอยากจะไป ผึ่งหนึ่งไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถปล่อยให้พวกเขาไปได้

หลี่ฝูโจวขมวดคิ้ว เขามองสถานการณ์ชัดเจนกว่าคนอื่นๆ ว่ากันตามจริงตอนนี้ทงเจิงควรจะขาดผู้มีอำนาจบัญชาการจึงจะถูกต้อง นายอำเภอบาดเจ็บหนักถึงตาย ผู้ช่วยนายอำเภอถูกเขาโจมตีให้เสียชีวิตเกือบตาย ใครยังจะสามารถรวบรวมกลุ่มกำลังที่ย้อนกลับมาอย่างรวดเร็วในตอนนี้ได้

“แบ่งกลุ่มหรือว่าไปด้วยกัน” น้ำเสียงฮวาสวินฮวานรวดเร็ว

“แบ่งกลุ่ม” หลี่ฝูโจวกล่าว “สื่อซาน เจ้าพาคนใต้บังคับบัญชาปกป้องแม่ลูกไท่สื่อ ชูย่า เล็นเหมยฮวา เซียวต้าเจียง สงเสี่ยวเจีย หยางเจิง รวมทั้งนักเรียนสู้รบอีกสามสี่นายหนีไปทางข้างหลังโรงเตี๊ยม เพลยส่งคืนให้พวกเจ้าพาไปด้วยเช่นกัน คนเหล่านี้พวกข้าไม่สามารถให้หลุดหนีไปได้ ข้าและสวินฮวานพานักเรียนที่เหลือประจันหน้ากับทหารรักษาการ ข้างหน้าไม่ไกลก็เป็นตรอกเจ็ดทางของทงเจิง ผังเมืองซับซ้อน เมื่อก่อนข้าเคยมาสามารถพาพวกเขาเดินออกไปได้

“ไม่ได้” คนที่ทัดทานคนแรกก็คือไท่สื่อหลัน “นี่เป็นพลทหารท้องถิ่น เจ้าคุ้นเคยผังเมือง คู่ต่อสู้แน่นอนว่าคุ้นเคยเช่นกัน ต้องไปด้วยกัน”

นางเข้าใจความหมายของหลี่ฝูโจว อยู่ข้างกายนาง รวบรวมพลังกำลังอันยอดเยี่ยมที่สุดปกป้องอันตรายของนางและจิ้งไท่หลันสำหรับคนที่เหลือ ถือว่าสามารถทิ้งไปได้

แต่นี้ไม่ใช่นิสัยของนางไท่สื่อหลัน

“ไป!” ทันใดนั้นหลี่ฝูโจวยื่นมือยกนางขึ้นไปทางม้าตัวหนึ่งใกล้ๆ

จ้าวสื่อซานเข้ามารวดเร็วกว่าสายลม ตีไปทางสะโพกม้าของนางทีหนึ่ง ม้าพันธุ์ดีร้องเสียงยาว กีบเท้าม้ายกขึ้นพุ่งตัวออกไป

“จิ้งไท่หลัน จับให้แน่น!”

บนม้าที่พุ่งอย่างดุเดือด เสียงไท่สื่อหลันชัดเจน ทั้งร่างจิ้งไท่หลันโผล่เข้าไปบนม้า คว่ำแผงคอม้าแน่นทันที ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็ปล่อยมือ!

นางกระโดดลงจากม้าที่ตกใจพุ่งอย่างบ้าคลั่งทันที!

“จ้าวสื่อซาน!” นางตะโกนเรียก

จ้าวสื่อซานที่เฝ้าร่างไปถึงตาตุ่ม อะไรต่างก็คิดไม่ทันทั้งนั้น โผล่เข้ามาบนม้าตัวนั้นอย่างรวดเร็ว ยื่นมืออุ้มจิ้งไท่หลันที่ถูกกระเด็นกระดอนจนตัวเอียง ตอนนี้ไม่ได้สนใจตำแหน่งฐานะอันใดแล้วเช่นกัน พยายามเอาร่างเล็กๆ กดไว้ในอ้อมอกอย่างเต็มที่ จึงจะหันหน้าตะโกนด่าอย่างเคียดแค้น “ไท่สื่อหลันเจ้ามันหญิงชั่ว! เจ้าไม่ต้องการชีวิตแล้วรี จิ้งกระโดดลงไปเช่นนี้! จิ้งไท่หลันจะทำอย่างไร เจ้ามันคนเลว! เจ้ามันไร้น้ำใจ! เจ้าต้องโดนสับเป็นชิ้นๆ ...”

เสียง ‘ตุบ’ ดังคราหนึ่ง ไท่สื่อหลันที่ตกลงจากม้า ท่ามกลางเสียงด่าว่า หล่นลงตรงๆ เข้าไปในอ้อมอกหมีผู้เฒ่าที่ก้าวยาวเข้ามารับ

สรีระที่ตกลงมาของนางอ่อนคลาญและอ่อนนุ่ม แขนสองข้างที่ยกขึ้นมาของเข่าแข็งแกร่งมีพลัง

แต่ว่าชั่วพริบตา

นางกระโดดลงมาจากอ้อมอกของเขาทันที เจียดผ่านเส้นผม

ไม่ได้อธิบายว่าเหตุใดจึงเสี่ยงอันตรายกระโดดลงมา ไม่ได้ร้อง
ห้ามร้องให้บอกว่าข้าจักต้องร่วมเป็นร่วมตายกับพวกเจ้า

หลี่ฉู่โจวเองก็ไม่ได้ถามว่ากระโดดลงมาทำไม ไม่ได้เขย่าไหล่บิด
ปากบิบบอมุกนางตะโกนพูดว่า นี่เจ้าเหตุใดต้องโง่เขลาเช่นนี้ด้วย

เขาเพียงแค่มองไหล่ของนาง ทั้งสองมองกองทัพจ้าวสื่อซานที่
ควบคุมสายตาไม่ได้มุ่งหน้าคว้นตลบออกไปพร้อมกัน

นางไม่เดิน คนที่เหลือก็ไม่เดินไปโดยปริยาย เพียงแค่ตอนนี้
คำถามก่อนหน้าปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง เป็นการเผชิญหน้าไม่ใช่
การหลบหนีหรือ หลบหนีต้องแบ่งเป็นสองทางใช้หรือไม่

“ไม่ต้องแบ่งแล้ว กำลังไม่พอ” หลี่ฉู่โจวหันหลังกลับมามองดู
ยืนมือไปทางปากประตูในกองเพลิงที่ยังคงมีควันไฟพวยพุ่ง
ออกมาและยังโยนสิ่งของบางอย่างทิ้ง ทันใดนั้นควันไฟนั้นก็
เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้ม ค่อยๆ ยาวเหยียดคดเคี้ยว ล่องลอย
เปลี่ยนรูปร่าง บิดเบี้ยวราวกับใบหน้าของผีศาจ

ท่ามกลางแสงราตรีใบหน้าผีศาจมาหาใบหน้าหนึ่งเช่นนี้ เพียง
พอที่จะทำให้เกิดอาการผงะ ในที่โกลๆ เสียงผีเท้าเป็น
ระเบียบ เผยให้เห็นความลึกลับและวุ่นวายใจ

แน่นอนว่านี่ไม่ใช่อุบายเพียงหนึ่งเดียวของल्लीโจว

ก่อนหน้านี้เหล่า ‘พ่อค้า’ รถมชนที่ถูกปราบเมื่อครู่ ตอนนี้ต่างก็ถูกเขาสั่งให้นักเรียนลากตัวเข้ามา และกล่าว “พวกเราบุกฝ่าวงล้อมจากลานด้านหลังไปตลอดทาง แต่ว่าข้างหน้าต้องมีคนสกัดกั้นด้านหลัง ขอรบกวนพวกเขาเถิด” พูดจบก็นั่งลง

จู่ๆ ไฟส่องหล่นก็ขวางเขา “เข้าไปเอง”

ตามคำขอร้องของนาง ทุกคนต่างก็ถอยออกไป ห่างออกจากลานบ้านแห่งนี้ หลี่โจวผู้เดียวรอนางอยู่ที่ชายคา

ตอนที่ 59-2 ความจริงในโลกมนุษย์

ไฟส่องหล่นเอาหนามโลกะออกมา หนามแหลมสีเงินพุ่งเข้าไปที่ด้านหลังของทุกๆ คน หลังจากนั้นนางก็ปลดอาวุธของทุกคนลงมา เอาตะขอของนายก.เกี่ยวเข้าไปที่แขนของนายข. มัดของนายข.จัมเข้าไปในต้นขาของนายค. กระบี่ของนายค.วางไว้บนหัวไหล่ของนาง....ทุกๆ คนล้วนแต่ถูกอาวุธของผู้อื่นทำให้เกิดการบาดเจ็บเล็กน้อยที่ไม่กระทบต่อการเคลื่อนไหวเลยสักนิด อาวุธของทุกๆ คนต่างก็ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างความเจ็บปวดเล็กน้อยแก่คนอื่นอีกคน หลังวางแผนทั้งหมดดีแล้วนางตบมือข้างบน หลี่โจวปาหินกองหนึ่งลงไป หินแต่ละก้อนล้วนกระทบตรงกลางระหว่างคน

ทุกคนบนตากะพริบพริบๆ พลันกำลังจะได้สติคืนมา ตอนนี้ก็เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมลิ้มรสของหนามโลกะพยายามออกฤทธิ์อย่างเต็มที่ ไม่สามารถจำเรื่องราวก่อนหน้านี้ได้ อย่างดี

ที่สุดเพียงแค่สามารถจำช่วงเวลาสั้นๆ ที่มีสติก่อนหน้านี้ได้แค่คำ
สองคำ

ไต้สือหลันยืนอยู่ในห้อง พุดออกมาหนึ่งประโยค

นางพุดว่า “ข้างกายของพวกเจ้า เป็นสายลับของทหารรักษาการ
! เขาลงมือลอบฆ่าเจ้าก่อน แล้วจึงจะเรียกทหารรักษาการกลุ่ม
ใหญ่มาจับกุมเจ้าอีก!”

พุดประโยคนี้เสร็จ นางออกมา โบกมือให้หลี่ฝูโจวข้างล่าง

ในแสงไฟสายตานางเปล่งประกาย ใบหน้าที่ยกขึ้นผุดเม็ดเหงื่อ
ออกมาเล็กน้อย เปล่งประกายดังไข่มุกเช่นกัน

หลี่ฝูโจวจับมือของนาง กระโดดไปบนชายคาอย่างรวดเร็ว
นักเรียนที่เหลือนั้นข้ามกำแพงก้าวออกไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้
ข้างล่างมีคนเคลื่อนไหว

เหล่าขุนนางสายลับทยอยกันได้สติกลับมา ตอนที่ได้สติกลับคืน
กลับสืมนึกก่อนหน้านี้เกิดเรื่องอันใดขึ้นเรียบร้อยแล้ว เพียงจำได้
เลื่อนรางถึงประโยคสุดท้ายนั้น ในใจต่างก็บีบแน่น ในแสงไฟ
สลัวก้มหน้าลงมองอีกครั้ง...

โวย! กระบี่ของนายค.จัมไปในต้นขาของข้า!

โวย! นี่เป็นตะขอของนายหวัง!

โวย! คิดไม่ถึงว่านายหลี่จะทำร้ายข้า!

ภายใต้การตกใจและเคืองแค้น ไม่ทันได้คิดให้ดี ส่งเสียงตะโกน โหมโคราห์หนึ่งใส่ศัตรูในจินตนาการ พุ่งออกประตูไปทันที

ข้างล่างเสียงตวาดดังอยู่พักหนึ่ง แทรกด้วยเสียงกำปั้นและ ฝ่าเท้า ทันใดนั้นเสียงหน้าต่างแตกพล้งดังขึ้น แขนเลื้อยพัดเป็น เสียงลม ขุนนางสายลับยี่สิบสามสิบคนหนีออกมาต่อๆ กัน เดิน ที่ในใจยังไม่เชื่อ เงยหน้าขึ้น เห็นขบวนคบเพลิงมุ่งเข้ามาพอดี ทหารรักษาการกลุ่มใหญ่อย่างยิ่ง!

คนเหล่านี้เดิมทีถูกต้อนวังเวียนศีรษะ แล้วยังถูกหนามโลกยะอีก ตอนที่ศีรษะรับรู้ได้ไม่ชัดเจนที่สุดพอดี ไขว่สือหลันฝั่งประโยค นั้นลงไป ในสมองของพวกเขา ก็เหมือนกับคำสาปที่บีบรัดความคิดของพวกเขาไว้ ทำให้พวกเขาตื่นตระหนกและสูญเสียการ ควบคุม สติหายไปหมดไม่เหลืออยู่

“ข้าพยายามเพื่อขุนนางอย่างสุดความสามารถ คิดไม่ถึงว่าพวกเขา...” ความคิดโกรธแค้นแวบผ่านเข้ามา เปลี่ยนเป็นพละกำลัง ใต้เท้าที่พุ่งออกไปอย่างบ้าคลั่ง เพื่อที่จะร้องขอความช่วยเหลือ ไม่เสียดายที่จะใช้ความแข็งแกร่งลงมือก่อน พวกเขาตะโกนโครธ แค้นคราห์หนึ่งแล้วพุ่งออกไป

ทหารรักษาการเผชิญหน้าเข้ามา คบไฟชูสูง เห็นว่ามีคนพุ่งออกมาจากโรงเตี๊ยม กำลังจะตะโกนถาม ทันใดนั้นเสียงหัวเราะเยาะ ไม่ก็เสียง คบไฟทั้งหมดก็มอดไหม้ แสงดับลงฉับพลัน ทันใด นั้นเสียงลมโผเข้ามาที่ใบหน้า คนที่ออกมาจากข้างในไม่ปล่อย ให้ได้พูดก็ลงมือเรียบร้อยแล้ว

ทหารรักษาการยังไม่เห็นชัดเจนว่าข้างหน้ามีคนมา ก็ถูกคู่ต่อสู้
โจมตียั่วให้เกิดโทสะ ตอนนีเวลานี้ ปราบกฏในที่แห่งนี้ และด้วย
การกระทำในครั้งนี้ ไม่ใช่ศัตรูแต่เป็นผู้นี้ด้วยกัน!

“ล้อมพวกเขาไว้! เบื้องบนมีคำสั่ง เพียงแค่ขัดขืนการจับกุม มา
ได้ไม่มีข้อยกเว้น!” นายทหารที่นำหน้าผู้หนึ่ง เสียงดังตะโกน
กล่าว

เมื่อเสียงนี้ดังออกไป เดิมทีที่ค่อยๆ ได้สติกลับมาแล้ว เหล่า
สายลับที่ยังสองจิตสองใจพลันสิ้นหวังในทันใด

บนชายคาคนสองคนยืนอยู่เงียบ หลี่ผู่โจวและไท่สื่อหลัน

สายตาเย็นชาของพวกเขาจับตาดูการต่อสู้ในความมืดสนามนี้
เริ่มต้นขึ้น แนนอน ช่วงเวลาที่นี้กิริยานี้ออกนั้นไม่นานมากนัก
แต่เขาก็เพียงพอให้หลี่ผู่โจวของไท่สื่อหลันได้แล้ว ข้ามผ่านสัน
หลังคาท่ามกลางแสงยามค่ำคืนเงียบๆ

เขาฉกมือของนาง ใช้แรงน้อยๆ พานางมุ่งหน้าไปบนสันหลังคา
แต่ละชั้น แบนเสื่อต่างฝ่ายต่างปลิวขึ้น ผมพันอยู่ในลมฤดูร้อน
เดือนสี่ที่ร้อนเล็กน้อย กระเบื้องหลังคาสีดำขึ้นหมอกกลางคืน
น้อยๆ ก้าวเหยียบไปเบาๆ ลื่นไถลครึ่งหนึ่ง ดังนั้นร่างกายที่
โปร่งบางถอยลงไปก็ยิ่งไถลขึ้น จู่ๆ ไท่สื่อหลันก็นึกถึงสเก็ตน้ำ
แข็งในตอนที่อยู่ยุคปัจจุบัน ราบรื่น งดงาม ราวกับบทกวีอ่อน
หวานสมใจ ตอนนีเขาและนาง จังหวะการก้าวเท้าของต่างฝ่าย
เหมือนกับการเต้นรำบนลานน้ำแข็งแห่งหนึ่ง ภายใต้ท้องฟ้า
แต่ละชั้นเหมือนดังคลื่นมหาสมุทรบนชายคา เดินอย่างไม่รีบ
ร้อนไปกับสายลม

แมวสีดำตัวหนึ่งร้องส่งเสียงเบาคราหนึ่ง หนีผ่านไปจากใต้เลื้อ
ตัวยาวของพวกเขา ทางที่กระดกขึ้น ซึ่ขึ้นไปยังพระจันทร์ที่ใหญ่
และเหลืองอร่ามดวงหนึ่ง ไท่ลือหลัยเงยหน้าขึ้นทันที มองเห็น
แสงจันทร์สาดส่องลงมา ท่ามกลางความเลือนรางยังเป็นการถูก
คุณตัวช่วยเหลือออกมาครั้งนั้น นางพุ่งเข้าไปบนรถม้าที่ทะยาน
ขึ้นไปคันนั้น แขนเลื้อยคนบังคับรถข้างหน้าราวกับอาวุธเหล็ก
นางมองเห็นรถม้าทะยานขึ้นไปในพระจันทร์

ที่แห่งนี้มีสถานที่คล้ายคลึงกันมากมาย คุณเคยจนทำให้จิตใจ
คนประหลาดใจ คล้ายดังชาติก่อนและชาตินี้

อาชาควบตะบึงด้วยความเร็วตลอดทาง ทันใดนั้นก็มองเห็น
ประตูเมือง เดิมทีโคมไฟประตูเมืองที่ควรจะมีติดที่บกลับส่องสว่าง
ทหารถือจ้าวนำกำลังเดินไปเดินกลับป้องกัน ครั้งนี้จะผ่านไปได้
อย่างไร

ในเงามืดใต้กำแพงเมือง เงาคนหนึ่งสายวิ่งเฟ่นพ่นออกมา
กลับเป็นชูย่า เชียวต้าเจียง สงเสี่ยวเจีย ลือเสี่ยวชู่ หยางเจิง
และนักเรียนสู้รบอีกสามสี่คน นักเรียนผู้มีใจอีกหิมแพบจะ
ทั้งหมดของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าต่างก็อยู่ที่นี้

“พวกเจ้าอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

“คนที่เหลือไปก่อน ออกเมืองไปแล้ว ผู้ช่วยสอนฮวาปกป้อง
พวกเรา พวกเราอยู่ที่นี้มารอเจ้า” ลือเสี่ยวชู่ยกกล่าว “เมื่อครู่มีคน
เข้ามาส่งข่าว ประตูเมืองเริ่มเพิ่มกำลังทหาร พวกเจ้ามาเข้าไป”

จึงไต่หั่นออกเมืองไปแล้ว ไต่สือหั่นเองก็เบาใจ มองดูมิตร
สหายแทบจะอยู่กันหมด ในใจอู๋ๆ ก็พรั่งพรูความรู้สึกซาบซึ้งไม่
คั่นชินออกมา

ความซาบซึ้งนั้น คล้ายดั่งมองเห็นผืนนาที่มีหญ้าอ่อนเขียวขจี
เติบโตขึ้นมาในฤดูหนาว เขียวจนทำให้รู้สึกอบอุ่น

ทว่าบนริมฝีปากนางกล่าวเบาๆ เช่นเคย “พุ่งออกไป”

“ผู้ใดกัน!” ข้างบนอู๋ๆ ตวาดลงมาคราหนึ่ง โคมไฟส่องลงมาข้าง
ล่างอย่างสว่างไสวทันที

หมีผู้ใจดีดีนิ้วทันใด ฝ่าครอบโคมไฟแตกกระจาย โคมไฟดับลง
แทบจะเป็นเวลาเดียวกัน บนกำแพงเมืองมีเสียงฝีเท้าและเสียง
ฆ้องเตือนดังขึ้น “มีคนจะมุ่งออกจากกำแพงเมือง! เตรียม
ป้องกัน!”

‘ฝีเท้า’ เสียงลูกธนูดังครั้งหนึ่งราวกับเสียงฝน ยิ่งลงมาใต้กำแพง
เมือง แต่ว่าทุกคนไม่ได้อยู่ในที่เดิมแล้ว เพียงแค่ในสายตาของ
คนบนกำแพงเมืองเห็นว่าใต้กำแพงเหมือนกับว่ามีเงาคนยืนอยู่
สั่นไหวลึบๆ ล่องๆ ดังนั้นจากข้างบนมองลงมา จึงกระหน่ำยิง
อย่างครึ้นเครงยิ่งขึ้นไปอีก

ความจริงแล้วเงาคนนั้น เพียงแค่เป็นหมีผู้ใจดีให้นักเรียนชาย
ถอดเสื้อตัวนอกออก คบไฟที่ส่องไปมาบนยอดกำแพงเมือง
มองดูเงาข้างล่าง เหมือนกับคนที่วิ่งหนีไปทั่วสารทิศ

คนที่เหลือก็อยู่นอกประตูเมือง ประตูเมืองไม่มีคนเฝ้าดูเพราะว่า

ไม่จำเป็น ในประตูลงกลอน สองข้างยังมีบานพับประตู ใช้แรง
คนสามคนดึงบานพับประตูก่อนจะปรากฏให้เห็นกลอนในประตู
แล้วต้องมีกุญแจจึงจะสามารถเปิดออกได้

ระหว่างประตูมีรอยแตกหนึ่งช่อง ชูย่ากำลังลองแทรกผ่านรอย
แตกนั้น แต่ว่าแขนที่ใหญ่ระหว่างรอยแตกนั้นไหนเลยจะผ่านไ
ได้ ไท่สื่อหลันมองบานพับประตู กล่าวขึ้นทันที “มีแรงหรือไม่
ช่วยข้าดึงบานพับประตูได้หรือไม่”

ชูย่าเงิบไม่ส่งเสียง เดินไปข้างบานพับประตู ใช้แรงกำลังเต็มที่
ดึง

เสียงหนึ่งดังอู้๊ ประตูสองบานแยกออกเล็กน้อย เผยให้เห็น
กลอนหัวเสืออันมหัศจรรย์

“ทำลายมันได้หรือไม่”

ชูย่าตกตะลึง นี่เป็นกลอนเข้าชุดที่ผสานเข้าด้วยกัน แม้ว่า
ทำลาย ก็ไม่สามารถเปิดออกได้ ไม่จำเป็นต้องเสียงแรงเปล่า

คนที่เหลือเองก็เผยสีหน้าไม่เห็นด้วย มองไปรอบๆ อย่าง
ร้อนรนใจ รู้สึกว่าอยู่ที่ประตูเมืองตรงนี้เป็นการเสียเวลาเปล่า
อย่างแท้จริง หยางเจิงทงไม่ไหวกล่าว “ข้ามองว่าตอนนี้ออกไป
ไม่ได้ ไม่สู้ไปหาที่หลบก่อน หลังฟ้าสางประตูเปิดค่อยคิดหาวิธี
ถึงเวลานั้นมีหนทางยับยั้งผลประโยชน์จากความวุ่นวายเอา...”

ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะฟัง หาแผ่นเหล็กบนพื้น สอดเข้าไปใน
ช่องกุญแจบนกลอนหัวเสือ หลังจากนั้นกล่าว “ลองดู”

กลุ่มผู้ชายล่งเล สงเสี่ยวเจียพึมพำกล่าว “ข้าเชื่อเจ้า แต่ข้าว่าไม่ได้...”

หลี่ฝูโจวเดินเข้ามา ยิ้มแย้ม ยกมือแกว่งออกไป

‘ปัง’ ผมยาวของเขापล้นปลิวขึ้น กลับแผ่กระจายใต้แสงจันทร์ที่ขาวซีดดวงเดิม ชายผู้ที่ปกตีสภาพอ่อนโยนคนนี้ ตอนนี้สง่างาม ห้าวหาญดังเทพเทวา

เสียงดังไม่ชัดเจนครั้งหนึ่ง กลอนหัวเลือกถูกทุบจนรูปร่างไม่เหมือนเดิม

ซูย่าและสงเสี่ยวเจียที่มีพลังเหนือมนุษย์แต่กำเนิด ก็ทนไม่ได้ หายใจเข้าลึกยาว มองเขาอย่างศรัทธา วัสดุทำกลอนแข็งแกร่งนี้ กลับทุบแตกได้อย่างง่ายดายจนเป็นชิ้นเล็กๆ นี่ไม่ใช่ว่าคนธรรมดาจะสามารถทำได้

ไท่สื่อหลันมองกลอนชิ้นเล็กๆ นั้น พุดเพียงแค่สองคำ “รอข้า”

ทันใดนั้นนางหันหลังหาทุกคน นั่งยองลง มือกดไปบนกลอนหัวเสือที่ถูกทุบแตกละเอียด หลับตาลง ซูย่าและหลี่ฝูโจว ป้องกันอยู่ข้างหน้านาง

ผ่านไปครู่หนึ่ง สีหน้าไท่สื่อหลันขาวซีด หน้าผากผุดเม็ดเหงื่อ บางๆ ออกมาเล็กน้อย

หลี่ฝูโจวดึงผ้าเช็ดหน้าไหมพินหนึ่งออกมา ซับเบาๆ ไปที่เหงื่อ

บนหน้าผากของนาง

ผ่านไปครู่หนึ่งอีก ไท่สื่อหลั่นหายใจถี่เล็กน้อย บนใบหน้า
ปรากฏสีแดงเลือดฝาด มองดูแล้วอ่อนแรงเล็กน้อย

แต่สายตาชูย่ากลับเบิกกว้าง

นางมองเห็นใต้ฝ่ามือไท่สื่อหลั่น สิ่งของบางอย่างหนุนขึ้นช้าๆ สี
ดำสนิท ขอบมนเล็กน้อย โผล่ออกมาจับพลันเป็นเค้าโครงด้าน
ข้างของกลอนหัวเสือ

นางกำลัง...คืบสภาพกลอนอันนั้นหรือ

นางกำลังทำอะไร

หลี่ฝูโจวมองกลอนนั้นคืบสภาพช้าๆ สายตาครุ่นคิด

บนกำแพงเมืองพบความผิดปกติเข้าแล้ว ยิ่งลึกลับมากมาย
เพียงนั้น หากเป็นคนหนึ่งร้อยคนก็คงถูกยิงตายหมดแล้ว เเงา
คนเหล่านั้นกลับยังมีท่าทางเคลื่อนไหวอยู่ข้างล่าง หัวหน้าประตู
เมืองรีบสับด้ามี่สังคราหนึ่ง เตรียมนำคนลงมาตรวจดู เสียง
ฝีเท้าที่ปะปนกันดังมาจากข้างบนบันไดหิน บนบานพับประตู
ตรงกำแพงเมืองที่เงาแสงของคบไฟสะท้อน แผ่แสงสีดำเงาสาย
หนึ่งออกไป

ตอนที่ 59-3 ความจริงในโลกมนุษย์

กลอนหัวเสือใต้ฝ่ามือของไท่สื่อหลั่น มีเค้าโครงชัดเจนอย่าง

มากแล้ว แต่นางกลับขมวดคิ้ว เหมือนว่ากังวลเล็กน้อย ยิ่งเพิ่ม
สมาธิตั้งมั่นทั้งจิตใจ

แสงสว่างเคลื่อนไหว ส่งไปที่ช่วงกลางกำแพงเมือง อีก
ประเดี๋ยวเดียวทหารก็จะมาถึง ยังไม่หนีไป หลบอยู่ในรูกำแพง
เมืองที่ถอยหลังก็ไม่มีทางไปเช่นนี้ก็คือเป้ายิงธนูดีๆ นั่นเอง

เหล่านักเรียนระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่แล้ว ตอนนี้ไม่ไป จะรอให้
ตายหรืออย่างไร สายตาต่างก็มองหลี่ฝูโจวอย่างริบร้อน ส่วนไท่
สื่อหลั่น พวกเขาไม่มอง รู้ว่าเรื่องที่หญิงสาวผู้นี้ต้องการจะทำ
นั้นห้ามไม่ได้

สื่อเสี่ยวชู่ร้อนใจเล็กน้อย กำลังจะเปิดปาก ถูกสายตาของหลี่ฝู
โจวห้ามปรามไว้ ทันใดนั้นเขายืนขึ้น ก้มอยู่ข้างหน้าไท่สื่อหลั่น

ชู่ยากั๊นอยู่อีกฝั่งของไท่สื่อหลั่น

“นางให้ข้ารอ ข้าก็จะรอ” นางกล่าว

เหล่านักเรียนอ้าปากกว้าง ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร ครูใหญ่ สงเสี่ยว
เจียเกาศีรษะอย่างขัดเคือง ยืนอยู่ข้างหน้าชู่ยากั๊น

เซียวต้าเจียงยืนอยู่ข้างหน้าเขาทันที

นักเรียนที่เหลือไม่พูดอะไรอีก ถอนหายใจ ยืนอยู่เงียบๆ คนที่
แข็งแรงแม่ก็คนต้องอยู่ต่อไป พวกเขาจะวิ่งออกไปด้วยกำลัง
เพียงผู้เดียว หรือว่าปล่อยทิ้งให้ตายคนหนึ่ง

หยางเฉิงมองไปทางซ้าย มองไปทางขวา ตะลึงงันพูดไม่ออก “พวกเจ้าโง่งมแล้วริ อยู่ที่นี่ไม่ใช่ว่ารอคอยความตายหรือ หันไปจากที่นี่หาที่ปลอดภัยไม่ถูกหรือไร ไปเถิด รีบไป”

“ใช่ เจ้ารีบไปหาเถิด” สื่อเสี่ยวซู่ยกกล่าว “ถึงอย่างไรข้าก็ไม่สบายใจที่จะไป”

“ไปอันใดกันเล่า อยู่ต่อ” เซียวต้าเฉิงกล่าวว่า “ไม่ใช่ไท่สื่อหลัน เจ้าพวกนี้ที่เฝ้าและอยู่ก่อนหน้าก็คงเฝ้ามาถึงในคุกแล้ว ยังพูดว่าจะหนีเอาชีวิตรอดอันใดอีก เจ้าตอนนี้คิดจะทิ้งนางไป ได้ หลังจากนี้อ่ากลับมากองทัพเขตที่ยี่สิบห้า เห็นเจ้าหนึ่งครั้งพาดเจ้าหนึ่งครั้ง”

“พวกเจ้าจะทำให้ไท่สื่อหลันบาดเจ็บถึงตายได้!” หยางเฉิงกระตืบเท้า

“เจ้าไปเถิด” ซูย่าเยินซากล่าว

หยางเฉิงยืนอยู่ที่เดิมอย่างโง่เขลา มองดูทุกคน ไม่มีใครมองตา กับเขา สายตาที่ตื่นตระหนกกลับไม่ลังเล เขารู้สึกว่าคนพวกนี้โง่เง่าเสียจริงๆ ความคิดของบุตรหลานตระกูลยากจนช่างไม่มีเหตุผล เจ้าพวกนี้ที่กีดกันเกลียดกินโตมาสมองก็ไม่เปิดโล่ง ไม่คุ้มที่พวกเราเอาตัวไปเกี่ยวข้องไม่มีอะไรถูกต้องไปมากกว่านี้อีกแล้วจริงๆ...

หลังจากนั้นเขาก็ยืนอยู่ข้างหน้าสื่อเสี่ยวซู่เยียบๆ

“เจ้าทำอะไร” สื่อเสี่ยวซู่ยกปลุกเขา “บั้งแสงของข้าหมดแล้ว!”

“บ้าไปแล้วรี!” หยางเจิงทงไม่ได้โมโหดูดำ...ไม่มีเหตุผลเสียจริง !

ทุกคนหน้าตึง แต่กลับหัวเราะออกมา

วินาทีนี้ความอบอุ่นเคลื่อนเข้ามาเจียบๆ

ไท่สื่อหลันกลับไม่รู้ว่าตอนนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าอันตรายอยู่ในระยะใกล้มาก ไม่รู้ว่าหลี่ผู่โจวและซูย่าเชื่อใจนาง ไม่รู้ว่าเหล่านักเรียนฝ่าอันตรายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดให้นาง นางเพียงแค่กำลังใช้จิตวิญญาณทั้งหมดจ่อจ่อตั้งมั่น คินสภาพ...ทำลายล้าง...คินสภาพอีก...ทำลายล้างอีก...

ขั้นตอนที่ยากลำบากขั้นตอนหนึ่ง ไกลเกินจากความยากลำบากของการคินสภาพในวันปกติของนาง

เมื่อก่อนตอนที่ใช้ความสามารถการคินสภาพ บนพื้นฐาน วัตถุ ยิ่งเล็ก วัสดุยิ่งอ่อนนุ่ม ก็ยิ่งคินสภาพง่าย ยิ่งใหญ่ยิ่งแข็งก็ยิ่งยาก และในขั้นตอนการคินสภาพ ไม่สามารถมีเศษสิ่งของที่เหลือปะปนเข้าไปได้ มิเช่นนั้นจะไม่มีทางที่จะรวบรวมเศษเสี้ยวใหม่ได้ สิ่งของที่ออกมาหลังสุดจะไม่สมบูรณ์

ไท่สื่อหลันปักแผ่นเหล็กนั้นเข้าไป ก็เพราะว่าคิดที่จะจัดกลอนหัวเสื่อออก กลอนหัวเสื่อและแผ่นเหล็กต่างก็เป็นวัสดุเหล็ก ในขั้นตอนคินสภาพ นางไม่ได้คินสภาพแผ่นเหล็ก แต่เป็นการทำลายล้างมันในชั่วพริบตา เหล็กที่แตกเป็นเสี่ยงๆ พองท่วมข้างในรูปุกญแจกลอนหัวเสื่อนำุกญแจใส่เข้าไปให้เต็มช่องทันที ตอนนี้

นางกำลังทำการรวบรวมใหม่อีกครั้ง ตอนที่กลอนหัวเสียดิ้น
สภาพรูปร่างเดิมเช่นนั้นแผ่นเหล็กข้างในก็เปลี่ยนเป็น...กัญญา

ไม่ว่าจะคิดสักเท่าไรต่างก็รู้สึกว่ามีอะไรเทียบเท่าการทดลอง
ที่ยากลำบาก ไม่เพียงแต่ต้องคืนสภาพกลอนหัวเสียดิ้นที่ใหญ่และ
แข็งแรง ยังต้องควบคุมการทำลายล้างแผ่นเหล็กในเวลาเดียว
กับการคืนสภาพ คืนสภาพแผ่นเหล็กรวมตัวใหม่อีกครั้ง...ในการ
คืนสภาพรวมกับการทำลายล้าง ระหว่างการทำลายล้างเปลี่ยน
เป็นการคืนสภาพ จากระดับที่นางเพียงแค่ลองค่อยๆ คืนสภาพ.
..ทำลายล้าง...คืนสภาพใบหญ้าตามลำดับของนางจนถึงทุกวันนี้
นี้ ทำมาจนถึงสิ่งนี้ก็เท่ากับเหนือความคาดหมาย

แต่ว่านางรับปากไว้แล้ว จะพาพวกเขาพุ่งออกไป

“พวกเขาอยู่ใต้กำแพงเมือง!” ทหารนายหนึ่งมุ่งมาถึงชั้นล่าง
ของบันได ทันใดนั้นก็มองเห็นพวกเขา เสียงดังร้องเตือน

‘ฉีก’ ลูกธนูสั้นของซูย่าแทงทะลุคอหอยของเขา

ทหารล่อลงไปยังหลัง โลหิตสดที่คอสาดกระจายทั่วกำแพง
เมืองตะไคร่น้ำต่างพร้อย เทบจะในทันทีเสียงฆ้องเตือนอย่าง
บ้าคลั่งก็ดังขึ้นมา

ทหารกองใหญ่มากมายพุ่งเข้ามา โล่ทหารอยู่ข้างหน้ามีธนูอยู่
ข้างหลังแสดงให้เห็นว่ามีการเตรียมมาก่อน จำนวนคน
มากมาย ธนูแหลมอาบยาพิษเปล่งประกาย มองดูจนลำคอของ
คนรู้สึกบีบรัดแน่น แต่ละปากกลืนน้ำลายลงไป

ตอนนี้ถ้าหากว่าหนีไปอย่างน้อยที่สุดก็ยังสามารถรักษาชีวิตได้
ตอนนี้อยู่ต่อไม่มีทางที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป

มีคนตื่นตระหนกจนสีหน้าซีดขาว มีคนไม่กลืนน้ำลายไม่ลง มี
คนบาสองข้างควบคุมไม่อยู่สิ้นหนึ่กๆ ก่อนหน้าความเป็นความ
ตาย ความกล้าหาญมีปิดจำกัด

แต่ว่าจะบาอ่อนก็ดี ขาสั่นก็ดี ไม่มีผู้ใดหนีไป ทุกคนเข้ามาใกล้
กำบังไท่สื่อหล่นที่อยู่ใ้สุด

ไม่ห่างไม่หนี ช่วงเวลานี้มีความหมายอย่างแท้จริง

นายทหารที่น่าทึ่งยืมเยาะ สายตาประหลาดใจ เขาไม่เข้าใจจริงๆ
ไหนเลยจะมีคนพุ่งออกเมืองลักษณะนี้ แต่ละชีวิตยืนอยู่ที่เดิม
รอให้ถูกล้อม เหน็ดเหนียวกับชีวิตแล้วรี

ในเมื่อล้วนแต่จิตใจว่าุ่นอลหม่าน เขาเพียงลำบาคหนึ่งรอบ ส่ง
พวกเขาออกเดินทาง

“ยิง!”

ฝนธนูดังพงไพร พุ่งเข้ามาในบันดล

เหล่านักเรียนพากันออกอาวุธติดสายธนู นี่เป็นสถานการณ์รอง
ที่สมบูรณ์ ช่องประตูเมืองที่แคบและยาวไม่มีทางนำออกมาใช้ได้
โดยสิ้นเชิง ธนูที่ยิงออกไปด้านข้างมีความเป็นไปได้อย่างมากที่
จะทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บโดยไม่ตั้งใจ หล่ีผู้เฝ้าอยู่ข้าง
หน้าสุด แบนเสื้อม้วนขึ้นตั้งเหล็ก ทวีคุณธนูแหลมคมนับไม่ถ้วน

ทันที แต่ว่าธนูที่เขาส่งออกไป ไม่รู้ว่าปะทะกับธนูที่ยิงออกมา
ของใคร เสียงดังฉีกคราห์หนึ่งลูกไฟกระจายทั่วทิศทาง ธนุนั้น
เฉียดผ่านจอมผมข้างๆ ของสื่อเสียวซู่ ฟุ้งไปทางไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันก้มหัว ไม่รู้สึกอะไรเลยแม้แต่หน่อย

ทันใดนั้นหลี่ผู่โจวก็เอียงตัวทันที มือเดียวคว้าแสงราวกับไฟฟ้า
ไว้คราห์หนึ่ง ข้ามผ่านจอมผมของสื่อเสียวซู่ยื่นมือคว้าปลายธนู

ธนูหยุดอยู่ข้างหน้าปลายศีรษะของไท่สื่อหลันสามซุน ฝ่ามือ
ของหลี่ผู่โจวกั้นไว้ระหว่างนางและสื่อเสียวซู่แม้แต่เส้นผมก็ไม่
ถูกทำให้ยุ่งเหยิง

‘แหมะ’

เสียงเบาดังครั้งหนึ่ง โลหิตสดหยดครั้งหนึ่งจากในฝ่ามือของหลี่
ผู่โจวค่อยๆ หยดลงมา หยดลงไปข้างแก้มไท่สื่อหลัน ในเวลา
เดียวกันที่ร่างกายหลี่ผู่โจวสั่น เสียงร้องเบาๆ ดังขึ้นคราห์หนึ่ง

โลหิตที่แดงสดหยดลงบนแก้มสีน้ำผึ้งอ่อนแวววับ แต่ละแสง
แพรวพราววิบวับ ต่อมาถูกหยาดเหงื่อที่ไหลลงมาจากหน้าผาก
ของไท่สื่อหลันผสมให้เจือจางไหลลงไปตามแก้มของนาง ไหล
ลงไปตามคาง ไหลลงไปตามลำคอ แล้วค่อยๆ ไหลเข้าไปในคอ
เลือดด้านหน้า ลึกลงไป...

นางไม่รู้สึกเลยแม้แต่หน่อยเช่นเคย เหงื่อหยดราวกับฝนตก แม้
โซเซแต่จิตใจทั้งหมดกลับจดจ่อ

ตอนนี้ธนูเข้ามารอบที่สาม

นักเรียนคนหนึ่งในที่ที่สุดเพราะว่าหลบไม่ดีจึงบาดเจ็บ ถูกอุ้มเข้าไปข้างในรักษาบาดแผลอย่างรวดเร็ว คนที่เหลือเองก็หมดเรี่ยวหมดแรง ทำทางที่กวัดแกว่งอาวุธยิงธนูอ่อนลงครั้งต่อครั้ง

พวกเขาวิ่งวนมาทั้งคืน ตอนนี้ความอ่อนล้าอยู่ที่สายธนู ไม่สามารถแสดงศักยภาพได้ คู่ต่อสู้ก็ไม่เข้ามาใกล้ ตั้งใจใช้กลยุทธ์ฝนธนูทำให้พวกเขาเหนื่อยตาย

เกือบจะสามารถคาดการณ์ได้ เร็วอย่างยิ่ง ทุกคนกำลังจะถูกรณหมีนดอกทะลุร่างกาย

“ผู้ช่วยสอนหลี่ เจ้าพาไท่สื่อหลันมุ่งออกไปเถิด” จู่ๆ ซูย่ากล่าวขึ้น “ข้ารู้ว่าเจ้ามีวิธี”

“อิม” สื่อเสี่ยวช่วยพลาวยิงธนูหนึ่งดอกออกไปเบาๆ พลาวยืนยิ้มกล่าว “พวกเราสกดกันข้างหลังให้พวกเจ้า เจ้าไม่ต้องเปลืองแรงตรงนี้อีกแล้ว”

“ชีวิตนี้ที่นับได้ว่าไท่สื่อหลันให้มา คืนกลับให้นางวันนี้!” สงเสี่ยวเจียเสียงแหบแห้งยิ้มอย่างซื่อๆ

“พวกคนโง่!” หยางเฉิงเสียงเบาด่า

นักเรียนไม่กี่คน ในความเหนื่อยล้าอย่างถึงที่สุด เริ่มรู้สึกสับสนเล็กน้อย ทันใดนั้นก็เริ่มด่า “ไท่สื่อหลัน เจ้ารีบจ้ออันใด! ไม่มีเหตุผลตายกันอยู่ที่นี่ไม่ไปไหน! ก๊ดี วันนี้ก็มาฆ่าให้ตาย!”

“ชีวิตคือนชีวิต! ไม่ติดหนี้เจ้าแล้ว!”

“ตอนนี้จะไปก็ไปไม่ทันแล้ว ไท่สื่อหลัน เล่นกลอุบายข้ายังต้อง
คิดบัญชีกับเจ้าก่อน!”

“เจ้ามันบ้าทำอะไรอยู่กันแน่ ให้ข้าตายจะยังทำอุบายให้เข้าใจได้
อยู่หรือไม่”

หลี่ผู่โจวมองไปบนเหนือศีรษะ นักรรณหนึ่งกลุ่มลงมาจากอีกแล้ว

ในที่สุดก็มาถึงทางตัน

“ตายด้วยกันเถิด...” เขียวต้าเจียงกุมมือสงเสี่ยวเจีย ทั้งสอง
น้ำตาคลอมองกันและกัน...

‘แกรก’

เสียงแผ่วเบาดังครั้งหนึ่ง เกือบทุกคนล้วนแต่ไม่ได้ยิน แต่หลี่ผู่
โจวกลับหันมองทันใด

ไท่สื่อหลันปล่อยมือออก ชั่วพริบตาที่ปล่อยมือเรียวแรงหมดสิ้น
ร่างกายกระแทกไปข้างหน้าทันที เสียงดังแกรกคราหนึ่ง ประตูลูก
ถูกกระแทกออกโดยไม่คาดคิด

ทุกคนตกตะลึงหันกลับ ก็มองเห็นประตูหุ้มเหล็กมหึมาเปิดช่อง
ที่คนหนึ่งคนผ่านได้ออกแล้ว

ประตูเปิดแล้วรี เปิดได้อย่างไร

ซูย่าปราชตามองผ่านแวบหนึ่ง มองเห็นไท่สื่อหลั่นเอากลอนหัว
เสื่อเก็บขึ้นมาพอดี กลอนคินสภาพเดิม ในรูกุญแจบนกลอน
เสียบแผ่นเหล็กบางๆ ไว้ เป็นแผ่นเหล็กนั้นเมื่อครู่ แต่ว่ารูปร่าง
ไม่เหมือนเดิมแล้ว

ทุกคนตอนนี้คิดเยอะไม่ได้ ร้องดีใจอย่างถึงที่สุด เจาคนกะพริบ
แวบหนึ่ง หลี่ผู่โจวแฉลบผ่านไปถึงข้างในสุด ยื่นมือคว้าไท่สื่อ
หลั่นที่ล้มลงไปบนพื้นขึ้นมา “รีบไป!”

เหล่าทหารฝั่งตรงข้ามไกลๆ ที่ยิงลูกธนู ทันทีที่เห็นประตูเปิด
ออกก็ตกตะลึงเช่นกัน ชั่วขณะเดียวต่างก็ลี้มฉนวนธนู ตอนนี้เห็น
ทุกคนเปิดประตูออกหมายจะหนี จึงเร่งรีบไล่ตามเข้ามา

เหล่านักเรียนรวมกลุ่มออกไปก่อนแล้ว หลี่ผู่โจวซูย่าอยู่หลังสุด
ตามปกติ ชั่วพริบตาคนออกมากันหมดแล้ว ซูย่าถึงประตูใหญ่
ปิดเข้าหากันอย่างเร่งรีบ รับกลอนหัวเสื่อมา ทิ้งกุญแจแผ่น
เหล็กไป แขนยื่นเข้าไปจากรอยแตก สวมคราหนึ่ง บิดคราหนึ่ง

เสียงดัง ‘แกรก’ ครั้งหนึ่ง ก่อนวินาทีที่ทหารเหล่านั้นพุ่งเข้ามา
นางใส่กลอนประตูใหญ่แล้ว

‘ฉีก’ ลูกธนูบนดอกหนึ่งแฉลบผ่านรอยแตก ใกล้เคียงปลายจมูก
นาง ติดอยู่ตรงข้างประตู ดวงตาซูย่าไม่กะพริบ

ตอนที่ 59-4 ความจริงในโลกมนุษย์

ทหารคุ้มกันข้างในกำแพงเมืองเรียกได้ว่าสับสนงงง...กะพริบตาคราหนึ่งประตูเปิด กะพริบตาคราหนึ่งประตูใส่กลอนอีกครั้ง มหัตศรียจอนคล้ายกับว่าแปลกประหลาด ทหารเก่าแก่กลุ่มหนึ่งเริ่มมีสีหน้าตื่นกลัวเรียบร้อยแล้ว กระซิบกล่าว “ยังไม่ถึงวันที่ลิบห้าเดือนเจ็ด*เลย...”

“หยิบกฤษฏา! หยิบกฤษฏา!” ข้างในมีเสียงร้องตะโกนอลหม่าน อยู่พักหนึ่ง เสียงฝีเท้ามุ่งเดิน

กลุ่มคนข้างนอกวิ่งอย่างรวดเร็วไม่ส่งเสียง หลี่ผู่โจวอุ้มไท่สือหลัน ออกมาหลังสุด แต่กลับพุ่งไปข้างหน้าทุกคน ไท่สือหลันในอ้อมแขน ร่างกายทั้งร่างต่างก็อ่อนแรงเปียกชุ่มไม่สามารถวิ่งไปในอ้อมอกเขาได้ด้วยตัวเอง เสมือนกับใยไหมที่ถูกน้ำฝนซัดสาดจนชุ่ม กระทั่งตรงที่ที่แขนของทั้งสองสัมผัสกัน แขนเสื้อของเขาลื่นถูกความเปียกชื้นค่อยๆ ซึมเข้าไป

นี่เป็นการสูญเสียที่ทำให้หมดเรี่ยวแรงอย่างถึงที่สุด อันตรายอย่างยิ่ง ท่าทางที่หลี่ผู่โจวพุ่งไปรวดเร็วที่สุด ต้องรีบหาแหล่งน้ำให้เจอโดยเร็ว เขาก็มึนชะลงบนชะยานข้ามไป รุ่งอรุณใกล้จะข้ามผ่านแสงเส้นสุดท้ายข้างหน้า ส่องลงมายังคิ้วและขนตาของนาง เพราะว่าหยดเหงื่อเมื่อทั้งใบหน้าสะท้อนกับแสงจึงเปล่งประกาย แม้แต่ริมฝีปากล้วนไม่มีสีโลหิตหลงเหลือ มองดูแล้วขาวซีดแต่กลับไม่อ่อนแอ เพียงแค่ทำให้คนรู้สึกอ่อนนุ่ม อ่อนนุ่มจนน่าตกใจ ความเคร่งขรึมในวันธรรมดาราวกับหิมะ แปรเปลี่ยนเป็นความเย็นเย็บอันเจียบเหงาในวินาทีนี้ เสมือนบัวหิมะข้างผาสูงใต้แสงอาทิตย์ที่เกือบจะถูกส่องแสงแปรเปลี่ยน

ความอ่อนแอในช่วงเวลาที่ยากจะเกิดขึ้นนี้ คาดไม่ถึงว่าอารมณ์

ความรู้สึกทำให้คนหายใจไม่ออกควบคู่กับสงสาร

เข้าโอบอุ้มแขนของนางไว้ ห้ามไม่ได้ที่จะรวบให้แน่นขึ้น

ไทม์สล็อตไม่ได้หมดสติลงไป สูญเสียพลังอย่างถึงที่สุด ทำให้
ศีรษะนางปวดจนอยากจะแตกออก อ่อนแอจนแม้แต่จะยกนิ้ว
มือขึ้นมาก็ไม่ได้ ใบหน้านางถูกห่อหุ้มใจกดไว้ แนบติดกับแผ่น
อกของเขาแน่น คิดอยากจะออกมาก็ไม่มีแรงจะทำ ได้ยินเพียง
เสียงหัวใจเต้นของเขา ท่ามกลางความรวดเร็วเช่นนี้ ยังแข็งแรง
มั่นคงเช่นเดิม รวากับกลอนผสมผสานบทหนึ่ง บทเพลงยาวที่
เคาะจังหวะขับร้องและสวดภาวนา

แอบอิงอยู่ใกล้เพียงนี้ กลิ่นหอมสะอาดชนิดนั้นของเขาก็ยิ่ง
ชัดเจน นางเพิ่งจะรู้สึก ในกลิ่นที่สดชื่นราวกับซึ่งเฉา*ของเขา ใน
ความเลือนรางยังมีกลิ่นหอมจางๆ กลิ่นหอมนี้สูงส่งงดงาม
อย่างยิ่งทำให้คนเคลิบเคลิ้มในตัวเอง เพียงแค่คล้ายว่ามี
คล้ายว่าไม่มี คว่ำมาไม่ได้ มีเพียงตอนที่ไม่มีกระจิตกระใจจึงจะ
เข้าไปที่ปลายจมูกโดยไม่ได้เชิญชวน ได้กลิ่นแล้วจิตใจก็เหมือน
กับว่าถูกกลีบดอกไม้อันสุภาพเยือกเย็นพัดผ่านมา อ่อนโยนยิ่ง
นัก

จู่ๆ นางก็ขมวดคิ้ว รู้สึกถึงกลิ่นที่ไม่เข้ากันกลุ่มหนึ่ง สายตา
เหลือบลงปราดหนึ่ง สามารถมองเห็นใต้สีข้างของเขาได้อย่าง
เลือนราง สีข้างหน้าเสื่อตัวนอกนั้นเข็มเล็กน้อย ท่ามกลางการ
วิ่งที่รวดเร็วคล้ายว่ายังมีของเหลวหยดลง...เขาได้รับบาดเจ็บ
หรือ

ตอนนี้นางรู้สึกว่าแกำเหนียวมันเล็กน้อยเช่นกัน หางตาชำเลื่อง

ไปข้างล่าง ในแสงที่เหลืองมัวมองเห็นสีแดงสดตั้งไข่มุก ประดับ
อยู่ข้างแก้ม เป็นโลหิตของเขาใช้หรือไม่

คิดอยากจะบอกให้เขาหยุดพันแผล แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรงเอ่ย
ปาก นางเหมือนว่าถอนหายใจคราหนึ่ง ฟังไปที่แผลอกของเขา

คบไฟจากที่ไกลๆ ราวกับแม่น้ำสายยาวไหลผ่านจากขอบเขต
สายตาทิมองเห็น แสงดาวและแสงจันทร์ รับเข้ามาในสายลมที่
ปะทะหน้า ข้างหลังทหารที่ไล่ตามยังคงอยู่ เสียงควมม้าร้อง
ตะโกนกลับไกลลิบราวกับฝันหนึ่งตื่น หรือว่านี่คือในความฝัน
เสียงอะอะโวยวายที่จริงแล้วเงียบสงัด การไล่ตามที่จริงแล้ว
เป็นการหยุดนิ่ง หัวใจเต้นที่จริงแล้วเป็นความนิ่งเงียบ การถอน
หายใจที่จริงแล้วเป็นความดีใจ สรรพสิ่งใต้หล้า สภาพจิต
นิพพาน ดอกไม้ผลิบานเหนือน้ำ

ตอนที่ไท่สื่อหลันได้สติอีกครั้งก็อยู่บนรถม้าเรียบร้อยแล้ว

เบิกตากว้าง มองเห็นใบหน้าใหญ่ๆ ของจิ้งไท่หลันก่อนเป็น
อันดับแรก ทั้งใบหน้าล้วนกระจุกอยู่ข้างหน้านาง ขนตายาวปิด
จนนางคันยิกๆ มือข้างหนึ่งยังชูอยู่กลางอากาศ สองนิ้วหนีบขึ้น
ราวกับเป็นท่าทางของที่หนีบขนตาอย่างหนึ่ง ไท่สื่อหลันมอง
เขาปราดหนึ่งอย่างสงบนิ่ง มือของเด็กน้อยเก็บกลับไปอย่าง
รวดเร็ว ยิ้มดีใจโผล่เข้ามา กอดนางไว้พักหนึ่งเสีริมฝีปาก “
แม่แม่...แม่แม่...”

ใจของนางเองราวกับถูกวาจาอ่อนนุ่มพุดไม่ขัดเรียกแม่แล้วแม่
อีกจนชาชิน มองดูใต้ตาของจิ้งไท่หลันอย่างตั้งใจ คล้ายกับว่ามี
คราบน้ำตา เด็กน้อยคนนี้รู้่านางไม่ชอบให้เขาร้องไห้ จึงกลั้น

เอาไว้อย่างถึงที่สุด

นางอุ้มเขา จับหุบใหญ่ของเขาไปมา จึงไต่หลังหัวเราะคิกคัก
อย่างชอบใจ เขาชอบการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมดของนาง
เพราะว่าหาได้ยากยิ่ง

หลี่ฝูโจวนั่งอยู่ตรงข้ามนางอ่านหนังสือ ตอนนี้อยู่หนังสือลง
ยืมอ่อนโยน “ตื่นแล้วหรือ ดีขึ้นหรือไม่”

ไต่สือหลันมองเขาที่ยิ้มจนเมฆอาจลงลมเบาแรง ใจลอยเล็กน้อย
คล้ายกับว่ายังอยู่บนรถตลอดทาง ไม่มีการเสี่ยงเป็นเสี่ยง
ตายทั้งคืน ก็รอบที่ตื่นนอน กลายเป็นเหมือนทุกๆ วันที่นางตื่นมา
และเขาก็กำลังกล่าวทักทาย

ทันใดนั้นสายตานางก็กระปรี้กระเปร่า มองไต้สือข้างของเขา “ไม่
เป็นไรใช่ไหม”

หลี่ฝูโจวเหมือนว่าตกตะลึง จึงกล่าว “เพียงแค่แผลถลอกเล็กน้อย
พ้นแผลเรียบร่อยแล้ว”

“สุดท้ายแล้วเกิดเรื่องอันใดขึ้น” ไต่สือหลันนึกถึงความหวาด
กลัวที่พบในทางเฉิง ขมวดหัวคิ้ว

พวกเขาเป็นบุคคลผู้สร้างคุณูปการแก่รัฐ เป็นนักเรียนที่กำลังจะ
ได้รับรางวัล กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าถึงแม้ว่าจัดอยู่ในอันดับรั้งท้าย
ในเขตกองทัพสุริยัน แต่ถึงอย่างไรก็มีตำแหน่งอยู่ที่นั่น ยิ่งไป
กว่านั้นข้างในยังมีบุตรหลานลำดับชั้นสืบทอด คนของทางเฉิง
เกิดบ้าอะไรขึ้นมา ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องการจับพวกเขาไม่ให้มีชีวิต

รอดไปได้อย่างนั้นหรือ

มานเปิดออกคราหนึ่ง ฮาวาสวินฮวนและเส้นหมยฮาวาริงหนีเข้ามา หัวเราะคิกคักทักทายนางก่อน แล้วจึงพุดพูให้ตาย หลังจากนั้นก็ขมวดคิ้วเช่นกัน ถ้ามถึงการไล่ฆ่าที่จับต้นชนปลายไม่ได้

เงื่อนปมนี้ไม่จัดการให้ชัดเจน ทุกคนรู้สึกว่าจะต่อให้ตายก็ไม่สามารถตายตาหลับได้

“ที่จริงแล้ว อาจจะไม่ใช่ความกล้าหาญของทงเจิง” หลี่ผู่โจว ไตร่ตรองสักพัก ในที่สุดก็กล่าว “ก่อนหน้านี้ข้าก็สงสัย เพียงแค่กลัวว่าจะระแวงไม่มีเหตุผล กลับกลายเป็นทำให้พวกเจ้าตื่นตระหนก ดังนั้นจึงไม่ได้พูด ตอนนี้...”

เขาถอนหายใจคราหนึ่ง “พวกเราอาจจะก่อเรื่องยุ่งยากลำบาก”

ไท่สื่อหันหัวคิ้วขมวดทันที

“เอ”

“ไม่รู้ว่าคุณเจ้ายังจำกันได้หรือไม่ ธนูและลูกศรของโจรภูเขาลงหม่างที่โจมตีในตอนค่ำ ถึงแม้ว่าจะกำจัดตราประทับจารึกทิ้งไป แต่ว่าระบบคล้ายคลึงว่าเป็นตอนที่เปลี่ยนอาวุธในกองทัพสามปีก่อน ธนูอู่เว่ย*ในอาวุธทหารหนึ่งชุดที่คัดออก” หลี่ผู่โจวกล่าว “ธนูชนิดนี้ ที่ปักกิ่งตลอดจนเขตพื้นที่โดยรอบเลิกใช้ก่อนนานแล้ว แต่ว่าหลังจากพื้นที่เปลี่ยนรูปแบบ ภาคส่วนพื้นที่เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าในการทหารจะยังคงใช้อยู่”

ตอนนี้เขาเป็นพ่อบ้านใหญ่ในเมืองของจันทบุรี หวังจะได้รับ
ความไว้วางใจและเห็นความสำคัญเพิ่มเป็นทวีคูณในยุคสมัย
อ่องเต๋อคงก่อน กุมอำนาจการทหารทั่วทั้งรัฐ เรื่องลักษณะนี้
แน่นอนว่าเขารู้ดีที่สุด

คำพูดนี้พูดอย่างง่ายดาย แต่ในความหมาย ใครต่างก็ฟังเข้าใจ

“กองทัพทหารมีส่วนเกี่ยวข้องกับ...” เลื่อนเหมยฮวาใบหน้าขาว
ดุจหิมะทันใด

เดิมคิดว่าจับโจรกลุ่มหนึ่งแล้ว ประสพผลสำเร็จยิ่งใหญ่ ในฐานะ
ที่เป็นนักเรียนที่ยังเรียนไม่สำเร็จในกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า การ
ทดสอบการฝึกปีแรกมีผลลัพธ์การสู้รบลักษณะนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่
กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าหรือที่อื่นๆ ต่างก็นำชื่อเสียงเกียรติยศ
ยิ่งใหญ่ที่ไม่สามารถมองข้ามไปได้ ในภายหน้าด้วยเหตุที่ได้รับ
การยกย่องชมเชยและรับรางวัล แม้กระทั่งจะมุ่งตรงไปที่กองทัพ
สุริยันปักกิ่ง ก้าวหน้าประสบความสำเร็จในวันข้างหน้า ต่างก็มี
ความเป็นไปได้

ทว่าขณะนี้พัวพันถึงกองทัพทหาร ก็เท่ากับว่าพัวพันถึงกลุ่มผล
ประโยชน์ที่มีอำนาจล้นฟ้า ความเป็นจริงข้างในนี้ ตื่นลึกหนา
บางเพียงใด

ทงเจิงต้องการทำร้ายพวกเขาอย่างไม่ยั้งคิดเช่นนี้ ไม่ใช่แค่แสดง
ให้เห็นจากด้านข้างหรือ ที่พวกเขาเหย่เข้ามาเป็นรังแตนอัน
มหึมาหนึ่งรัง

บนโลกเรื่องที่โชคร้ายที่สุดคือเจ้าเหย่รังแตนรังหนึ่งแล้ว ตัวเอง

ยังคิดว่าหาของล้ำค่าสิ่งหนึ่งอยู่

“ไม่แน่ว่าเป็นกองทัพทหารเช่นกัน” หลี่ผู่โจวแบมือออก ใน
ใจกลางฝ่ามือขาวหยกมีเข็มกลัดทองแดงที่หักออกอันหนึ่ง “
ขุนนางท้องถิ่น บางครั้งก็สามารถใช้อาวุธกองทัพทหารได้ด้วย
เช่นกัน”

“นี่คืออะไร”

“นักการในศาลเมือง หรือว่าผู้ประกอบการที่ทำหน้าที่ปฏิบัติงาน
บนแบนต่างก็มีสัญลักษณ์ ใช้เข็มกลัดทองแดงกลัดไว้” หลี่ผู่โจว
กล่าว “นี่เป็นอันที่ข้าเสาะหามาได้บนร่างคนชุดดำคนหนึ่งคืน
นั้น ตอนนั้นไม่ได้สนใจ เก็บมือซ่อนไว้ในหน้าอก ก่อนหน้าที่จะ
ออกจากประตูเมือง มองเห็นเสื้อผ้าขุนนางเหล่านั้น ข้าจึงนึกขึ้น
ได้ เข็มกลัดทองแดงอันนี้มีเพียงแค่ครึ่งเดียว น่าจะเป็นตอนที่
เขาดึงสัญลักษณ์ออกประมาทเกินไป เข็มกลัดทองแดงจึงหัก
หลงเหลือไว้บนเสื้อผ้า”

ทุกคนเงยบกริบ เรื่องราวยิ่งซับซ้อนขึ้นแล้ว

“ไม่จำเป็นต้องพูดให้พวกเขาฟัง” ไท่สื่อหลันกำจับเส้นเหม
ยฮวา บอกเป็นนัยไปที่นักเรียนนอกกรถ

เส้นเหมยฮวาและซูย่าพยักหน้าเงิบๆ

“ตอนนี้จักทำอะไร” ฮวาสวินฮวนเบิกตาโตอย่างงุนงงสับสน

หลี่ผู่โจวและไท่สื่อหลันมองนางอย่างแปลกประหลาดปราดหนึ่ง

พร้อมกัน

“พวกเจ้าจะทำอะไรล้วนแต่มองข้าเช่นนี้!” ฮาวาสินฮวนร้องเสียงดัง ทนสายตาที่สองคนนี้ทำเหมือนกับว่ามองคนใจไม่ได้

ไท่สื่อหลันบี้เกียจจะสนใจนางอย่างสิ้นเชิง หลี่ผู่โจวกล่าวอย่างอดทน “ควรจะทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น”

“เอ๋”

“จับใจที่ออกปล้นเป็นประจำได้แล้วคือความจริง ควรจะเสนอต่อผู้บังคับบัญชาบันทึกความดีความชอบก็เสนอ ควรจะขอรับรางวัลก็ขอ”

“แต่ว่าเรื่องนี้เกี่ยวเนื่องถึงกองทัพทหารและขุนนางเซียวนา แต่ว่าทางเจิงลงมือไปแล้วนี่นา...”

“ใช่ แล้วเจ้าวางแผนให้กองทัพทหารและขุนนางรู้ว่าเจ้ารู้อะไรหรือไม่”

คำพูดนี้พูดจนลั่นพ่น ฮาวาสินฮวนเขียนิ้วมือทำอยู่สามรอบถึงจะได้สติกลับมา อ้าปากลั่นพ่นไปพักหนึ่ง จู่ๆ ก็ตบต้นขาอย่างดีใจ “โอ๊ะ! สนุกมาก! ใช่แล้ว คนชั่วกลุ่มนั้นไม่รู้ว่าพวกเราที่จริงแล้วพวกเราแล้ว พวกเราว่าพวกเขาไม่รู้ ถึงเวลานั้นกลุ่มหนึ่งที่แสดงละครอย่างโจ่งเง่าที่กลุ่มหนึ่งมองดูไม่รู้ที่พวกเรา... สับขาหลอกพวกเขา อ่าอ่าอ่า!”

เส้นหมยฮวาผงกศีรษะลงอย่างเงิบๆ มีผู้ช่วยสอนคนนี้ ชีวิต

เศร้าโศก

ซูย่าสีหน้าเคร่งขรึม ฮวาสินฮวนพี่สาวผู้โง่เขลาสามารถหาเรื่องสนุกในเรื่องนี้ได้ แต่นางกลับรู้ว่าข้างในนั้นรุนแรง บางทีคนในสนามล้วนไม่มีจุดจบที่ดี

“ไม่ต้องคิดเยอะขนาดนั้น” ไท่สื่อหลั่นกล่าวเบาๆ “ควรเป็นของข้าก็ต้องให้ข้า ทำร้ายข้าก็ต้องชดใช้ข้า หากว่าภูเขายู่ข้างหน้า... แยกภูเขากออก ให้ข้า”

*วันที่สิบห้าเดือนเจ็ด ตรงกับวันสารทจีนหรือเรียกอีกอย่างว่าวันปล่อยผีของประเทศจีน

*ชิงเฉ่า (荇草) พืชชนิดหนึ่งขึ้นอยู่ตามแอ่งน้ำคล้ายใบบัวมีดอกสีเหลือง

*อู่เว่ย (武威) ชื่อเมืองหน้าด่านในพื้นที่กังซู่

ตอนที่ 60-1 หญิงสาวผู้พิเศษ

คนของทงเจิง ไม่ได้ตามออกไปนอกเขตอีก

ปิดประตูลงแล้วจะทำอย่างไรต่อล้วนแต่เป็นอาณาเขตของตน ออกจากประตูแล้วใต้หล้ากว้างใหญ่ไพศาล ไม่ระวังสักเล็กน้อย เปิดเผยความลับ ผู้ใดก็มิกล้าเผลอหน้าใบนั่นออกมา

คนแถวหนึ่งซื้อรถใหญ่หนึ่งคันให้ไท่สื่อหลั่นพักผ่อนอยู่ตรงทางผ่านหมู่บ้านก่อน หลังจากนั้นซื้อม้าจำนวนหนึ่งที่เมืองเล็กๆ

ใกล้เคียง ใช้แก้ขัดมุ่งไปยังเป่ยเหยียน ครั่งนี้ในใจแต่ละคนซ่อน
ความรู้สึกเศร้าโศกและความเคลือบแคลงไว้ข้างใน ไม่มีกระจิต
กระใจที่จะชื่นชมทิวทัศน์อันงดงามอย่างก่อนหน้านี้อีกต่อไป
เพียงแค่สองวันก็เร่งรุดมาถึงเป่ยเหยียนแล้ว

เมืองเป่ยเหยียน เมืองเอกเขตซีหฺลิ่ง พรหมแดนมีความสำคัญ
ทางยุทธศาสตร์ ห่างจากปักกิ่งที่จริงแล้วไม่นับว่าไกล แต่น่า
ประหลาดใจที่นับว่าเป็นดินแดนใต้หฺล้าอีกผืนหนึ่ง ห่างจาก ‘
กองกำลังเทียนจี’ ของกองทัพนอกหมู่บ้านไม่เกินสองร้อยลี้
ห่างจากค่ายทหารใหญ่ในซีหฺลิ่งหนึ่งร้อยห้าลี้ ภายนอกประตู
เมืองห้าลี้เป็นเขตใกล้ประตูเมืองของพรหมแดนตะวันตกเฉียง
ใต้ ติดต่อกับพรหมแดนซีฟานตะวันออก

กองกำลังในบังคับบัญชาเมืองเป่ยเหยียนมีห้าเมืองรองสิบ
อำเภอเล็กๆ ทงเจิงเป็นหนึ่งในอำเภอนั้น

แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาจากยอดกำแพงเมืองสูงกว้างของเป่ย
เหยียน เหล่านักเรียนยกมือป้องตา ในแววตาแสงระยิบระยับสั่น
ไหว

นักเรียนบางกลุ่มเขย่งเท้าเข้าหาด้านในกำแพงเมืองมองออกไป
ไกล เดิมคิดว่าขุนนางเมืองเป่ยเหยียนจะต้องเหมือนกับทงเจิง
แน่นนอน ส่งคนรออยู่ที่ปากประตูเมือง ประจวบกับสามารถหยิบ
ยืมโอกาสนี้ฟ้องร้องทงเจิงอย่างร้ายแรงสักตั้ง

เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เกิดความวุ่นวายขึ้น รวมทั้งกังวลใจว่า
นักเรียนบางกลุ่มเรียวแรงมันคงไม่พอ ควบคุมไม่อยู่ ไท่สื่อหลั่น
และคนอื่นๆ จึงไม่ได้นำความจริงทั้งหมดที่คาดการณ์ได้บอกแก่

นักเรียน ด้วยเหตุนี้นักเรียนบางกลุ่มจึงคิดว่าคนกลุ่มนั้นของทาง
เชิงอิจฉาคุณงามความดีของพวกเขา คลุ้มคลั่งคิดอยากจะใช้
กำลังช่วงชิงผลประโยชน์ในการสู้รบ จึงสามารถลงมือฆ่าพวกเขาได้
แต่เมืองเป่ยเหยียนไม่สามารถทำได้อยู่แล้ว

ทว่ามองแล้วมองอีก ทางเข้าประตูเมืองมีเงาคนที่ไหนเล่า ทุก
คนเข้าเมืองด้วยความคับแค้นใจ ตลอดทางเลียบมองไปทั่ว
ทิศทาง กล่าวเจ้าหน้าที้นำพาจะตกหล่น แต่รอให้พวกเขาตรง
มาจนถึงศาลว่าการเป่ยเหยียน ก็ไม่เห็นเจ้าหน้าที่ต้อนรับสักคน

รถใหญ่ห้าคันนำเฉลยสามสิบคนมา เหล่านักเรียนผู้ยิ่งใหญ่ทรง
พลังเดินเข้าเมือง เดิมทีจินตนาการว่าประตูทั้งสี่จะเปิดออกกว้าง
ผู้ปกครองเมืองต้อนรับ ชาวบ้านโอบล้อมดีใจ แท้ไหนบนท้อง
ถนนอย่างทรงเกียรติต่อหน้าสาธารณชน แต่หลังผ่านสงคราม
ฉากหนึ่งกับทางเชิง ความเพ้อฝันลักษณะนี้ค่อยๆ จางลงไป
เปลี่ยนเป็นความกระตือรือร้นเปิดเผยการถูกใส่ร้ายป้ายสี และ
คาดหวังจะได้รับการปลอบใจและการชดใช้ที่ใส่ใจ ตอนนี้เห็น
การต้อนรับอย่างเย็นชาเช่นนี้แล้ว เสมือนถูกราดน้ำเย็นหนึ่งถัง

น้ำเย็นถังนี้เย็นมาก ทว่ายังราดไม่เสร็จ

นั่งอยู่นานอย่างยิ่งบนม้านั่งเย็นเฉียบที่ห้องแผ่ยามประตูใหญ่
จึงจะรองผู้พิพากษาศาลเมืองคนหนึ่งออกมาต้อนรับ ผู้เฒ่า
หนวดสีดอกเลาผู้นั้นไ้ไปพลาบบอกพวกเขาไปพลาบบ ใต้เท้า
นายอำเภอไม่อยู่ รองนายอำเภอไม่อยู่ ผู้ดูแลเอกสารไม่อยู่...
สรุปแล้ว คนที่สามารถดำเนินการยื่นเรื่องให้ได้ล้วนไม่อยู่ แต่ผู้
พิพากษาบอกว่าใต้เท้านายอำเภอรู้เรื่องทีนักเรียนก่อนทัพเขตที่
ยี่สิบห้ามาทดสอบการฝึกเรียบร้อยแล้ว ถึงแม้จะกล่าวได้ว่าเป่ย

เหยียนไถ่เขตสงคราม ธรรมดาสงครามเกิดบ่อยครั้ง ที่จริงแล้ว ไม่ต้องการคนให้มากเกินความจำเป็นมาก่อปัญหาเพิ่ม แต่ กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าในเมื่อคนมาแล้ว อยู่ไปก็ไม่เสียหาย สำหรับเรื่องเขลยนั้นก็รู้แล้วเช่นกัน จะรับเข้าคุกใหญ่ รอแจ้งต่อ ราชสำนักรอให้จัดการก็ว่าได้

“ทราบแล้ว ก็เอาตามนี้เถิด” คำพูดครั้งหนึ่งกล่าวอย่างไม่ได้ ใส่ใจ ทุกๆ คำพูดล้วนเย็นชาแข็งกระด้าง ควบกับเหยียดหยาม รวาก่อนหินทุบเข้ามา เสมือนทุบเข้าไปในลำคอของคน ทับถม จมจิตใจของคนอดตัน แวตว่างเปล่า คำพูดต่างก็พูดไม่ออก

“อืม สถานที่ที่พวกเจ้าไปล้วนเตรียมไว้เสร็จสรรพดีแล้ว” ผู้ พิพากษาผู้นั้นพลิกเอกสารหนึ่งกองเสียงดังพื๊ๆ หรีตาอ่าน “ เลื่อนเหมยฮวา ทุตโกดั่งอำเภोज้าว ชูย่า ผู้ตรวจสอบอำเภอมหิ งอัน เซียวต้าเจียง สงเสี่ยวเจีย ผู้ตรวจสอบอำเภอสี่ หยางเจิง ทุตท่าเรือกรมซีลู่เมืองเป่ยเหยียน...” เขาประกาศลงไปอย่างต่อเนื่อง ทุกคนต่างมองกันหน้าถอดสี

ทุตโกดั่งเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับโกดั่งในหนึ่งอำเภอ เป็นผู้ตรวจสอบ อยู่ทางด้านที่ทำเรือ ต้องเข้าไปในพื้นที่จัดตั้งกรมตรวจสอบ จัดการงานในด้านจับกุมขโมย เหมือนกันกับสถานีตำรวจท้อง ถิ่นของปัจจุบัน งานที่ทำเรือจัดการก็คือการชลประทานในหนึ่ง อำเภอ นักเรียนทั้งหมด แม้จะเป็นบุตรหลานลำดับชั้นตกทอด จัดสรงานอยู่ที่เมืองเป่ยเหยียนยังไม่มีสักคนที่เข้าไปในค่าย ทหาร ยิ่งไปกว่านั้น ทั้งหมดถูกจับแยก!

ตามประเพณีปีก่อนๆ นักเรียนกองทัพสามารถจัดการเรื่องสถานที่เหล่านี้ได้ แต่ควรจะอยู่ในพื้นที่หาประสบการณ์ค่ายทหารก่อน

อีกทั้งเพื่อความสะดวกสบายและปลอดภัย ก็ไม่สามารถแยกกันไปไกลมากนักเช่นกัน ขณะนี้การจัดการลักษณะนี้ ไม่เพียงไม่เหมาะสมกับกฎ ยังแยกทุกคนออกกระจัดกระจาย เหล่านักเรียนเดิมที่เก็บความรู้สึกโกรธอย่างถึงที่สุดไว้ ตอนนี้สายตาของความโกรธแค้นปะทุลุกใหม่

ในตอนนี้เอง ผู้พิพากษาผู้นั้นหยุดชั่วคราว ประกาศรายชื่อสุดท้ายออกมา

“ไท่สื่อหลัน ผู้ช่วยนายอำเภอทงเจิง!”

เสียงอื้ออึงดังคราหนึ่ง เหล่านักเรียนชั่วพริบตาเดือดดาลอย่างยิ่ง

ทงเจิง!

ไม่นึกเลยว่าจะแยกไท่สื่อหลันไปถึงทงเจิง นั้นไม่ใช่บังคับนางให้กลับไปสู่หนทางแห่งความตายรี

“จัดบ๊อะไรของเจ้า!” ฮวาสวินฮวนเปิดปากด่าชุดใหญ่ “ทงเจิง! เหตุใดเจ้าไม่พูดว่านรก สนามรบ หรือสุสานไปเลยเล่า”

“นี่เจ้าพูดอะไรของเจ้า” ผู้พิพากษาเฒ่าไม่พอใจอย่างยิ่งที่สุด “นี่เป็นการตัดสินใจจากเบื้องสูง นักเรียนกองทัพเบตที่ยี่สิบห้าในเมื่อมาทดสอบการฝึก ภายในการทดสอบการฝึกสามเดือนนี้ก็นับว่าเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาศาลเมืองเป่ยเหยียนของข้า คำสั่งผู้บังคับบัญชา ยังกล้าขัดป็นรี”

“นี่นับว่าเป็นคำสั่งของเจ้ารี” ฮาวาสวินฮวนโมโหอย่างถึงที่สุด “นี่มันคำสั่งมั่วซ้ำ!”

ผู้พิพากษาเผ่ายืมเยาะไม่สนใจนาง เอาหนังสือแต่งตั้งตำแหน่งในมือปลักออกไป พลาংกล่าว “เป่ยเหยียนเป็นระบบการปกครองเขตสงคราม ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาทุกคนดำเนินการจัดการเรื่องกองทัพ หลังจากผู้บังคับบัญชาออกคำสั่งลงไปยังเบื้องล่าง เขตอำเภอที่ค่อนข้างไกลภายในสามวันประกาศถึงเขตอำเภอใกล้เคียงภายในหนึ่งวันประกาศถึง ผู้ที่มาชำนาญขึ้นศาลทหาร พวกเจ้ามีช่วงเวลานี้มาร้องไวยวายกับข้า ไม่สู้รีบออกเดินทางไปก่อนถึงจะถูกต้อง!”

“ไม่ทำแล้ว!”

“ไป!”

“กลับกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า เอาเรื่องที่คนชั่วเป่ยเหยียนกลุ่มนี้ทำบอกกับจ่งย่วน!”

“รังแกกันเกินไปแล้ว!”

ในเสียงร้องตะโกนที่รุนวายเป็นลหmann ผู้พิพากษาเผ่ากระตักหางเสือยืมเยาะ กล่าวเสียงเย็น “ไปก็ได้ แต่ว่าให้ข้าเตือนสติสักประโยค เมื่อนักเรียนกองทัพสุริยันไม่รับคำสั่งออกจากตำแหน่งตามใจชอบโดยเฉพาะกลุ่มที่ออกจากตำแหน่งลักษณะนี้ ควรจะทำก็คือต้องถูกเรียกมารายงานปรับความประพฤติ หากทำไม่ดีเหมือนพวกเจ้ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้าแต่ละปีเช่นนี้ ปลดออกจากตำแหน่งตั้งแต่นี้ไปก็เป็นไปได้เช่นกัน ระวังตัวเองมุ่งกลับไปแล้ว

หันหลังกลับมาหาคนที่สามารถหนุนหลังให้ไม่เจอ!”

เสียงอื้ออึงจบลงในทันที ทุกคนมองหน้ากันอย่างไม่มีทางออก
เพียงจะนึกได้ถึงว่าที่จริงแล้วมีกฎข้อนี้

ผู้พิพากษาเฝ้ามองทุกคนสีหน้าเขียวพักหนึ่งขาวพักหนึ่ง พอใจ
ยิ้มออกมาทันที โบกมือราวกับไล่แมลงวัน “อย่าอุดอู้กันอยู่ที่นี่
ไปเถิด!”

“ขุนนางผู้ใหญ่ท่านนี้กลับคุ้นเคยกับกฎกองทัพสุริยัน” จู่ๆ หลี่ฝู
โจวเดินก็อย่างสงบเข้ามา ยิ้มกล่าว “เพียงแค่ว่า เพียงจำได้แค่ข้อ
แรก จำข้อที่สองไม่ได้”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“กฎทั้งหมดของกองทัพสุริยันมีข้อหนึ่ง” หลี่ฝูโจวกล่าว “ตราบ
ไต่ที่เข้ากองทัพปีแรก ผู้ที่ได้รับรางวัลราชสำนักและท้องที่ จะไม่
ส่งให้ออกไปฝึกฝนยังอำเภอมากมาย ให้อยู่ที่เมืองเอกในฐานะ
ผู้ที่เตรียมพร้อมเป็นพิเศษจึงจะอบรม”

ผู้พิพากษาคิดไปคิดมา กฎข้อนี้มีอยู่ แต่นักเรียนปีแรกก็คิดจะมี
ความดีความชอบไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หลายปีมานี้ไม่เคยมีตัวอย่าง
มาก่อน จึงถูกลืมไป ทันใดนั้นเขายิ้มเยาะกล่าว “ยากจะมีคนได้
รับรางวัลความดีความชอบไม่ใช่หรือ”

“เสนอคำพูดทัดทานเพื่อกองทัพสำเร็จ พิจารณาเป็นคุณงาม
ความดีพิเศษ ชมเชยและให้รางวัล มอบเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ‘
คำพูดดีเด่น’ หลังจบการศึกษาอนุญาตให้เลื่อนตำแหน่งขึ้น

หนึ่งชั้นเข้ารับราชการ” หลีฉุโจวยิ้มน้อยๆ ซื่อออกไปที่ไท่สื่อหลัน
“ก็คือนาง”

ทุกคนถอนหายใจยาว ผู้พิพากษาเฒ่าตะลึงงัน

ทันใดนั้นเขากล่าวอย่างเยือกเย็น “เช่นนั้นพวกเจ้ารอสักครู่”
พูดจบก็หันหลังเข้าข้างใน

ไท่สื่อหลันมองแผ่นหลังที่หันเข้าโถงด้านหลังของเขา คิดในใจ
ขอคำสั่งไปแล้วรี เหล่าหัวหน้าต่างก็อยู่หรือ อ่าๆ

ผู้กระทำผิดพลาดล้วนแต่เป็นเจ้าหน้าที่ชั่วคราว ยามที่เหล่า
หัวหน้าควรจะอยู่จึงจะอยู่

“แมแม...” จึงไท่หลันดึงชายเสื้อนาง

กฎของไท่สื่อหลัน ขอให้จึงไท่หลันตามอยู่ข้างกายนาง มอง
เยอะ ฟังเยอะ คิดเยอะ แต่ไม่ว่าอย่างไรเมื่อพบเจอเรื่องใด ล้วน
ห้ามแทรกมือเข้ามา เด็กน้อยเชื่อฟังปิดปากเงี้ยว ตอนนี้จึงอด
กลั่นไว้มองอยู่

“อะไร”

“ชื่อ...ขุนนาง...เลว”

“อย่ารีบ” ไท่สื่อหลันตบศีรษะเขาเบาๆ “ที่จริงแล้วนี่เป็นเพียงแค่
คนคอยทำตามคำสั่งผู้อื่น เจ้าดู ที่เลวยิ่งกว่ายังไม่ออกมาเลย
หัวหน้าใหญ่ล้วนแต่อยู่ด้านหลังสุดแล้วค่อยออกมาจัดการ อีก

ทั้งมักจะมีรูปลักษณะงดงามทั้งหมด”

“ขุนนางเลวเยอะมาก...” มุมปากจึงไต่หั่นตกลง เหมือนแมงหวี่
พับคอตกเศร้านร่อยตัวหนึ่ง “เยอะมาก...”

ไต่หั่นคิดในใจเด็กน้อยคนนี้มีจิตใต้สำนึกการเป็นผู้นำ
พัฒนาอย่างไม่คาดคิดอยู่บ้าง

“ความเสื่อมโทรมทั้งหมดล้วนแต่มีต้นกำเนิดจากระบบ ไม่ใช่
ผู้นำ” ไต่หั่นกล่าว “มีเพียงความยากลำบากถึงการปฏิรูปของ
ระบบ ผู้ควบคุมที่มีอิทธิพลแข็งแกร่งมีอำนาจ กฎระเบียบที่
สมบูรณ์ทั้งหมด นโยบายของรัฐที่ให้ผลประโยชน์แก่ประชาชน
อย่างแท้จริง จึงจะมีความเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนเป็นรัฐที่พัฒนา
และมั่นคงรัฐหนึ่ง”

“เจ้าพูดอะไร เหตุใดข้าจึงฟังไม่เข้าใจ” ฮวาสวินฮวนงุนงกล่าว
แต่หลี่ผู่โจวฉู่ๆ ก็กลับหันหลังกลับไปไต่หั่นอย่างลึกซึ้ง
ปราดหนึ่ง

ตอนที่ 60-2 หญิงสาวผู้พิเศษ

เสียงฝีเท้าตึกตึก ผู้พิพากษาเฒ่ากลับมาอีกครั้ง สิ้นหน้ไรรู้
อารมณ์มองไต่หั่นแวบหนึ่ง แล้วกล่าว “เช่นนั้นเจ้าก็อยู่ที่
มือเปื้อนเหยียนเป็นผู้ช่วยนายอำเภอ” และยังเร่งรัดคนที่เหลือ
อย่างหงุดหงิด “ทุกท่านรีบออกเดินทาง คำสั่งล่าช้า คนเสีย
เปรียบก็ยังคงเป็นตัวพวกตัวเอง”

“พวกเราซึ่งชัยชนะยิ่งใหญ่มากจากโจรเขาลงหม่าง ฆ่าศัตรูนับสิบ
เชลยนับสิบ ผลงานยิ่งใหญ่นี้ ไม่มอบหมายงานให้พวกเรา
สักงานหรือ” มีคนทนไม่ได้ ตะโกนถาม

“มีผลงานก็ต้องรายงานจึงจะสามารถครองสิทธิ์ได้เช่นกัน” ผู้
พิพากษาเฒ่ากลอกหน้าตา “พวกเจ้าถึงแม้ว่าจะปราบปรามโจร
ภูเขาลงหม่างส่วนหนึ่ง แต่ก็ไม่มีคนบาดเจ็บ ตอนนี้องค์กลุ่ม
ใหญ่ร่วมนายอยู่ที่ชายแดน ขู่จะฆ่าประชาชนชนเผ่าขุนนางก่อกบฏ
มีแม่กระทั่งหนีไปที่ซีฟาน ท่านผู้ใหญ่นายอำเภอก็ด้วยเหตุผลนี้
จึงกำลังถูกเร่งเร้า กล่าวไว้ในเขตแดนจะเกิดคดีฆาตกรรมมีอาจ
จัดการได้ ไม่แปลกใจที่พวกเจ้าไม่รู้ว่ามีแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล
วิ่งเข้าหาปัญหาให้ร่วนวายนั้นไม่เลวเลย”

กลับคำพูดจากดำให้เป็นขาว คุณงามความดีลบทิ้งไปหมดยังใส่
โทษเข้ามาอีก ทุกคนจ้องมองเขาที่พูดออกมาไม่หยุดไม่หย่อน
อย่างบึ้งตึง โกรธจนแขนขาเย็นเยียบ

“ให้ตาย...” เส้นเหมยฮวาถอนหายใจด้วยความสิ้นหวังคราหนึ่ง
“ชนชั้นขุนนางทั้งหมดที่ข้าไฟฝัน จะเป็นเช่นนี้หรือ...”

“ยังมีเงินผู้หนึ่ง” ผู้พิพากษาเฒ่าเหมือนว่าไม่ได้ยิน เย็นชา
กล่าว “เขาเป็นผู้เดียวที่ยังอยู่ของตระกูลเงินผู้ค้าเกลือในทางเฉิง
ที่ถูกฆ่าล้างทั้งตระกูลอย่าง**ยมโหด เป็นพยานสำคัญ ต้องทิ้ง
ไว้ให้ศาลเมือง อีกสักพักหนึ่งต้องดำเนินการเก็บหลักฐานกับ
เขา”

แวตาคูย่าจู่ๆ ก็จ้องนิ่ง ขมุกขมิมริมฝีปากไม่เอ่ยคำพูด มองไท
สื่อหลั่นอย่างขอความช่วยเหลือปราดหนึ่ง

ไท่สื่อหลันสีหน้าไร้อารมณ์ สายตาเยือกเย็นมาก ชัดเจนอย่างยิ่งว่าศาลเมืองเป่ยเหยียนเชื่อใจไม่ได้ แต่ว่าคำขอร้องข้อนี้ ยุติธรรมและมีเหตุผล ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะปฏิเสธสักเศษเสี้ยวเดียว แม้ตัวเงินมู่ที่เฝ้ารอคอยเองก็เป็นการขอให้เมืองเป่ยเหยียนชำระล้างการถูกใส่ร้ายแก้แค้นให้เขาในเร็ววัน

“ข้าจะอยู่ที่เป่ยเหยียน” นางตอบชวย่าอย่างสั้นง่าย

หนึ่งประโยค ก็คือการรับผิดชอบ

ชวย่าแน่นปาก เหลือบม่านตาลง

ผู้พิพากษาเร่งรัดต่อ สั่งว่าจะล่าช้ามิได้ ทุกคนอยู่หน้าห้องโถงจำใจกล่าวลา ตามกฏระเบียบ ผู้ช่วยสอนควรตามนักเรียนทั้งหมด ในหน้าที่ปกป้องคุ้มกัน หากว่านักเรียนถูกแบ่งแยก ผู้ช่วยสอนควรอิงตามตำแหน่งภูมิประเทศและจำนวนคนดำเนินการจัดสรรจัดการหน้าที่ หลี่ฉูโจวกล่าว “สวินฮวน อำเภอลี้ที่อยู่ทางตอนใต้ของเป่ยเหยียน ถนนทางบกและทางน้ำสะดวก สามารถดูแลเมืองและอำเภอลี้รอบข้างพร้อมกันได้ เข้าไปอำเภอลี้ ข้าอยู่ที่เมืองเป่ยเหยียน ดูแลนักเรียนทางตอนเหนือเป่ยเหยียน ควบคุมกัน จะว่าอย่างไร”

“ดี” ฮวาสวินฮวนชำเลื่องมองไท่สื่อหลันแวบหนึ่ง พยักหน้า

“ขอบกวนท่านทั้งสอง” ผู้พิพากษาเฒ่ากลับใช้เอกสารเคาะลงบนโต๊ะ กล่าวโดยยิ้มไม่จริงใจ “ช่วงระยะนี้ซีฟานเหมือนว่าจะมีการเคลื่อนไหวผิดปกติ รวมกำลังก่อความวุ่นวายซ้ำซาก ค่าย

ใหญ่ผู้ปิงของซีหลิงส่งกองทัพพันคนตั้งทัพที่ชายแดนแล้ว และมีคำสั่งเรียกรวมพลคนของกองทัพสุริยันทุกคนที่อยู่ใกล้เคียง ให้ส่งผู้ช่วยสอนออกไปสนับสนุน ทั้งสองท่านในเมื่อมาถึงเป่ยเหยียนของข้า ต้องไม่หนีหน้าที่เป็นธรรมดา และยังขอให้เร่งรีบไปชายแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เข้าร่วมสงคราม ไม่ต้องอยู่พื้นที่ด้านใน”

เจียบส่งดפקหนึ่ง

ครูใหญ่มีเสียงทุบดังลั่นคราหนึ่ง ฮวาสิวินฮวนฝ่ามือหนึ่งตบลงบนโต๊ะยาว เศษไม้แตกกระจาย กระเด็นเต็มหน้าผู้พิพากษาเฒ่า “เจ้าเฒ่าเฒ่า ทำงานต้องไม่ทำให้มันเกินขอบเขตเกินไป ข้าทนเจ้ามานานมากแล้ว!”

หากว่าไม่ใช่สื่อเสี่ยวชู่ตึงไว้ ฮวาสิวินฮวนน่าจะกระโดดขึ้นโต๊ะฟาดคนแล้ว

“ลบคุณงามความดีทิ้งก็ช่าง แยกกลุ่มนักเรียนก็ช่าง จัดเตรียมที่ซานเมืองมาให้ก็ช่าง พวกข้าต่างก็ยอมปฏิบัติตามแล้ว” หลี่ผู้โจวเองก็เหมือนว่าจะโมโห เย็นชากล่าว “ตอนนี้เมืองของเจ้ายังนำอุบายนี้มาอีก จะรังแกกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าไม่ให้มีคนเหลือหรือ”

“อ่าๆ” ผู้พิพากษาเฒ่ายังคงมีท่าทางไม่เอ่ยคำวิจารณ์ออกมา นั่น การขับเคื่อนพลังไทเก็กที่ชั้นขุนนางฝึกฝนจนสำเร็จมาหลายต่อหลายปี “ท่านตำหนิได้อย่างไม่มีเหตุผล เมืองเป่ยเหยียนไม่เคยพุดยกยอดต่อพวกเจ้าหรือ ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระทำ ความผิดพลาด เป่ยเหยียนจะให้การรายงานตามกฎหมายเช่นเดิม

การแบ่งแยกนักเรียนเป็นกฎที่ออกใหม่ในปีนี้ เพื่อที่จะฝึกฝนนักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าให้ดียิ่งขึ้น ออกแรงเพื่อบ้านเมือง คำสั่งมีอาจฝ่าฝืน แทนที่ทุกท่านจะโอ้อวดฝีปากกับข้า ไม่สู้เร่งรีบออกเดินทาง จะดีกว่าหรือไม่”

“ข้าไม่ไป! ข้าไม่ไป!” ฮวาสวินฮวนเดือดดาลมากขึ้น ดิ้นรนไปมาอยู่ในมือสี่เหลี่ยมชู้ “โมโหจะตายอยู่แล้ว! ข้าอยากกระเบิดแล้ว! ข้าอยากฟาดคน! ข้าอยากชกต่อเลย! ข้าไม่ไป!”

“สวินฮวน” หลี่ผู่โจวคล้ายว่ากำลังคิดอะไรอยู่ ยื่นมือกดนางไว้ทันที “ออกแรงเพื่อรัฐ หลีกหนีหน้าที่ไม่ได้ ในเมื่อเบื้องสูงมีคำสั่ง น้อมรับก่อนจึงถูก พุดอีกอย่าง เจ้าไม่ใช่ว่าชอบร่วมทัพฆ่าศัตรูหรอกหรือ”

ฮวาสวินฮวนมองเขา ในแวตามีความรู้สึกไม่เป็นธรรม กล่าวในลำคอ “เพียงแต่ไปร่วมทัพในลักษณะนี้ จิตใจเดือดดาลจึงเก็บไว้ไม่อยู่...” แต่ท่านางฟังคำพูดของหลี่ผู่โจวมาโดยตลอด หลี่ผู่โจวแต่ไหนแต่ไรมามีพลังบางอย่างทำให้ผู้หญิงสงบจิตใจและเชื่อถือ บ่นในลำคอพักหนึ่ง กล่าวทันที “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านผู้ใหญ่ผู้พิพากษา ให้ข้าไปกล่าวลาท่าน”

นางก้าวยาวเดินเข้ามา ผู้พิพากษาเฝ้าผู้นั้นโบกมืออย่างรำคาญ “ไปเถิดไปเถิดจุกจิกอันใดกัน...” ฮวาสวินฮวนไม่แม้แต่จะสนใจไปข้างหน้า แขนงออกกอดผู้พิพากษาเฝ้าไว้ ผู้พิพากษาเฝ้าเดินพล่าน ฮวาสวินฮวนสองแขนดังเหล็ก บีบเขาไว้นั่น กล่าวอย่างซาบซึ้ง “ตามธรรมเนียมพวกข้าอู๋เยว่ ยามกล่าวลาผู้อาวุโส ต้องเคาะหน้าผากเพื่อเป็นพิธี...”

‘โป๊ก’ หน้าผากของนาง ชนหนักหน่วงไปบนหน้าผากของผู้
พิพากษาเฒ่า!

เสียงนั้นดังจนถึงไท่หลันสะดุ้งโหยงบนพื้นคราหนึ่ง ไท่ลื่อหลัน
สายตาราวกับมองเห็นดาวสีทองนับไม่ถ้วนกระจายอยู่ทั่ว

ผู้พิพากษาเฒ่าดวงตาทั้งสองเหลือก แม้แต่จะร้องก็ยังร้อง
ไม่ทัน ล้มหงายลงไปข้างหลัง ฮวาสินฮวนปล่อยมืออย่างเมิน
เฉยทันที

‘ตึง’ ผู้พิพากษาล้มลงบนพื้น ตามองเห็นผิวบวมเขียวก้อนใหญ่
ยื่นบนหน้าผากค่อยๆ ปรากฏขึ้นมา

ฮวาสินฮวนบ้วนน้ำลายครั้งหนึ่ง ถ่มไปบนพื้น “ทั้งตัวมันสิ้นผิว
ทองแดงห่อหุ้มกระดูกเหล็ก เหตุใดจึงไม่บำเพ็ญมานบนสมอง
เล่า เพียงตบก็กระจายออก เหมือนถังเก็บปฏิฐูล!”

เหล่านักเรียนหัวเราะยกใหญ่ หัวเราะเอาความระทมทุกข์เต็ม
จิตใจออกมา ชนนักการในศาลที่เข้ามาต้อนรับออกไปข้างนอก

“ขุนเขาไม่เคลื่อนแต่สายน้ำเคลื่อน* ไม่ใช่ว่าเป็นการฝึกทดสอบ
ครึ่งปีหรือ รอพวกข้า!”

“รักษาตัว!”

“รักษาตัว!”

ไท่ลื่อหลันยืนอยู่ที่ปากประตู มองมิตรสหายที่ผ่านหลายต่อ

หลายเดือนมาด้วยกันแยกออกไปตามหนทางที่ต่างกัน ตอนที่แต่ละคนแยกจาก ต่างก็โบกมือให้นาง

“แม่นางไต้สือ” หลี่ฉู่โจวอยู่ข้างหลังนางกล่าว “ขอภัยที่ข้าเองก็ไม่สามารถขัดขืนคำสั่งได้...”

“ไม่เป็นไร”

“สือซานพวกเขาจะอยู่ละแวกใกล้เคียงปกป้องพวกเจ้าเช่นเดิม” หลี่ฉู่โจวกล่าวเบาๆ “ตามกฎหมายกั๋วกงไม่สามารถเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจธุระท้องที่ใดๆ ได้ หลังฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคต ความสัมพันธ์ราชสำนักและกั๋วกงตอนนี้ลุ่มลึก เพียงไม่กี่วันข้าในฐานะพ่อบ้านใหญ่ของเขายังไม่สมควรที่จะเปิดเผยฐานะแทรกแซงการปกครองภายในท้องที่ แต่ว่าเจ้าวางใจ ถึงแม้ว่าไม่เหมาะสมที่จะหยิบยื่นอำนาจของกั๋วกงแห่งเมืองจิ้น แต่ส่วนตัวข้ายังมีผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่บ้าง สักพักหนึ่งข้าจะใช้กพิราบส่งหนังสือ สั่งพวกเขามาคุ้มครองเจ้า”

“ข้าสามารถปกป้องตัวเองและจึงไต่หั่นได้รอบด้าน” ไต้สือหันหันหลัง มองดวงตาของเขา “ข้าต้องอยู่ที่เมืองเป่ยเหยียน ดูศาลเมืองนำความยุติธรรมมาให้แก่เหล่านักเรียน”

“ข้าเชื่อว่าเจ้าทำได้” หลี่ฉู่โจวยิ้ม ทันใดนั้นก็ยื่นมือลูบผมของนางเบาๆ

การลูบนี้มาจากความไม่ตั้งใจ พอเขาเริ่มรู้สึกตัวก็เก็บกลับไปไม่ทันแล้ว ตัวเขาเองตกตะลึง ไต้สือหันเองก็ตกตะลึง

นิ้วมือของเขาอยู่ข้างจอมผม เพราะว่าเกิดอาการตกตะลึงและ
ค้างไว้อยู่นาน ปลายนิ้วมือโปร่งใสสะอาด สมองใจของเขา
เพียงผู้เดียวแผ่คลุมเบาบาง จุกเล็กๆ ที่สัมผัสกันของผิวนั้น
ทำให้รู้สึกถึงพลังอันอ่อนโยน และหยุดไปในช่วงเวลาอันสั้น

พอสัมผัสก็เก็บไป เขาเก็บนิ้วมือกลับ มองนิ้วมือน้อยอย่างตะลึง
ใจเล็กน้อย ไท่สื่อหลันเปิดตาหันมอง มองเห็นต้นอวี่หลันต้น
หนึ่งข้างถนนเพิ่งจะผลิดอกสีขาวม่วงอ่อน

แผ่นหลังของหลี่ผู่โจวหายวับไปที่มุมถนน เขาเองก็ต้องเร่งรุด
ไปยังชายแดนตอนเหนือเขตซีหลิงที่ห่างจากที่นี่นับร้อยลี้ ไท่
สื่อหลันหันหลังกลับเงิบๆ

ช่วงนี้มีตรสหายข้างกายนางเพิ่มเป็นกลุ่มใหญ่ มีอวาสิวินฮวนที่
ชอบก่อเรื่อง มีซูย่าที่เงียบขรึม มีเส้นเหมยฮวาที่ไม่สุภาพ มีคน
อ่อนแอและเข้มแข็งสองคน มีสื่อเสี่ยวชู่ยี่ที่เสียงดังชอบหัวเราะ...
และยังมีหลี่ผู่โจวที่อ่อนโยนเอาใจใส่ นางเป็นคนที่รักความสงบ
ชอบอยู่คนเดียว บางครั้งก็ยากที่จะหลีกเลี่ยงความรู้สึกหนวกหู
ที่ว่าหลังจากคนเหล่านี้ทยอยกันเดินจากนางออกไป นางก็รู้สึก
ว่าสายลมข้างกายล้วนดูเหมือนว่างเปล่าลงไปบางส่วน

คนที่แสดงออกภายนอกว่าชอบอยู่คนเดียว ภายในใจล้วนแต่มี
ที่ว่างรอคอยความอบอุ่น

แหล่งพลังงานความร้อนอันเป็นแรงดึงดูดที่ไม่อาจต่อต้านได้
ของพวกนาง เหมือนแมลงเม่า อดไม่ได้ต้องบินเข้ากองไฟ

หันหลังกลับมาแล้ว คนผู้หนึ่งยืนอยู่บนขั้นบันไดอย่างนิ่งเงียบ

“ซูย่า” ไท่สื่อหลันกล่าว “ออกเดินทางเถิด”

“ข้าบอกไปแล้ว จะตามเจ้า”

“เงินมู๋ข้าสามารถช่วยเจ้าดูแลได้ เจ้าวางใจ”

“ไม่ใช่เงินมู๋” เสียงซูย่าแหบแห้งแต่มั่นใจเรียบ “เป็นเจ้า”

ไท่สื่อหลันเงิบ นานยิ่งนักกล่าวขึ้น “นักเรียนกองทัพเขตที่ ยี่สิบห้าในช่วงเวลาทดสอบการฝึกหัดฝ่าฝืนคำสั่ง อาจจะถูก ตัดชื่อ”

“เช่นนั้นก็ตัดชื่อ”

ทั้งสองคนต่างก็เงิบ นานหลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ซูย่าเสียงต่ำ กล่าว “ข้าเข้ากองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ตอนแรกเพียงเพื่อให้มีชีวิต รอด ไม่ได้คิดว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร แต่ว่าตอนนี้ ข้ารู้แล้วว่าข้า ต้องการสิ่งใด”

ไท่สื่อหลันจ้องมองรอยแผลบนหน้าผากของนาง ทุกๆ รอยแผล ต่างก็แบกรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่ยากลำบากจนไม่อาจสัมผัสได้ ของหญิงสาวอายุน้อยนิ่งเงิบผู้นี้

นางไม่ได้พูดอะไร มองวงกบข้างบนประตูที่สูงใหญ่ของศาล เมืองเป่ย์เหยียน

“เช่นนั้นก็เดินไปด้วยกัน”

*ภูเขาไม่เคลื่อนแต่สายน้ำเคลื่อน เป็นคำกล่าวเปรียบเทียบว่า
ภูเขาเคลื่อนที่ไม่ได้เปรียบดังไม่มีชีวิตหรือตาย แต่สายน้ำ
เคลื่อนที่ได้เปรียบดังชีวิต เป็นสภาวะแห่งความจริง

ตอนที่ 60-3 หญิงสาวผู้พิเศษ

ที่ศาลเมืองเป่ยเหยียนทุกคน ‘ล้วนไม่อยู่’ แน่่อนว่าไม่มีใคร
เตรียมที่อยู่ให้ไท่สื่อหลัน ไท่สื่อหลันเองก็ขี้เกียจจะหาพวกเขา
ไปห้องลงนามหาหวังเตียนสื่อ*ผู้นั้นลงทะเบียนก่อน หลังจาก
นั้นจ้าวสื่อชานก็เจ้งนางทันที หาบ้านสองหลัง ให้นางพาจึงไท่
หลันไปเลือกหลังหนึ่ง

บ้านสองหลังต่างก็ห่างศาลเมืองไมไกล ลานเล็กๆ สวยงาม
ประณีตของบ้านที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว หากตั้งอยู่ในสมัยนี้ก็
คือแปลงที่ดินทองคำคฤหาสน์ส่วนตัว แม้ว่าอยู่ในยุคโบราณ
ต่างภพชาติ บ้านลักษณะนี้ในเมืองเอกก็ราคาไม่เบา การ
แสดงออกของจ้าวสื่อชานกลับเหมือนว่าห้องลักษณะนี้ดูถูกเงิน
ของเขาเสียจริงๆ ย่ำยีเกียรติฐานะของเขา แม้แต่ไท่สื่อหลันก็
เริ่มสงสัย ปักกิ่งเมืองของจิ้นกั้วกง ใช้โถ่สั้วต่างก็เป็นทองหรือ
ไม้

คนเมืองเอกเยอะบ้านเยอะ อยากคิดจะหาบ้านที่ไม่ติดกัน
พอประมาณก็ไม่สามารถ ลานบ้านสองลานต่างก็มีเพื่อนบ้าน
ตระกูลหนึ่งเป็นขุนนางไท่ฉาง พาเด็กหญิงตัวน้อยสละสวยผิว
ขาวดุจหิมะคนหนึ่งมา รูปร่างหน้าตายังไม่เกินสองสามขวบ เห็น
จึงไท่หลันก็ยิ้ม ตระกูลหนึ่งก็เป็นแม่หม้ายอยู่ตัวคนเดียว ไม่นับ
ว่าสวย สมบูรณ์แข็งแรง

ควรจะปฏิบัติตามความเห็นของไท่สื่อหลั่นและจ้าวสื่อซาน
แน่นอนว่าเลือกตระกูลแรก อย่างไรเสียก็เป็นตระกูลขุนนาง เชื่อ
ถือได้บ้าง แม่หม้ายมักจะนินทาเสมอ

ในความคิดของจ้าวสื่อซาน เจ้านายตัวน้อยที่เคารพบางท่าน
แน่นอนว่าต้องเลือกตระกูลแรกเช่นกัน มองเด็กหญิงตัวน้อยคน
นั้นน่ารักยิ่งนัก เหมาะกับรสนิยมเด็กชายตัวน้อยมากที่สุด

ผลสุดท้ายอันธพาลตัวน้อยเห็นเด็กหญิงตัวน้อยแวบหนึ่ง ไม่
ขยับเขยื้อน หันหน้ากลับเห็นแม่หม้าย สายตาอยู่บนหน้าอกคน
หมუნไปรอบๆ คราหนึ่ง พลันกอดเสาไม่ไปไหนแล้ว

“อยู่ที่นี่...อยู่ที่นี่...” อันธพาลตัวน้อยจ้องหน้าอกของแม่หม้ายไป
พलग เอียงคอสีลิปห้องศาเทวดาตัวน้อยเงยหน้ามองไท่สื่อ
หลั่นไปพलग “สวย...แม่มะอารมณ์ดี...”

ไม่ใช่แม่มะอารมณ์ดี เป็นจึงไท่หลั่นที่เต็มไปด้วยราคะดีกรรมัง

ไม่ใช่บ้านสวย เป็นหน้าอกสวยกรรมัง

“ขอรับๆ” จ้าวสื่อซานไม่ถามความเห็นไท่สื่อหลั่น โค้งเอวลงต่อ
เนื่อง

ไท่สื่อหลั่นชายตามองเขาปราดหนึ่ง...นิสัยของทาส

ย้ายเข้าบ้านใหม่คินแรก ไท่สื่อหลั่นเริ่มสอนจึงไท่หลั่นอ่านตัว
อักษร...ตัวอักษรภาษาอังกฤษ

“เรียนสิ่งที่เจ้าและข้าเพิ่งจะเข้าใจ” นางกล่าว “ภายหลังอาจจะ
เป็นประโยชน์”

“นี่คืออะไรกัน” เด็กน้อยมองตัวอักษรที่เขียนช้อยๆ เหล่านั้น ใน
แววตาเต็มไปด้วยลูกคลื่นกลมๆ น่าเวียนหัว

“รหัสมอส” ไท่สือหลันกล่าว

ตกกลางคืนสอน ‘รหัสมอส’ สิบตัว ไท่สือหลันไม่ยอมรับไม่ได้
เด็กน้อยฉลาดอย่างมาก ความสามารถในการเรียนรู้เก่งกาจนัก
รอบสองรอบก็ไม่มีคำถามแล้ว ที่น่าแปลกก็คือ ฐานะเช่นนี้ของ
เขา ข้างกายมีนักปราชญ์อบรมสั่งสอนอยู่ก่อนแล้ว โภชนาการ
การศึกษาต่างๆ นานาล้วนไม่ขาด เหตุใดตอนที่เพิ่งรู้จักเขาคั้ง
แรก ตำรารายการหนังสือสำคัญที่ให้ความรู้ในระดับที่สูงขึ้น
เหล่านี้ของหนานฉีล้วนไม่เป็น การพูดการเดินทางก็โอเนน
โงเงน มีชีวิตเหมือนเด็กที่เติบโตได้ช้า

“นางบอกว่า...เพียงแค่ข้าชอบ...เรียนไม่เรียนไม่สำคัญ...อ้อๆ”
เด็กโตชักอดขาของนาง ยิ้มน้ำลายหยด

“เช่นนั้นเจ้าตอนนี้รู้สึกขมขื่นหรือไม่”

ศิระจึงไท่หลันสายจนทำให้คนกังวลว่าจะตกลงมาได้ มุด
เข้าไปในอกนางอย่างหวานชื่น “อยู่กับแม่ม ไม่ขมขื่น คิกๆ
แม่ม ไปเดินเล่นในสวน...”

“ยามซี* สาววัยทองเพื่อนบ้านกลับไปแล้ว เจ้าไปเดินเล่นก็ไม่

เห็นนางหอรก” ไท่สื่อหลันไม่เกรงใจเลยแม้แต่น้อยทำลาย
ความมั่นใจเขาอันธพาลตัวน้อย หัวเขาเดินไปทางข้างตึ๊ง “
นอน พรุ่งนี้เข้าไปทำงานเป็นเพื่อนข้า”

อันธพาลตัวน้อยนอนอย่างคับแค้นใจ ไท่สื่อหลันหลับตาลง
รู้สึกว่ายังหลับได้ไม่นานนัก ประตูใหญ่ก็ถูกเคาะปังๆ เสียงดัง

ซูย่าไปเปิดประตู ปากประตูผู้ว่าการในศาลเมืองเป่ยเหยียนคน
หนึ่งยืนอยู่ เสียงดังกล่าว “เตียนสื่อมีคำสั่ง วัดสุขหมื่นนอกเมือง
พบโจรชื่อดังพยัคฆ์อัคคี ส่งไท่สื่อหลันไปจับกุม” พูดจบหัน
หลังจะเดินไป

“ข้าก่อน” ซูย่าตะโกนหยุดเขา “คนนำทางเล่า”

“ไม่ใช่บอกเจ้าว่าอยู่วัดสุขหมื่นนอกเมืองหรือ” คนตรงข้ามตอบ
อย่างหงุดหงิด

“จับขโมยนอกเมืองเป็นเรื่องของกรมตรวจสอบ ไม่ใช่หน้าที่
เตียนสื่อ”

“ให้เจ้าไปก็ไป ไหนเลยจึงพูดไร้สาระเช่นนี้”

“พลทหารและม้าใหญ่เล่า”

“บุคคลมากความสามารถมีคุณูปการของกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า
ใຍยังต้องใช้ทหารและม้าใหญ่” ผู้ว่าการในศาลผู้นั้นกล่าวอย่าง
ประหลาดใจ “คนเดียวก็พอแล้ว!”

“เจ้า...”

“ซูย่า” ไท่สื่อหลันที่คลุมเสื้อคลุมไม่รู้ว่ามีมาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ เอ่ยปากห้าม

“ทราบแล้ว” นางโบกมือให้ผู้ว่าการในศาลผู้นั้น นี่แน่นอนว่าต้องเป็นคำสั่งของคนบางกลุ่ม ไม่จำเป็นต้องไปจุกจิกกับคนเล็กๆ ที่มาบอกคำสั่งคนหนึ่ง

ผู้ว่าการในศาลนั้นจ้องนาง เดิมเขานำการย้ายอยู่ในใจออกมา หากไท่สื่อหลันกำเริบหรือปฏิเสธ ตนเองก็มีหนทางจัดการนาง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจไม่สั่งสอนนางให้ผ่านไปได้

ทว่านางแม้แต่สายตายังไม่มองเขา

หญิงผู้นี้เคร่งขรึมน่าเกรงขามมาแต่กำเนิด ทำให้คนที่มองตรงยังรู้สึกเหมือนกับเงยหน้ามอง ยกศีรษะหาช่องว่างไปหายใจ

เขาไม่กล้าพูดอะไรต่อ ศีรษะก้มลง เดินออกไป

“ไปเถิด” ไท่สื่อหลันใส่เสื้อเสร็จดีเอ่ยเรียกซูย่า ซูย่าถึงธนูของนางออกมาเงยบๆ

ตอนที่หญิงสาวทั้งสองปีม้าออกไปที่ถนนเส้นยาว ท้องฟ้าข้างพระจันทร์เสี้ยวเมฆลอยไม่อาจ แผ่นหินดำบนถนนส่องไปที่เงามืดยาวๆ

“พยัคฆ์อัคคี” ซูย่ากล่าว “โจรชื่อดังซีหลิง มาคนนับไม่ถ้วน

หลายปีมานี้ขุนนางชั้นสูงเสนอรางวัลผู้จับกุมได้สำเร็จเป็นคนแรก รางวัลนำจับเงินหนึ่งหมื่นชั่ง คนเขวากันว่าไม่อาจคาดการณ์ได้ พลังดีร้ายยากจะแยก ปราบกฏกายสิทธิ์กลับ ปล้นปล้นหน้าเนื้อใจเสือ ชำนาญใช้กระบี่มือซ้าย ขุนนางแต่ละท้องที่จับกุมไม่สำเร็จหลายครั้งครา เป็นที่รู้จักกันในนามซีหลิงโจรอันดับหนึ่ง”

“เหตุใดจึงเรียนพยัคฆ์อัคคี”

“ชื่อจริงไม่มีใครรู้ บนหน้าผากมีรอยสักพยัคฆ์อัคคี”

“อ้อ”

ซูย่าเงียบแล้วเงียบอีกก็ทนไม่ได้กล่าว “เบตซีหลิงเคยติดต่อสัมพันธ์กับอำเภอนับไปถ้วนอย่างต่อเนื่อง เคลื่อนคนนับร้อยไปล้อมปราบเขา ต่างถูกเขาหลบหนี ขุนนางล้อมปราบเขารวมสิบเอ็ดครั้ง ไม่สำเร็จสักครั้ง ว่ากันว่าเขามีวิชาปลอมตัวที่ประณีตอย่างถึงที่สุด ปลอมตัวชั่วพริบตา เปลี่ยนอยู่เป็นนิจ ตอนนี้ ไม่นึกว่าเป่เยเหยียนให้เจ้าเพียงคนเดียว...”

“ทหารขึ้นอยู่กับกองกำลังมิใช่จำนวนคน” ไท่สื่อหลันเงยหน้ามองพระจันทร์บนท้องฟ้า “พวกเราสองคน ก็พอแล้ว”

อาศัยป้ายคำสั่งของผู้ว่าการออกเมือง ทหารชราที่เฝ้าเมืองได้ยืนยันว่าหญิงสองนางคาดไม่ถึงว่าจะเป็นผู้ที่ออกเมืองจับกุมพยัคฆ์อัคคี จ้องพวกนางปราดหนึ่งอย่างประหลาดใจ หลังพวกนางออกเมือง ทหารชรายังคงส่ายหัวเงียบๆ

“รณหาที่ตาย...”

ไต้สือหลันเอาข้อสงสัยทั้งหมดโยนไว้ข้างหลัง ม้าเร็วห้อเหยียดไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ตามคำชี้แนะของทหารแก่ อยู่บนพื้นโล่งกว้างแห่งหนึ่งมองเห็นวัดทรุดโทรมหลังหนึ่งเช่นนั้นจริงๆ

เป่ยเหยียนแห่งนี้ แต่ละปีฤดูใบไม้ผลิฤดูร้อนน้ำท่วม ฤดูหนาวแห้งแล้ง อากาศไม่ดี ชาวบ้านยากจน วัดสุขหมื่นบูชาพระแม่ธรณีขอมให้น้ำท่วม ปกป้องประชาชนปลอดภัย จนกระทั่งสิบปีก่อน ทรงฉุ่ตามกั๊วกงคนเก่ามาสืบหาข่าวสืบหาข่าว เสนอให้ทำเพื่อนกันน้ำบนแม่น้ำอีเหอที่สำคัญในท้องที่ และยืมหนังสือต่อราชสำนักด้วยตัวเอง ระดมกำลังรัฐมากมายบริเวณโดยรอบ ใช้แรงผู้ถูกเกณฑ์สามแสน ก่อสร้าง ‘เขื่อนอีเหอ’ ที่ภายหลังถูกขนานนามว่าเป็นเขื่อนแห่งแรกทางตอนเหนือของหนานฉี หลังจากนั้นน้ำท่วมก็ไม่มีอีก ไ้ร่สามารถเพาะปลูก ประชาชนสามารถค่อยๆฟื้นฟู พึ่งพากำลังของตนเองมีเส้นทางทำมาหากิน ไม่ต้องไปขอท่วยเทพอีกโดยปริยาย วัดสุขหมื่นแห่งนี้ก็เสื่อมโทรมลง

ซูย่าตะกุกตะกักพูดเรื่อง ‘เขื่อนอีเหอ’ จบ เหวื่อออกท่วมตัว ไต้สือหลันขอให้นางพูดให้ละเอียดขึ้น บังคับจนนางช่วงนี้สิ้นแทบจะพ่นกัน

แต่ไต้สือหลันกลับกำลังคิด ตลอดทางที่มา รู้สึกว่าทรงฉุ่ในช่วงปีก่อนหน้านี้ทำเรื่องมากมายไว้ ตอนนี้กลับท้องเที่ยวโลกมนุษย์ทำทางขี้เกียจจะทำงานราชการอีก ช่างเหมือนเป็นการเกษียณหลังประสบความสำเร็จเสียจริงๆ หรือว่ายังมีความลำบากใจอยู่อีก

ไม่เหมือนหลี่ผู่โจว หรงฉู่ในใจนาง มักจะเหมือนถูกคลุมผ้าโปรง
บางที่ลึกลับเอาไว้หนึ่งชั้น ด้วยเหตุนี้นางจึงระมัดระวังตัวบาง
ส่วนเตรียมป้องกันบางส่วน เหมือนอยู่ในคืนเดือนมืดที่ยาก
แยกแยะว่าแสงสีขาวเงินบนถนนข้างหน้านั้นเป็นแสงจันทร์หรือ
ว่าแสงน้ำที่เปล่งประกาย

แต่ไม่ว่าจะเป็นพระจันทร์หรือแสงน้ำ เขาก็จะเปล่งแสงอยู่ใน
ความคิดของนางตลอดเวลาเสมอ คิดจะอ้อมก็อ้อมไปไม่ได้

*เตียนสือ (典史) ชื่อตำแหน่งขุนนางในสมัยจีนโบราณ เป็น
ผู้ไต่บังคัมบัญชีของนายอำเภอทำหน้าที่เกี่ยวกับการจับกุม
และสถานที่จองจำ

*ยามซี (酉时) ช่วงเวลาในสมัยจีนโบราณ เป็นเวลาในช่วงห้า
โมงเย็นถึงหนึ่งทุ่ม

ตอนที่ 60-4 หญิงสาวผู้พิเศษ

“เข้าไปกัน” นางจูงม้าไปยังอีกฝั่ง เดินไปทางวันสุขหมู่ และไม่มี
หลุมหลบทางหนี

สามารถหลบหนีการล้อมจับได้หลายครั้งเพียงนั้น พยัคฆ์อัคคี
ต้องมีจุดแข็ง หลบซ่อนไปก็ไม่มีประโยชน์

วัดสุขหมู่สร้างอยู่บนพื้นดินริมฝั่งแม่น้ำไม่ไกลจาก ‘เขื่อนอีเหอ’
บนฝั่งหญ้ายาว เกือบจะสูงเท่าคน ตอนที่ไท่สือหลันเข้าไป
มองเห็นหน้าซุ้มไม้เลื้อยที่ทิ้งไว้หลังหนึ่ง ชายพเนจรผู้หนึ่งหัน
หน้าหาแม่น้ำยืนอยู่ทางเขื่อนที่ใหญ่หิมากำลังดื่มสุรา

ผีเท้าทั้งสองผ่องลงทันที จ้องแผ่นหลังคนผู้นั้นอย่างระมัดระวัง ไม่อ้วนไม่ผอม ไม่สูงไม่เตี้ย ไม่มีจุดเด่นอะไร ศีรษะเส้นผมพันกันยุ่งเหยิงพัดปลิวตามลม

ทั้งสองเข้าไปใกล้ คนผู้นั้นกลับไม่หยุดนิ่งโดยสิ้นเชิง ปากจิบคราบน้ำตมสุราอีกหนึ่ง กลืนสุราไซยาอย่างเข้มข้น เป็นสุราขาวขาวโพลดคุณภาพต่ำของท้องถิ่น

จนกระทั่งไท่สื่อหลันและซูย่าเดินถึงข้างหลังเขา ก่อตัวโอบล้อมเขาไม่หันกลับมาเช่นเคย เพียงพึมพำกล่าว “สายลมภูเขาชุ่มฉ่ำเมฆดำอยู่เหนือ ช่วงใกล้ๆ นี่ต้องมีฤดูฝนติดต่อกันไม่ขาดสาย ปีก่อนฝนน้อย ปีนี้เข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิเป็นน้ำฝนไม่ขาดสาย เกรงว่า จะเป็นช่วงที่ฝนมาก...” พุดจบทันใดนั้นพุดหน้ากลิ้งลงไปทันที ไท่สื่อหลันและซูย่าพลันสะดุ้ง

คนผู้นั้นคว่ำหน้ากับพื้น รวากับกำลังฟังเสียงใต้พื้นดิน เป็นนานกว่าจะกลิ้งป็นขึ้นมาอีก ขมวดคิ้วกล่าว “ไม่ถูก...เพ็งจะสิบปีเพือนใหญ่จะมีเสียงข้างในได้อย่างไร ปีที่แล้วไม่ใช่ว่าเพ็งจะเสริมให้แข็งแกร่งรึ หากว่าปีนี้ฝนมาก น้ำเกินเขตป้องกัน เพือนใหญ่ไม่แข็งแกร่งอีก ไม่ใช่ว่าเป็นภัยพิบัติอย่างหนึ่งรึ ตอนแรกกันน้ำกันมด ก้าวกงดูแลด้วยตนเอง ไม่ถึงปีเช่นนี้...หรือว่าจะเป็นเสาไม้มีปัญหา หรือว่าเสริมความแข็งแกร่งไม่ดี...พวกเขาบังอาจเช่นนี้จริงๆ หรือ...”

ไท่สื่อหลันยืนอยู่ข้างหลังเขา ฟังเขาพึมพำกับตัวเอง อดไม่ได้รู้สึกเลื่อมในอย่างสุดซึ้ง ชายพเนจรผู้นี้คาดไม่ถึงว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญปราชญ์การณบนท้องฟ้าการชลประทาน คนเก่งที่เป็น

ห้วงรัฐและประชาชน ฟังน้ำเสียงเขา เหมือนว่าเพื่อนนี้จะมี
ปัญหา

“ท่าน” ไท่สื่อหลันกำลังคิด ยังคงเปิดปาก “ที่เจ้าพูดจริงหรือ”

“แน่นอนว่าจริง!” ชายพเนจรผู้นั้นเปลือยรับคำ น้ำเสียงไม่พอใจ
หลังจากนั้นก็ตอบสนองกลับมาทันที ส่งเสียงอาคราห์หนึ่งพยางค์
กล่าว “คนเลวจากไหนกัน! เหมือนผี ตามอยู่หลังคน!” พยางค์
หันหน้ากลับมา

แม้หันหน้ากลับมาก็ไม่มีใครมองเห็นหน้าของเขาได้ชัดเจน หนาว
และขนคิ้วอยู่ด้วยกัน ขนคิ้วและเส้นผมพันอยู่ด้วยกัน ยุ่งเหยิง
เป็นแผ่น รูปร่างหน้าตาในความเลือนรางนับว่าไม่ขี้เหร่มากนัก
เพียงแค่สกปรกเล็กน้อย

สายตาไท่สื่อหลันเลื้อยผ่านหน้าผากเขา น่าเสียดายที่ขนและ
ผมบนศีรษะรวมเป็นหนึ่งแผ่น ดวงตาล้วนหาไม่เจอ

“ดูปรากฏการณ์บนท้องฟ้านี้” ชายใช้มือป้องเป็นชายคา พิมพ์
กล่าว “วันนี้พรุ่งนี้สองวัน ต้องมีพายุฝน...เฮ้อ หวังว่าจะไม่ต่อ
เนื่องกันนานเกินไป เพียงแค่ไม่ตกสิบวันครึ่งเดือน ที่จริงก็ไม่
ถึงกับมีเรื่อง...” พูดจบก็ไม่สนใจไท่สื่อหลัน มุดกลับไปในเพิง
ไม้เลื้อยนอนหลับ

ไท่สื่อหลันเดินผ่านซุ้มไม้เลื้อย หันกลับมองปราดหนึ่ง คนผู้นั้น
กำลังพลิกตัวอย่างสบายๆ แขนแผ่บนพื้นดิน

มองเพียงปราดหนึ่งเช่นนี้ ไท่สื่อหลันฉู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่

ถูกต้อง แต่ว่าคิดแล้วคิดอีกก็คิดไม่ออก สายหัวเดินจากไป

วัดสุขหมั่งตั้งตระหง่านอย่างสงบเงียบอยู่บนเนินเขา ชูย่าแย่งนำ
อยู่ด้านหน้าไท่สื่อหลัน เอียงกายเท้าหนึ่งถีบประตูวัดออก

‘ปัง’

ประตูวัดค่อยๆ เปิดออก แสงไฟเส้นหนึ่งพุ่งเข้ามาหน้าต่าง หลังแสง
ไฟ หลวงจีนวัยกลางคนรูปหนึ่ง เงยศีรษะขึ้นอย่างงงงวยเล็กน้อย

ผู้นั้นคิ้วบางตาวาว สีหน้าเหลืองเล็กน้อย ร่างกายท้วมสวมจีวร
แต่กลับอาบน้ำลงแป้งสะอาดสะอ้าน กำลังย่างถั่วกงหนึ่งใน
กองไฟ มองเห็นพวกนาง ตกตะลึง สวดอามิตตาพุทธคราหนึ่ง
ยิ้มกล่าวอย่างวางตัวไม่ถูกเล็กน้อย “สีกาทั้งสอง กลางดึกมาที่นี่
ได้อย่างไร ใช้หิวหรือไม่ อาตมาต้มถั่วบ้างเล็กน้อยพอดี ถึง
แม้ว่าคุณภาพต่ำ แต่สามารถกินให้อิ่มท้องได้ ท่านทั้งสอง
ต้องการมาเอาสักหน่อยไหม” พุดจบก็ส่งชามที่ใส่ถั่วหนึ่งใบเข้า
มา

เขากล่าวร้อยแก้ว ท่วงทำนองนุ่มนวล ลักษณะท่าทางไม่เหมือน
ชายหยาบคายเมื่อครู้อยู่โดยสิ้นเชิง แม้แต่ชูย่ายังพยักหน้าให้เขา
เช่นกัน ไท่สื่อหลันกล่าว “ได้ชื่อเป็นเจ้าอาวาสที่นี่หรือ”

“อามิตตาพุทธ” หลวงจีนกล่าว “หลวงจีนท่องทั่วสารทิศ ลู่ทาง
แห่งนี้ หยิบยืมที่พักผ่อนก็เท่านั้นเอง”

“ได้ชื่อเห็นชายมึนสลักบนหน้าผากผ่านมาหรือไม่”

“รอยสักหรือ” หลวงจีนคิดสักพัก ยิ้มขอโทษกล่าว “รอยสักไม่เห็น แต่หนึ่งช่วยามก่อนหน้า มีโยมคนจรท่านหนึ่งผ่านมา ทานถั่วไม่กี่เม็ดที่นี่ เขาสวมผ้าปิดหน้าผาก ไม่รู้เช่นกันว่าใช้คนที่พวกโยมต้องการหาหรือไม่”

ไท่สื่อหันมองข้างกายเขา เป็นไปตามนั้น มีที่นั่งอีกที่หนึ่ง และยังกระจัดกระจายไปด้วยฝักถั่วจำนวนหนึ่ง

ดูท่า พยัคฆ์อัคคีได้นี้ไปเรียบร้อยแล้ว

“รบกวนแล้ว” นางพยักหน้า นำชูย่าถอยออกจากวัดเล็ก เดินลงเนินเขา

นางก้าวยาวเดินไปข้างหน้า มองเห็นซุ้มไม้เลื้อยไถ่ๆ ข้างหน้าใต้เนินเขา ซุ้มไม้เลื้อยแสงไฟมอดแล้ว ชายพเนจรดูท่าน่าจะหลับแล้ว

จู่ๆ นางก็หยุดเท้า

ในใจเหมือนมีสัญญาณเตือน ราวกับดาวตกร่วงผ่าน ดุจดั่งไฟฟ้าแลบผ่าน ชั่วพริบตากลับพาดผ่าความสงสัยที่คล้ายมีคล้ายไม่มีมาโดยตลอดก่อนหน้าออก

“ไม่ถูก!” ทันใดนั้นนางกระโดดพุ่งพรวดไปข้างหน้า หันศีรษะไปทางวัดเล็กมุ่งไป ชูย่าจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่กลับตามหลังนางไปติดๆ

ทว่าสายไปเสียแล้ว

หญ้ายาวพลันขยับ ดังทางลมเหนือน้ำ กระบี่ผ่านคลื่นน้ำใส
สะอาด แฉลบแหวกคลื่นสีฟ้าอมเขียวหนึ่งสาย หญ้าแหลมอ่อน
นุ่มข้างสองฝั่งของระลอกคลื่นกลับหดลง เผยแผ่นดินใหญ่พับ
ย่นสีดำเหลือง เสียงดังฟืบแผ่วเบา รวากับมาจากปลายลำแสง
ปรากฏเงาคนหนึ่งสายขึ้นมา

เงาร่างนั้นร่วงลงเบาๆ ข้างหลังซูย่า ยื่นฝ่ามือแสงกระบี่เปล่ง
ประกาย ฉีกผ่านกระบี่ปารณูของนางอย่างรวดเร็ว

ซูย่าถอยหลังอย่างฉับไว พยายามเว้นระยะการยิง พลังยื่นมือ
เข้าไปในกระบี่ปารณูข้างหลังหิบบลูลู ทว่าชั่วพริบตาสีหน้านาง
พลันเปลี่ยน

ที่หิบบออกมาเป็นธนูสั้น!

ผู้นั้นรวกกับสายฟ้าฟาดลงมา ตัดธนูทั้งหมดของนางให้สั้นกุด
แล้ว!

ซูย่าในใจรู้ว่าติดกับ เร่งฝีเท้าพุ่งไปข้างหน้า เงานั้นหมุนอย่าง
แปลกประหลาดทันที มาถึงข้างหน้าไท่สื่อหลันเรียบร้อยแล้ว
เงิบไม่ส่งเสียง คอกหนึ่งงอ กระแทกหนักหน่วงไปบนหลังไท่
สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันสะดุดคราหนึ่ง ล้มคุกเข่าลงที่พื้น ซูย่ารู้สึกผิดปกติเข้า
ไป เร่งฝีเท้าพุ่งมา ชายผู้นั้นกางฝ่ามือเปิดอกทันที กระบี่เล่ม
หนึ่งจากฝ่ามือดีดขึ้นมา เล็งไปกลางหลังไท่สื่อหลัน

ซูย่าไม่กล้าขยับแล้ว

ตอนนี้เพิ่งจะมองคนผู้นั้นชัดเจน ทั้งร่างสวมจีวร ทั้งศีรษะผม
ยุ่งเหยิง ดวงตาเล็กยาวแสงม่านวามืดสลัว คาดไม่ถึงว่าเป็นชาย
พเนจรผู้หยาบคายครึ่งหนึ่ง หลวงจีนท่องท้าวสารทิดผู้สุภาพครึ่ง
หนึ่ง

ตอนนี้ซูย่าเพิ่งจะเข้าใจ ไม่นึกว่าคนสองคนที่ได้พบ ต่างก็เป็น
พยัคฆ์อัคคี!

ความรวดเร็วเช่นนี้ ความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงเช่นนี้ แต่งสมจริง
ทั้งก่อนหลัง แต่งอย่างไรเหมือนอย่างนั้น แม้แต่น้ำเสียงจังหวะ
กิริยาท่าทางล้วนไม่เหมือนกันทั้งสิ้น นี้อยู่เหนือขอบเขตของ
การปลอมตัวแล้ว ทักษะยอดเยี่ยม

มิน่าเล่าการล่อมปราบสิบเอ็ดครั้งต่างก็ไม่สำเร็จกลับไป

“ผู้นี้ ฉลาดอย่างมาก” พยัคฆ์อัคคีหัวเราะก๊าก “ดูท่า อีกนิด
เดี๋ยวก็หายออกแล้ว โชคดีที่ข้าเคลื่อนไหวตัวเร็ว ตามติดมาตลอด”

เสียงที่แท้จริงของเขา ก็ยากจะอธิบาย คล้ายชายคล้ายหญิง แต่
ก็ไม่แน่ว่าไม่น่าฟัง

“ครั้งนี้เหตุใดจึงเป็นหญิงสาวสองนางมาเล่า ดูแล้วก็ไม่มีอะไร
พิเศษ ผู้นี้ถึงแม้ว่าฉลาดหน่อย แต่ก็ยังไม่มีทักษะการต่อสู้”
พยัคฆ์อัคคีน้ำเสียงแปลกประหลาด ยื่นมือยกไท่สื่อหล่นขึ้นมา

จะยกก็ยกไม่ขึ้น มองอีกที ไท่สื่อหลันดึงรากไม้ท่อนหนึ่งบน
พื้นแน่น

“หึๆ” พยัคฆ์อัคคีไม่อาจห้ามไม่หัวเราะได้ “สนุกเสียจริง...คว่ำ
รากไม้อันหนึ่งไว้ไม่ขยับเขยื้อนข้าก็จะมีหนทางดึงเจ้าหรือ”
หัวเราะไปพลางใช้แรงรากับดึงหัวผักกาดขึ้นจากดิน

‘ป๊อก’ เสียงประหลาดดังขึ้นคราหนึ่ง เหมือนเป็นรากไม้ถูกดึง
หัก ร่างไท่สื่อหลันถูกของแข็งๆ ดึงขึ้นมา แต่ว่าในเวลาเดียวกัน
โคลนดำกระจ่ายรอบ สีแสงส่องระยิบระยับ วัตถุแบบเดียวกัน
จากส่วนฐานรากไม้ติดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ข้ามผ่านไท่สื่อหลันที่
เอียงตัวพอดีด้วยเสียงอันดัง เจาะเข้าไปในแขนของพยัคฆ์อัคคี

“สิ่งของอันใด...” พยัคฆ์อัคคีเพียงรู้สึกได้เห็นแสงขาวเงินส่อง
สว่างแวบหนึ่ง แขนเจ็บเล็กน้อย วัตถุนั้นไม่นับว่าเป็นอาวุธ
แหลมคมโดยสิ้นเชิง เพียงเข้าเนื้อตื้นๆ เล็กน้อย โลหิตจะไหล
ได้อย่างไร เขายืนมือตึงออก หัวเราะกล่าว “วิธีดี แต่ว่าอาวุธก็แย
เกินไป...เอ...”

เขาจู่ๆ ก็สะดุ้งครั้งหนึ่ง ดวงตาทั้งสองว่างเปล่า

“ซูย่า!” ไท่สื่อหลันตะโกนเสียงกึกก้อง

ซูย่าไฟเข้ามาก่อนแล้ว ยึดตัวกลางอากาศราวกับเสือดาวตัวเมีย
เสียงตบดังสนั่นนางโพล้มตัวของพยัคฆ์อัคคี ทับข้อศอกซ้าย
ขวาส่วนหนึ่ง กดปลายศีรษะ เสียงเปราะๆ ดังสองเสียงข้อต่อข้อ
มือพยัคฆ์อัคคีถูกถอนออก สองเท้าบิดพัน ยกขึ้นไปด้านบน
เสียงเปราะๆ ดังขึ้นอีกสองเสียง คาดไม่ถึงว่าข้อต่อข้อเท้า

พยัคฆ์อัคคิก็ถูกนางถอนด้วยเช่นกัน

ใต้เมฆหมอกดำลึกลับ ขาคู่หนึ่งที่ซึ่งอนบิตขึ้นของนาง เหมือนกับ
แมงป่องตัวเมียใหญ่ยักษ์ที่ยกหางกระดกขึ้นตัวหนึ่ง

แม้แต่ไท่สื่อหลันยังมองอย่างหนึ่งอึ้ง ไม่มีทางเข้าใจร่างกายที่
ปราดเปรียวและการกระทำอันยากจะเห็นลักษณะนี้

พยัคฆ์อัคคิสูญเสียแรงต่อต้านไปจนสิ้น ชูย่าจึงยึดเอาดีดตัวลุก
ขึ้นทันที เอาจองนางเสมือนขดลวดที่พละกำลังแข็งแกร่งที่สุด
เพียงสัมผัสก็อยากจะดีดขึ้นไปบนท้องฟ้า

มองเห็นสายตาที่ยากจะตกตะลึงของไท่สื่อหลัน นางหลุบตาลง
ไม่ส่งเสียงดัง ไท่สื่อหลันเองก็ไม่ถาม ทุกคนล้วนมีความลับของ
ตัวนางเอง สิ่งที่เพื่อนต้องทำไม่ใช่สอดแนม แต่เป็นปกป้อง

หลังจากส่งเสียงร้องครวญครางเจ็บปวดครั้งหนึ่ง พยัคฆ์อัคคิ
จากในสภาพงุนงงจึงได้สติกลับมา พลันรู้สึกถึงความเจ็บปวด
ตอนนี้เพิ่งจะพบว่าตนเองนอนแผ่หมอบล้มอยู่บนพื้น มือขา
ต่างก็ไม่สามารถขยับได้แล้ว

ผู้มีฝีมือสูงด้านการปลอมตัวผู้นี้เบิกดวงตาโต ความไม่น่าเชื่อ
เต็มดวงตา เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ตนเองไม่ใช่ที่กำลังก้มหน้าดิ้น
หญิงสาวหรือ ตอนนี้นอนลักษณะเช่นนี้อยู่บนพื้นได้อย่างไร
เกิดเรื่องอะไรกัน เหตุใดภาพในความทรงจำต่างก็ไม่มี

“มนต์ดำ...มนต์ดำ...” พยัคฆ์อัคคิทันใดนั้นก็เปล่งเสียงร้องนำ
เวทนาออกมา “คนชั่วกรรมตามสนอง...”

ไต้สือหลันข้ามตัวเขาไปอย่างสงบนิ่ง ดึงหนามโลกยะที่หล่นอยู่บนพื้นกลับมา เมื่อครุ่นางเห็นว่าบนพื้นมีไม้เถายาวหนึ่งท่อนติดกับรากไม้หนึ่งท่อน ถือโอกาสปล่อยให้พยัคฆ์อัคคีถืบนางลัมในชั่วพริบตาที่พยัคฆ์อัคคีพุด เอาหนามโลกยะพันไปบนไม้เถาแทงเข้าโคลนดิน จากรูปร่างและองศา หากพยัคฆ์อัคคีดึงเต็มแรงทีหนึ่ง รากไม้จะทำให้ไม้เลื้อยที่ถูกแรงดึงขยับ หนามโลกยะไพล่พื้นดินออกมาทันที ดัดเข้าไปยังแขนพยัคฆ์อัคคี

ยังโชคดีที่พยัคฆ์อัคคีผู้ไม่อาจเอาชนะได้ หยິงผยองลำพองตนมองเห็นหญิงสาวสองนางเกิดอาการตกใจในใจ จิตใจจดจ่ออยู่บนตัวซูย่าผู้มีทักษะสู้รบดีที่สุด ถ้าเขาไม่พุดไร้สาระมากเกินไป มิเช่นนั้นไต้สือหลันก็วางแผนไม่ทันเช่นกัน

“เจ้าเดาได้อย่างไร...” ซูย่าถามไต้สือหลัน รู้ได้อย่างไรว่าคนสองคนเป็นคนคนเดียวกัน

“เจ้าบอกว่าเขาชำนาญใช้กระบี่มือซ้าย” ไต้สือหลันกล่าว

“อืม เป็นคนถนัดซ้าย” ซูย่าคิดไปคิดมา แต่กลับคิดไม่ออกว่าเมื่อครู่พยัคฆ์อัคคีไม่ได้ใช้มือซ้าย

“ไม่ อาจจะไม่ใช่กระบี่มือซ้ายแต่เป็นคนถนัดขวา น่าจะเป็นแผนการที่ทำให้คนอื่นสับสนของเขา มือขวาเขาที่จริงแล้วปาดเปรี้ยวยิ่งกว่า” ไต้สือหลันกล่าว “แต่มีบางครั้งหลอกคนหลอกมานานแล้ว อาจจะก่อเป็นความเคยชิน มือซ้ายของเขาคุมกระบี่ คุมจนเคยชิน ง่านนี้ว่าด้านหนากว่ามือขวา และการเคลื่อนไหวบางท่าอาจจะเคยชินใช้มือซ้าย ก่อนหน้าเขานอนหลับอยู่ในซุ่ม

ไม่เลื่อย พลิกตัวทางขวา ควรจะหมุนมือขวา แต่เขากลับใช้มือซ้าย เพราะว่าเขาใช้มือซ้ายต่อสู้กับศัตรูมาโดยตลอด ก่อเป็นจิตใต้สำนึกที่ว่า ‘มือซ้ายแข็งแรงกว่ามือขวา’ ในวัดเขาส่งถั่วเข้ามา เป็นมือขวาที่ส่ง มือซ้ายที่ห้อยลงข้างกายกลับจับไปเบาๆ นั่นก็เป็นความเคยชิน

ซูย่าพยักหน้า

ตอนที่ 60-5 หญิงสาวผู้พิเศษ

“ผู้ชำนาญพลั้งมือ...” พยัคฆ์อัคคิบนพื้นกำลังร้องโอดโอย หลังจากยังคงงุนงงแม้ผ่านมานานแล้ว จำต้องอธิบายสรุปเกี่ยวกับเทพผีแสงและโชคชะตา “ได้ชื่อซึ่งผู้บอกว่าข้าในปีเหรินเซ็น*เมื่อข้ามยุทธจักรจะพบคนพลั้งหยิน*ไม่ราบรื่น...เหตุใดข้าไม่ฟังเขาก่อนนี้...”

‘พลั้งหยิน’ ทั้งสองไม่สนใจเขา คนหนึ่งเข่าข้างเดียวยันบนตัวเขา คนหนึ่งดึงเชือกยาวที่นำติดตัวออกมามัดอย่างมั่นคงแน่นหนา พยัคฆ์อัคคิพลันร้องโอดครวญเจ็บปวดอีกครั้ง “คนชั่วเองก็ไม่มีใครสงสารและอ่อนโยน...”

เขาถูกซูย่ากดไว้บนพื้น หูแนบโคลนดิน เดิมที่พูดบ่นไม่หยุด จู่ๆก็สิ้นไปทั้งตัว ตะโกนกล่าว “เชื่อนว่างถึงเพียงนี้!” พลันยกศีรษะขึ้นทันที กล่าวอีก “ฝนตก!”

เสียงดัง ‘ซู!’ คราหนึ่ง ดูเหมือนว่าพระเจ้าตอบรับเสียงเรียกของเขาแล้ว ชั่วพริบตาพายุฝนเทลงมาอย่างหนัก!

สายลมฉีกเมฆหนาเหนือศีรษะออก นำเมฆดำที่อึมครึมทั่วฟ้าแผ่กระจาย ท่วมกลางเมฆดำที่กระจายออก แสงสีขาวกะพริบทั่วทั้งผืน นั่นคือฝน ปราภฏขึ้นจากในเมฆ ทัวทั้งสุดขอบฟ้าสลับลั่นลึลมพัดโหมอย่างบ้าคลั่งลอยผ่านมา ฝนทำให้อุ่นอย่างยิ่งราวกับผ้า่ม่านม้วนขึ้นก็ไม่ปาน หนาวยาวท่ามกลางสายลมชั่วพริบตา ตัดขาดลึมหอบเป็นระเบียบ หายนะจากธรรมชาติทั่วทั้งพื้นที่

สายฝนที่รุนแรงไม่คาดคิดเช่นนี้ ไท่สื่อหั่นและชู่ยาต่างก็ถูกโจมตีจนหายใจไม่ออก ไม่มีทางส่งเสียง มีเพียงพยัคฆ์อัคคีที่จู่ๆ ก็เงยหน้ามองฟ้าร้องโหยหวน “พอแล้ว! พอแล้ว! แย่กว่าที่ข้าคิดอีก!”

“คนบ้า” ชู่ยากระซิบคำหนึ่ง ลากเขาริบเร่งมุ่งลงเขื่อน รีบนำเขามัดไว้บนม้า เร่งรุดกลับศาลเมืองพร้อมไท่สื่อหั่น

วินาทีที่ฝนทำให้อุ่นตกลงมา เมืองเป่ยเหยียนในสวนด้านหลัง ผู้ว่าจังหวัดอาจชีวถูกเสียงดังสนั่นนั้นปลุกให้ตื่นตกใจ

เบิกตามองเห็นราวกับท้องฟ้าทลายลงมา สายตาเขากะพริบผ่านเงาแสงอันอีกเหม็นเส็นหนึ่ง สวมเสื้อคลุมลุกขึ้นนั่ง ฟันแสงตะเกียงน้ำมัน เริ่มเขียนจดหมาย

กระดาษจดหมายขาวสะอาด ลงตราประทับใบหม่อนข้างรอยยับ ทั้งเรียบง่ายและประณีต เป็นความชื่นชอบของผู้มีฐานะบางคนในปักกิ่ง

‘...เรียนท่านพี่ฝากรายงาน โจรภูเขาลงหม่างเรื่องนี้ ข้าน้อยมีแผนการที่ปลอดภัยอย่างยิ่งอยู่ในใจ ต้องไม่ก่อให้เกิดภัยพิบัติ

ทั้งหลายทิ้งเอาไว้ เป็นภัยต่อพวกเรา แถบนี้ภูมิประเทศดีผู้คนเป็นมิตร เหมือนได้พบกับสรวงสวรรค์อีกครั้ง เป็นความช่วยเหลือของพระเจ้า นายท่านโปรดวางใจ อีกสักพักหนึ่งสามารถจัดการกับกองทัพเขตที่ยึดหัวทุกคน...นอกจากนี้ เชื้ออันโอ้อวดก่อนตอนที่เสริมความแข็งแกร่ง เงินทองที่เหลือจากโครงการสองสามล้านชั่ง มึงเหียนช่วยหลิวตัวคุณตัวเข้าปักกิ่งเป็นการส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว...รบกวนฝากถามถึงสารทุกข์สุขดิบนายท่าน'

จมหมายเขียนเสร็จ เขารอเป้าให้แห้งอย่างอดทน ใส่เข้าไปในซองจดหมายที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ วางไว้ใต้ขอบหน้าต่างในช่องตารางช่องหนึ่งอย่างระมัดระวัง รอฟ้าสว่าง มีคนมารับไป

หลังจากนั้นเขามองไปทางม่านฝนที่ตกลงทันที...ฝนท่าใหญ่เพียงนี้ หญิงสาวทั้งสองไปล้อมปราสาทเจ้านักเลงนั้นโดยไร้ความช่วยเหลือ คนคงถูกฆ่าอย่างโหด*ยอมอยู่ตรงที่รกร้างนอกเมืองป่าเขา จะมีผลตามมาอย่างไรได้บ้าง...อืม ฝนตกท่าหนึ่งทันกาลพอดี ถึงเวลานั้นร่องรอยทั้งหมดต่างถูกชำระล้าง ประจวบเหมาะกับการตายอีกหนึ่งเรื่อง

นิ้วมือเขาเคาะหน้าโต๊ะ ครุ่นคิด ทั้งยังสามารถให้ข้อกล่าวหาของพัยคัมอัคคีเพิ่มหนึ่งกระทง เงินรางวัลต้องเพิ่มอีกหรือไม่ ยังมีเจตจำนงและความบริสุทธิ์ใจที่มีต่อการสะสางคดีของขุนนางผู้ล้ำเลิศอีกเล่า อืม พรุ่งนี้เช้าส่งคนไปรับศพก็งามดี

ฝนท่าใหญ่เองก็ทำให้เหล่าพลทหารม้าใหญ่ที่ทำหน้าที่คุ้มกันห้องลงนามตกใจตื่นเช่นกัน ทุกคนล้วนไม่มีชุดนอน ลุกขึ้นมาปิดหน้าต่างคุยกันสนุก

“หญิงทั้งสองนั้นโชคไม่ดีจริงๆ” ผู้ว่าการที่แจ้งข่าวผู้นั้นหัวเราะ คึกคักกล่าว “ฝนทำให้ใหญ่เพียงนี้ ดูถ้าแล้วมีโอกาสตายแก้ส่วน รอดหนึ่งส่วน”

ทุกคนส่วนใหญ่ต่างก็หัวเราะ ยังมีคนขมวดคิ้วไม่ส่งเสียง ครูใหญ่พลทหารก็มีอายุผู้หนึ่งกล่าว “สุนัขสาม เจ้ามีความสุขอันใด ว่าไปแล้วคนพวกนั้นมีอะไรผิดหรือ ตระกูลข้าก็อยู่แถบเขา หลงหม่าง คนอายุมากน้อยที่บ้านเกิดไม่เคยผ่านวันดีๆ ไปได้เลย เพราะว่าพวกโจรกลุ่มนั้น ครั้นนี้พูดได้ว่า โจรภูเขาเหล่านั้น ช่วงนี้ไม่กำเริบเลิบบาน จึงชิงหวานเมล็ดพันธุ์ทำไร่นาได้ทัน... พวกเราเป็นครอบครัวชาวนาโดยดั้งเดิม อย่าเป็นเพราะว่าเข้าร่วมกับขุนนางก็ลืมหำพิดลิมฐานะแล้ว!”

“ช่างปะไรเล่า” ผู้ว่าการวัยหนุ่มไม่กี่คนโมโหจนโกรธ “รับเงินผู้ใดมาก็สะเดาะเคราะห์แทนผู้นั้นเคยได้ยินหรือไม่ เจ้าผู้เดียว ทฤษฎี ระวังนายท่านใหญ่จะกุมตัวเจ้า!”

“ทะเลาะอันใดกัน” มีคนกล่าวเจี๊ยบๆ “ถึงอย่างไรนางทั้งสองนั้นก็ตายแน่แล้ว เจ้าสุนัขสาม เจ้าไป แจ้งข่าว ระวังวิญญาณอาฆาต มารบกวนเจ้าให้ดีล่ะ”

“พูดไร้สาระอะไร” ลมพัดช่วงหนึ่ง สุนัขสามหนาวสั่น มองไปรอบๆ อย่างใจฝ่อ ฝนยืมกล่าว “ข้าทั้งตัวมีใจเด็ดเดี่ยว เป็นผู้บริสุทธิ์ ข้ากลัวอะไร...”

‘ปัง!’ ทันใดนั้นประตู่ใหญ่ก็เกิดเสียงดังครั้งหนึ่ง

ทุกคนที่มีความรู้สึกผิดในใจ ตกใจสะดุ้งคราหนึ่ง มองหน้ากัน
และกัน พบว่าคนตรงข้ามสีหน้าล้วนขาวซีด

“ลม...เพราะลม...” สุนัขสามผีนัยมกล่าว เสียงสั้นเครือ

‘ปัง’ เสียงดังอีกครา และยังคงคลุกเคล้ากับเสียงคน เหมือนกำลัง
เคาะประตู ในเสียงลมฝนฟังแล้วชัดเจนว่าเป็นเสียงผู้หญิง

“เสียงหลอน...เสียงหลอน...” หน้าขาวซีดของสุนัขสามเป็นสีดำ
เรียบร่อยแล้ว

“เหมือนว่ามีคนกำลังกระแทกประตู” พลทหารมีอายุผู้นั้นกล่าว
“สุนัขสาม วันนี้เป็นเจ้าเฝ้าคุ้มกันประตู เจ้าไปเปิดประตู”

“ข้า...ข้า...” สุนัขสามอ้อๆ อึ้งๆ อยู่นาน ยิ้มเข้าสู่ “อาหยา วันนี้
ข้าไขข้ออักษะที่ข้ากำเริบแล้ว หรือว่า ขอรบกวนท่านสักนิด
ท่านแต่ไหนแต่ไรประพฤติได้ถูกต้อง ไม่กลัวสิ่งสกปรกเหล่านี้”

“ข้ารี ข้าเป็นกบฏ” อาหยาปิดตาส่ายหน้ากล่าว “ไม่กลัวไป”

“เจ้า...” สุนัขสามคิดโกรธ แต่ไม่กล้าโกรธ มองสีหน้าทุกคน รู้ว่า
ตอนนี้ลมแรงฝนหนัก มีผีเคาะประตู ไม่มีใครไปแทนเขาอย่าง
เด็ดขาด จำต้องกักฟันถือไฟ คลุมเสื้อกันฝน จับกระบองสอยหัว*
อันหนึ่งป้องกันตัว ไปเปิดประตูอย่างเชื่องช้า

ฝนตกหนักจนฝั่งตรงข้ามมองไม่เห็นเงาคน เขาพุ่งตามทางไป
ถึงหลังประตู มือเพียงจะสัมผัสสกลอนประตู จู่ๆ เสียง ‘ปัง’ ดังขึ้น
ครั้งหนึ่ง ประตูถูกกระแทกเปิดแล้ว

สายฟ้ากะพริบวาบผ่าลงมา

ใต้หล้าขาวสว่าง

ในใต้หล้าที่ขาวสว่าง เห็นคนเปียกปอนท่วมตัว ผมดำสนิททาบทัดหน้าผาก ผู้หญิงที่สีหน้าดูจืดจาง ยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้าเขา

แสงสายฟ้าสว่างวาบไล่ตามกันเหนือศีรษะ สะท้อนเงาคนหน้าประตูเดี่ยวสว่างเดี๋ยวมืด เลื่อนร่างบนหน้าคนผู้นั้น แผลเป็นรอยหนึ่งขยุกขยิก ดวงตาทั้งสองเย็นชาส่องทั่วทิศติดอยู่บนหน้าเล็กๆ เยือกเย็นไม่ส่งเสียงแม้แต่หน่อย เขามองไปข้างล่างอย่างอกสั่นขวัญหาย เชือกยาวเส้นหนึ่งจูงอยู่กลางมือขาวซีด บนพื้นศพหนึ่งร่างยาวๆ คราบโลหิตจางๆ ซึมออกมา...

คืนฝนตก ฟ้าแลบ คราบโลหิต ศพที่จูงศพ...

“ผี...” เขาร้องเสียงน่าเวทนาที่อกสั่นขวัญหายออกมาคราหนึ่ง ตัวตรงล้มลงไปข้างหลังทันที

ซูย่าก้มหน้ามองเขา เช็ดน้ำฝนบนใบหน้า ปล่อยลมหายใจ...คนผู้นี้ปากเหม็นรุนแรงเสียงจริง! นางกลั่นลมหายใจอยู่นานมาก!

เสียงเวทนานั้นทำให้คนที่เหลือตกใจ ทุกคนสั่นเทิ้มด้วยความกลัว ให้กำลังใจกันและกัน แล้วค่อยๆ ออกมาดู

หญิงสาวผมดำสนิทปิดหน้า สีหน้าขาวซีด ไม่แสดงสีหน้าเลย แม้แต่หน้าสองคน หัวสิ่งของบางอย่าง ก้าวข้ามธรณีประตูอย่าง

เปียกปอน สุนัขสามอยู่ข้างล่างตรงธรณีประตูไม่ขยับ

ชั่วพริบตาทุกคนล้มสลบไปครึ่งหนึ่ง

ไต้สือหลันยกเท้าที่อยู่บนร่างสุนัขสามข้ามผ่าน หัวพยัคฆ์อัคคี
มายังห้องลงนามกับชูย่าตลอดทาง พวกนางไปที่ใด ที่นั่นทุก
คนแตกกระเจิง

เสียงการเคลื่อนไหวที่หน้าโถงรบกวนโถงหลัง ท่านผู้ใหญ่ผู้ว่า
จังหวัดคลุมเสื้อผ้า เร่งร้อนตามมา ชั่วพริบตาเห็นไต้สือหลันและ
ชูย่า ดวงตาเขาก็เหลือกไปด้านหลัง รวากับว่าอยากจะล้มสลบ
ไปเช่นกัน

ไต้สือหลันยืนอยู่ใต้ชายคาของห้องลงนาม ข้างล่างเท่านั้นชั่ว
แวบเดียวปรากฏรอยเปียกกระจ่ายออก ยกมือเช็ดน้ำฝนบน
ใบหน้า นางจ้องผู้ว่าใต้ร่มใหญ่หน้าประตูโค้งนึ่ง

“ไต้สือหลัน ได้รับคำสั่งจับกุมโจรใหญ่พยัคฆ์อัคคี” นางกล่าว
แต่ละคำ “แม้ว่าไม่มีการช่วยเหลือ ไม่มีผู้ช่วย ไม่มีกองหนุน ไม่มี
กำลังเสริม แต่-โชค-ดี-ไม่-ทำ-เสีย-หน้า”

พายุฝน พ่าผ่า ผู้หญิงที่ยืนตัวตรงอยู่ใต้ชายคา โจรยิ่งใหญ่ผู้
อ่อนปวกเปียกนอนแผ่อยู่ใต้เท่านั้น

ฟ้าแลบที่บินว่อนเต็มฟ้า และสายตาที่สว่างกว่ารุนแรงกว่าเย็น
เยียบกว่าโหด*ยมกว่าสายฟ้า

ทุกคนตกใจจนไม่มีทางจะเอ่ยคำพูด ไม่อาจเชื่อได้

“เจ้าสุนัขสามตายแล้ว!” ทันใดนั้นอาหยาพลันส่งเสียงตะโกน
อันน่าหวาดกลัวออกมาครั้งหนึ่ง ผู้ว่าการสองสามคนร่างกาย
อ่อนปวกเปียก คุกเข่าล้มลงในพื้นน้ำโคลน เงยมองไต้สื่อหลัน
อย่างตกตะลึง

ผู้ว่าจังหวัดจางซีมองไต้สื่อหลันอย่างตกตะลึง ทันใดนั้นก็
หนาวสั่นสะท้านอย่างไม่อาจควบคุมตัวเองได้

*เหรินเชิน (壬申) เป็นช่วงปีที่เก่าในหกสิบรอบปี

*หยิน (阴) เป็นพลังตัวแทนของผู้หญิง

*กระบองสุยหัว (水火棍) เป็นกระบองที่เอาไว้ใช้ในศาลที่
ว่าการ มีลักษณะยาวข้างบนสีดำข้างล่างสีแดง

ตอนที่ 61-1 ความคิดของหญิง

ตั้งแต่คืนนั้นจับคุมพยัคฆ์อัคคิกลับมา ไท่ล้อหลันที่อยู่ในความคิดของชนชั้นบนล่างเมืองเป่ยเหยียน ตำแหน่งก็เกิดการเปลี่ยนแปลงจากเหยียดหยามเปลี่ยนเป็นหวาดกลัวชั่วพริบตา ทุกคนต่างก็ลืมคืนเริ่มต้นพายุฝนเย็นนั้นไม่ลง หญิงสาวที่หิวพยัคฆ์อัคคิก้าวข้ามศพสุนัขสาม ใช้สายตาดิบบังคับจนผู้ว่าจังหวัดไม่กล้าพูดแม้แต่ประโยคเดียว

ผลลัพธ์โดยตรงภายหลังของการเปลี่ยนแปลงเช่นนี้คือ ถึงแม้ว่าการกลั่นแกล้งยังคงมีอยู่เช่นเดิม แต่ไม่กล้าทำตัวอยู่เหนือและดูถูกอีก ทำที่ดูเหมือนหลบซ่อนอ่อนโยน ดังเช่นเลือกคดีเก่ายากเกินจะแก้ไขที่เก็บค้างไว้นานถึงสิบปีให้นางไต้สวน กล่าวว่า เบื้องบนขอให้คดีภายในสิบวัน มิเช่นนั้นก็จะถอนตำแหน่งสอบสวนและลงโทษ หรือเช่นส่งนางไปติดต่อกลุ่มเจ้าพ่อใต้ดินที่กำลังจะจัดการ ขอนางเร่งรีบกวาดล้างนำมาซึ่งความสงบเรียบร้อยของสังคมและความสบายใจของชาวบ้าน หรืออย่างเช่นสั่งนางจัดการดูแลรับผิดชอบสถานจองจำ แต่เพียงคืนกลับแอบปล่อยนักโทษหลบหนีออกมา เป็นต้น

ผลลัพธ์ คดีเก่าเก็บมาหลายปีถึงมีนาง นางเอาข้อกล่าวหาตอนแรก พยาน เพื่อนบ้านใกล้เคียงที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ตลอดจนจำเลยนำสงสัยทั้งหมดทั้งมวลคุมขังอยู่ในห้องหนึ่งห้อง หลังจากนั้นตนเองเพียงผู้เดียวก็เข้าไป ทุกคนล้วนปิดปากหัวเราะ พลากรอพลากรมองนางหน้าแตก...นำคดีมาคนขึ้นมานั้น ตอนแรกหลักฐานไม่เพียงพอ ชับซ้อนวุ่นวาย ผ่านขุนนางเก่าแก่มีฝีมือชำนาญมากน้อย ไม่สามารถคาดคั้นออกมาได้เช่นเคย ขณะนี้เวลาล่วงเลยมานาน ไหนเลยจะยังมีความเป็นไปได้ในการ

โชคดีสักฉบับ เอาทุกคนทั้งหมดขังไว้ด้วยกันก็ยิ่งเป็นวิธีการที่
โง่เขลาอย่างไรหนทางช่วยเหลือ เวลานั้นผู้พิพากษาอู่ก็พูดแล้ว
ด้วยเหตุนี้หากสามารถหาฆาตกรตัวจริงออกมาได้ เขายอมเดิน
หกสูงสามารถรอบที่ปากประตูศาลเมือง

หลังจากนั้นไม่นาน ข้างในมีคนร้องไห้โห และอีกไม่นาน ไท่สื่อ
หล่นออกมา ลากพยานคนที่ในภาพความทรงจำของทุกคนล้วน
ชื่อสัตย์และบีบลาดคนหนึ่ง

พยานอยู่ในมือของนางร้องไห้โหใหญ่ รวากับเผยความจริงออก
หมดอธิบายการกระทำผิด พูดเหตุผลชัดเจนไม่มีพิรุณแม้แต่น้อย
เมืองเป่ยเหยียนเร่งรีบรวบรวมผู้ช่วยผู้ว่าการจัดการคดี
อาชญากรรมที่มีประสบการณ์และศักยภาพที่สุดเจ็ดคนมา
วิเคราะห์รายละเอียดในคดี ล้วนไม่ยอมรับไม่ได้ นี่เป็นฆาตกรตัว
จริงอย่างแน่นอน

คดีแปลกประหลาดสิบปี หนึ่งวันถูกคลี่คลาย เจ้าทุกขัติม้อง
เฉลิมฉลอง มามอบแผ่นป้ายคำขวัญแขวนเหนือประตูด้วย
ตนเอง ผู้พิพากษาอู่เดินหกสูงสามารถรอบที่หน้าประตูศาลเมืองต่อ
หน้าทุกคนภายใต้การบีบบังคับของซูย่า เขาเดินไปพลาชมองไท่
สื่อหล่นไปพลาชมหวังให้นางอ่านสีหน้าตนออกกู่หน้าให้หัวหน้า
ผลัฟร์สายตาไท่สื่อหล่นมองผ่านไป มองเหมือนไม่มีสรรพสิ่ง
ใด ปรีक्षाอาการท้องร่วงของจึงไท่หล่นกับซูย่า

ผู้พิพากษาอู่คิดกำเริบ แต่ว่านึกถึงวันนั้น พยานที่รักษาจารีต
เดิมๆ อย่างดีอรรันแต่ไหนแต่ไรใบหน้าไม่เคยเปลี่ยนสี ต่อหน้า
ไท่สื่อหล่นปวดร้าวร้องไห้ น้ำตาไหลอธิบายความแปลก
ประหลาดของการกระทำ ทนไม่ได้หนาวสั่นสะท้าน...หกสูงต่อ

ไปน่าจะดีกว่า

เรื่องติดต่อกับกลุ่มเจ้าพ่อพอเริ่มต้นกลับทำให้ตื่นกลัว ไท่สื่อ
หลันที่ถลันเข้าไปในองค์กรลับใต้ดินกลุ่มเจ้าพ่อขอให้ฝ่ายตรง
ข้ามหลังจากนี้ไม่สามารถรับค่าคุ้มครองเกินกำหนดได้เกือบจะ
ถูกล้อมขัง แต่ตอนแรกหลังจากที่นางเข้าไปในห้องหัวหน้ากลุ่ม
ไม่นานก็ถูกหัวหน้ากลุ่มส่งออกมาอย่างมีน้ำจิตไมตรี ไม่เพียง
เอ่ยปากตอบรับคำร้องขอของนาง แต่ยังตบหน้าอกซ้ำๆ “หลัง
จากนี้แม่นางไท่สื่อเป็นเพื่อนกับสมาคมจินเตาของพวกเรา มี
อะไรพูดได้ไม่ต้องกังวล!”

หลังจากนั้นชาวบ้านก็ตีฆ้องเฉลิมฉลองส่งแผ่นป้ายคำขวัญ
ขุนนางผู้ว่าการกลุ่มหนึ่งหน้าชา...

มีคนยังคงงุนงงไม่คลาย แอบถามหัวหน้ากลุ่มสมาคมจินเตา
ชายชราผู้นั้นปิดปากไม่เอ่ยคำใด สุดท้ายจึงหัวเราะอ้อๆ “พวกข้า
ร่อนเร่ไปที่ต่างๆ ทำงานหากินไปวันๆ ความจงรักภักดีมาก่อน ที่
ไท่สื่อหลันมิให้สมาคมจินเตาเป็นบุญคุณอันใหญ่หลวง!
ทรัพย์สินที่เบื่องบนชี้ชัดว่าต้องการถวายเครื่องบรรณาการขึ้น
นั้น หากว่าไม่ใช่นาง ข้าเหล่าเหมิงต่อให้มีสิบหัวก็ไม่พอจะชดใช้.
..ข้าเตือนเจ้า แม่นางผู้นี้เป็นผู้พิเศษยิ่ง ฉลาดหน้อย ล่วงเกินให้
น้อย!

วาจาเอื้อนเอ่ยให้มิตรภาพที่ดีที่สุด แต่โดยเร็วอย่างมากก็แพร่
ออกไปอย่างเงียบๆ ครั้งนี้ไม่ใช่เพียงแค่ศาลเมืองชนชั้นบนล่าง
แม้แต่ทั้งเป่ยเหยียนต่างก็รู้จัก ‘ไท่สื่อหลันคนพิเศษ ใต้เท้าสมา
คมจินเตาล้วนกลัวนาง!’

สำหรับการดูแลสถานจองจำ ผู้คุมนักโทษ ‘ไม่ระวังแขวน
กุญแจไว้บนกลอนประตู’ ภายหลังกุญแจกลับยังอยู่บนกลอน
ประตูจริงๆ แต่เปลี่ยนเป็นเศษสกรปรกกองหนึ่งอุดตันอยู่ใน
กลอนประตู ไม่เพียงนักโทษออกมาไม่ได้ เหล่าตัวผู้ดูแลนักโทษ
เองยังเปิดประตูไม่ออก บังเอิญช่วงเวลานี้ ไท่สื่อหลันบอกว่าคิด
เบาะแสสำคัญออกต้องการการยืนยัน เร่งรัดอย่างต่อเนื่องให้นำ
นักโทษออกมาให้การ การเร่งรัดติดต่อกันเช่นนี้ทำให้กุญแจผู้
คุมนักโทษนั้นถูกทำลาย ไม่มีหนทางเข้าออก การทำกุญแจหาย
หรือว่าทำลายกุญแจเป็นโทษหนักสำหรับพวกเขาเช่นเดียวกัน
เหล่าผู้คุมนักโทษรีบจนไม่มีหนทางอื่น จำต้องตัดรั้วกันเอาคน
ออกมา หลังเหตุการณ์ก็ซ่อมแซมอย่างเจียบๆ อีกครั้ง ช่วงเวลา
ที่ซ่อมแซมบังเอิญถูกรอหมายอำเภอบักกัมซึ่งๆ หน้า วันต่อมาผู้
คุมนักโทษเหล่านี้ก็ถูกส่งออกไปข้างนอกร้อยสี่ ไปเป็นผู้คุมตัว
นักโทษของหมู่บ้านเฮย

หมู่บ้านเฮยสามารถนับได้ว่าทำคุณทหารชั่วคราวทั่วทุกพื้นที่ เต็ม
ไปด้วยนักโทษคดีการทหารที่หน้าเนื้อใจเสือปล้นปล้นกลุ่ม
หนึ่ง หรือไม่ก็คนบ้าที่บาดเจ็บจากสงคราม การไปทำหน้าที่ผู้
คุมนักโทษที่นั่น ผลลัพธ์หลังจากนั้นมักจะกลายเป็นคนบ้าเช่น
กัน

เรื่องทำนองเดียวกันสองสามเรื่อง แต่ละเรื่องผลลัพธ์ทำให้คน
หวาดกลัว อย่างซ้ำๆ เรื่องลักษณะนี้น้อยลงแล้ว ทุกๆ คนก่อน
หน้าที่ใช้แผนสกรปรกต่างก็อาจจะลังเลสักหน่อย ถ้าหากว่า
ปรากฏผลลัพธ์อะไรที่น่าหวาดกลัวจะทำเช่นไร และอาจจะซังใจ
สักหน่อยเช่นกัน ตนเองสามารถแบกรับผลลัพธ์ที่ตามมา
ลักษณะนั้นจริงๆ ใช่หรือไม่

ก็เรื่องต่อก็เรื่องก็ให้ไท่สื่อหลั่นนำมาซึ่งความสะดวกสบาย ในเมืองเป่ยเหยียนผู้ที่ทำเหมือนสถานการณ์บีบบังคับเหล่านั้น อย่างน้อยก็ไม่กล้าทำหน้าตาไม่นำมองให้นางต่อหน้าอีก ในหมู่บ้านชื่อเสียงของนางค่อยๆ แพร่ออกไป นับตั้งแต่นั้นนางมีโอกาสนอยู่ได้ความเป็นเพื่อนกับสมาคมจินเตา จนถึงโงงยา ‘โงงถงอัน’ ที่โด่งดังด้านบูดริตเอาเงินทอง ‘รวบรวมเงินทองสิ่งของบริจาค’ มาเป็นส่วนหนึ่งของยารักษาโรคท้องร่วง หลังจากส่งไปยังหมู่บ้านในท้องที่ที่มักจะเกิดโรคท้องร่วงแล้ว การสรรเสริญของชาวบ้านที่มีต่อนางก็มากขึ้นหนึ่งขั้น ทุกวันล้วนมีชาวบ้านที่เข้าเมืองไปตลาดท้องถื่น ส่งผลไม้พืชผักที่สดใหม่ที่หน้าประตู ในกำแพงเมือง การสนับสนุนต่างๆ ที่สมาคมจินเตามีต่อไท่สื่อหลั่นเองก็ทำให้หอการค้าในเมืองและผู้ประกอบการแต่ละอาชีพไม่กล้ากลั่นแกล้งนาง

รางวัลของการจับกุมพยัคฆ์อัคคิก็ให้แล้วเช่นกัน เงินหมื่นชั่งไม่น้อยเลยทีเดียว นอกจากนั้น นางเป็นนักเรียนที่อยู่ในการดำเนินการกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า ให้คะแนนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้าปีนั้นเพิ่มขึ้น ให้การชมเชยและรางวัลเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ‘ความกล้าเกรงขาม’ แก่นาง หลังจากเข้าตำแหน่งเลื่อนแต่งตั้งหนึ่งขั้น รวมกับรางวัลที่นางเสนอคำแนะนำสำคัญที่ถูกยอมรับที่ได้รับก่อนหน้า เมื่อนางเข้ารับราชการในวันหน้า สามารถก้าวข้ามขุนนางลำดับเก้าที่ตกต่ำ ได้รับลำดับเจ็ดเข้าไปยังเส้นทางขุนนางโดยตรง เพียงแค่เส้นทางนี้ก็สามารถลดการต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบากไปได้ห้าปี

วันเวลาก็ผ่านไปเพียงนี้ ชั่วแวบเดียวผ่านไปเร็วใกล้จะหนึ่งเดือนทั้งหมดล้วนอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้อง แม้แต่ในคุกโทษประหารของพยัคฆ์อัคคิคำตัดสินต่างก็ส่งลงไปแล้ว จัดการประหารหลัง

ฤดูใบไม้ผลิ

ในระหว่างนั้นมีขุนนางเก็บภาษีที่เข้าปากถึงไปคุ้มกันการขนส่ง ภาษีเงินตราเสบียงทหารและหญ้าเลี้ยงม้าระหว่างปีนั้น กลับมาพูดถึงเรื่องราวมากมายในปากถึง บ้างว่าคงอ่องและหลุดตงถึงได้ ชัยชนะยิ่งใหญ่ในการทหาร ได้รับรางวัลสูงส่งจากไทเฮา บ้างว่าคงอ่องยื่นหนังสือ กล่าวอ้างว่าเขตกองทัพสุริยันก่อตั้งมากเกินไป สิ้นเปลืองทรัพยากร ข้อเสนอต่อลำดับอิงอันดับหลังสุดให้ยกเลิก กองทัพเขตที่ยี่สิบห้าเป็นลำดับแรกที่โดน บ้างว่าอ่องเต๋นานแล้วที่ไม่ได้ออกกว่าราชการ พูดกันว่าได้รับใช้ทรพิษ แม้ว่าไม่มีฝั่งราชการออกหน้ายอมรับ แต่มีคนอ้างว่าเคยเห็นพระราชวังกลางดึก ‘เช่นผีส่งเจ้า’ นี่คือนิกลุทุกๆ ครั้งที่มีคนเป็นใช้ทรพิษก็ต้องจัดพิธีเช่นไหว้โชคติ ดังนั้นปากถึงคาดเดากันไปเชิงแซ่ ต่างก็กังวลถึงสุขภาพของฝ่าบาท

ตอนที่ไท่สื่อหลันได้ยื่นข่าวลือเหล่านี้ มองจึงไท่หลันปราดหนึ่ง เด็กน้อยนั้นทานของว่างไปพลางเล่นลูกบอลไม่ได้สนใจไปพลาง หัวเราะจนคางเประน้ำลายวิบวับ เม็ดใช้ทรพิษไม่มี เม็ดถั่วบานเต็มปากนะใช้

วันนี้ทั้งวันฝนตกอีกเช่นเคย จากพายุฝนคืนนั้นเริ่มต้นขึ้น ฝนนี้แทบจะไม่เคยหยุด เสื้อผ้าฝ้ายต่างเป็นเพราะถูกไอน้ำซึมผ่าน เยอะ เปลี่ยนไปจนหนักเหนียวติดสกรก เปียกปอนติดบนร่างกาย ดังนั้นทุกวันจ้าวสื่อซานจะจุดไฟอบผ้าห่มให้จึงไท่หลัน

“ฝนหนักมาก” วันนี้ทั้งวันช่วงเวลาพลบค่ำ ไท่สื่อหลันยืนอยู่หน้าหน้าต่าง มองฝนที่ตกต่อเนื่องไม่หยุดนอกหน้าต่างกล่าว

ซูย่ายืนอยู่ข้างกายนาง จ้องฝนนอกหน้าต่างไม่ละสายตา ใน
แวตาก็มีความกลัดกลุ้มเช่นกัน

ฝนลักษณะนี้เดิมทีก็ไม่ปกติ คิดไปถึงคำพูดของพยัคฆ์อัคคิบน
เชื่อนวันนั้น จิตใจทั้งสองต่างก็รู้สึกหนักหน่วง

ทันใดนั้นข้างนอกมีเสียงดังครั่นครืนคราหนึ่ง ที่ไกลๆ ส่งเสียง
เอะอะโวยวายวิ่งวุ่น จ้าวสื่อซานส่งคนไปฟัง กลับมากล่าว “ถนน
หนิวเจียวฝ่งนั้นบ้านสามสี่หลังหลายปีขาดการซ่อมแซม ภูน้ำ
ฝนถล่มพังลงมาแล้ว”

ไท่สื่อหลันฟังอยู่ คล้ายกับว่าในที่สุดตัดสินใจ ทันใดนั้นหันหลัง
กล่าว “ไป”

“ไปไหน”

“คุณ ไปหาพยัคฆ์อัคคิ!”

ตอนที่ 61-2 ความคิดของทรงฉู่

เดินอยู่ในทางเดินแคบที่ลึกยาวกลางดึก ได้ยินเพียงเสียงฝีเท้า
เสียงน้ำตึงๆ ที่สาดกระเซ็นขึ้นมา เม็ดฝนที่ไม่ขาดสายกลิ้งร่วง
หล่นจากบนผิวหนังที่มันลื่น บนพื้นระลอกคลื่นหมุนวนออกมา
ที่ระลอก ตรงกลางลึกมืด ริมขอบส่องแสงขาวสว่าง

พยัคฆ์อัคคิยังอยู่ในคุกใต้ดินชั้นล่างสุด คู้มกันเข้มงวด ข้างบน
อีกหนึ่งชั้น เป็นเฉลยศึกโจรภูเขาลงหม่างสามสิบคนนั้น เฉลย
สามสิบนายไม่เหมือนว่าอยู่ในคุกแต่กลับเหมือนหยุดพักผ่อน มี

พระอาทิตย์ส่องแสง มีอาหารเรือนจำที่ไม่เลว ทั้งวันเสียงดังข้ามห้องบังคุยโว หัวเราะร่ากับผู้คุมนักโทษ ตามที่ผู้พิพากษากล่าวคดีของพวกเขาแจ้งไปแล้วยังไม่ได้รับหนังสือตอบ แต่คดีของพัยคัมอัคคีที่แจ้งที่หลังเร็วอย่างมาก มีกำหนดคุมขังและประหารชีวิต ว่ากันว่าเดิมทีให้ประหารทันที แต่ต้องผู้ทำหน้าที่เป็นคณะหัวหน้าพิจารณาคดีทั้งสามหน่วย จู่ๆ ก็เกิดความสนใจกับโจรชื่อดังกระฉ่อนผู้นี้ บอกว่าต้องการดำเนินการลงโทษด้วยตนเองต่อหน้าของชาวบ้านที่เจ็บปวดจากหัวหน้าโจรรูปพิษ เอาบุคคลอันเป็นบ่อเกิดความหายนะนี้มาลงโทษประหารชีวิตตามกฎหมาย

ต้องเป็นผู้คนที่ไทเขาผู้คุมอำนาจอยู่หลังม่านในขณะนี้เชื่อใจมากที่สุดหลังจากต้องคัดก่อนเสด็จสวรรคต ไม่มีผู้ใดฝ่าฝืนได้โดยปริยาย ช่วงเวลาการตายของพัยคัมอัคคีก็ถูกเลื่อนไปหลังฤดูใบไม้ผลิ

ผู้คุมนักโทษที่เฝ้าคุ้มกันคุกใต้ดิน แม้ว่าหน้าจะมีความลำบากใจ แต่ยังคงเปิดประตูให้ไท่สื่อหลั่น ไม่มีทางอื่น เขาคิดถึงคนในอาชีพเดียวกันที่ถูกส่งไปยังหมู่บ้านเฮยกลุ่มนั้น ในใจก็สั่นสะท้าน

พัยคัมอัคคีมองเห็นไท่สื่อหลั่นที่เปียกปอนเดินเข้ามา สิ้นน้ำก็เปลี่ยนไป “ฝนยังตกอยู่รึ”

เขาอยู่ในคุกใต้ดิน รู้สึกไม่ถึงอากาศข้างนอก ทว่าแต่ละวันที่ผ่านมาเหล่านี้ กลิ่นฉุนไอน้ำบนตัวของผู้คุมนักโทษ เครื่องใช้ในคุกใต้ดินก็ยังเปียกชื้นมากขึ้น ล้วนทำให้เขา่งุ่นง่านอยู่ไม่สุข

ประโยคแรกของเขาไม่ใช่ถามคดีตนเอง แต่ยังคงกังวลอากาศ ไร้สื่อหั่นมีถอดถอนใจบ้างเล็กน้อย พยัคฆ์กล่าว “ข้าอยากถามเจ้า คำพูดที่พูดบนเขื่อนวันนั้น เชื่อถือได้หรือไม่”

“ที่จริงข้าเองรากเดิมก็เป็นตระกูลขุนนาง บรรพบุรุษเคยเป็นขุนนางดำรงตำแหน่งด้านการก่อสร้างตงถั่ง ชำนาญด้านการก่อสร้างชลประทานการโยธา ลือชื่อด้านการชำนาญการชลประทานเป็นพิเศษ ในตระกูลมีเขาทั้งหนังสือ ‘ลอกคลอง’ ไว้เล่มหนึ่ง เป็นประสบการณ์บุดลอกคลองทั้งชีวิตเขาเพื่อให้กระแสน้ำไหลมาบรรจบกัน มีวิธีที่เฉพาะทางชุดหนึ่ง สามารถเข้าใจสถานะเขื่อนแต่ละประเภท ตรวรู้อุทกภัยล่วงหน้า” พยัคฆ์อัศจรรย์ใจ “ฝนห่านี้ ถ้าหากหยุดภายในครึ่งเดือน เขื่อนอีเหออาจไร้กังวล แต่ว่าใกล้จะหนึ่งเดือนแล้ว ฝนยังไม่หยุด ข้าสามารถชี้ขาดได้ เขื่อนอีเหอไม่ว่าเวลาใดล้วนสามารถพังทลายลงมาได้!”

“เขียนสถานการณ์ที่เจ้ารู้ลงมา” ไร้สื่อหั่นยื่นกระดาษพู่กันให้เขา “ข้าไปขอคำสั่งกับผู้ว่าจังหวัด”

พยัคฆ์อัศจรรย์กลับส่ายหน้าอย่างละอาย “ข้าไม่รู้อักษร...”

ไร้สื่อหั่นตกตะลึง แต่พยัคฆ์อัศจรรย์กลับยิ้มเยาะกล่าว “ต่อให้ข้าสามารถเขียนลงมาได้ ผู้ว่าจังหวัดของพวกเจ้าคนนี้ก็ยังคงไม่อาจสนใจพวกเจ้า ปีก่อนเขื่อนอีเหอเสริมความแข็งแกร่งแล้ว แต่ข้ากลับฟังออกว่าข้างใต้ปรากฏรอยแตกนับไม่ถ้วน เสาไม้มั่นคงก็อาจจะเสื่อมลงแล้วเช่นกัน เสริมความแข็งแกร่งรี เสริมไปที่ไหนเล่า เขาเป็นขุนนางผู้ปกครองท้องที่ การเสริมความแข็งแกร่งเขื่อนเป็นความรับผิดชอบในการควบคุมดูแลของเขา

ไม่ว่าจะมีเรื่องอันใดในนี้ เจ้าวาเขาจะอนุญาตให้เจ้า ‘พูดสิ่งที่ทำให้คนตื่นตกใจ’ หรือ”

ไต้สือหลันนิ่งเงียบ พยัคฆ์อัคคีถอนหายใจ “สิ่งของบางอย่าง ข้าเองก็ไม่อาจยืนยัน วันนั้นช่วงเวลาที่อยู่บนเขื่อนสั้นเกินไป หากให้โอกาสข้าตรวจดูอีกสักครั้ง อย่างน้อยข้าก็สามารถมอง ออก เขื่อนไม่กี่เขื่อนใดที่ทรุดพังได้ง่ายที่สุด ผีนาและชาวบ้าน กลุ่มนั้นจะประสบภัยอันตรายง่ายดายที่สุด แต่ว่าตอนนี้ ไป ไม่ทันแล้ว...”

ไต้สือหลันจ้องเขาไม่ละสายตาคู่ใหญ่ หันหลังเดินไป ฝ่าเท้าเหยียบบนน้ำฝนส่งเสียงดังแฉะๆ

นางออกมาจากคุกใต้ดิน ตรงเข้าไปยังโถงด้านหน้า ลั่นกลองที่หน้าประตู

เสียงกลองยามเที่ยงคืนทำให้ผู้ว่าการพลทหารที่เข้าเวรรักษาการ ต่างก็พากันสะดุ้งขึ้นมา ผู้ว่าจังหวัดด้านในเองก็รีบใส่เสื้อคลุม มายังโถงด้านหน้า ผลสุดท้ายมองเห็นว่าคนที่ยืนอยู่โถงด้านหน้าคือไต้สือหลัน สีหน้าพลันเปลี่ยนไป

“ไต้สือหลัน!” จางชีวน้ำเพิกเฉย ตะโกนดุดัน “ตึกๆ ตื่นๆ เจ้าเกิดบ้าอะไร!”

“ชีวิตคนนับหมื่น นาสมบูรณ์พันทม* ปากท้องประชาชนทั้งเมือง โรคติดต่อร้ายแรง และภัยพิบัติ” ไต้สือหลันกล่าว “น่าจะ สามารถทำให้ข้าเป็นบ้าได้”

“หมายความว่าอย่างไร”

“เขื่อนอีเหอจะพังแล้ว”

ในโรงเจียบส้งด ทันใดนั้นก็ระเบิดเสียงหัวเราะพุกหนึ่งออกมา

รองนายอำเภอขุนผู้รับผิดชอบการชลประทาน และทูตท่าเรือจินเจิ้ง* ตกเย็นลั่นเข้าเวรพอดี ที่ระเบิดเสียงออกเรียดังออกมากลุ่มแรกสุดก็คือพวกเขา

“ไร้สาระอันใด...” รองนายอำเภอขุนหัวเราะจนกุมท้อง “เขื่อนอีเหอก่อสร้างไม่ถึงสิบปี ปีก่อนเพิ่งจะเสริมความแข็งแกร่ง! เจ้าพูดให้กระต่ายตื่นตูม ทั้งยังเป็นไปไม่ได้!”

“ไท่สื่อหลัน เจ้าพูดจาไร้สาระ นายท่านผู้ว่าจังหวัดอภัยให้เจ้าข้าอาจไม่ยกโทษให้เจ้า เจ้าหมายความว่าอย่างไร ไข้ว่าข้าสะพานที่หรือ” จินเจิ้งหัวเราะเสร็จ ใบหน้าก็ตึงทันที จ้องไท่สื่อหลันเยือกเย็น

“ไท่สื่อหลัน เจ้าเกินไปแล้ว!” ผู้พิพากษาอุ้มกล่าว “เจ้าเป็นผู้ช่วยนายอำเภอ การชลประทานเป็นเรื่องของท่านผู้ใหญ่รองนายอำเภอและท่าเรือ เจ้าสอดมือข้ามตำแหน่งแล้ว!”

“ไท่สื่อหลัน” ผู้ว่าจังหวัดจางตลอดมาไม่หัวเราะ ในแววตาปรากฏแสงดำนิ่งลึกแวบหนึ่ง “เจ้าตีกลองกลางดึก พูดจาเหลวไหล รบกวนพวกพ้อง แทรกมือในเรื่องการก่อสร้างชลประทาน เกินสิทธิ์เกินตำแหน่ง ตามกฎควรปรับเจ้า แต่ถือว่าทำผิดครั้งแรกจึงไม่ไต่สวน ลงไป!”

“ชีวิตคนนับหมื่น นาสมบูรณ์พ้นหมู่” ไท่สื่อหลันมองพวกเขา
แน่นิ่ง พยักหน้า “ไม่เท่าฐานะทรงเกียรติ ศักดิ์ศรี ผลงาน และ
ความเห็นแก่ตัวของพวกเจ้า”

“บังอาจ!”

“เขื่อนเรื่องใหญ่เช่นนี้ พวกข้าปีก่อนเพิ่งจะเสริมความแข็งแกร่ง
ขุนนางเงินฤดูหนาวปีก่อนมาตรวจดู ยังชมข้าว่าเป่ย์เยียนมี
การโยธากันน้ำมันคงจริงแท้ เขาเป็นการชลประทานตระกูลใหญ่
ยังด้อยกว่าความรู้ของเจ้าริ” รองนายอำเภอซุนเสียงดุดันกล่าว
“เจ้าพูดเหลวไหลอีก รบกวณจิตใจผู้คน อย่าโทษว่าข้าไม่เกรงใจ
!”

“เรื่องที่ข้าดูแล ตัวข้ารับผิดชอบเอง หมึงโง่เขลาเบาปัญญา
ออกไปเสีย!” ทูตท่าเรือจินเจิ้งบึ้งตึงโมโหอย่างยิ่ง

ผู้ว่าจังหวัดจางยืนมือออก โบกไปมา

“ไม่ต้องทะเลาะ นำความเสื่อมเสียมาสู่จดหมายราชการ” เขา
กล่าวเบาๆ “จวนข้าแต่ไหนแต่ไรมองผู้ใต้บังคับบัญชาเหมือน
กับเพื่อนร่วมงาน แม้ว่าเจ้าทำผิดพลาดไปแล้ว เกินเลย แต่เขื่อน
เกี่ยวเนื่องกับปากท้องประชาชน จวนข้าเองก็จะให้โอกาสเจ้า
ครั้งหนึ่งเช่นกัน เจ้าเอาหลักฐานที่เขื่อนจะพังทลายออกมา และ
ยังมี เป็นผู้ใดบอกเจ้าว่าเขื่อนจะพังทลาย”

“พยัคฆ์อัคคีบอก” ไท่สื่อหลันกล่าว

“อ่าๆ...” เสียงหัวเราะบ้าครึ่งอีกพักหนึ่ง หน้าตาที่เดือดดาล เปลี่ยนเป็นเย้ยหยันไม่จบไม่สิ้น แม้แต่ผู้ว่าจังหวัดอาจต่างก็อดไม่ได้หัวเราะดังทันใด

“ให้ตายเถิด ยังคิดว่าอะไรที่รู้ซึ่งฉลาดหลักแหลม หรือว่าท่านผู้นี้ พบเห็นคนเก่งอะไรนั้นจริงๆ” จินเจิ้งหัวเราะใหญ่ “ไม่นึกเลยว่า ไปฟังคำพูดเหลวไหลของนักโทษประหารชีวิตผู้หนึ่ง นักโทษ ประหารชีวิตนี้ยังฆ่าคนนับไม่ถ้วน หัวหน้าโจรผู้ทำร้ายประชาชน นับไม่ถ้วน ไท่สื่อหลัน เจ้าบ้าไปแล้ว!”

“ติดต่อกับโจรเป็นการส่วนตัว คาดไม่ถึงว่ายังเอาคำพูดส่งเข้า ศาล!” ผู้พิพากษาอุโรรเดือดดาล “ไท่สื่อหลัน ที่จริงเจ้าคิดว่า เป็นนักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า แล้วพวกข้าจะไม่สามารถ ลงโทษเจ้าได้หรือ”

“เสียใจจริงๆ ที่ไม่ได้เอาจึงไท่หลันมา” ไท่สื่อหลันเอียงศีรษะ กล่าวกับซูย่า “ใบหน้าวาจาเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควรจะนำมาศึกษาได้ มากอย่างยิ่ง”

ซูย่ามูมปากเม้ม ก้มหน้า

ในโลกนี้ทำที่ที่ทำให้คนโกรธมากที่สุด ไม่ใช่การร้องคำราม ด่าทอ ไม่ใช่แค้นนิ่งเหยียดหยาม ทว่าทั้งหมดคิดว่าเป็นเรื่องบ้า ขันดูการแสดง...

ใบหน้าคนกลุ่มหนึ่งล้วนเปียวจัด กล่าวว่าไม่มีประโยชน์ ทะเลาะ เองก็ไม่มีประโยชน์เช่นกัน หญิงผู้นั้นก็ยืนอยู่ตรงนั้นเช่นนั้น ใช้ สายตาที่ ‘พวกเจ้าช่างน่าสนุกอย่างยิ่ง’ ชนิดหนึ่งแผ่คลุมพวก

เขา

รู้ดีว่านางทำได้เพียงแค่พึ่งตัวเอง รู้ดีว่าคนที่พ่ายแพ้ก็คือนาง แต่ไม่รู้ว่าจะอย่างไร ในใจทุกคนต่างก็คับอกคับใจจนเหมือนกับว่ายัดหญ้ากำหนึ่งเข้าไป เหมือนว่าพบเห็นความพ่ายแพ้ย่อยยับสถานหนึ่ง

มีคนประเภทหนึ่ง อยู่ในตำแหน่งเสียเปรียบยังสามารถทำให้เจ้ารู้สึกว่แท้จริงเป็นเจ้าที่กำลังพึ่งจมนางหายใจอยู่

“ไท่สื่อหลัน เจ้าเกินไปแล้วจริงๆ” ครูใหญ่ จางซิวกล่าวอย่างอึมครึม “การไถ่โทษคดีมาจากการกระทำที่ดี เช่นนี้แล้วกัน ในเมื่อเจ้ายืนยันหยัดว่าเชื่อนจะพังทลาย ยืนยันหยัดว่าต้องการจะยุ่งเรื่องที่เจ้าไม่ควรยุ่ง เช่นนั้นเจ้าก็ไปยังหมู่บ้านซานเถียนใต้เขื่อนลงพื้นที่ตรวจสอบดูสภาพของเขื่อนอีเหอ เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสมมายังจวนข้าราชการ ถ้าหากว่าเขื่อนถูกกักน้ำท่วมล้นจริง ซานเถียนมีคนบาดเจ็บเสียชีวิต เจ้าต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกัน เข้าใจหรือไม่”

ไท่สื่อหลันสีหน้าไร้การแสดงออกมองเขา โด่งตัวเดินไป

ข้างหลัง ทูตท่าเรือจินเจิ้งหัวเราะเยาะส่งตามมา “เจ้าภาวนาให้คำทำนายของเจ้าไม่เป็นจริงจะดีกว่า เพราะว่าซานเถียนภูมิประเทศต่ำที่สุด ไม่ว่าเขื่อนจะพังทลายที่ไหนอย่างไร ซานเถียนต้องประสบภัยพิบัติอย่างแน่นอน เจ้าก็ร่วมเป็นร่วมตายกับเหล่าชาวบ้านที่เจ้าอยากจะทำปกป้องเถิด หรือว่าเจ้าเองก็สามารถแพร่กระจาย ‘เหตุผลที่อีเหอจะพังทลาย’ ของเจ้า ดูว่าผู้ใดจะเชื่อเจ้าได้บ้าง อ่าๆ...”

ไท่สื่อหลั่นก็เหมือนว่าจะไม่ได้ยิน ก้าวยาวเดินไปแล้ว

จางชวี่นึ่งเงียบ มองแผ่นหลังไท่สื่อหลั่น นานมาก หันศีรษะ สบกับสายตารองนายอำเภอซุน

มีนัยลึกซึ้ง

*หมู่ (亩) หน่วยวัดขนาดพื้นที่ของจีน หนึ่งหมู่เท่ากับ 666.67 ตารางเมตร

*จินเจิ้ง (金正) เป็นตำแหน่งหน้าที่การดูแลของขุนนางที่รับผิดชอบส่วนของในฤดูใบไม้ผลิ

ตอนที่ 61-3 ความคิดของทรงฉู่

กลับถึงจวนของตัวเอง ไท่สื่อหลั่นนั่งลงเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง เรียกจ้าวสื่อซานมา กล่าว “หาคนที่เชื่อใจได้ ส่งให้นายเจ้า”

จ้าวสื่อซานเคยชินกับน้ำเสียงที่สั่งอย่างสงบนิ่งเช่นนั้นของไท่สื่อหลั่นแล้ว รับจดหมายมา ยิ้มเยาะกล่าว “ดูสถานการณ์ กวักงไม่เชื่อว่าผู้ใดอยากจะพบก็สามารถพบได้”

“ใครบอกว่าอยากพบเขา” ไท่สื่อหลั่นมองเขาอย่างแปลกประหลาดปราดหนึ่ง “แจกัันดอกไม้สามารถอุดรอยร้าวได้หรือ”

“เจ้า...”

“เขื่อนอีเหอจะพังทลาย ข้าเชื่อเช่นนั้น ขุนนางท้องถิ่นที่ไม่อาจคาดหวัง ข้าเพียงต้องให้เขาลงมือ” ไท่สื่อหลันกล่าว “ให้เขาจัดสรรคนงานกลุ่มหนึ่ง เตรียมไม้ดินหินกระสอบทราย จะดีที่สุดถ้าหาผู้ที่สามารถบำบัดแม่น้ำมาอีกจำนวนหนึ่ง ส่วนเขา อย่ามา”

“เอ่อ...” จ้าวสื่อซานคิดนายท่านจ๊กต้องโกรธเป็นแน่...

“เขามาแล้วยังต้องมีคนคอยปรนนิบัติ ก่อปัญหาเพิ่ม” ไท่สื่อหลันเดินออกไปแล้ว ไปจัดเก็บห่อสิ่งของ “จึงไท่หลันฝากวานเจ้าดูแล”

“ไปไหน...แมแม” จึงไท่หลันไม่รู้ว่าตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ ยืนอยู่ที่ปากประตู ถามด้วยดวงตาที่ยังหนักจากการนอน

“ไปซานเมือง”

“ไปด้วย”

“ไม่ได้”

จึงไท่หลันเอียงสืบลีบห่าองศาตาใสแจ้วเทาตัวน้อยมองไท่สื่อหลันพักหนึ่ง ไท่สื่อหลันมองราวกับไม่เห็น เดินไปเดินมาเก็บข้าวเก็บของ

นานอย่างมาก เด็กน้อยย่นหน้า โซเซโอนเอนกลับไป ไม่ได้แสดงความเห็นอะไร

เมื่อตกเย็นก็ขี่ม้าเร็วมุ่งออกเป่ยเหยียนตรงไปยังเมืองตงซาง
ทันที

ตะวันตกเฉียงใต้เมืองตงซาง มีสถานที่ที่ชื่อว่า ‘หย่าหยวน’ เป็น
บ้านส่วนตัวของพ่อค้าร่ำรวยท่านหนึ่งในตงซาง แต่ว่าช่วงนี้ได้
มอบถวายให้ผู้สูงศักดิ์ที่มาจากปักกิ่งพักชั่วคราว ตอนนี้อยู่แม้ว่าจะ
เข้ากลางคืนแล้ว แต่ในสวนแสงไฟสว่างไสว เงาคนตัดสลับกัน
ปรากฏเห็นชัดเจนถึงความคึกคักเรื่องรองเต็มที

ในสวนฝั่งตะวันออก สูงใหญ่ลึก เทียนส่องสว่างอุณหภูมิสูง
หน้าโตะยาวทรงฉู่กึ่งนอนสบายๆ อยู่ ข้างหน้าเป็นหนังสือ
ราชการและจดหมายกระดาษก่องหนึ่ง

“ทำได้ไม่เลว” เขากำลังเปิดหนังสือราชการฉบับหนึ่งออก อ่าน
อย่างละเอียด ทันใดนั้นก็ยิ้มบางๆ

บนหนังสือราชการฉบับนั้น ระบุเรื่อง ‘เหตุการณ์ภูเขาลงหม่าง
ฉู่โจมอย่างรวดเร็ว’ อีกฉบับหนึ่ง ก็ระบุเรื่อง ‘เหตุการณ์ทงเจิง’

หัวหน้านายทหารผู้ช่วยกองบัญชาการของเขา เหวินชื่อ ผู้มา
จากการเรียงลำดับอันดับที่สี่ที่คอยตามติดปรนนิบัติ ยืนอยู่ด้าน
ข้าง ถือหนังสือราชการสัญลักษณ์พิเศษหนึ่งตั้ง ยิ้มกล่าว “นาย
ท่าน ในนี้ยังมีจดหมายลับที่จ้าวซือซานเขียน ที่ท่านว่า เกี่ยวกับ
เรื่องฉีปาเถื่อนใหญ่ทั้งหมดของไท่สือหลัน เหตุใดท่านจึงไม่
อ่านเล่า”

“นางป่วยหรือไม่”

“ไม่มี”

“ได้รับบาดเจ็บ”

“ไม่มี”

“ถูกคนรังแก”

“ไม่มี”

“อารมณ์ไม่ดี”

“เหมือนจะไม่มี”

“มีความสุขสนุกสนานกับจิ้งไท่หลั่นสองคน รังแกคนต่าง ๆ นานา”

“ข้อนี้มี”

“โต้เถียงตามทาง ต่อยตีตามทาง”

“มีทั้งหมด”

“เช่นนั้นจะต้องอ่านอะไร” ทรงฉู่เฉยเมยฉีกจดหมายระบุเรื่อง ‘เป่ยเหยียน’ ฉบับหนึ่งออก “ไม่ป่วยไม่เคราะห์ร้าย นำหายนะ ไปตามทาง ทุกคนโชคร้าย มีเพียงนางที่ไม่แพ้ อ้อใช้แล้ว สื่อ ชานแน่นนอนว่ายังพูดว่าผู้โจวเอาออกเอาใจไท่สื่อหลั่นอย่างไร”

“นายท่านไม่ร้อนใจหรือ” เหวินซื่อรอยยิ้มกว้างขึ้น

“อุปสรรคหัวใจหนักผู้ใจเกินไป และไท่สื่อทะนงตนเกินไป” หรงจู่รอยยิ้มจางๆ บางส่วนหยิ่งยโสบางส่วนสงบนิ่ง “พวกเขาพบกับยิ่งเร็ว เริ่มต้นยิ่งสวยงาม สุดเส้นทาง ยิ่งไม่แน่นอน”

“เหวินซื่อโง่เขลา ไม่เข้าใจความหมายนายท่าน”

“ผู้ใจแม้ว่าจะใจเต๋นแล้ว แต่อุปสรรคหัวใจยังไม่กำจัด ตอนนี้แน่นอนว่ายังไม่เข้าใจจิตใจของตัวเอง ตัวเขาเองล้วนไม่เข้าใจแล้วจะสามารถมีท่าทีที่ชัดเจนออกมาได้อย่างไรเล่า” หรงจู่ยิ้มอย่างเฉยชา “และไท่สื่อหลันก็ช่างทะนงตนเสียอะไร นางไม่ใจเต๋นก็จบ หากว่านางมีความคิดเล็กน้อย มีการแสดงออกเล็กน้อย แล้วจากนั้นพบความล้มเหลวของหลี่ผู้ใจ...เจ้าทนาย นางจะคิดอย่างไร”

เหวินซื่อคิดไปคิดมา ตื่นตกใจจนดวงตาล้วนใหญ่กลมทันที “นายท่าน ท่านตั้งใจให้พวกเขาอยู่ด้วยกันโดยลำพัง!”

หรงจู่ยิ้มแต่ไม่พูด

เหวินซื่อปราชัยตามองนายท่านตัวเองปราดหนึ่ง คิดในใจตอนที่คนผู้นี้อายุยังน้อยเจ้าเล่ห์ดั่งจิ้งจอก ยากจะมีอะไรเทียบ ราชสำนักแต่ละคนหลบหลีก แม้ช่วงปีนี้จะถอยห่างจากการเมืองราชสำนัก ช้อนความสามารถค่อยเวลา เดิมคิดว่าวันเวลาหลบซ่อนตัว มากน้อยอาจจะทำให้เขาใจกว้างขึ้นหน่อย คิดไม่ถึง ว่าจะปลี่ยนปล่อนหน้าเนื้อใจเสือเข้ากระดูก บำเพ็ญมานดียิ่งขึ้นเช่นนี้ตั้งนานแล้ว

“ข้ามน้อยเข้าใจความหมายของนายท่านแล้ว” เขาพิมพ์กล่าว “ท่านรู้ตัวก่อนแล้ว แม่นางไท่สื่อคล้ายกับว่ามีความชอบพอต่อผู้ใจยิ่งขึ้น หากว่าท่านตอนนี้อยู่ข้างนางอย่างแข็งกร้าว ตัดความสัมพันธ์ในการก้าวไปอีกขั้นของนางและหลี่ผู่โจวเด็ดขาด เช่นนั้นนางก็จะเกลียดชังท่าน ยิ่งประกอบกับเพิ่มความปรารถนาต่อผู้ใจ เพราะว่าสรรพสิ่งในจินตนาการมักยิ่งคิดยิ่งสวยงามเสมอ”

“การกำจัดคนหนึ่งคนและเพิ่มความลึกซึ้งขึ้นชอบต่ออีกคนหนึ่ง” หรงฉู่ยิ้มราวกับว่าจนปัญญาเล็กน้อย “นางกลับอาจจะไม่คิดกันข้า แต่หากว่าข้าไม่ให้นางและหลี่ผู่โจวติดต่อกัน ข้ากังวลอย่างยิ่งว่านางอาจจะคิดกับเขาสวยงามเกิดขอบเขต ท้ายที่สุดเมื่อพบหน้าโดยตรงก็จะโจมตีทันที”

เหวินซือชำเลื่องมองหรงฉู่แวบหนึ่ง พูดได้น่าฟังเสียจริง เอาใจใส่เสียจริง เป็นเช่นนี้จริงๆ หรือ

หรงฉู่ไม่สนใจสายตาวิจารณ์ในใจของผู้ใต้บังคับบัญชาเลย แม้แต่น้อย เท้าคางไว้ ถอนหายใจซ่าๆ อย่างกลัดกลุ้ม “อ้อแน่นอน ข้าเองก็กังวลเรื่องหลังจากผู้ใจและนางแยกจากเช่นกัน หากผ่านช่วงวันเวลาระยะหนึ่ง คิดค้นหา คิดเข้าใจ และปล่อยวางทุกอย่างแล้วมาไล่ตามนางจริงๆ เพิ่มความชอบพอนางที่มีแก่ตัวเขาอีก...ถึงเวลานั้น อืม คงจะชอบพอซึ่งกันและกัน” เขากางมือออก “นี่ไม่ถูกต้อง ข้าไม่เห็นด้วย”

ดังนั้นช่วงเวลาหลี่ผู่โจวยังไม่คิดค้นหา ยังไม่สามารถปล่อยวางทุกอย่างได้ ต้องยึดเขาไว้ข้างกายไท่สื่อหลัน ให้ไท่สื่อหลันอยู่ในช่วงเวลาเริ่มต้นเรื่องราว แล้วจะเข้าใจความลึกลับและไม่

มันคงของหล่ผีโงะอย่างนั้นหรือ

เหวินซือถอนหายใจ รู้สึกว่าสร้างศัตรูหัวใจกับนายท่าน ไม่ใช่
เรื่องที่มีความสุขเลยจริงๆ

แต่ว่า...

“นายท่าน ครั้งนี้ท่านถึงกับใจเต้นเขียวหรือ” เหวินซือยิ้มอย่าง
อ่อนโยนหลบซ่อน ท่าที่ไม่เชื่อเล็กน้อย

ทรงฉูไม่ตอบ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงกล่าวช้าๆ “ข้าเสียใจมาโดย
ตลอด นางไม่ได้ชอบข้าในชั่วพริบตาแรกเห็น...”

เหวินซือยิ้มเยาะ หืม รักเจ้าแรกพบจริงๆ การรับรองเจ้าไม่
ต้องการ ผู้หญิงที่ถูกทิ้งออกไปเช่นนี้ยังน้อยหรือ

แต่ว่า...ฮืม เข้าใจวางแผน ไปแย่งชิงใต้เงามืด แต่ท้ายที่สุดแล้ว
นับเป็นเรื่องดี อย่างน้อยก็พิสูจน์ว่านายท่านผู้นี้ยังคงมีความ
สนใจอยู่ ร้อนใจในกิจธุระของนายหญิงชราแห่งปักกิ่งทั้งวันคืน
ไม่ว่าอย่างไรก็มีเค้าโครงเรื่องราวเล็กน้อยแล้ว หากนายท่านผู้นี้
ทำตามอำเภอใจเช่นนี้ต่อไปอีก ที่ลำบากก็คือพวกเขาผู้ใต้บังคับ
บัญชาข้างหายเหล่านี้ แต่ละวันถูกนายหญิงชราเร่งจะเอาชีวิต
ไถ่ถามไม่หยุดหย่อนว่าเขามีผู้หญิงหรือไม่ ตำหนิพวกเขาไม่
จัดหามาให้นายท่าน...

เหวินซือเองก็ถอนหายใจช้าๆ เช่นกัน

ช่างยากยิ่งราวกับการหมายมั่นผู้หนึ่ง แต่ว่าตอนนี้ดูท่าแล้วจะ

ยากอย่างยิ่งที่สุด...

แต่ทรงฉุกกลับก้มหน้าไปอ่านหนังสือราชการแล้ว รวากับไม่ได้
เอาความเสียใจเมื่อครู่มาไว้ในใจ จู่ๆ ก็ส่งเสียง “เอ๋” คราหนึ่ง

“อะไรหรือ”

“สถานการณ์ของเป่ยเหยียนมีบางอย่างผิดปกติ” ทรงฉุกกล่าว “
ก่อนหน้าพักหนึ่งเข้าสู่ฤดูกาลน้ำท่วม ข้าพเจ้าถึงเขื่อนอีเหอที่
ตอนแรกสั่งคนซ่อมแซม และยังให้คนไปดูเขื่อนนั้นแล้ว กลับมา
รายงานว่าทั้งหมดปกติ เสาวัดระดับน้ำในตอนแรกล้นไม่มีแล้ว
จึงไม่สามารถตรวจหาระดับน้ำที่แม่นยำออกมาได้ เพียงแค่พูด
ว่าปีนี้ระดับน้ำไม่ต่ำ เพียงไม่มีฝนตกหนักติดต่อกันก็น่าจะไม่มี
เรื่องได้ แต่ว่าช่วงนี้...เกิดฝนหนัก”

“นายท่านไม่ต้องร้อนใจไป” เหวินซื่อกล่าว “ไม่ว่าระดับน้ำเป็น
ไปได้ที่จะถูกชาวประมงเก็บไป สำหรับเขื่อนอีเหอ ปีที่แล้วเพิ่งจะ
ดำเนินการเสริมความแข็งแกร่ง ปีนี้ไม่มีทางเกิดปัญหาไปได้แน่”

“เป็นเช่นนี้ข้าจึงแปลกใจ” ทรงฉุกกล่าว “เขื่อนที่ปีที่แล้วเพิ่งจะ
ก่อสร้างเพิ่มความแข็งแกร่ง ไม่ปรากฏเสาวัดระดับน้ำได้อย่างไร
พบว่าไม่มีแล้วเหตุใดจึงไม่เสริม พวกเขาที่จริงแล้วเสริมความ
แข็งแกร่งหรือไม่กันแน่”

“ไม่ขนาดนั้นกระมัง...” เหวินซื่อตื่นตกใจ “เป่ยเหยียนเกิด
อุทกภัยมากมาย เสริมความแข็งแกร่งเขื่อนเป็นเรื่องที่จำเป็น
ต้องทำ หากสิบปีที่ลำบากยากเข็ญพังทลายในวันเดียว ผู้ใด
แบกรักหน้าที่เช่นนี้ได้ไหว”

“ปีที่แล้วเพื่อนอีเหอก่อสร้างเสริมความแข็งแกร่ง เมืองเป่ยเหยีย
ยนส่งหนังสือขอเงินจัดสรร ขุนนางการคลังกล่าวอ้างเพราะว่า
สถานการณ์อุ้ยเว่ตั้นตระหนก เลยต้องย้ายการส่งเงินก่อสร้าง
คลังเงินจึงไม่พอต้องปฏิเสธก่อน ต้องเป็นข้าส่งหนังสือร้องขอ
ขุนนางการคลังจึงจะจัดสรรเงินสิบล้านชั่ง” หรงฉู่กล่าวเย็นชา “
หากว่ามีคนบังอาจฉ้อโกงเงินเหล่านี้...”

สีหน้าของเหวินชื่อเองก็เปลี่ยนแล้วเช่นกัน คิดแล้วคิดอีก ใน
ที่สุดก็ส่ายหน้า “ไม่สมควร เรื่องนี้ความรับผิดชอบใหญ่เกินไป”

“อย่าดูถูกความละโมภของคน” หรงฉู่หนึ่งเงิบครุ่นหนึ่ง เสียงต่ำ
กล่าว “นางอยู่ที่เป่ยเหยียน ทั้งผู้โจวยังถูกส่งไป...ดูท่าแล้ว ข้า
ต้องไปเที่ยวหนึ่ง”

“แต่ว่าท่านต้องอยู่ที่นี้ขัดขวางท่านเฉียว” เหวินชื่อยิ้มเจื่อน “
ช่วงเวลานี้หากว่าไม่ใช่ท่านขัดขวางนางตลอดมา นางต้องตามพ
วนางแม่นางไท่สื่อไปก่อนนานแล้ว”

“ดังนั้นก่อนที่จะออกไป ต้องให้นางย้ายออกไปก่อน” หรงฉู่
ลุกขึ้นยืน “ไป”

“อย่างไร”

“ย้ายไปเขาจีหลี”

ตอนที่ 61-4 ความคิดของหรงฉู่

ในสวนฝั่งตะวันตก ห้องนอนหญิงสาวงดงามสูงโปร่ง ปิดม่าน ประตูครึ่งหนึ่ง หลังม่านเขียววี่รุ่มนึ่งหลังตรงกำลังอ่านรายงาน ลับซีวี่กงหนึ่งอยู่เช่นกัน

“เขาหลงหม่างเรื่องนั้น จำเป็นต้องจัดการให้ดี ไม่อาจทิ้ง อันตรายแฝงใดๆ ไว้ได้” นางกล่าว

ขณะที่ผู้หนึ่งนั่งฟังขวาทของนาง ยิ้มกล่าวว่า “เรื่องนี้เมืองเป่ยเหยียน ทราบเรียบร้อยแล้ว จางชีวเองก็พัวพันอยู่ในนั้นเช่นกัน แน่นอนว่าสามารถเตรียมการบางอย่างได้ ท่านหญิงวางใจ”

“ตอนนี้เรื่องราวเพิ่งจะปรากฏ คนที่จ้องมองอยู่ทุกทีมีมากเกินไป ไม่ต้องลงมือชั่วคราว” เฉียววี่รุ่มเอียงศีรษะคิด แล้วกล่าว “รองจางชีวจัดการกำจัดนักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้ากลุ่มนั้น ทิ้งไป พวกเจ้าให้โจรภูเขาหลงหม่างที่เหลืออยู่กลุ่มนั้น...” นาง จู่ๆ ก็ปิดปาก ซ้ำเลื่องมองรอบ ยิ้มออกมา

“ขอรับ” ขณะที่ใบหน้าเข้าใจความหมาย ทันใดนั้นยิ้มกล่าวว่า “เสีย ดายทงเจิ้งที่นั่นไม่สามารถทำให้คนอยู่พำนักได้ นักเรียนกลุ่ม นั้นโชคดีเสียจริง เพียงแต่ถึงเป่ยเหยียนแล้ว แน่นอนว่ามี หนทางอื่นจัดการไล่สือหลัน ขณะนี้ผู้ช่วยสอนสองท่านล้วนถูก ย้ายไปเรียบร้อยแล้ว การจะขยี้นางให้แบนยังไม่ใช้เรื่องที่ ง่ายดายอีกหรือ”

เฉียววี่รุ่มได้ยิน ‘ผู้ช่วยสอน’ สองคำ สีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อย ปลายพินกัตรีมฝีปากล่างเบาๆ เย็นเยียบกล่าวว่า “นางมีความสา มารถจริงๆ ทำให้หฺลื่อโจวปฏิบัติต่อนางขนาดนี้...” หลังจากส่ง เสียงเย็นชาไม่พอใจคราหนึ่งก็ไม่พูดอีก

ขันทีไม่เข้าใจความหมายของนาง ไม่กล้าพูดต่อ เฉียววี่รุ่ม
ขมวดคิ้วอีกกล่าว “แม่ทงเจิงจะให้พวกเขาหนีไปแล้ว แต่ในใจข้า
นี้กลับไม่สงบบ้างเล็กน้อย หากไม่จัดการปัญหาคนเหล่านี้ เกรง
ว่าในอนาคตเปิดไต่สวนเรื่องเขาหลงหม่าง แม้ว่าพวกเราไม่กลัว
แต่สุดท้ายแล้วจะเป็นเรื่องยุ่งยาก ได้ฝ่าพระบาท...ก็ต้องกล่าว
โทษเช่นกัน ข้าควรจะไปด้วยตัวเอง...เคียดแค้นทรงฉุนัก!
ไม่นึกว่าจะพันเกี่ยวข้าไว้ที่นี่!”

“กั๊วกงคล้ายว่าถูกไฟสื่อนั้นนั่นบังตา ยินยอมให้นางใช้
ประโยชน์” ขันทีใบหน้าเหยียดหยาม “ไม่รู้จริงๆ ว่าหญิงนั้นมี
อะไรดี อาจจะเป็นเพราะกั๊วกงเบื่อหน่ายหญิงงามเหล่านั้นแล้ว
จึงถูกหญิงโหดร้ายดึงดูดชั่วขณะหรือ ผู้ชายลักษณะนี้ มีเพียง
ไฟสื่อนั้นหญิงต่ำชานั้นเท่านั้นที่ชอบพอ...”

“หุบปาก!”

ขันทีตกใจสะดุ้งทันที มองเฉียววี่รุ่มงงงัน นางช่วงนี้ไม่ใช่ว่าไม่
พอใจทรงฉุนหรือ ตนเองพูดประจบความชอบของผู้อื่นด่าเขาไม่ก็
ประโยชน์ เหตุใดฟังไม่ได้เล่า

“ระวังปลาหมอตายเพราะปาก” เฉียววี่รุ่มกล่าวอย่างน่ากลัว “
คนบางคน ไม่ใช่คนที่เจ้าเหมาะสมจะพูดถึง!”

ขันทีไม่ยอมแพ้เล็กน้อย แต่กลับไม่กล้าพูดอีก เฉียววี่รุ่ม
ครุ่นคิดครุ่นใหญ่ ตีจดหมายลับในมือเบาๆ เด็ดเดี้ยวกล่าว “ไม่สน
แล้ว ข้าไม่อาจพำนักอยู่ที่นี่อีก เตรียมม้าให้ข้า ข้าต้องอาศัยยาม
ค้ำคินไปเป่ยเหยียน...”

เสียงพูดยังไม่ทันจบ จู่ๆ ข้างนอกมีคนส่งรายงาน “ท่านหญิงเฉียว จิ้งกั้วกงมาแล้ว บอกว่ามีเรื่องสำคัญปรึกษาหารือ”

เฉียวอวี๋รุ้นตกตะลึง สีหน้าเขียวจัด กัดฟันกล่าวว่า “มาอีกแล้ว! วิญญาณคู่แค้นไม่ยอมไปเกิด!” คิดไปมาแล้วกล่าวต่อ “บอกว่าร่างกายข้าไม่ดี คินนี้ไม่รับแขก โปรดกั้วกงอภัย” พลังหันหลังตะโกน “จู่จิง ยังไม่รีบไปเก็บของอีก ไม่ว่าอย่างไร คินนี้ข้าต้องไป!”

คนที่ส่งรายงานเพิ่งจะหันหลังกลับ ข้างนอกมานไข่มุกสายไหว หรงจู่ส่งเสียงยิ้มเข้ามาแล้ว “ท่านหญิงเฉียวร่างกายไม่ดีหรือ นี่เป็นเรื่องร้ายแรง ในเมื่อข้าอยู่ที่นี้ จะมองดูอย่างไม่วางใจได้อย่างไรเล่า ประจวบเหมาะกับผู้ติดตามข้าผู้นี้ชำนาญการแพทย์อยู่บ้าง ให้เขามาตรวจชีพจรให้ท่านหญิงเฉียว...” ทันใดนั้นเขาหันมองตวาดคนรับใช้เฉียวอวี๋รุ้นที่พยายามกั้นเขาไว้กลุ่มนั้น “เจ้า! แล้วก็เจ้า! ไข้! พวกเจ้ายังยืนที่มอยู่ที่นี่ทำอะไร ยังไม่รีบไปเชิญหมอที่ดีที่สุดทั่วทั้งเมืองมาให้ท่านหญิงเฉียวอีกหรือ”

เฉียวอวี๋รุ้นฟังแล้วไม่ดี คนใจดำผู้นี้ ไม่สนใจสิ่งใดถลันเข้ามา และยังไล่คนของนางไป ใต้ความเร่งรีบ นางบอกไปชั้นที่ผู้นั้นถอยไปอีกฝั่ง พลังเดินไปทางที่นั้งบนเตียง นิ้วมือกางออก เลือดตัวนอกหลุดลงมาแล้ว ไหล่เนียนเผยออกครึ่งหนึ่ง เนินอกขาวนุ้ม ร่างกายอ่อนช้อยอยู่หลังม่านโปร่งบาง

หลังจากนั้นนางก็หายใจหอบน้ำเสียงยั่ววนกล่าวว่าทันที “กั้วกง ซ้าก่อน...ข้าโรคเก่ากำเริบ ข้าพกยาติดตัวมา เพียงแค่ต้องทานเข้าไปเม็ดหนึ่ง พักผ่อนสามวันก็จะดีเอง...ตรวจชีพจรใดๆ ไม่

จำเป็น...ข้า...ข้าขอความกรุณาให้ได้นอนพัก...” พุดถึงตอนหลัง
น้ำเสียงเหนียมอายอย่างยิ่ง

ผีเท้าของทรงฉွ่หยุดลงดังคาด เฉียววี่รุ่นแอบดีใจ เสื้อผ้าข้า
ล้วนถอดแล้ว ดูสิว่าจะถลันเข้ามาได้อย่างไร! เจ้าเข้ามา ข้าก็
สามารถเพิ่มปัญหาให้เจ้าต่อหน้าไทเฮาได้!

“ท่านหญิงเฉียวโรคเก๋ากำเริบใช้หรือไม่” ทรงฉุ่ น้ำเสียงเข้าใจใน
ทันที “ข้าคิดออกแล้ว ข้าคล้ายว่าได้ยินไทเฮากล่าวขึ้นมาก่อน
บอกว่าเป็นร้อนใน ตอนนั้นไทเฮาว่าดีหมีเป็นตำหรับยาที่ดีที่สุด
เพียงแต่หาได้ยาก ตอนนั้นข้าจดจำไว้ ภายหลังจัดคู่กับยาเม็ดดี
หมีจำนวนหนึ่ง ประจวบเหมาะพอดีตัวพอดี เช่นนั้นเจ้าลอง...”

“เสื้อผ้าข้าต่างถอดหมดแล้ว...” เฉียววี่รุ่นคิดไม่ถึงว่าเขารุนแรง
เช่นนี้อีก รีบร้อนจนกริดร้องเสียงแหลม

เสียงดัง ‘ผีบ’ คราหนึ่ง ทรงฉุ่ที่ผีเท้ายังไม่หยุด ทันใดนั้นก็ถึง
ม่านบางที่กั้นห้องด้านในลง!

เขาม้วนม่านบางหนึ่งม้วนใหญ่ไว้ในมือ ไม่แม้แต่จะมอง โยนลง
บนเตียงทันที!

เสียงดังสนั่นคราหนึ่ง เฉียววี่รุ่นที่กำลังจะลุกขึ้นห้ามถูกม้วนผ้า
บางคลุมลงมา ม้วนผ้าบางซ้อนกันเป็นชั้นๆ แผลอก ปกคลุม
ร่างกายนางพอดี

ไม่รอนางตอบสนองใดๆ กลับมา ทรงฉุ่เร่งผีเท้าไปข้างหน้า
เรียบร้อยแล้ว พลังยิ้มกล่าว “ท่านหญิงเฉียวขยันยิ่งนัก ป่วย

หนักเพียงนี้ ยังเรียกผู้ไต่บังคับบัญชามาปรึกษาหารือ” พลา
กล่าวกับขันทีที่ถอยหดไปอยู่ข้างๆ นั้น “กลางคืนดึกดื่น ท่าน
หญิงเฉียวไม่สบาย เจ้ายังอยู่ที่นี้ทำอะไร และยังพวกเจ้า...”
เขาชี้จู่ฉิงหลี่พั่วหัวหน้าสาวใช้สองนาง “นายท่านร่างกายไม่
สบายยังไม่รู้จักต้มยารินชาหรือ”

เมื่อเขาเข้ามาก็เปลี่ยนจากแขกเป็นเจ้าบ้าน เฉียววีรুনโกรธจน
ตาสองข้างชุ่มมัว ตามองขันทีที่ถูกไล่ออกไป สาวใช้สองนางที่
สับสนงงวาย คิดจะลงจากเตียงไปห้าม แต่บังเอิญตัวนางเอง
ถอดเสื้อผ้าออก ปกปิดไว้เพียงผ้าบางกองหนึ่งจึงไม่กล้าแม้แต่
ขยับตัว

นางเชื่อ ถ้าหากว่านางคลุมผ้าบางลงเตียงไปห้ามจริงๆ แน่
นว่าทรงฉู่ต้องร้องเสียงดังว่านางเสียมารยาท หากนางไม่เสีย
หน้าไม่หยุดทำ

เขาต้องทำเช่นนั้นอย่างแน่นอน

เฉียววีรุนจำต้องคลุมผ้าบางสีชมพูมันหนึ่งนั่งอยู่บนเตียง รูป
ทรงแปลกประหลาดเล็กน้อย...

“ท่านหญิงเฉียวในเมื่อป่วยแล้วก็ต้องพักผ่อน” ทรงฉู่เองก็ไม่ให้
คนมาตรวจชีพจรนางแล้วเช่นกัน เปลี่ยนเป็นสนใจเรื่องของนาง
และกล่าวกับเหล่าผู้สวดนมซิจวีที่เร่งรีบตามมา “เช่นนั้นก็ไม่
ต้องให้ผู้ใดมารบกวนท่านหญิงเฉียว กิจธุระซิจวีรัดตัว ท่าน
หญิงเฉียวกังวลใจอย่างยิ่ง อาการป่วยจะดีได้อย่างไร พวกเจ้า
ต้องเห็นใจผู้บังคับบัญชา อย่าสักแต่มีเรื่องไม่มีเรื่องล้ามา
เรียกนาง” พุดจอบก็โบกมือให้ทหารรักษาการของตน “ทหาร

รักษาการห้องนี้อ่อนแอเกินไปแล้ว เจ้าคุณ ข้าเข้ามาง่ายตายเพียงนี้ได้อย่างไรกัน เหล่าซือวีกงกงน่าจะกำลังมีจำกัด ไม่มีทางดูแลความปลอดภัยในชีวิตประจำวันของท่านหญิงเฉียววี่รุ้นได้ดี เช่นนั้นพวกข้าก็ขอร้องสักหน่อย ทหาร...” เขายิ้มกล่าว “จากวันนี้เป็นต้นไปปกป้องท่านหญิงเฉียววี่รุ้นให้ดีให้ข้า”

“ขอรับ”

“จิ้งกัวกง!” เฉียววี่รุ้นโกรธจนดวงตาทั้งสองเป็นสีดำ พิงอยู่ข้างเตียง ยืนนิ้วชี้สั่งหา “เจ้า...คาดไม่ถึงว่าเจ้าต้องการกักบริเวณข้า...”

“ท่านหญิงเฉียวเอาคำพูดนี้มาจากที่ใด” หรงฉู่ตกตะลึงกล่าว “บริเวณนี้ไม่ใช่สวนของข้า ที่นี่ข้าไม่ใช่เจ้าบ้าน เจ้าข้าต่างก็เป็นแขกในช่วงนี้ กักบริเวณอะไรกัน ทหารคุ้มกันเจ้าอ่อนแอ ทั้งเป็นหญิงสาว และยังป่วยอยู่ หากว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้นมาจริงๆ ข้าและเจ้าพำนักร่วมในที่ดินเดียวกัน พุดขึ้นมาก็เป็นข้าปกป้องไม่แน่นอนหา ราชสำนักไต่ถามขึ้นมาเจ้าจะให้ข้ารับผิดชอบอย่างไร ได้หรือ พุดไม่ได้ว่าจำต้องลำบากเล็กน้อย ให้ทหารรักษาการของข้าดูแลเรือนเจ้า เจ้าควรจะขอบคุณข้าจึงจะถูก”

“มิบังอาจให้ทหารรักษาการณ์กั๊กงดูแลเรือนข้า” เฉียววี่รุ้นเม้มปากครุ่นใหญ่ รวดเร็วอย่างยิ่งกลับมาสงบนิ่ง ฝืนใจข่มความโกรธเอาไว้ กล่าวแต่ละคำ “กั๊กงฐานะสูงส่ง ควรให้ข้าปกป้องท่านจึงถูก จะบังอาจดึงตัวทหารรักษาการของท่านมาปกป้องข้าได้อย่างไร นี่หากว่าทหารรักษาการท่านกำลังอ่อนแอ เกิดเรื่องใดๆ เช่นเดียวกันขึ้น กระทั่งถูกฆ่าถูกปล้นชิง ข้ายังรับผิดชอบไม่ไหว”

“นั่นก็ถูกเช่นกัน ข้าฐานะสูงส่งกว่าเจ้าจริง” ทรงฉุ่ยพยับหน้า
อย่างเห็นด้วยอย่างยิ่ง กล่าวด้วยความจริงใจ “เช่นนั้น เจ้าก็ให้
กำลังคนของชีวจีครึ่งหนึ่งทำหน้าที่รักษาการให้ข้าสิ อิม วางใจ
ข้าไม่อาจคิดมากกว่าเจ้ากักริเวณข้า”

เฉียวอวี๋รุ่นทาบทานออก...

ครั้งนี้ดียิ่งกว่า คนของเขาไม่มา คนของตนเองถูกดึงออกไป
เปลี่ยนน้ำแกงไม่เปลี่ยนยา* ทรงฉุ่ยผู้นี้ ร่ายกายยิ่งนัก

และยังรับมือกับเหตุการณ์กะทันหันได้เร็วยิ่งนัก

นางหายใจเข้าลึก ผีน้อยกล่าว “กั๊วกงมีคำสั่ง มิบังอาจทำตาม
เพียงแค่...”

“เช่นนั้นก็ตามนี้แล้วกัน” ทรงฉุ่ตัดบทนางทันที “ลำบากแล้ว
ขอบคุณมาก”

เฉียวอวี๋รุ่นลมหายใจแขวนอยู่ที่หน้าอกเกือบจะไม่สามารถยก
ขึ้นมาได้ นางยังพูดไม่จบเลย...

“เช่นนั้นข้าไม่รบกวนแล้ว” ทรงฉุ่ในที่สุดก็พอใจแล้ว และก็ไม่ดู
อาการป่วยให้นางแล้วเช่นกัน ทั้งยังไม่กังวลใจว่านางมีคนรินชา
ส่งยาให้หรือไม่ หันหลังเดินกลับ เดินไปพลาংกล่าวกับเหวินซือ
ข้างหลังไปพลาং “...ส่งจดหมายไปพรมแดนตอนเหนือให้ข้า
โดยเร็ว ถ้ามสถานการณ์ท่านหลี่ ยังดีอยู่แล้วจะได้รับการบาดเจ็บ
สาหัสได้อย่างไร ผู้ใดทำเขาบาดเจ็บได้ ถือโอกาสส่งคนไปส่งยา

สักหน่อย...” พุดไปพลางเดินไปพลาง

เฉียววี่รุ่นที่กำลังจะลุกขึ้น ได้ยินประโยคหลังสุดพลันตกตะลึง

หลี่ผู่โจวได้รับบาดเจ็บที่พรมแดนตอนเหนือหรือ แล้วยังเป็น
บาดเจ็บสาหัสด้วยหรือ

เฉียววี่รุ่นสีหน้าเปลี่ยน หลี่ผู่โจวและฮวาสวีนฮวนถูกส่งไป
สนับสนุนการทหารข้างหน้า เป็นข้อเสนอของนาง จุดประสงค์
เพียงเพื่อแยกหลี่ผู่โจวออกจากไท่สื่อหลัน จะได้ปฏิบัติงาน
อย่างสะดวกสบาย และจะได้ไม่เป็นอย่างที่นางคิดว่าหากให้ทั้ง
สองอยู่ด้วยกันก็จะโมโหเดือดพล่าน แต่ว่าตอนนี้...คาดไม่ถึงว่า
เขาบาดเจ็บสาหัสแล้วหรือ

หัวใจของเฉียววี่รุ่นวุ่นวายขึ้นมาเล็กน้อย หากเกิดเรื่องบาง
อย่างขึ้นจริงๆ นางจะปล่อยวางได้อย่างไรกัน

“ทหาร” นางคิดอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็เรียนให้คนมา เตรียมการ
อย่างลับๆ รอบหนึ่ง ซื่อวีสอดแนมผู้นั้นนำคนมาสามสี่คน ตาม
ข้อกำชับของนาง มุ่งไปพรมแดนตอนเหนือไปตรวจดู
สถานการณ์

เฉียววี่รุ่นยังคงคิด เมื่อฟ้าสว่างแล้วต้องคิดหาวิธีออกไปอีกใช้
หรือไม่ ทว่ามองดูเหล่าลูกแมวสองสามตัวข้างกายที่ยังคงหลง
เหลืออยู่ คิดถึงผู้ใต้บังคับบัญชาซื่อวีที่ถูกดึงไปครึ่งหนึ่งรวมกับ
กลุ่มที่เพิ่งจะส่งไปสืบหาข่าวคราวอีก ตอนนี้ข้างกายไม่มีคนที่
สามารถใช้ได้แล้ว อยากจะย้ายคนจากเขตซื่อวีในท้องที่ใกล้
เคียง ภายในช่วงเวลาสั้นๆ ก็ไม่ง่ายเพียงนั้น ตนเองก็เป็นคน

เล็กๆ เช่นนี้ ไหนเลยจะหนีจากฝ่ามือของทรงฉู้ได้สำเร็จ

นางถอนหายใจคับแค้น เอาม้วนผ้าบางทิ้งไปทันที พลิกตัวที่
หนึ่ง นอนหลับ

นางละทิ้งความคิด ข่มตาหลับลงไปในพริบตา

คนขี่ม้าเร็วไม่กี่คน ออกจากที่นี่อย่างเงียบๆ แล้วอย่างรวดเร็ว

*เปลี่ยนน้ำแกงไม่เปลี่ยนยา เป็นสำนวน หมายถึง เปลี่ยนวิธี
การแต่เนื้อหายังคงเหมือนเดิม

ตอนที่ 62-1 มีภรรยาแล้วลืมแม่

เมืองตงซางฝั่งนี้ทรงฉู้และเจียววีรุ่นปะลองเซาวันปัญญา เมือง
เป่ยเหยียนฝั่งนั้นไท่สื่อหลันและซูย่าออกจากประตูเมือง ทั้ง
สองคนนำของใช้เรียบง่ายมาบ้าง เบิกป้ายห้อยเอวออกประตู
เมืองไปด้วยกัน ตอนที่ฟ้าใกล้จะสว่างจึงเร่งรีบไปถึงหมู่บ้านซาน
เถียน ไท่สื่อหลันไม่ได้เข้าหมู่บ้านในช่วงเวลาแรก แต่ว่าอ้อมไป
ทางเขื่อนเดินดูหนึ่งรอบ

ใต้เขื่อนเดิมทีควรมีเสาที่ใช้ในการวัดระดับน้ำ แต่ว่าตอนนี้
ไม่มีแล้ว ไท่สื่อหลันวัดระดับน้ำด้วยตาเปล่า รู้สึกว่าสูงมากแล้ว
เขื่อนทุกเขื่อนต่างมีระดับน้ำวิกฤตอยู่หนึ่งขั้น ขณะนี้ยังไม่มี
การศึกษาและการปฏิบัติตาม อีกทั้งเขื่อนอิ๋เหอเพิ่งเสริมความ
แข็งแกร่งใหม่ปีที่แล้ว มิน่าเล่าจึงไม่มีคนสนใจ

ตัวเขื่อนอิ๋เหอเองแบ่งออกเป็นห้าเขื่อน ยาวสองสั้นสาม ยาว

ทั้งหมดหนึ่งร้อยกว่าลี ภูมิประเทศที่ค่อนข้างต่ำอยู่ล้อมรอบเขตแม่น้ำอิเฮอร์ บริเวณโดยรอบใกล้เคียงนับสิบลีถือเป็นเขตน้ำดินอุดมสมบูรณ์ที่มีอยู่น้อยของเปย์เหยียน ไม่กี่ปีมานี้เปิดนาลุ่มรับน้ำที่จัดหาน้ำข้าวสารผักสดทั้งเมือง บางครั้งยังต้องจัดหาค่ายทหารใกล้เคียง และยังเป็นเขตฐานทัพจัดหาเสบียงขนาดเล็กแห่งหนึ่งของทหาร ดังนั้นครอบครัวที่พักอาศัยบริเวณโดยรอบจึงมีไม่น้อย รวมกันแล้วประมาณนับพันได้เช่นกัน

เมื่อเยือนพักหลายทุกด้าน ชีวิตคน ปากท้องประชาชน แม้แต่การเก็บเกี่ยวอีกครั้งปี จนถึงค่ายทหารที่กำลังเตรียมการรบกับซีพานที่ไกลออกไปร้อยลี้ล้วนแต่จะได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง

ไท่สื่อหลันพบว่าเยือนแห่งนี้ที่นางเดินทาง หากมองดูอย่างละเอียดจะเห็นรอยแตกต่างๆ แล้ว อันตรายที่พยับหมอกมืดบางที่อาจจะอยู่ตรงหน้าแล้วจริงๆ

มองดูแสงท้องฟ้า ท้องฟ้าใกล้จะสว่างแล้ว ไท่สื่อหลันครุ่นคิดคิดว่าภายในสามวัน การจะย้ายครอบครัวทั้งหมดปากแม่น้ำเยือนที่ยาวร้อยลี้ออกไปภายใต้สถานการณ์ที่ไม่มีขุนนางสนับสนุนแทบจะเป็นไปไม่ได้ จำต้องแน่ใจก่อนว่าท้ายที่สุดแล้วที่ใดเป็นที่ที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดที่เยือนจะพังทลายลงมาก่อนเป็นอันดับแรก เอากลุ่มนั้นย้ายไปก่อน เมื่อปรากฏเยือนแตก หลังจากนั้นก็สามารถพุดโน้มน้าวได้แล้ว

นางจึงให้ซูย่าเร่งม้าไปดูเยือนทั้งหมดหนึ่งเที่ยว เอาผืนนา ภูมิประเทศ ความสูงระดับน้ำใกล้เคียงมาจัดสถิติ หลังจากนั้นเร่งกลับเมืองเปย์เหยียน เอาข่าวไปให้พยับหมอกมืด ขอให้เขาวิเคราะห์ตัดสินใจออกมา

ซูย่าทำเรื่องเหล่านี้ต้องใช้เวลา ไท่สื่อหลันตัดสินใจดำเนินการ
สองเรื่อง นางลงไปหมู่บ้านชานเถียนก่อน รอคอยข่าวคราว
โน้มน้ำมชาวบ้านย้ายขึ้นที่สูง

เดินลงเขื่อน นางไปหาหัวหน้าหมู่บ้าน หัวหน้าหมู่บ้านได้ยินว่า
นางเป็นคนที่มาจากเมืองเป่ย์เหยียนสีหน้าก็หวาดกลัว คิดว่าจะ
มาเก็บภาษีอีก สุดท้ายฟังจบว่านางต้องการขอที่พักจึงถอนหายใจยาวๆ
ออกมา พานางไปในบ้านตระกูลเกษตรกรที่ค่อนข้างมี
ฐานะตระกูลหนึ่ง อีจู่เทาหลังคากระเบื้อง ลานบ้านสองลาน ข้าง
ในข้างนอกสะอาด ในบ้านชนบทหาได้ยากยิ่ง

ไท่สื่อหลันเองไม่มีปัญหาด้านคุณภาพอยู่แล้ว กำลังจะเข้าประตู
ทันใดนั้นสายตาก็จ้องนิ่ง

บนถนนเส้นเล็กในหมู่บ้าน จ้าวสื่อชานเดินมา จึงไท่หลันขี้อยู่
บนคอเขา โบกมือยิ้มแย้มให้แม่แม

“ไม่ใช่ว่าไม่อนุญาตให้เจ้ามาหรือ”

“สื่อชานพาข้ามา” จึงไท่หลันหัวเราะคิกคัก “สื่อชานพาข้ามา”

จ้าวสื่อชานเอียงใบหน้าด้านข้างครึ่งหนึ่ง ยิ้มอย่างขมขื่น

ไท่สื่อหลันจ้องมองเข้า

“เขาบอกว่า...” จ้าวสื่อชานกล่าวอย่างเชื่องช้า “จะพาเขา มา หรือ
จะตาย”

ครูใหญ่ไท่สื่อหลั่นหันหลังเงียบๆ บางครั้งการสั่งสอนเด็กมี
ประสิทธิผลมากเกินไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดี

ชั่วพริบตามองเห็นเด็กน้อยที่ยิ้มอย่างไม่ได้คิดอะไรนั้น นาง
ผีเท้าถอยกลับ หันตัวไปชี้กระท่อมข้างบ้าน “นั่นคือบ้านผู้ใด
พวกข้าจะอยู่ที่บ้านหลังนั้น”

หัวหน้าหมู่บ้านตกตะลึง “ตาเฒ่าสามกวางทั้งบ้านโง่เขลาเบา
ปัญญา แปดคนไม่สมประกอบห้า ยากจนจนไม่มีข้าวค้างคืน จะ
กล้าต้อนรับท่านผู้ใหญ่นี่สามสี่ท่านได้อย่างไร”

“กำลังดี” ไท่สื่อหลั่นกล่าว

ตาเฒ่าสามกวางทั้งบ้านโง่เขลาเบาปัญญาจริงๆ ทั้งบ้านไม่สม
ประกอบ บิดาตาเฒ่าสามกวางเป็นใบ้ มารดาตาบอด ตาเฒ่าสาม
กวางเองก็ตาบอด ภรรยาเป็นคนโง่เขลา บุตรและบุตรธิดาคน คน
หนึ่งตาบอด คนหนึ่งเป็นใบ้ มีเพียงสองคนร่างกายสมบูรณ์

ในบ้านมีรอยรั่วสี่ด้าน เครื่องใช้ที่ดูได้มาตรฐานสักชิ้นล้วนไม่มี
เตาที่ตนเองก่ออิฐข้างบน ใช้พลั่วทำเป็นหม้อ เตียงเป็นแผ่นไม้
รองด้วยโคลนอิฐ ฝนตกหนักติดต่อกันหลายวัน หยดน้ำต่างก็
ถึงใต้เตียงอย่างรวดเร็ว ใฝ่ฝ้ายสีดำที่ไม่เป็นรูปเป็นร่างครึ่งเตียง
เลือนน้ำมัน ชุ่มน้ำ ทำให้คนมองแล้วอึดอัดใจ

จึงไท่หลั่นพอเข้ามา ปากก็เปิดกว้าง ในแวตาทেমไปด้วยความ
ไม่เชื่อ...หา! นี่คือนิที่อยู่ของคนหรือ

ทันใดนั้นเขาริบบิดปาก เพราะว่ากลิ่นเหม็นฉุนที่อยากจะดมพลัน
ไชยเข้าไปในปลายจมูก ไชยจนเขาน้ำตาเอ่อล้นขึ้นมา อยาก
อาเจียน

แต่เขาไม่กล้าอาเจียน รู้รางๆ หากว่าอาเจียนออกมา แม่แม่ต้อง
ไม่ชอบแน่

“เจ้าอยากตามออกมา ก็ต้องตามข้ามาอยู่ที่นี่” ไท่สื่อหลันมอง
ดวงตาเขา “ไม่อนุญาตให้บ่นลำบากบ่นเหนื่อย เจ้าเป็นผู้ชาย
ต้องรับผิดชอบต่อทุกเรื่องของตน”

จึงไท่หลันล้งเลเล็กน้อย เสียง “อืม” ดังขึ้นแผ่วเบาคราหนึ่ง

“ที่แห่งนี้เขาอยู่ได้ที่ไหนกัน ติดโรคขึ้นมาจะอย่างไร” จ้าวสื่อ
ซานมองครอครบแล้วแปลกประหลาดนั้นปราดหนึ่ง ตัวสั่นเต็ม “ไม่
ได้ๆ”

“เจ้าเป็นบิดาเขาริ”

จ้าวสื่อซานใบหน้าตกใจลั่นขาวซีด “เจ้าบ้าไปแล้ว คำพูดนี้เจ้า
ยังกล้าพูด...”

“เจ้าเป็นสามีข้าริ”

“โอ้ยยย...” จ้าวสื่อซานกุมศีรษะ ยอมจำนน “ข้ายอมเข้าคุกของ
ซีจวียิ่งดีกว่า...”

“นับว่ามีสติปัญญา รู้ตัวว่าไม่เหมาะสมกับข้า” ไท่สื่อหลันรับจึง

ไต่หลังเข้ามา “เช่นนั้นก็หุบปาก”

จ้าวสื่อชานก้มหน้าออกไปแล้ว

“จัดการวัตถุดิบ ซื่อของใช้ที่จำเป็น จะให้ดีเตรียมเรือลำหนึ่งมาด้วย” ไต่สื่อหลังมองดูบ้านหลังนี้ที่แท้จริงแล้วไม่มีที่ให้อยู่ ตะโกนกับแผ่นหลังอันเชื่องซึมของจ้าวสื่อชานคราหนึ่ง

แผ่นหลังของจ้าวสื่อชานกระตุกเล็กน้อย กัดฟันกรอดเดินไปเงียบๆ

ทั้งครอบครัวของตาเฒ่าสามกวาง หดอยู่ที่มุมขอบเตียงอย่างหวาดกลัว ไม่รู้ว่าควรต้อนรับแขกเช่นไร เหล่าหญิงสาวไม่กล้าเงยหน้า ใช้ใฝ่ฝ่ายห่อไปยังร่างกายที่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งแน่น

มีเพียงเงาคนเล็กๆ สายหนึ่ง ม้วนใฝ่ฝ่ายครึ่งเตียงลุกขึ้นยืน ใช้พละกำลังอย่างยิ่งใหญ่จุดไฟ ตักน้ำจากในโอ่งน้ำที่แตกรั่วใต้ชายคา ใช้พลั่วหม้อจุดไฟ เอาชามเคลือบสีดำสกปรกที่มีเพียงหนึ่งเดียวบนโต๊ะชามหนึ่งมาล้างแล้วล้างอีกก่อน จึงจะคว่ำน้ำครึ่งชาม ยกเข้ามาอย่างระมัดระวัง

“น้องชาย ดื่มน้ำ”

เสียงอ่อนโยนหวานใส เพียงได้ยินรูปุมบนทั่วทั้งตัวคนลั่น เหมือนกับว่าขยายออกเล็กน้อยอย่างมีความสุข

ไต่สื่อหลังจุดไฟตะเกียงน้ำมันที่หมักหมมขี้เถ้าหนาๆ ชั่วแวบเดียวบุคคลต่ำต้อยตรงหน้าพลันสว่างขึ้นมาทันที

หงส์ทองบินออกจากรังไก่ ตระกูลยากจนให้กำเนิดสาวงาม ไม่เคยคิดมาก่อนในบ้านทรุดโทรมที่สกปรกยากจนเกิดจะอธิบาย เช่นนี้ยังสามารถมองเห็นความสวยงามเช่นนี้ได้

แม่นางน้อยไม่เกินห้าหกขวบ ความสะอาดสะอ้านที่ยากจะมีในคนเนื้อตัวสกปรกหนึ่งกลุ่ม ใบหน้าเล็กๆ แม้ว่าจะมีสีหน้า อดอยากเล็กน้อย แต่ไม่มีคราบสกปรกเลยแม้แต่รอย จมูก งดงาม ริมฝีปากแดงอัมเอิบ คิ้วดำเข้ม ที่โดดเด่นเป็นพิเศษก็คือดวงตาหนึ่งคู่ ตาสองชั้นที่ชัดเจนอย่างยิ่ง หางตาก็ขึ้นเล็กน้อย ตาดำใหญ่กว่าคนทั่วไป งดงามสว่างสดใส ชำเลืองมอง เกิดประกาย อายุอ่อนเยาว์ ตอนที่มองคนตาใสแป่ว เคลื่อนไหว รวกับมีความสง่างามล้นเหลือ และหน้าผากเปิดกว้าง ปรางภู คิ้วที่แผ่ออกหนึ่งคู่

เด็กที่บ้านโกโรโกโสพิกลพิการแห่งนี้ให้กำเนิด ไม่นึกว่าหน้าตา สูงส่งดั่งงามทั้งใบหน้า ทำให้คนคล้อยคิดว่าใส่ทาร์กผิดครรภ์

“เด็กน้อยผู้นี้ชะตาไม่ดี” หัวหน้าหมู่บ้านถอนหายใจอยู่ข้างหลัง พวกนาง “รูปร่างลักษณะนี้ เกิดในตระกูลผู้ใดไม่ใช้ว่าชะตาชีวิต ดั่งมุกดั่งหยก กลับบังเอิญร่วงลงมาที่ตระกูลตาเฒ่าสามกวาง มี นิสัยที่ดีมีใบหน้าที่งาม แต่กลับไม่มีดวงตาที่ดีหนึ่งคู่...ข้าโน้มน้าวตาเฒ่าสามกวางหลายต่อหลายครั้ง นำเด็กน้อยผู้นี้ขายไป ให้นางอยู่ในที่ที่ดี หนึ่งครอบครัวก็ต้องใช้ชีวิตเช่นกัน แต่เขาดี้อ รันไม่ยินยอม...”

เด็กหญิงผู้นี้ตาบอดรี ดวงตาคู่หนึ่งทิ้งดงามเพียงนี้ คาดไม่ถึงว่าตาบอด

มองการกระทำทั้งหลายของนางไม่ตกหล่นแม้แต่หน่อย จิ้งไท่
หลั่นเพียงแค่เปิดปากว่าอีมคราหนึ่ง นางก็รู้ว่านี่คือน้องชาย
ทิศทางที่ส่งน้ำไม่ผิดเลยสักนิด เด็กน้อยที่ปฏิภาณเฉียบแหลม
เช่นนี้ ไม่นึกว่าจะเป็นคนตาบอด

จิ้งไท่หลั่นยังไม่เข้าใจความหมายของหัวหน้าหมู่บ้าน มองเด็กผู้
หญิงตัวน้อยดวงตาทั้งสองเปล่งประกาย หัวเราะคิกคักไปรับน้ำ
ของนาง “ดี...ดี...”

อุ้งมือนั้นของเขาไหนเลยจะจับขามได้ ไท่สือหลั่นยื่นมือ
ประคองไปข้างขามใบใหญ่ให้เขา หมาป่าตัวน้อยมองเด็กหญิง
ตัวเล็กตาไม่กะพริบ ชวนคุยไปพลางดื่มน้ำอย่างระมัดระวังหนึ่ง
อีกไปพลาง หลังจากนั้นส่งเสียง ‘เอือก’ คราหนึ่ง

โดนลากแล้ว...

“น้องชายดื่มข้าหน้อย” แม่หนางน้อยคนนั้นกล่าวเสียงเบา ก้มตัว
ลง ยื่นปากเล็กๆ ขึ้นเป่าให้เขา

จิ้งไท่หลั่นมองนางอย่างเช่ซำ จู่ๆ ก็ยื่นอุ้งมือออกไป คว้ามือกุม
ใบหน้าของแม่หนางน้อย ไม่ฟังคำต่อต้าน “ແ່ບຸຸ”

น้ำลายไหลเต็มปาก...

แม่หนางน้อยอายุยังเล็ก ไม่รู้เรื่องเป็นอายุ ยิ้มอ่อนโยนลูบใบหน้า
ไปมา เช็ดน้ำลายออกไป กล่าว “น้องชายหอมมาก”

จึงไท่หลั่นพลันยืมจนเห็นฟันไม่เห็นตาทันที...

ไท่สื้อหลั่นกอดอก เจียบๆ มองเขา เร็วเพียงนี้ก็เปลี่ยนมารักคนอื่นแล้วหรือ มีภรรยาแล้วลืมนแม่เป็นยอดาสิชั่วนิรันดร์จริงๆ

จึงไท่หลั่นไหนเลยจะรู้ว่าไท่สื้อหลั่นชั่วพริบตา ก็ทำการตัดสินใจที่ไม่สุภาพเช่นนี้ไปแล้ว เขาเพียงแค่ว่ารู้สึกชอบโดยสัญชาตญาณ เหล่าหญิงสาวทั้งหมดที่เขาเคยพบต่างก็เป็นผู้หญิงที่โตเป็นผู้ใหญ่ พบกับไท่สื้อหลั่นก็ยิ่งเป็นนักรบหน้าตายในความเป็นผู้หญิงที่โตเป็นผู้ใหญ่ ท่าทีที่คนเหล่านี้มีต่อเขา ไม่เคารพนับถือก็ยังคงแสดงความนับถือจากที่ไกลๆ ไท่สื้อหลั่นแม้ว่าจะดี แต่อย่างไรเสียด้วยนิสัยที่ค่อนข้างแข็งกระด้างมีความคิดเป็นของตนเอง แต่แม่นางน้อยที่อายุเท่านั้นทั้งอ่อนช้อยงดงามเอาใจใส่ดูแลเข้ามาใกล้ สำหรับเขาก็เหมือนว่าพบกับแอ่งน้ำกลางทะเลทรายในชั่วพริบตา ทั้งแปลกใจและดีใจในโลกใบใหม่อันไม่มีที่สิ้นสุดนี้

ก่อนหน้าเขาเองก็พบเห็นแม่นางน้อยไม่กี่นางมาก่อน ล้วนฐานะสูงส่ง จึงไท่หลั่นไม่สนใจ แต่กับคนนี้ น่ารักธรรมดา เพียงเด็กน้อยมองก็รู้สึกสนใจอย่างยิ่ง

ตอนที่ 62-2 มีภรรยาแล้วลืมนแม่

“ไปข้างล่าง...ไปข้างล่าง...อ่าๆ” เด็กน้อยไม่รังเกียจกลิ่นเหม็นแล้ว และก็ไม่ได้รังเกียจความยากจนแล้วเช่นกัน กอดต้นขาไท่สื้อหลั่นไม่ไปไหน

ไท่สื้อหลั่นตบศีรษะเขาเบาๆ “ไม่เสียใจภายหลังก็ได้แล้ว” ให้

เงินทองแดงหนึ่งพวงแก่หัวหน้าหมู่บ้าน ให้เขาช่วยจัดการนำอาหารมา ทั้งบ้านตาเฒ่าสามกวาตอนนี้อาการหวาดกลัวในตอนแรกหายไปแล้ว ลูกขึ้นเริ่มทำอาหารเข้าแล้วเช่นกัน อาหารเข้าเรียบง่ายอย่างยิ่ง ข้าวโพดบดที่เริ่มจะดำแล้ว

อาหารเข้าเป็นแม่นางน้อยที่เชื่อว่าเสียอึ้งทำเช่นเคย น้องชายหนึ่งคนน้องสาวหนึ่งคนของนางถึงแม้ว่าร่างกายสมบูรณ์ แต่อายุน้อยเกินไป นางเพียงแค่นกขบ รับผิดชอบงานบ้านส่วนใหญ่ได้แล้ว

จึงไท่หลันตั้งแต่เห็นเสียอึ้งก็ติดนางอมแกม ไท่สือหลันเองก็ไม่สนใจเช่นกัน นางพาจึงไท่หลันเข้ามาที่นี่ก็เพื่ออยากให้เขาเห็น ในภูมิหลังที่บ้านเรือนสวยงามหรูหราทำอาหารรสเลิศ เสื้อผ้าดีๆ เหล่านั้น มีความลำบากยากจนที่ยากจะจินตนาการมากมาย

เสียอึ้งเอาแป้งข้าวโพดมาทำข้าว จึงไท่หลันก็ไปช่วย เสียอึ้งตักออกมาครึ่งช้อน และเทลงไปเล็กน้อยอย่างระมัดระวัง จึงไท่หลันกุมศีรษะ ดึงเอาช้อนใหญ่หนึ่งคัน หัวเราะคิกคักตักออกมาหนึ่งช้อนใหญ่ เอาให้เสียอึ้งราวกับมอบสิ่งของล้ำค่า

เสียอึ้งคลำช้อน หัวเราะ “น้องชาย ไม่ต้องเยอะเพียงนั้น”

จึงไท่หลันวางช้อนลงอย่างฉงนใจ แต่เขาคิดว่าเยอะเพียงนี้ก็ไม่พอกินเช่นกัน

เสียอึ้งต้มน้ำ จึงไท่หลันก็ก่อไฟให้นาง ก้มหน้าใกล้พื้นกระดกกันเล็กน้อย ออกแรงเป่า เป่าจนหน้าทั้งใบดำซีดๆ เป่าไม่กี่ครั้งไฟ

ลูกแล้วก็อดอีก แม่ nang น้อยอารมณ์ดี ไม่พูดสักประโยค เพียงแค่สอนซ้ำๆ “น้องชาย เบาหน้อย...น้องชาย ตอนนี้ไม่ต้องเป่าได้แล้ว...”

เสียวอึ้งคนแป้งข้าวโพดในหม้อให้เข้ากัน จึงไต่หั่นก็ยืนอยู่บนม้านั่งผูกพันเช่นกัน หยิบช้อนคนเอาๆ อย่างทุ้มสุดแรง แป้งข้าวโพดกระเซ็นออกมา ตกลงบนใบหน้าเสียวอึ้ง นางรีบใช้มือปาด ชิมเล็กน้อย จึงไต่หั่นมองบนใบหน้านางที่ถูกลาวกรอยแดงปรากฏออกมาอย่างตกตะลึง “พี่สาว...เจ็บ...”

“ไม่เจ็บ...” แม่ nang น้องแสนฉลาดผู้นี้เข้าใจความหมายเขา เสียงอ่อนโยนยิ้ม “แป้งข้าวโพดน้อย อืม ไม่อาจสิ้นเปลือง”

“แมแม...” จึงไต่หั่นเหมือนว่าเข้าใจอยู่บ้าง ทั้งเหมือนว่าไม่เข้าใจ หันหน้ามองหาไต่หั่น

“นี่เป็นชีวิตของชาวบ้าน อาจจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่มีหลายต่อหลายคนเหมือนกันพวกนาง หลายคนอาจจะลำบากมากกว่าพวกนาง” ไต่หั่นกล่าว “จึงไต่หั่น ไม่ต้องเชื่อที่เหล่าขุนนางพวกนั้นบอกเจ้า ที่ใดผลเก็บเกี่ยวดี ที่ใดสงบสุข ที่ใดชาวบ้านสันติแข็งแรง ทั้งหมดดั่งใน ที่ที่เจ้ามองไม่เห็น ล้วนมีความยากลำบากที่เจ้าจินตนาการไม่ถึงเสมอ สิ่งหนึ่งที่รัฐต้องทำ ก็คือทำอย่างไรให้ชาวบ้านของเขาทานอิ่มห่มผ้านุ่นได้รับการศึกษา”

จึงไต่หั่นไม่ส่งเสียง มองดูนางและจึงมองไต่หั่นอีกครั้ง จู่ๆ กัดนิ้วมือทั้งห้ากล่าว “ผ่านวันคืนที่ดี”

ไท่สื่อหลั่นคิดที่เขาวางแผนนี้คือให้ชาวบ้านลั่นผ่านวันคืนที่ดี
หรือว่าวางแผนให้ผู้หญิงที่เขาชอบผ่านวันคืนที่ดีกัน

แบบไหนก็ได้หมด

แบบแรกเป็นนายที่ดี แบบหลังเป็นผู้ชายที่ดี ลั่นประสบความสำเร็จ

ข้าวเช้าเสร็จแล้ว ไม่มีโต๊ะ ทุกคนตักข้าวเล็กน้อยนั่งยองลงพื้น
ทาน เสียวอึ้งตักให้จิ้งไท่หลั่นและไท่สื่อหลั่นก่อน มองแป้ง
ข้าวโพดสีเหลืองไม่ออก มีวัตถุหนาเท่านิ้วมือสีดำหนึ่งแท่ง รูป
ร่างและรสชาติลั่นไม่กล้าเียนยอ...ไซเท้าแห่งรี

จิ้งไท่หลั่นกอดขาม ทิมทะมินไม่รู้ว่าทานอย่างไร กระเพาะที่
เคยชินกับอาหารล้ำค่าเลิศรส ที่จริงแล้วไม่มีทางจะเกิดความ
สนใจต่ออาหารที่ไม่มีสีกลิ่นหอมชนิดนี้เลยแม้แต่น้อย ตรง
ข้ามเขา ภรรยาโง่เขลาตีมืออื่นๆ อยู่ ไม่ก็คำก็ตีมือเกลี้ยงขาม พลัน
แลบลิ้นออกมาเลียข้างขามทันที ตวัดแล้วตวัดอีก หมุนอย่าง
ว่องไวรวดเร็ว แป้งข้าวโพดหยดลงเล็กน้อยข้างขาม ถูกลิ้นเซ็ด
จนสะอาดสะอ้าน

จิ้งไท่หลั่นมองนิ่ง

“น้อยชาย ทานสิ...” เสียวอึ้งถือขามไม้เล็กใบหนึ่ง ในขามมี
เพียงแป้งข้าวโพดน้อยๆ ยิ้มอ่อนโยนแรงจิ้งไท่หลั่น

จิ้งไท่หลั่นตีมือข้าวโพดหนึ่งคำอย่างเฉื่อยชา หน้าเล็กน้อยเป็น
ขาลาเปาทันที ใจลอยอยู่นาน ทั้งยังลองกัดไซเท้าแห่งหนึ่งคำ

รสชาติเค็มขมแปลกประหลาดกลุ่มหนึ่งชั่วพริบตาอบอวลอยู่ในช่องปาก ดวงตาเขามองตรง ส่งเสียง ‘แหะ’ คราหนึ่งเร่งรีบคายออกมา

คายเสร็จก็รู้ว่าเสียแล้ว รีบมองไต้สื่อหลัน ไต้สื่อหลันนี้มือชี้ขาม “เจ้ารู้แล้วหรือยัง นอกจากเจ้าและข้า คนอื่นล้วนไม่มีไซเท้าแห่ง”

จึงไต้หลันชะโงกหามอง พบว่าไม่มีจริงๆ ในดวงตาโตดำสนิทเต็มไปด้วยความงุนงงไม่เข้าใจ “เป็นเพราะว่าท่านยาก ดังนั้นคนอื่นล้วนไม่กินใช่หรือไม่” เขากะดกปากขึ้น เริ่มกระทืบเท้า “น่ารังเกียจ! น่ารังเกียจ!”

“น้องชายไม่ชอบทาน เช่นนั้นให้ข้าเถิด” เสี่ยวอึ้งยิ้มอย่างรีบร้อน คีบไซเท้าแห่งนั้นมา ใส่เข้าไปในปากน้องชายที่ตาทั้งสองเป็นประกายอย่างระมัดระวัง เด็กคนนั้นเคี้ยวอย่างไวยิ่ง ใบหน้าทั้งใบมีความสุข

จึงไต้หลันทิ่มอีกครั้ง

“นี่เป็นของอร่อยของพวกเขา เข้าใจหรือไม่” ไต้สื่อหลันกล่าวเบาๆ “เจ้าสิ้นเปลืองอาหารอร่อยของคนอื่น เอาของตนเองมาชดเชย”

หัวหน้าหมู่บ้านขณะนี้กำลังส่งหมันโถวเนื้อวัวแห้งจำนวนหนึ่งมา และยังมีขนมอบที่ตนเองนั่งจำนวนหนึ่ง จึงไต้หลันก้มหน้ากล่าวอย่างนุ่มเบา “ข้าไม่ทาน พี่สาวทาน”

เหล่าลูกๆ ของบ้านตาเฒ่าสามกวาร้องดีใจถลันเข้าไป แต่เสียวอึ้งกลับกำลังถามไถ่สื่อนั่นว่าทานได้หรือไม่ หลังจากได้รับคำตอบยืนยัน หยิบหมั้นโถวสองลูกให้พ่อแม่นางก่อน หลังจากนั้นหยิบเอาขนมมอบหนึ่งชิ้น นั่งลงข้างจึงไต่หัดที่ผงกศีรษะ

“น้องชาย...ทานขนม...”

“พี่สาวไม่ตำหนิข้าหรือ...”

“เจ้าไม่ได้ผิดนี่ ที่จริงแล้วไซ้เท้าแห้งไม่ร่อยจริงๆ...อ้อๆ แต่ว่าทานลงไปค่อนข้างอึดท้อง”

“ข้าเพียงแค...ข้าเพียงแค่รู้สึกดำๆ...น่ากลัว...”

“ดำๆ...อะไรคือดำ”

“อา...”

“น้องชาย ข้ามองไม่เห็น เจ้าบอกข้า อะไรคือดำ หัวหน้าหมู่บ้านบอก มองไม่เห็นก็คือดำ เป็นสีลักษณะนั้น...แต่ข้าได้ยืนยันว่ายังมีสีขาว สีเหลือง สีเขียว...”

“ใช่แล้ว ชุดที่ข้าสวมใส่อยู่นี้ก็คือสีเขียว มีด้านข้างสีเหลืองสวยงามมาก...เหตุใดเจ้ามองไม่เห็นเล่า”

“ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน มีบางคนเกิดมาก็เป็นเช่นนี้”

“มองไม่เห็นว่าเป็นรูปร่างแบบใดนะหรือ”

“ก็คือไม่มีรูปร่าง...สิ่งของทุกอย่างล้วนไม่มีรูปร่าง...พ่อ แม่ น้องชาย น้องสาว...ล้วนไม่มีรูปร่าง...”

“เจ้าร้องไห้หรือ...”

“เปล่า...ที่จริงแล้วไม่มีอะไรน้องชาย ข้ามองไม่เห็น แต่ข้าสัมผัสได้ อิม เสือสีเขียว แสบข้างสีเหลือง ใบหน้าของเจ้าแน่นอนว่าสีขาว ดูดีอย่างยิ่ง...”

“เช่นนั้นเจ้าลုပ်เยอะๆ...”

“ออ...”

ไท่สื่อหลันทันใดนั้นก้าวเท้าเร็วเดินออกไป

ฝนข้างนอกห้องหยุดลงชั่วคราวแล้ว ท้องฟ้าสดใสอย่างยิ่ง นางเงยหน้าสูดหายใจหนึ่งครั้ง ลึกๆ

“หัวหน้าหมู่บ้าน” นางกล่าวกับหัวหน้าหมู่บ้านที่เข้ามา “รบกวนท่านรวมคนในหมู่บ้าน ข้ามีวาจาจะต้องพูด เป็นคำสั่งของขุนนางเป่ย์เหยียน”

หัวหน้าหมู่บ้านตีระฆัง คนในหมู่บ้านก็รวมตัวกันมารวดเร็วอย่างยิ่ง ส่วนใหญ่เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง ที่แห่งนี้ถึงแม้ว่าเต็มไปด้วยนาหลุ่ม แต่คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่เป็นชาวนาเช่าที่ทำนา อีกทั้งเป่ย์เหยียนยังเป็นเมืองกองทัพทหาร ยังมีภาษีงบประมาณทางทหารมากมายชุดหนึ่ง ชาวบ้านตลอดทั้งปีหาเสบียงอาหารและเงิน

ทองแดงมาอย่างลำบากยากเข็ญ ส่วนใหญ่จะใช้ฉายาหนีไปแล้ว
ยากจะอบอุ่นและกินอิ่ม

“เชื่อนี่เหอะจะฟังแล้ว” ไทสี่อหลันไม่พูดพรวดทำเพลง “ทุกคน
เร่งรีบถอยไปบนภูเขา”

เหล่าชาวบ้านตกตะลึง ทันใดนั้นพลันระเบิดออก

“จะเป็นไปได้อย่างไร!”

“ไม่ได้กรรมัง ข้าวนาดำฤดูนี้ของข้าเพิ่งจะลงปลูก!”

“ฝนล้นไม่ตกแล้ว ฟังอันใดกัน”

“ก่อนหน้านี้ไม่กี่วันกรมท่าเรือไม่ใช่เพิ่งจะมาตรวจดูระดับน้ำหรือ
บอกว่าไม่เป็นอะไร ข้าวพริบตาจะเปลี่ยนไปได้อย่างไร”

“ดูระดับอันใดเล่า ไม่ไผ่คะเนระดับถูกดึงกลับบ้านพันเผาทั้งแล้ว
”

“เด็กผู้หญิงนี้เป็นคนของขุนนางรี ขุนนางมีผู้หญิงตั้งแต่เมื่อ
ไคร่กัน หรือว่าหลอกคนกรรมัง”

“อืมๆ หลอกคน ไป! ไป!”

ชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง พุดเองเออเองโบกมือ และเดินจากไปแล้ว
เช่นกัน

ทั้งช่วงเช้าวิ่งไปหมู่บ้านปากแม่น้ำสามแห่ง แทบทั้งหมดเป็นเช่นนี้ ช่วงเวลาครึ่งบ่าย ชูย่ากลับมาอย่างหายใจหอบ นำการวิเคราะห์ตัดสินของพยัคฆ์อัคคิมาแล้ว “ซานเถียน หมิงอัน จิ้น ลู่เหยว เซียนอัน หย่างอี รอบนอกเขื่อนห้าหมู่บ้าน ต้องถูกน้ำซัดอย่างแน่นอน ปาไปเฉียว ลิวโตว ซึ่งหลงใหลเป็นไปได้ว่าจะมีอันตราย แนะนำให้ย้ายขึ้นที่สูง หมู่บ้านทางตะวันตกของกระท่อมตระกูลเผิงสามารถไม่เคลื่อนย้ายได้”

แปดหมู่บ้านต่างจำเป็นต้องย้าย เกียวเนื่องไปถึงจำนวนคนพันคน

“หมู่บ้านไหนใหญ่ที่สุด”

“หมิงอัน”

“ไปหมิงอัน” ไท่สื่อหลันหันหลังกลับไปบ้านตาเต่าสามกวางกล่าวกับเสี่ยวอิ่ง “เสี่ยวอิ่ง เขื่อนอีเหอจะพังลงแล้ว วันนี้เจ้าไม่ว่าอย่างใดต้องย้ายคนในครอบครัวของเจ้าไปที่สูง พื้นที่สูงที่ราบหยางเจียที่ใกล้พวกเจ้าที่สุด ไปที่นั่น”

เสี่ยวอิ่งอ้าปากกว้างอย่างตกตะลึง คิดอยู่ครู่หนึ่งเงยบไม่ส่งเสียงเริ่มเก็บข้าวของ กล่าวกับพ่อนาง “พวกเราไปที่ราบหยางเจียหลีกเสี่ยงป้องกัน”

ทั้งหมู่บ้านต่างสงสัย ไม่มีใครยอมเชื่อ ไท่สื่อหลันชี้รอยแตกของเขื่อนให้เห็น ผู้มีสายตาเฉียบแหลมเหล่านั้นล้วนปฏิเสธไม่ยอมรับ แต่เด็กผู้หญิงตัวน้อยที่ตามอดผู้นี้กลับเชื่อในทันที

ไต้สือหลันมองนางเงียบๆ คล้ายว่ารู้สึกถึงสายตาของไต้สือหลัน เสียวอิงหันหน้ากลับ ยิ้มแย้ม “ข้ามองไม่เห็น แต่ข้าฟังได้ มีเสียงบางคนเหมือนว่ากำลังลอยมา วาจาที่พูดน้ำเสียงเป็นเทิดดั่งเมฆ นั้นล้วนไม่อาจจะเชื่อถือได้ บางคนไม่ได้พูดเยอะ แต่ว่าทุกๆ คำล้วนสะอาดอย่างยิ่ง ความรู้สึกที่มั่นคงอย่างมากเหมือน...” นางคิดว่าคำศัพท์ของตนเองไม่ค่อยงดงามจึงยิ้มอย่างละอาย “เหมือนรากไม้ มั่นคงอย่างยิ่ง”

คำพูดที่พูดออกมา ไม่สามารถสะอาดได้ สะอาดเป็นเพียงความรู้สึกที่คนคนหนึ่งส่งเข้ามา โลกของหญิงตาบอดเพราะว่าดำมืดแต่บริสุทธิ์ กลับยิ่งเพิ่มแสงสว่างที่ซุกซ่อนของการแยกแยะในแต่ละคำเสียด้วยซ้ำไป

ไต้สือหลันพยักหน้า ไปอ้อมจึงไต้หลัน แต่จึงไต้หลันกลับไม่ยอมเดิม ดึงชายเสื้อของเสียวอิง “ข้าจะให้พวกเจ้าดู...ดูพวกเขาย้ายบ้าน...”

จ้าวสือซานที่เพิ่งเข้าประตูทำเสียง ‘เอือก’ คราหนึ่ง

ไต้สือหลันมองดูลูกชายครึ่งทางของนาง ชัดเจนว่าตนเองอาลัยอาวรณ์หญิงงาม ดึงดันพูดอย่างยุติธรรมเข้มงวด ก่อนหน้าเหตุใดจึงไม่รู้สึกถึงความเจ้าเล่ห์นี้

“ยกให้เจ้าแล้ว จักต้องดูแลให้ดี” นางพยักหน้าอย่างรีบร้อนให้จ้าวสือซาน หันหลังเดินไป จ้าวสือซานอ้าปากกว้าง คิดอยากจะเอ่ยว่าคราหนึ่งบอกนาง นางเดินไปไกลก่อนแล้ว

‘ฮึย’ จ้าวสือซานส่งเสียงไม่พอใจจากในอู่ก้อออกมาครั้งหนึ่ง

ตอนที่ 62-3 มีภรรยาแล้วลืมแม่

“ฝนตกหนักเกือบหนึ่งเดือน เปื่อนอีเหออยู่ในภาวะอันตราย!
เหล่าพี่น้องในหมู่บ้านเร่งรีบย้ายหนีไป!”

“หมิงอัน จิ้นส่นเหวย เซียนอัน หย่างอี ห้าหมู่บ้านรอบนอก
เปื่อนน้ำซัดแน่นอน! คินนี้ไม่กี่พรุ่งนี้!”

“ข้าเป็นผู้ช่วยนายอำเภอเมืองเป่ยเหยียน เปื่อนอีเหอจะพัง
ทลาย! เร่งรีบย้ายหนี!”

หญิงสาวที่ไม่ชอบพูดจาสองนาง คอตะโกนเสียงแหบแห้งแล้ว
แต่กลับไม่มีชาวบ้านย้ายที่ เปื่อนที่ปีที่แล้วเพิ่งจะเสริมความแข็งแรง
ทำให้ชาวบ้านหลับหูหลับตา ใครก็ไม่เชื่อว่าเปื่อนใหม่จะพัง
ทลายได้ ตอนนี้เป็นฤดูกาลหว่านพืชฤดูใบไม้ผลิ แต่ละบ้านต่าง
ก็กำลังเร่งรีบเพาะปลูก ใครจะยอมทิ้งเรื่องสำคัญนี้ได้ลงเพื่อข่าว
ลือที่แหวกหญ้าให้งูเห่าออกจากบ้านพาเด็กและคนชราไปด้วย
กันเล่า

จิตใต้สำนึกของผู้คนต่างก็ปฏิเสธภัยพิบัติที่ใกล้เข้ามา นิสัย
เกียจคร้ายเฉื่อยชาในช่วงเวลานี้แสดงออกมาอย่างเห็นได้ชัด
และยังมีคนที่พบว่าเปื่อนปรากฏรอยแตกจริง ไปถามหัวหน้า
หมู่บ้านและผู้ดูแลเรื่องภายในอย่างเป็นกังวลแต่หัวหน้าหมู่บ้าน
กลับกล่าว “พวกเราเองก็ไปถามในเมืองมาแล้ว เสนาใหญ่จิ้นที่
จัดการท่าเรือบอกว่า ผู้หญิงสองคนนั้นเป็นคนบ้า ปลุกปั่นจิตใจ
ประชาชนสร้างความหวาดหวั่นไม่รู้คิดจะทำอันใด ประกาศ
ราชการจากท่าเรือและเมืองเป่ยเหยียน พวกเขาเองก็ไม่พบ

ปัญหาใดๆ”

การแอบโค่นล้มเช่นนี้ของขุนนางเมืองเป่ยเหยียนทำให้การโยกย้ายเปลี่ยนเป็นเรื่องที่ยิ่งเป็นไปไม่ได้ แต่เมื่อถึงช่วงเวลากลางวันฝนก็ตกลงมาอีก ครั้งนี้ไม่ใช่พายุฝน ยังคงเป็นฝนที่ตกติดต่อกันไม่ขาดสายเช่นนั้น หรือว่าฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้คนกังวลใจจะอยู่ในเม็ดฝนที่หยดลง

ในนา ที่ควรจะดำต้นกล้าก็ยังคงดำต้นกล้า ทำให้ดำต้นกล้าล่าช้า กระทบการเก็บเกี่ยว เสบียงอาหารปลายปีก็ส่งไม่ได้ ในมุมมองชาวบ้านนี่จึงเป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับชะตาชีวิตคน

ไท่สื่อหลันยืนอยู่ตรงปากหมู่บ้านของหมู่บ้านหมิงอัน มองชาวบ้านที่ไปๆ มาๆ ไม่สนใจนาง ทันใดนั้นกล่าว “ซูย่า แสดงตำเงินเป็นหรือไม่”

“เอ๋”

“เมื่อก่อนเจ้าขายศิลปะทั่วยุทธภพ น่าจะเคยเห็น” ไท่สื่อหลันกล่าว “มาหนึ่งท่อน”

“อา...”

“เจ้าเคยพูดว่าจะฟังข้า”

“...”

ครูใหญ่ซูย่าความหนาหน้ากาลิงที่จึงไท่หลันเล่นจนเบื่อใบหนึ่ง

ออกมาจากในเอา สามไปบนหน้า

“โ๊ะโ๊ะ...”

หนึ่งเสียงร้องสั้นสะเทือนฟ้าดิน เหล่าคนในหมู่บ้านงงงันหัน
หน้ากลับมา

ไต้สื่อหลันเกือบจะสะดุดคราหนึ่ง ก่อนหน้าไม่มีการแสดงอัน
โดดเด่น ชั่วแวบเดียวทำให้คนหันมาสนใจ!

“ภัยใหญ่อยู่ตรงหน้า ไต้หลันมืดมิด อาทิตยจันทรารัไรแสง โคลน
คลื่นเทียมฟ้า มีข้าเทพสตรี เห็นใจประชา โดดเดี่ยวลำบาก
หญิงบริสุทธิ์ลงจุติ ปลดปล่อยมวลประชา ดินโคลนโหมมา
ความวอดวายริเริ่ม หญิงบริสุทธิ์เมื่อปรากฏ พลันสร้างยุค
รุ่งเรือง บ้านเกิดว่างเปล่า พ่อแม่ไร้ชีวิต หญิงบริสุทธิ์มาถึง
สรรพสิ่งเกิดใหม่อีกครั้ง! ภัยน้ำท่วมเหือดแห้ง ตะวันจันทรามี
สุข ต้นชิงกงสูงเด่น เทพธิดาบังเกิด! ภูเขาแม่น้ำปกคลุมผืนดิน
ตะวันจันทราเปิดฟ้ากว้างพร้อมกันอีกครั้ง!”

ซูย่าใส่หน้ากากกลิ้ง ริ้งไปบนหินใหญ่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ลำคอ
ที่แหบแห้งร้องคำสอนศาสนาอันลึกซึ้งของพื้นเมือง ลำคองนาง
ถูกทำลาย เสียงเฉื่อยชา ร้องคำสอนนี้ขึ้นมาไม่รู้สึกตลกขบขัน
กลับมาไปด้วยความลึกซึ้งเข้มข้นชนิดหนึ่ง ดึกดำบรรพ์เหนือ
กาลเวลา

ไต้สื่อหลันคิด หากว่าอนาคตถูกบีบคั้นจนไปต่อไม่ได้จริงๆ พาชู
ย่าแฝงกายปิดหน้าไปทั่วสารทิศก็น่าจะสามารถผ่านไปไม่ได้ไม่เลว
เช่นกัน

ทันใดนั้นนางไปยังใต้หินดำ นั่งลงขัดสมาธิ หลับตา ตั้ง
พระพุทธรูปสง่างาม

เหล่าคนในหมู่บ้านพากันหยุดฝีเท้า มองเข้ามาอย่างงุนงง ชูย่า
ชูกระปุกที่ทิ้งไว้บนพื้นใบหนึ่งขึ้นมา กระแทกไปบนพื้นครึ่งหนึ่ง
เสียงดังพลั้ง

กระปุกแตกละเอียดข้างหน้าเข้าไต้สื่อหลัน

“เทพธิดาศักดิ์สิทธิ์...” ชูย่าลากคอยาว ตะโกนฉายนามที่นาง
เพิ่งจะไม้ออกมา

ไต้สื่อหลันดึงผ้าหนึ่งผืนออกมา ปิดไปบนเศษกระปุกแตก มือ
กดบนผ้า

ชาวไร่ชาวนาล้อมเข้ามาอย่างรวดเร็ว สองตาเป็นประกาย

“นางกำลังเล่นกระปุกแทงมือไม่เจ็บ! ข้าเคยเห็นกลที่ทุกหนทุก
แห่งเล่นมาแล้ว!”

“ไม่ใช่ เป็นมือเดียวดันพื้นผ่านกระปุกแตก!”

“จะโยนส่วนที่แตกเล่นกายกรรมกระมัง”

“เปลี่ยนกระปุกเป็นนกน้อย!”

“หากเปลี่ยนเป็นแม่นางรูปงามออกมาข้าก็จะเชื่อเจ้า!”

ถกเถียงกันแข็งขัน เสียงหัวเราะหยอกเล่น

ทว่าเสียงหัวเราะค่อยๆ หายไปหมดแล้ว

ใต้ผ้าสีฟ้า วัตถุของชิ้นหนึ่งค่อยๆ หนุนขึ้น รูปร่างนั้น ราวกับว่า
เป็นกระดูก

ชายชราในหมู่บ้านคนหนึ่ง เดิมทีให้คนประคองมาดูความคึกคัก
ตอนที่ซูย่ากระทุ้งกระดูกแตก ใบหน้าเขาเหยียดหยาม ตอนที่
มือไท่ลือหลั่นกดอยู่บนผ้า เขาประหลาดใจเล็กน้อย แต่ก็ไม่ได้
เคลื่อนไหวอะไร ตลอดจนใต้ผ้านั้นหนุนขึ้นช้าๆ ทันใดนั้นเขาแว
ตาเป็นประกายแวบหนึ่ง

“ไม่ใช่กระมัง...กระดูกกลับมาหรือ”

“มายากล! วิธีการบดบังสายตา! ข้าเคยได้ยินมาก่อน!”

“ข้างล่างสิ่งนั้นมีเล่ห์กล พวกเรานี้อาจเป็นความจริง! เมื่อครูเจ้า
ยังเคยฉีอยู่ตรงนี้เลย!”

“อย่าทะเลาะ! พอแล้ว!”

เสียงฝีเท้าดังคราหนึ่งไท่ลือหลั่นเปิดผ้าฟ้าออก

“โอหยา...” เหล่าชาวบ้านร้องตกใจลากยาว ลมหายใจที่ต่ำและ
ลึกลับเวียนออกมา

ชายชราที่ประคองออก เกร็งฝ่าเท้าเข้ามา หยิบกระปุก
มองดูอย่างละเอียด แวตาดเล็กลงทันที

กระปุกที่เขาทิ้งกับมือเมื่อเข้าใบนี้ ก็คือกระปุกที่เขาใช้มาสวม
ปีใบนั้น บนปากกระปุกปากบิ่นที่กระทบแตกในความไม่ตั้งใจ
ของเขายังคงอยู่ ส่วนประกอบไม่ขาดเลยแม้แต่น้อย

เขาเห็นการเล่นกลทั่วทุกหนทุกแห่งจนเคยชิน เมื่อก่อนลักษณะ
นี้ส่วนใหญ่เป็นการแทนที่ของจริงด้วยของปลอม กระปุกที่ ‘คืน
สภาพ’ นั้นจะไม่ใช้ใบเดิม ทั้งยังต้องใช้อุปกรณ์แสดง แต่ที่นั้ง
ลงที่ใดตามใจชอบอย่างนี้ มือไม่ยับยั้งท่าทางใดๆ ก็สามารถหยิบ
กระปุกใบเดิมออกมาได้ เขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“เทพธิดา...” เขามองตรง พิมพ์กล่าว

ไทม์สือหล่นหลุดตา ในที่สุดก็พบกับผู้มีความรู้ หากคิดว่าเป็นการ
เล่นกลสะกิดยุ่งยากแล้ว

ดูท่าแล้วชายชราผู้นี้มีอำนาจชื่อเสียงยิ่งนัก ทุกคนฟังเขาเอ่ย
ปาก สีหน้าสงสัยหยุดลงทันที ต่างอ้าปากกว้างมองไทม์สือหล่น

“เทพธิดายินดีต้อนรับ พลังและความเมตตาของพระเจ้า!” ซูย่า
เริ่มแสดงตำแหน่งทันที “ข้ารอถวายพระราชโองการท่านเทพธิดา
ประกาศชัดแจ้งเป็นพิเศษแก่ชาวบ้านหมู่บ้านหมิงอัน เทพ
สวรรค์ทรงพิโรธ ไม่วันนี้ก็พรุ่งนี้ อีเหอต้องพังทลาย! หมิงอัน
แห่งนี้คนดีมากมาย ไม่ยุ่งเกี่ยวกับความชั่วร้าย เทพธิดาจึง
เมตตา แจ้งให้ทราบพิเศษ ชาวบ้านทุกท่านจะไม่ปฏิบัติตามคำ
สั่งพระราชโองการเทพธิดาไม่ได้! มิเช่นนั้นต้องได้รับภัยพิบัติ

สืบทอดต่อเนื่อง!”

“อื๋เฮอ...” ชายชราเงยหน้ามองไต้สือหลัน “จ๊กพังทลายลงจริงๆ หรือ...”

ไต้สือหลันเบิกตาโต ชายชราประจันเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลของนาง สั่นสะท้านเล็กน้อย

“ครั้งสุดท้าย” ไต้สือหลันลุกขึ้นยืน “เชื่อไม่เชื่อ...เป็นตายอยู่ที่คน”

นางได้พยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว หากว่าฝ่ายตรงข้ามดื้อดึงไม่เปลี่ยน นางเองก็ไม่สามารถเป็นเทพธิดาคูกเข่าร้องขอความเชื่อใจฝ่ายตรงข้ามได้

“เชื่อข้า ที่บาดเจ็บอาจจะเป็นผื่นนาถดูนี้ ไม่เชื่อข้า ที่ตายกลับอาจจะเป็นชีวิตคนนับไม่ถ้วนก็ได้” นางกล่าวเบาๆ “อะไรหนักอะไรเบา ตนเลือกเอง”

ยื่นมือเอากะปุกโยนทิ้งไป กล่าวกับซูย่า “ไปเถิด”

คนในหมู่บ้านเจียบสังกัด มองหญิงสาวสองคนตัวไม่สั้น ไม่เหลืออกตาขาว การแสดงต่าเงินจบบอย่างสงบนิ่ง เดินออกจากกลุ่มคน

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ในใจจู่ๆ ก็หนาวสั่น

ไต้สือหลันเดินออกไปเจ็ดแปดก้าว ได้ยินชายชราผู้นั้นเรียก

เสียงสูง “เหล่าพี่น้องชาวบ้าน นี่คือผู้วิเศษ! ต้องสืบทอดความ
ปรารถนาบนสวรรค์มาช่วยชีวิตพวกเรา! มิอาจถือเป็นการละเล่น
แบบเด็กๆ ล้อเล่นสนุกสนาน เร่งรีบนำครอบครัวหนีจากหิมะอัน
ขึ้นที่ราบหยาบเจีย!”

หลังเจียบสงบพักหนึ่ง ข้างหลังเกิดเสียงดังสนั่นครั้งหนึ่ง เสียง
ฝีเท้าที่ผสมปนเป ในที่สุดค่อยๆ มุ่งกลับไปจากในผืนนา

ไต้สื่อหลันเงยหน้า ถอนใจออกมายาวคราหนึ่ง

เหล่าชาวบ้านแต่ไหนแต่ไรมักจะคล้อยตามคนส่วนมาก ขนาด
หมู่บ้านที่ใหญ่ที่สุดอย่างหิมะอันล้วนยอมทิ้งนาลุ่มถอยกลับไป
ทางด้านนอก หมู่บ้านที่แต่เดิมมีท่าแนวแน่ที่เหลือก็เริ่มลังเลใจ
มีคนเริ่มออกไปข้างนอกต่อเนื่อง ขณะจัดการให้ชาวไร่ชาวนา
ถอยไปข้างนอก เปื้อนที่ล่อมจิ้นส่วยเหวแยกออกสามแห่ง
เพียงแต่ค่อนข้างเล็ก ไม่นานก็ถูกชาวบ้านท้องที่ใช้กระสอบ
ทรายอุดไว้ แต่การพบรอยแตกก็เริ่มทำให้ความมั่นใจแนวแน่
ของชาวบ้านเริ่มสั่นคลอน พวกเขามองผิวน้ำก็รู้สึกเหมือนว่า
ระดับน้ำปีนี้ที่จริงแล้วสูงขึ้นมากกว่าปีไหนๆ ที่ผ่านมา

ไต้สื่อหลันยืนอยู่บนพื้นที่ที่สูงกว่า มองเห็นชาวบ้านเรียงแถว
เริ่มขึ้นเขา ขมวดคิ้วกล่าว “ทรงฉู่ไม่รู้ว่ามีเตรียมการทันหรือไม่
เมื่อเปื้อนแตก ถ้าน้ำมาก กองหนุนและอาหารของชาวบ้านล้วน
จำเป็นต้องมีคนเตรียมการ”

“ตอนที่ข้ากลับมาผ่านสมาคมจินเตา หัวหน้าสมาคมได้ยินเรื่อง
นี้ บอกว่าสามารถจัดเหล่าพี่น้องช่วยเหลือ” ชู่ยกกล่าว

ไต้สือหลันพยักหน้า จู่ๆ หัวคิ้วก็ขมวด ชูย่าหันหลังกลับก็มอง เห็นผู้ว่าจังหวัดพารองนายอำเภอ ทูตท่าเรือและคนอื่นๆ มาถึง บนเขื่อนข้างที่ราบหยางเจียแล้ว

ชูย่าเองก็ขมวดคิ้ว ชาวบ้านยากยิ่งจะเริ่มโยกย้าย พวกเขามาทำอะไร หากอะไรออกมาสักสองสามคำอีกครั้ง เช่นนั้นที่ทำมาทั้งหมดก็เสียเปล่า

แต่ว่าผู้ว่าจังหวัดอาจกลับไม่พูด ทูตท่าเรือจินเจิ้งเข้ามา ยิ้มเยาะ กล่าว “ได้ยินว่าเจ้าพูดโน้มน้าวชาวบ้านออกจากหมู่บ้านแล้วก็ได้ แล้วแต่เจ้า แต่หากว่าเขื่อนไม่พัง ทำการเพาะปลูกเสียหาย และยังมีคนจำนวนมากประสงค์คนแก่อุ้มเด็กขึ้นเขามืออะไร พลัดพลั้งเสียหาย รวมถึงค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง เจ้าคิดจะรับผิดชอบอย่างไรหรือ”

“รอให้เขื่อนไม่แตกแล้วค่อยพูด” ไต้สือหลันจ้องแม่น้ำเซียวกราด ขี้เกียจจะมองเขา

“ฟังแล้ว!” ทันใดนั้นเสียงร้องตะโกนดังครั้งหนึ่ง ทุกคนตกตะลึง มองเห็นที่ราบหยางเจียฝั่งนั้นคนกลุ่มหนึ่งเร่งรุดล้อมทั่วทิศ ทุกคนรีบมุ่งไปดู เห็นเพียงรอยแตกออกสองแห่งประมาณหนึ่งฉือ นี่ไม่นับว่าเป็นเรื่องใหญ่ต่อเขื่อน ห่างจากเขื่อนแตกยังอีกไกลมาก จึงผ่อนลมหายใจที่เหลืออยู่ อดไม่ได้หัวเราะเยาะ จินเจิ้งกล่าวว่า “ไต้สือหลัน นี่คือนิเขื่อนแตกที่เจ้าว่าริ อวดตนให้สังคมยอมรับ! ลวงคนให้หลงผิดด้วยข่าวลือ! ได้ยินว่าเจ้าเพิ่งจะปลอมตัวเป็นเทพธิดาป่วนหัวผู้คนริ หรือว่าเจ้าเป็นปีศาจมาก่อนกระมัง”

ไต้สือหลันกลับไม่พูดจา หัวคิ้วขมวดเล็กน้อย พยัคฆ์อัคคีเคยพูด ที่ราบหยางเจียภูมิประเทศที่นี่สูงที่สุด ทั้งยังเป็นเขื่อนกันแม่น้ำแห่งสุดท้าย หากมีน้ำไหลเชี่ยวมา จะผ่านการลดการปะทะลงข้างหน้าที่ละชั้น เมื่อถึงที่แห่งนี้ก็น่าจะอ่อนลง เป็นสถานที่ที่เขื่อนไม่สามารถแตกได้ที่สุด ขณะนี้ที่ราบหยางเจียฝั่งนี้ล้นปรากรอยแตก หากว่าพยัคฆ์อัคคีคำนวณผิดพลาด ที่ราบหยางเจียไม่ใช่สถานที่ที่ปลอดภัย เช่นนั้นชาวบ้านพันกว่าคนนี้ไม่ใช่จะต้องเผชิญหน้ากับภัยพิบัติน้ำท่วมเช่นเดียวกันหรอกหรือ

พยัคฆ์อัคคีถึงอย่างไรก็ไม่ได้มาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ตรงหน้าด้วยตัวเอง ชูย่าเองก็ไม่ใช่ผู้ชำนาญการ ข้อมูลสถิติที่รายงานกลับไปอย่างไรเสียหากไม่มองเห็นด้วยตาก็วิเคราะห์ได้ไม่แม่นยำ เรื่องนี้สำคัญอย่างยิ่ง จะทำอย่างไร

นางมองไปรอบด้าน บุณนางน้อยใหญ่ของเมืองเป่ย์เหยียน ส่วนใหญ่เป็นพวกที่อยากเห็นละครตลกของนาง มากันครึ่งหนึ่งแล้ว แต่จงใจไม่พาผู้ชำนาญดูแลแม่น้ำใดๆ มาด้วย จินเจิ้งแม้ว่ารู้เรื่องระบบชลประทาน แต่ตอนนี้เขาไม่มีทางยื่นมือเข้าช่วยแน่นอน

“พวกเจ้าดูไป ข้ามีธุระ” นางโค้งตัวตามอำเภอใจคราหนึ่งให้จางชีว และไม่รอให้เขาตอบรับ มุ่งลงเขื่อน กระโดดขึ้นม้าของตนเอง

“นี่เจ้าไปทำอะไร...นี่พวกข้าถามอยู่...เจ้า...คนเถื่อนไม่มีระเบียบ!”

‘เพี้ยะ!’ แส้ยาวสะบัดทันที แสงและเงาเลือนหายไป เพียงชั่ว

พริบตาไท่สื่อหลันขี่ม้าไปไกลแล้ว

มุ่งกลับไปยังเมืองเป่ยเหยียน ตอนนี้ฝนยิ่งตกยิ่งหนัก ไท่สื่อ
หลันอยู่หน้าประตูศาลเมืองหยุดม้า ไม่ทันได้ผูกเชือกบัง**ยน
มุ่งตรงไปข้างหลังยังคุกใต้ดิน

พยัคฆ์อัคคีพองนางพูดว่าเพื่อนที่ราบหยางเจียเองก็เริ่มมีรอย
แตก ตกใจร้องครึ่งหนึ่งลุกขึ้นยืน

“เป็นไปได้อย่างไร” เสียงเขาล้วนเปลี่ยน “จะหนักหนาเพียงนี้
ได้อย่างไร ครึ่งนี้แยะแล้ว นอกเมืองเป่ยเหยียนนอกจากที่ราบ
หยางเจียสูงขึ้นหน่อยก็ไม่มีภูเขาที่ใดๆ จะสามารถหนีเอาชีวิต
รอดได้ ภูเขาที่ใกล้ที่สุดอยู่ข้างนอกสามสิบสี่ ประคองคนแก่อุ่ม
เด็กไปไม่ได้อย่างแน่นอน!”

“รอยแตกไม่หนัก อาจจะไม่มีความเป็นไปได้ที่เพื่อนจะแตก”

“เจ้าไม่เข้าใจ” พยัคฆ์อัคคิกำเส้นผมอย่างใจร้อน “เมื่อเพื่อน
อย่างชานเถียน หมิงอัน แตกแล้ว แรงสั่นสะเทือนที่เกิดต่อเนื่อง
กันอาจจะทำให้เพื่อนที่เหลือได้รับความเสียหาย ที่ราบหยาง
เจียมีรอยแตกแล้ว ถึงเวลานั้น...” เขาจู่ๆ ก็พุ่งเข้ามา คว่ำไท่สื่อ
หลัน “ให้ข้าไป! พาคนไปอุด ข้าไปมองดูก็รู้ว่าที่ไหนเปราะบาง
ที่สุด สามารถเสริมความแข็งแกร่งล่วงหน้าได้!”

ไท่สื่อหลันมองดวงตาที่เต็มไปด้วยรอยจางโลหิตของเขาแน่นิ่ง
เงียบสงัดชั่วพริบตา

จากนั้นนางกล่าว “ได้”

“แม่นางไต้สือเจ้าว่าอะไร...” ผู้คุมนักโทษที่ยืนอยู่ข้างหลังนาง ตกใจอย่างยิ่ง กำลังจะห้ามปราม ศีรษะไต้สือหล่นไม่หันกลับ กระทั่งดอกทึ้นหนึ่ง

‘ตบ’ ผู้คุมนักโทษล้มลงไปข้างหลัง โลหิตที่จมูกไหลยาวอาบบน รูก้นสีดำทะมึน

ไต้สือหล่นคว่ำมือตึงเอาจอกเขาไว้ ดึงกุญแจลงมา

“ปล้นคุก! มีคนปล้นคุก!” ผู้คุมนักโทษที่เหลือพากันพุ่งเข้ามา ไต้สือหล่นยืนนิ่ง หันกลับมองพวกเขา

“ซานเถียน หมิงอัน จิ้นสุ่นเหวย เซียนอัน หย่างอี ปาไปเฉียว ลิวโตว ซึ่งหลงไถ!” นางกล่าว “มีมิตรสหายคนรักของพวกเขาเจ้าหรือไม่”

เหล่าผู้คุมนักโทษยืนนิ่ง

“พวกเจ้าวางขำ ก็เท่ากับฆ่าคนรักของพวกเขาเจ้า” ไต้สือหล่น กล่าว “พยัคฆ์อัคคีข้าพาไป บทลงโทษทั้งหมดข้ารับผิดชอบ ต่อให้ผู้ใดวางขำ ข้าก็จะปลดโซ่ตรวนของพยัคฆ์อัคคี”

ตอนที่ 62-4 มีภรรยาแล้วลืมแม่

ครึ่งชั่วยามผ่านไป ในฝนตกหนักละอองน้ำสาดกระเซ็น คนขี่ม้า ทั้งสองวิ่งเข้ามาอย่างดุเดือด ข้างหลังยังตามมาด้วยชายแกร่ง กลุ่มหนึ่ง เป็นผู้ไต่บังคับบัญชาของสมาคมจินเตาที่ไต้สือหล่น

เจอร์ระหว่างทางเข้ามาช่วยเหลือ

พยัคฆ์อัคคีพอถึงล่างเขื่อนสีหน้าพลันเปลี่ยนทันที พลิกตัวลง
มา ตะโกนเสียงดัง “เหล่าน้องพี่ตามข้ามา!”

ไท่สื่อหลันพุ่งอย่างเปี่ยมปอนไปบนที่ราบหยางเจีย ตามคำ
ชี้แนะของพยัคฆ์อัคคี เตรียมชาวบ้านในพื้นที่สูงขึ้นไปปีนขึ้นที่
สูงอย่างสุดความสามารถ

จางชีวและคนอื่นๆ อยู่บนเขื่อน มองเห็นทิวสารถิศาพุ่งมา พยัคฆ์
อัคคีที่ออกคำสั่งให้เหล่าชายชาติเสือทดสอบทรายย้ายดินหิน
แรกเริ่มก็ไม่เชื่อสายตาของตนเอง รอจนเห็นชัดจริงๆ จึงไม่โ
เดือดพล่านทันทีอย่างห้ามไม่ได้

“ไท่สื่อหลัน!” จางชีวตะโกนดัง “ไม่นึกว่าเจ้าจะเห็นแก่ตัวปล่อย
นักโทษประหารชีวิตในคุก!”

“จึงไท่หลันมาหรือยัง” ไท่สื่อหลันจับซูย่าไว้ ซูย่าส่ายหน้า “คน
ของหมู่บ้านซานเถียนมาเกือบหมดแล้ว แต่เสี่ยวอิงกับจึงไท่
หลันและยังมีมารดาของเสี่ยวอิงที่ยังไม่มา หัวหน้าหมู่บ้านกล่าว
มารดาของเสี่ยวอิงอาการบ้ากำเริบ ยืนกรานบอกว่าออกประตู
มีผี เป็นตายไม่ออกออกไป เสี่ยวอิงกตัญญูก็ไม่ยอมไป ข้า
กำลังคิดว่าจะกลับไปดูสักหน่อย”

“เจ้าอยู่ที่นี่ ข้าไปรับจึงไท่หลัน” ไท่สื่อหลันตาทั้งสองล้วนเป็น
เส้นโลหิต หันหลังพุ่งอย่างบ้าคลั่ง

“ไท่สื่อหลัน! เจ้าเกินไปแล้ว!” จางชีวและจินเจิ้งร้องเสียงดัง

ก้องอยู่บนเพื่อน “ข้าผู้ว่าจังหวัดกำลังถามเจ้าอยู่! ทหาร จับ พยัคฆ์อัคคิกลับมาให้ข้า และเจ้า ไท่สื่อหลัน เจ้าจะหนีไปที่ใด! ไท่สื่อหลัน! เจ้าหยุด! เจ้าหยุดนิ่งให้ข้า!”

จินเจิ้งยกเสื้อคลุมขึ้นอย่างโมโหไม่อาจยับยั้ง เร่งรีบลงเพื่อนขึ้น ม้าตัวหนึ่งตามไท่สื่อหลันไป “ไท่สื่อหลัน ท่านผู้ใหญ่ นายอำเภอ มีคำสั่ง เจ้าถูกถอนออกจากตำแหน่งผู้ช่วยนายอำเภอแล้ว และ ไต่ถามโทษที่เจ้าไม่ปฏิบัติตามทำให้ชาวบ้านตื่นตกใจปล่อยข่าว ลือเห็นแก่ตัวปล่อยนักโทษ เจ้ายังไม่รับหยุดอีก...โอหยา...โมโห จะตายแล้ว...หยุด! หยุด!”

เสียงร้องของจินเจิ้งอยู่ข้างหลังตามมาตลอดทาง ไท่สื่อหลันรู้สึก รวากับมีหมาบ้าเห่าอยู่ข้างหลัง คิริชะไม่แม้แต่จะหันกลับสักนิด ตลอดทางขี่ม้าเดือดพล่านกลับหมู่บ้านซานเถียน ในหมู่บ้าน กลับว่างเปล่าไร้เงาคน เงยหน้าอีกครั้ง สายตานางหดเล็กลง ทันที

บนเพื่อนนอกหมู่บ้านซานเถียน คาดไม่ถึงว่ามีเงาคนสิบสาย ใน นั้นมีเงาคนเล็กๆ กลมๆ ไม่ใช่จึงไท่หลันเป็นใคร

ตอนนี้ครึ่งบ่ายแล้ว ตามการวิเคราะห์ของพยัคฆ์อัคคิ ไม่ว่าเวลา ใดก็ตามเพื่อนล้วนสามารถพังทลายลงได้ พวกเขาในเวลานี้วิ่ง ขึ้นไปบนเพื่อน ไม่ใช่ร่นหาที่ตายหรือ

ไท่สื่อหลันแทบจะกลิ้งลงม้า ฟุ้งอย่างบ้าคลั่งไปบนเพื่อน ชั่วแวบ เดียวมารดาผู้เป็นบ้าของเสี่ยวอิงกำลังอยู่บนเพื่อนทั้งกระโดดทั้ง ตะโกน

“เทพธิดามาแล้ว! เทพธิดามาแล้ว! มารับข้าแล้ว! อยู่ตรงนี้! อยู่ตรงนี้!” หญิงบ้านนั้นเสื้อผ้ารุ่งริ่งไม่เรียบร้อย สองมือชูขึ้นบนฟ้า ดวงตาคู่หนึ่งเปล่งประกายจ้าคลั่งในผมยุงเหยิง เต็มไปด้วยความดีใจและเฝ้ารอคอย

ชั่วพริบตาไท่สื่อหลันมีความรู้สึกว่าเป็นกงกำกงเกวียน เมื่อครูนางปลอมตัวเทพธิดาหลอกชาวบ้านหนีไปจากเขื่อน ตอนนี้องค์แม่ของเสี่ยวอิง ‘มองเห็นเทพธิดา’ ลากจิ้งไท่หลันขึ้นเขื่อน

“จ้าวสื่อซาน!” ไท่สื่อหลันโมโหตะโกน “เจ้าอยู่ที่นี่เหตุใดจึงปล่อยให้จิ้งไท่หลันขึ้นเขื่อนได้!”

จ้าวสื่อซานใบหน้ากลัดกลุ้ม นีล่วนไม่ใช่ที่เจ้าสอนหรือ ตอนนี้องค์จิ้งไท่หลันขยับหรือไม่ขยับ ‘จะทำ หรือจะตาย’ เขากล้าขวางหรือ

หญิงบ้าผู้นี้ เขากลับสามารถขวางไว้ได้ แต่หญิงผู้นี้พอถูกผู้ชายเข้าใกล้ก็เริ่มถอดเสื้อผ้า ปู่จนเขากับเหล่าพี่น้องกระโดดพรวดออกไปสามพันจื่อ

ไท่สื่อหลันตอนนี้ไม่มีความคิดที่จะพูดไร้สารกับเขาเช่นกัน ชั่วพริบตาก็มองออก ต้องการให้คนลงเขื่อน จุดสำคัญยังคงอยู่ที่หญิงบ้าผู้นั้น

นางฟ่งเข้าไป หญิงบ้าผู้นั้นเห็นคนเข้าใกล้ก็เริ่มถอดเสื้อผ้า เสี่ยวอิงร้องให้ห้ามปราม ไท่สื่อหลันนั่งยองลง แบกหญิงบ้าไว้บนบ่าวิ่งไป

ทุกคนต่างโง่มนิ่งอิง หญิงบ้าที่เสื้อผ้าแก่ออกครึ่งหนึ่งก็ตก

ตะลึงเช่นกัน ออกที่แห้ง**ยวห้อยตกลงมา ถูกระทบข้างแก้มไท่
สื่อหล่น กลืนราเหม็นที่ยากจะบรรยายกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งเข้าไป
ในปลายจมูก นางอยากอ้วก แต่ต้องอดทนอดกลั้น

หญิงบ้าพอถูกแบกไว้บนบ่าเดินไป เสียวอึ้งตามไปทันที จ้าวสื่อ
ซานอึ้งจึงไท่หล่นขึ้นวิ่งไป เขาก้าวขย่าว ไม่ก็ก้าวก็นำเสียวอึ้ง
แล้ว จึงไท่หล่นอยู่บนไหล่เขา หันหน้ากลับมาองเสียวอึ้งอย่าง
กังวลใจ

เป็นดังคาดแม่นางน้อยนั้นวิ่งไปไม่กี่ก้าว ที่สุดแล้วเพราะว่าไม่
คุ้นสถานที่ สายตาไม่สะดวก จึงสะดุดหินล้ม ส่งเสียงโวยครั่ง
หนึ่งแล้วล้มลงบนพื้น

จ้าวสื่อซานหันหน้ากลับ กำลังเตรียมจะไปถึง ในตอนนี้จินเจิ้ง
ขี่ม้าตามมาถึงแล้วเช่นกัน พุ่งมาบนเขื่อนมาอย่างเหนียวหนอบ

ตอนที่จินเจิ้งพุ่งเข้ามาทิศทางไม่ถูกต้อง มองไม่เห็นไท่สื่อหล่น
จ้าวสื่อซานมุ่งตรงเข้ามา ตอนนี้จ้าวสื่อซานอึ้งจึงไท่หล่น ยื่นมือ
โค้งตัวไปถึงเสียวอึ้ง จินเจิ้งพุ่งไปยังข้างหน้าเขา กำลังจะเปิด
ปากพูด อู๋ๆ เสียง ‘แกรก’ ดังครั้งหนึ่ง

กังวาน ไหญ่โต ทัวทั้งผืนดินล้วนสั่นสะเทือนราวกับเส้นชีพจร
ของเขา ในชั่วพริบตาพลันแตกออก

เสียงที่เป็นยางร้ายเช่นนี้ ชั่วพริบตาคล้ายกับว่าหัวใจของคน
ทั้งหมดถูกโยนขึ้น ใช้แรงลากดึงให้ขาด แทบจะในวินาทีที่ใน
จิตใจทุกคนดิ่งลึก ผืนดินก็จมต่ำทันทีเช่นกัน

“เขื่อนแตก...”

จ้าวซือซานเปล่งเสียงตะโกนดังแห่งความหวาดกลัวออกมาครั้งหนึ่ง จินเจิ้งที่อยู่ตรงหน้าเขา รวมถึงรองนายอำเภอขุนเมืองเป่ย์เหยียนที่ตามมาข้างหลังหนึ่งก้าว้าปากกว้างราวกับกำลังร้องตะโกนอยู่เช่นกัน แต่นึกไม่ถึงว่าเปล่งเสียงใดๆ ไม่ออก

เสียงสั่นปั่นป่วนที่ก่อให้เกิดความประหลาดใจและหวาดกลัวหมดหนทางส่งเสียง

ปัง ปัง ปัง แทบจะทันทีหลังจากเสียง ‘แกรก’ ที่สิ้นหวังเสียงนั้นเขื่อนข้างใต้ทำส่งเสียงดังสนั่นอัดอั้นออกมาต่อเนื่อง ทันใดนั้นหน้าเขื่อนดังสะเทือนเลื่อนลั่นตกลงไปข้างล่าง หากว่าตอนนี้มองจากท้องฟ้าลงมาข้างล่าง ก็สามารถมองเห็นเขื่อนอีเหอราวกับมังกรใหญ่ยักษ์ที่หัวและหางหมุนวน ที่กระตุกตรงกลางมังกรใหญ่ยักษ์ โครงกระดูกใหญ่ยักษ์ ขาดร่วงหล่นลงไปแต่ละท่อนแต่ละท่อน ขาดอย่างเป็นระเบียบพร้อมเพรียง เหมือนถูกเทพสวรรค์โกรธอย่างถึงที่สุด กุมฟ้าพันขาดเป็นท่อนๆ

แทบในชั่วพริบตา น้ำในแม่น้ำที่เก็บไว้เป็นเวลานานก็รุนแรงและรวดเร็วสูงขึ้น ตั้งตระหง่านเป็นกำแพง ชัดสาดลงไปข้างล่าง!

สายตาของจินเจิ้ง สะท้อนแม่น้ำที่กดทับลงมาราวกับภูเขาน้ำ นั่นคือกำแพงหนึ่งด้านที่ปะทะกำแพงชีวิตของเขา โคนภูเขาคว่าแม่น้ำเสียงดังสะเทือนลั่นเข้ามา แทบจะชั่วพริบตาพลันบดขยี้หนทางชีวิตการเป็นขุนนางของเขา บดขยี้ได้แม้กระทั่งชีวิต

วินาทีนี้ที่หวาดกลัวสิ้นหวัง ที่ถาโถมขึ้นมาไม่เพียงแค่ความ

เสียใจภายหลัง เป็นการไม่ยอมรับ และยังมีความเคียดแค้นอัน ลุ่มลึก

เคียดแค้นเทพสวรรค์ไม่ยุติธรรม เคียดแค้นผู้บัญชาการรับ สิบบน เคียดแค้นจากชีวิตตอนแรกใจดำเกินไป เอาทรายหินเต็ม รอยแตกกันเขื่อน ไม้วัดระดับที่สำคัญพบว่าผุพังก็ไม่เปลี่ยน บอกว่าต้องเก็บเงินส่งของขวัญวันเกิดที่เขาพอใจหนึ่งชิ้นให้ด้ง อ่อง

และยังเคียดแค้นการมีอยู่ของไท่สื่อหลัน เหตุใดเป็นนางที่พบ เขื่อนไม่มั่นคง เหตุใดเป็นนางช่วยชาวบ้านทั้งหลาย เหตุใดนาง น่ารำคาญเช่นนี้ ทำให้เขาที่เพื่อเอาใจจากชีวิตให้ดีจำต้องมาไล่ ตามนาง จนกระทั่งก้าวเหยียบเข้าไปในหนทางความตาย

ตอนนี้วินาทีนี้ ทั้งหมดที่เขาเคียดแค้นคือคนอื่น ไม่คิดถึง ตนเองทั้งสิ้น เขาเคยแบ่งเงินสิบบน เคยเห็นแก่ตัวเอง เคยด่า ทอไท่สื่อหลัน

แวบเดียวแล้วผ่านไป ความคิดกะพริบคราหนึ่งผ่านไป ในวินาที นั้นของเหตุที่ก่อให้เกิดความเคียดแค้น เขามองเห็นจ้าวสื่อซาน หันกายไปดิ่งเสียวอิง จิ้งที่หลันที่อ้อมอยู่ในแผงอกเขายื่นมือออกไปอย่างกังวลใจ ครึ่งตัวบิดออกมาจากอ้อมอกของจ้าวสื่อซาน แต่น้ำท่วมอยู่ข้างหลังพวกเขาไม่เกินหลายจั้งนัก

จิ้นเจิ้งฉู่ๆ ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ยื่นมือแย่งจิ้งไท่หลันมา โยน ออกไปข้างหลังในน้ำแม่น้ำที่ม้วนมา!

หลังจากนั้นเขาหันกายวิ่งไปทันที

จ้าวสือซานจับถึงเสี่ยวอิง จู่ๆ รู้สึกอ้อมอกกว้างเปล่า หันหน้ากลับ
อีกครั้ง ออกสั่นขวัญหาย!

จึงไต่ห้อยที่ตัวเล็กๆ เสียงหนึ่งยังไม่ออกมา ทะลุเข้าไปใน
กำแพงน้ำแม่น้ำ ชั่วพริบตาไม่เห็น!

ตอนนี้ไต่ห้อยเองก็เห็นฉากฉากนี้เรียบร้อยแล้ว!

นางห่างจากทุกคนไม่ไกล เพียงแค่ถูกหญาบวบนเพื่อนขวาง
ร่างกายเอาไว้ นางเห็นจินเจิ้งฟ่งมา ในใจรู้สึกไม่ปลอดภัยแล้ว
แต่ยังคงแบกแม่เสี่ยวอิงคนหนึ่ง ไม่สามารถทิ้งลงเช่นนี้ได้

วินาทีนี้เมื่อหันมอง ก็มองเห็นร่างกายจึงไต่ห้อยบินสูงขึ้น ทะลุ
ผ่านม่านน้ำ ตกเข้าไปในกำแพงน้ำแม่น้ำอันมหึมา ไต่ห้อย
ไม่แม้แต่จะคิด หางตามองเห็นใต้เพือนมีคนถลันอย่างดุเดือด
ขึ้นมา ใช้แรงกำลังทั้งหมด เอาแม่เสี่ยวอิงโยนไปบนร่างคนผู้นั้น
ทันที!

ทันใดนั้นนางเองก็ไม่สนว่าฝ่ายตรงข้ามจะรับได้หรือไม่ ยิ่ง
ไม่ทันได้เห็นชัดเจนว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นใคร หันร่าง ศีรษะมุ่งไป
ทางเพือนทันที

ในตอนนี้เอง น้ำจากแม่น้ำที่ปกคลุมใต้ห้ำ กดทับลงบนศีรษะ

ตอนที่ 63-1 สถานการณ์ในน้ำ

ไม่มีใครสามารถบรรยายความรู้สึกของการถูกแม่น้ำกดทับลงบนหัววินาทีนั้นได้ ราวกับม่านฟ้าที่ปกคลุมทั้งหมดเทถล่มลงมาปะทะกับยอดศีรษะคน ความรู้สึกทุกอย่างชั่วพริบตาทั้งหมดถูกความดำมืดและเย็นเยียบขัดขวาง แสงสีทองกระจายทั่วสารทิศ ทรวงอกไม่ปลอดโปร่ง โลหิตทั้งช่องอกล้นเหมือนกับถูกบีบทับที่ทรวงอก อีกชั่วแวบหนึ่งพลันใกล้จะแตกออกมา น้ำที่เย็นเยือกรินลงมาอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ล้างโลหิตร้อนที่ไหลทะลัก

น้ำจากแม่น้ำบนยอดศีรษะไม่เหมือนน้ำของแม่น้ำ กลับเหมือนทางช้างเผือกทั้งหมดกดทับลงมาในแต่ละชั้น ไหลเชียวคำราม ไม่จบไม่สิ้น คนอยู่ในนั้นต่างถูกกดทับจนลึกลงไปยังขึ้น เงามืดที่หวาดกลัวและความตาย ในตอนนี้คงอยู่ไม่ไปไหน

ไม่รู้ว่าผ่านไปเท่าไร จริงแล้วอาจจะเป็นหนึ่งในชั่วพริบตา แต่เพราะอยู่ในความรู้สึกอันน่าหวาดกลัวนี้จึงเป็นดังชีวิตที่ยาวนานอย่างยิ่ง หลังจากไทม์สโตร์หันตีมน้ำไปไม่ก็อีก ปรับท่วงท่าทันกาล ในที่สุดก็หาความรู้สึกของตนเองเจอ เมื่อผสมกับการหายใจ ขาถีบทีหนึ่ง ก็ออกมาจากผิวน้ำแล้ว

นางตอนนี้ไม่เปิดปาก ไม่ส่งเสียง แต่กลับเสียงให้หนังตาเจ็บเปิดตาอย่างสุดความสามารถ ข้างหน้าน้ำในแม่น้ำสีเหลืองขุ่นผืนหนึ่ง เขื่อนเมื่อครู่ ต้นไม้เล็ก คน ต่างก็มองไม่เห็นแล้ว ชั่วพริบตาที่นี้ก็กลายเป็นผืนน้ำกว้างสุดลูกหูลูกตา

ไทม์สโตร์หันตีมน้ำอย่างสุดชีวิต พลังตะโกนเรียกกับน้ำแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว “จิ้งไท่หลัน! จิ้งไท่หลัน!”

เสียงออกจากปากก็แห้งพร่า ลำคอถูกน้ำรดจนปริมาณโลหิตใน
เส้นโลหิตเพิ่มขึ้นแล้ว

น้ำแม่น้ำเชี่ยวกราด ใครคนตอบรับ ไท่สื่อหลันรู้ ในเขื่อนที่พัง
ทลายทั้งหมดเช่นนี้ ชั่วขณะที่ระดับน้ำแม่น้ำสูงเทลงมา อย่าว่า
แต่คน กระทั่งบ้านต่างก็สามารถซัดไปได้ แม้วานางตามหลังจึง
ไท่หลันเข้าไปในน้ำทันเวลา เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าในขณะนั้นขาด
ไปเพียงนิดเดียว เมื่อกะพริบตาก็คลาดกันไปพันลี้

แต่วานางไม่อาจละทิ้ง ไม่กล้าละทิ้ง เป็นนางที่ยืนหยัดนำจึงไท่
หลันติดตัวไว้ข้างกาย ไม่ว่าเวลาใดนางจะร่วมเป็นร่วมตายกับเขา

“จึงไท่หลัน! จึงไท่หลัน!”

สายน้ำหมุนวน ไหลเชี่ยวไร้เสียง ลำคอที่แหบแห้งของนาง
ราวกับไม่อาจรอการตอบรับพื้มพัมของเด็กคนนั้นได้ตลอดกาล

ทั้งตัวปวดเมื่อย ศีรษะเองก็เริ่มปวดอย่างรุนแรงขึ้นมา วันคืนนี้
นางวิ่งวนไปๆ กลับๆ ใช้สมองใช้ความคิดจนหมด กำลังร่างกาย
จิตใจวนเวียนจะพังทลาย ตอนกระโดดเข้าไปในสายน้ำ ยัง
ต้องอาศัยจิตใจทั้งหมด นางไม่มีเรี่ยวแรงประคับประคองแล้ว

“จึงไท่หลัน...”

ครึ่งชั่วยามผ่านไปแล้ว...

“จึงไท่หลัน...”

หนึ่งช่วยยามผ่านไปแล้ว...

เสียงยิ่งเปล่งก็ยิ่งอ่อนลง ยังคงตะโกนเรียกไม่หยุด แม้ว่าในปากมีโลหิต แม้ว่าอีกชั่วพริบตาก็จะตาย เสียงเรียกของนางเองจะนำเข้าไปยังยมโลก ให้เด็กคนนั้นได้ยิน

“จิ้ง...ไท...”

นางพลันหยุดนิ่งทันใด

ในสายน้ำที่หมุนวนม้วนเป็นคลื่น จู่ๆ ก็มีวัตถุสีดำหนึ่งชิ้นใหญ่ ว่ายมาทางทิศทางของตนเอง เมื่อมองดูอย่างพินิจกลับเป็น บานประตูหนึ่งบาน เด็กตัวน้อยๆ บนบานประตุนอนอยู่อย่างสงบนิ่ง

นางดีใจเกินคาด ตลอดชีวิตจนถึงวันนี้ล้วนตั้งตระหนังไม่คลอนแคลน เดิมคิดว่าไร้โอกาสสิ้นสะเทือนใต้หล้า ทว่าในวินาที ก่อนหน้าความมืดมิดอับแสง กลับมองเห็นแสงสว่าง

ความประหลาดใจและดีใจอันเปี่ยมล้นซัดสาดเข้ามาจนนางลืมทุกสิ่งอย่าง ตกตะลึงอ้าปาก น้ำจากแม่น้ำสาตกระเซ็นเข้ามาหนึ่งอีก เมื่อน้ำที่ขมฝาดเหม็นคาวเข้าไปในท้อง นางจึงได้สติกลับมา

บานประตูเข้ามาข้างหน้าเร็วอย่างยิ่ง ครั้งแรกที่นางมองเห็นก็คือ จิ้งไท่หั่นบนบานประตู กล่าวว่านั้นเป็นเพียงเด็กน้อยนอนตายคนหนึ่ง โชคดี นางมองเห็นหน้าท้องเล็กๆ ขึ้นลงเล็กน้อย

สายตายังไม่ทันเบนออก มือหนึ่งยื่นเข้ามา คว่ำไหล่ของนางไว้

มือนั้นถึงแม้ว่าเย็นเยียบแต่กลับมีพลัง คว่ำไหล่ของนางไว้ เหมือนกับไม่ยอมปล่อยไปอีกตลอดกาล น้ำเสียงอันคุ้นชินดัง ขึ้นเสียงหนึ่ง เมื่อก่อนมีรำคาญบ้าง แต่ตอนนี้กลับรู้สึกว่าเป็น เสียงของธรรมชาติ ยิ้มกล่าวข้างหนนาง “หนึ่งเดือนไม่ได้เจอ เจ้า ยิ่งสวยงามทั้งยังมีกำลังวังชาจนทำให้ข้าแปลกใจและดีใจ”

เสียงของทรงฉู่

ไท่สื่อหลันเช็ดน้ำบนใบหน้า เปิดตามองเขา ทรงฉู่ตกอยู่ในที่นั่ง ลำบากอย่างยิ่ง แอ่อยู่ในน้ำ เส้นผมปรกบนใบหน้าเกือบจะมอง ไม่เห็นเครื่องหมายทั้งห้า บนใบหน้ายังมีรอยแผลที่ถูกกิ่งไม้เล็กๆ บาด ข้างแก้มเขียวบวมเล็กน้อย ไม่รู้ว่าถูกอะไรชนเข้า

ทรงฉู่ที่ตลอดมาเสื้อผ้างดงามโดดเด่น หรุหรางามเลิศ ด้วย สภาพเช่นนี้ปรากฏต่อหน้าคนยังถือเป็นครั้งแรก ไท่สื่อหลัน ชำเลียงมองเขา รู้สึกแม้ว่าจะขี้เห่ แต่กลับถูกชะตากว่าวันปกติ ขึ้นบ้าง

นางกำลังดูถูกความขี้เห่ของทรงฉุุนั้น แต่กลับไม่รู้ว่าตนเองที่ จริงแล้วสภาพไม่น่าดู หน้าผากถูกก้อนหินขูดเป็นแผล แก้มทั้งสองรวมถึงริมฝีปากปากล้วนเป็นสีม่วง รวมกับสีหน้าที่ขาวซีด อีก สามส่วนเหมือนคน เจ็ดส่วนเหมือนผี

ทรงฉู่จับบานประตู ถึงแม้ตัวจะอยู่ในแม่น้ำ ยิ้มแย้มเหมือนเคย เพียงแค่ในดวงตามีแสงกะพริบที่ไม่ปกติเลือนราง

หญิงผู้นี้...

หญิงผู้นี้...

ในใจพลิกกลับไปมากับคำสามคำนี้ คำพูดต่อท้ายคล้ายกับว่า เยอะมาก ราวกับล้นมาถึงคอหอย ต้องการพ่นมันออกมา แต่จู่ๆ ก็ถูกกักไว้ ความรู้สึกที่มากเกินไปบีบอยู่ด้วยกันอาจจะเป็นความ สับสน คำพูดที่มากเกินไปบีบอยู่ด้วยกันกลายเป็นไร้คำพูด ใน ที่สุดเพียงแค่นี้ก็คำนี้ กลับอธิบายถึงจิตใจสับสนซับซ้อนมาก น้อยทั้งหมด

วินาทีนี้เพียงแค่ว่าจะจ้องมอง มองนางปลอดภัยดี

ไม่จำเป็นต้องโกรธเป็นฟินเป็นไฟพุ่งไปบนเพื่อนอย่างในวินาที นั้นอีก เพียงมองเห็นว่านางพอจะอยู่ดีมีสุขเท่านั้น หญิงบ้าที่ถูก นางโยนออกมาก็ตกลงบนศีรษะ หน้าอกที่สกปรกมอมแมมห้อย ตกลงของหญิงผู้นั้น ตบไปบนหน้าเขาพอดีบพอดี

ไม่จำเป็นต้องตกใจที่จิ้งไถ่หล่นตกน้ำอย่างในวินาทีนั้นอีก แผ่น หลังที่ปะทะคลื่นน้ำท่วมเข้าไปของนาง ชั่วแวบเดียวนั้นสายน้ำ ม้วนตลบโอบทั่วฟ้า กำแพงน้ำหลายจั้งที่ตั้งตระหง่านอยู่ข้าง หน้านาง นางอยู่ภายใต้สะพานทอดข้ามใต้หล้าขนาดมหึมาจน ตัวเล็กตมด ร่างที่ทะเลหลายกำแพงน้ำกลับเป็นลูกธนูที่ตรงไป ไม่มีวันกลับ เป็นเหมือนให้อ้อ*ผู้ถือคันธนูยิงพระอาทิตย์ ลูกธนู ดอกหนึ่งพุ่งออกไป ทัวท้องฟ้าพลันไร้แสง

ใจของเขาเองก็เหมือนว่าถูกยิงออกไปในชั่วพริบตาเช่นกัน ทะลุ ผืนน้ำกว้างใหญ่พันจั้ง หลังจากนั้นก็จมน้ำ

ชั่วพริบตานั่นคลื่นยักษ์สึปุ่นปกคลุมเสียงดังทั้งหมด จ้าวสือซาน พุ่งมาถึงแขนเสื้อของเขา นิ้วมือถูกกระแสน้ำที่รุนแรงไหลกลืน ผ่านไป เขาคิดว่าตัวเองกำลังทำอะไร อีกชั่วแวบหนึ่งจึงพบว่าตัวเองก็กระโดดเข้ามาในแม่น้ำแล้วเช่นกัน

ชั่วพริบตานั่นที่เขากระโดดเข้าไป มองไม่เห็นไต้สือหลัน แต่มองเห็นจิ้งไต้หลันที่พยายามตีน้ำ ยากที่เด็กตัวเล็กๆ นั้นจะไม่สิ้นสติไปในวินาทีนั้น ทำตามคำสอนของไต้สือหลันอย่างเคร่งครัด ตีน้ำสุดชีวิต ในชั่วพริบตานี้ทรงฉู่อะไรต่างก็ไม่ทันได้คิด บนตัวเขาเต็มไปด้วยเชือกและของงูเงินอื่นๆ มาแล้ว พลันโยนเชือกเส้นใหญ่ออกไปทันที สวมจิ้งไต้หลันไว้ ในเวลานั้นน้ำแม่น้ำกดทับลงมา คลื่นลูกหนึ่งเกือบจะกดเขาลงไปถึงก้นข้างล่าง

ทรงฉู่ยืมแล้วยืมอีก พบว่าเดิมตนเองก็มีช่วงเวลาที่โง่งมเช่นนี้เหมือนกัน

“ขึ้นมา” ชั่วพริบตาเขามองเห็นริมฝีปากเริ่มม่วงของไต้สือหลัน คว้านางดึงขึ้นไปยังบานประตู

“ไม่ต้อง” ไต้สือหลันมองดูบานประตูที่ไม่แข็งแรงนั้น รู้ว่าจะที่จริงแล้วไม่พอจะแบกรับคนตัวใหญ่และคนตัวเล็ก ตอนแรกไททานิคไม้แผ่นนั้น ไม่ใช่เพราะว่ากล้ำเนื้อหนักเกินไป แจ็คจึงเบี่ยงตายหรือ

“แมแม...” บนบานประตูจิ้งไต้หลันพลันก็ไอพ่นหนึ่ง ได้สติขึ้นมา จ้องไปข้างบนอย่างงุนงงก่อน คิดไม่ออกว่าเหนือศีรษะคืออะไร มองรอบด้านอีกครั้ง ครึ่งนี้ตกใจกลัวได้สติแล้ว กลิ้งตัวนั่ง

ขึ้นมา ชั่วพริบตามองเห็นไต้สือหลั่นและทรงฉู่ที่เปียกปอนตก
อยู่ในที่นั่นลำบากซ้ายขวา ตะลึงงันพักหนึ่ง ดวงตาแน่นิ่ง

ไต้สือหลั่นรู้ว่าเขาได้รับความตกใจกลัว ไม่ว่าใครถูกโยนเข้าไป
ในกระแสน้ำเช่นนี้ คิดอยากจะฟื้นคืนสติล้วนยากยิ่ง เมื่อเห็นมุม
ปากเด็กน้อยค่อยๆ ยื่นออกกรากกับอยากร้องไห้ แต่ว่ามีท่าทีอด
กลั้น นางจึงยื่นมือออกไป ตบกันเล็กๆ ของเขา กล่าว “อยาก
ร้องก็ร้องเถิด”

จึงไต้หลั่นชายตามองนางปราดหนึ่ง ใบหน้าเศร้าโศก ปากเบะ
ยื่นออกมากล่าว “เจ้าว่าเด็กผู้ชายห้ามร้องไห้...”

“ผู้ชายเพียงแค่ห้ามร้องไห้ในเวลาที่ไม่ควรร้อง อย่างเช่นเจ็บ
ปวด การจู่โจมที่ตั้งใจของศัตรู การโจมตีที่เจตนาร้ายของเพื่อน
ร่วมทาง เพราะว่าหากเวลานั้นเจ้าร้อง จะประสบเพียงแค่ความ
ล้มเหลวที่ใหญ่ยิ่งขึ้น แต่เมื่อพบกับความเป็นความตาย เรื่อง
ของความรู้สึกที่แท้จริงและความรู้สึกที่ต้องการปลดปล่อย
ทั้งหมด เจ้าไม่ต้องเก็บไว้ที่ตัวเอง” ไต้สือหลั่นเสียงต่ำกล่าว “
จึงไต้หลั่น ข้าต้องการให้เจ้าเข้มแข็ง แต่ว่าไม่ได้ต้องการให้เจ้า
เปลี่ยนเป็นคนไร้หัวใจที่มีอารมณ์และความต้องการมากมาย”

“อืม...” จึงไต้หลั่นพุบลงไปบนบานประตู ก้นกระดกขึ้น เริ่มร้อง

“อือออ คนเลวนั้น...”

“อือออ กลัวจะตายอยู่แล้ว...”

“อือออ เมื่อครูใดถีบท้องข้า...”

“อือออ ลากออกไปฆ่าให้หมด...”

ไท่สื่อหลันมูปากยกขึ้น หรงฉู่เริ่มไอ

“นั่นเรียกว่าช่วยชีวิตคน” เขาพยายามอธิบายหลักการกับเด็กน้อยบางคนที่ไม่รู้หลักการ “ที่เจ้าควรฆ่าเหมือนว่าจะไม่ใช่ข้า”

“เขื่อนเจริณรุ่งเรืองสิบเจ็ดปี...” เด็กน้อยกระดกคางงอน กุมศิระ คาดไม่ถึงว่าพูดประโยคเช่นนี้อย่างกลุ่มอกกลุ่มใจ “เจ้าเป็นคนดูแล...”

หรงฉู่มีท่าทางอ้าปากกว้างน่าสนใจยิ่งนัก หาได้ยากยิ่ง ถ้าไท่สื่อหลันไม่ได้แช่อยู่ในน้ำก็คงให้รางวัลเด็กน้อยลูกอมหนึ่งเม็ดพูดได้ดี!

“เขารู้เรื่องนี้ได้อย่างไร” หรงฉู่เลิกคิ้ว มองไท่สื่อหลัน

“ก่อนหน้านี้เขาอ่านบันทึกขุนเขาและแม่น้ำจบแล้ว” ไท่สื่อหลันกล่าว

หรงฉู่มองนางอย่างสงสัย จึงไท่หลันไม่ชอบอ่านหนังสือเป็นที่รู้กัน เด็กตระกูลสูงศักดิ์สองสามขวบต่างก็เริ่มอ่าน ‘ตำเสวี่’ หนังสือที่ให้ความรู้ในระดับที่สูงขึ้น เขาตั้งแต่จบอ่านไม่เกินสามเรื่องแรก ก่อนหน้าจะมาพบไท่สื่อหลัน เด็กคนนี้เดินถนนไม่คล่องแคล่ว พูดจาไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ตอนนี้เพิ่งจะนานเพียงใด วาอาจยังพูดยังไม่คล่องแคล่วไม่พูดถึงแล้ว บันทึกขุนเขาและแม่น้ำเล่มหนาหนาเพียงนั้น เขาอ่านจบแล้วรี

“เขาสงใจภูมิประเทศ” ไท่ล้อหลั่นกล่าว “ฉบับบันทึกขุนเขาและแม่น้ำที่มีตอนนี้จัดชิดเกินไป ข้าวดฉบับแรกเริ่มเปรียบเทียบให้เขา บอกกับเขา นี่คือขุนเขาและแม่น้ำของหนานฉิงดงามอย่างมาก จำพวกนี้ไว้ แม้ว่าภายหลังเจ้าไม่อาจไปได้ก็นับว่าได้ไปมาแล้ว ถ้าหากเจ้าทำได้ดีข้ารับปากว่าหลังจากนี้พาเจ้าไปเที่ยวที่สถานที่หนึ่งที่สวยงามที่สุด”

“เฮอะ” จิ้งไท่ล้อหลั่นกล่าวอย่างกลัดกลุ้ม “ข้าชอบทะเลซีไห่...แต่ว่าตอนนี้...ข้าเองก็ไม่อยากเห็นน้ำอีกแล้วเช่นกัน...”

“น้ำนี้เป็นทรงฉู่ทำขึ้นมา และเป็นเจ้าทำขึ้นมา” ไท่ล้อหลั่นตอบศีรษะเขาเบาๆ “เพราะว่าพวกเจ้าต่างก็ไม่ได้ทำเรื่องนี้ได้ดี ดังนั้นเจ้าวันนี้จึงเกือบตายอยู่ในกระแสน้ำนี้ ถ้าหากว่าไม่ใช่พยัคฆ์อัคคีค้นพบก่อน ตอนนี้บนผืนแม่น้ำยังอาจจะลอยไปด้วยศพที่มากกว่านี้ จิ้งไท่ล้อหลั่น เจ้าต้องจำวันนี้เอาไว้ จดจำว่าในภายหลังเจ้าควรทำอะไร”

“อือออ ข้าอาจลืมได้...” จิ้งไท่ล้อหลั่นร้องไห้อีกแล้ว “กางเกงตัวเองล้วนถูกซัดขาดไม่เหลือแล้ว...”

ไท่ล้อหลั่นชำเลืองคราหนึ่ง เป็นเช่นนั้นจริงๆ ก้นน้อยขาวนุ่มราวกับเต้าหู้ และย้งติดหนึ่ยาวหนึ่งเส้น ปลิวไหลในสายลมราวกับหาง

“ข้าบอกพระองค์ต่อหน้าทีี่รี” ทรงฉู่กวาดสายตาชำเลืองมองนาง

“ยังดูแลไม่ดีพอ ตามหลังมาควบคุมนักโทษไม่พอ แต่งตั้ง

ขุนนางติดสินบน เมีนเฉยประชาชน” ไท่สื่อหลันเสริม

“กง...กง...” จึงไท่หลันคลานขึ้นมา กอดคอทรงฉู่ “มีโทษก็ยอมรับเถิด...แม่แมสามารถพูดออกมาได้มากกว่านี้อีก...”

“...” ทรงฉู่หมดคำจะพูด

*โหว้อ (羿操) เป็นตำนานเทพนักยิงธนูที่ยิ่งพระอาทิตย์

ตอนที่ 63-2 สถานการณ์ในน้ำ

“พวกข้าเองก็ไม่ว่ามุ่งไปถึงที่ใดแล้ว” ไท่สื่อหลันหรือตามองทางข้างหน้า “ฝั่งแม่น้ำล้นมองไม่เห็น ยากนัก คาดไม่ถึงว่าเจ้าจะสามารถหาข้าเจอ”

ทรงฉู่ยิ้มแล้วยิ้มอีก ตนเองก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย ตอนที่สายน้ำซัดลงมาเขามองไม่เห็นไท่สื่อหลัน จำต้องใช้แรงทั้งหมดช่วยชีวิตจึงไท่หลัน ตอนที่ช่วยเขานี้โชคไม่เลว ประตูปานหนึ่งลอยมาตามกระแสน้ำ เขาวางจึงไท่หลันขึ้นไป ในใจประมาณการณ์ตำแหน่งของไท่สื่อหลันขณะนั้น เลือกทิศทางหนึ่งที่เป็นไปได้แล้วจึงไปที่นั่น ไม่สามารถมั่นใจว่านางจะอยู่ที่ทิศทางนั้นแน่หรือไม่ แต่ว่าในใจคิดอยู่เสมอ ดูเทพสวรรค์จัดการ หากสวรรค์ไม่ทิ้งนางก็อาจพบเจอ

เทพสวรรค์เมตตา ไม่ทิ้งนาง แล้วก็ปลื้มความปรารถนาของเขา

“ฝั่งนี้ปรากฏหลังคาบ้าน น่าจะเป็นหอ ขึ้นไปบนหลังคาก่อน อีกสักพักรอคนมาช่วย” ทรงฉู่กล่าว “ข้าได้รับจดหมายของเจ้า

เร่งรุดมาตามมา และจัดสรรผู้คนแข็งแกร่งกลุ่มหนึ่งในอำเภอ
ใกล้เคียง สั่งทหารท้องถิ่นระดับล่างจกต้องเคลื่อนไหวในทันที
คาดว่าตอนนี้ น่าจะใกล้มาถึงแล้ว”

เขาปลักบานประตู่ย้ายไปทางหลังคานั้น ไท่สื่อหลันคิดจะ
ออกแรง เขาไม่รอให้พุดจับเอวของนางไว้ แขนที่แข็งแกร่งมี
พลัง รัดนางไว้แน่น

“เจ้าไม่มีเรี่ยวแรงแล้ว อวดฝีมือไปโย” ทรงฉู่การกระทำรุนแรง
น้ำเสียงกลับเบา ทันใดนั้นยิ้มกล่าว “อืม ช่วงนี้พอมแล้ว”

ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะปรายตามองเขาสักปราดหนึ่ง อันธพาลก็
เป็นเช่นนี้ ชีวิตที่จำกัดใช้เวลานานไร้ขอบเขต เจ้ายังคิดเป็นเรื่อง
จริงเขายังมีความสุข เจ้าให้เขาเป็นผายลม เขามีเพียงตนเองที่
เหม็น

หลังคาท่อนหนึ่งนั้นดูราวกับว่าใกล้ ที่จริงต้องว่ายทวนกระแสน้ำ
ข้ามไปและก็ไม่ง่ายอย่างยิ่ง ยากที่จะเห็นทรงฉู่หนึ่งมือปลักบาน
ประตู่ หนึ่งมือหนีบนางไว้ แล้วยังมีแรงเหลือ เขาเงยหน้ามอง
หลังคาที่ว่างเปล่า มองดูสิ่งของไม่เป็นระเบียบมากมายหลาย
ชนิดที่ลอยมาตามทางอีกครั้ง แต่ก็ไม่มีศพ จึงอดไม่ได้ถอนหายใจ
เบาๆ คราหนึ่ง

“ไท่สื่อหลัน” เขากล่าว “ช่วยชีวิตในที่ที่อันตรายที่สุด ช่วย
ประชาชนนับหมื่นก่อนภัยพิบัติ คนมีชีวิตนับไม่ถ้วน คุณูปการ
ใหญ่หลวง ไม่เคยคิดว่าเป็นเจ้าทำได้”

“ในโลกนี้มีการทำลายให้พินาศไม่หยุดหย่อน เป็นเพราะว่าผู้คน

ตลอดมาคอยสร้างภัยพิบัติ โลกมนุษย์หายหน้าหนี หายหน้านั้นอยู่ในคน” ไท่สื่อหลันกล่าวเบาๆ “เปรียบเทียบกับวีรบุรุษแล้ว ข้ายอมที่จะไม่ต้องให้เกิดความหายหน้าหนีมนุษย์ได้อีก”

“โลกมนุษย์หายหน้าหนี หายหน้านั้นอยู่ในคน...” หรงฉู่ทวนซ้ำอีกครั้ง ยิ้มมองจึงไท่หลัน “ว่าอย่างไร”

จึงไท่หลันกำปั้นเล็กหนึ่งกำหุบลงบนบานประตู หน้าตาดูร้าย “ไม่ได้ตั้งใจเลย รอก่อน!”

หรงฉู่สำลัก นี่เหมือนจะเป็นคำพูดติดปากของจ้าวสื่อซานคนเมืองชานซันนี่ ก็เรียนมาด้วยรี

ไท่สื่อหลันชม “ดี! ผู้ชายที่ไม่พูดจาสกปรกไม่ใช่ผู้ชาย!”

“ ... ”

เขาต้องเริ่มตั้งแต่ววันนี้เรียนคำพูดสกปรกหรือไม่

“ถึงแล้ว หลังคานี้แข็งแรงมาก เ้าขึ้นไปก่อน แล้วค่อยดึงจึงไท่หลัน บานประตูจะหายไม่ได้” หรงฉู่ออกคำสั่งไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันกระดุกกล้ามเนื้ออ่อนแรงอยู่ก่อนแล้ว หรงฉู่จึงยันเอาของนางส่งขึ้นไปข้างบน กลับสัมผัสต้นขาของนางในความไม่ตั้งใจ

เสื้อผ้าล้วนแนบติดบนตัว ไท่สื่อหลันเสื้อคลุมครึ่งหนึ่งต่างก็ไม่เห็นแล้ว กางเกงขายาวม้วนกลมบนขาขาวที่แข็งแรง หรงฉู่

เพียงแค่สัมผัสเบาๆ คราหนึ่ง ก็ชัดเจนรู้สึกถึงผิวหนังใต้นิ้วมือ
แข็งแรงแแต่นุ่มเล็กน้อย ความตึงเต่งและเยาวิ้ยของหญิงสาว
เหล่านั้น รวกับเปลวไฟกลุ่มหนึ่งที่กระโดดเต้นบนปลายนิ้ว ใจ
ของเขาก็คล้ายว่าถูกเปลวไฟที่ลุกโชนออกมาทันทีทันใด ลุก
ไหมอย่างแผ่วเบาสักพักหนึ่ง

ความรู้สึกนี้สลายหายไปในช่วงพริบตา รวกับกิ่งไม้มีดอกช่อ
หนึ่งถูกลมดันใกล้ผืนน้ำ เปียกปอนขึ้นมาใกล้ หยดน้ำพลันสาด
ออก พาบรยากาศกลิ่นหอมที่สดใหม่มา

ไต้สือหลันเพิ่งจะป็นขึ้นหลังคา กำลังจะยื่นมือดึงจิ้งไต้หลัน ไม่
นึกว่ามีเสียงดังสนั่นคราหนึ่ง!

ในเสียงดังสนั่นสะท้อนราวฟ้าปกคลุมปฐพีแตกขยายออก ดุจ
ฟ้าผ่าในแก้วหู ระลอกคลื่นกระเพื่อมสั่นสะท้อนบนผืนน้ำ
รุนแรงพักหนึ่ง สั่นสะท้อนจนหูสามคนเสียงดังหึ่งๆ เสียงกรีด
ร้องของจิ้งไต้หลันไม่ได้ยินโดยสิ้นเชิง เพียงแค่มองเห็นเขา
หวาดกลัว ปากเล็กๆ เปิดกว้าง เสียง ‘แกรก’ ดังคราหนึ่ง หลังคา
แตกสะเก็ดลงครึ่งหนึ่ง ไต้สือหลันตกลงไปอย่างรวดเร็ว

ทรงฉู่ตาไว้มือไว้มือดึงขึ้นมาจากน้ำทันที ดึงข้อเท้าของนางไว้ อะไร
ก็ไม่ทันคิด โยนขึ้นไปบนบานประตู

เสียงดังปังครึ่งหนึ่งไต้สือหลันตกลงบนบานประตู บานประตู
เสียสมดุลทันที จิ้งไต้หลันกลิ้งหลุนๆ ลงไปในน้ำ ไต้สือหลันยื่น
มือคว้าไว้ คว้าข้อเท้าเล็กๆ ไว้

คนสามคนกำลังอยู่เหนือน้ำใต้น้ำ ร้อยกันเป็นแถวยาวหนึ่งแถว

ทรงฉุคว่าข้อเท้าไท่สื้อหลัน ไท่สื้อหลันคว่าข้อเท้าจึงไท่หลัน
ใบหน้าของจึงไท่หลันประชิดบนผืนน้ำเรียบร่อยแล้ว ในตอนที่
ยกขึ้นมาอีกครั้งใบฝักสกปรกใบหนึ่งติดขึ้นมาด้วย

เด็กน้อยสะยะปาก ท่าทางจะร้องไม่ร้อง วันนี้ความตกใจกลัวที่
ได้รับเยอะเกินไปแล้ว ทำให้ตัวเขาเองล้นรู้สึกว่ตอนนี้ร้องให้
แล้ว เป็นไปได้ว่ครั้งหน้ายังต้องร้องให้ เก็บไว้ก่อนดีกว่า

สามคนหันหน้ามองแหล่งกำเนิดเสียงดังสนั่นนั้น ก้นน่านน้ำ
กว้างไกลไม่มีที่สิ้นสุด จริงแล้วมองไม่ออกว่อะไร แต่กลับรู้สึก
ถึงกระแสน้ำยิ่งใหญ่และรวดเร็ว ระดับน้ำยิ่งขึ้นยิ่งสูงในทันใด
หลังคาสองชั้นที่สูงที่สุดที่เมื่อครู่ข้ามไปไม่ได้แล้ว ทั้งสามคน
ล้นหายใจเย็นชืด

“มีเขื่อนแตกอีกหนึ่งเขื่อนแล้ว...” น้ำเสียงของทรงฉุไม่ใช้การ
คาดคะเน เป็นการยืนยัน

เสียงยังพูดไม่สุด ก็รู้สึกว่กระแสน้ำราวกับรุนแรงขึ้นสิบเท่า
อย่างฉับพลัน คลื่นน้ำพุ่งซัดสาด ตีเข้ามา ราวกับแผ่นเหล็ก
แต่ละแผ่นปะทะที่อกคน ไท่สื้อหลันเกาะบานประตูไว้ไม่อยู่ กลิ้ง
ตกลงในน้ำ บานประตูถูกกระแสน้ำปะทะขึ้นลง ไม่ว่าเมื่อไหร่
ก็ตามจะซัดลงมาได้เสมอ จึงไท่หลันเกาะข้างประตู ใบหน้าเล็ก
ซีดเผือด ไท่สื้อหลันเกาะขอบประตูไว้แน่น สายน้ำที่ตีหัวตีหน้า
ส่งเสียงดังลั่น “จึงไท่หลัน จับขอบประตูไว้ ห้ามปล่อยมือ!” อีก
ฝั่งพยายามดิ้นรนอย่างสุดความสามารถ คิดจะดึงผ้าคาดเอว
ของตัวเองออกมา ทำจึงไท่หลันให้มันคงอยู่บนบานประตู

“ไม่ได้!” เสียงทรงฉุชัดเจนอยู่ในน้ำที่ธาโถมเข้ามาผืนใหญ่เช่น

เคย “บานประตูจะแตกออกแล้ว!”

ไท่สื่อหลันมองทันที เป็นจริงดังคาด ข้างใต้ร่างจึงไท่หลันแผ่
รอยแยกเท้าฝ่ามือหนึ่งเส้นออกเรียบร้อยแล้ว

คลื่นหนึ่งลูกชักเข้ามา เสียงดัง ‘แกรก’ คราหนึ่ง รอยแตกใหญ่
ออกเท้าฝ่ามือ ทันใดนั้นก็แยกออกเป็นสองท่อน

ไท่สื่อหลันยืนมือ คิดจะคืนสภาพบานประตู แต่ว่ารอยที่แตก
ออกทันใดนั้นก็ถูกกระแสน้ำที่รุนแรงซัดแตกกระจาย ไม่ใช่
สิ่งของทั้งหมดก็ไม่สามารถคืนสภาพรูปเดิมได้

ไท่สื่อหลันหันหน้าจับพลัน คิดจะหาสิ่งยึดเกาะที่สามารถแทนที่
ได้ ทันใดนั้นมองเห็นที่ไกลๆ ในกระแสน้ำเชี่ยวกราดมีสิ่งของ
หนึ่งรูปร่างกลม พลาจจมพลาจลอย เหมือนว่าเป็นอ่างที่ไม่เล็ก
ใบหนึ่ง เพียงแค่ตอนนี้ระยะทางไม่ใช่สั้นๆ ทิศทางกระแสน้ำอาจ
จะยิ่งดิ่งยิ่งไกล นางไม่สามารถปล่อยจึงไท่หลันแล้วตัวเองไปหา
อ่างนั้น มิฉะนั้นสายน้ำจะซัดคนออกไปไกลมากได้ จึงไท่หลัน
อาจจะพลัดพรากนางได้

ทรงฉู่เองก็มองเห็นของชิ้นนั้น จู่ๆ ศีรษะก็ต่ำลง ไม่เห็นแล้ว

ไท่สื่อหลันหันหน้า ไม่เห็นเงาร่างของเขาแล้ว ในใจโหวงเหวง
ทันที

นางตลอดชีวิตเข้มแข็งยืนด้วยลำแข้งตัวเอง แต่ไหนแต่ไรไม่เคย
มีความคิดที่จะพึ่งพาคนอื่น ทว่าตอนนี้ผืนน้ำกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา
โดดเดี่ยวตัดการช่วยเหลือ ชายผู้หนึ่งที่ปกติไม่ชอบแม่

กระทั่งความไม่พอใจเล็กน้อย ไม่คิดว่าจะกระโดดน้ำ อีกทั้งไม่
คิดว่าจะมองไม่เห็นแล้ว จู่ๆ ในใจนางพลันท่วมท้นด้วยความ
รู้สึกที่แปลกประหลาด

ชั่วพริบตาก่อนมองเห็นน้ำมึมที่ไหลบอบเบตเพียงแค่ทำให้นาง
กังวลใจ ชั่วพริบตาหลังน้ำมึมที่ไหลบอบเบตทำให้นางรู้สึกเปล่า
เปลี่ยว

ความรู้สึกนี้ชั่วพริบตาผ่านไป ทันใดนั้นนางรู้สึกกลางเວคลาย
ลงทันที

ก้มหน้าอีกครั้ง หรงฉู่อยู่ใต้น้ำ เอาผ้าคาดเอวนางแก้ออกให้

คนโบราณเครื่องแต่งกายมากมาย สายคาดเอวเป็นของที่สำคัญ
อย่างมาก ดังเช่นนี้ ทั้งน้ำมีมากเพียงนี้ หากทำไม่ดี ไม่นานนาง
ก็จะเหมือนกับจิ้งโง่หลัน ท่อนล่างเปล่าเปลี่ยว

โง่หลันไม่มีหนทางขัดเคือง เพราะว่กั้นด้วยสายน้ำที่พุ่งเล็ก
น้อย นางมองเห็นหรงฉู่แกเอาสายคาดเอวของตนออกแล้วเช่น
กัน

หลังจากนั้นเขาใช้ปลายด้านหนึ่งของสายคาดเอวตนเองมัดไป
บนข้อมือนาง ปลายด้านหนึ่งมัดข้อมือตนเอง เอาสายคาดเอว
ของตัวนางส่งให้นางอีกครั้ง บอกเป็นนัยให้นางทำในลักษณะ
นั้นกับจิ้งโง่หลัน

สามคนผูกอยู่ด้วยกัน หรงฉู่หรือตามองทิศทางนั้น ตะโกนเสียง
ต่ำ “ขึ้น!”

‘ตุ้ม’ สามคนปะทะน้ำออกไป ทะลุผ่านกำแพงน้ำเป็นชั้นๆ กระโดดขึ้น

ตอนที่ 63-3 สถานการณ์ในน้ำ

ชั่วเวลานั้นระลอกน้ำเป็นพันๆ ชั้นต่างอยู่ใต้เท้า คลื่นน้ำไหลเชี่ยวหลายลูกนับไม่ถ้วนซัดคำราม ใต้เท้าทรงฉွ่หยดน้ำเม็ดเล็กเม็ดน้อยกระเซ็นสาด ใอน้ำลอยขึ้นข้างบน แสงอาทิตย์หักเหลงมาส่องแสงเคลื่อนที่ไปทั่ว ปรางค์เป็นสายรุ้งเจ็ดสี ทรงฉွ่ของสองคนก้าวเหยียบหยดน้ำขึ้นมา มุ่งไปทางพระอาทิตย์

ความรู้สึกที่ทะลุผ่านน้ำแปลกประหลาดอย่างยิ่ง ราวกับชั่วพริบตาทะลุมิติเดินทางมาถึงที่ประทับของทวยเทพ แสงอาทิตย์ใกล้ยอดศีระ ใอน้ำฟุ้งกระจายดังฝนเม็ดเล็กตกลง

เพียงแค่ว่าในชั่วเวลานั้น ทรงฉွ่ของคนใหญ่หนึ่งคนเล็กหนึ่งข้ามออกมาระยะทางสามจั้ง ตกลงบนทั้งสี่เหลี่ยมหนึ่งแผ่น ห่างจากอ่าวนั้นไม่ไกลแล้ว เขาหอบหายใจเล็กน้อย พาสองคนว่ายน้ำไม่ก็ก้าว สูดอากาศเข้ามาอีกครั้ง เคลื่อนผ่านทะลุน้ำไป หลังจากขึ้นลงไม่กี่ครั้งในที่สุดก็ถึงข้างอ่าวนั้นแล้ว

มองอย่างละเอียดเห็นเป็นถึงข้าสารถี่ใหญ่มากใบหนึ่ง ข้างในคาดไม่ถึงว่ายังมีข้าวตังเป็นม้วนๆ ผึ่งนี้มีประเพณีเอาข้าวตังที่กินเสร็จแล้วเผาเกรียมม้วนขึ้นใช้ทำอาหารยามฉุกเฉิน ไม่รู้ว่าเป็นลูกสะใภ้ครอบครัวใหญ่ที่โหนดำนานาญด้านบริหารบ้านเรือนใช้ถึงหนึ่งใบใส่ข้าวตังเหล่านี้โดยเฉพาะ ถึงลึก ข้าวตังพวกนี้ไม่นึกว่าจะไม่ถูกน้ำซัดเปียก

เมื่อพบของเช่นนี้ที่นี้ตอนนี้ ความดีใจที่เกินความคาดหมาย
อย่างแท้จริง หรงฉู่เอาจิ้งไท่หลั่นวางเข้าไปทันที เด็กน้อยพอ
เข้าไปก็น้ำตาปรึ่ม เกาะข้างถึงซ่อนน้ำตากล่าว “...มีความสุขนัก
...”

“จริง” ไท่สือหลั่นกล่าวยากเย็นนิ่ง “ข้าเดิมคิดว่าเป็นถึงจี้”

“ไม่เป็นไร...” จิ้งไท่หลั่นเก็บข้าวตังจากกันถังทาน ปากเล็กๆ
ยัดจนนูนป่อง กล่าวย่างมีความสุข “กั้วกงนั้...อุ้มข้า...”

ไท่สือหลั่นพยักหน้า คิดอย่างนั้นเช่นกันจริงๆ

หรงฉู่เกือบจะยื่นมือเอากล้งข้าวตังดันออกไป...

ไท่สือหลั่นมองสีหน้าเขาขาวเล็กน้อย ในกระแสน้ำเชี่ยวกราด
พาสองคนข้ามน้ำสาตกระเซ็นไม่ใช่เรื่องง่ายๆ จึงไม่ปะทะฝีปาก
กับเขาอีก ถังนี้ไม่มีที่จับ มีเพียงห่วงทองแดงเพื่อให้ยกขึ้นได้
สะดวก นางเอาสายคาดเอวของหรงฉู่ผูกข้างถ้ง กล่าว “เจ้าข้า
มาพักเถิด พอจะสามารถเบียดกันได้”

“หลังจากนั้นเจ้าจะดันต่อหรือ” หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ “หากหลังจาก
นั้นพบผู้ช่วยเหลือเขาก็จะมองเห็นข้าอยู่ในถ้งเจ้าอยู่นอกถ้ง
คอยดันข้า ไท่สือหลั่น เจ้าตั้งใจทำให้ข้าทั้งชีวิตไม่มีหน้าไปเจอ
คนหรือ”

“ลัทธิชายเป็นใหญ่ไร้ซึ่งความหวัง” ไท่สือหลั่นวิพากษ์วิจารณ์

“ลัทธิหญิงเป็นใหญ่เชื่อว่าตนเองไม่ผิด” หรงฉูไม่เข้าใจ ‘ลัทธิชายเป็นใหญ่’ คืออะไร แต่ก็ไม่ได้คิดวางให้เขาเดาออกว่านี่แปลว่าอะไร และเพราะว่าคาดเดาความหมายโดยรวมของลัทธิหญิงเป็นใหญ่ออก จึงโต้แย้งอย่างมีพลังกลับไป

ไท่สื่อหลันปราชตามองเขาปราดหนึ่ง จำต้องยอมรับว่าชายผู้นี้ที่จริงแล้วฉลาดเหลือเกิน

“เข้าไปเถิด” หรงฉูยกนางขึ้นไปวางลงในถัง “เป็นผู้หญิงอย่าอวดเก่ง”

ไท่สื่อหลันฟังบนผนังถึง ครึ่งของดวงตาทั้งหมด นางเหนื่อยล้าอ่อนแรงแล้วจริงๆ แม่ว่ายังคงคิดยืดยาด แต่ในวินาทีนั้นที่ร่างกายห่างออกจากร่างที่ไหลรินสัมผัสถึงผนังถึงที่แข็งแกร่ง กล้ามเนื้อทั้งร่างกายแทบจะส่งเสียงประท้วงให้หยุดงาน ทุกท่อนกระดูกล้วนราวกับสามารถได้ยินว่ากำลังส่งเสียงดังเอี๊ยดอ๊าด

ใต้ความอ่อนล้าอย่างถึงที่สุด นางเองก็ไม่คิดที่จะโต้เถียงอีก ตาพร่าเลือน ประจันหน้ากับแสงเล็กน้อยของตะวันยามตกดิน มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย

มือของหรงฉูที่อยู่ด้านหน้านางจู่ๆ ก็คลายลงเล็กน้อย หากไม่ใช่เพราะว่าไท่สื่อหลันผูกเขาไว้ที่ราวจับถ่วงก่อนแล้ว บางทีเขาอาจจะถูกน้ำซัดไปเพราะว่าใจลอยชั่วพริบตา

ใต้แสงตะวันตกดินจางๆ รอยยิ้มน้อยๆ เลือนรางของหญิงผู้ขาวซีดผู้นั้นปนมาราวกับคลุมผ้าโปรงบาง มากด้วยความอ่อนโยนที่

ไม่มีในวันปกติ ลดความเร็วจุดคันที่ห่อไว้ในวันธรรมดาฉบับไม่
ถ้วน เสมือนเพชรขัดเงา ก้นหน้าต่างมองหิมะ ใส่โปรง อบอุ่น
และสว่างไสว

พอคนที่ยิ้มไม่บ่อย ยิ้มขึ้นมา งามยิ่งจนทำให้คนจิตใจปั่นป่วน

ชั่วพริบตาหัวใจเหมือนถูกเสียงที่ไม่กลมกลืนตีแตกกระเจิง

เมื่อมองอย่างพิลึก เสียงอืดๆ อ้าดๆ เป็นหนุจึงกำลังทานข้าวตัง
ของเล่นนี้สิ้นเปลืองฟัน จึงไต่หลั่นกอบข้าวตังแก้มตุ่ย บนปาก
ล้วนเป็นผงเกรียมสีดำๆ

“เหนื่อยจะตายแล้ว...” เขาอดอ้อนไต่หลั่น

“กินน้อยหน่อย มิเช่นนั้นเดี๋ยวจะไม่มีน้ำดื่ม”

ต้นแพรต้นหนึ่งวางนอนอยู่ตรงหน้า น้ำข้างหน้า หรงจู้ตาไว
มือไว ชั่ววินาทีที่ผ่านไปเก็บลูกแพรได้สิบกว่าลูก

“เร็วมาก” จึงไต่หลั่นปรบมือ

“ต้องรับมือกับผู้หญิงจำนวนมากเป็นประจำ ธรรมดาที่จะมือไว”
ไต่หลั่นพูด

หรงจู้ที่กำลังจะส่งลูกแพรหนึ่งลูกให้นาง ได้ยินคำพูดก็เอาลูก
แพรส่งเข้าไปในปากของตนเอง

ไต่หลั่นค่อยๆ เคี้ยวข้าวตัง ยื่นมือยัดข้าวตังขึ้นหนึ่งถึงใน

ปากทรงฉู่ “ที่จิ้งไท่หลั่นทานเหลือ เจ้าทาน”

ทรงฉู่เหลือบมองข้าวดังนั้น เหตุใดเขาต้องทานของเหลือด้วย

แต่นี้ดูเหมือนว่าเป็นหญิงผู้นี้ป้อนเขาทานของครั้งแรก...

เขาในที่สุดอ้าปาก เอาข้าวดังอมไว้ ลื่นมันคราหนึ่ง กวาดผ่าน นิ้วมือของไท่สือหลั่น ดวงตาที่สะท้อนประกายน้ำคู้หนึ่ง ยิ้มแย้ม ชำเลียงมองนาง

“ล้างสะอาดแล้วรี” ไท่สือหลั่นกล่าว “ก่อนหน้านี้พาจิ้งไท่หลั่น ไปฉี ไม่ทันล้างมือ”

ทรงฉู่ตัดสินใจ รอเขาแก่ชราแล้วจะเขียน ‘บันทึกหน้าแดง’ โดย นำเรื่อง ‘การทำให้บรรยากาศเสีย’ และ ‘ไร้อารมณ์สนใจ’ มา เขียนเป็นพฤติกรรมไม่ดีสองข้อใหญ่ที่จำเป็นต้องวิจารณ์อย่าง รุนแรงในเพศหญิงแน่นอน

น้ำไหลสาดค่อยๆ ผ่อนลงมาแล้ว ไม่เกิดเสียงดังสนั่นอีก แต่ว่า กระแสน้ำไหลไม่ลด อีกทั้งตั้งแต่ต้นจนจบมองไม่เห็นเงาคน รอบด้านน่านน้ำกว้างไกลไม่สิ้นสุด ท่วมนองสองฝั่ง ตั้งแต่ต้น จนจบหาพื้นดินที่สามารถหยุดพักไม่ได้ ไท่สือหลั่นสงสัย เป็นไปได้ว่าที่รอยแตกเขื่อนชั่วพริบตานั้น นางถูกน้ำซัดลงไปไกล มากแล้ว เมื่อถามทรงฉู่ดู จึงรู้ว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ดังนั้นเขาเอง ก็รู้สึกเช่นกัน สามารถหาจิ้งไท่หลั่นกับนางได้ครบ เป็นความ มหัศจรรย์ในความมหัศจรรย์ที่แท้จริง

แสงฟ้าค่อยๆ มืดแล้ว ก่อนฟ้ามีดหาพื้นดินไม่เจอ อย่างน้อย

ที่สุดก็ต้องลอยตามกระแสน้ำหนึ่งคืน แม้จะพูดว่าตอนนี้
เป็นต้นฤดูร้อน แต่ว่าน้ำแม่น้ำเย็นมากเหมือนเดิม แชน้ำนาน
แล้วใครก็ทนไม่ไหว

“พวกเราสับเปลี่ยนเข้าถึงพักผ่อน” นางจะป็นออกมา

“ระวังคว่ำ!” ทรงฉุ่ห้ามนางไว้ “เจ้านอนหลับให้ข้าก่อน”

“ไหนเลยจะนอนหลับ” ไท่สื่อหลันจ้องสีหน้าเขาไม่ละ “ผู้ชาย
อวดเก่งก็โง่อย่างยิ่งเช่นกัน”

“ครั้นยังเยาว์ข้าตามท่านพ่อไปรบที่เป่ยเยว่” ทรงฉุ่กล่าวเบาๆ “
อยู่ในพื้นหิมะหนึ่งผืนกว่าสองวัน น้ำเพียงแค่นี้ยังแช่ข้าไม่ตาย”

“ได้ยินว่ากั๊วกงคนเก่ากล้าหาญเก่งการรบ น่าเสียดายจริงๆ แต่
ไหนแต่ไรหากพ่อเป็นพยัคฆ์ลูกมักเป็นสุนัข”

“อืม เจ้าประเมธินค่ารอบนี้พิเศษยิ่ง คิดเห็นเหมือนกันกับบิดาข้า
”

ไท่สื่อหลันตบจึงไท่หลันที่ขดตัวอยู่ในอ้อมอกนางเบาๆ ในที่ที่
มืดมืดไร้คนมองเห็นเผยรอยยิ้มจางๆ เล็กน้อย “ขึ้นชื่อว่ากล้า
หาญมองเห็นผลสรุปเดียวกัน”

“มิบุพเพสันนิวาสเช่นนี้ ไปเป็นลูกสะใภ้ของเขาเสียเลยดีหรือไม่
”

“สะใภ้พยัคฆ์ไหนเลยจะเหมาะกับลูกสุนัขเล่า”

ทรงฉุ่รากับว่ากำลังหัวเราะ เสียงหัวเราะไม่ชัดเจน “ไท่สื่อหลัน ไ้หล่ามีผู้หญิงที่ทะนงตนเช่นนี้หรือไม่”

“ตอนนี้เจ้าเห็นแล้ว”

“ใช่ ตอนนี้ข้าเห็นแล้ว” ทรงฉุ่หนึ่งเงิบครู่หนึ่ง เปิดปากอีกครั้ง ในน้ำเสียงไม่มีรอยยิ้มแล้ว นิ้วมือที่เย็นชืดของเขาคำเข้ามา สัมผัสมือที่เกาะขอบถ้องอยู่ของไท่สื่อหลัน “ไท่สื่อหลัน ข้าเคย รู้สึกว่าเจ้าพิเศษเกินไป กล่าวหาเกินไป ตอนนี้ข้ากลับหวังว่า เจ้าจะพิเศษมากขึ้นอีก กล่าวหาขึ้นอีก”

“หืม”

“ความพิเศษและกล่าวหาเพียงพอ บางทีข้าอาจจะมีโอกาส...” ทรงฉุ่ๆ ก็ไม่พูดต่ออีก ลูบนิ้วมือของนางไปมา และปล่อยออก

“นอนเถิด”

ไท่สื่อหลันไม่พูดอีก นางพึงผั่งถ้ง จึงไท่หลันอยู่ในทรงอก นางส่งเสียงกรนเล็กๆ ออกมา ข้างหลังก็คือทรงฉุ่ วางศีรษะไว้ บนขอบถ้อง พึ่งนางไว้ หายใจเบาๆ ข้างหนนาง น้าแปลก กลิ่นหอมต้นหลันจือชนิดนั้นยังอยู่เหมือนเช่นเคย

แสงจันทร์กวาดแสงส่องผ่านมา คนสามคนลอยตามกระแสน้ำที่ หนาวเย็นแต่ไม่เจียบเหงา

ริมตลิ่งตั้งแต่ต้นจนจบมองไม่เห็น ไม่รู้ว่าในความไม่ได้ตั้งใจถูก

ชัดเข้ามาแม่น้ำสายหลักแล้วหรือไม่ สะพานนี้มีแม่น้ำหมิ่น เขต
พื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลแตกสายมากมาย ขวางกันเขื่อนแม่น้ำพัง
ทลาย ไม่อาจจะพูดได้ว่าจะตัดคนผ่านไป ในสะพานใกล้เคียงมอง
ไม่เห็นสิ่งของที่ลอยมาจากหลังคา บ้านเรือน และสิ่งก่อสร้าง มี
เพียงน่านน้ำกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา แสงสว่างเรืองรองเบาบาง
ที่ปรากฏอย่างไม่มีขอบเขต

คำคืนนี้ก็ได้ผ่านไปแล้วเช่นกัน

เพียงแค่ผ่านไปไม่ได้ง่ายดายเพียงนั้น

ตอนที่ 63-4 สถานการณ์ในน้ำ

ทรงฉู่เองก็เดินทางไกลวิ่งวนเข้าไปในน้ำอย่างเด็ดเดี่ยว การหา
จิงไท่หลันและไท่สือหลันเสียแรงมากเกินไป ภายหลังทั้ง
ยังลอยตัวพาคนไปถึงถึงใบนี้ หลังจากนั้นก็แช่อยู่เนิ่นนานใน
สายน้ำ คลื่นใต้น้ำเคลื่อนไหวรวมกันเป็นกลุ่ม เขาปรับร่างกายไม่
หยุด ทำการต้านกระแสน้ำ และยังต้องดูแลถึงไว้ ป้องกันไม่ให้
ชนกับของแข็งหรือสิ่งกีดขวางอยู่ตลอด แม้เป็นคนที่ย้ำแข็ง
เองก็ไม่สามารถทนรับการสั่นเปลือยพลังงานตลอดเวลาเช่นนี้ได้
ก่อนฟ้าสางตอนที่เหนื่อยล้าที่สุดเขาจึงกลับไป

บังเอิญตอนนี้ ถึงผ่านน่านน้ำที่สภาพน้ำต่ำกว่าจุดหนึ่ง เสียงดัง
โครมคราหนึ่ง เชือกมัดถูกลึงของแหลมคมไม่รู้ว่าจะอะไรตัดขาด

ไท่สือหลันนท่นไฉนนั้นเปิดตา ยื่นมือคว้าทรงฉู่ไว้!

นางเองก็ไม่กล้ากลับสนิทมามาโดยตลอด แทบทุกเค่อล้วนต้อง

ตื่นมาครึ่งสองครั้ง เมื่อครู่ในใจจู่ๆ พลันมีสัญญาณเตือนจึงตื่น
มาได้ทันเวลา

หากว่าเข้าไปก๊วหนึ่ง บางทีครึ่งหน้าเปิดตาก็มองไม่เห็นทรงฉูผู้
นี้แล้ว

แม้ว่าคว้าเขาไว้แล้ว แต่ข้อมือของทรงฉูเองก็ถูกลึงของแหลมคม
ไม่รู้ว่าอะไรที่เฉียดผ่านในน้ำเกือบจะเกี้ยวถึงเส้นโลหิตใหญ่ ไท่
สื่อหลั่นฉีกด้านหน้าของเสื้อพันไว้ แต่กลับไม่กล้าดีใจ ตอนนี้
ข้างกายไม่มียารักษาแผล บาดแผลลึกอย่างมาก ทั้งแช่อยู่ในน้ำ
ที่ไม่สะอาดเท่าไร หากว่าติดเชื้อมะทำอะไร

จึงขอเปลี่ยนที่กับเขาอีกครั้ง นี่ไม่ต่างจากมัดคอเขาแน่นใช้
อำนาจคุกคาม ทรงฉูไม่สนใจนางโดยสิ้นเชิง ไท่สื่อหลั่นเองก็
ไม่มีทางปิ่นออกมาเอง หากไม่มีความช่วยเหลือของทรงฉู
ควบคุมสมดุลได้ไม่ดี

หนึ่งคืนก็ลืมตาไม่หยุดเช่นนี้ ในสถานการณ์ที่เลื่อนร่างผ่านไป
ตอนที่ตื่นข้างหูเป็นเสียงน้ำร้องคำราม ตอนที่หลับหนุนถึง
ได้ยินแม่น้ำไหลเช่นเคย ไปๆ มาๆ ล้วนเป็นเสียงน้ำไหลทวนยาว
ชนิดนั้น ตามมาด้วยเสียงหายใจเบาๆ ของเขา ราวกับเวลาที่อยู่
ในรอยแตกที่แม่น้ำไหลรินถูกลากยาวช้าๆ และนางอยู่ในจุดท้าย
สุดของภาพความฝัน ออกวิ่งอย่างรวดเร็วและยาวนาน

บางครั้งในความเลื่อนร่างอาจจะไม่ตั้งใจถึงมือของเขา ปลายนิ้ว
สัมผัสอย่างไม่รู้ตัวว่าจับกันไว้นั่นแล้ว ไต้สีทองฟ้ารุ่งสาง นิ้ว
มือที่เปียกชื้นจับกันไว้ในจุดที่จุ่มๆ ลอยๆ แห่งหนึ่ง

แสงทองฟ้าค่อยๆ สว่างแล้ว มองออกไปกลับยังคงเป็นน้ำกว้าง
ใหญ่ไพศาลของเมืงวาน จึงไต่หั่นอยู่ในอ้อมอกไต้สือหั่น
โอนเอนอย่างไม่ปลอดภัย อู้อี้พึมพำ “แมแม...ร้อน...”

ไต้สือหั่นลุ่มหน้าผากเขาคราหนึ่ง ร้อนเล็กน้อย

เดิมทีจึงไต่หั่นสุขภาพร่างกายควรจะดีมาก แต่เนื่องจากถูกพิษ
เรื้อรัง ทำให้ได้รับบาดเจ็บบางส่วน ตอนนี้ค่อยๆ ดูดพิษที่ยัง
หลงเหลืออยู่ออกจนเกลี้ยง ทั้งยังถูกไต้สือหั่นลากไปออก
กำลังกาย ร่างกายยังนับว่าไม่เลว แต่ถึงอย่างไรอายุน้อย ตื่น
ตะตระหนกเข่น้ำเช่นนี้เกิดอาการป่วยได้ง่าย

ทรงฉู่เบิกตาโต ทันไदनั้กล่าวว่า “ถึงปลายสุดแล้ว!”

ไต้สือหั่นหันตัวทันที มองเห็นข้างหลังภูเขาส่งตั้งตระหง่าน ที่
นี้ไหล่ออกมากะทันหันราวกับเป็นปลายสุดของแม่น้ำบางสายที่
ไหลผ่าน ในที่สุดก็ถึงพื้นดินแล้ว

ทว่าทันไदनั้นางก็รู้สึกกระแสน้ำเร็วขึ้น ดันถั่งไหลเชี่ยวลงไป
ทันที ทิวทัศน์รอบด้านราวกับลมพัดผ่านตาไปอย่างรวดเร็ว ต่อ
เนื่องไม่ขาดสายเป็นเส้นยาวสวยงามหลากสีเส้นหนึ่ง

“เหตุใดถึงเร็วเช่นนี้!” รู้สึกถึงกระแสน้ำข้างใต้ไม่เพียงแค่ว่าเร็ว แต่
ยังเหมือนว่ามีแรงดูดชนิดหนึ่งด้วย ไต้สือหั่นเสียงตะโกนห้าม
ไม่ได้เร็วขึ้นด้วย ใช้จอร์ระลอกคลื่นหรือไม่ นี่ไม่ใช่ในมหาสมุทร
ด้วย ระลอกคลื่นที่ไหนดัน

ทรงฉู่จู่ๆ ก็ลุกขึ้น แฉลบผ่านขอบถ้ำ มองไปทางข้างหน้าไกลๆ

ปราดหนึ่ง สีหน้าเปลี่ยนแล้วเช่นกัน

“เหมือนว่าถึงพรมแดนเขาเปี่ยมม่อแล้ว ภูมิประเทศนี้...กระแสน้ำลงไปทางข้างล่าง! ชื่นหินบาด! น้ำตก!”

ไต้สือหลันยืนขึ้นจากในถ้ำอย่างรวดเร็ว อัมจึงไต้สือหลันกำลังจะปีนไปข้างนอก

ตอนนี้ถึงจะตกลงไปในน้ำ ก็น่าจะแข็งแกร่งกว่าอยู่ในถ้ำตกลงหน้าผาสงูชันตายอย่างอนาถ

“ฝั่งนั้นมีร่องน้ำระหว่างภูเขาอยู่ช่องหนึ่ง!” หรงฉูพลันกล่าวโดยพลัน

ไต้สือหลันไม่ยากกว่าจะมองเห็น ระหว่างต้นพีชไม้เลื้อยรกจำนวนหนึ่ง เผยให้เห็นซอกภูเขาแคบๆ จุดหนึ่ง รอบด้านผาหินสูงชัน ข้างใต้โขดหินเลือนราง ข้างบนโขดหินมีต้นสนแก่ที่ตั้งเด่นหนึ่งต้น

แต่ว่าตำแหน่งห่างจากที่นี่ไกลมาก ที่สำคัญกว่าก็คือ นางไม้มั่นใจอย่างสิ้นเชิงว่าที่นั่นสามารถปีนขึ้นไปได้ ข้างใต้โขดหินที่เลือนรางจุดนั้น แม้แต่คนหนึ่งคนยังยืนไม่อยู่

“ไม่ได้ ยืนไม่หมด!”

“ต้องลอง หากว่าอีกครั้งท่อนเป็นน้ำท่วมอยู่ใต้น้ำเล่า”

น้ำตกใกล้เข้ามาแล้ว เสียงน้ำที่ดังเลือนลั่นกลบเสียงคน

สนทนาต้องตะโกนคอแหบคอแห้ง หนึ่งวันหนึ่งคืนนี้ หูของไท่
สื่อหลั่นแทบจะถูกเสียงเช่นนี้กรอกจนเต็ม นางสงสัยว่าหลังพ้น
จากอันตรายแล้วหูกจะหนวกไปครึ่งหนึ่งหรือไม่

กระแสน้ำที่รวดเร็วไม่อาจบรรยาย ชัดเศษหินเศษกิ่งไม้และ
สิ่งของต่างๆ นานาจมลงไป กลิ้งผ่านจากข้างถึง จึงไท่หลั่น
ตอนนี้ตื่นขึ้นมาบ้างแล้ว เกาะข้างถังมองออกไปเห็นความว่าง
เปล่ามึนมาข้างหน้าไม่ไกล สายตาพราเลือนชั่วพริบตาก็กะ
กลมโต รวากับแมว

หลังจากนั้นดวงตาเขาก็กลมยิ่งขึ้น เพราะว่าเขามึนขึ้นมาแล้ว

ทรงจู่กระโจนขึ้นเหนือน้ำอีกครั้ง พาทั้งสองคนทะยานตัวขึ้นมา
ครั้งนี้การกระโจนขึ้นของเขาเพิ่มความลำบากยิ่งขึ้น เพราะว่าเข
ยังยกถังมาด้วย

ไม่กล้าทิ้งถัง กลัวว่าถึงที่นั่นข้างใต้ไม่มีโบรินจริงๆ เช่นนั้นก็ยัง
คิดหาวิธีเอาถังออกไปข้างหน้าพา

ทะยานขึ้นครั้งนี้ ทั้งหลังจากลอยตามกระแสน้ำทั้งวันคืน ยิ่งเพิ่ม
ความยากลำบาก แต่ร่างกายของทรงจู่กลับสุขุมผ่าเผยเหมือน
เคย ข้างหน้าน้ำตกกระแสน้ำไม่สม่ำเสมอ กระเซ็นขึ้นมาผืน
ใหญ่ดั่งหยกแตกละเอียด เขาข้ามผ่านคว้นและหมอกใต้เท้าไป

กระโจนขึ้นลงไม่กี่รอบ มุ่งทวนน้ำ ไกลจะถึงข้างผาเรียบร้อยแล้ว
ทันใดนั้นไท่สื่อหลั่นในใจก็เต้นเตือน รู้สึกว่าเสียงลมแปลกไป
พลันหันหน้าทันที มองเห็นบนผาลูกหนึ่งที่ยื่นข้างพอดี มีหิน
ใหญ่ที่ลอยอยู่บนผิวก่อนหนึ่งถูกกระแสน้ำเขี้ยวกราดที่ฉู่ๆ ก็

เพ็ญโพล่ขึ้นปะทะซ้ำแล้วซ้ำเล่า ในที่สุดหลุดออกจากตัวภูเขา ตามกระแสน้ำลงไปยังล่างตามทาง หยดน้ำขนาดใหญ่ผืนหนึ่ง กระเซ็นออก

ภูมิประเทศแห่งนี้ราวกับขั้นบันได แต่ละขั้นไล่ลงไปยังล่าง จนกระทั่งสุดท้ายเสียงหยุดลงกะทันหัน ทุกชั้นตกลงเกือบทั้งหมด ไม่นับว่าเล็ก ตอนที่ทำให้หินก้อนยักษ์ตกลงต่างชนกันเป็นชั้นๆ ก้อนหินแต่ละชั้นกระจายออก แล้วก็ไม่ว่าปะทะกับหินยักษ์ก้อนไหนอีก ทันใดนั้นเสียงสนั่นดังปึงคราหนึ่ง ก้อนหินเล็กใหญ่ กลางๆ ไม่ก็ก้อนลอยกระจายทั่วสารทิศ

หนึ่งก้อนในนั้นกระแทกถึงตัวถังส่งเสียงปึงคราหนึ่ง ตัวถังครึ่ง ท่อนหลังและใต้ถังแตกเป็นเสียง

วินาทีที่ไต้ล้อหล่นถูกกระแทกอยู่ในถังนั้น พลันยื่นมือคว้าชิงไต้ล้อ หล่น ใต้ถังแตกแล้ว จะตกก็ตกด้วยกัน!

ปึง! เสียงดังสนั่นคราหนึ่งอีกครั้ง ข้างหน้าเศษไม้ปลิวว่อน ฝ่ามือขาวดุจหิมะข้างหนึ่งยื่นเข้ามา คว้าคอเสื้อของนางไว้

หยดน้ำกระเซ็นทั่วก้อนหินกระจายส่งเสียงคำรามแสงและเงา ปลิวว่อน ทัวทิศยุ่งเหยิงพราเลือน ในสภาพที่พราเลือน ไต้ล้อ หล่นมองเห็นอย่างชัดเจน ทรงฉู่มุนตัวกว้างในอากาศ ร่างกาย ราวหงส์บินไปทางหน้าผา ติดตัวอย่างแปลกประหลาดเป็นองศา ที่ร่างกายคนคนหนึ่งแทบจะไม่สามารถไปได้ถึง การงอตัว ลักษณะนั้น ทำให้นางกังวลว่าเอวของนางจะหักลงได้หรือไม่ ทว่านี่ยังไม่จบ ในการงอตัวที่ห่างจากความเป็นจริงเช่นนั้น นาง ยังสามารถขยับเขยื้อนร่างกายเล็กน้อยได้ เพียงแค่ขยับครึ่ง

หนึ่ง ไท่สื่อหลันได้ยินช่วงเอวเขาส่งเสียง ‘กรอก’ ครั้งหนึ่งอย่าง
ชัดเจน

ทว่าการเคลื่อนไหวตัวคราวหนึ่งเองก็เป็นการเกือบจะฝ่าฝืนความ
สามารถสรีระร่างกายคนเช่นกัน ทำให้ทรงฉู่หลบหินระเกะระกะที่
จู่โจมเข้ามาสองก้อนได้อย่างอันตรายยิ่ง ก้อนหินสองก้อน
เฉียดผ่านส่วนเอวเขา บนผิวน้ำไถลออกเป็นรอยสีขาวเส้นหนึ่ง
ยาวๆ ทรงฉู่ศีรษะลงล่างขาขึ้นบน ร่างกายดีดออก มีอราวกับ
สายฟ้าไขว้สะบัด ไท่สื่อหลันและจิ้งไท่หลันแม้แต่ถึงถูกสะบัด
ออกในชั่วพริบตา

เสียงปั้งคราวหนึ่งถึงกระแทกเข้ากับหินลอยหนึ่งก้อน เอาเศษ
เล็กเศษน้อยชนแตกออกพอดี และยังไม่ทำให้สองคนในถึงได้
รับบาดเจ็บสักนิด การใช้แรงปะทะทำให้ไท่สื่อหลันและจิ้งไท่
หลันลอยออกไป ตกลงไปทางโขดหินนั้นพอดี

นี่ชัดเจนว่าเป็นการวางแผนอย่างละเอียดของทรงฉู่ ในความยุ่ง
เหยิงไท่สื่อหลันหันหน้ามอง ทรงฉู่ทะยานตัวขึ้นมา ปลายเท้า
แตะปลายเท้านางครึ่งหนึ่ง ร่างกายผ่านนางไปแล้วตกลงบนโขด
หินก่อนนาง

การตกลงครั้งนี้ เขาใช้แรงทั้งหมดลงมือ จากใบหน้าที่สุขุมเช่น
เคยเหมือนว่าจะเปลี่ยนไปเล็กน้อย ยกศีรษะขึ้น ไท่สื่อหลันและ
จิ้งไท่หลันตกลงมาทางเขาแล้ว

ทรงฉู่มือหนึ่งรับไท่สื่อหลัน กดไว้ในอก อีกมือหนึ่งแย่งจิ้งไท่
หลันมาจากในอกนาง แล้วยกมือเอียงไปข้างบนโยนขึ้น

ตอนที่เขาโยนครั้งนี้ ไท่สื่อหลันได้ยินเสียง ‘กรอก’ ที่กระตุกเอว
นั้นส่งเสียงออกมาอย่างชัดเจนอีกครั้ง

ฟุบ ชั่วแวบหนึ่ง จึงไท่หลันตกลงไปบนต้นสนแก่ต้นนั้นตรงๆ
ต้นสนแก่สั่นไหวคราสองคราก็มันคงรองเขาอยู่แล้ว จึงไท่หลัน
คว้ากิ่งสน สายตาทั้งสองจ้องมอง หัวใจน้อยหนึ่งดวงเต้นขึ้นลง
สั่นไหว หลังมันใจว่าปลอดภัยจึงถอนหายใจออกมายาว ตีอก
น้อยๆ ชั่วพริบตาเห็นด้านข้างมีลูกสนอยู่ไม่น้อย เก็บมาลูกหนึ่ง
อย่าระมัดระวัง กอบไว้ในมือ หัวเราะคิกคัก

เด็กน้อยในช่วงเวลาทั้งวันคืนผ่านอันตรายเป็นตายซ้ำๆ เริ่มต้น
ยังตื่นตระหนกร้องไห้ ตอนนี้เรียนรู้สร้างความสุขในความทุกข์
เป็นแล้ว

ไท่สื่อหลันมองเห็นทรงฉูโยนจึงไท่หลันออกไป ใต้ความตกใจ
เกือบจะกระโดดออกมา ทันใดนั้นเข้าใจว่าเขาต้องการทำอะไร
เมื่อมองจึงไท่หลันอีกครั้งแล้วมันใจว่าปลอดภัยก็ถอนหายใจ
ออกมายาวเช่นกัน ไม่พูดว่าความสามารถในการตอบสนองและ
การรับมือกับเหตุฉุกเฉินของทรงฉูเลิศล้ำคงไม่ได้ ใต้สิ่ง
แวดล้อมลักษณะนี้ เขาคาดไม่ถึงว่าทำอะไรก็ล้วนวางแผนไว้
ดีแล้ว แม้แต่ต้นสนแก่ยังสามารถทำให้จึงไท่หลันพักพิง ไม่ต้อง
ตกอยู่ใต้ผาแห่งนี้อีก แต่ไม่เพียงพอให้ไท่สื่อหลันปีนขึ้นไป
ล้วนคำนวณได้แม่นยำ

ใต้เท้าคลื่นน้ำผ่านไปเป็นระลอก ทรงฉูฟังอยู่บนผา อุ่มนางไว้
แนบแน่น ไท่สื่อหลันก้มหน้าลง จึงพบว่าคำภานาไม่เป็นผล ใต้
โขดหินจุดนี้ไม่มีสถานที่ที่กว้างใหญ่โดยสิ้นเชิง อย่างมากที่สุด
เพียงพอให้คนหนึ่งคนยืน มิน่าเล่าทรงฉูต้องอุ่มนางไว้

เงยหน้าอีก กลับพบเรื่องดีเรื่องหนึ่ง ข้างบนไม้ไผ่ก็มีใบดหิน
โผล่มากะทันหัน หากใช้วิชาตัวเบาของทรงฉู่ก็สามารถกระโดด
ขึ้นไปได้อย่างสมบูรณ์ และใช้ต้นไม้เลื้อยเป็นเชือกรั้ง นำพวก
นางโยนขึ้นไปเช่นกัน แต่ละก้าวก็สามารถขึ้นไปบนยอดเขา พัน
ปีอันตรายอย่างเป็นทางการ

ไต่สือหลันเอียงศีรษะเล็กน้อย มองทรงฉู่ เรื่องที่กระจ่างแจ้ง
เพียงนี้ นางไม่รู้ว่าเหตุใดเจ้าคิดไม่ถึง

นางลืมนึกว่าตนเองกำลังพึงทรงฉู่แนบแน่น เอียงศีรษะครั้งนี้
แนบจนว่าแก้มและริมฝีปากครึ่งหนึ่งเข้าไปใกล้ข้างกายเขา ทรงฉู่
กำลังพึงข้างขวา หายใจอย่างเหนื่อยหอบ ทันใดนั้นรู้สึกถึงแก้ม
นุ่มและเย็น จึงเบิกตากว้างครึ่งหนึ่ง มองเห็นริมฝีปากของนาง

ทันใดนั้นเขาไม่เกรงใจแม้แต่แต่น้อยที่จะ...

ตอนที่ 64-1 ชายแต่งหญิง

...ก๊กลงไป

เป็นก๊ดจริงๆ

ฟันสัมผัสริมฝีปากบางๆ สีแดงเล็กน้อย มีแรงที่ดุเดือดหน้อยๆ
ผสมความเอาแต่ใจเล็กๆ ตามจังหวะท่วงทำนองที่ติดเต้งออก
มากลับไป

ไทม์ลือหลั่นรุนแรงขึ้นบ้างแล้ว พลันเปิดปากออก หรงฉู่กำลังจะ
เงยหน้าขึ้นมาประจัญ จู่ๆ ไทม์ลือหลั่นยกศีรษะไปข้างหน้าโขกที่
หนึ่ง

เกิดเสียง ‘กึก’ ต่ำๆ ดังและชัดเจนหนึ่ง ฟันหน้าสี่ซี่ชนเข้าด้วย
กันอย่างชัดเจน

‘ตบ’

สิ่งของกลมๆ ลูกหนึ่งกระทบบนศีรษะเขา เศษเมล็ดพืชที่ส่งกลิ้ง
ยางสนเล็กน้อยกระจายออกมา ทั้งสองคนผละออกจากกัน
ทันที

เงยหน้าขึ้น ช่องว่างระหว่างเขมสนสี่เปียวเข้ม เผยให้เห็นใบหน้าที่
ขาวเนียนของจิ้งไท่หลั่น ดวงตาดำโต แสดงออกบนใบหน้า
เล็กๆ แฉมแฉ่งเขียนว่า ‘ไม่มีความสุข’

“ทำอะไร...ทำอะไร...” เขาพูดในลำคอ “กง...กง...เจ้าเองก็จะมา

แย่งแม่มหรือ ไม่ได้ มาอีกไม่ได้แล้ว...”

ไท่สื่อหลันเช็ดไบน้ที่หนึ่ง กล่าว “โยนลงมาอีกหนึ่งอัน ข้า
แกะเมล็ดสนให้เจ้าทาน”

“อะไรที่เรียกว่า ‘เองก็’ ‘มาอีก’ หรือ” ทรงฉู่กลับฟังความแตก
ต่างออกอย่างว่องไวและเฉียบแหลม “จึงไท่หลัน เจ้าบอกมา ยังมี
ผู้ใดเคยทำเรื่องนี้”

จึงไท่หลันจ้องไท่สื่อหลันที่แกะเมล็ดสน ไม่พูดจา ผู้คุมอำนาจ
ของเขาแท้จริงแล้วเป็นใคร เด็กน้อยรู้แน่ชัดอย่างมาก จึงไม่
ยอมทำให้ผิดใจเรื่อยเปื่อย

“หลี่ผู่โจวใช้ไหม” ทรงฉู่อยู่ๆ ก็ยิ้มแล้ว ยิ้มด้วยความหมายลึกซึ้ง “
เป็นเขาข้าก็วางใจแล้ว”

ไท่สื่อหลันไม่พูดจา แกะเมล็ดสน

ทรงฉู่ชายตามองการแสดงออกที่ไม่เป็นกังวลของนาง สิ้น
ท่าทางเหมือนว่าพอใจอย่างยิ่ง

กำลังจะเปิดปากพูด แต่เห็นไท่สื่อหลันเอาเมล็ดสนที่แกะออก
อย่างดีส่งเข้ามาให้จึงไท่หลัน หันมองถามเขา “เหตุใดเป็นหลี่
ผู่โจวเจ้าก็วางใจ”

ทรงกั้วกงที่เคารพ สิ้นน้ำเปลี่ยนนิ่งขมลงมาแวบหนึ่ง

เขาจ้องไท่สื่อหลัน ไท่สื่อหลันจ้องมองเขาตรงๆ สายตาทั้งสอง

ปะทะกันและกันอยู่กลางอากาศ ปรากฏเป็นประกายสายฟ้า
ประจักษ์กันอีกครั้งหนึ่ง

“ไท่สื่อหลัน” ใบหน้าของทรงฉู่ราวกับท้องฟ้าในเดือนหก
เปลี่ยนไปรวดเร็วอย่างมาก ฉู่ๆ ก็ยิ้มอีกครั้ง “เจ้านะเจ้า...เจ้าใช้
เกิดมาก็เพื่อให้ข้าโมโหหรือไม่ หรือว่าเกิดมาก็เพื่อย่ำยีผู้ชาย
กัน”

“ทุกชีวิตล้วนเสมอภาค”

“เหลวไหล”

“โง่เขลา”

“น่ารำ”

“อ่อนต่อโลก”

“งมงาย”

“เอาจริงหรือไม่”

“สมองทึบ...เอ้”

“ตรงนี้” ไท่สื่อหลันดันเขาเบาๆ ทีหนึ่ง “ตอนม้วนตัวข้ามองดูอยู่
”

“โอ้ย...” ความสงสัยเปลี่ยนเป็นเสียงร้องเจ็บปวดต่ำๆ ใบหน้าที่

งดงามของทรงฉู่บิดเบี้ยวเป็นเกลียวชั่วพริบตา จับเอาชายตัว
เองไว้แน่นแน่น “เจ้าหญิงบ้าที่น่าเกลียด อย่าชนข้า ไม่นาน...”

“จึงไท่หลัน” ไท่ลือหลันหันหน้าเรียกอันธพาลตัวน้อยของนาง
“จำไว้ ผู้ชายที่อวดเก่งโง่งมยิ่งนัก เวลาที่เจ้าไม่นาน อย่าได้คิด
ควบคุมผู้ใดเด็ดขาด มิเช่นนั้นแม้ตายก็จะตายเปล่าเช่นกัน”

“อ้อ ได้” อันธพาลตัวน้อยพยักหน้า “แต่ว่าแม่แม กงกงบอก
ว่า ผู้ชายไม่อาจพูดว่าตัวเองไม่นาน”

“ผู้ชายที่กล้ายอมรับว่าตัวเองไม่นานเป็นผู้ชายที่แท้จริง” ไท่ลือ
หลันกล่าว “เจ้าไม่ต้องเลือกปฏิบัติเช่นเขา”

“อืม” จึงไท่หลันแวตาทะใจ ถือโอกาสยัดพุงน้องๆ หาทรงฉู่
อย่างเห็นใจ

เกือบจะยัดจนกั้วกงที่เคาะพยายใจไม่ออก

ทรงฉู่พึงอยู่บนข้างฝา มือหนึ่งจับเอาของตนเองไว้ มือหนึ่งยัด
เอาของไท่ลือหลัน มุมปากครึ่งหนึ่งรอยยิ้มครึ่งหนึ่งโกรธแค้น ที่
ยิ้มก็เพราะหญิงผู้นี้เมื่อไหร่ก็ตามล้วนสามารถเอาเขาไปเข้าเหย
ได้ ที่โกรธก็เพราะไม่ว่าเมื่อใดก็ตามนางก็ยังนำเขาไปเข้าเหยได้

เขาจ้องหลังคอกของนาง คิดอยากจะกดลงโทษไปคำหนึ่งอย่าง
ยิ่ง เรียนรู้จากผู้ที่ไม่ใช่อันธพาลแต่เหนือกว่าอันธพาลอย่างจึง
ไท่หลัน ยึดเอาขึ้น หมายถึงจะทำให้นางเข้าใจว่าเขาที่แท้แล้ว ‘ไหน
ไม่นาน!’

ทว่าสายตาที่ตกลงคราหนึ่งนั้น มองเห็นผิวหนังกล้ามเนื้อ
ระหว่างผมดำขลับที่ยู่เหยิงเล็กน้อยนั้นของนาง มันไม่ใช่ผิวสี
ขาวที่เห็นได้บ่อยครั้ง กลับเป็นเหมือนสีน้ำผึ้งที่เก็บขึ้นใหม่ใต้
แสงอาทิตย์ อ่อนจางบ้างเล็กน้อย แต่กลับยิ่งอ่อนนุ่มและ
โปร่งใส พื้นผิวหนังขึงตึงแต่ละเอืดยดเกลี้ยงเกลา ไม่มีริ้วรอยที่ไม่
ควรมีสักเส้นหนึ่ง

และลายเส้นที่หลังคอ รวากับเป็นสองขีดที่งายตายและสิ้นไหล
ที่สุดของยอดฝีมืออันดับหนึ่งของรัฐ เส้นโค้งรวากับความ
สวยงามของงบทกลอน

น้ำเสียงนางเย็นชาแต่แข็งแกร่ง กล้ามเนื้อผิวหนังและลายเส้น
กลับทำให้คนพบกับความอ่อนโยนโดยบังเอิญ เสมือนตื่นมา
ตอนเที่ยงคืนมองเห็นคนผู้เป็นที่รัก ใต้แสงจันทร์ ค่ายภาพ
ด้านหลังของนางเงือก

ตอนนี้เพิ่งจะพบ แม้เขาจะปกป้องนางอยู่แต่นางก็ขวางอยู่ข้าง
หน้าเขา เผลอญหน้ากับกระแสน้ำเชี่ยวกราด เพราะว่าหนาวและ
เพราะว่าหายใจไม่ออกจากกระแสน้ำที่โผล่เข้ามาด้านหน้านั้น
นางเหมือนว่าสั่นเทาอยู่บ้าง

อาจจะเป็นเพราะว่าไม่ยอมให้เขาพบอาการสั่นของตนเอง นาง
จึงยืนนิ่งอย่างเมินเซยยิ่งขึ้น

ทรงฉว่อยากจะทำอย่างอื่น เช่นเอียงตัวอุ้มนางไว้ เช่น
นี้ก็สามารถยืนได้มั่นคง อีกทั้งยังสามารถทำให้นางเลี้ยวความ
ทรมานในกระแสน้ำซัดสาด น่าเสียดาย...

เขาจับเอวเอาไว้อย่างเงียบๆ

ไต้สือหลันที่จริงแล้วมีดวงตาเฉียบแหลมหนึ่งคู่ มองไม่ผิดพลาด
นิด เอวของเขามีปัญหาจริงๆ

เมื่อตอนเด็กในการรบที่โด่งดังแห่งหนึ่งนั้น เขาหลบซ่อนใต้หิมะ
สองวัน ในที่สุดสังหารหัวหน้าศัตรู กลายเป็นคุณงามความดี
โดดเด่นและชื่อเสียงดังามตั้งแต่อายุน้อย และด้วยเหตุนี้จึง
ประสบความสำเร็จฉายแววความสามารถจากในหมู่พี่น้อง สืบ
ต่อตำแหน่งบรรดาศักดิ์ แต่ว่าส่วนเอวที่ได้รับความหนาวเหน็บ
ทั้งโรคที่ไม่อาจเปิดเผยไว้ ในวันปกติจะมีอาการกำเริบน้อยมาก
แต่การแช่อยู่ในน้ำหนึ่งคืนและบนน้ำตกรับส่งคนสองคนอีก
ก่อนหน้านี้ เพื่อความปลอดภัยของจึงไต้สือหลันและนาง หมุนตัว
วงกว้างที่ฝืนความสามารถสรีระร่างกายสองครั้งนั้น ได้กระตุ้น
โรคเก่าขึ้นมาอีกครั้ง

คิดว่าปัญหานี้ดีขึ้นกว่าก่อนแล้ว คิดไม่ถึงว่าเมื่อกำเริบขึ้นมาส่ง
ผลกระทบรุนแรง ทรงฉุู้สึกครึ่งร่างกายตนเองล้วนด้านชา อย่า
พูดถึงเอวเคล็ด ตอนนี้อยับเล็กน้อยต่างก็ลำบาก ดังนั้นเขาจึง
ติดแน่นอยู่ข้างฝา หายใจแรงขึ้นเล็กน้อย ล้วนรู้สึกถึงความ
เจ็บปวดแทบขาดใจที่ช่วงเอว

ระลอกคลื่นใหญ่หนึ่งคลื่นซัดเข้ามา ไต้สือหลันจู่ๆ เอียงตัว
ขวางคลื่นน้ำผืนหนึ่งนั้นไว้พอดี เสียงตูมซัดขึ้นครั้งหนึ่ง เปียก
โชกจากศีรษะถึงฝ่าเท้า

ลมหายใจของทรงฉุู้ๆ ก็ไม่มันคงเล็กน้อย

ไต่สือหลันไม่หันหน้ากลับ ไม่ขยับ

ก่อนหน้านี้างได้ยินเสียง ‘กรอก’ สองครั้งอย่างชัดเจน ต่อมาก็รู้สึกถึงลมหายใจที่สั่นเทาของเขাপัดผ่านหลังคอของนาง นั่นไม่ใช่เพราะหนาวหรือต้องการจะมอง นางชัดเจนอย่างยิ่งว่านั่นเป็นความถี่ที่เจ็บปวด ยากจะเห็นว่าเขายังจำการปะทะฝีปากกับนางได้

ทันใดนั้นเขาก็ไม่ปะทะแล้ว ไม่พูดจาแล้ว ลมหายใจที่ผ่านข้างลำคอของนางยังคงสั่นเทาเล็กน้อยเช่นเดิม แต่คล้ายว่าไม่เหมือนกับก่อนหน้านี้อีก พาเอาพลังงานความร้อนที่รวดเร็วเล็กน้อยและการติดขยับที่สั่นระริกравกับสายบนพิน

ดังนั้นเมื่อคลื่นน้ำโถมมา นางจึงประจันหน้า

น้ำระลอกหนึ่งผ่านไป สองคนล้วนเหมือนกับเหนียวล้าเล็กน้อย ไม่พูดจา จึงไต่หลันบนต้นไม้ส่งเสียงจาม ใบหน้าเล็กๆ แดงเล็กน้อย ไต่สือหลันจำได้ว่าเขายังเป็นไขอยู่ จำเป็นต้องไปจากตรงนี้ทันที แล้วจุดไฟให้ความอบอุ่น

ที่ตรงจุดก็คือไม่สามารถขยับได้ มิเช่นนั้นเขาจะพาพวกนางออกจากที่นี่ไปก่อน จะได้ขึ้นไปถึงที่ราบ

ไต่สือหลันมองขึ้นไปข้างบนศีรษะ ฉีกแขนเสื้อตนเองขึ้นหนึ่งออกมา ส่งไปบนมือจึงไต่หลัน “จึงไต่หลัน มองเห็นต้นไม้เลื้อยกิ่งหนึ่งข้างบนหรือไม่ ใช่ อันนั้นแหละ เจ้าใช้ผ้านี้พันมือทั้งสอง ดึงไม้เลื้อยนั้นลงมา ดึงได้เท่าไรดึงเท่า นั้น ระวังสมดุล อย่าให้ตัวเองตกลงมา”

“นี่อันตรายเกินไป” ทรงฉม่อมองความสูงนั้น “กึ่งต้นสนไม่มั่นคง ถ้าหากเขาใช้แรงไม่สม่ำเสมอ ตกลงมาง่ายดายอย่างยิ่ง”

“ข้าจะรับเขา”

“เจ้ามีความสามารถอะไรมารับหรือ ทั้งสองคนต่างก็ตกลงไปในน้ำ ยังต้องให้ข้าไปงมขึ้นมา”

“ไม่ต้องให้เจ้างมขึ้นมา ข้าก็มีวิธี”

“ไม่ว่าจะวิธีใดก็ตาม เสียงอันตรายข้าล้วนไม่เห็นด้วย”

“หากไม่ลงมือทำตลอดกาลเพราะความอันตรายที่เป็นไปได้ เช่นนั้นไม่สู้กลับบ้านไปปักผ้าดีกว่าหรือ”

“การขอร้องเองก็ต้องมีขีดจำกัดเช่นกัน เขาเพียงจะสองขวบครึ่ง”

“ข้าสามขวบก็ฆ่าคนแล้ว”

ตอนที่ 64-2 ชายแต่งหญิง

หลังเจียบสงัดพักใหญ่ ทรงฉู่หันหน้า มองดวงตาของไท่สื่อ
หลัน

รู้ทั้งรู้ว่านางเกลียดการโกหก ยังคงคิดอยากหาความรู้สึกหยอก
ล้อในดวงตาคู่นั้น ทว่า ไม่มี

นางมองคนแนวแน่เช่นนั้นเสมอ เป็นหอกยาวที่ทำลายการ
หลอกลวงทั้งหมดในโลกมนุษย์

‘พีบ’ ต้นไม้เลื้อยเส้นหนึ่งขว้างลงมา บนต้นสนแก่ จึงไต่ห้อย
หัวเราะคิกคักกล่าว “คำพูดเยอะจริง...”

ไต่ห้อยห้อยและทรงฉู่ “...”

ไต่ห้อยห้อยมือหนึ่งรับต้นไม้เลื้อยเข้ามา ยื่นมือคลำที่ช่วงเอวทรง
ฉู่ ทรงฉู่หายใจอึดอัด ยิ้มกล่าว “เด็กอยู่ข้างหน้า อย่ากังวลเช่น
นี้...”

ไต่ห้อยห้อยไหนเลยจะสนใจเขา เหวของคนที่ตอนนี้แข็งทื่อเย็น
เยียบราวกับศพ เพราะหมื่นปีไม่เคยเห็นความน่าหลงใหลของ
บุรุษเพศมาก่อน ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจคิดเชื่อมโยงไปถึงเรื่องสอง
แง่สองง่ามใดๆ ได้ นางทำตามภาพในความทรงจำ คลำหากริ
ชบางหนึ่งเล่มข้างในกระเป๋าลับช่วงเอวเขาช่องหนึ่ง

กริชบางอย่างยิ่ง ราวกับผิวหนังหนึ่งชั้นที่ติดอยู่ที่บนผิวของเขา
หากไม่ระวังเพียงเล็กน้อยก็อาจจะบาดมือของนาง ไต่ห้อยห้อย
ยื่นกริชออกไป ปักไปบนข้างฝา รูหนึ่งรูปรากฏขึ้นอย่างไร้เสียง
เหมือนกับหุ่นเต้าหู้

มีดดีจริงๆ

ทรงฉู่เลิกคิ้ว มองอาวุธลับส่วนตัวที่ประเมินค่าไม่ได้ของตน ถูก
นางค้นไปเช่นนี้ และยังเอาไปใช้เป็นพลั่วอีก หญิงผู้นี้ดูเหมือน
จะไม่ว่าอะไรคือความเกรงใจ อืม ถ้าหากว่านางทำต่อผู้ชายที่

เป็นเจ้าของ ไม่เกรงใจเช่นนี้ก็ไม่เลวเช่นกัน

“จิ้งไท่หลัน ปีนมาบนไหล่ข้า!”

ร่างน้อยกลมๆ ของจิ้งไท่หลัน เคลื่อนลงมาตามกิ่งสนอย่าง ระมัดระวัง ไท่ลื่อหลันรับไว้ ย้ายเขาไปบนไหล่ตน แล้วพาดไวน หลัง หลังจากนั้นใช้ไม้เลื้อยมัดไว้

ตอนนี้สามคนเบียดกันอย่างยิ่ง ชั่วแฉะเดี๋ยวก็ย็นไม่มั่นคง มือ เท้าไท่ลื่อหลันปีนขึ้นไปทางด้านบนตามรอยกริชที่เจาะไว้ทันที

ทรงฉู่ฟิงอยู่บนข้างผา มองนางปีนไปข้างบนอย่างนับได้ว่ายัง ปราดเปรี้ยว ในใจคิดว่าหญิงผู้นี้แฉ่งล่งหน้าล้วนไม่แฉ่ง ใบหน้า เองก็ไม่หันกลับมาเช่นกัน อืม มีความเป็นไปได้สักก็ส่วนที่จะ หันหน้ากลับมาหาเขา เขาพนันว่าหนึ่งส่วน...

‘พีบ’ ไม้เลื้อยที่ยาวยิ่งขึ้นเส้นหนึ่ง ห้อยลงมาจากบนพื้นราบ ตกลงหน้าปลายจมูกเขาพอดี

ทรงฉู่เงยหน้าก็มองเห็นใบหน้าที่นิ่งสงบของไท่ลื่อหลัน ในแว ตาเขียนเต็มไปด้วยคำว่า ‘ผู้ชายเชื่องช้า เร็วเข้า!’

“ตรงนี้ทิวทัศน์ไม่เลว” ทรงฉู่ไม่รับเชือก มองคลื่นน้ำซัดสาดข้าง หน้าสบายอกสบายใจ ตรงที่ไม่ไกลน้ำตกเขียวกราด “จู่ๆ ข้าก็ นึกถึงกำลังภายในของข้า ช่างมีความเหมาะสมกับสถานที่ใน ตอนนี้อย่างยิ่ง เจ้าไปเถิด ข้าจะฝึกยุทธ์ ฝึกเสร็จแล้ว เส้นโลหิต ที่ก็เอวจะปลดปล่อยเช่นกัน”

ไต้สือหลันมองเขาพักหนึ่ง หลังจากนั้นหันหน้ากลับ

ทรงฉุ่ยยิ้มน้อยๆ

หลังจากนั้นเขาพลันได้ยินเสียงลอยมาจากบนที่ราบท่ามกลางเสียงของน้ำ ไต้สือหลันเริ่มสงสัยจากเหตุการณ์จริงแก่จึงไต้หลันอีกครั้ง

“ผู้ชายที่อวดเก่งน่ารำคาญอย่างยิ่ง ผู้ชายที่อวดเก่งมักถูกพบว่าใกล้จะตายแล้วยังหวั่นหน้า ทั้งน่ารำคาญทั้งโง่เขลา”

“แมแม” จึงไต้หลันกล่าวด้วยเสียงเล็กๆ “เจ้าใช้กำลังพูดถึงกงกงหรือไม่ แต่กงกงมองดูแล้วดีมากนี่นา เมื่อครูเขาทะยานได้สวยงามอย่างยิ่ง”

“นั่นคือเมื่อครู” ไต้สือหลันกล่าว “เจ้าไม่เห็นหรือว่ากางเกงเขาล้วนจะใกล้จะร่วงลงมาแล้ว ล้วนไม่มีทางดึงขึ้นมาได้”

ทรงฉุ่ยรู้สึกว่าสักวันหนึ่งเขาต้องลงโทษหญิงผู้นี้อย่าง**ยมโหดแน่นอน จนกระทั่งนางเข้าใจจริยธรรมในสังคม ชนชั้น หลักสามคัล้อยสี่คุณธรรม เคารพผู้ใหญ่ไม่พูดขัด ผู้ชายเป็นใหญ่เทียมฟ้า เป็นหลักชีวิตคนต่างๆ เป็นต้น

ไม้เลื้อยกวัดแกว่งพักหนึ่ง ไม่นานนัก ไต้สือหลันปีนลงมาอย่างช้าๆ ทรงฉุ่ยยิ้มแย้มพึงขำผา สองมือกอดอก ชื่นชมบุคลิกองอาจกล้าหาญของนาง มองจากล่างขึ้นบน สามารถมองเห็นลายเส้นทั้งตัวของนางได้พอดี แสงอาทิตย์จากมุมหักเหของผาสะท้อนออกมาถึงที่ตรงนี้งดงามราวกับแสงจันทร์

ทรงฉุ่รู้สึกพอใจมาก อารมณ์ดีอย่างยิ่ง

แต่เรายังนักอารมณ์เขาก็ไม่ดีแล้ว เพราะว่าไท่สื่อหลันไม่รอให้พูดอะไร เคลื่อนทางด้านหน้าเขาย่อตัวลง แบกเขาไว้บนหลัง จับไม้เลื้อยขึ้นไปด้านหน้าอกตนเองไขว้สลับกันทีหนึ่ง ข้อมือลอดผ่านข้างไหล่ส่งไม้เลื้อยออกไป “มัดเอง”

ทรงฉุ่ไม่พูดจา ครูใหญ่กลับยิ้ม กล่าวข้างหูนางอย่างเชื่องช้า “ข้าสามารถถอดเจ้าไว้แน่นอนๆ ได้”

ไท่สื่อหลันแปลกใจเล็กน้อย ชายผู้นี้ครั้งนี้ไม่นึกว่าจะไม่มีลัทธิ ชายเป็นใหญ่ เดิมทีนางวางแผนหากเขาอวดเก่งอีก จะตีเขาให้สลบไปเสียเลย

หรือว่ามองอะไรชัดเจนขึ้นแล้ว

นางสุดหายใจเข้า เริ่มปีนขึ้นไปข้างบน ความรู้สึกในการแบกผู้ชายคนหนึ่งกับแบกเด็กผู้ชายคนหนึ่งนั้นแทบจะไม่อาจเทียบเคียงกันได้เลย ภายใต้สถานการณ์การปีนขึ้นเนินลาดที่สูงชันอย่างถึงที่สุดนี้ แรงกดบนหลังเกินกว่าการประมาณการล่วงหน้าของนาง เป็นครั้งแรกที่แทบไม่อาจจะยืນขึ้นมา นางหายใจลึกเข้าอีกครั้ง และออกแรงฝ่ามือที่อยู่ใต้น้ำ จึงจะค่อยๆ ยืนขึ้นได้

ช่วงเวลาที่ยกขาขึ้นมานั้นดั่งน้ำหนักร้อน*กดทับอยู่เหนือศีรษะ นางเงยหน้ามองที่ราบยกสูง เพียงแค่ระยะห่างหนึ่งจั้งกว่าเท่านั้น ตอนนี้มองดูแล้วราวสุดขอบฟ้า

ทรงฉုပ်บนหลัง จู่ๆ ก็หายใจเข้าลึกเช่นกัน ไท่สื่อหลันรู้สึกว่่าน้ำ
หนักบนหลังเบาลงมาก นี่ก็เป็นวิชายุทธ์อีกประเภทหนึ่งหรือ

นางไม่อาจลังเลอีก ใช้ชั่วพริบตาที่บนหลังผ่อนลงนี้ ปีนขึ้นไป
ข้างบนช้าๆ แต่ว่าไม่ก็้าว เสียงหอบที่เก็บไว้ไม่อยู่พลันดังขึ้น
แล้ว เหนือบนหน้าผากราวพายุฝนที่รวมตัวกันอย่างหนาแน่น
วินาทีนั้นที่ปรากฏออกมาก็ร่วงเปาะเปะลง

เหนือเปียกชุ่มคอเสื้อ ตามร่างกายทั้งร่างสั่นเทาเล็กน้อย เหนือ
แต่ละเมียดหยดลงบนหลังมือของเขา นางไม่เปล่งเสียงสักคำ
พลันยกศีรษะขึ้น มุมปากบางๆ เป็นรอยพินหนึ่งรอย

“ข้าใช้มือ เจ้าใช้เท้า” ทรงฉู่ทันใดนั้นก็กล่าวข้างหนาง ยื่นมือ
ออกมา ข้ามผ่านไหล่ของนาง จับข้างผ้าไว้ นิ้วทั้งห้าเกาะติด
ทันที คว้าร่องรอยที่ลึกๆ เอาไว้หนึ่งร่อง

นางหยิบยืมแรงกดบนร่างกายที่เบาลงเล็กน้อยนี้เร่งรีบปีนขึ้นไป
ข้างบน ทั้งสองร่วมมือกัน สับเปลี่ยนใช้แรง คาดไม่ถึงที่ราบอยู่
สูงเช่นนี้ เมื่อก้าวสุดท้าย ไท่สื่อหลันเหลือริ้วแรงน้อยนิด พลัง
เอือกสุดท้ายล้วนหมดสิ้น ช่วงสั้นๆ หนึ่งช่วงราวกับไถลอย่างยั้ง
แต่ก็ไถล ยังคงเป็นจึงไท่หลันที่ฉลาดปราดเปรื่อง หาดันไม้แก่
ในซอกหินหนึ่งช่องใกล้ๆ เจอ เอาไม้เลื้อยมัดไว้บนต้นไม้ ดึงเข้า
มาส่งให้ทรงฉู่ ทรงฉู่จับไม้เลื้อยไว้ จู่ๆ ขาทั้งสองบีบเอวนาง
แน่นคราหนึ่ง ตะโกนดังลั่นครั้งหนึ่ง “ขึ้น!”

เสียง ‘ตบ’ ดังครั้งหนึ่ง สองคนตกลงอย่างหนักหน่วงบนขอบ
ผา ขาทั้งสองของไท่สื่อหลันยังห้อยอยู่นอกผา

คนทั้งสองที่ล้มลงพื้นต่างก็กำลังหายใจหอบ ใครล้วนไม่มีแรง พุดจา หลังจากพักใหญ่ๆ ไท่สื่อหลันปีนขึ้นมามองไปรอบด้าน ที่นี่เป็นผาเตี้ยๆ เดินไปข้างบนหรือว่าเดินไปข้างล่างล้วนมีทาง เรื่องที่เร่งรีบก็ต้องอึ้งไฟไล่ความหนาวก่อน รอกำลังวังชาฟื้นคืนแล้วค่อยรีบไปต่อ หากว่าสามารถพบกับนายพรานช่องเขาได้ บางทีก็อาจจะสามารถลงเขาได้ก่อน และกลับไปถึงเป่ยเหยียน

นางเก็บใบไม้ เคาะหินก่อไฟ ยุ่งอยู่พักหนึ่ง กองไฟที่ลุกโชนก็ ร้อนขึ้นมาแล้ว นางถอดเสื้อผ้าจึงไท่หลัน เสื้อผ้าชิ้นน้อยๆ ใช้กึ่งไม้สวมอ้อมไว้บนไฟ จึงไท่หลันที่ก้นเปลือยรู้สึกไผ่หาป่าเขาเช่นนี้ อย่างยิ่ง บ้าคลั่งวิ่งวนอยู่ในป่าไปสามรอบ ก้นขาวดุจหิมะแกว่ง ไกวไปมา เกือบจะถูกล่าไฟตัวหนึ่งถือว่าเป็นเจตนาคุกคามจิก เข้าให้แล้ว

ไท่สื่อหลันยังคงเก็บก้อนหินหนึ่งกำ จึงไท่หลันเบิกตาโตอย่าง แปลกใจ ถาม “แมแม นี่เป็นของที่สมารถทานได้ใช้หรือไม่ เย็น นี่พวกเราทานหินอย่างกันหรือ”

ทรงฉู่ที่นอนผิงไฟอยู่ถอนหายใจคราหนึ่งอย่างซ้าๆ หึงผู้นี้ ที่แท้แล้วตัดใจทำให้เขาว่างไม่ได้

เป็นดังคาด ไท่สื่อหลันเอาก้อนหินวางลงในมือทรงฉู่ กล่าว “ ว่างงานก็ล่าของป่าสักสองสามชิ้น เป็นข้าวเที่ยง”

ว่างงานก็ล่าของป่าสักสองสามชิ้น...ทรงฉู่เหม่อมองฟ้า แล้วจึง มองความว่างเปล่าไร้ร่องรอยสัตว์ป่า แม้แต่ไก่อ่ป่าต่างถูกเสียง คนขู่วิ่งหนีเข้าไปในป่า แม่นาง เจ้าคิดว่าสัตว์ปาล้วนโง่งมจนวิ่ง มาชนหินบนมือข้าอย่างนั้นหรือ

ทรงกั้วกงที่เฝ้าหินรอไก่ ที่สุดแล้วไม่ใช่คนธรรมดา รออยู่นาน
แสนนาน ยืนนกลงมาได้หนึ่งตัว รวมถึงกระต่ายที่ถูกไล่กวาดจน
สลบอีกหนึ่งตัว

ไท่สื่อหลันจัดการนกและกระต่ายอยู่บนก้อนหิน นางไม่เคยทำ
สิ่งเหล่านี้มาก่อน แม้ว่าไม่มีฝีมือแต่มีความกล้า ลงมือไม่ลังเล
แม้แต่น้อย หันตัดฉับๆ ชิ้นส่วนตกกระฉายเรียกราดไปทั่วพื้นที่
พอนางจัดการเสร็จ สัตว์ที่ถูกล่าสองตัวไม่มีตรงไหนคงอยู่ใน
สภาพเดิม บนหน้าทรงฉู่มิคราบโลหิตและขนนกติดอยู่จำนวน
หนึ่ง

เอาเนื้อนกที่เปื่อยยุ่ยผืนใจใช้กึ่งไม้เสียบ ย่างบนไฟ จึงไท่หลัน
ผิงไฟพักหนึ่ง สวมใส่เสื้อผ้า ใช้ลดลงเล็กน้อยแล้ว ไท่สื่อหลัน
ให้เขาดูเนื้อที่อยู่มบนไฟ ส่วนตนเองเข้ามานำผ้าที่ฉีกออกมาก่อน
หน้าปิดดวงตาของทรงฉู่มิพูดอะไร

“ข้าไม่สามารถยับยั้งได้อีก” ทรงฉู่มิ “เจ้าไปถอดหลังต้นไม้ไป
ก็ได้แล้ว และเจ้าไม้กระดานนั้น วางใจเถอะ ข้าเองก็ไม่สนใจจะ
ไปแอบดูหรอก”

พูดยังไม่ทันจบ ฉู่ๆ พลันรู้ว่าร่างกายเปลือยเปล่า หนาวเย็นขึ้น
ทันใด

“และเจ้าแข็งที่อื้อนี่” ไท่สื่อหลันก้มหน้ามองทรงฉู่มิ “ข้ามองแล้วก็
ไม่สนใจเช่นกัน”

“เจ้าลองถอดออกต่อไปก็ไม่เสียหาย” ทรงฉู่มิหลังจากแข็งที่อื้อ

เล็กน้อยก็ยิ้มอีก “หรือว่าเจ้าก็เริ่มจะสนใจแล้ว”

“ข้ากลัวจึงไต่หลังมองเห็นเงาแปลกประหลาด ไม่ดีต่อการเจริญเติบโต” ไต่สือหลันน้ำเสียงแข็งทื่อ คว่ำเสื่อผ้าเดินไปแล้ว

ทรงฉู่พักใหญ่จึงจะเข้าใจความหมายของประโยคนี้นี้

โกรธเคืองอยู่ดีๆ พลันมีความสุข

ไม่เป็นไร เขาสามารถทำให้นางเข้าใจได้ ว่าที่แท้แล้วอะไรคือพลังกำลังของผู้ชาย

*จุน (钧) หน่วยวัดน้ำหนักโบราณ มีน้ำหนักเท่ากับสามสิบซั่งจิ้น

ตอนที่ 64-3 ชายแต่งหญิง

ไต่สือหลันย้ายทรงฉู่เข้ามาข้างไฟ เอาเสื่อผ้าของทรงฉู่ผิงบนไฟให้แห้งก่อน หยิบเสื่อผ้าที่ผิงแห้งของเขาเดินไปหลังต้นไม้นี้

ข้างหลังมีเสียงลอยตามลมเข้ามา ที่นี้แม้ว่าในช่วงสั้นๆ จะไม่เห็นสัตว์ป่าดุร้าย แต่ถึงอย่างไรก็อยู่ในป่าเขา นางยังไม่กล้าเดินไปไกล

ทรงฉู่นอนแผ่ลง ฟังเสียงเล็กๆ นั้น เสียงแผ่วเบาที่กระทบกันตอนที่เกะกระดุมออก เสียงเบาๆ ในตอนที่เสื้อคลุมยาวตกลงราวกับน้ำไหล เขาทันใดนั้นหรีดตาลง กล่าวกับจิ้งไต่หลัน “จิ้งไต่หลัน เจ้าตรงนั้นเป็นไต้ลม อีกเดี๋ยวดวงตาจะเต็มไปด้วยควัน

เปลี่ยนตำแหน่งเสีย”

“อืม” จิ้งไท่หลันเปลี่ยนตำแหน่งอย่างเชื่องช้า ครึ่งนี้สิ่งที่อยู่ตรงข้ามกับทรงฉู่พอดิเปลี่ยนเป็นต้นไม้แก่นาคนโอบล้อมได้ พอดิหนึ่งต้นที่อยู่ด้านหลังของจิ้งไท่หลัน

ตอนนี้แสงอาทิตย์เที่ยงตรงพอดิ ต้นไม้ข้างหน้าไม่เยอะ กำบังไม่มิด แสงอาทิตย์สะท้อนเงาด้านหลังของคนไปบนต้นไม้แก่ พอดิ ต้นไม้แก่กว้างเกินไป ต้นไม้ที่อยู่ตรงหน้าทรงฉุุนั้นนับได้ว่าเป็นพื้นราบผืนหนึ่ง สะท้อนเงาอรชรอ่อนช้อยออกมา มีเลือนรางบ้างเล็กน้อย ทว่าสามารถมองเห็นเอบางหนึ่งส่วนได้เช่นเคย ขยายหนึ่งคู่ขึ้นลงยึดออกเป็นแนวเทือกเขาดงามที่วางนอนในแผ่นดินใหญ่กว้างสุดลูกหูลูกตา แบนที่ยกขึ้นรับกับแสงอาทิตย์ แสงที่ชัดเจนที่สุดที่ปลายนิ้วจุดสว่าง ในลวดลายต้นไม้สีเขียวเข้ม วาดเขียนเต็มไปด้วยเงาของเด็กสาวหนึ่งนาง

ทรงฉู่ยิ้มเล็กน้อย

ผ้าชิ้นนั้นที่ปิดอยู่บนดวงตา ไม่อาจไม่มีการคิดขวางใดๆ ต่อความสามารถในการมองเห็นของเขาได้โดยสิ้นเชิง เมื่อมองผ่านไปลายเส้นที่แดงเล็กน้อย ใต้ห่อและนางต่างล้วนงดงามมากยิ่งขึ้น

ข้างหลังเสียงฝีเท้าดังขึ้น ไท่สือหลันออกมา สามเลื้อตัวยาวกว้างของทรงฉู่ บนมือที่เปียกชุ่มเป็นเสื้อผ้าของตัวเอง นางเอาเสื้อผ้าของตนเองกางออกบนกิ่งไม้ นำแต่ละชิ้นผิงไฟ

เวลานี้นกและกระต่ายก็พร้อมแล้ว ขาและปีกทั้งหมดเป็น

ของจิ้งไท่หลัน ที่เหลือนางและทรงฉู่คนละครึ่งหนึ่ง ไม่มีเครื่อง
ประจักษ์ อย่างก็ไม่ค่อยทั่วถึงเช่นกัน ที่จริงแล้วไม่อร่อย แต่ทุกคน
ต่างล้นทานอย่างเอร็ดอร่อย รวมถึงจิ้งไท่หลันด้วย ประสพภัย
อันตรายซ้ำแล้วซ้ำเล่าในน้ำ ลอยตามกระแสน้ำมาจนถึงตอนนี้
ทานเพียงแค่ข้าวตังนิดเดียว เวลานี้ต่อให้เป็นท่อนไม้ยังพวก
เขาก็ทานได้ลง

ทานกระต่ายและนกเสร็จ ไท่สือหลันจัดการให้จิ้งไท่หลันนอน
หลับพักผ่อน ตนเองนั่งลงไปข้างกายทรงฉู่ ทรงฉู่หลับตาลง ฟัง
เสียงฝีเท้าของนาง เหยียบใบไม้ที่ร่วงหล่นเข้ามาอย่างไม่นับว่า
อ่อนหวาน ทันใดนั้นในใจก็สงบสบาย

“อะไร ตัดใจเอาเสื้อผ้าคืนข้าได้แล้วรี” เขายิ้มถาม

ไท่สือหลันไม่พูดจา นั่งลงมา ทรงฉู่แหงนหน้ามองลง รู้สึกถึง
กลิ่นที่เป็นของนาง กลิ่นที่ไม่เหมือนใครอย่างยิ่ง พูดไม่ถูกว่า
เป็นกลิ่นหอมดอกไม้หรือกลิ่นหอมของหญ้า หรือว่ากลิ่นหอม
ใดๆ กลิ่นนั้นมีความเย็นเล็กน้อย แต่กลับทำให้คนรู้สึกใกล้ชิด
ราวกับเป็นมนุษย์ที่มีกลิ่นอายของดอกไม้ไฟ คาดไม่ถึงว่าเข้ากัน
ไม่ได้กับนิสัยเฉพาะตัวของตัวนางเอง

นี่เป็นครั้งแรกที่นางนั่งลงข้างกายเขาด้วยตัวเอง และเป็นครั้งแรก
ที่เขาได้กลิ่นที่เป็นกลิ่นของนาง เมื่อก่อนนางเดินตามลม
ตอนที่เจียบสงบก็มีระยะห่าง ตอนนี้ถึงจะมีโอกาสสัมผัสอยู่ใน
กลิ่นของนาง ทำให้ใจลอยชั่วขณะคล้ายกับว่าเปลี่ยนเป็นคนละ
คน

ไม่มีใครพูดจา เขาจู่ๆ ก็ไม่คิดที่จะตัดอารมณ์ในวินาทีนี้ มีอหนึ่ง

คู่ปล้นก็ยื่นเข้ามาทันใด ปลดผ้าที่ปิดบังตาเขาออก ตกลงบน
เอวเขาทันที

ร่างกายทรงฉู่แข็งนิ่งแล้วแข็งนิ่งอีก เงยหน้ามองนางคล้ายกับ
ไม่อาจเชื่อได้ นางคิดจะทำอะไร

เขาเต็มใจเชื่อว่านางต้องการถอดเสื้อผ้าเขาบีบบังคับเขา แต่ไม่
ยอมเชื่อว่านางนึกไม่ถึงว่าจะนวดให้เขาได้...อืม...เป็นการนวด
จริงๆ...

นิ้วมือของนางตกลงไป ตกลงบนจุดที่แข็งดั่งไม้ที่เจ็บปวดที่สุด
บนเอวเขาอย่างแม่นยำ เบนำก่อนหน้าภายหลัง ระดับแรง
ควบคุมได้เหมาะสม แรงแต่ละชั้นกระจายลงมา พลังงานความ
ร้อนแต่ละระดับแผ่เข้ามา เขารู้สึกเหน็บชาหนักหน่วงดังเหล็ก
ความเจ็บรุนแรงเบาบางอยู่ตรงส่วนเอวของไขกระดูก รวกับ
คลายลงรวดเร็วอย่างมาก

ถึงแม้ว่าโรคที่เอวของเขาไม่ต้องนวดก็สามารถรักษาให้หายขาด
ได้ ทว่าตอนนี้การนวดที่ไม่คาดคิดในเวลานี้ แม้แต่ใจเขาก็คล้าย
กับว่าอ่อนลงเล็กน้อย

เพื่อที่นางจะกระทำการได้สะดวก จึงมวยผมสูงรวกับผู้ชาย
สวมเสื้อตัวยาวของเขา เห็นชัดว่าตัวใหญ่เกินไปจนตกลงบนบ่า
อย่างหลวมๆ ในตอนที่นางยืดแขนออก แขนเสื้อที่กว้างเกินไป
ม้วนขึ้นมาบนแขนก็มักจะตกลงเช่นเคย ทำให้มองเห็นแขนที่
แววับ รวกับแม่น้ำสียกหนึ่งสาย ยื่นออกไปในเส้นทางดำมืด

นางเป็นผู้หญิงที่มีกำลัง แม้ว่าไม่มีพื้นฐานของกำลังภายใน

กำลังบนแขนเห็นได้ว่ายังคงน้อยนัก เพียงแค่นวดไม่นาน บน
แก้มก็เริ่มแดงเล็กน้อย นิ้วมือเองก็มีอ่อนแอบ้าง เขานึกได้ว่า
นางวันนี้ทั้งวันหมดแรงฝ่าอันตรายหลายต่อหลายครั้ง หลังพ้น
จากอันตรายเขาไม่อาจขยับได้ จึงไต่หั่นต้องการการดูแล ไม
นีก่านางไม่มีเวลาพักผ่อนสักหนึ่งเค่อ สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่านาง
จะประคับประคองต่อไปอย่างไร

ก้นบึ้งของหัวใจจู่ๆ ก็เกิดความรู้สึกนุ่มๆ เย็นๆ ขึ้นด้วยเช่นกัน
ไม่คุ้นเคยเล็กน้อย ทั้งเจ็บปวดเล็กน้อย ในความเจ็บปวดทั้งเกิด
ความดีใจจางๆ เขารู้มันเรียกว่ารัก

นิ้วมือขยับ ทันใดนั้นคว้ามือของนางไว้

“ได้แล้ว” เขากล่าว “เจ้าไปนอน”

ไต่หั่นหันก้มหน้ามองนิ้วมือของตนเอง จับแน่นแนบอยู่ในมือ
ของเขา ข้อนิ้วแรกหันเข้าหากัน ระยะห่างอยู่ใกล้กับหัวใจที่สุด

มองดูทรงฉู่อีกครั้ง กวาน*ของเขาถูกน้ำซัดไปแล้วตั้งแต่เมื่อไหร่
ไม่รู้ ผมดำขลับยาวๆ ปล่อยออก ปรกอย่างยุ่งเหยิงเล็กน้อยอยู่
บนใบหน้าที่ขาวซีด ไม่รู้สึกถึงความเป็นผู้หญิงหรือว่าความ
อ่อนแอ แต่กลับเต็มไปด้วยความดุเดือดฟุ้งพล่านที่ประณีตชนิด
หนึ่ง การปล่อยตัวตามใจอันงดงาม ท่าทางขมวดคิ้วเล็กน้อย
ของเขา ทำให้จิตใจของคนขมวดรวมกันเล็กน้อย ราวกับว่ามอง
เห็นลมม้วนหิมะตกพัดผ่านท้องฟ้าฝั่งนั้น

ชั่วพริบตาผ่านไป พลันเฉียดผ่าน นางยังคงสงบนิ่งเก็บมือออก
ส่งเสียงอึมคราหนึ่ง หันตัวออกไป แต่กลับไม่ได้พักผ่อนเช่นกัน

เก็บเหล่ากิ่งไม้ระเนระนาด จัดวางเป็นเครื่องง่าย ๆ แวนเชือกสองเส้น ยื่นมือลากทรงฉูไปข้างบน รวากับลากหมูตายหนึ่งตัว

ทรงฉูหลับตาปล่อยนางพลิกตัวไปมา ในใจบอกตัวเอง หญิงผู้นี้กำลังประณินบัติข้า กำลังประณินบัติข้า ประณินบัติข้า...

“ข้าว่าพวกเราไม่สามารถอยู่ที่นี้ข้ามคืนได้” ไท่สื่อหลันกล่าว “ใช้เวลายังเข้าอยู่ของพวกเราเดินลงเขา”

“ได้ แต่ว่าเจ้าเอาเสื้อผ้าคืนให้ข้าก่อนจะว่าอย่างไร”

ไท่สื่อหลันเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าตนเองสวมเสื้อตัวยาวของเขามาโดยตลอด และเสื้อผ้าที่ฝังแห่งของนางกลับถูกจึงไท่หลันเก็บแล้ว ทั้งความสงสัยของทรงฉูเอาไว้ใน ขณะนางเดินเข้ามา กำลังจะเปลี่ยน ทันใดนั้นพลันหยุดฝีเท้า

ทรงฉูก็ขมวดคิ้วก่อนหนึ่งวินาทีแล้ว

มีเสียงคน

*กวาน (冠) คือสิ่งที่ชนชั้นสูงชาวจีนในสมัยโบราณใช้สวมครอบบนศีรษะ เพื่อเป็นเครื่องบอกระดับระดับพระยศพระเกียรติ

ตอนที่ 64-4 ชายแต่งหญิง

ไม่ใช่แค่เสียงฝีเท้าคน มาจากแต่ละทิศทาง เสียงฝีเท้าเบาเร็วแต่ฉับไว แต่อีกทั้งคล้ายๆ ว่ามีน้ำหนัก เป็นบุคคลแห่งยุทธภพ และ

ยังพกอาวุธติดตัวด้วย

กลุ่มคนนั้นแม้ว่ามาจากทิศทางที่แตกต่าง ทว่าจุดประสงค์คล้าย
กันว่าเหมือนกัน ทันใดนั้นก็มาทางป่าแล้ว

ไต้สือหลันยืนอยู่เฉยๆ เผชิญหน้ากับทิศทางที่คนมา เอวหลัง
ตรงดิ่ง จึงไต้สือหลันซ่อนอยู่ข้างหลังนาง

คนที่มารวดเร็วอย่างมากก็พบกองไฟของที่นี่แล้วดังคาด เดิน
เข้ามามองดูไต้สือหลัน ยิ้มกล่าวกับคนข้างๆ “ดูแล้วไม่ใช่ศพหมู
ทองถิ่นอีก” ทั้งยิ้มถามไต้สือหลัน “น้องชายผู้นี้ เจ้าเองก็เป็น
คนผ่านทาง คิดจะไปที่ไหนรี”

ไต้สือหลันรูปร่างผอมสูง เสียงพูดต่ำลึก นิสัยส่วนตัวไม่ชายไม่
หญิงโดยกำเนิด ตอนนีที่ภพนั้นก็คือใส่สูทผูกไทด์ เคยชินสวม
เสื้อผ้าแบบผู้ชาย สวมใส่เสื้อผ้าของทรงฉู่ก็ไม่มีความรู้สึกขัดกัน
เลยแม้แต่หน่อย ต้นอวี่ต้านลม ท่าทางเหนือชั้น เหมือนลูกหลาน
ชั้นสูงที่สวมเสื้อสีดำโดดเด่นไม่ผิดเพี้ยน

“ลงเขา” ไต้สือหลันตอบอย่างสั้นกระชับ

“เช่นนั้น เป็นกลุ่มกันพอดี” คนผู้นั้นยิ้มกล่าว “พวกข้าเป็น
คนในกลุ่มวายุเขตหนานเหยา ได้รับเรียกจากสารยุทธภพไปยัง
เป่ย์เหยียน ไม่รู้ว่าใช้ทางเดียวกันกับน้องชายหรือไม่”

“สารยุทธภพรี”

“สารยุทธภพเป็นคำสั่งอำนาจสูงสุดของยุทธภพซึ่งเป็นที่เคารพ

โดยทั่วกันในกลุ่มรวมพลบนภูเขามันพื้นที่ตอนเหนือของข้า”
คนผู้นั้นอดทนอธิบาย “ผู้นำใหญ่วันก่อนอยู่เป่ยเหยียนส่งสาร
ยุทธภพ พอดีมีมิตรสหายสาบสูญท่ามกลางอุทกภัยเขื่อนอีเหอ
วันก่อน ว่ากันว่าทำให้คนอื่นได้รับบาดเจ็บ ตอนนี้เรียกรวมผู้ที่
เป็นยุทธภพเหมือนกันในละแวกใกล้เคียง ข้อแรกร่วมช่วยเหลือ
ชาวบ้านที่ได้รับภัยพิบัติเป่ยเหยียน ข้อสองตามหาที่อยู่มิตร
สหาย ข้อสามกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งหมดออกไปจากเป่ยเหยียน
และทำตามสัญญามอบรางวัลอันมหาศาล พวกข้าล้วนแต่เป็นก
ลุ่มตอบรับการเรียกและตามไป”

ไท่สื่อหลันฟังจนแวตาเป็นประกาย หรือว่าคนที่หาก็คือนาง
และทรงฉู่ เป็นหลี่ฝูโจวหรือไม่

นางกำลังจะตอบ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงทรงฉู่ไอบาๆ คราหนึ่ง เสียง
อ่อนแอ คำพูดที่อยู่ตรงปากก็เก็บกลับไป เหลือบตาอีกครั้ง มอง
เห็นเสื้อผ้าคนกลุ่มนี้ต่างก็แตกต่าง อาวุธต่างก็แตกต่าง ท่าที
ต่างก็แตกต่าง ชัดเจนอย่างยิ่งว่าเป็นกองกำลังที่โจมตีคน กอง
กำลังที่ปะปนทั้งคนดีคนเลวเช่นนี้ ใครจะรู้ว่าข้างในล้วนมีคน
แบบใดบ้าง ฐานะทรงฉู่และจิ้งไท่หลันสำคัญอย่างยิ่ง ตอนนี้ทั้ง
อยู่ในช่วงเวลาอ่อนแอ ที่จริงแล้วไม่สามารถบอกฐานะออกไป
ง่ายๆ ได้

“ข้าเป็นคนในยุทธภพท้องถิ่น เพียงแค่รำเรียนศิลปะไม่ชำนาญ”
นางกล่าว “ข้าสื่อไท่ นั้นเป็นลูกข้าสื่อหลัน ท่านนั้นที่นอนอยู่
เป็นภรรยาของข้า พวกข้ากลับบ้านเยี่ยมญาติ ภรรยาล้มป่วย
ครึ่งทาง ร่างกายอ่อนแอ จึงไม่มาแสดงความเคารพกับทุกท่าน”

ทรงฉู่ไอรุนแรงยิ่งขึ้น...

ทุกคนชะงักศีรษะมอทั้งที่ มองเห็นทรงฉู่ที่อยู่บนแคร่พอดี บนร่างกองด้วยชุดผู้หญิง ผมยาวแผ่กระจาย เผยโครงหน้าที่ ขาวซีดเล็กน้อยครึ่งด้านออกมา งดงามจริงๆ คนส่วนใหญ่ล้วน ไม่ได้ตั้งใจมองอีกครา หันเปิดดวงตาออกกว้างทันที ยังมีบางคนแววตาไม่สุภาพ มองแล้วยังมองอีก

มีไม่กี่คนแววตามีความไม่แน่ใจเล็กน้อย คิดว่านางผู้นี้แม้ว่านอน อยู่แต่ก็คล้ายกับรูปร่างสูง เท่านั้นก็เหมือนว่าใหญ่เกินไปหน่อย แต่ว่าหญิงยุทธภพกลับกลายเป็นว่าไม่แปลกประหลาดมากนัก

ชายวัยกลางคนนามว่าหวังเหมิงที่พูดก่อนผู้นั้น พูดคุยกับไท่สื่อ หลั่นทันที พูดว่าต้องการร่วมเดินทาง ไท่สื่อหลั่นปฏิเสธนุ่มนวล กล่าวว่าย่ครอบครวัตนภรรยาป่วยลูกชายอ่อนแอ มิอาจเป็นภาระ ทุกคน ไปตามทางแต่ละคนจะดีกว่า หวังเหมิงผู้นั้นกลับสามารถ ก่อการณ์ได้อย่างยิ่ง พูดเข้าไปเข้ามาในยุทธภพได้พบกันและกันก็ คือพระมลิขิต ทั้งยังพูดว่าในเมื่อพี่น้องสื่อภรรยาป่วยลูกอ่อนแอ เดินไปกับทุกคนยังมีการดูแลมากขึ้น ไท่สื่อหลั่นรู้สึกว่าย่ปฏิเสธ อีกครั้งกลับกลายเป็นดึงดูดให้คนสงสัยระแวง จำใจต้องตอบ ตกลง

ครั้งนี้ก็ตรวจสอบแบบขอไปที ทันใดก็มีคนช่วยยกแคร่ของทรง ฉู่อย่างกระตือรือร้น ทรงฉู่ใช้แขนเสื้อบังหน้า ทำเป็นขี้ขลาด ทำทางหนีไม่ไหว

ส่งสายตาใต้แขนเสื้อที่มิดแทงไท่สื่อหลั่นอย่างรุนแรงปราดหนึ่ง

ไท่สื่อหลั่นทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้าเป็นสามี เจ้าเป็น

ภรรยา ก็สะดวกสบายเจ้าแล้ว

เดินไปช่วงหนึ่ง พุดคุยกับคน จึงรู้มูลเหตุที่หวังเหมิง
กระตือรือร้นดึงคนร่วมทาง เดิมทีสารยุทธภพมีรางวัล คนที่ดึง
มารวมกลุ่มช่วยเหลือส่งออกไปยิ่งเยอะ ยิ่งมีความเป็นไปได้ที่จะ
รับรางวัล หรือว่าถูกผู้นำให้เข้าพบ

“ผู้นำให้เข้าพบมีอะไรดีรี”

“เจ้านี้เป็นคำพูดอันใดกัน” หวังเหมิงดูโกรธไม่พอใจทันที “ผู้นำ
ใช้เหมือนคนธรรมดาที่ไหน ยึดพื้นที่สามแห่งในภาคเหนือ
อำนาจบารมีข่มเหงใต้หล้า วีรบุรุษใต้หล้า ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักเขาผู้
อาวุโสเพื่อให้เจริญรุ่งเรือง ไม่มีผู้ใดไม่ต้องการจะพบหน้าเขาผู้
อาวุโสสักครั้งเพื่อให้เจริญรุ่งเรือง หากว่าตอนที่ยังสามารถพบ
หน้าได้ต้องให้เขาชี้แนะเล็กน้อย ตลอดชีวิตก็จะได้รับความ
สบายไร้ยากจน คนหนุ่มผู้ที่ไม่รู้ไม่ผิด ภายหลังอย่าพูดคำพูดที่
อวดดีบ้าระห่ำนี้อีก”

ข้างกายเขาชายหน้าขาวผู้หนึ่งยิ้มกล่าว “พี่หวังแต่ไหนแต่ไร
เคารพผู้นำทางเหนือที่สุด น้องชายรู้แล้วภายหลังไม่พูดก็ได้แล้ว
”

“เหวินจิ้ง ยังคงเป็นเจ้าเข้าใจข้า!” หวังเหมิงหัวเราะอ้อๆ ใหญ่
ตบไหล่ชายหน้าขาววัยกลางคนที่ชื่อเหวินจิ้งผู้นี้

ไท่สื่อหันมองคนผู้นั้น หน้าขาว เส้นผมเหลืองเล็กน้อย เครา
ยาวสีดำ มองดูแล้วธรรมดาอย่างมาก แต่ไม่รู้ว่าตรงไหนมักจะรู้
ลึกแปลกๆ

มีคนกลุ่มนี้ช่วยเหลือ ความเร็วลงเขาก็เร็วขึ้นมาก ตลอดทางคนกลุ่มนี้พูดจ้อไม่หยุด ไท่สื่อหลั่นไม่จำเป็นต้องพูดจาก็ฟังได้ เยอะยิ่ง อย่างเช่นคนเหล่านี้ส่วนใหญ่เคารพนับถือผู้นำที่ส่งสาร ยุทธภพท่านนั้น แต่ล้วนไม่รู้ว่เขารูปร่างลักษณะ ชื่อเต็ม อายุ โดยประมาณเป็นอย่างไร เพียงแค่พูดว่คนผู้นี้ตัวเขาก็มีฐานะ ตั้งเดิมเป็นผู้ยิ่งใหญ่ตระกูลเก่าแก่ร่ำรวยในยุทธภพ เพียงแค่ก่อนหน้ากระทำการเจียนงันอย่างยิ่งมาโดยตลอด ห้าปีก่อนจึงวางแสงสว่างเจิดจรัสบนเส้นทางยุทธภพ เป็นมือกระบี่ชื่อเสียงมากมายที่ปัจจุบัณแข็งแกร่งที่สุดใต้หล้าพ่ายแพ้ติดต่อกัน จู๋โอมฆ่าผู้นำตอนเหนือที่สมคบกับซีพานในตอนนั้น กระทำการยุติธรรมตรงไปตรงมา ได้รับการเคารพรักร้อย่างมาก ตัวเขาปรากฏตัววับๆ แวมๆ น้อยยิ่งที่จะปรากฏออกมาในที่ทำการใหญ่ ซืหลิ้ง สามปีก่อนยิ่งเคยสาบสูญไร้ร่องรอยอยู่พักใหญ่ ตอนนั้ส่งสารยุทธภพออกมา นับได้ว่เป็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ครั้งแรกของผู้นำท่านนี้ในหลายปีนั้ ทุกคนล้วนต่างมีความตั้งใจที่จะไปเข้าเยียมคารวะสักกรอบหนึ่ง

ทั้งยังได้ยินเรื่องเปื่อนพังทลายที่เป่ยเหยียน ทุกคนล้วนพูดว่เปื่อนแตกสูญเสียยับเยิน นาดีพันผืนถูกน้ำท่วม ทั้งพูดว่โชคดีที่ขุนนางท้องถิ่นจัดการได้ทันเวลา รู้ล่วงหน้าสภาพที่อาจะเกิดอันตรายแต่เนิ่นๆ ประกาศให้ชาวบ้านท้องถิ่นไปขึ้นที่สูงหลบน้ำ ดังนั้นจำนวนคนที่ตายจึงน้อยที่สุดจากหลายปีที่ผ่านมา มีเพียงแค่ไม่กี่คน รองนายอำเภอหนึ่งท่านและผู้พิพากษาหนึ่งท่านของเป่ยเหยียนยอมตายในหน้าที่ ขุนนางสูงสุดเขตซืหลิ้งผู้อยู่เบื้องบนเป่ยเหยียน คิดว่แม่เป่ยเหยียนประสพภัยพิบัติ แต่อุทกภัยอำนาจไร้กำลังคนอาจต่อต้าน เมืองเป่ยเหยียนตอบสนองกับอุทกภัยสถานการณ์นี้ได้ทันเวลา จัดการถูกต้องเหมาะสมชาว

บ้านแทบไม่ได้รับบาดเจ็บเสียชีวิต ตอนที่เพื่อนแตกผู้ว่าจังหวัด
ไปเยือนสถานที่เกิดเหตุด้วยตัวเอง หลังจากวันคืนออกคำสั่ง
ช่วยภัยพิบัติ ที่จริงแล้วยากจะเกิดขึ้น กำลังเตรียมเสนอขอ
อำนาจสั่งการสมุคบัญญัติเมืองให้เป่ยเหยียน ประพฤติเป็น
ตัวอย่างเบตอำเภอใกล้เคียง และขอพระราชทานยศถา
บรรดาศักดิ์ให้ขุนนางยอมตายในหน้าที่สองท่าน

ไท่สื่อหลันฟังแล้วสีหน้าไร้การแสดงออกเสียง ‘อ้อ’ เบาๆ ครา
หนึ่งเดินออกไป จึงไท่หลันในอกนางอ้าปากกว้าง ดวงตากลม
จ้องมอง ไม่อาจพูดได้แล้ว

“แมแม...” หลังจากเดินออกมาเด็กน้อยจึงกล่าวด้วยเสียงเล็กๆ
“...ผิดแล้ว...ผิดหมดแล้ว...”

“เป็นเช่นนี้” ไท่สื่อหลันกล่าว “ใช้กำลังยื้อแย่งคุณงามความดี
ปฏิเสธความรับผิดชอบ ใช้ภาพความสงบสุขจอมปลอมมา
ปิดบังกลับดำให้เป็นขาว ขุนนางในใต้หล้าแต่ละคนล้วนชำนาญ
ในด้านการเลื่อนขั้น ความร่ำรวยประสบความสำเร็จในหน้าที่การ
งานจำเป็นต้องมีทักษะการมา”

จึงไท่หลันแหวตามองตรง น่าจะคิดไปถึงข้อแก้ต่างอันเพียบ
พร้อมสมบูรณ์เหล่านั้นเมื่อก่อน

ไท่สื่อหลันค้นพบด้วยสายตาที่เฉียบแหลม เด็กชายวัยหนุ่มไม่กี่
คน ล้วนเดินผ่านข้างหน้าแคร่ของทรงฉู่ แสดงออกถึงความ
กังวลใจ

“แม่นางตระกูลสื่อ เจ้าทานอาหารแห้งหรือไม่”

“อาหารแห้งไม่ดีต่อคนป่วย แม่นางสื่อ ตรงนี้ข้ามีเนื้อวัว”

“แม่นางตระกูลสื่อ นี่เป็นผลไม้ป่าพิเศษของเขาลูกนี้ น้ำเยอะรสหวาน เจ้าลองชิม”

“แม่นางสื่อ คุณสีหน้าเจ้าไม่ดี หรือว่ารู้สึกหนาวริ เช่นนั้นคลุมเสื้อคลุมตัวนี้”

เหล่าเด็กหนุ่มที่อยู่ในวัยแตกหน่อสารเคมีในร่างกายเจริญเติบโตหนึ่งกลุ่ม เดินทางทางหลายวันติดต่อกันใจเปลี่ยวเหงาไม่่ง่ายที่จะเห็นสาวงามผู้บอบบางเพริศพรั่ง สาวงามถึงแม้ว่าแต่งเป็นภรรยาคนอื่น แต่สามีที่ดูดีแต่ภายนอกของนางนั้นลักษณะท่าทางขบขึงไม่่งอกยาว ไม่รู้เลยว่าความรักผู้หญิงนั้นต้องทำเช่นไร โดยเฉพาะผู้หญิงที่รูปงามอ่อนแอเช่นนี้ รู้เพียงแค่อุ้มลูกชายเดินไปยังฝั่งหนึ่งอย่างเย็นชา ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ถามไถ่ภรรยาที่เจ็บไข้ของเขaley นี่จะทำให้เหล่าผู้กล้าวัยหนุ่มกลุ่มนี้ทนได้อย่างไรกัน

เหล่าผู้กล้าวัยหนุ่มนี้ จับกระบี่เดินทางในยุทธภพ รับผิดชอบกิจไม่่งยุติธรรม ขี่ม้าข้ามบนสะพาน มองเห็นบนหอเต็มไปด้วยหญิงงามโบกมือเรียก ในห้องของหญิงสาวทำหน้าที่ตั้งเหล่านั่นเรื่องราวของกระดาษจดหมายสีแดงคราบน้ำตา เป็นความขมขื่นที่ซ่อนเร้นอยู่ในใจของผู้หญิงโดยเฉพาะหญิงงาม นั้นไม่ว่าอย่างไรล้วนต้องเข้าไปก้าวก้าว ก้าวก้าวไม่เพียงแค่เป็นผู้กล้าใดๆ แต่ยังต้องเต็มไปด้วยความรัก ไม่เพียงเต็มไปด้วยความรัก ยังต้องโดดเด่น ไม่เพียงแค่โดดเด่น ยังต้องชื่อเสียงเลื่องลือ น่าจะยังประสบความสำเร็จเรื่องdingam อย่างน้อยยังมีเรื่องดาว

โลกียหนึ่งตอนด้วยเช่นกัน ใช้เติมแต่งกาลเวลาที่โผบินซึ่งเดิมที
มีขาวซีดบ้างเล็กน้อย เหตุใดจะไม่ทำเล่า

ความกระตือรือร้นนี้แสดงออกมาจนคึกคักมากเกินไป ด้านหนึ่ง
ปะทะสายตาเย็นเยียบต่อไท่สื่อหลันสามี ‘ไม่รู้อารมณ์ความรู้สึก
' ผู้นี้ ด้านหนึ่งเหล่าผู้กล้าวัยหนุ่มหน้าแคร์ทรงฉู่มุนกลับเป็น
วงกลมไปมาราวกับโคมไฟม้ากระดาศ

“แมแม...” จิ้งไท่หลันเบิกตาโต ไม่เข้าใจกั้วกงเหตุใดจู่ๆ ก็เนื้อ
หอมเพียงนี้

“ดังนั้นจิ้งไท่หลันหลังจากนี้เจ้าจำไว้” ไท่สื่อหลันกล่าว “คนที่
สวยไม่ใช่เพียงแค่ผู้หญิง ยังมีกระเทย”

‘กระเทย’ บนแคร์ส่งเสียงโอยอย่างไร้หนทางจะควบคุมออกมา
พักหนึ่ง...